

СКОТ ЛИНЧ

ЧЕРВЕНИ МОРЕТА ПОД

ЧЕРВЕНИ НЕБЕТА

Част 2 от „Джентълмените копелета“

Превод от английски: Светлана Комогорова, 2010

chitanka.info

*На Матю Уудринг Стоувър,
Приятелско платно на хоризонта
Non destiti, nunquam desistam*

ПРОЛОГ

РАЗГОВОР ПОД НАПРЕЖЕНИЕ

Локи Ламора стоеше на кея на Тал Верар. Жежкият вятър откъм горящия кораб облъхваше гърба му, а на врата си чувстваше студената захапка на стрела от арбалет.

Той се ухили и се съсредоточи върху прицела на собствения си арбалет — право в лявото око на противника. Бяха толкова близо един до друг, че всеки би оплискал с кръв другия, ако и двамата натиснеха спусъка едновременно.

— Бъди разумен — каза човекът насреща му. Подир капчиците пот, които се стичаха по изцапаните му бузи и чело, оставаха видими следи. — Обмисли неудобствата на положението ти.

Локи изсумтя.

— Неудобствата са взаимни, освен ако очите ти не са направени от желязо. Джийн, не си ли съгласен?

Стояха на кея, двама срещу двама — Локи рамо до рамо с Джийн, а нападателите им — срещу тях. Джийн и противникът му едва не се настъпваха и също държаха арбалетите си на прицел. Четири стрели от студен метал бяха натегнати и готови да поразяват, само на педя от главите на четиримата обяснимо изнервени мъже. При това разстояние никой от тях не би могъл да не улучи, ако ще и всички богове на небесата и под тях да желаеха друго.

— Май и четиримата сме затънали до топките в плаващ пясък — рече Джийн.

Зад тях старият галеон стенеше и скърцаше върху водите, докато яростните пламъци го поглъщаха отвътре. На стотици метри наоколо нощта се бе превърнала в ден. Бяло-оранжевите линии на разпадащите се шевове се кръстосваха върху корпуса. Пушекът изригваше от адовите пукнатини на малки черни взривове — последни конвулсивни издихания на загиващия в агония огромен дървен звяр. Четиримата мъже стояха на кея, странно сами сред светлината и шумотевицата, привлякла вниманието на целия град.

— Свали оръжието, в името на всички богове — рече противникът на Локи. — Наредено ни е да не ви убиваме без нужда.

— Убеден съм, че в противен случай щеше да бъдеш честен, разбира се — рече Локи и се ухили още по-широко. — Но според мен е много важно никога да не се доверявам на хора, прицелили оръжие в гръкляна ми. Съжалявам.

— Ръката ти ще започне да трепери далеч преди моята.

— Като се уморя, ще подпра стрелата на носа ти. Кой ви прати подире ни? Колко ви плащат? Не е като да нямаме средства — можем да постигнем удовлетворително споразумение.

— Всъщност аз знам кой ги праща — обади се Джийн.

— Така ли? — Локи го изглежда косо и отново се втренчи в очите на противника.

— Беше постигнато и споразумение, но не бих го нарекъл удовлетворително.

— Ох... Джийн, боя се, че ти загубих мисълта.

— Не. — Джийн вдигна длан към мъжа насреща му, а после бавно и внимателно премести прицела си вляво, така че арбалетът му се прицели в главата на Локи. Мъжът, когото досега той държеше под прицел, примига изненадано. — Ти загуби мен, Локи.

— Джийн, не е смешно. — Усмивката на лицето на Локи се стопи.

— Съгласен съм. Предай ми оръжието си.

— Джийн...

— Предай ми го веднага. По-живо. Ей, ти там, ти кретен ли си или какво? Разкарай това чудо от лицето ми и го насочи към него!

Бившият противник на Джийн облиза нервно устни, ала не помръдна. Джийн заскърца със зъби.

— Виж какво, пристанищен маймун такъв, със сунгер вместо мозък, аз върша твоята работа! Насочи си арбалета към проклетия ми партньор и да се махаме от тоя кей!

— Джийн, аз бих описал този поврат на събитията като далеч не благотворен — отбеляза Локи и като че се готвеше да продължи, ала противникът на Джийн тъкмо тогава реши да го послуша.

На Локи му се струваше, че пот струи на талази по лицето му — сякаш собствените му продажни сокове напускаха тялото му, преди да се е случило нещо още по-лошо.

— Трима. Трима срещу един. — Джийн се изплю на кея. — Ти не ми остави никакъв избор, освен да се договоря с работодателя на тези господа, преди да тръгнем. По дяволите, ти ме принуди! Съжалявам. Мислех, че те ще се свържат с мен, преди да ни нападнат. А сега си предай оръжието.

— Джийн, какви ги вършиш, по дяволите?

— Недей. Не казвай и дума повече, мамицата му. И не се опитвай да ме надхитриш — познавам те прекалено добре, че да те оставя да си кажеш приказката. Тихо, Локи. Пусни спусъка и дай тук арбалета.

Локи се взираше в стоманеното острие на Джийновата стрела, зяпнал от изумление. Околният свят като че се бе свил в тази малка блещукаща точка, оживяла от оранжевите отражения на адовия пожар, разгорял се в пристана зад гърба му.

— Тя е, нали? — прошепна той. — Ти си се договорил с нея.

— За последен път ти го повтарям, Локи. — Джийн заскърца със зъби и се прицели точно между очите му. — Махни пръста си от спусъка и ми предай проклетото си оръжие. Незабавно.

ПЪРВА КНИГА

КАРТИ В РЪКАТА

*Ако трябва да играете,
още в самото начало
определете три неща:
правилата на играта,
залозите и времето за отказ.*

Китайска пословица

ПЪРВА ГЛАВА

ИГРИЧКИ

1

Играта беше Въртележката на късмета, залозите — грубо казано, половината от богатството, което те притежаваха на този свят, а простата истина беше, че противниците на Локи Ламора и Джийн Танен ги изтупваха като прашасали килими.

— Последно предложение за петата ръка — изрече облеченото в кадифена дреха крупие от подиума си от другата страна на кръглата маса. — Господата желаят ли да получат нови карти?

— Не, не, господата решиха да се посъветват помежду си. — Локи се наведе вляво и долепи устни до ухото на Джийн. — Каква ръка ти се падна?

— Суха пустиня — измърмори Джийн, като небрежно прикри с длан устата си. — А твоята?

— Пустош, над която тегне тежка печал.

— Гадна работа.

— Да не би тази седмица да сме пропуснали да се молим? Или пък някой от нас е пръднал в храм?

— Мислех, че очакванията за загуба влизат в плана.

— Точно така. Но очаквах все пак да водя борба, по-успешна от тази.

Крупиеото се изкашля съдържано в шепа — хазартният еквивалент на зашлевяването на Локи и Джийн по тила. Локи се дръпна от Джийн, шляпна картите си върху лакираната повърхност на масата и се ухили с най-добрата си усмивка „знам какво правя“ от арсенала му с физиономии. Погледна значителната купчина дървени жетони, която се готвеше да измине краткия път от средата на масата до купчините на противника, и въздъхна тайно.

— Разбира се, ние сме подготвени да посрещнем своята участ с героичен стоицизъм, достоен да бъде описан от историци и поети —

рече той.

Крупиято кимна.

— И дамите, и господата отклоняват последното предложение. Призоваваме към последни ръце.

Надигна се вихрушка от разбъркани и хвърлени карти — четиримата играчи подредиха последните си ръце и ги положиха с лице надолу върху масата пред тях.

— Много добре — рече крупиято. — Разкрийте ги.

Шейсет-седемдесет от най-богатите кибици в Тал Верар, скупчили се зад тях в залата, за да проследят всеки миг от все по-нарастващото унижение за Локи и Джийн, се наведоха напред като един, нетърпеливи да видят докъде ще стигне този път то.

2

Тал Верар, Розата на боговете, в най-западния край на онова, което теринците наричат „цивилизованият свят“.

Ако можете да застанете във въздуха хиляда метра над най-високите кули на Тал Верар или лениво да кръжите там като ятата чайки, населяващи нишите и покривите на града, ще видите как огромните тъмни острови, върху които е разположен, са му дали този древен прякор. Те сякаш се разгръщат в кръг около сърцето на града — поредица от полумесеци с все по-големи размери, подобни на стилизирани венчелистчета на роза в мозайка, наредена от художник.

Островите не са природни образувания в този смисъл, в който континентът, издигащ се на няколко мили североизточно от тях, е природно образувание. Континентът е напукан от вятъра и климат и възрастта му личи. Островите на Тал Верар са недокоснати от природните стихии и вероятно са неподвластни на тях: те са направени от черното стъкло на елдрените, невъобразими количества от него, подредено в безкрайни етажи, прорязано от коридори, покрито със слоеве от камък и пръст, върху които е възникнал градът на мъжете и жените.

Розата на боговете е заобиколена от изкуствен риф — непълен кръг с диаметър три мили, сенки под засенчените вълни. Тази скрита стена усмирява бурното Пиринчено море, за да могат да преминават

корабите, окичени със знамената на стотици царства и владения. Мачтите и реите им се издигат като гора, побеляла от свитите им платна, далече долу под нозете ви.

Ако обърнете поглед към западния остров на града, ще видите, че под него черни стени се спускат на стотици стъпки надолу към тихо плискащите се вълни на пристана, където мрежа от дървени докове се е прилепила в основата на скалите. Брегът му откъм морето обаче е терасиран по цялата си дължина. Шест широки плоски тераси се издигат една над друга върху високи петдесет стъпки стръмни стени, освен най-високата.

Най-южният квартал на острова се нарича Златните стъпала. Шестте му етажа са претъпкани с бирарии, комарджийници, частни клубове, бардаци и дупки, в които се провеждат боеве. Златните стъпала са обявени за хазартната столица на теринските градове държави, място, където мъжете и жените могат да пилеят парите си за всичко — от най-безобидните пороци до най-зловещите престъпления. Властите на Тал Верар с великодушен гостоприемен жест са постановили, че никой чужденец на територията на Стъпалата не може да бъде взет принудително в робство. Вследствие на това на твърде малко места западно от Камор е по-безопасно да се напиеш до пълно изумяване и да заспиваш по канавките и градинките.

В Златните стъпала съществува строго разслояване — с всеки последователен етаж се вдига и качеството на заведенията, както и размерите, броят и силата на пазачите пред входовете. Дузина букови имения от стар камък и вещерско дърво, потънали в обкова на влажното зелено великолепие на старателно подредените градини и изкуствени гори, увенчават квартала.

Това са „люксоznите домове на късмета“ — изискани клубове, в които състоятелните мъже и жени могат да играят игри според възможностите, които им предоставят препоръките им. Тези къщи от векове са неофициални центрове на властта. Там благородници, бюрократи, търговци, капитани на кораби, легати и шпиони се събират, за да залагат богатства — и лични, и политически.

Тези домове предоставят всевъзможни удобства. Видните посетители наемат колесници от разкошните кейове в основата на скалите, обграждащи вътрешното пристанище. После ги издигат нагоре с лъскави месингови водни машини — така те избягват тесните,

лъкатушни, задръстени от тълпите рампи, които се изкачват нагоре по петте по-долни стъпала откъм морето. Има дори обществена площадка за дуели — широка, добре поддържана тревна ливада точно в средата на най-горния етаж, за да не се позволява на хладния разум да надделее, когато нечия кръв кипне.

Луксозните домове са светая светих. Обичай, по-стар и по-утвърден от закона, забранява на войници и стражници да припарват в тях, освен в отклик на най-гнусните престъпления. Цял континент завижда заради тях — никой чуждестранен клуб, колкото и разкошен и изискан да е той, не може да се равнява с особената атмосфера на истински верарски дом за хазарт. А Кулата на греха ги засрамва всички до един.

Висока близо сто и петдесет стъпки, Кулата на греха се възправя към небето в южния край на най-високия етаж на Стъпалата, сам по себе си издигнат на повече от двеста и петдесет стъпки над пристанището. Кулата на греха е построена от елдерглас и блести с перлено черно сияние. Широки балкони, обкичени с алхимични фенери, опасват всеки от деветте ѝ етажа. Нощем Кулата на греха представлява съзвездие от алени и сумрачно сини светлини — хералдическите цветове на Тал Верар.

Кулата на греха е най-изтънченият, най-прочутият и най-силно охраняваният дом за хазарт на света, отворен от залез до изгрев-слънце за онези, достатъчно могъщи, богати и красиви, за да преодолеят прищевките на портиерите. Всеки по-горен етаж надминава предишния по разкош, изтънченост и по позволения таван на риска. Достъпът до всеки по-горен етаж се печели с престиж, забавно поведение и безупречна игра. Някои от стремящите се отдават години от живота си и хиляди соларии в опити да привлекат вниманието на господаря на кулата, чието безмилостно отстояване на уникалната му позиция го е превърнало в най-могъщия арбитър на общественото благоразположение в историята на града.

Уставът за поведението в Кулата на греха е неписан, по строг като устава на религиозна секта. Съвсем просто и съвсем неоспоримо, ако те хванат да мамиш тук, това означава смърт. Ако ще да изловят Архонта на Тал Верар със скрита в ръкава карта, дори и боговете не биха могли да му помогнат тук за последствията. На всеки няколко месеца крупиятата откриват някой, който се надява да стане

изключение от правилото — и поредният човек умира тихо в каляската си от алхимична свръхдоза или трагично се подхлъзва от балкона и пада от височината на девет етажа върху коравите плочи, с които е застлан дворът на кулата.

На Локи Ламора и Джийн Танен им бяха нужни две години и изцяло нов набор от фалшиви самоличности, докато предпазливо се изкатерят с измама до петия етаж.

Всъщност точно в този миг те също мамят и се мъчат да не отстъпват на противниците си, на които не им се налага да действат по подобен начин.

3

— Дамите показват поредица от шпилове и поредица от саби, увенчани със знака на слънцето — обяви крупиеето. — Господата показват поредица от бокали и смесена ръка с петица бокали. Петата ръка печелят дамите.

Локи прехапа бузата си отвътре, когато вълна от ръкопляскания се разля из топлия въздух на стаята. Дамите досега бяха спечелили четири от пет ръце, а тълпата почти не благоволи да забележи единствената победа на Локи и Джийн.

— По дяволите! — възкликна Джийн уж изненадано, но достатъчно убедително.

Локи се обърна към противницата си отдясно. Маракоза Дюрена беше стройна тъмнокожа жена, наближаваща четирийсетте, с гъста коса с цвят на маслени сажди и няколко видими белега по шията и ръцете. В десницата си държеше тънка черна пура, увита със златен конец, а на лицето ѝ бе изписана непроницаема усмивка на равнодушно доволство. Играта очевидно не изискваше върховни усилия от нейна страна.

Крупиеето се пресегна и премести към дамите със своя камшик с дълга дръжка малката купчинка дървени жетони, загубени от Локи и Джийн. После със същия камшик върна всички карти в ръцете си. На играчите беше строго забранено да докосват картите, след като крупиеето ги е поканило да ги разкрият.

— Е, мадам Дюрена — каза Локи. — Поздравявам ви за все поздравяващото се състояние на вашите финанси. Вашата кесия като че е единственото нещо, което расте по-бързо от моя неминуем махмурлук. — Локи прекара жетон по пръстите на едната си ръка. Стойността на малкото дървено кръгче беше пет солария — грубо казано, осеммесечната заплата на обикновен трудещ се.

— Моите съболезнования за особено несполучливата поредица от карти, господин Коста. — Мадам Дюрена дръпна продължително от пурата си, а после бавно издиша струя дим, която увисна във въздуха между Локи и Джийн на косъм от пряката обида. Локи бе забелязал, че тя използва дима от пурата като своя strat peti, своя „игричка“ — привидно любезна превземка, предназначена да разсейва или да дразни противниците на игралната маса и да ги вкарва в грешки. Джийн възнамеряваше да използва собствените си пури за същата цел, но Дюрена имаше по-добър прицел.

— Никоя поредица от карти не би могла да се смята за действително несполучлива в присъствието на такава прекрасна двойка противници — рече Локи.

— Способна съм да изпитам почти възхищение към мъж, който остава толкова явно нечестен, докато изцеждат всичкото му сребро — отбеляза партньорката на Дюрена, седнала от дясната ѝ страна, между нея и крупиеото.

Измила Корвальор беше едра почти колкото Джийн, яка и пищна, изумително закръглена по всички места, където една жена би могла да бъде закръглена. Тя бе неоспоримо привлекателна, но в очите ѝ блестеше остър и презрителен ум. Локи долавяше в нея съдържана заядливост, сродна на тази у уличните скандалджии — изострена жажда за трудна надпревара. Корвальор непрекъснато похапваше оваляни в шоколадов прах череши от една сребърна купа и всеки път облизваше шумно пръстите си. Нейната strat peti, разбира се.

Тази жена бе точно създадена за Въртележката на късмета, помисли си Локи. Ум, необходим за разиграването на картите, и тяло, способно да издържи уникалното наказание, което се полагаше в играта за изгубена ръка.

— Наказание — обяви крупиеото и задейства от своя подиум механизма, който завърташе въртележката. Това приспособление в средата на масата представляваше няколко кръгли пиринчени рамки,

върху които, ред по ред, бяха подредени малки стъкленици, всяка от тях — със сребърно капаче. Те се завъртаха, огрени от меката светлина на фенерите в салона за игри, докато не се превърнеха в непрекъснати сребърни линии вътре в месинга, а после, сред звънтенето на механизмите под масата и тракането на съдинките от дебело стъкло, които се чукаха една в друга, въртележката изплю две стъкленички. Те се търкулнаха към Локи и Джийн и издрънчаха, щом се чукнаха в леко приповдигнатия край на масата.

Въртележката на късмета беше игра за две двойки — скъпа игра, защото точният механизъм на въртележката бе твърде скъп. След всяка ръка на загубилата двойка се падаха две произволно избрани стъкленички от огромния запас от бутилчици на въртележката. Те съдържаха алкохол, смесен със сладки масла и плодов сок, който да прикрие силата на всяка напитка. Картите бяха само един от елементите на играта. Играчите трябваше и да успяват да се съсредоточат въпреки все по-силното въздействие на дяволските стъкленички. Играта можеше да завърши само по един-единствен начин — ако някой играч се напиеше дотолкова, че да не може да я продължи.

На теория в тази игра беше невъзможно да се мами. Кулата на греха поддържаше механизма и приготвяше стъкленичките. Запечатваха малките сребърни капачки с восъчни печати. На играчите не се позволяваше да докосват нито въртележката, нито стъклениците на друг играч под страх от незабавно наказание. Дори шоколадовите бонбони и пурите, които играчите употребяваха, трябваше да бъдат осигурени от дома. Локи и Джийн дори имаха възможност да лишат мадам Корвалъор от лукса да похапва бонбони, но това по няколко причини щеше да се окаже лоша идея.

— Е — каза Джийн, след като разпечата малката си доза пиячка.
— За явните загубенияци, предполагам.

— Само да знаехме откъде да намерим такива — откликна Локи и двамата гаврътнаха едновременно шишенцата. Локи усети как топла струя с вкус на слива се стича в гърлото му — питието беше от силните. Той въздъхна и остави празната стъкленица пред себе си. Четири стъкленички на една — а това, че съсредоточаването му започваше да се размива по краищата, означаваше, че изпитото започва да му въздейства.

Щом крупнето нареди и разбърка картите за следващата ръка, мадам Дюрена отново дръпна продължително и доволно от пурата си и тръсна пепелта в гърненце от чисто злато, поставено на постамент до десницата ѝ. Тя издуха две лениви струи дим през носа си и се вторачи във въртележката иззад техния сив воал. Дюрена беше роден хищник, дебнеш в засада, помисли си Локи — винаги се чувстваше удобно зад някакво прикритие. Според неговите сведения тя съвсем наскоро бе заживяла живота на градски търговец наблюдател. Предишната ѝ професия беше командир на банда пирати, които обръщаха и потопяваха поробителските кораби на Джерем в открито море. Дюрена не се беше сдобила с тези белези, докато си пие чая в нечий салон.

Бедата щеше да е твърде голяма, ако жена като нея разбере, че Локи и Джийн разчитат на „дискретно неортодоксални методи“ (както ги наричаше Локи), за да спечелят играта — по дяволите, беше за предпочитане просто да загубят по старомодния начин или крупнетата в Кулата на греха да ги хванат, че мамят. Те поне идеха да ги екзекутират бързо и сръчно — имаха да въртят твърде посещавано заведение.

— Задръж картите — нареди мадам Корвальор на крупнето и прекъсна размислите на Локи. — Мара, господата на няколко пъти нямаха късмет с ръцете. Дали да не им позволим да си починат?

Локи мигом се оживи, но успя да го прикрие. Във Въртележката на късмета водещата двойка можеше да предложи ни противниците си кратка почивка в играта, но тази любезност рядко бе продължителна по очевидната причина, че отпускане на губещите ценно време, за да се отърсят от въздействието на питиетата. Дали Корвальор не се опитваше да прикрие някаква своя тревога?

— Господата действително бяха принудени да положат неимоверни усилия заради нас — да броят всички тези жетони и да ги бутат към нас, отново и отново. — Дюрена дръпна от пурата и изпусна дим. — За нас ще бъде чест, господа, ако се съгласите да направим кратка пауза, за да се освежите и възстановите силите си.

Охо! Локи се усмихна и сви длани върху масата. Значи ето каква беше играта — дамите угаждаха на публиката и се перчеха с това колко малко уважение питаят всъщност към своите противници и колко са убедени в неизбежността на своята победа. Това беше фехтовка по правилата на етикета и Дюрена бе изпълнила еквивалента на атака към

гърлото. Недвусмисленият отказ би бил ужасно невежлив — налагаше се Локи и Джийн да парират деликатно.

— Може ли нещо да е по-ободрително от това да продължим играта срещу такива отлични партньори? — откликна Джийн.

— Твърде любезен сте, мастер Де Фера — отвърна мадам Дюрена. — Но тогава не бихте ли казали, че нямаме сърца? Вие не ни отказахте никое от нашите удоволствия. — Тя посочи с пурата си бонбоните на мадам Корвальор. — Ще откажете ли на нашето желание и ние на свой ред да ви предоставим едно удоволствие?

— Нищо не бихме ви отказали, мадам, но все пак ви умоляваме — благоволете да угодим на вашето по-голямо желание, заради което сте си направили труда да дойдете тук тази вечер — желанието за игра.

— Остават ни още много ръце — додаде Локи. — И Жером, и аз ще страдаме, ако причиним каквито и да било неудобства на дамите. — Докато говореше, той погледна крупнето в очите.

— До този миг вие не сте ни причинили никакви неудобства — изрече мило мадам Корвальор.

Локи с притеснение осъзна, че вниманието на тълпата наистина е приковано върху техния разговор. Двамата с Джийн бяха предизвикали двете жени, смятани за най-добрите играчи на Въртележката на късмета в Тал Верар, и по останалите маси на петия етаж в Кулата на греха се беше струпала значителна публика. По тези маси също би трябвало да се играе, но по някакво негласно споразумение между дома и редовните клиенти, докато траеше клането, всички други действия в салона бяха преустановени.

— Много добре — каза Дюрена. — От наша страна нямаме възражения да продължим. Може би дори и на вас ще ви се усмихне късметът.

Това, че тя изостави тактиката с разговора, не донесе почти никакво облекчение на Локи — в края на краищата очакваше да продължи да изтупва неговите и Джийновите джобове, както готвачка изтупва гъгрици от брашнен чувал.

— Шеста ръка — обяви крупнето. — Началният залог е десет солария. — Всеки от играчите побутна напред по две дървени кръгчета и той подхвърли по три карти пред тях.

Мадам Корвальор налага поредната оваляна в шоколадов прах череша и облиза сладките остатъци по пръстите си. Преди да докосне

картите си, Джийн приплъзна за миг пръстите на лявата си ръка под ревера на връхната си дреха и ги размърда, сякаш се чешеше. След няколко секунди и Локи направи същото. Той забеляза, че мадам Дюрена ги наблюдава, и видя как тя завъртя очи. Беше напълно допустимо играчите да си подават сигнали, но за предпочитане бе да го вършат малко по-деликатно.

Дюрена, Локи и Джийн погледнаха картите си почти едновременно. Корвалъор изостана малко — пръстите ѝ бяха още мокри. Тя се засмя тихичко. Истински късмет или strat peti? Дюрена неизменно изглеждаше доволна, но Локи не се съмняваше, че тя поддържа точно този израз на лицето си дори когато спи. Изражението на Джийн не разкриваше нищо, а Локи от своя страна пусна тънка усмивчица, въпреки че трите му първоначални карти бяха пълен боклук.

Отсреща едно вито стълбище с месингов парапет, чието подножие бе охранявано от едър пазач, водеше към шестия етаж, като по пътя се разширяваше за кратко в нещо като галерия. Някакво движение в тази галерия прикова вниманието на Локи — там, в сумрака, се спотайваше дребна, добре облечена фигура. Топлата златиста светлина от фенерите се отразяваше в чифт очила и Локи усети как тръпка на вълнение полази по гръбнака му.

Възможно ли беше? Локи се опита да държи под око фигурата в сумрака, докато се преструваше, че се съсредоточава върху картите. Блясъкът на очилата не трепна и не помръдна — мъжът без съмнение се взираше в тяхната маса.

Най-накрая двамата с Джийн бяха привлекли (или се бяха натресли и, ако дадат боговете, щяха да се възползват от този късмет) вниманието на мъжа, чийто кабинет се намираше на деветия етаж — господарят на Кулата на греха, тайният предводител на всички крадци на Тал Верар, човекът, който държеше в желязната си хватка и света на кражбата, и света на разкоша. В Камор биха го нарекли капа, но тук той не носеше друга титла, освен собственото си име.

Рекин.

Локи се прокашля, извърна очи обратно към масата и се подготви да загуби поредната ръка с финес. Навън над тъмните води се носеше тихото ехо от корабни камбани, които отбелязваха десетия час на вечерта.

— Осемнайсета ръка — обяви крупиецо. — Първоначалният залог е десет солария. — С видимо колеблива длан, Локи трябваше да избути единайсетте стъкленички, наредени пред него, за да побутне напред жетоните си. Мадам Дюрена, стабилна като изкаран на сух док кораб, пушеше четвъртата си пура за вечерта. Мадам Корвалъор като че трепереше на стола — бузите ѝ не бяха ли по-зачервени от обичайното? Локи се опита да не я гледа прекалено вторачено, докато тя обявяваше първоначалния си залог. Треперенето се дължеше единствено на собственото му неминуемо опиянение. Наближаваше полунощ и задименият въздух в задушната стая дращеше очите и гърлото му като бодлива вълна.

Крупиецо, безстрастен и нащрек, както винаги — сякаш беше по-механичен и от въртележката, — хвърли три карти на масата пред Локи. Локи пхна три пръста под ревера си, погледна картите и възкликна: „Аххххх“. Тонът му издаваше заинтересуваност и удоволствие. Картите представляваха поразително съзвездие от боклуци — най-лошата му ръка досега. Локи примига и присви очи — чудеше се дали алкохолът по някакъв начин не е замаскирал ръка със съвсем прилични карти, но уви, когато успя да се съсредоточи отново, те все така не ставаха за нищо.

Дамите бяха принудени да пият последни, но освен ако Джийн не криеше някакво голямо чудо на масата вляво от Локи, двамата можеха да се обзаложат, че поредната стъкленичка не след дълго весело ще се търколи към разтрепераната му ръка.

Осемнайсет ръце, помисли си Локи, в които досега изгубиха деветстотин и осемдесет солария. Мислите му, добре накуасени от напитките на Кулата на греха, блуждаеха и си правеха някакви свои собствени изчисления. Изисканите нови дрехи за една година на господин с високо положение. Малък кораб. Огромна къща. Спечеленото за цял живот от честен занаятчия, например зидар. Преструвал ли се е някога на зидар?

— Първи ходове — обяви крупиецо и рязко го върна към играта.

— Карта — поиска Джийн и мъжът приплъзна една карта към него. Джийн я погледна, кимна и бутна още един дървен жетон към

средата на масата. — Вдигам залога.

— Вдигам двойно — обяви мадам Дюрена и побутна напред два жетона от големичката си купчина. — Разкриване на партньора. — Тя показва две карти от своята ръка на мадам Корвальор, която не успя да сдържи усмивката си.

— Карта — поиска Локи. Крупиецо я плъзна към него и той приповдигна крайчеца ѝ едва-едва, колкото да я види каква е. Двойка бокали, която при това положение струваше точно едно мокро лайно от болно куче. Насили се да се усмихне.

— Вдигам залога — обяви той и приплъзна напред два жетона. — Чувствам се благословен.

Всички погледи се извърнаха в очакване към мадам Корвальор, която си взе шоколадова череша от все по-намаляващия си запас, пъхна я в уста и припряно облиза пръсти.

— Охо! — възкликна тя, втръсена в картите си, като леко барабанеше с лепкавите пръсти на едната си ръка по масата. — Ох... ох... ох... Мара... ама че странно...

И мадам Корвальор клюмна напред и заби чело в грамадната купчина дървени жетони на масата. Картите ѝ се разхвърчаха, обърнаха се и тя непохватно се опита да ги прикрие, като ги захлупваше с ръце.

— Измила — повика я мадам Дюрена с нотка на напрежение в гласа. — Измила! — Тя се пресегна, хвана партньорката си за мощните рамене и я разтърси.

— 'Змила — потвърди със сънено ломотене мадам Корвальор, зяпна и остатъци от шоколад и череша потекоха от устата ѝ върху жетоните ѝ на стойност пет солария. — Ммммммиллааааа. Мнооо... стран... странно...

— На ход е мадам Корвальор. — Крупиецо не успя да скрие изненадата в гласа си. — Мадам Корвальор трябва да обяви залога си.

— Измила! Съсредоточи се! — прошепна настоятелно мадам Дюрена.

— Има... карти... — смънка мадам Корвальор. — Внимавай, Мара... Колкооо... много... карти. На масата.

А после додаде:

— Блембли... на... фла... га.

И рухна в несвяст.

— Последно наказание — обяви крупнето след малко, придърпа с камшика всичките жетони на мадам Дюрена и бързо ги преброи. Локи и Джийн щяха да вземат всичко на масата. Надвисналата над тях заплаха от загуба на хиляда солария току-що се бе превърнала в равностойна печалба. Локи въздъхна облекчено.

Крупнето огледа мадам Корвалъор, която ползваше жетоните си за възглавница, и се прокашля в шепа.

— Господа — рече той. — Заведението ще... хм, ще предостави нови жетони на стойността на тези... които все още са в употреба.

— Разбира се. — Джийн потупа леко малката планина от жетони на Дюрена, внезапно струпали се пред него. Локи чуваше възклицанията на смайване, ужас и почуда сред тълпата отзад. Неколцина по-щедри наблюдатели предизвикаха слаба вълна от ръкопляскания, но тя бързо утихна. Беше им малко неудобно и не се радваха кой знае колко да видят една благородна дама като мадам Корвалъор пияна заляна от някакви си шест питиета.

— Хммм. — Мадам Дюрена загаси пурата си в златния пепелник и стана. Тя приглади зрелищно жакета си от черно брокатено кадифе, украсено с платинени копчета и среброткан плат, който струваше горедолу колкото всичките ѝ залози за вечерта. — Мастер Коста, мастер Де Фера, явно трябва да признаем, че сте по-добрата двойка.

— Но със сигурност не и по-добрите играчи. — Локи успя да пусне усмивка на змиеукротител и да събере разпилените остатъци от остроумието си. — Без малко да ни... тъ... натряскате.

— Целият свят се тресе около мен — заяви Джийн, чиито ръце бяха стабилни като ръцете на бижутер. — И сега, и по време на цялата игра.

— Господа, признателна съм ви за насърчителната компания — заяви мадам Дюрена с тон, от който явно личеше, че няма нищо подобно. — Още една игра по-нататък през седмицата може би? Вие несъмнено сте длъжни да ни дадете шанс за реванш. Честта ви задължава.

— Нищо не би ни доставило по-голямо задоволство — отвърна Джийн, а Локи го подкрепи с въодушевено кимане, от което болки стегнаха в обръч съдържанието на черепната му кутия. Мадам Дюрена протегна студено ръка и позволи на двамата да целунат въздуха над дланта ѝ. След това, сякаш оказваха почит на особено раздражителна

змия, четирима служители на Рекин дойдоха да преместят хъркащата мадам Корвальор на някое по-пристойно място.

— Богове, сигурно е много досадно да ни гледат вечер след вечер как се мъчим да съборим другия под масата от пиене — рече Джийн и подхвърли на крупие то жетон от пет солария (беше обичайно да им се оставят малки бакшиши).

— Не съм убеден, господине. Как искате рестото си?

— Ресто ли? — Джийн се усмихна. — Задръжте ги.

Крупие то за втори път тази вечер се издаде, че изпитва човешки чувства: колкото и относително заможен да беше, това малко жетонче струваше колкото половината му годишна заплата. А когато Локи му метна още дузина, той едва се сдържа да не ахне.

— Късметът е дама, която обича да я раздават щедро — рече Локи. — Вземи си купи къща. В момента ми е трудничко да броя.

— Мили богове... Хиляди благодарности, господа! — Крупие то се огледа набързо и заговори шепнешком: — да знаете, тези две дами не губят често. Всъщност, доколкото си спомням, сега им е за първи път.

— Победата си има цена — отвърна Локи. — И подозирам, че когато утре сутринта се събудя, моята глава ще я изплати.

Внимателно пренесоха мадам Корвальор надолу по стълбите, а мадам Дюрена вървеше след мъжете, понесли партньорката ѝ по карти, и не ги изпускаше от очи. Тълпата се разпръсна. Онези от наблюдателите, които останаха по масите си, поръчаха крупие то, храна и нови колоди карти, за да поиграят и те.

Локи и Джийн събраха жетоните си (прислугата бързо донесе нови и неоплюти вместо тези на мадам Корвальор) в обичайните облицовани с кадифе дървени кутии и се запътиха към стълбището.

— Честито, господа — поздрави ги пазачът на стълбището, водещо към шестия етаж. Откъм долните етажи се процеждаха звънтене на стъкло о стъкло и приглушени разговори.

— Благодаря — отвърна Локи. — Боя се, че нещо в мадам Корвальор поддаде само една-две ръце преди най-вероятно и аз да постъпя като нея.

Двамата с Джийн бавно заслизаха по стъпалата, които се виеха надолу покрай вътрешната стена на кулата. Бяха облечени като важни, почитани хора по последния писък на верарската лятна мода. Локи

(чиято коса по алхимичен начин бе преобоядисана в слънчев оттенък на русото) бе облякъл връхна дреха в карамелено кафяво, рязана в талията и с ветреещи се пешове до коленете; грамадните му тройни маншети бяха подплатени с оранжево и черно и украсени със: златни копчета. Не носеше жилетка, само пропита от пот туника от най-фина коприна, а на врата му свободно беше вързана черна кърпа. Джийн бе облечен подобно, но връхната му дреха беше сивосинкава като море под облачно небе, а коремът му бе препасан с широк черен пояс, в същия цвят като късата му къдрава брада.

Те заслизаха надолу по етажите, пълни със знатни хора... покрай кралиците на верарската търговия с декоративните си млади придружители от двата пола, увиснали на ръцете им като домашни любимци. Покрай мъже и жени с купени лашански титли, втречени над картите и гарафите с вино в доновете и доните с по-ниски титли от Камор; покрай вадрански корабовладелци в тесни черни дрехи, с маски от слънчев загар върху бледите им остри черти. Локи разпозна поне двама членове на Приори — търговският съвет, който на теория управляваше Тал Верар. Дълбоките джобове като че бяха най-важното условие за членство.

Търкаляха се зарове, звънтяха чаши, веселящата се тълпа се смееше, кашляше, псуваше и въздишаше. Струи дим вяло се рееха из топлия въздух и разнасяха ухания на парфюми и вино, на пот и печени меса, а тук-там — смолистия полъх на алхимични наркотици.

Локи и преди беше виждал истински дворци и имения. Кулата на греха, колкото и разкошна да беше, не превъзхождаше с кой знае какво домовете, в които мнозина от тези хора щяха да се завърнат, когато най-сетне им свършеше нощта за игри. Истинската магия на кулата бе изтъкана от нейната капризна изключителност — не допускай хората до нещо, и рано или късно то ще потъне в мистика, плътна като мъгла.

Полускрит в дъното на първия етаж, имаше павилион с тежки дървени прегради, обслужван от неколцина необикновено едри мъжаги. За щастие нямаше опашка. Локи малко принудено постави кутията си пред единственото гише.

— Всичко е на моята сметка.

— За мен е удоволствие, мастер Коста — отвърна началникът, щом пое кутията. Леоканто Коста, търговец наблюдател от Талишам, беше добре известен в това царство на винени изпарения и облози.

Срещу купчината жетони на Локи служителят бързо драсна няколко бележки в счетоводната книга. Делът на Локи от печалбата след победата над Дюрена и Корвальор, дори минус бакшиша за крупнето, възлизаше на близо петстотин солария.

— Разбирам, че поздравленията важат и за двама ви, мастер Де Фера — продължи служителят, когато Локи отстъпи встрани и пусна на гишето Джийн със собствената му кутия. Жером де Фера, също от Талишам, беше веселият другар на Леоканто. Двамата бяха две въображаеми грахчета в шушулка.

Внезапно Локи почувства как една ръка сграбчи рамото му. Обърна се предпазливо и се намери лице в лице с жена с тъмна къдрава коса, пременена богато в дрехи със същите цветове като на крупнетата в кулата. Едната страна на лицето ѝ бе със съвършена красота, а другата — кафява, твърда, спечена полумаска, сбръчкана като от тежко изгаряне. Когато се усмихна, изгорената страна на устните ѝ не помръдна. На Локи му се струваше, че жива жена се мъчи да се измъкне от груба глинена скулптура.

Селендри, икономката на Рекин.

Ръката, която го стискаше за рамото (лявата, откъм изгорената страна), не беше истинска, а подобие на ръка от тежък месинг, което проблесна матово на светлината на фенерите, щом тя го пусна.

— Заведението ви честити — произнесе тя с призрачния си, фъфлещ глас — за добрите ви обноски и за осезателната ви сила на духа и желае вие и мастер Де Фера да знаете, че и двамата сте добре дошли на шестия етаж, ако решите да се възползвате от тази привилегия.

Усмивката на Локи беше съвсем искрена.

— Хиляди благодарности от мое име и от името на партньора ми — отвърна той със словоохотливостта на подпийнал човек. — Любезността, проявена от заведението, изключително ни ласкае, разбира се.

Тя кимна безстрастно, а после се сля с тълпата също толкова бързо, колкото се беше появила. Тук-там се вдигнаха вежди — малцина от гостите на Рекин, доколкото бе известно на Локи, бяха утвърждавани в новото си обществено положение от Селендри.

— Ние сме стока, която се търси, драги ми Жером — заяви той, щом си запробиваха път през тълпата към изхода.

— Засега — отвърна Джийн.

— Мастер Де Фера — ухили се главният портиер, щом се приближиха. — Мастер Коста, да извикам ли карета?

— Няма нужда, благодарим — отвърна Локи. — Ако не си проветря главата с нощен въздух, ще се катурна на земята. Ще повървим пеша.

— Много добре, господине.

С военна точност четирима служители отвориха вратата пред Локи и Джийн. Двамата крадци заслизаха внимателно по широкото каменно стълбище, застлано с червен кадифен килим. Както целият град знаеше, всяка вечер изхвърляха килима и го заменяха с нов.

Гледката спираше дъха: отдясно, отвъд силуетите на други домове на късмета, се простираше целият полумесец на острова. На север беше относително тъмно, за разлика от подобното на аура сияние на Златните стъпала. Отвъд града на юг, на запад и на север, Пиринчено море сияеше със сребриста светлина, осветено от трите луни на безоблачното небе. Тук и там над живата картина от живак стърчаха платната на далечни кораби, призрачно бледи.

Ако погледнеш надолу вляво, пред Локи, над разкривените покриви на петте по-долни етажа на острова щеше да се разкрие гледка, от която щеше да му се завие свят, въпреки твърдия камък под краката му. Навсякъде около него се носеше шумоленето на човешкото удоволствие и тракането на конските карети по калдъръма — поне десетина вървяха или чакаха на правия булевард по горния ръб на шестия етаж. Над тях Кулата на греха се извисяваше в блещукация мрак с ярко светещите си алхимични фенери като свещ, запалена, за да привлече вниманието на боговете.

— А сега, драги ми професионален песимисте — рече Локи, когато се отдалечиха достатъчно от Кулата на греха и вече се намираха в относително уединение, — мой търговец на безпокойство, мой неуморен извор на гаври и съмнения... какво ще кажеш за това?

— О, много малко, мастер Коста, безспорно. Трудно ми е да мисля, когато съм така изпълнен с благоговение пред върховната гениалност на вашия план.

— Това ти изказване леко напомня на сарказъм.

— Опазили ме боговете! — възкликна Джийн. — Обиждате ме! Неизразимите ви престъпни достойнства отново възтържествуваха,

неминуемо като приливите и отливите! Хвърлям се ничком в нозете ви и моля за опрощение. Вашият гений е този, който храни сърцето на света.

— А сега ти...

— Де да имаше някой прокажен подръка — прекъсна го Джийн, — можехте да положите длани върху него и да го излекувате с вълшебство...

— Аха, ти просто пърдиш през устата, защото ми завиждаш.

— Възможно е — рече Джийн. — Всъщност ние забогатяхме значително, не ни хванаха, не ни убиха, вече сме по-прочути и ни поканиха на следващия етаж. Длъжен съм да призная, че сгреших, като нарекох номера тъпичък.

— Ами? Брей! — Локи бръкна под реверите си. — Защото аз пък съм длъжен да призная, че номерът си беше тъпичък. Безотговорен, да му се не види. Още едно питие щеше да ме довърши. Всъщност направо съм изненадан, че тоя номер мина.

Той побърника малко под дрехата си, а после извади валмо вълна, дълго и широко горе-долу колкото палеца му. Когато го пхна във външния си джоб, от него се вдигна облаче прах и той енергично избърса длани в ръкавите си, докато вървяха.

— „Едва не загубихме“ е просто друг начин да кажем, че най-сетне спечелихме — заяви Джийн.

— Но въпреки това пиенето почти ме усмърти. Следващия път, когато съм толкова оптимистично настроен спрямо собствения си капацитет, ме поправи с брадва в главата.

— С радост бих те поправил с две.

Възможността номерът да мине бе осигурена от мадам Измила Корвальор. Мадам Корвальор, срещнала за първи път „Леоканто Коста“ на игралната маса преди няколко седмици, която имаше благонадеждния навик да яде с пръсти, за да дразни противника при игра на карти.

На Въртележката на късмета всъщност човек не би могъл да мами по никакъв традиционен начин. Никой от крупиетата на Рекин не би подправил колода дори веднъж на сто години, дори и в замяна на херцогска титла. Нито пък някой играч би могъл да пипа по въртележката и да избере една стъкленица вместо друга или да поднесе дадена стъкленица на друг. След като бяха взети

предохранителни мерки срещу всички обичайни средства за пробутване на чуждо вещество на друг играч, единствената оставаща възможност беше самият играч да се довърши, като бавно и доброволно поема нещо незабележимо и необичайно.

Например упойващ прах, със съвсем малки количества, от който Локи и Джийн бяха поръсили картите, а после постепенно ги подаваха на масата на жената, която непрекъснато ближеше пръсти, докато играеше.

Бела паранелла беше алхимичен прах, без цвят и без вкус, известен като „нощният приятел“. Беше популярен сред богатите с нервни натури, които го вземаха, за да се отпуснат в дълбока и възстановяваща силите дрямка. При смесване с алкохол бела паранелла действаше бързо в малки количества — тези две вещества се допълваха като огъня и сухия пергамент. Би бил широко употребяван за престъпни цели, ако не го продаваха на цена двайсет пъти колкото теглото му в бяло желязо.

— Богове, тази жена има телосложение на бойна галера! — възкликна Локи. — Сигурно е започнала да поема праха на третата четвъртата ръка... Сигурно бихме могли да утрепем двойка диви разгонени глигани с по-малко прах!

— Но поне получихме, каквото искахме. — Джийн също извади от пазвата си своя запас от прах. Замисли се, вдигна рамене и го пхна в джоба си.

— Така е... И го видях! — възкликна Локи. — Рекин. Той беше на стълбите и ни наблюдаваше, докато разигравахме повечето ръце от средната игра. Явно сме възбудили личен интерес. — Вълнуващите последици, които се очертаваха, помогнаха донякъде на ума на Локи да се проясни. — Защо иначе ще праща самата Селендри да ни потупа по гърба?

— Ами, да предположим, че си прав. И сега какво? Искаш ли да се засилим, както спомена, или да не бързаме? Може би да поиграем още някоя и друга седмица на петия и шестия етаж?

— Още някоя и друга седмица? По дяволите! Моткаме се из тоя проклет град вече две години; щом най-сетне пропукахме черупката на Рекин, предлагам да се пробваме, да му се не види.

— Смяташ да предложиш утре вечер, нали?

— Любопитството му е раздразнено. Да нападнем, докато току-що изкованото острие е още топло.

— Подозирам, че пиенето те е направило невъздържан.

— Пиенето ми размазва погледа; боговете са ме направили невъздържан.

— Хей, вие там! — чу се глас от улицата някъде отпред. — Стой! Локи се напрегна.

— Моля?

Млад верарец с измъчен вид и дълга черна коса бе вдигнал длани срещу Локи и Джийн. Малка, добре облечена тълпа се беше струпала край него по края на окосена ливада. Локи позна ливадата — това беше площадката за дуели.

— Спрете, господа, умолявам ви — рече младежът. — Боя се, че има двубой и може да прелети стрела. Мога ли да ви помоля да изчакате?

— О... о... — Локи и Джийн си отдъхнаха едновременно. Когато се дуелираха с арбалети, общоприетата любезност, а и здравият разум изискваха да изчакаш край площадката, докато се обстрелват. Така участниците нямаше да се разсейват от странични движения, а и не можеше стрела да се забие в някой минувач.

Площадката за дуели беше дълга около четирийсет крачки и широка наполовина на това. Двата дуелиращи заставаха в центъра на площадката със секундантите си — всеки от тях хвърляше по четири бледосиви сенки, които се кръстосваха. На Локи не му се гледаше особено, но си напомни, че трябва да се преструва на Леоканто Коста, мъж, отнасящ се със светско равнодушие към хора, които се опитват да пробият дупки един в друг. Двата с Джийн се промъкнаха сред тълпата от зяпачи възможно най-ненатрапчиво. И от другата страна на площадката се беше образувала подобна тълпа.

Единият от дуелиращите се беше младо момче, облечено във фини свободни благороднически дрехи с модна кройка. Носеше очила, а косата му се спускаше по раменете на добре поддържани къдрици.

Противникът му, облечен в червена дреха, беше много по-възрастен, попрегърбен и поочукан от времето. Но изглеждаше достатъчно жизнен и решителен, за да представлява заплаха. Всеки от тях държеше лек арбалет — уличен, както ги наричаха каморските крадци.

— Господа — заговори секундантът на младия. — Моля ви, не може ли да постигнем някакво споразумение?

— Ако лашейнският господин оттегли проклятието си — додаде младежът. Гласът му беше висок и изнервен. — Бих бил извънмерно доволен от простото признание...

— Не, не може — отвърна мъжът, застанал до по-възрастния. — Негово благородие няма навика да поднася извинения за простото посочване на очевиден факт.

— ... от простото признание продължи младият отчаяно, — че инцидентът бе злополучно недоразумение и че няма нужда...

— Ако беше благоволил да ти проговори отново — отвърна секундантът на по-възрастния, — негово благородие несъмнено би отбелязал, че скимтите като кучка, и би запитал дали можете и да хапете като кучка.

Няколко мига младият остана без думи, а после посочи с груб жест възрастния със свободната си ръка.

— Принуден съм — обади се секундантът му, — въ, принуден съм да установя, че не може да се постигне споразумение. Господата да застанат гърбом един към друг.

Двамата противници тръгнаха един към друг — възрастният с енергична походка, докато младият все още пристъпваше колебливо, — а после се обърнаха гърбом.

— Имате десет крачки — каза секундантът на младия с тъжно примирение. — Изчакайте и по мой сигнал се обърнете и стреляйте.

Той бавно отброи крачките. Двамата противници бавно се заотдалечаваха. Младият трепереше много силно. Локи усети непривично напрежение в собствения си корем, което все повече се усиляваше. Откога беше станал такава мека душица, да му се не види? Предпочиташе да не гледа, но това не означаваше, че трябва да го е страх от гледката... Но присвиването в стомаха не обръщаше внимание на мислите, които кръжаха в ума му.

— Девет... десет. Спрете — призова ги секундантът на младия. — На място... Обърнете се и стреляйте!

Младият се обърна пръв. Лицето му бе застинало в маска на ужас. Той изпъна десницата си и пусна стрелата. Острият пукот на тетивата отекна над площадката. Противникът му дори не трепна,

когато стрелата изсвистя във въздуха покрай главата му, поне на педя от нея.

Възрастният в червената дреха на свой ред стреля доста по-бавно — очите му светеха, а устата му бе присвита в намръщена гримаса. По-младият му противник се втренчи в него, все едно се опитваше да призове обратно стрелата си като дресирана птица. Разтрепери се, отпусна арбалета си и го хвърли на земята. С ръце, подпрени на хълбоците, той стоеше и чакаше и дишаше на дълбоки, шумни глътки.

Противникът му го поогледа и изсумтя:

— Издъни се.

После вдигна арбалета с две ръце. Изстрелът му бе съвършен — нещо изпука и по-младият се прекатури, а точно в средата на гърдите му стърчеше украсена с пера стрела. Той падна по гръб, вкопчен в дрехата и туниката си, като хрочеше черна кръв. Половин дузина зрители се втурнаха към него, а една млада жена в сребриста вечерна рокля падна на колене и изпищя.

— Ще се върнем тъкмо навреме за вечеря — рече възрастният, без да се обръща към никого конкретно, захвърли нехайно арбалета си на земята зад гърба си и се запъти към един от близките игрални домове, придружен от своя секундант.

— Мили Переландро, твойта мама! — възкликна Локи, забравил за миг Леоканто Коста, и продължи да мисли на глас: — Ама че начин за уреждане на проблемите!

— Не го ли одобрявате? — Красивото младо момиче в черна копринена рокля бе вперило в Локи обезпокояващо проникателен поглед. Нямаше повече от осемнайсет-деветнайсет години.

— Разбирам, че някои разногласия трябва да се уреждат с оръжие — намеси се Джийн, досетил се, че Локи все още е твърде подпийнал. — Но да застанеш пред стрела от арбалет изглежда глупаво. Смятам, че фехтовката е по-честно изпитание на уменията.

— Рапирите са скучни. Само се щурат напред-назад и рядко нанасят убийствения удар веднага — възрази му момичето. — Стрелите са бързи, чисти и милостиви. С рапира може цяла нощ да кълцаш някого и пак да не го убиеш.

— Принуден съм да се съглася с вас — измърмори Локи.

Момичето вдигна вежда, ала не каза нищо и миг по-късно се загуби сред разпръскващата се тълпа.

Доволното мърморене на нощта, смехът и бърбенето на малките групички от мъже и жени, които се развличаха под звездите, бяха утихнали за кратко, докато се провеждаше дуелът, но сега отново се надигнаха. Жената в сребърната рокля удряше с юмруци по тревата и ридаеше, а тълпата около поваления мъж беше оклюмала. Стрелата явно си беше свършила работата.

— Бързи, чисти и милостиви — произнесе тихо Локи. — Идиоти.

Джийн въздъхна.

— Никой от нас няма право да споделя подобно наблюдение, тъй като думите „проклети идиоти“ най-вероятно ще бъдат изписани на надгробните ни плочи.

— Имах си причини да постъпя така, както и ти.

— Сигурно е било същото и с двамата участници в дуела.

— Да се измитае оттук — подкани го Локи. — Да се поразходим, че да ми се проветри главата, и да се връщаме в странноприемницата. О, богове, колко стар и вкиснат се чувствам! Като гледам такива неща, се чудя толкова ли съм бил тъп на годините на това момче, да му се не види.

— Още по-зле беше — заяви Джийн. — До съвсем неотдавна. Може и още да си.

5

Меланхолията на Локи бавно се изпари заедно с алкохолната мъгла, докато слизаха надолу по Златните стъпала на север и северозапад към Голямата галерия. Елдренските занаятчии (занаятчийки? Същества, упражняващи *занаяти*?), строили в Тал Верар, бяха покрили целия район с покрив от елдерглас на подпори, който се спускаше надолу от върха на шестия етаж и потъваше в морето до основата на западния остров, като под него оставаше поне трийсет стъпки пространство във всяка точка помежду им. Странни, усукани стъклени колони се издигаха на равномерно разстояние — приличаха на пълзящи лозници без листа, изваяни от лед. Стъкленият таван на Галерията беше от край до край дълъг поне стотина стъпки.

Под Голямата галерия, по долните тераси на острова, се намираше Преносимия квартал — открити тераси, по които на най-мизерстващите бедняци беше позволено да си строят колиби и какъвто подслон можеха да си стъкмят от отпадъци. Бедата беше, че всеки мощен порив на северния вятър, особено през дъждовната зима, пренареждаше изцяло всичко.

Имаше нещо извратено в това, че кварталът над него, непосредствено на Югоизток от Преносимия квартал — Саврола, беше скъп анклав за изгнаници, пълен с чужденци с много пари за трошене. Най-добрите странноприемници бяха там, включително и онази, в която Локи и Джийн понастоящем бяха настанили заможните си фалшиви самоличности. Високи каменни стени обграждаха Саврола от Преносимия квартал, с многобройна охрана от верарска стража и частни наемници.

Денем Голямата галерия беше пазарът на Тал Верар. Хиляди търговци всяка сутрин подреждаха сергиите си и оставаше място за още хиляда, ако градът някога се разраснеше дотолкова. Коварно съвпадение принуждаваше настанилите се в Саврола посетители, които не пътуваха с лодки, да прекосяват пазара по цялата му ширина на път за Златните стъпала или обратно.

Откъм континента над стъклените острови и към Галерията духаше източен вятър. Стъпките на Локи и Джийн отекваха в мрака на обширното покрито пространство. Меко сияещите лампи, окачени на някои колони, образуваха тук-там острови от светлина. Някои от търговците слагаха членове на семейството си да спят през нощта на особено привлекателните места... И, разбира се, винаги имаше скитници от Преносимия квартал, търсещи уединение в сенките на празната Галерия. Патрулите обикаляха етажите ѝ по няколко пъти на нощ, но в момента не се виждаха никакви.

— В каква странна пустиня се превръща това място, след като се стъмни — отбеляза Джийн. — Не мога да реша дали ме отблъсква, или ме очарова.

— Сигурно нямаше да си толкова податлив на очарованието му, ако не криеше чифт брадви под дрехата си.

— Ммм.

Повървяха още малко. Локи потърка корема си и промърмори:

— Джийн, не си ли гладен случайно?

— Обикновено съм. Трябва ти още баласт за пиячката ли?

— Май няма да е зле. Проклетата въртележка! Още една загубена ръка, и като нищо щях да предложа брак на проклетата димяща драконка. Или просто да падна от стола.

— Тогава да нападнем Нощния пазар.

На най-горния етаж на Голямата галерия, близо до североизточния край на покритата площ, Локи виждаше трепкащите светлини на огньовете и фенери и тъмните сенки на неколцина души. Търговията в Тал Верар никога не спираше — хиляди хора се изкачваха и слизаха по Златните стъпала и там се въртяха достатъчно пари, че неколцина търговци да отварят всяка вечер сергиите си по залез-слънце. Нощния пазар беше голямо удобство и неизменно беше по-своеобразен от дневния си двойник.

Докато Локи и Джийн вървяха към пазара, облъхвани от нощния ветрец, пред тях се разкриваше гледката на вътрешното пристанище с тъмната гора от корабни мачти. Отвъд тази гора останалите острови на града благоразумно спяха, изпъстрени тук-там със светли точки, несравними с разточителния блясък на Златните стъпала. В сърцето на града трите острова полумесеци на Великите гилдии (Алхимици, Изобретатели и Търговци) се увиваха около основата на високата, скалиста Кастелана като дремещи зверове. А на върха на Кастелана като каменен хълм, извисяващ се сред поле от имения, се виждаха неясните очертания на Мон Магистерия, крепостта на Архонта.

Тал Верар официално се управляваше от Приори, но в действителност значителен дял от властта се намираше в ръцете на обитателя на този дворец, градския оръжейник.

Бюстът на Архонта бе създаден след позорните поражения на Тал Верар в началото на Хилядодневната война с Камор, за да изझे командването над армията и флотата от ръцете на търговските съвети, затънали в нескончаеми свади помежду си. Но трудното, когато издигнеш военен диктатор — размишляваше Локи, — беше как да се отървеш от него, след като непосредствената криза отmine. Първият Архонт беше отказал да се оттегли, а наследникът му дори още повече странеше от гражданските дела. Извън охраняемите бастиони на фриволността като Златните стъпала и пристаните за изгнаници като Саврола разногласията между Архонта и Приори държаха града на нокти.

— Господа! — Един глас отляво прекъсна веригата на мислите му. — Почитаеми господа, една разходка през Голямата галерия не може да е пълноценна, без да се подкрепите. — Локи и Джийн вече бяха навлезли в Нощния пазар. Виждаха се и други клиенти и лицата на поне десетина търговци, впили погледи в тях откъм своите кръгчета от светлина на огньовете или лампи.

Първият верарец, пробвал се да получи одобрението им, беше еднорък мъж, понатрупал години, със сплетена бяла коса до кръста. Той размахна към тях дървен черпак и посочи четирите бъчвички върху подвижната сергия — плоска ръчна количка.

— За колко ги даваш?

— Деликатеси от масата на самия Йоно, най-сладкият вкус, предлаган от морето! Акулски очи в саламура, прясно извадени! Хрускава обвивка, мека сърцевина, сладки сокове!

— Акулски очи? О, богове, не! — намръщи се Локи. — Нямате ли нещо по-простичко? Дроб? Хриле? Пай с хриле ще ни дойде добре.

— Хриле? Господа, очите далеч превъзхождат хрилете по достойнства. Очите стягат мускулите, предпазват от холера и укрепват мъжкия механизъм за изпълнение на някои определени, хм, брачни задължения.

— Нямам нужда от никакво укрепване на механизма за тази цел — отвърна Локи. — Боя се, че стомахът ми в момента надали би издържал великолепието на акулските очи.

— Жалко, господине. Заради вас, господине, ми се ще да ми се намираха малко хриле, за да ви ги предложа, но имам само очи и нищо друго. Ала поне имам няколко вида — от акула коса, от вълча акула, от син вдовец...

— Ще ги пропуснем, приятелю — отказа Джийн и двамата с Локи продължиха.

— Плодове, достойни господари? — Следващата търговка беше стройна млада жена, уютно загърната в кремаво палто, няколко пъти по-голямо, отколкото ѝ беше нужно. Носеше и четириъгълна шапка с малко алхимично кълбо на верижка, увиснало над лявото ѝ рамо. Тя вардеше няколко плетени кошници. — Алхимични плодове, пресни

хибриди. Виждали ли сте някога портокал „София“ от Камор? Той сам произвежда опияняваща течност, много сладка и силна.

— Ние... сме запознати с тях — отвърна Локи. — И нямах предвид още опияняващи течности. Ще препоръчате ли нещо за успокояване на стомаха?

— Круши, господине. На света нямаше да съществуват разстроени стомаси, ако всички проявявахме благоразумието да изядем по няколко круши дневно.

Тя вдигна една от кошниците, наполовина пълна, и му я протегна. Локи попрехвърли крушите — изглеждаха достатъчно твърди и пресни, и избра три.

— Пет сентири — рече продавачката на плодове.

— Цял волани? — престори се на възмутен Локи. — Не, та дори и любимата курва на Архонта да ги е търкаляла за мен между краката си! Дори и една сентира е твърде много за всичките.

— С една сентира не можете да купите и дръжките им! За четири поне аз няма да изгубя пари.

— Бих проявил изключителна жалост към вас, ако ви дам и две. Но за ваше щастие аз преливам от щедрост.

Подарявам ви ги.

— Две? Та това е обида за мъжете и жените, които са ги отгледали в парниковите градини на Полумесеца на Черните ръце. Но несъмнено можем да се договорим за три?

— Три — усмихна се Локи. — Досега не бяха ме обирали в Тал Верар, но съм толкова гладен, че ще ви удостоя с тази чест. — Той подаде, без да гледа, две круши на Джийн, докато бъркаше из джобовете си за дребни. Подхвърли три монети на продавачката и тя кимна:

— Приятна вечер, мастер Ламора.

Локи се вцепени и се вторачи в нея.

— Моля?

— Приятна вечер — само това ви казах, достойни господине.

— А не казахте ли...

— Какво?

— А, нищо — въздъхна нервно Локи. — Пийнал съм си повечко, това е всичко. Хубава вечер и на вас.

Двамата с Джийн се отдалечиха. Локи отхапа предпазливо от крушата. Беше чудесно узряла — нито прекалено твърда, нито презряла и лепкава.

— Джийн — подхвърли той между хапките. — Ти чу ли какво ми каза тя току-що?

— Боя се, че нищо не чух, освен предсмъртния вик на тази клетка круша. Заслушай се: „Неее, не ме яж, моля те, нееееей!“. — От първата круша на Джийн вече беше останала само огризката. Под погледа на Локи той я пхна в устата си, схруска я шумно и погълна всичко, освен изплютата дръжка.

— О, тринайсет богове! — възкликна Локи. — Трябваше ли?

— Обичам огризките — нацупи се Джийн. — Всичко, което хруска!

— Това, което хруска, го ядат козите!

— Не си ми майка.

— Вярно си е. Майка ти сигурно е била грозна. Я не ме гледай така! Хайде, изяж си и другата огризка, тя е скрита в сладка, сочна круша!

— Какво каза жената?

— Каза... о, богове, нищо не каза! Подпийнал съм, това е.

— Алхимични фенери, господа? — Един брадат мъж протягаше към тях ръка с окачени по нея поне десетина фенерчета с красив позлатен обков. — Двама толкова добре облечени господа не бива да се разхождат без осветление. Само мижитурките се лутат в мрака и нищичко не виждат! По-хубави фенери няма да намерите в Галерията, мито денем, нито нощем.

Джийн отпъди мъжа с ръка. Двамата с Локи дояждаха крушите си. Локи нехайно метна огризката през рамо, а Джийн налапа своята, като се постара Локи да го види.

— Ммм — измърмори той с пълна уста. — Амброзия! Но ти никога няма да я познаеш, ти и кулинарните страхливци като теб!

— Господа, скорпиони?

Това бързо, върна бдителността на Джийн и Локи. Беше го произнесъл плешив мъж с наметало, с кожа с цвета на кафе — цветът на островитянин от Оканти. Този мъж се намирал на няколко хиляди мили от родината си. Добре поддържаните му бели зъби лъснаха,

когато се усмихна и се наведе леко над стоката си — няколко малки дървени клетки. В няколко от тях мърдаха тъмни силуети.

— Скорпиони? Истински скорпиони? Живи? — Локи се наведе, за да огледа по-добре клетките, но не много близо. — Но за какво служат, да му се не види?

— Ами вие сигурно сте тук отскоро. — Мъжът говореше терински с лек акцент. — Мнозина в Пиринчено море твърде добре познават сивите скални скорпиони. Вероятно сте от Картейн? Или от Камор?

— От Талишам — отвърна Джийн. — Значи това са тукашни сиви скални скорпиони?

— От континента — отвърна търговецът. — Използват се предимно, хм, за забавление.

— За забавление? Като домашни любимци?

— О, не, не. Ужилването... Разбирате ли, ужилването на сивия скален скорпион е сложно нещо. Отначало има болка, остра и пареща, както бихте очаквали. Но след няколко минути ви обзема приятно вцепенение, трескав унес. Подобно е на някои прахове, които пушат джеремитите. След няколко ужилвания тялото свиква, болката намалява, а виденията стават по-ярки.

— Изумително!

— Обикновено нещо — отвърна търговецът. — Доста мъже и жени в Тал Верар си ги гледат, макар и да не говорят за това пред хора. Опиянението е приятно, като от вино, но далеч не толкова скъпо.

— Хммм — Локи се почеса по брадата. — Досега обаче не съм се боцкал с бутилка вино. А и дали това не е уловка, някакво развлечение за посетители, които не знаят, че има и по-хубаво?

Търговецът се ухили до уши. Той протегна десница и запретна ръкава си. Тъмната кожа на тънката му ръка беше цялата в малки кръгли белези.

— Никога не бих предложил стока, за която сам не бих могъл да поръчителствам.

— Възхитително — възкликна Локи. — И очарователно, но... може би е най-добре да оставим някои от обичаите на Тал Верар неизпробвани.

— Бъди верен на вкуса си. — Все така усмихнат, мъжът свали ръкава си и скръсти ръце. — В края на краищата вие никога не сте

харесвали ястреби скорпиони, мастер Ламора.

Локи усети как внезапна студенина стисна гърдите му. Погледна Джийн и откри, че по-едрият също мигом се бе напрегнал. Като се мъчеше да запази външно спокойствие, Локи се прокашля:

— Прощавайте?

— Извинете. — Търговецът примига невинно насреща му. — Просто ви пожелах приятна вечер, господа.

— Да. — Локи не откъсваше поглед от него, а после се дръпна, завъртя се на пети и пое обратно по Нощния пазар. Джийн моментално го последва.

— Чу го — прошепна Лока.

— Съвсем ясно — отвърна Джийн. — Чудя се за кого ли работи нашият дружелюбен търговец на скорпиони?

— Не е само той — смотолеви Локи. — Продавачката на плодове също ме нарече „Ламора“. Ти не я чу, но аз я чух съвсем ясно, по дяволите.

— Лоша работа. Да се върнем и да сгачим някой от тях?

— Накъде така, мастер Ламора?

Локи насмалко не помете търговката на средна възраст, която ги доближи отдясно, но успя да удържи скрития в ръкава му кинжал с дългото една педя острие да не кацне спонтанно в дланта му. Джийн бръкна отзад под дрехата си.

— Имате грешка, госпожо — отвърна Локи. — Името ми е Леоканто Коста.

Жената не помръдваше — просто се усмихна и се изкиска:

— Ламора... Локи Ламора.

— Джийн Танен — обади се търговецът на скорпиони, излязъл пред своята масичка с клетки. И други търговци бавно се нареждаха зад тях, втренчени в Локи и Джийн.

— Струва ми се, че е станало недоразумение — рече Джийн и извади десницата си изпод върхната си дреха. От продължителния си опит Локи знаеше, че е стиснал острието на едната от бравите в шепата си, а дръжката е скрита в ръкава.

— Няма недоразумение — възрази търговецът на скорпиони.

— Трънът на Камор... — обади се едно момиченце и прегради пътя им към Саврола.

— Трънът на Камор... — повтори жената на средна възраст.

— Джентълмените копелета — рече търговецът на скорпиони. — Далече от дома.

Локи се огледа. Сърцето му думкаше в гърдите. Реши, че времето за дискретност е изтекло, и пусна кинжала в дланта си. Пръстите вече го сърбяха. Всички търговци от Нощния пазар като че се бяха заинтересували от тях — бяха обкръжени, а продавачите бавно стягаха кръга и хвърляха дълги, тъмни сенки по калдъръма в краката на Джийн и Локи. Дали Локи си въобразяваше, или някои от фенерите започваха да угасват? Нощната галерия вече му се струваше по-тъмна. По дяволите, фенерите наистина гаснеха пред очите му!

— Достатъчно се приближиха. — Джийн пусна брадвата в дясната си длан така, че всички да я видят. Двамата с Локи притиснаха гърбове.

— Нито крачка повече! — кресна Локи. — Стига с тия дивотии, или ще се пролее кръв!

— Кръв вече се проля... — каза момиченцето.

Последният алхимичен фенер на Нощния пазар помръкна.

И последните огньовете угаснаха. Джийн и Локи стояха сред кръга от търговци, осветени единствено от мъждивата светлина на далечните лампи под обширната, пуста Галерия — тревожно далечни.

Момиченцето направи последна крачка към тях. Очите ѝ бяха сиви и не трепваха.

— Мастер Ламора, мастер Танен — рече тя с ясния си тих гласец, — Соколаря от Картейн ви праща поздрави.

6

Локи гледаше момиченцето, зяпнал от изумление. Тя се приплъзна напред като привидение и вече ги делиха само две крачки. Локи се чувстваше глупак — стискаше кинжал срещу момиченце, високо няма и три стъпки още, но после тя се усмихна студено в полумрака и злобата, спотайваща се зад тази усмивка, го накара да стисне по-здраво дръжката. Момиченцето докосна брадичката си.

— Макар че той не може да говори — рече тя.

— Макар че не може сам да говори... — отекна в хор кръгът около търговците, замрял неподвижно в мрака.

— Макар че е полудял — продължи момиченцето, като бавно протягаше ръце с разперени длани към Локи и Джийн.

— Полудял от болка, луд извънмерно... — прошепна кръгът.

— Приятелите му не са го изоставили — довърши момиченцето. — Приятелите му помнят.

Джийн застана до Локи и извади и двете брадви. Остриетата им от закалена стомана се оголиха в нощта.

— Някъде около нас има Вързوماгове — прошепна той.

— Покажете се, шибани страхливци! — кресна Локи на момичето.

— Ние показваме своята мощ — отвърна тя.

— Какво повече ви трябва... — прошепна хорът на застаналите в разкривен кръг, а очите им бяха празни като локви с отражения.

— Какво още искаш да видиш, мастер Ламора? — и момиченцето направи зловец присмехулен реверанс.

— Както искате — рече Локи. — Но не намесвайте тези хора. Говорете ни вие, вашта мамица. Не искаме да причиняваме зло на тези хора.

— Разбира се, мастер Ламора...

— Разбира се... — прошепна кръгът.

— Разбира се, тъкмо това е целта — продължи момиченцето. — Затова трябва да изслушате какво имаме да ви кажем.

— Кажете си тогава защо сме ви, да му се не види.

— Трябва да отговаряте — рече момичето.

— Да отговаряте за Соколаря — рече хорът.

— Да отговаряте. И двамата.

— Точно това ли... Мамка ви! — Гласът на Локи премина в крясък. — Отговорихме за Соколаря. Нашият отговор бяха десет отрязани пръста и един отрязан език — заради трима мъртви приятели. Това, че си го получихте жив, е повече, отколкото той заслужаваше!

— За това не ти ще съдиш! — изсъска момиченцето.

— Маговете от Картейн ще съдят — прошепна кръгът.

— Целият свят знае, че убиеш ли Вързумаг, това е сигурна смърт — рече Джийн. — Това и нищо друго. Ние го оставихме жив и си направихме труда да ви го върнем. Приключихме с тази работа. Ако сте искали по-сложно лечение, трябваше да пратите писмо, мамка ви.

— Това не е работа — рече момиченцето.

— Лично е — прошепна кръгът.

— Лично — повтори момиченцето. — Наш брат бе окървавен. Не можем да оставим това без възмездие.

— Кучи синове! — възкликна Локи. — Вие май наистина се мислите за богове, а, мамицата ви? Не съм пребил Соколяря в някоя уличка, за да му взема кесията. Той помогна за убийството на мои приятели! Не съжалявам, че е полудял, нито пък ви съжалявам вас, останалите! Убийте ни и си гледайте работата, или се измитайте и оставете на мира тези хора.

— Не — отвърна търговецът на скорпиони. Кръгът също прошепна в хор „Не“.

— Страхливци. Пикльовци! — Джийн се беше прицелил с едната брадва в момиченцето. — Няма да ни уплашите с това евтино театро!

— Ако ни принудите — рече Локи, — ще се сражаваме с вас с оръжията, които държим, чак до Картейн. И вие кървите, също като всички нас. Струва ми се, че освен да ни убие, друго не можете да сторите.

— Не — изкиска се момиченцето.

— И по-лошо можем — обади се продавачката на плодове.

— Можем да ви оставим живи — додаде търговецът на скорпиони.

— Да живеете в несигурност — продължи момиченцето.

— В несигурност... — произнесе хорът на търговците, докато отстъпваше назад и разширяваше кръга.

— Под наблюдение — рече момиченцето.

— Следени — рече кръгът.

— А сега чакайте — рече момиченцето. — Играйте си игричките, преследвайте малките си богатства...

— ... и чакайте — прошепна хорът. — Чакайте нашия отговор.

— Чакайте да дойде нашето време.

— Винаги сте ни наблизо — рече момиченцето. — И винаги сте пред очите ни.

— Винаги — прошепна кръгът от хора, които бавно се разпръскваха обратно към сергиите си и местата, където стояха само преди минути.

— Ще ви сполетят злини — произнесе малкото момиченце, преди да се изгуби. — Заради Соколаря от Картейн.

Локи и Джийн останаха безмълвни, докато търговците около тях се връщаха по местата си на Нощния пазар, а фенерите и запалените в бъчви огньове отново грейнаха и окъпаха всичко с топла светлина. И всичко свърши — търговците продължиха да подканват настоятелно или да дебнат отегчено и отново забърбориха помежду си. Локи и Джийн скриха оръжията си, преди някой да ги е забелязал.

— Богове! — възкликна Джийн. Видимо трепереше.

— Изведнъж почувствах, че на тая проклета въртележка изобщо не съм се напил достатъчно — рече тихо Локи. Гледката пред очите му се замъгляваше по краищата. Той докосна бузата си и с изненада установи, че плаче. — Копелета! — измърмори той. — Дечурлига. Нещастни страхливи самохвалковци.

— Да — потвърди Джийн.

Двамата отново тръгнаха, като се оглеждаха предпазливо. Момиченцето, което говореше от името на Вързوماговете, сега седеше до възрастен мъж и прибираше под негово наблюдение плодовете в малки кошнички със сушени смокини. Когато ги подминаха, тя им се усмихна срамежливо.

— Мразя ги! — прошепна Локи. — Мразя това. Според теб наистина ли са ни намислили нещо, или това беше просто за сплашване?

— Сигурно са верни и двете — въздъхна Джийн. — Богове! Strat peti. Стръскаме ли се, или продължаваме да залагаме? В най-лошия случай имаме няколко хиляди натрупани солария в Кулата. Можем да ги осребрим, да се качим на някой кораб и утре преди обед вече да сме потеглили.

— Накъде?

— Навсякъде другаде.

— На тези гадове не можеш да им избягаш, не и ако са се заловили с тебе насериозно.

— Да, но...

— Мамка му на Картейн. — Локи сви юмруци. — Знаеш ли, май разбирам! Май разбирам защо Сивия крал се е чувствал така. Никога не съм бил там, но ако можех да смажа Картейн, да изгоря това шибано

място, да накарам морето да го погълне... Бих го направил. Боговете да са ми на помощ, бих!

Джийн изведнъж се спря.

— Има... още един проблем, Локи. И нека боговете ми простят.

— Какъв?

— Дори и ти да останеш... аз не бива. Аз трябва да се махна, и то възможно най-далеч от теб.

— Що за глупости, мамка му?!

— Те знаят името ми! — Джийн сграбчи Локи за раменете и Локи потръпна — старата рана под лявата му ключица не понасяше тази желязна хватка. Джийн мигом се усети и отпусна пръсти, но гласът му остана все така настоятелен. — Истинското ми име, и те могат да го използват. Могат да ме превърнат в кукла, също като тези клетници. Аз съм заплахата за теб във всеки миг, в който съм до теб.

— Изобщо не ми пука от това, че ти знаят името! Да не откачи?

— Не, но ти си още пьян и не мислиш нормално.

— Мисля! Искаш ли да заминеш?

— Не! О, богове, разбира се, че не! Но съм...

— Млъкни веднага, ако не искаш да ти се случи нещо.

— Разбери, че си в опасност!

— Разбира се, че съм в опасност. Та аз съм смъртен. Джийн, боговете те обичат, аз няма да те натирия, мамка му, и няма да те оставя сам да се натириш! Загубихме Кало, Галдо и Дървеницата. Ако те отпратя, ще загубя последния си приятел на света. И кой печели тогава, Джийн? Кой е защитеният?

Джийн се прегърби и Локи изведнъж усети, че започва преходът от изтрезняването към главоцепа. Той изстена.

— Джийн, винаги ще се чувствам ужасно заради това, което ти причиних във Вел Вирацо. И никога няма да забравя колко дълго издържа с мен, когато трябваше да вържеш тежести за краката ми и да ме изхвърлиш в залива. Боговете да са ми на помощ, без теб никога не бих могъл да се оправя. И не ми пука колко Вързобага знаят проклетото ти име.

— Де да можех да бъда сигурен, че си наясно с това.

— Това е нашият живот — рече Локи. — Това е нашата игра, в която вложихме две години. Това е нашето богатство, което ни чака да го откраднем в Кулата на греха! Цялата ни надежда за бъдещето. Така

че майната му на Картейн! Те искат да ни убият и ние не можем да ги спрем. Какво ли друго ни остава? Няма да се стряскам от сенките заради тия копелета! Продължаваме! Двамата заедно.

Повечето търговци на Нощния пазар бяха забелязали разпаления частен разговор между Локи и Джийн и не смееха да ги закачат. Но един от последните, в северния край на пазара, или беше не чак толкова чувствителен, или по-отчаян да продаде нещо и се провикна към тях:

— Забавни издялкани фигурки, господа? Нещичко за жената или детето в живота ви? Нещо изящно от града на Изобретенията? — Беше подредил десетки малки екзотични играчки върху дървена щайга. Дългото му парцаливо кафяво палто отвътре беше подплатено с позлатени кръпки в многобройни крещящи цветове — оранжево, лилаво, сребристо, жълто с цвета на горчица. Той разиграваше цветна дървена фигура на копиеносец на четири конеца, които държеше в лявата си ръка, и с леки движения на пръстите я караше да напада с копие то въображаем враг. — Марионетка? Малка кукличка за спомен от Тал Верар?

Джийн се вторачи в него и чак след няколко мига отговори:

— Прощавайте, но кукличка не бих поискал за нищо на света.

Локи и Джийн не си казаха нищо. Със сърце, свито от болка, равна на онази в главата му, Локи последва здравеняка навън от голямата галерия и в Саврола, нетърпелив да се скрие отново зад високи стени и заключени врати, макар и да не можеха да ги опазят.

СПОМЕН: КАПА НА ВЕЛ ВИРАЦО

1

Локи Ламора пристигна във Вел Виращо преди близо две години с желанието да умре и Джийн Танен бе склонен да го остави да го сбъдне.

Вел Виращо е дълбоководно пристанище на около стотина мили югоизточно от Тал Верар, изсечено във високите скали, опасващи

континенталния бряг на Пиринчено море. Този град с население осем-девет хиляди души отдавна бе попаднал не по своя воля под властта на верарците и се управляваше от губернатор, назначаван пряко от Архонта.

Току покрай брега редица от тънки кули от елдерглас се издигаше на двеста стъпки над водата — поредният елдренски артефакт с неразгадаемо предназначение по крайбрежието, изобилно отрупано с изоставени чудеса. Стъклените пилони завършват с платформи, петнайсет стъпки широки, които понастоящем се използват като фарове, обслужвани от осъдени за дребни престъпления. Лодки ги докарват, за да се изкачат по увисналите от пилоните въжета с възли. След като се изкачат, те вдигат горе и припасите си и се подготвят за няколкоседмично изгнание, по време на което поддържат червените алхимични лампи, големи колкото колибки. Не всеки слиза оттам с всичкия си, ако изобщо доживее да слезе.

Две години преди съдбовната игра на Въртележката на късмета един масивен галеон се устреми към Вел Вирацо под червеното сияние на крайбрежните фарове. Моряците по ноковете на реите махаха, донякъде жалостиво, донякъде подигравателно, на самотните фигури върху пилоните. Гъсти облаци, струпани на западния хоризонт, бяха погълнали слънцето и меко сияние заливаше вълните под първите вечерни звезди.

Топъл, влажен бриз духаше откъм брега към морето. Тънки нишки мъгла сякаш се процеждаха от сивите скали от двете страни на стария пристанищен град. Пожълтелите марсели на галеона бяха свити, когато той се подготви да застане на дрейф на около половин миля от брега. Малката лодка на началника на пристанището се устреми насреща му. На носа ѝ зелени и бели фенери се люшкаха в ритъма на осмината гребци.

— Кой е корабът? — Началникът на пристанището стоеше до фенерите на носа и крещеше през тръба от трийсет крачки разстояние.

— „Златна печалба“ от Тал Верар — извикаха в отговор от носа на кораба.

— Желаете ли да пристанете?

— Не! Имаме само пътници, които ще дойдат с лодка.

Най-долната каюта на кърмата на „Златна печалба“ миришеше силно на пот и болест. Джийн Танен току-що е бе върнал от горната палуба и отново усещаше непоносимата миризма, което само засилваше лошото му настроение. Той метна към Локи една закръпена синя туника и скръсти ръце.

— Маmicата му — рече той. — Пристигнахме. Слизаме от тоя проклет кораб отново на хубав, твърд камък. Облечи си проклетата туника, ще спуснат лодка.

Локи бутна туниката с десница и се намръщи. Седеше на ръба на една койка, облечен само в брич — по-слаб и по-мръсен, отколкото Джийн го бе виждал някога. Ребрата му стърчаха под бледата му кожа като скелета на недовършен кораб. Косата му беше потъмняла от мазнина, дълга и страшно рошава. Тънката четина на брада обрамчваше лицето му.

Горната част на лявата му ръка беше изподраскана от лъскавите червени линии на едва хванали коричка прорези. На лявата му предмишница имаше покрита със струпей прободна рана, а под нея мръсна ивица плат омотаваше китката му. Лявата му ръка бе цялата в заздравяващи охлузвания. Избеяла превръзка покриваше отчасти грозна рана отляво на гърдите му, на няма и педя над сърцето. За трите седмици пътуване по море отоците на бузите, устните и счупения нос на Локи бяха спаднали значително, но той все още изглеждаше така, все едно се е опитал да целуне развилняло се муле. На няколко пъти.

— Тогава ще ми помогнеш ли?

— Не, и сам можеш. През изминалата седмица трябваше да се упражняваш и да се подготвяш. Не мога вечно да се въртя около тебе, все едно съм ти шибаната фея болногледачка, мамка му!

— Дай тогава да забуча в рамото ти една проклета рапира и да я повръткам, та да те видим после какъв хъс ще имаш да се упражняваш.

— Аз също бях ранен, пикльо ревлив, и после се упражнявах. — Джийн вдигна туниката си. Над значително понамалялата изпъкналост на някога грамадното му шкембе целият му гръден кош бе пресечен от пресния синкав белег от порязване. — Не ми пука колко боли — трябва да се движиш, иначе белезите ще се спекат като закалафатени и тогава вече ти е спукана работата.

— Само ми го повтаряш. — Локи хвърли ризата на пода до босите си нозе. — Но ако тая туника не оживее или пък ти не ми

окажеш честта, комай ще се кача на лодката в този вид.

— Слънцето залязва. Лято — не лято, навън ще е хладно. Но щом искаш да се правиш на малоумен, тогава можеш да се качиш и така.

— Кучи син си ти, Джийн.

— Ако беше здрав, за тези думи бих ти счупил наново носа, ти, малък самосъжаляващ се...

— Господа? — чу се зад вратата приглушеният глас на една жена от екипажа, последван от силно почукване. — Капитанът най-любезно ви съобщава, че лодката ви е готова.

— Благодаря! — провикна се Джийн, прокара ръка през косата си и въздъхна. — Защо ли си направих труда пак да те спасявам? Можех да докарам трупа на Сивия крал. Щеше да е по-добра компания, ебати.

— Моля ти се — заубеждава го Локи и посочи със здравата си ръка. — Можем да се срещнем по средата. Аз ще издърпам със здравата си ръка, а ти дръпни откъм болната. Само ме свали от тоя кораб, и почвам да се упражнявам.

— Направо нямам търпение — рече Джийн и след още малко колебания се наведе да вдигне туниката.

2

Търпимостта на Джийн нарасна за няколко дни след освобождението им от влажния, смрадлив и клатушкаш се свят на галеона — дори и за клиентите, които си плащаха, дългите пътувания по море все още повече наподобяваха затворническа присъда, отколкото почивка.

С шепата сребърни волани (помощник-капитанът на „Златна печалба“ им размени каморски солони на грабителски курс и заяви, че било за предпочитане пред живия обир, който щели да им предложат градските лихвари) двамата с Локи наеха стая на третия етаж в „Сребърният фенер“, схлупена стара странноприемница на морския бряг.

Джийн веднага се залови да намери източник на доходи. Ако подземният свят на Камор беше дълбоко езеро, то Бел Вирацо беше застоял вир. Не му беше трудно да загрее кои са най-важните

пристанищни банди и какви са отношенията помежду им. Във Вел Вирацо нямаше кой знае каква организация, нямаше и шеф на шефовете, който да прецака работата. Няколко нощи подред къркане в точните дупки, и вече знаеше към кого да се обърне.

Наричаха се Пиринчените пичове и се събираха в една изоставена кожарска работилница долу край източните градски докове, където морето се плискаше край струпаните гниеци кейове, неизползвани законно от двайсетина години. Нощем те се подвизаваха като крадци, разбойници и измамници. Денем спяха, мяха зарове и пропиваха печалбите си. В един ясен слънчев ден, в два часа следобед, Джийн ритна вратата им (Макар че тя висеше на пантите си и не беше заключена).

— Добър ден! — Той кимна леко, а после разпери широко ръце. — Кое е най-грамадното и най-гадното копеле тук? Кой е най-якият побойник от Пиринчените пичове?

След кратко мълчание и няколко стреснати погледа един относително едър младеж с гърбав нос и бръсната глава изскочи от едно стълбище на прашасалия под.

— Ето го пред вас.

Джийн кимна, усмихна се и замахна с две ръце така, че шепите му се стовариха върху ушите на момчето. То залитна, Джийн сграбчи главата му и сплете здраво пръсти на тила му. Дръпна рязко главата на здравеняка надолу и я нахака в коляното си — веднъж, два пъти, три пъти. Когато лицето на младежа се срещна за последен път с коляното му, Джийн го пусна и бабанкото се просна на пода, безчувствен като парче студено осолено месо.

— Не позна — заяви Джийн, който дори не се беше задъхал. — Аз съм най-гадното копеле тук. Аз съм най-големият побойник от Пиринчените пичове.

— Ти не си от Пиринчените пичове, гад долна — кресна друго момче, по чието лице въпреки това се четеше смаяна тревога. — Да убием това лайно!

Трето момче, с опърпана четириъгълна шапка и няколко ръчно нанизани огърлици от дребни кости, се стрелна към Джийн, стиснало кинжал в десницата си. Щом замахна, Джийн отстъпи назад, улови китката на момчето и го хласна право в свитата си в юмрук десница. Момчето изплю кръв и запримига, за да изтекат сълзите на болка от

очите му. Джийн го изрита в слабините, а после го подсече с крака. Кинжалът на момчето сякаш по магия попадна в лявата ръка на Джийн и той го завъртя бавно.

— Момчета, вие сигурно се справяте с най-прости сметки — рече той. — Едно плюс едно е равно на „не се ебавайте с мен“.

Младежът, който го нападна с кинжала, изхлипа и повърна.

— Да си поговорим за таксите. — Джийн обиколи покрай стените на работилницата и разрита няколко празни бутилки от вино, каквито се търкаляха наоколо с десетки. — Вие, момчета, комай изкарвате достатъчно пари за ядене и пиене. Това е хубаво. Ще вземам четирийсет процента от тях в студен метал. Не искам стоки. Ще си плащате таксата през ден, почваме от днес. Вадете кесиите, обръщайте джобовете и кихайте.

— Няма да стане, заеби!

Джийн се приближи до възкликналото момче. Младежът се подпираше на стената в дъното на работилницата, скръстил ръце.

— Не ти харесва, а? Удари ме тогава.

— Тъ...

— Според теб не е честно, така ли? Ти нали си изкарваш парите от обири на хора? Я свий юмрук, синко.

— Тъ...

Джийн го сграбчи и го завъртя, стисна го за врата и за дъното на бричовите и го нахака на няколко пъти с главата напред в дебелията дървена стена на работилницата. Пусна го, младежът тупна тежко на земята и когато Джийн заопипва туниката му и измъкна малка кожена кесия, той не беше в състояние да се отбранява.

— Допълнително наказание — заяви Джийн — за повреждането на стената на моята работилница с главата ти.

— Той пресипа кесията в своята и я подхвърли на момчето.

— А сега елате всички тук и се стройте в редица. Строй се! Четири десети не е много. И бъдете честни! Нали се сещате какво ще направя, ако разбера, че не сте?

— Кой си ти, бе, по дяволите?

Първият младеж, поднесъл на Джийн парите в шепа, му поднесе и въпроса.

— Наричайте ме...

Щом Джийн заговори, в другата ръка на момчето блесна кама. То пусна монетите и нападна. Едрият мъж бутна настрани протегнатата ръка на момчето, почти я прегъна на две и заби дясно рамо в корема му. После без никакво усилие метна момчето на раменете си, прехвърли го през глава и то се стовари на пода по очи, гърчейки се, до последния Пич, извадил нож на Джийн.

— ... Калас. По-точно Таврин Калас. — Джийн се усмихна. — Добра идея — да ме нападне, докато говоря. Това поне мога да го уважа. — Джийн отстъпи назад, тътрейки крака, и прегради изхода. — Но ми се струва, че тънката философска концепция, която се опитвам да ви втъпя, може и да не е стигнала до ума ви. На всички ви ли трябва да сригам задниците, за да схванете намека?

Последва хорово мърморене — значителен брой от момчетата клатеха глави, макар и неохотно.

— Добре. — Изнудването после мина гладко. Джийн събра доволно количество монети, с които двамата с Локи можеха да се скатават в странноприемницата цяла седмица.

— Сега си тръгвам. Почивайте си и довечера поработете добре. Утре в два часа следобед ще дойда пак. Вече съм новият тартор на Пиринчените пичове и можем да обсъдим как ще стоят нещата.

3

Естествено, те до един се въоръжиха и в два часа следобед на другия ден причакваха Джийн в засада.

За тяхна изненада той влезе в старата работилница заедно с жена стражник от Вел Вирацо. Тя беше висока и мускулеста, облечена с върхна дреха в цвят на синя слива, подплатена отдолу с желязна плетена ризница. На раменете си носеше пиринчени еполети, а дългата ѝ кестенява коса беше прихваната с пиринчени халки в стегната плитка на фехтовачка. Още четирима стражници заеха позиция пред вратата. И те бяха облечени с подобни дрехи, но освен това носеха дълги лакирани пръчки, а на гърбовете им бяха метнати тежки дървени щитове.

— Здравейте, момчета — рече Джийн. Из цялата стая кинжалите, камите, счупените бутилки и тоягите изчезнаха от погледа. — Убеден съм, че някои от вас са познали префект Левасто и нейните хора.

— Момчета — рече безцеремонно префектът и затъкна палци в кожения си колан. От всички нейни стражи само тя носеше къса сабя в проста черна кания.

— Префект Левасто — рече Джийн — е умна жена и началник на умни мъже. Те случайно обичат парите, с каквито в момента аз ги снабдявам в знак на благодарност за тяхната тежка и скучна служба. Ако нещо случайно стане с мен, те ще изгубят един нов източник тъкмо на онова, което много обичат.

— А това ще е покрусително — рече префектът.

— И ще си има последици — додаде Джийн.

Префектът настъпи с ботуш една празна винена бутилка, натисна я и тя се пръсна под крака ѝ.

— Покрусително — повтори тя с въздишка.

— Убеден съм, че всички вие сте умни момчета — рече Джийн.
— Убеден съм и че посещението на префекта беше удоволствие за всички вас.

— Май няма нужда да го повтаряш — усмихна се префект Левасто, а после бавно се обърна и се упъти към вратата. Маршовата стъпка на нейния отряд скоро затихна в далечината.

Пиринчените пичове гледаха мрачно Джийн. Четиримата, застанали най-близо до вратата, с ръце зад гърба, бяха същите онези, целите в пресни черни и зеленикави петна от пребиването предния път.

— Защо ни причиняваш това, мамка му? — смънка единият от тях.

— Момчета, аз не съм ви враг. Ако щете вярвайте, мисля, че ще започнете да оценявате какво правя за вас. А сега млъкнете и слушайте!

Първо — Джийн извиси глас, за да могат всички да чуват — искам да ви кажа, че е печално да съществувате от толкова време, а още да не бутате рушвет на градската стража! Когато им направих предложението, те го приеха така въодушевено! Като тъжни пренебрегнати кученца!

Джийн бе облякъл дълга черна жилетка над бяла туника с лекета. Той бръкна с десница зад гърба си, под жилетката.

— Но — продължи той — това, че първата ви мисъл бе да ме убие, поне е проява на някакъв дух. Я да ги видим пак тези играчки. Хайде, вадете ги.

Младежите плахо заизваждаха отново оръжията си. Джийн завъртя глава и ги огледа.

— Ммм. Ножове за украса, счупени бутилки, тояжки, чук... Момчета, проблемът с това въоръжение е, че вие си въобразявате, че то представлява заплаха. А не представлява. То представлява оскърбление.

Докато последните думи излизаха от устата му, той се размърда и лявата му ръка се плъзна под жилетката редом с дясната. И двете изскочиха страшно бързо нагоре, той изсумтя и замахна напред.

Чифт наполовина пълни с вино мехове висяха на закачалки на стената в дъното на стаята. Единият избухна и разплиска евтино верарско червено вино, което оля няколко момчета наблизко. Брадвите на Джийн бяха уцелили меховете точно по средата и стърчаха от гредите зад тях, без да трепнат.

— Ето това беше заплаха — каза той и изпука със ставите на ръцете си. — И точно затова сега работите за мен. Някой да иска да го оспори сега?

* * *

Момчетата, застанали най-близо до меховете, се дръпнаха назад, когато Джийн дойде да изтръгне брадвите си от стената.

— Не мисля. Но не го разбирайте погрешно — и за вас има полза. Един тартор трябва да пази своето, ако иска да остане тартор. Ако някой друг, освен мен се опита да ви командва, само ми кажете. Ще го посетя. Това ми е работата.

На другия ден Пиринчените пичове неохотно се строиха, за да си платят таксата. Последният младеж в редицата, докато пускаше медните си монети в шепите на Джийн, измърмори:

— Казахте, че ще ни помогнете, ако някой друг ни възложи задача. Черните ръкави, от северните квартали, сритаха някои от Пичовете тази сутрин.

Джийн кимна мъдро и пхна парите в джоба на връхната си дреха.

Следващата нощ, след като поразпита, той се отби в една кръчма в северните квартали, която се казваше „Знакът на преливащата чаша“.

Единственото нещо, от което преливаше тя, бяха главорези — цели седем-осем, всичките с вързани на ръкавите на връхните дрехи и туниките мръсни черни кърпи. Те бяха единствените клиенти и вдигнаха подозрително погледи, когато затвори вратата след себе си и грижливо я залости с дървеното резе.

— Добър вечер! — Джийн се усмихна и изпука с кокалчетата на ръцете си. — Любопитен съм кой е най-голямото и най-гадно копеле от Черните ръкави?

На следващия ден, когато събираше таксите на Пиринчените пичове, охлузените стави на дясната му ръка бяха превързани. За пръв път повечето момчета му платиха с въодушевление. Неколцина дори бяха почнали да му викат Тав.

4

Но Локи не се упражняваше, за да зараснат добре раните му, както беше обещал.

Мършавият му запас от монети отиваше за вино — той купуваше предпочитаната си отрова от един твърде евтин местен дюкян. На цвят то беше по-скоро лилаво, отколкото червено, с букет от вкусове, напомнящ на терпентин. Скоро миризмата му просмука стаята, която деляха с Джийн в „Сребърният фенер“. Локи го пиеше постоянно „за успокоение на болките“. Една вечер Джийн му подметна, че с течение на времето болките му явно се засилват, защото празните мехове и бутилки се трупаха в пропорция. Скараха се, или по-скоро подеха наново за кой ли път старата си караница, и Джийн хукна навън в нощта. Не му беше нито за пръв, нито за последен път.

През първите им дни във Вел Вирацо понякога Локи слизаше вечер по стълбите в крчмата на хана и хвърляше по някоя и друга ръка на карти с местните. Лъжеше ги без пощада с всичките възможни трикове на чевръстите си пръсти, които бе способен да извърши само с една здрава ръка. Не след дълго те почнаха да го отбягват като партньор в играта и заради сприхавия му нрав и той отново се затвори на третия етаж, за да се налива сам мълчаливо. За храна и за къпане почти не се сещаше. Джийн се опита да докара знахар, за да прегледа раните му, но Локи го изгони с такъв порой от псувни и обиди, че чак и

Джийн (чиято реч бе толкова цветиста, че бе способна да подпали мокра прахан) се изчерви.

— Нищичко не мога да направя за приятеля ти — рече човекът. — Все едно го е ръфала някоя от мършавите безкосмести маймуни от островите Оканти. Само ми кряска. Какво стана с последния знахар, който го е преглеждал?

— Оставихме го в Талишам — отвърна Джийн. — Боя се, че държанието на приятеля ми го накара да прекрати по-рано морското си пътешествие.

— И аз бих постъпил по същия начин. От дълбоко състрадание към вас няма да ви взема пари — ще ви трябват за вино. Или за отрова.

Джийн прекарваше все повече и повече време с Пиринчените пичове единствено за да избягва Локи. Измина седмица, после и втора. „Таврин Калас“ ставаше все по-известна и твърде уважавана личност сред братството на мошениците във Вел Вирацо. Караниците между Джийн и Локи навлизаха в затворен кръг, все по-потискащи и безсмислени. Джийн инстинктивно разпознаваше затъването в хронично самосъжаление, но не беше и сънувал, че от всички хора на света ще му се наложи да вади точно Локи от него. И бягаше от тази трудност, като обучаваше Пичовете.

Отначало ги научи на някои дреболии — как да си подават знаци с ръце пред непознати, как да забаламосват жертвите, преди да отарашат джобовете им, как да различават истински скъпоценни камъни от фалшиви и да не крадат последните. Неизбежно последваха и почтителни молби „да им покаже това-онова“ от номерата, с които беше натръшкар четирима от техните на земята. И първи на опашката с молбите бяха четиримата натръшкани.

Седмица по-късно алхимията вървеше с пълна пара. Половин дузина момчета се търкаляха по прашния под на работилницата, докато Джийн ги учеше на най-важното — опорни точки, инициатива и усет за действията. Започна да им показва номерата — и милостиви, и жестоки, които половин живот го опазваха жив, когато утвърждаваше правотата си с брадви и юмруци.

Под негово влияние момчетата се заинтересуваха повече и от състоянието на своята стара работилница. Той недвусмислено ги насърчаваше да гледат на нея като на свой главен щаб, а това изискваше известни удобства. Алхимични фенери увиснаха от гредите.

Заковаха на счупените прозорци нова промазана хартия и запушиха дупките по покрива с летви и слама. Момчетата откраднаха възглавници, евтини гоблени и преносими лавици.

— Намерете ми плоча за огнище — рече Джийн. — Откраднете голяма, копеленца нещастни, и ще ви науча и да готвите. Няма по-добри готвачи от каморските — там дори и крадците са готвачи. Години наред съм се учил.

Той огледа все по-добре поддържаната работилница и все по-въодушевената банда млади крадци, които живееха в нея, и си рече с копнеж:

— Всички се учехме.

Опита се да заинтересува и Локи от занятията с Пиринчените пичове, но го отрязаха. Вечерта пак се опита и му обясни за постоянно увеличаващата се вечерна плячка, за главния им щаб и как той ги съветваше и учеше. Локи дълго се взира в него, седнал на леглото и стиснал нацърбената чаша, напълнена до средата с лилаво вино.

— Е... — рече той най-накрая. — Е, виждам, че си си намерил заместници, нали?

Джийн така изумя, че нищо не можа да каже. Локи пресуши чашата и продължи с глух и безстрастен глас:

— Бързо се справи. По-бързо, отколкото очаквах. Нова банда, нова бърлога. Е, не е стъклена, но ако се поогледаш достатъчно дълго, сигурно и това ще оправиш. И ето, вече се правиш на Отец Окови и пак разпалваш огъня под чайник, пълен с хубав конски тор.

Джийн скочи и изби празната чаша от ръката на Локи.

Тя се удари в стената и посипа половината стая с лъскави стъкълца, но Локи дори не мигна, само се отпусна върху пропитите с пот възглавници и въздъхна.

— А близнаци има ли вече? А нова Сабета? И нов вместо мен?

— Върви по дяволите! — Джийн сви юмруци и усети как топла кръв шурна изпод ноктите му — Върви по дяволите, Локи! Не съм ти спасил проклетия живот, за да се вкисваш в тая проклета дупка и да се преструваш на тоя, дето е измислил скръбта! Не си чак толкова единствен и неповторим!

— Защо тогава ме спаси, Свети Джийн?

— По-тъп въпрос не можа ли да измислиш?

— ЗАЩО? — Локи скочи от леглото и размаха юмруци срещу Джийн. Това можеше и да изглежда смешно, ако в погледа му не се бяха събрали всички убийства на света. — Казах ти да ме зарежеш! Трябва ли да съм ти благодарен за това? За тази гадна стая?

— Не аз превърнах тази стая в целия ти свят, Локи, ти сам я превърна.

— За това ли бях спасен? Три седмици болен по море, а сега — Вел Вирацо, дупката на гъза на Тал Верар? Боговете разказват виц и аз съм героят му! По-добре да бях умрял със Сивия крал. Казах ти да ме оставиш там!

... И ми е мъчно за тях — додаде той почти шепнешком. — О, богове, колко ми е мъчно за тях! Аз съм виновен за смъртта им. Не мога... не мога да го понеса...

— Да не си посмял! — кресна Джийн и блъсна силно Локи в гърдите. Локи се строполи по гръб на леглото и така се удари в стената, че кепенците на прозорците изщракаха. — Да не си посмял да оправдаваш с тях това, което си причиняваш! Да не си посмял!

И без да каже нищо повече, Джийн се завъртя, излезе и затръшна вратата подире си.

5

Локи потъна в леглото, захлупи лице в шепи и се заслуша в затихващото скърцане от стъпките на Джийн в коридора.

За негово учудване малко по-късно дъските отново заскърцаха, все по-силно. Джийн отвори със замах вратата с мрачна физиономия и голямо дървено ведро вода в ръце, отиде право при Локи и изля ведрото отгоре му. Локи хлъцна от изненада и пак залитна към стената, тръсна глава като куче и отметна мокрите кичури от очите си.

— Джийн, ти да не...

— Имаше нужда от баня — прекъсна го Джийн. — Целият беше затънал в самосъжаление.

Той захвърли кофата и тръгна да обикаля из стаята и да събира всички бутилки и мехове, в които още имаше течност. Приключи, преди Локи да се усети какво прави, после прибра кесията на другаря си от масичката и шляпна на мястото ѝ тънък кожен калъф.

— Хей, Джийн, Джийн, така не може! Това си е мое!

— Навремето беше „наше“ — рече студено Джийн. — И така повече ми харесваше.

Локи отново се опита да скочи от леглото, но Джийн го блъсна обратно с лекота, хукна отново навън и затвори подире си. Чу се някакво странно изщракване, а после нищо — дори и дъските не скърцаха. Джийн чакаше зад вратата.

Локи заръмжа, отиде до вратата и се опита да я отвори, но тя не се отлепяше от касата. Той се намръщи озадачено и я дръпна още няколко пъти. Резето беше от вътрешната страна и не беше пуснато.

— Много е любопитно — рече Джийн иззад вратата, — че стаите в „Сребърният фенер“ могат да се заключват отвън с един специален ключ, какъвто притежава само ханджията. Нали разбираш, когато трябва да държи мирен някой разбуйствал се гост, докато дойде стражата.

— Джийн, отваряй шибаната врата!

— Не, сам си я отвори.

— Не мога! Нали сам ми каза, че специалният ключ е у теб!

— Онзи Локи Ламора, когото познавах, би плюл на теб — рече Джийн. — Жрецът на Уродливия страж. Гариста на Джентълмените копелета. Ученик на Отец Окови. Брат на Кало, Галдо и Дървеницата! Я ми кажи какво би си помислила за теб Сабета?

— Ти... Копеле недно! Отваряй!

— Локи, я се погледни. Ти си шибано нищожество! Сам си я отвори.

— У. Тебе. Е. Проклетият шибан ключ.

— Нали знаеш как се отваря ключалка? На масата ти оставих шперцове. Ако си искаш виното обратно, сам си отвори смотаната врата.

— Кучи син!

— Майка ми беше светица — рече Джийн. — Най-прекрасната перла, която Камор е раждал някога. Този град не я заслужаваше. Няма да вися и да те чакам тука цяла нощ, да знаеш. Лесно е. Всичкото ти вино и всичките ти пари са у мен.

— Аааааа!

Локи грабна малкия кожен калъф от масата, разкърши пръстите на здравата си десница и огледа недоверчиво лявата си длан. Счупената китка заздравяваше, но го болеше постоянно.

Той се наведе над ключалката, намръщи се и се залови за работа. Изненада се колко бързо мускулите на гърба му се разбунтуваха срещу неудобната стойка. Спря, колкото да придърпа единствения стол в стаята, за да седне, докато действа.

Щом шперцовете му защракаха в ключалката и той прехапа съсредоточено език, чу иззад вратата яко скърцане и поредица от шумни удари.

— Джийн?

— Тук съм още, Локи — разнесе се развеселеният глас на другаря му. — Богове, хич не си даваш зор. Ох, извинявай, ти почнал ли си изобщо?

— Само да отворя тази врата, и си мъртъв, Джийн!

— Да я отвориш ли? Значи ще живея още дълги години.

Локи удвои вниманието си и отново влезе в ритъма, който бе научил с цената на толкова мъчителни часове като малък. Движеше шперцовете леко, водеше се от усещанията си. Проклетото скърцане и думкане зад вратата пак започна! На какво ли си играеше Джийн? Локи затвори очи и се опита да изключи за звука... опита се да стесни света до посланията, които шперцовете пращаха на пръстите му...

* * *

Ключалката щракна. Локи се надигна от стола, ликуващ и бесен, и отвори вратата.

Джийн беше изчезнал, а тесният коридор навън бе преграден от натрупани дървени сандъци и бъчви — непревземаема бариера на три стъпки от лицето на Локи.

— Джийн, какво, по дяволите, е това?!

— Съжалявам, Локи. — Джийн очевидно стоеше зад самоделната стена, която беше издигнал. — Взех назаем това-онова от килера на ханджията и хванах няколко момци, които си излъгал на карти миналата седмица, да ми помогнат да го пренесем дотук.

Локи бутна стената, но тя дори не помръдна. Джийн сигурно я подпираше от другата страна с цялата си тежест. Някъде оттатък се разнесе дружен смях — сигурно от общото помещение. Локи заскърца със зъби и плесна една бъчва със здравата си ръка.

— Джийн, ама какво ти става? Правиш ми сцени, да му се не види!

— Не ти правя. Миналата седмица казах на ханджията, че си каморски дон, който пътува инкогнито и се лекува от пристъп на лудост. Току-що струпах ужасно много сребро на тезгяха му. Нали помниш какво е сребро? И как го крадахме от хората едно време, когато ти беше приятен компаньон?

— Джийн, вече никак не ми е забавно! Върни ми проклетото вино!

— Проклето е, точно така. Но се боя, че ако си го искаш, ще ти се наложи да излезеш през прозореца.

Локи отстъпи назад и се изцъкли срещу натрупаната стена.

— Джийн, не говориш сериозно.

— Никога не съм говорил толкова сериозно.

— Върви по дяволите. По дяволите! Не мога да изляза през прозореца, да му се не види! Китката ми...

— Ти се би със Сивия крал с почти отсечена ръка. В Гарвановото гнездо изскочи от прозорец на петстотин стъпки над земята. А сега киснеш на третия етаж, безпомощен като коте в бъчва мас. Ревльо! Пикльо!

— Ти се опитваш да ме предизвикваш нарочно!

— Без майтап — отвърна Джийн. — Ум като сопа!

Локи се прибра в стаята бесен. Впери поглед в прозореца със затворените кепенци, прехапа език и пак се втурна към стената на Джийн.

— Моля те, пусни ме! — рече той, като се мъчеше да говори спокойно. — Разбрах те.

— Бих ти го вкарал в главата с игла от закалена стомана, ако ми се намираше такава — рече Джийн. — Защо ми приказваш, а не се измъкваш през прозореца?

— Проклет да си!

Локи се прибра в стаята и започна нервно да обикаля насам-натам. Размаха предпазливо ръце — раните по лявата му ръка го боляха, а дълбоката прободна рана на гърдите още го прерязваше жестоко. Счупената му лява китка като че би могла и да му послужи. Болка, не болка... Той сви пръстите на лявата си ръка в юмрук, втренчи се в тях, присви очи и погледна прозореца.

— Майната му! — възкликна той. — Ще видиш ти, син на проклет търговец на коприна!

После разхвърли постелята си и навърза чаршафите за одеялата. Раните го наболяваха, но болката като че още повече го нахъсваше. Стегна последния възел, отвори кепенците и спусна самоделното си въже през прозореца. Върза горния му край за леглото. Не че мебелта беше тежка, но пък и той не тежеше кой знае колко.

И излезе през прозореца.

Вел Вирацо беше стар град с ниски постройки. Докато Локи висеше три етажа над потъналата в рехава мъгла улица, картините изникваха в ума му. Схлупени сгради от камък и хоросан с плоски покриви... Свити платна върху черни мачти в пристанището... Бяла лунна светлина, блещукаща по тъмните води... Червени огньове върху стъклените пилони, чиято редица се стопяваше към хоризонта. Локи замижа, вкопчи се в чаршафите и прехапа език, за да не повърне.

По-лесно му се струваше просто да се плъзне надолу и той се заприплъзва на пресекулки — спираше, щом дланите му се загрееха от търкането в чаршафите и одеялата. Десет стъпки надолу... двацет... той предпазливо се подпря върху горния перваз на прозореца на кръчмата и вдиша дълбоко на няколко пъти, преди да продължи. Нощта беше топла, ала той целият бе плувнал в пот и затова му беше хладно.

Краят на последния чаршаф висеше на около шест стъпки над земята. Локи се приплъзна надолу, доколкото можеше, и се пусна. Петите му се удариха в калдъръма и той видя, че Джийн Танен го чакаше с евтино сиво наметало в ръце. Още преди Локи да помръдне, той заметна раменете му с него.

— Кучи син! — кресна Локи и се уви плътно в наметалото. — Ти, кучи сине със змийска душа и мръсни мисли! Акула да ти засмуче кура дано!

— Брей, мастер Ламора, я се виж — рече Джийн. — Отвори ключалка, спусна се през прозореца, какъв юнак, кажи-речи като по времето, когато беше крадец!

— Аз съм вършил престъпления, за които пращат на бесилото, когато ти още си сукал от цицата на майка си!

— А аз върших престъпления, за които пращат на бесилото, докато ти се вкисваше в стаята си и си пропиваше уменията.

— Аз съм най-добрият крадец във Вел Вирацо — изръмжа Локи.
— Пиян или трезвен, буден или заспал, и ти много добре го знаеш, по дяволите!

— Едно време и аз мислех така — рече Джийн, — но това беше човекът, който познавах в Камор, а от известно време него го няма край мен.

— Проклетата да е грозната ти мутра! — кресна Локи, връхлетя върху Джийн и заби юмрук в корема му. Джийн повече се изненада, отколкото го заболя, и блъсна Локи здравата. Той отхвърча назад с развята мантия, като се мъчеше да запази равновесие, и се блъсна в един мъж, който се задаваше по улицата.

— Внимавай къде ходиш, бе! — Непознатият, мъж на средна възраст с дълго оранжево палто и строго облекло на чиновник или писар, разтръска Локи, който се беше вкопчил в него за опора.

— Хиляди извинения — отвърна Локи. — Хиляди извинения, господине. Ние с приятеля ми просто спорехме. Вината е изцяло моя.

— Твоя е и още как — рече непознатият, най-после успял да отлепи Локи от реверите си, и го отблъсна. — Лъхаш на бъчва! Проклет каморец!

Локи сподире с поглед мъжа, докато той се отдалечи на дваайсет-трийсет крачки надолу по улицата, после се обърна към Джийн и размаха под носа му малка черна кесийка. Тя зазвънтя — беше натъпкана с тежки монети.

— Ха! А за това какво ще кажеш, а?

— Ще кажа, че това и децата го могат! И че нищо не значи, да му се не види!

— И децата, а? Умри с писъци, Джийн, това беше...

— Ама че си мърляв! — възкликна Джийн. — По-мръсен си от сираче от Хълма на сенките. Отслабнал си, макар че как изобщо успя, е велика тайна. Не си се упражнявал, за да зараснат раните ти правилно, нито пък допусна някой да ги лекува. Криеш се в стаята, запуснал си се и не спря да лочиш цели две седмици. Не си като едно време, и сам си си виновен, по дяволите!

— Значи... — Локи изгледа кръвнишки Джийн, пхна кесията в един от джобовете на туниката си и изпъна наметалото по раменете си — ... искаш показно. Чудесно. Влизай вътре да разглобиш тъпата си стена и ме изчакай в стаята. След няколко часа се връщам.

— Аз...

Но Локи, нахлупил вече качулката на наметалото, се обърна и се завтече по улицата в топлата нощ на Вел Вирацо.

6

Джийн разчисти преградата от коридора на третия етаж, остави още няколко монети (от кесията на Локи) на слисания ханджия и се засуети из стаята. Остави прозореца отворен, за да излезе пропитият от миризмата на вино спарен въздух. След известни размишления слезе в кръчмата и се върна със стъклена гарафа с вода.

Вече крачеше тревожно из стаята, когато около четири часа по-късно, към три часа след полунощ, Локи нахлу вътре. Той остави на масата голяма плетена кошница, свали наметалото си, награби кофата, с която Джийн го бе залял, и повърна шумно в нея.

— Моите извинения — смотолеви той, щом свърши. Беше зачервен и дишаше тежко, запотен, също като на тръгване, но сега потта му беше топла. — Виното още не се е изпарило напълно от главата ми... а дъха ми съвсем го няма.

Джийн му подаде гарафата и Локи засърба безсрамно като кон на поило. Джийн му помогна да седне. Отначало Локи не каза нищо, а после сякаш изведнъж забеляза ръката на Джийн на рамото си и се сепна.

— Ето на — рече той. — Видя ли какво става, като ме предизвикваш? Май ще ни се наложи да се махнем от града.

— Какво, по дяволите... Какво си направил?

Локи махна капака от кошницата — беше от онези, които търговците често ползваха за пренос на малки количества стока до и от уличните пазари. Вътре имаше изобилно разнообразие от най-различни предмети. Локи започна да ги изрежда, докато ги вадеше и ги показваше на Джийн.

— Какво е това? Брей, то било купчина кесии... една, две, три, четири, всичките иззети от трезви господа на улицата. Ето нож, две бутилки вино, оловна бирена халба — малко е понащърбена, но метала си го бива. Брошка, три златни карфици, две обеци — обеци, мастер Танен, свалени от уши, ще ми се да те видя тебе как ще го направиш! Ето малък топ хубава коприна, кутия сладкиши, два самуна хляб — с

хрупкава коричка и изпечен с всякакви подправки, какъвто толкова обичаш. А сега, специално за назидание на едно копеле, черногледец и скандалджия, чието име няма да споменавам...

Локи вдигна блестяща огърлица от преплетени златна и сребърна лента, на която висеше тежко златно колие, инкрустирано със сапфири във формата на стилизирано цвете. Малката фаланга от камъни сияеше като син огън дори на приглушената светлина на единствения фенер в стаята.

— Много сладка дрънкулка — рече Джийн, за кратко забравил яда си. — Но не си я гепил на улицата.

— Не — отвърна Локи и отпи още една едра глътка от топлата вода в гарафата. — Свалих я от шията на губернаторската любовница.

— Не говориш сериозно.

— В имението на губернатора.

— От всичко на света...

— В леглото на губернатора.

— ... проклет смахнат тип!

— Губернаторът спеше до нея.

Пронизителният, далечен звук на свирка наруши нощната тишина — традиционният призивен сигнал на градската стража навсякъде. След малко се обадиха и още няколко свирки.

— Възможно е — ухили се Локи срамежливо — мъничко да съм попрекалил в дързостта си.

Джийн седна на леглото и прокара пръсти през косата си.

— Локи, от няколко седмици насам аз градях реномето на Таврин Калас — на най-голямото и най-умно нещо, появило се от векове насам сред жалката тайфица от Точни хора в този град! Щом стражата започне да разпитва, някой ще ме спомене... а друг ще се изпусне колко време съм прекарал тук, и че съм прекарал много време с теб... А ако се опитаме да пробутаме такова късче метал в такова малко градче...

— Както казах, май ще ни се наложи да се махнем от града.

— Да се махнем от града? — Джийн скочи и насочи обвинително пръст към Локи. — Ти прецака близо едномесечен труд! Аз обучавам Пичовете на сигнали, на номера, на дразнене, на бой, на всичко! Тъкмо смятах... тъкмо смятах да почна да ги уча да готвят!

— О, това е много сериозно. Доколкото разбирам, скоро е щяло да дойде и предложението за брак?

— Сериозно е, по дяволите! Аз градя нещо! Докато ти ревеше и се вкисваше тук вътре, аз се трудех навън!

— Ти ми подпали фитилите, защото искаше да ти потанцувам. Е, потанцувах и мисля, че доказах, каквото имах за доказване. Ще ми се извиниш ли?

— Да ти се извиня? Ти беше едно непоносимо лайненце! Това, че ще те оставя да живееш, ти е достатъчно извинение! Целият ми труд...

— Капа на Вел Виращо? Така ли се виждаше, Джийн? Втори Варсави?

— Втори какъвто и да е — отвърна Джийн. — Можеш да бъдеш и нещо по-лошо, например капа Ламора, Господарят на смрадливата стая. Локи, аз няма да стана простак, да му се не види! Аз съм честен и работлив крадец и ще правя, каквото съм длъжен да правя, за да имаме хляб и покрив над главата!

— Тогава да отидем някъде другаде и да се заловим с нещо наистина доходно — рече Локи. — Искаш честно мошеничество? Добре. Да хванем някоя едра риба като едно време в Камор. Нали искаше да ме видиш как крада — да вървим да крадем!

— Но Таврин Калас...

— ... е умирал и преди — довърши Локи. — Нали той искаше да разгадае мистериите на Аза Гуила? Е, нека пак ги разгадава.

— Проклятие. — Джийн отиде до прозореца и надникна навън. Все още от няколко посоки свистяха свирки. — Ще ни отнеме няколко дни, докато си наемем каюта на някой кораб, а по суша няма как да се измъкнем с твоята плячка — сигурно седмица-две ще проверяват всички на портите.

— Джийн, сега ти ме разочароваш — рече Локи. — Порти? Кораби? Моля ти се! Та нали говорим за нас! Ние можем да прекараме контрабандно жива крава покрай всеки стражник в този град посред бял ден! И по без гащи!

— Локи? Локи Ламора? — Джийн разтърка театрално очи. — Ей, ама къде се губиш толкова време? Мислех си, че ще делея стаята с някакъв жалък, погълнат от себе си задник; който...

— Добре — прекъсна го Локи. — Ясно. Ха! Аз комай си заслужавах тоя ритник в лицето. Но говоря сериозно — да се измъкнем

оттук е лесно като да забъркаш някоя манджа! Слез при ханджията, събуди го и го посипи с още малко сребро — в кесиите има колкото си щеш. Аз съм луд каморски дон, нали така? Намери ми още мръсни парцали, ябълки, камък за огнище и чугунено гърне с вода.

— Ябълки? — Джийн се почеса по брадата. — Ябълки? Да не ми говориш за... номера с ябълковото пюре?

— Точно така — отвърна Локи. — Намери ми ги, ще забъркам манджата и утре призори можем да се изнасяме.

— Уф... — Джийн отвори вратата, промъкна се в коридора и преди да излезе, се обърна отново. — Вземам си някои думи назад — рече той. — Ти вероятно все още си лъжливо, измамно, долно, алчно, лакомо, интригантско, джебчийско копеле.

— Благодаря — отвърна Локи.

7

Ръмеше лек дъждец, когато няколко часа по-късно двамата излязоха от северната порта на Вел Виращо. Изгревът беше водниста жълта линия на източния хоризонт под надвисналите сиво-черни облаци. Войници в лилави мундири ги гледаха с погнуса от високата петнайсет стъпки градска стена; тежката дървена врата на малкия страничен изход се затръшна подире им, все едно неимоверно се радваше, че се е отървала от тях.

Локи и Джийн бяха облечени в дрипави наметала и увити в парцали от десетина раздрани чаршафи и дрехи. Тънка коричка варено ябълково пюре, все още неизстинало, беше пропило през „превръзките“ по ръцете и гърдите им, а лицата им също бяха обилно наплескани с него. Да се шляеш, намазан с това чудо под парцалите, беше ужасно гадно, но на света нямаше по-добро прикритие от това.

Кожопукницата беше мъчителна и неизлечима болест и поразените от нея бяха по-презрени и от прокажените. Ако двамата идваха отвън, никога не биха ги пуснали зад стените на Вел Виращо. Но сега стражите ни най-малко не ги интересуваха как изобщо са попаднали в града — те направо се препъваха от бързане да ги изпъдят.

Покрайнините на града изглеждаха доста безрадостно — няколко квартала от рушащи се едноетажни и двуетажни сгради, тук-там

украсени със самоделни вятърни мелници, почитани по тези краища — с тях раздухваха меховете в ковачниците и фурните. Пушекът чертаеше вълнисти сиви линии във влажния въздух горе, а в далечината тътнеха гръмотевици. Отвъд града, там, където калдъръмът на стария път от времето на Теринския трон се превръщаше в разкалян черен път, Локи виждаше шубраци, тук-там прерязвани от скалисти клисури и купища отломки.

Парите им и всичките им останали дреболии, които си струваше да вземат, бяха натъпкани в чувалче, вързано под дрехите на Джийн — там никой стражник не би посмял да бръкне, дори и ако началникът му стоеше зад него с изваден меч и му го заповядаше под смъртна заплаха.

— Богове! — измърмори Локи, щом се потътриха по пътя. — Толкова съм уморен, че вече не мога и да мисля. Наистина съвсем съм се разплул.

— Е, сега за няколко дни ще ти се наложи да се поразкършиш, независимо дали това ти харесва — заяви Джийн. — Как са раните ти?

— Сърбят — отвърна Локи. — Проклетото пюр не им се отразява особено добре, подозирам. Но все пак вече не е толкова зле. Няколкото часа движение като че им е дошло от полза.

— Умен е Джийн Танен, разбира ги тези неща — рече Джийн. — Разбира ги много повече от другите, особено от тези, на име Ламора.

— Затваряй си плювалника на тлъстата, грозна и неоспоримо поумна физиономия! — рече Локи. — Ммм, видя ли ги тия как се юрнаха да бягат от нас?

— А ти няма ли да се юрнеш, ако видиш двама болни от кожопукница на пътя?

— Тъ, май няма. Да му се не види, и краката ме болят!

— Нека се поотдалечим на миля-две от града, ще си намерим място за почивка. Като навъртим няколко левги, можем да измием пюрето и пак да се направим на почтени пътници. Някакви идеи кой път да хванем?

— Мислех си, че то е ясно — отвърна Локи. — Градчетата са за страхливци. Ние преследваме златото и бялото желязо, не нащърбени медни монетки. Да вървим в Тал Верар. Няма начин там да не изникне нещо.

— Ммм. Тал Верар. Да, наблиз е.

— Ние, каморците, имаме дълго и славно минало по отношение на сритването на клетите ни верарски братовчеди, докато те се напишкат, затова предлагам да вървим право в Тал Верар — рече Локи. — И към славата! — Те поеха в сгъстяващата се мъгла на утринния дъждец. — И към банята!

ВТОРА ГЛАВА

РЕКИН

1

Локи и Джийн не споменаха повече Джийновите страхове и на другия ден станаха по здрач.

Краят на работния ден за почтените мъже и жени на Тал Верар бе едва началото на техния. Отначало им беше странно да свикнат с ритъма на град, където слънцето всяка вечер просто се спускаше зад хоризонта като покорна жертва на убийство, без сиянието на Измамната светлина да съпроводи угасването му. Но Тал Верар бе построен според вкусове и нужди, различни от каморските, и неговият елдерглас просто отразяваше небето, без да излъчва свое собствено сияние.

Квартирата им във Вила Кандеса беше с високи тавани и разкошно обзаведена — за пет сребърни волания на нощ не можеше да се очаква по-малко. Прозорецът им на четвъртия етаж гледаше към павиран двор, в който непрекъснато влизаха и излизаха с гръм и трясък карети, окичени с фенери и покачени на външното стъпало наемни стражи.

— Вързوماгове — измърмори Джийн, докато си връзваше кърпата на врата пред огледалото. — Никога не бих наел някой от тия копелета дори и да ми стопли чая, та ако ще да доживея да стана по-богат и от Херцога на Камор!

— Хрумна ми нещо — отбеляза Локи, който вече се беше облякъл и си пиеше кафето. Един цял ден сън бе направил чудеса за главата му. — Ако бяхме по-богати от Херцога на Камор, можеше да наемем цяла тайфа от тях и да им поръчаме да се покрият някъде на някой шибан пустинен остров!

— Ммм. Боговете комай не са създали острови, достатъчно пустинни за моя вкус.

Джийн дозавърза кърпата с една ръка, а с другата посегна да вземе закуската си. Една от особените услуги, които Вила Кандеса предлагаше на дългосрочните си обитатели, бяха „сладкишите двойници“ — малки, покрити с глазура подобия на гостите, изработени от пекаря скулптор на странноприемницата, учил в Камор. На сребърен поднос до огледалото малкият козуначен Локи (с очи от стафиди и руса коса от бадемово масло) седеше до по-закръгления Джийн, с коса и брада от джинджифилов крем. Изпечените крака на Джийн вече ги нямаше.

Малко по-късно здравенякът изтръска последните маслени трохи от предницата на дрехата си.

— Уви, клетите Локи и Джийн.

— Туберкулозата ги изяде — додаде Локи.

— Много ми се иска да можех да съм с теб и да те видя как говориш с Рекин и Селендри, да знаеш.

— Хммм. Мога ли да ти вярвам, че още ще си в Тал Верар, когато аз приключа? — Той се опита да поразведри въпроса си с усмивка, но успя само отчасти.

— Знаеш, че никъде няма да се дяна — отвърна Джийн. — Все още не съм убеден, че би било умно от моя страна, но знаеш, че никъде няма да се дяна.

— Знам. Извинявай. — Локи допи кафето си и остави чашката. — А разговорът ми с Рекин няма да е чак толкова ужасно интересен.

— Глупости. Долових самодоволната усмивка в гласа ти. Другите се усмихват самодоволно, когато си свършат работата, но ти се хилиш като идиот точно преди твоята работа наистина да започне.

— Да се хилия ли? Бузите ми са застинали като на труп. Просто нямам търпение да приключа с това. Досадна работа. Очаквам скучна среща.

— Скучна среща, ама друг път. Не и след като се устремиш към мадамата с проклетата месингова ръка и й кажеш: „Извинете, госпожо, обаче...“.

— Аз мамех — рече Локи. — Редовно. При всяка игра, която съм изиграл, откакто двамата с партньора ми дойдохме за пръв път в Кулата на греха преди две години.

Когато Селендри впиеше в теб поглед, усещането беше странно — на мястото на лявото ѝ око имаше само тъмна дупка, полуприкрита с прозрачна ципа, която някога е била клепач. Здравото ѝ око вършеше работата и на двете и, по дяволите, това беше страшно изнервящо.

— Да не би да сте глуха, госпожо? Всеки път, без изключение. Мамех. Нагоре и надолу по тази безценна Кула на греха, мамех, етаж след етаж, и весело изпързалвах другите ви клиенти.

— Чудя се дали действително осъзнавате какво означава да ми кажете такова нещо, мастер Коста — изрече тя с провлачения си вещерски шепот. — Пиян ли сте?

— Трезвен съм като кърмаче.

— Да не би някой да ви е подсторил?

— Говоря напълно сериозно — отвърна Локи. — И желая да говоря за моите подбуди с вашия господар. На четири очи.

На шестия етаж на Кулата на греха беше тихо. Локи и Селендри бяха сами. Четирима от униформените служители на Рекин чакаха на около двайсет крачки от тях. Все още беше твърде рано подбраните посетители на този етаж да завършат своята бавна, гуляйджийска миграция нагоре през по-оживените етажи.

В центъра на шестия етаж бе поставена висока скулптура, затворена в цилиндър от прозрачен елдерглас. Въпреки че това стъкло бе неподатливо за обработка от човешките занаяти, буквално милиони отломки и оформени предмети бяха пръснати по целия свят и някои от тях можеха удобно да се приспособят за използване от хората. В няколко града имаше гилдии, които крадяха елдерглас и бяха способни да удовлетворяват особени нужди на безбожни цени.

В цилиндъра имаше нещо, което Локи можеше да опише само като „меднопад“ — скулптура на скалист водопад, по-висок от човешки бой. Скалите бяха изработени изцяло от сребърни монети волани, а „водата“ бе несекващ мощен поток от медни сентири, хиляди и хиляди. Дрънченето в звуконепроницаемия стъклен цилиндър сигурно беше оглушително, но за външните зрители представлението течеше в пълна тишина. Някакъв механизъм в пода улавяше потока от монети и ги връщаше обратно върху сребърните „скали“. Украсата бе

ексцентрична и въздействаше хипнотично... Локи досега не беше виждал човек, който е украсил стаята си съвсем буквално с куп пари.

— Господар? Вие сте убеден, че имам такъв?

— Знаете, че говоря за Рекин.

— Той първи би ви поправил. Насилствено.

— Една лична аудиенция тогава би ни дала възможност да изясним някои недоразумения.

— О, Рекин несъмнено ще говори с вас — в строго уединение. — Селендри щракна два пъти с пръстите на дясната си ръка и четиримата служители обкръжиха Локи. Селендри им го посочи. Двама го хванаха здраво под лактите и заедно с другите го поведоха нагоре по стълбите. Селендри ги следваше на няколко крачки.

На седмия етаж отново имаше скулптура, заключена в още по-широка обвивка от елдерглас. Тя явно представляваше пръстен от вулканични острови, отново изградени от сребърни волани, които плаваха в море от соларии от чисто злато. От всеки сребърен връх бълваше поток от златни монети и се стичаше в блестящия развълнуван „океан“. Стражите на Рекин крачеха твърде енергично и Локи не успя да разгледа повече подробности от скулптурата или от стаята. Те подминаха още една двойка униформени служители, застанали от двете страни на стълбището, и продължиха нагоре.

В центъра на осмия етаж имаше и трето зрелище под стъклен похлупак — най-голямото досега. Локи примига на няколко пъти и едва се въздържа да не се изкикоти одобрително.

Това бе стилизирана скулптура на Тал Верар — сребърните острови се гушеха сред морето от златни монети. Над модела на града, разкрачена над него като бог, се извисяваше скулптурата в естествен ръст на мъж, когото Локи разпозна веднага. Статуята, също като мъжа, имаше изпъкнали скули, които придаваха на тясното му лице някакво веселие; имаше и кръгла, щръкнала напред брадичка, големи очи и грамадни уши, сякаш забити в главата под прав ъгъл. Рекин, чиито черти твърде напомняха на марионетка, сглобена набързо от леко ядосан кукловод.

Ръцете на статуята, сгънати в лактите до кръста, бяха разперени напред и от широките каменни маншети два мощни потока от златни монети се изливаха безспир върху града отдолу.

Докато зяпаше, Локи едва не се препъна и остана на крака само защото служителите, които го държаха, избраха точно този миг, за да затегнат хватката си. Стълбището, водещо към осмия етаж, завършваше с лакирана двойна врата. Селендри подмина Локи и служителите. Вляво от вратата в стената беше вградена малка сребърна плочка. Селендри бръкна под нея с месинговата си ръка, нагласи я в някакъв механизъм и после я завъртя наляво. Вътре в стената се разнесе тракане на някакви машинарии и вратите се отвориха.

— Претърсете го — нареди тя и изчезна зад вратата, без да се обърне назад.

Бързо съблякоха връхната дреха на Локи, а после започнаха да го ръгат, боцкат, преджобват и опипват много по-старателно, отколкото при последното му посещение в бардак. Кинжалът, който криеше в ръкава си, нещо съвсем обичайно за състоятелен човек, бе конфискуван, кесията му — изтръскана, обувките — събути, а един служител дори прокара пръсти през косата му. Когато всичко това приключи, избутаха Локи (бос, без връхна дреха и доста чорлав) доста грубичко към вратите, зад които беше изчезнала Селендри.

Те водеха към мрачно помещение, не по-голямо от гардероб. Вито стълбище от черно желязо, широко колкото да побере един човек, се издигаше от пода към квадрат от мека жълта светлина. Локи се изкачи по него и влезе в кабинета на Рекин.

Той заемаше целия девети етаж на Кулата на греха. Една част, в дъното на стаята, беше преградена с копринени завеси и вероятно служеше за спалня. Врата в стената отдясно, покрита с плъзгащ се мрежест параван, извеждаше на балкона. През него Локи виждаше ширналия се навън, потънал в сумрак Тал Верар и предположи, че той гледа на изток.

Всички други стени, точно както беше чувал, бяха щедро украсени с маслени картини — във видимата част на стаята бяха окачени близо дваисет, с пищни рамки от позлатено дърво. Шедьоври от късните години на Теринския трон, когато почти всички благородници от императорския двор са държали по някой художник или скулптор на каишката на своето благоволение и са се фукали с тях като с домашни любимци. Локи не беше достатъчно образован, че да ги различи от пръв поглед, но според мълвата на стените на Рекин висяха две творби на Морестра и една на Вентатис. Тези двама

художници, заедно с всичките си скици, теоретични трудове и чираци, бяха умрели преди векове в пожара, погълнал имперския град Терим Пел.

Селендри стоеше до масивно дървено писалище с цвета на хубаво кафе, отрупано с книги, листове и миниатюрни механични приспособления. Зад него имаше стол, леко дръпнат назад, а пред него Локи видя остатъци от вечеря — някаква риба върху блюдо от бяло желязо, придружена от полупразна бутилка бледозлатисто вино.

Селендри докосна с ръката си от плът месинговото си подобие на крайник и нещо изщрака. Дланта се разтвори като венчелистчетата на блестящо цвете. Пръстите се подредиха около китката и разкриха чифт остриета от закалена стомана, дълги около педя, дотогава скрити в центъра на дланта. Тя ги размаха като ноктестата лапа и посочи на Локи да застане пред писалището, срещу тях.

— Мастер Коста. — Гласът се разнесе някъде иззад него, откъм затворените копринени завеси. — Какво удоволствие! Селендри ми съобщи, че сте проявили интерес да ви убият.

— Надали, господине. Казах на помощницата ви единствено, че съм мамил редовно, заедно с партньора ми, в игрите, които сме играли във вашата Кула на греха. Почти от две години насам.

— Във всяка игра — обади се Селендри. — Вие казахте във всяка игра, без изключение.

— Ами, така просто звучеше по-драматично — вдигна рамене Локи. — По-скоро почти във всяка игра.

— Този човек е смешник — прошепна Селендри.

— О, не — възрази Локи. — Е, може би понякога — да, но не и сега.

Той чу зад гърба си крачки, които се приближаваха по паркета.

— Вие сте тук заради облог — заяви Рекин много по-отблизо.

— Не, не точно в смисъла, който влагате.

Рекин го заобиколи, застана пред Локи, сключил ръце зад гърба си, и се вторачи в него. Мъжът буквално бе близък на статуята си на долния етаж — може би малко по-натежал, а стърчащите стоманеносиви къдрици се спускаха от темето му не толкова меко. Тесният му фрак беше от мачкано черно кадифе, а на ръцете си носеше кафяви кожени ръкавици. Беше с очила и Локи с изненада забеляза, че блясъкът, който предната вечер взе за отразена светлина, всъщност

пропиваше стъклото. Очилата сияеха с прозрачно оранжево сияние и придаваха демонично изражение на очите зад тях. Някаква нова и скъпа алхимична технология, за която Локи не беше чувал, без съмнение.

— Да сте пили нещо необичайно тази вечер, мастер Коста? Някакво непознато вино може би?

— Трезвен съм като краставица, освен ако самата вода на Тал Верар няма опияняващо въздействие.

Рекин застана зад писалището, взе една малка сребърна виличка, набодне бяла хапка от рибата и я насочи към Локи.

— Значи, ако ви повярвам, вие сте мамили успешно тук две години подред и, като не вземаме предвид, че подобно твърдение е напълно невъзможно, сега просто сте пожелали да ми се предадете. Съвестта ли ви загриза?

— Нищо подобно.

— Настоячиво желание за сложно изпитано самоубийство?

— Възнамерявам да изляза от тази канцелария жив.

— О, не е задължително да умрете, преди да ударите паважа осем етажа по-надолу.

— Може би ще успея да ви убедя, че невредим ще съм по-ценен за вас.

Рекин предъвка рибата и отново заговори.

— И как точно мамехте, мастер Коста?

— Най-вече с чевръсти пръсти.

— Така ли? Познавам пръстите на картоиграча мошеник от пръв поглед. Я да видим вашата десница. — Рекин протегна облечената си с ръкавица лява ръка и Локи колебливо подаде своята, все едно за ръкостискане.

Рекин сграбчи десницата на Локи над китката и я тръшна върху писалището, но вместо коравата повърхност, която Локи очакваше, дланта му бутна встрани някакъв скрит капак и потъна в тайник под плота на писалището. Разнесе се шумно щракане на механизми и китката му бе притисната в студена хватка. Локи отскочи назад, но писалището бе погълнало ръката му като неумолимата паст на звяр. Стоманените щипци близнаци на Селендри се насочиха към него и той замря неподвижно.

— Ето на. Ръце, ръце, ръце. Те вкарваш притежателите си в такива неприятности, мастер Коста. Ние със Селендри го знаем по-добре от всеки. — Рекин се обърна към стената отзад и приплъзна в страни капак от лакирано дърво. Зад него се показва дълга лавица, вградена в плитка пища в стената.

На нея бяха наредени десетки запечатани стъклени буркани и във всеки от тях имаше нещо черно и съсухрено... Мъртви паяци? Не, поправи се Локи — човешки ръце. Отрязани, изсушени и запазени като трофеи. По сгърчените, разкривени пръсти на много от тях все още блестяха пръстени.

— Преди да преминем към неизбежното, обикновено постъпваме така — поясни Рекин безгрижно. — Десницата, клъц. Много съм го изпипал. Преди имах килими тук, но проклетата кръв толкова цапаше!

— Много благоразумно от ваша страна. — Локи усети как капчица пот бавно започна да се стича по челото му.

— Аз съм обзет от страхопочитание и терзания, точно както несъмнено сте се надявали. Може ли да ми върнете ръката?

— В първоначалното й състояние? Съмнявам се. Но ми отговорете на няколко въпроса и ще видим. Та значи „чевръсти пръсти“, казвате. Но, ще прощавате, моите служители са изключително вещи в забелязването на мошениците.

— Убеден съм, че вашите служители са твърде сведущи.

— Локи коленичи пред бюрото, което беше най-удобната възможна поза, и се усмихна. — Но с танца на пръстите си аз мога най-спокойно да вкарам жива котка в обикновена колода от петдесет и шест карти и да я извадя оттам. Другите играчи може да се оплачат от шума, но така и няма да забележат откъде идва.

— Тогава донесете жива котка и я сложете на писалището ми.

— О, това беше само, въ, цветиста реторическа фигура. Живите котки за съжаление този сезон не са на мода като вечерен аксесоар за господа.

— Колко жалко. Но не е кой знае каква изненада. Доста мъртъвци са коленичили пред мен точно на мястото, където се намирате в момента — предложиха ми само цветисти реторически фигури и нищо повече.

Локи въздъхна.

— Вашите момчета ми взеха връхната дреха и обувките. Ако ме бяха опипали по-прилежно, щяха да напипат и черния ми дроб. Но какво е това? — Той разтръска левия си ръкав и показа, че в него, който знае как, бе попаднала колода карти.

Селендри допря остриетата си до гърлото на Локи, но Рекин, усмихнат, ѝ махна да се отдръпне.

— Той надали би успял да ме убие с колода карти, мила. Не е зле, мастер Коста!

— А сега да видим — рече Локи и изпъна ръка встрани, стиснал здраво колодата, изправена между палеца и четирите му пръста. Завъртане на китката, помръдване на палеца и колодата се сцепи. Той започна да сгъва и разгъва пръстите си, като постоянно увеличаваше темпото, докато не започнаха да мърдат като паяк на урок по фехтовка. Цепи, разбъркай, цепи, разбъркай — той разцепи и размеси колодата не по-малко от десетина пъти. После с един гладък замах я плесна върху писалището и я нареди в голяма дъга, като размести няколко от джунджуриите на Рекин.

— Изберете си — подкани го той. — Вижте я, но не ми я показвайте.

Рекин избра. Щом погледна изтеглената карта, Локи събра останалите, като приплъзна ръка обратно върху писалището. Отново ги размеси, а после разцепи колодата и остави половината върху плота.

— Хайде, поставете избраната от вас карта отгоре и я запомнете.

Щом Рекин постави картата, Локи плесна отгоре другата ѝ половина, взе я цялата с лявата си ръка и отново я разцепи и размеси пет пъти. После приплъзна най-горната карта — четворка бокали — върху писалището на Рекин и се усмихна. — Това е вашата карта, Господарю на Кулата на греха.

— Не — усмихна се Рекин самодоволно.

— Да го вземат мътните. — Локи вдигна следващата карта, знака на слънцето. — Аха, знаех си аз, че е някъде тук.

— Не — отрече Рекин.

— Проклет да съм — възкликна Локи и бързо прехвърли следващата половин дузина карти. — Осмица шпилове? Тройка шпилове? Тройка бокали? Знакът на Дванайсетте бога? Петица саби?

Да му се не види. Господарката на цветята? — Рекин всеки път поклащаше глава.

— Хм. Извинете. — Локи остави колодата на писалището и заопипва с лявата си ръка закопчалката на десния си ръкав. След малко запретна ръкава над лакътя си и отново го закопча. Изведнъж в дланта му се появи втора колода карти.

— Да видим... Седмица саби? Тройка шпилове? Не, тази вече я минахме... Двойка бокали? Шестица бокали? Господарят на сабите? Тройка цветя? Ех, пусто да остане. Тая колода в края на краищата не я биваше.

Локи остави втората колода на писалището до първата, почеса се над тънкия черен пояс, придържащ брича му, и извади трета колода карти. Ухили се на Рекин и вдигна вежди.

— Този номер щеше да мине още по-добре, ако можех да използвам десницата си.

— Защо, когато явно се справяте отлично и без нея?

Локи въздъхна и пусна най-горната карта от новата колода върху нарастващата купчина върху писалището.

— Деветка бокали! Да ви изглежда познато?

Рекин се разсмя и поклати глава. Локи остави третата колода до другите две, изправи се и извади нова отнякъде покрай брича си.

— Но вашите помощници, разбира се, щяха да забележат — рече той, — ако съм укрil четири колоди карти, щом са толкова вещи в забелязването на подобни неща у мъж, бос и без връхна дреха... Чакайте, четири ли казах? Май не съм ги преброил вярно...

Той извади пета колода карти от копринената си туника и тя се присъедини към малката кула от карти, която вече едва-едва се крепеше на ръба на писалището.

— Няма съмнение, че аз не бих могъл да укрil пет колоди карти от вашите стражи, мастер Рекин. Цели пет, та това е нелепо! Ала ето ги, на — макар да се боя, че повече от това не може. За да добавя към тях още, ще се наложи да ги вадя от не особено прилично място.

Освен това, съжалявам, но като че избраната от вас карта не е у мен. Ала чакайте... Сетих се къде може да е...

Той се пресегна над писалището, побутна дъното на бутилката вино и сякаш измъкна изпод нея карта, оставена с лицевата страна надолу.

— Вашата карта — обяви той и я завъртя с пръстите на лявата си ръка. — Десетка саби.

— Брей... — разсмя се Рекин и разкри широка дъга от жълтеникави зъби под огненооранжевите кръгове на очилата си. — Чудно, чудно. При това с една ръка. Но дори и да ви призная, че сте способни да изпълнявате подобни трикове непрекъснато пред служителите ми и останалите гости... вие с мастер Де Фера сте прекарвали много време в игри, много по-строго следени от картоиграческите маси.

— Мога да ви обясня как сме побеждавали и там. Просто ме освободете.

— Защо да се отказвам от явно преимущество?

— Тогава го заменете срещу друго преимущество. Освободете дясната ми ръка — предложи Локи, като влагаше цялата си пламенна искреност в думите, до последната частица — и ще ви обясня точно защо никога повече не бива да се доверявате на охраната на вашата Кула на греха такава, каквата е.

Рекин впери поглед в него, преплете облечените си в ръкавици пръсти и най-сетне кимна на Селендри. Тя отдръпна остриетата си, макар и да ги държеше все така насочени към Локи, и натисна един лост зад писалището. Внезапно Локи бе освободен. Той се изправи със залитане, като разтриваше дясната си китка.

— Много сте любезен — рече той с жизнерадост, която си беше чиста измама. — Е, да, играли сме на доста повече игри, отколкото на масите за карти. Но кои точно игри щателно избягахме? Червено и черно. Брой до дваисет. Желанието на прекрасната девица. Всички игри, в които клиентът играе срещу Кулата на греха, а не срещу друг клиент. Игри, математически замислени така, че да осигуряват на заведението значителни предимства.

— Иначе трудно се печели, мастер Коста.

— Да. И безполезни за целите на измамник като мен — на мен са ми нужни плът и кръв, които да мамя. Не ме интересува колко механизми и колко служители влагате в тях. В една игра между клиентите кражбата винаги си намира колая, така, както водата винаги се процежда през шевовете на корабния корпус.

— Отново дръзка реч — отбеляза Рекин. — Словоохотливостта на обречените ме изпълва с възхита, мастер Коста. Но и двамата знаем,

че няма как да мамите, да речем, на Въртележката на късмета, освен ако не съществува четиристранно съучастничество между играчите, което би направило играта напълно безсмислена.

— Вярно е. Няма начин да измамиш въртележката или картите, поне не тук, във вашата кула. Но когато човек не може да измами играта, той е длъжен да измами играчите. Знаете ли какво е бела паранелла?

— Сънотворно. Скъпа алхимия.

— Да. Безцветно, без вкус и двойно по-въздействащо, когато се приеме с алкохол. Ние с Жером снощи си натривахме пръстите с него преди раздаването на всяка ръка. Мадам Корвальор притежава всеизвестния навик да похапва и да облизва пръстите си, докато играе. Рано или късно тя щеше да поеме достатъчно от опиата и да припадне.

— Брей! — Рекин изглеждаше искрено изумен. — Селендри, ти знаеш ли нещо за това?

— Мога поне да потвърдя навиците на Корвальор — прошепна тя. — Явно това е предпочитаният ѝ начин да дразни противника.

— Така си е — съгласи се Локи. — Удоволствието да я наблюдаваме как сама се довършва беше голямо.

— Ще призная, че вашият разказ може да притежава, макар и слабо, правдоподобие — рече Рекин. — Странната отмала на Измила ми се стори доста... любопитна.

— И още как. Тази жена притежава телосложение на сух док от елдерглас. Ние с Жером бяхме насъбрали повече празни стъкленички от нея. Онова, което беше изпила, нямаше да напие и миглите ѝ, ако не беше прашецът.

— Може би. Но нека поговорим и за другите игри. Какво ще кажете за Слепите съюзи?

Играта Слепи съюзи се играеше на кръгла маса с високи, специално разработени прегради, закриващи ръцете на всеки играч така, че никой, освен човека точно срещу него (партньора му) да не може да вижда поне някои от картите му. Всеки мълчалив участник слагаше дясното си стъпало върху лявото стъпало на съседа си отдясно около цялата маса, така че никой играч да не може да подава сигнали на партньора си с тропане под масата. По този начин партньорите бяха принудени да играят по инстинкт и с отчаяни намеси, без да могат да разчитат на погледи, глас или докосвания.

— Детска хитрост. Ние с Жером имахме специално направени обувки, с палци, подковани с желязо под кожата. Внимателно си измъквахме краката от тях, а желязото продължаваше да натиска като обут крак човека до нас. С нашия шифър с почуквания можехме да предаваме цели книги един на друг. Да знаете някой да се е налагал в тази игра толкова всецяло като нас?

— Не е възможно да говорите сериозно.

— Мога да ви покажа обувките.

— Е, добре, явно наистина ви е провървяло необичайно много... но какво ще кажете за билиярда? Победата ви срещу лорд Ландревал се прочу. Как бихте могли да я постигнете с хитрост? И топките, и кийовете, и масите се осигуряват от моето заведение.

— Да, и затова, естествено, тези три неща не можеха да бъдат подправени. Платих на личния лечител на лорд Ландревал десет солария, за да ме посвети в оплакванията му от здравето. Оказа се, че е алергичен към лимони. Двамата с Жером натривахме вратовете, бузите и дланите си с лимонови резени всяка вечер, преди да играем с него и използвахме други масла, за да прикрием почти напълно миризмата. След половин час в наше присъствие той така подпухваше, че не можеше да гледа. Не съм убеден, че изобщо се е досетил какъв е проблемът.

— Значи твърдите, че сте спечелили десет хиляди солария с няколко резенчета лимон? Глупости.

— Прав сте, разбира се. Помолих го учтиво да ми заеме хиляда солария и той, от едничката си душевна доброта, ми предложи да ни позволи да го унижим публично в любимата му игра.

— Хмम्म.

— Колко често губеше Ландревал, преди да ни срещне двамата с Жером? Веднъж на петдесет игри?

— Лимони. Проклет да съм.

— Да. Когато не можеш да измамиш играта, най-добре е да намериш начин да измамиш играча. Ако разполагаме със сведения и подготовка, няма играч във вашата кула, който ние с Жером да не можем да разиграваме като кукла на конците. По дяволите, човек с моите дарби, който знае достатъчно неща за мен, сигурно би могъл да дърпа и моите конците.

— Добра история, мастер Коста. — Рекин се пресегна през бюрото и отпи от виното си. — Предполагам, че мога да ви окажа снизхождението да повярвам поне на част от твърденията ви. Подозирах, че двамата с приятеля ви сте търговци, колкото и аз съм търговец, но в моята кула може да разправяте, че сте херцог или пък триглав дракон, ако щете, стига да разполагате със солидни суми. Вие несъмнено разполагате с такива, преди да дойдете в канцеларията ми тази вечер. Което ни навежда единствено на най-важния въпрос от всички — защо, по дяволите, ми разказвате това?

— Имах нужда да привлека вниманието ви.

— Вече го бяхте привлекли.

— Имах нужда от нещо повече. Имах нужда да разберете уменията и наклонностите ми.

— Вече разполагате и с това, доколкото приемам разказа ви. Но според вас какво точно ще спечелите с това?

— Шанс онова, което възнамерявам да кажа сега, да бъде разбрано.

— Охо?

— Не съм дошъл тук, за да одрусвам от клиентите ви тук и там по няколко хиляди солария, Рекин. Забавно беше, но то е нещо второстепенно по отношение на основната ми цел. — Локи разпери ръце и се усмихна извинително. — Аз бях нает да обера съкровищницата ви веднага щом намеря начин да измъкна всичко от нея изпод носа ви.

3

Рекин примига.

— Не е възможно!

— Неизбежно е.

— Мастер Коста, сега вече не говорим за хитринки с лимончета. Обяснете.

— Заболяха ме краката — отвърна Локи. — А и гърлото ми нещо попресъхна.

Рекин го изглежда, после вдигна рамене.

— Селендри, стол за мастер Коста. И чаша.

Селендри намръщено се обърна и свали фино изработен стол от тъмно дърво с тънка кожена седалка от мястото му на стената, нагласи го зад Локи и той се настани върху него с усмивка на лицето. После тя се засуети зад гърба му и се върна с кристална чаша и я подаде на Рекин. Той вдигна шишето и изля в чашата щедра струя от червената течност. Червена течност?! Локи примига, но после се успокои. Камелеона, разбира се — виното, което менеше цвета си. Едно от стотиците прочути алхимични вина на Гал Верар. Рекин му подаде чашата, после седна върху бюрото си със скръстени ръце.

— За ваше здраве — вдигна чаша той. — То има нужда от цялата помощ, която може да получи.

Локи отпи продължителна глътка от топлото вино и си позволи няколко мига на съзерцание. Удиви се как вкусът на кайсии премина в по-тръпчивия вкус на възкисела ябълка точно когато преглъщаше. Тази глътка струваше двайсет волания, ако все още знанията му за пазара на алкохол бяха точни. Той кимна на Рекин с искрено одобрение, а Рекин пъх свой ред му махна безгрижно.

— Няма как да е убягнало от вниманието ви, мастер Коста, че моята съкровищница е най-сигурната в Тал Верар — единственото място с най-изобилна охрана в целия град, всъщност, без да изключваме личните покои на самия Архонт. — Рекин подръпна прилепналата по дясната му ръка кожена ръкавица с пръстите на лявата си ръка. — А също и това, че е затворена в обвивка от девствен елдерглас и достъпът до нея е възможен само през няколко пласта металургични и механични изобретения, които, ако ми позволите да се погаля по препаската на слабините, нямат равни на себе си. Или това, че половината съвет на Приори я цени толкова високо, че ѝ поверява голяма част от личното си благосъстояние.

— Разбира се — рече Локи. — Поздравявам ви за така ласкателната за вас клиентела. Но дверите на вашата съкровищница се пазят от устройства, а устройствата се разработваш от хора. Онова, което един човек заключва, рано или късно друг ще го отключи.

— Повтарям, това е невъзможно.

— А аз пак ви поправам — това е трудно. „Трудно“ и „невъзможно“ са братовчеди, които често бъркат един с друг, но имат много малко общо помежду си.

— По-голям е шансът вие да родите жив хипопотам — рече Рекин, — отколкото най-изкусният крадец на света да проникне през кордона, опасващ съкровищницата ми. Но това е глупаво — можем цяла нощ да седим тук и да си ги мерим. Аз казвам, че моят е дълъг пет стъпки, а вие — че вашият е шест и изстрелва огън по команда. Да побързаме и да се върнем към разговора по същество. Вие признавате, че и дума не може да става да измамите механизмите на моите игри. Моята съкровищница е най-сигурният възможен механизъм — в такъв случай аз ли съм плътта и кръвта, които сте възнамерявали да измамите?

— Възможно е този разговор да означава, че се отказвам от тази си надежда.

— Какво общо има измамата на моите клиенти със замисъла да проникнете в съкровищницата ми?

— Първоначално играехме само за да се слеем с тълпата и да прикрием наблюденията си над вашите действия — обясни Локи. — Времето минаваше, а ние не напредвахме. Измамите бяха шегички, с цел да направят игрите по-интересни.

— Моето заведение ви отегчава?

— Ние с Жером сме крадци. Лъгали сме на карти и сме задигали стоки на изток и на запад, оттук до Камор и обратно, години наред. Да въртиш въртележки с богатшите е занимателно само до време, а ние не напредвахме със задачата си и затова трябваше някак си да продължим да се забавляваме.

— Задачата. Да, споменахте, че сте били наети да дойдете тук. Обяснете по-подробно.

— Двамата с партньора ми бяхме изпратени тук, за да изпълним един много сложен план. Някой някъде иска съкровищницата ви да бъде опразнена. Не просто да проникнат в нея, а да бъде обрана. Ошушкана и зарязана като празна пчелна пита.

— Някой?

— Някой. Нямам ни най-малка представа кой е той. Връзката с нас държат подставени лица. Всичките ни усилия да проникнем зад прикритието бяха напразни. Нашият работодател остава за нас все така анонимен, както и преди две години.

— Често ли работите за анонимни работодатели, мастер Коста?

— Само за онези, които ми плащат купища хубав, студен метал. И ви уверявам, този ни плаща много добре.

Рекин се настани зад писалището, махна очилата си и разтърка очи с облечените си в ръкавици ръце.

— Каква е тази нова игра, мастер Коста? Защо благоволявате да ми съобщите всичко това?

— Нашият работодател взе да ми омръзва. Компанията на Жером — също. Тал Верар ми е твърде по вкуса и желая да променя положението си.

— Да си смените козината?

— Да, може и така да се каже.

— И според вас какво ще спечеля аз от това?

— Първо, начин да противостоите на настоящия ми работодател. Ние с Жером не сме единствените агенти, насочени против вас. Нашата задача е съкровищницата и нищо друго. Цялата информация, която събираме за действията ви, се предава на някой друг. Те чакат ние да измислим начин да разбит касичката ви и имат и други планове за вас.

— Продължавайте.

— Другата полза ще бъде взаимна. Искam постоянна работа. Омръзна ми да бягам от град на град да гоня поръчки. Искam да се установя в Тал Верар, да си намеря дом, може би и жена. След като ви помогна да се справите с настоящия ми работодател, искам да работя за вас, тук.

— И да забавлявате посетителите може би?

— Рекин, нужен ви е салонен управител. Кажете ми искрено, толкова ли сте уверен във вашата охрана, колкото бяхте и преди да изкача вашето стълбище? Аз знам как да мамя във всяка игра, в която е възможно да се мами тук, а ако не бях по-умен от вашите служители, вече да съм мъртъв. Кой по-добре би се погрижил вашите клиенти да играят честно?

— Вашата молба е... логична. Но желанието ви да се отървете от вашия работодател не е. Не се ли страхувате от неговата мъст?

— Не, ако мога да ви помогна то да не застигне и двама ни. Трудното е установяването на неговата самоличност. След като бъде установена самоличността им, човек може да се справи с всеки мъж или жена. Всички банди в Тал Верар са на ваше разположение, както и

вниманието на Приори. Несъмнено бихте могли да предприемете нещо, ако ви съобщим имена.

— Ами партньорът ви, мастер Де Фера?

— Добре се сработвахме с него — рече Локи. — Но не много отдавна се скарахме по изключително личен повод. Той е убеден, че обидата, която ми нанесе, е простена. Уверявам ви — няма нищо подобно. Искам да бъда квит с него, след като се справим със сегашния ни работодател. Искам преди той да умре, да разбере, че съм го надхитрил. По възможност искам сам да го убия. Това и работата са единствените ми молби.

— Хммм. Селендри, ти какво ще кажеш?

— На някои тайни е по-добре да им се пререже гърлото — прошепна тя.

— Може би се страхувате, че се опитвам да ви изместя — намеси се Локи. — Уверявам ви, когато казах салонен управител, аз имах предвид именно салонен управител. Не искам да ви отнема работата.

— И никога не бихте я получили, мастер Коста, дори и да я искахте. — Рекин прокара пръсти по дясната ръка на Селендри, под лакътя, и стисна невредимата ѝ длан.

— Възхищавам се на вашата дързост само до определена степен.

— Простете ми и двамата. Нямах намерение да се лакомя за твърде много. Селендри, ако изобщо това има някаква стойност, аз съм съгласен с вас. На ваше място да се отървете от мен изглежда мъдро. Тайните са опасни за хората от нашия занаят. Тайната на възложената ми задача вече не ме удовлетворява. Искам по-предвидим живот. Молбата и предложението ми са съвсем недвусмислени.

— А в замяна — обади се Рекин — аз получавам вероятност да ме посветят в предполагаема заплаха за съкровищница, която със своя собствена разработка съм подсигурил така, че в нея е невъзможно да се проникне.

— Само преди няколко минути изразихте същата увереност във вашите служители и способността им да забелязват картоиграчите мошеници.

— Проникнали ли сте отвъд охраната на съкровищницата ми така съвършено, както твърдите, че сте изиграли моите служители, мастер Коста? Проникнали ли сте в нея изобщо?

— Нужно ми е само време — отвърна Локи. — Дайте ми го и рано или късно ще ми се отвори път. Не се отказвам, защото задачата не ми е по силите — отказвам се, защото така ми е угодно. Но не се осланяйте единствено на моята искреност — погледнете как действаме двамата с Жером. Разпитайте за всичко, което сме вършили във вашия град през последните две години. Напреднали сме достатъчно, че да ви се отворят очите.

— Ще го направя — увери го Рекин. — А междувременно как да постъпя с вас?

— Не предприемайте нищо извънредно — отвърна Локи.

— Разпитайте. Дръжте ни под око с Жером. Все така ни допускайте да играем във вашата кула — обещавам да играя по-честно, поне в идните няколко дни. Позволете ми да обмисля плановете си и да събера, доколкото мога, сведения за своя анонимен работодател.

— И да ви оставя да излезете оттук невредим? А защо не ви задържа някъде на сигурно място, докато удовлетвори любопитството си за вашия произход?

— Ако ме приемате достатъчно насериозно, че да се замислите поне над част от предложението ми, то трябва да приемете сериозно и всякакви възможни заплахи от страна на моя работодател — рече Локи. — Всякакъв отправен им намек, че съм се компрометирал, и нас с Жером могат да ни довършат. И край с предоставената ви възможност.

— Искате да кажете край с ползата, която мога да имам от вас. Налага ми се да окажа голямо доверие на човек, който ми предлага да предаде и убие своя делови партньор.

— Вие ми стискате кесията така, както вашето писалище ми стискаше ръката. Всичките пари, с които разполагам в Тал Верар, аз държа тук, във вашата Кула на греха. Можете да потърсите името ми във всяка лихварница в града и няма да го намерите. Предоставям ви това средство за въздействие над мен доброволно.

— Човек, който таи злоба към някого, истинска злоба, може да пикае на цялото бяло желязо на света за една-единствена възможност да се домогне до истинската си цел, мастер Коста. Твърде често аз съм бил тази цел и не мога да го забравя.

— Не съм тъпак — рече Локи, взе отново една колода карти от писалището и я разбърка, без да я поглежда. — Жером ме обиди без

основателна причина. Платете ми добре, дръжте се с мен добре и никога няма да ви дам никакъв повод за разочарования.

Локи бутна най-горната карта върху писалището, обърна я и я постави с лицевата страна нагоре до остатъците от вечерята на Рекин. Беше Господарят на шпиловете.

— Умишлено избирам да се предам в ръцете ви, ако ме приемете. Заложете, мастер Рекин. Шансовете са благоприятни.

Рекин извади очилата от джоба на връхната си дреха и отново ги намести на носа си. Като че размишляваше над картата. Никой не обелваше и дума. Локи мълчаливо отпиваше вино от чашата си — то бе добило бледосин цвят и сега имаше вкус на хвойна.

— Защо — заговори най-сетне Рекин, — като отхвърлим всички други съображения, да ви позволя да нарушите основното правило в моята кула по своя собствена инициатива, без изобщо да пострадате за това?

— Само защото смятам, че обикновено измамниците биват откривани от вашите служители пред погледите на останалите клиенти — отвърна Локи, като се опитваше да бъде възможно най-искрен и разкаян. — Извън този кабинет никой не знае за признанието ми. Селендри дори не каза на служителите ви защо ме мъкнат тук.

Рекин въздъхна, извади един златен соларий от пазвата на алената си дреха и го постави върху Господаря на шпиловете на Локи.

— Засега ще заложа малка сума — заяви той. — Само да сте предприели нещо необичайно или обезпокояващо, няма да оцелеете достатъчно дълго, че да размислите. При най-малкия намек, че нещо от онова, което ми казахте, е лъжа, ще наредя да ви излеят разтопено стъкло в гърлото.

— Ами... Смятам, че така е честно.

— Каква сума имате записана в регистъра ни до момента?

— Малко над три хиляди солария.

— Две хиляди от тях вече не са ваши. Ще останат записани в регистъра, да не би мастер Де Фера да заподозре нещо, но ще дам нареждания да не ви ги дават. Смятайте го за напомняне, че правилата ми не могат да бъдат нарушавани от никого без мое знание.

— Ох... Сигурно трябва да съм ви благодарен. Да, благодарен съм ви. Благодаря.

— Мастер Коста, вие вървите по много тънък лед. Стъпвайте внимателно.

— Тогава мога ли да си тръгвам? И да смятам, че ви служа?

— Можете да си вървите. И да смятате, че ви търпя. Пак ще поговорим, когато науча повече за близкото ви минало. Селендри ще ви придружи до първия етаж. Махайте се от очите ми.

С леко разочарование Селендри сгъна пиринчените пръсти на изкуствената си десница обратно и скри остриетата. Тя посочи с нея стълбището, а погледът на здравето ѝ око му казваше съвсем точно доколко ще издържи търпението ѝ, ако търпението на Рекин започне да се изчерпва.

4

Джийн Танен седеше и четеше в едно сепаре на Позлатената обител, клуб на втората тераса на Саврола, само на няколко преки от Вила Кандеса. Обителта беше лабиринт от стаички от тъмно дърво, добре подплатени с кожа и вата в полза на хранещите се там, които желяеха усамотение в необичайна степен. На келнерите с кожените престилки и смъкнатите червени кепета им бе забранено да говорят и отговаряха на всички молби на клиентите с кимване или поклащане на главата.

Вечерята на Джийн — пушена скална змиорка в сос от карамелена ракия, лежеше накълцана на парчета и пръсната като останки от битка. Той бавно преодоляваше десерта — ято марципанови водни кончета с крилца от кристална захар, които блестяха на нетрепващата светлина на свещите. Беше се зачел в подвързано с кожа копие на „Трагедията на десетте честни изменници“ от Лукарно и забеляза Локи чак когато по-дребният мъж вече се беше настанил срещу него в сепарето.

— Леоканто! Как ме стресна!

— Жером — и двамата говореха полушепнешком. — Много се беше изнервил, нали? Забил си нос в книгата, за да не се побъркаш. Има неизменни неща на този свят.

— Не се бях изнервил, просто основателно се притесних.

— Нямаше нужда.

— Значи свършено е? Бях ли успешно предаден?

— Предаден докрай. Продаден и препродаден. Ходещ мъртвец.

— Прекрасно! И как се отнесе той?

— Предпазливо. Идеално, бих казал. Ако бе проявил твърде голямо въодушевление, това би ме разтревожило. А ако не беше проявил никакво, то... — Локи изигра как забиват нож в гърдите му и го завъртат няколко пъти. — Това пушена змиорка ли е?

— Заповядай, вземи си. Пълнена е с кайсии и мек жълт лук. Не е съвсем по вкуса ми.

Локи взе вилицата на Джийн и хапна няколко хапки от змиорката. Той беше по-придирчив към пълнежа и от Джийн.

— Явно ще загубим две трети от парите на сметката ми — каза той, след като омете доста голяма част от блюдото. — Данък за измамата, за да ми напомня да не надценявам твърде много търпението на Рекин.

— Е, не че сме очаквали да се махнем от града и да изнесем парите, натрупани в тая сметка. Но щеше да е хубаво да разполагаме с тях поне още няколко седмици.

— Така си е. Но другата възможност комай беше да ме оперират с едно писалище, независимо дали имам нужда да ми отрежат ръката или не. Какво четеш?

Джийн му показва заглавието и Локи се престори, че се е задавил.

— Лукарно? Този ненормалник, дето нагъва макове? Ех, ти и твоите героически четива! Мозъкът ти ще омекне от всичките тия съзливни истории! Накрая ще ставаш повече за гледане на цветенца, отколкото за разиграване на измами!

— Да знаеш, мастер Коста, че и аз ще разкритикувам читателските ти предпочитания, стига някога да развиеш подобни.

— Чел съм, и то доста!

— Исторически четива и биографии, повечето — препоръчани ти от Окови.

— Че какво лошо има в тях?

— Що се отнася до историята — ние живеем в нейните развалини. А пък що се отнася до биографиите, ние живеем сред последиците от всички решения, вземани някога в тях. Нямам склонност да ги чета за удоволствие. То е все едно да оглеждаш подробно картата, след като вече си стигнал там, закъдето си тръгнал.

— Но героичните романи не са истина и никога не са били! Това не ти ли разваля донякъде вкуса?

— Какъв интересен подбор на думите. „Не са истина и никога не са били.“ Та може ли да съществува по-подходяща литература за хората от нашия занаят? — Джийн захлупи книгата пред себе си и забарабани по корицата ѝ. — Точно насам вървим ние с тебе, Тръне — или поне ти вървиш нататък. Потърси ни в историческите книги, и ще ни откриеш в полетата им. Потърси ни в легендите, и ще откриеш, че те ни прославят.

— Искаш да кажеш, преувеличават подвизите ни. Лъжат за нас. Разправят за нас геройски небивалици или пък ни сравняват със земята.

— По-добре, отколкото да тънем в неизвестност! Спомням си, че някога ти доста си падаше по драматизма. В игрите, ако не и в друго.

— Да. — Локи склочи длани на масата и заговори още по-тихо. — И знаеш какво излезе от това.

— Прости ми — въздъхна Джийн. — Сгреших, като повдигнах отново тази червенокоса тема.

На входа на малката стаичка застана келнер и погледна Локи в очакване.

— О, не. — Локи остави вилцата на Джийн върху блюдото със змиорката. — Боя се, че няма да поръчам нищо. Само чакам приятеля ми да си дояде сладките осички.

— Водни кончета. — Джийн пхна последното в устата си, погълна го почти цяло и пхна книгата под връхната си дреха. — Дай ми сметката да я оправя.

Келнерът кимна, раздигна мръсните чинии и им остави листче, забодено на дъсчица.

— Е — рече Локи, докато Джийн наброяваше медни монети от кесията си. — Нямаме никакви задачи за тази вечер. Сега, докато разговаряме, Рекин несъмнено урежда да ни шпионират. Мисля, че е редно да си позволим да разпуснем някоя и друга вечер, за да не го разочароваме.

— Чудесно — възкликна Джийн. — Защо не се поразходим малко наоколо, а може би и да хванем лодка до Изумрудените галерии? Там има кафенета и музика. Дали ще подобава на Лео и Жером да си подпийнат и да почнат да закачат танцьорките?

— Жером може да се налива с бира, колкото си ще и да задява танцърките чак докато слънцето ни погне да се прибираме и да си лягаме. Лео ще седи и ще му гледа сеира.

— И може би ще си играе на „Забележи сянката“ с хората на Рекин?

— Може би. Да му се не види. Иска ми се Дървеницата да беше с нас и да дебнеше по покривите за нас. Поглед от горе щеше да ни е от полза. В този проклет град нито един не заслужава доверие!

— Иска ми се Дървеницата да беше с нас, край — въздъхна Джийн.

Бяха стигнали до преддверието на клуба, обсъждаха тихо някакви въображаеми дела между мастер Коста и мастер Де Фера и си подхвърляха напред-назад импровизации, в случай че някой слухти наоколо. Когато излязоха навън, сред познатия спокоен ред и високи стени на Саврола, тъкмо преваляше полунощ. Тук беше неестествено чисто — никакви улични търговци, никаква кръв в страничните улички, никаква пикня в канавките. Улиците, покрити със сиви павета, бяха добре осветени от сребристи фенери в поклащащи се железни обкови. Целият квартал изглеждаше обрамчен от ярката лунна светлина, въпреки че тази нощ небето беше затулено с висок таван от черни облаци.

Жената ги очакваше в тъмното, отляво на Локи.

Когато двамата с Джийн поеха по улицата, тя ги настигна и тръгна редом с тях. Един от кинжалите на Локи, които той държеше в ръкава си, падна в дланта му, преди да успее да се овладее, но тя вървеше на цяла крачка от тях, с ръце зад гърба. Беше доста млада, ниска и стройна, с тъмна коса, вързана отзад на дълга опашка. Беше облечена с тъмна, навярно модна дреха, носеше четириъгълна шапка, а дългият ѝ сив копринен шал се развяваше подире ѝ като вимпела на кораб.

— Леоканто Коста — произнесе тя с приятен, равен глас. — Знам, че и вие, и приятелят ви сте въоръжени. Да не усложняваме нещата.

— Моля, госпожо?

— Само да сте мръднали кинжала в ръката ви, и стрела ще ви прободне гърлото. Кажете на приятеля ви да си държи брадвите под дрехата. Да продължим да вървим.

Джийн понечи да бръкне с лявата си ръка под дрехата си. Локи го хвана с дясната си ръка и бързо поклати глава. Не бяха сами на улицата — хора сновяха насам-натам, тръгнали по работа или за да се забавляват, но имаше и хора, вперили очи в тях двамата. Някои от тях стояха в уличките, в тъмното, облечени с необичайно тежки за сезона наметала, и не помръдваха.

— Мамка му — измърмори Джийн. — Покривите.

Локи хвърли едно око нагоре. Отсреща, върху три- и четириетажните каменни сгради, той различи силуетите на поне двама мъже, които бавно се движеха успоредно с тях, с тънки извити предмети в ръце. Лъкове.

— Явно сте ни притиснали натясно, госпожо — рече Локи, докато пъхаше кинжала в един от джобовете си, а после ѝ показва празната си длан. — На какво дължим удоволствието да ни обърнете внимание?

— Един човек иска да поговори с вас.

— И явно е знаел къде да ни намери. Защо просто не ви поканим да вечеряте с нас?

— Разговорът трябва да се проведе насаме, не мислите ли?

— Да не би да ви изпраща човек, който се намира в една доста висока кула?

Тя се усмихна, ала не каза нищо. След малко посочи напред.

— На следващия ъгъл завийте наляво. Ще видите отворена врата, първата сграда вдясно от вас. Влезте там. Следвайте нарежданията.

И ето, обещаната отворена врата ги очакваше точно след следващото кръстовище — четириъгълник от жълта светлина, който хвърляше бледо отражение близнак върху земята. Жената влезе първа. Локи, усетил присъствието на поне четирима-петима души, които се спотайваха наблизко, освен стрелците на покривите, въздъхна и даде бърз знак с ръка на Джийн — кротко, по-полека.

Мястото приличаше на дюкян, който не работеше, ала инак бе добре поддържан. В стаята имаше още шест души — мъже и жени, облечени в поръбени със сребро кожени жакети, прилепили гърбове о стените. Четирима държаха заредени арбалети, които смазваха всякаква мисъл за съпротива, която би могла да се върти в ума на Локи. Дори и Джийн не можеше да уравни шансовете им срещу тях.

Един от мъжете с арбалети тихо затвори вратата и жената, която бе довела Локи и Джийн, се обърна към тях. Предницата на дрехата ѝ се разтвори и Локи видя, че и тя носеше заякчена кожена броня. Протегна ръце.

— Оръжията — нареди жената учтиво, но твърдо. — Хайде, поживо.

Локи и Джийн се спогледаха и тя се разсмя.

— Стига тъпотии, господа. Ако искахме да ви убием, вече да сме ви приковали до стената. Ще се погрижа добре за вашето имущество.

Бавно и примирено Локи изтърси двата кинжала от ръкавите си, а след него и Джийн предаде своя чифт брадви и не по-малко от три кинжала.

— Харесвам мъже, които пътуват подготвени — рече жената, подаде оръжията им на един от мъжете отзад и извади от дрехата си две качулки от леко платно. Подхвърли едната на Локи, а другата на Джийн.

— Сложете ги на главите си, моля. После можем да продължим с нашата работа.

— Защо? — Джийн подуши подозрително качулката, а след него и Локи. Платът като че беше чист.

— За ваша защита. Наистина ли държите лицата ви да се виждат, докато ви влачим по улиците под стража?

— Не, сигурно — отвърна Локи, нахлузи намръщено качулката и откри, че нищичко не вижда.

Разнесоха се стъпки и шум от движещи се дрехи. Чифт силни ръце сграбчиха Локи за лактите и извиха ръцете му зад гърба. След малко той усети, че увиват и пристягат с нещо китките му. Шумотевицата се усили и до него се чу сърдито сумтене — явно бяха притиснали здравата Джийн.

— Готово — чу се гласът на жената, този път зад гърба на Локи. — А сега тръгвайте с бърза крачка. Не се тревожете, че ще паднете — ще ви помагат.

Под „помощ“ тя явно имаше предвид, че ще ги наградят за ръцете и ще ги помъкнат. Локи усети как стискат бицепсите му и се прокашля.

— Къде отиваме?

— Ще се повозим на лодка, мастер Коста — отвърна жената. — Не задавайте повече въпроси, защото няма да им отговоря. Да потегляме.

Вратата се отвори отново със скърцане и той усети как хората, които го държаха, го изтласкват и го обръщат.

А после поеха обратно в задушната берарска нощ и Локи усети как едри капки пот започват да се стичат по челото му и да го гъделичкат.

СПОМЕН: НАЙ-ОБМИСЛЕНИТЕ ПЛАНОВЕ

1

— Мамка му — изруга Локи, щом колодата карти изскочи от охлузената му лява ръка и се пръсна. Джийн се дръпна назад, за да се уварди от хартиената вихрушка, която се виеше из каретата.

— Пробвай пак — посъветва го Джийн. — Може би на осемнайсетия път магията ще се развали.

— Навремето бях толкова добър в разбъркването на карти с една ръка! — Локи засъбира картите и ги заподрежда отново в спретната колода. — Бях по-добър дори от Кало и Галдо. Ох, как ме боли ръката!

— Е, знам, че аз те принудих да се упражняваш — рече Джийн, — но беше малко поизгубил форма още преди да те заболи. Дай му време.

Навън плющеше дъжд, а разкошната черна карета се друсаше по стария път от времето на Теринския трон в подножието на планините източно от брега на Тал Верар. Прегърбена жена на средна възраст дърпаше юздите на впряга от шест коня от откритата капра на покрива, а качулката на промазаното ѝ наметало бе нахлупена напред, за да пази тлеещата ѝ лула. Двама стражи се гушеха нещастно на задното стъпало, привързани за кръста с широки кожени ремъци.

Джийн преглеждаше куп записки, прелистваше напред-назад пергаментовите листове и си мърмореше под носа. Дъждът плющеше по дясната страна на затворената карета, но можеха да държат

прозореца от лявата страна отворен. Мрежестите пердета и кожените капаци бяха прибрани, за да близа застоялият въздух, който миришеше на наторени ниви и солени мочурища. Малко жълто алхимично кълбо върху подплатената седалка до Джийн му осигуряваше светлината, за да чете.

Бяха напуснали Вел Вирацо преди две седмици и сега се намираха на цели двеста мили северозападно оттам. Отдавна вече нямаше нужда да се мацат с ябълково пюре, за да се придвижват свободно.

— Ето какво твърдят всички мои източници — заговори Джийн, когато Локи събра всичките карти. — Рекин е прехвърлил четирийсетте, но няма още петдесет. Кореняк верарец, но говори малко вадрански и вероятно владее гениално езика на Теринския трон. Колекционер на произведения на изкуството, луд по художниците и скулпторите от последните години на империята. Никой не знае с какво се е занимавал допреди двайсет години. Очевидно е спечелил Кулата на греха в резултат на облог и е изхвърлил предишния собственик през прозореца.

— И е гъст с Приори?

— Явно с повечето — да.

— Някаква представа какви богатства пази в съкровищницата си?

— По минимална преценка достатъчно поне колкото да изплати всички дългове, в които заведението би могло да влезе — отвърна Джийн. — Никога не би си позволил да се изложи в това отношение... Така че, да речем, петдесет хиляди солария, най-малкото. Освен това — личното му състояние, и сборът от богатствата и имуществото на страшно много хора. Не изплаща лихви като най-добрите лихварски къщи, но и не води регистър на вложителите. Предполага се, че има една счетоводна книга, скрита само боговете знаят къде и попълвана само от собствената му ръка. Разбира се, всичко това са предимно слухове.

— Тези петдесет хиляди не покриват нищо, освен текущите разходи на заведението, нали така? Тогава според теб каква ще е пълната стойност на съкровищницата му?

— Това си е чисто гадаене по вътрешности, и то без вътрешностите, но... триста хиляди? Триста и петдесет?

— Изглежда ми разумно.

— Ами, да, подробностите за съкровищницата са много по-сигурни. Очевидно Рекин няма нищо против някои от фактите да се разчуват. Мисли си, че това разубеждава крадците.

— Винаги си мислят така, нали?

— Ммм-хммм.

— Рекин разполага с поне четирима служители на всеки етаж, по всяко време, и освен тях с десетки, които обслужват масите, раздават картите и сервират. На третия етаж има ложа, в която държи скрити още. Така че по моя преценка разполага с минимум петдесет-шестдесет предани работници на линия плюс още двайсет-трийсет, които може да призове. Обича да наема бивши войници, наемници, градски крадци и тям подобни. За добре свършена работа осигурява топли местенца на своите Точни хора и им плаща, все едно е грижовната им майчица. Освен това се приказва за крупиета, които получават само за една-две вечери цяла годишна заплата от бакшишите на клиентите със синя кръв, на които им е провървяло. При тях подкупите явно не вършат работа.

— Ммм-хммм.

— Вратите на съкровищницата са тройни и всичките са от вещерско дърво, укрепени с желязо, почти цяла педя дебели. Предполага се, че последните врати са подсилени със закалена стомана, затова дори и да разполагаш със седмица и да пробиеш другите две, през третата е невъзможно да проникнеш. Всичките са снабдени с механизми, най-добрата и най-скъпа верарска изработка, разработени по поръчка от майстори от Гилдията на изобретателите. Според установения ред всяка една врата се отваря единствено в негово присъствие; той следи всяко вложение и всяко изтегляне. Отваря вратите най-много два пъти дневно. Зад първите врати пазят от четирима до осем стражи в стаи с легла, храна и вода. Те могат да издържат там една седмица под обсада.

— Ммм-хммм.

— Най-вътрешните врати се отварят единствено с ключа, който той държи окачен на врата си. Външните врати се отварят единствено с ключа, който той винаги дава на своя иконом. Така че, за да проникнеш вътре, ти трябва и двамата.

— Ммм-хммм.

— А капаните... Те са направо безумни, или поне така твърдят слуховете. Плочи, които реагират на натиск, противотежести, арбалети в стените и тавана. Отрови, които действат при допир, пръскаща киселина, помещения, пълни с отровни змии и паяци... Един дори разправя, че някъде преди последната врата имало стая, която се изпълва с облак от стрити венчелистчета от орхидея удушвач, и докато ти се задушаваш до смърт, изпадало огниво и подпалвало цялата неразбория, и изгаряш до шушка. От трън, та на глог.

— Мммхммм.

— А най-лошото е, че вътре в съкровищницата пази жив дракон, варден от петдесет голи жени с отровни копия, и всяка една от тях се е заклела да умре за Рекин. До една червенокоси.

— Джийн, това последното си го измисли.

— Искях да те проверя дали ме слушаш. Но онова, което ти казвам, е, че не ме интересува, ако ще той да държи там и милион солария, прибрани в чували за по-лесно мъкнене. Склонен съм да мисля, че в тази съкровищница не може да се проникне, освен ако не разполагаш с триста войници, шест-седем фургона и дружина майстори механици, за които нищо не си ми казал.

— Точно така.

— Ти разполагаш ли с триста войници, шест-седем фургона и дружина майстори механици, за които нищо не си ми казал?

— Не, разполагам с теб, с мен, със съдържанието на кесиите ни, с тази карета и една колода карти. — Локи се опита да извърши някаква сложна манипулация с картите и те отново се разсипаха от ръката му и се пръснаха по отсрещната седалка. — Начукай ми отзад дръжката на брадва!

— Тогава, ако позволите, Господарю на ловките измами, оставам на мнение, че най-вероятно в Тал Верар има и друга мишена, за която бихме могли да помислим...

— Не съм убеден, че това ще е умен ход от наша страна. В Тал Верар няма тъпоумна аристокрация, с която да си играйкаме. Архонтът е военизиран тиранин и му е отпуснал края — измята законите, както си иска, и затова предпочитам да не го дърпам за набедрената препаска. Съветът на Приори се състои от търговци с неблагороден произход, а тях ще е адски трудно да ги измамиш. Има много поданици, подходящи за дребни игрички, но ако искаме голяма игра,

Рекин е най-подходящ за целта. Той има онова, което ние искаме, и то ни чака да си го вземем.

— Да, но съкровищницата му...

— Чакай да ти обясня — рече Локи — как точно ще действаме с неговата съкровищница.

Локи говори няколко минути без прекъсване, докато събираше картите си, и очерта своя план до най-малки подробности. Веждите на Джийн се стрелнаха нагоре и се опитаха да скочат във въздуха над главата му.

— ... това е положението. Е, Джийн, какво ще кажеш?

— Проклет да съм! Това може и да се получи! Ако...

— Ако?

— Сигурен ли си, че помниш как се работи с приспособленията за изкачване? Щото аз малко съм позабравил.

— Ще имаме доста време да се упражняваме, нали така?

— Надявам се. Хммм. И ще ни трябва дърводелец. Очевидно някой извън Тал Верар.

— Можем да се погрижим и за това, след като припечелим някоя пара.

Джийн въздъхна и всичката му шеговитост изтече от него като от пробит мях.

— Ами сигурно... в такъв случай ни остава само... проклятие.

— Какво?

— Аз, такова... ох, по дяволите. Пак ли ще ми се пречупиш? Мога ли да разчитам на теб?

— Дали можеш да разчиташ на мен? Джийн, що не... По дяволите, виж сам! С какво се занимавах аз? Упражнявах се, планирах... и се извинявах непрекъснато, да му се не види! Съжалявам, Джийн, много съжалявам. Във Вел Вирацо ми беше много тежко. Мъчно ми е за Кало, за Галдо, за Дървеницата.

— И на мен също, но...

— Знам. Оставих се мъката да ме надвие. Бях ужасен егоист и знам, че и теб те боли, както и мен. Наговорих глупости. Но мислех, че си ми простил... Погрешно ли съм разбрал? — Локи заговори потвърдо. — Трябва ли сега да разбере, че прошката е нещо, което може да идва и да си отива като прилива?

— Виж, така не е честно. Просто...

— Просто какво? Джийн, друг като мен има ли? Аз ли съм единствената ти отговорност? Съмнявал ли съм се някога в твоите умения? Някога да съм се държал с теб като с малко дете? Не си ми майка, ебати, и със сигурност не си и Окови. Не можем да работим като партньори, ако непрекъснато ще ме съдиш така.

Двамата се гледаха — всеки се опитваше да докара израз на студено възмущение, но и на двамата не им се удаваше. В малката карета се възцари мрачно настроение. Джийн се намуси и се втренчи през прозореца, а Локи унило размесваше картите. Опитва се отново да ги сцели с една ръка и явно нито той, нито Джийн се изненадаха, когато на седалката до Джийн се посипа малка виелица от хартийки.

— Съжалявам — обади се Локи, когато картите му изпадаха. — Пак казах нещо гадно. Богове, кога открихме колко е лесно да бъдем жестоки един към друг?

— Прав си — отвърна тихо Джийн. — Аз не съм Окови и безспорно не съм ти майка. Не трябваше да ти натяквам.

— Напротив, трябваше! Ти ме изкара от оня галеон, и пак ти ме изкара от Бел Вирацо. Ти беше прав. Държах се ужасно и те разбирам, ако все още... те нервирам. Толкова бях затънал в загубите си, че забравих за онова, което все още имам. Радвам се, че все още се тревожиш за мен достатъчно, че да ми сритваш задника, когато имам нужда.

— Аз, хм, виж... И аз ти се извинявам. Просто...

— По дяволите, не ме прекъсвай, когато съм изпаднал в добродетелно самоупреждане! Срам ме е, че се държах така в Бел Вирацо. Проявих незначителност към всичко, което сме преживели заедно. Обещавам да се поправа. Това успокоява ли те?

— Да. Да, успокоява ме. — Джийн започна да събира разпръснатите карти и на лицето му отново се появи сянката на усмивка. Локи се отпусна на седалката си и разтърка очи.

— Богове! Трябва ни мишена, Джийн. Имаме нужда от игра. Имаме нужда от някого, когото да обработваме, двамата заедно. Не разбираш ли? Не става въпрос само за това какво можем да измъкнем от Рекин. Искам да сме ние срещу света, пъргави и опасни, като едно време. Където няма място за подобно шикалкавене, нали се сещаш?

— Защото постоянно сме само на педя от ужасна и кървава смърт, искаш да кажеш.

— Точно така. Доброто старо време.

— Този план може да отнеме година — произнесе бавно Джийн.
— Може би и две.

— За толкова интересна игра съм склонен да жертвам година-две. Да имаш някакви други належащи ангажименти?

Джийн тръсна глава, подаде събраните карти на Локи и продължи да прелиства купчината бележки с дълбоко замислено изражение. Локи бавно прокара пръстите на лявата си ръка по ръба на колодата — чувстваше, че му вършат почти толкова работа, колкото и рачешка щипка. Усещаше как го сърбят все още пресните белези под памучната туника — толкова многобройни, че сякаш почти цялата му лява страна бе скърпена от парцаливи парчета. По дяволите, той вече бе готов да се излекува. Беше готов да си възвърне предишната безгрижна жизненост. Струваше му се, че се чувства като човек на двойно повече години от неговите. Опита отново да разбърка картите с една ръка и колодата се разпадна в дланите му. Но поне не се разхвърча във всички посоки. Дали това беше напредък?

Двамата с Джийн се умълчаха.

Каретата заобиколи последния малък хълм и изведнъж пред Локи се разкри зелената шахматна дъска на поле, което се спускаше надолу към крайморски скали, може би на пет-шест мили от тях. Пейзажът бе изпъстрен със сиви, бели и черни петънца, които се сгъстяваха към хоризонта, където брегът на Тал Верар се притискаше към ръбатите скали. Дъждът сякаш притискаше крайбрежната част на града, а зад нея се стелеха огромни сребристи завеси, които забулваха островите на истинския Тал Верар. В далечината пращяха синьо-бели мълнии и приглушени гръмотевици се търкулваха с тътен към тях над полята.

— Пристигнахме — рече Локи.

— Крайбрежието — обади се Джийн, без да вдига поглед от бележките. — Можем да си намерим някой хан, като пристигнем. В такова време мъчно ще хванем лодка до островите.

— И кои ще бъдем, като пристигнем там?

Джийн вдигна очи и загриза устната си, а после налага стръвта на старата игра.

— Хайде за известно време да бъдем нещо различно от каморци. Напоследък Камор не ни е донесъл нищо добро.

— Талишанци?

— Струва ми се добра идея. — Джийн леко измени гласа си и възприе слабия, но характерен акцент на град Талишам. — Аноним
Неизвестен от Талишам и съдружникът му Неизвестен Аноним, също
от Талишам.

— Какви имена вписахме в регистрите на Мераджио?

— Е, Лукас Феруайт и Еванте Екари отпадат веднага. Дори и сметките им да не са били конфискувани от държавата, те ще са поставени под наблюдение. Мислиш ли, че на Паяка няма да ѝ се забие трън в задника, ако разбере, че действаме в Тал Верар?

— Не — отвърна Локи. — Май си спомням... Жером де Фера, Леоканто Коста и Майло Воралин.

— Аз сам открих сметката на Майло Воралин. Предполага се, че е вадранец. Мисля, че можем да го оставим за резерва.

— Само това ли ни остава? Три сметки, които можем да ползваме?

— За жалост да. Но това е доста повече, отколкото се пада на повечето крадци. Аз ще съм Жером.

— Тогава значи за мен остава Леоканто. По каква работа сме в Тал Верар, Жером?

— Ние сме... наети от лашейнска графиня. Тя възнамерява да си купи лятна къща в Тал Верар и сме дошли да ѝ я търсим.

— Хммм. Това може да издържи няколко месеца, но след като огледаме наличните имоти, тогава какво? Пък и ще падне доста работа, ако не искаме всички веднага да разберат, че лъжем като разпрани. Ами ако се представим за... търговски наблюдатели?

— Търговски наблюдатели. Бива си го. Няма нужда да означава каквото и да било.

— Точно така. Ако постоянно висим в къщите на късмета и пляскаме карти, ние просто си запълваме времето, докато чакаме пазарните условия да узреят.

— Или пък сме толкова добри в работата си, че хич няма нужда да се трудим.

— Репликите ни сами се пишат. Как сме се запознали и откога сме заедно?

— Запознали сме се преди пет години. — Джийн се почеса по брадата. — По време на морско пътешествие. Станали сме делови

партньори от едната скука. Оттогава сме неразделни.

— Само дето моят план изисква аз да кроя как да те убия.

— Да, обаче аз не го знам, нали така? Весел другар! Нищичко не подозирам!

— Тиквеник! Нямам търпение да видя как ще си получиш заслуженото!

— Ами плячката? Ако предположим, че успеем да завоюваме доверието на Рекин, както и да си изиграем танца, както трябва, и успеем да се измъкнем от града с цялата плячка, непокътната... Още не сме обсъждали какво следва.

— Ще сме двама дърти крадци, Джийн. — Локи присви очи и се помъчи да различи някакви подробности в залетия от проливен дъжд пейзаж, докато каретата вземаше последния завой и поемаше по дългия, прав път към Тал Верар. — Когато приключим с това, ще сме дърти крадци по на дваисет и седем, а може би дори по на дваисет и осем лазарника. Не знам. На теб как ти се струва идеята да станеш виконт?

— Лашейн — замисли се Джийн. — Значи да си купим някоя и друга титла и да се заселим там завинаги?

— Не съм сигурен дали ще стигна чак дотам. Но последно чух, че дребните титли вървели по десет хиляди солария, а по-хубавите — по петнайсет-двайсет. Това ще ни осигури дом и някакво влияние. Оттам можем да си правим, каквото си искаме. Да замисляме нови игри. Да остареем сред домашен уют.

— Пенсия?

— Не можем вечно да играем театро, Джийн. Мисля, че и двамата го разбираме. Рано или късно ще трябва да се обърнем към друг вид престъпления. Да измъкнем от това място една хубавичка печалба и после да я вложим в нещо полезно. Отново да изградим нещо. Каквото и да се случи по-нататък... е, тази ключалка можем да отворим, когато ѝ дойде редът.

— Виконт Аноним Неизвестен от Лашейн и неговият съсед, виконт Неизвестен Аноним. Сигурно има и по-лоша участ на този свят.

— Няма спор... Жером. Е, с мен ли си?

— Разбира се, Леоканто, и ти го знаеш. Може би след още две години честни кражби вече ще съм готов да се оттегля. Мога пак да се

захвана с коприна и кораби като мама и татко, може би дори да потърся някои от старите им връзки, ако успея да си ги спомня.

— Мисля, че Тал Верар ще ни се отрази добре — заяви Локи. — Този град е непокварен. Никога не сме го обработвали и той не познава такива като нас. Никой не ни познава, никой не ни очаква. Ще имаме пълна свобода на движението.

Каретата трополеше под дъжда и подскачаше там, където дъждът бе отмил пластовете защитна кал от очукания калдъръм на пътя от времето на Теринския трон. Мълния озари небето в далечината, но сивият воал между земята и морето се вихреше непрогледен и грамадата на Гал Верар бе скрита от погледа им, когато те за пръв път навлязоха в града.

— Ти почти със сигурност си прав, Локи. И аз мисля, че имаме нужда от игра. — Джийн пусна бележките в скута си и изпука с кокалчетата на ръцете си. — Богове, колко ще е хубаво да се поразвихрим! Колко ще е хубаво отново да сме хищници!

ТРЕТА ГЛАВА

СЪРДЕЧНО ГОСТОПРИЕМСТВО

1

Стаята представляваше груб куб с тухлени стени, дълги по около осем крачки. Беше съвсем тъмно, палеца жегаше лъхаше от стените, толкова нагорещени, че можеше да ги докоснеш само за секунди. Локи и Джийн изнемогваха вътре само боговете знаят от колко време, сигурно от часове.

— Ех... — въздъхна унило Локи. Двамата с Джийн седяха върху сгънатите си връхни дрехи, долепили гърбове и облегли един на друг в мрака. Локи заудря с пети каменния под, не за първи път.

— Проклятие! — ревна Локи. — Пуснете ни! Изяснихте се вече.

— А какво ли трябваше да ни се изясни? — изхъхри Джийн.

— Не знам. — Локи се изкашля. — И не ми пука. Каквото и да е то, те вече се изясниха, да му се не види. Не мислиш ли?

2

Махането на качулките беше истинско облекчение, което трая около два удара на сърцето.

Първо незнайно колко време се препъваха в задушния мрак, дърпани и ръчкани от похитителите им, които като че бързаха. Последва и истинско пътуване с лодка — Локи усещаше мириса на топлите солени мъгли, надигащи се над градското пристанище, докато палубата се полюшваше леко под него, а греблата скърцаха ритмично в улеите си.

Най-сетне и това свърши — лодката се заклатушка, когато някой стана и се размърда, прибраха греблата и един непознат глас се провикна за пръти. Малко по-късно лодката се блъсна в нещо и чифт силни ръце отново изправиха Локи на крака. След като му помогнаха

да слезе от лодката на твърда каменна повърхност, изведнъж свалиха качулката от главата му. Той се огледа, примига срещу внезапната светлина и възкликна:

— Ох, мамицата му.

В сърцето на Тал Верар, между трите острова полумесеци на Великите гилдии, се намираше Кастелана, имението крепост на херцозите на Тал Верар преди векове. След като градът се отървал от титулуваната аристокрация, замъкът Кастелана се превърнал в дом на нова порода заможни благородници — съветниците от Приори, независимите богаташи и водачите на гилдии, чието обществено положение изискваше най-биещи на очи прояви на възможностите им за харчене.

В самия център на Кастелана, опасан от празен ров, подобен на кръгъл каньон от елдерглас, се намираше Мон Магистерия, дворецът на Архонта — внушително човешко постижение, което се извисяваше над чуждото великолепие. Изящен каменен бурен, израсъл в стъклена градина.

Бяха довели Локи и Джийн на едно място точно под него. Локи предполагаше, че се намират в кухнята, която отделяше Мон Магистерия от обкръжаващия я остров — пещера с милиони фасети от потъмнен елдерглас се издигаше нагоре около тях, а земите на горния остров се намираха на петдесет-шестдесет стъпки над главите им. Каналът, по който лодката бе стигнала дотук, лъкатушеше надалеч от лявата му страна, а далечен тътен, без видима причина за него, заглушаваше плискането на водата.

В основата на отделния остров, на който се намираше Мон Магистерия, имаше обширна каменна площадка, покрай която бяха вързани няколко лодки, включително покрита церемониална баржа с копринени балдахини и позлатени дървени части. Алхимични лампи, излъчващи меко синьо сияние, окачени на железни пръти, осветяваха площадката, а зад прътите стояха мирно десетина войници. Дори и бързият поглед нагоре да не бе разкрил на Локи самоличността на техния похитител, тези войници щяха да разкрият всичко.

Бяха облечени с тъмносини жакети и бричове, с черни кожени предпазители на ръцете, жилетки и ботуши, всичките украсени с релефни фигури от лъскав месинг. Тилът им бе покрит със сини качулки, а на лицата си носеха гладки овални маски от излъскан бронз.

Решетки от малки дупчици им позволяваха да виждат и да дишат, но отдалече всякакви признаци на човешкото бяха изтрети — войниците бяха оживели скулптури без лица.

Очите на Архонта.

— Ето че пристигнахме, мастер Коста и мастер Де Фера — рече жената, която ги бе причала, застана между тях, хвана ги за лактите и им се усмихна, все едно бяха излезли да гуляят вечер из града. — Мястото тук не е ли по-уединено и подходящо за разговор?

— Какво сме направили, че да заповядат да ни докарат тук? — попита Джийн.

— Не мен трябва да питате за това — отвърна жената и ги подбутна леко напред. — Моята работа е да намирам и довеждам.

Тя пусна Локи и Джийн точно пред първата редица от войници на Архонта. В десетината лъскави бронзови маски се отразяваха собствените им тревожни лица.

— А понякога — продължи жената, щом се качи обратно в лодката, — когато гостите не се върнат обратно, моята работа е да забравя, че изобщо съм ги виждала някога.

Очите на Архонта се раздвижиха без видим сигнал — по няколко войници обкръжиха плътно и Локи, и Джийн. Един от тях заговори — отново се оказа жена, чийто глас отекна злокобно:

— Ще се качим горе. Не бива да се съпротивлявате и трябва да мълчите.

— Или какво? — попита Локи.

Окото, което бе заговорило, пристъпи без колебание към Джийн и го удари в корема. Едрият мъж издиша изненадано и лицето му се изкриви, а жената Око се обърна към Локи.

— Ако, който и да било от вас ни причини неприятности, наредено ми е да накажа другия. Ясна ли съм?

Локи заскърца със зъби и кимна.

Широко лъкатушно стълбище водеше нагоре от площадката — стъклени стъпала бяха груби като тухла. Стъпало подир стъпало войниците на Архонта водеха Джийн и Локи нагоре покрай блестящите стени, докато влажният вечерен бриз откъм града отново облъхна лицата им.

Те излязоха на площадката, обрамчена от стъклената пропаст. От тази страна на дълбоката трийсет стъпки пропаст имаше караулно

помещение, а до него — подвижен мост, който в момента беше изправен във въздуха и подпрян с тежка дървена рамка. Локи предположи, че това е обичайният вход към владенията на Архонта.

Мон Магистерия беше херцогски замък в истинския стил на Теринския трон, извисяващ се цели петнайсет етажа в най-високата си точка и три-четири пъти по-широк. Редица след редица назъбени бойници, иззидани от черни плоски камъни, които сякаш поглъщаха струите светлина, изливащи се от десетките фенери, горящи на територията на замъка, се издигаха нагоре. Акведукти с колони обкръжаваха стените и кулите на всеки етаж и декоративни водни струи се изливаха от скулптурите на дракони и морски чудовища в ъглите на крепостта.

Очите на Архонта поведоха Локи и Джийн към фасадата по широка пътека, посипана с бял чакъл. От двете ѝ страни се ширеха тучни зелени поляни, обградени с декоративни каменни бордюри, които ги караха да наподобяват острови. Още облечени в синьо стражи с черни брони и бронзови маски стояха неподвижно край пътеката, стиснали алебарди от закалена стомана с алхимични светлини, вградени в дървените им дръжки.

Докато повечето замъци имаха параден вход, Мон Магистерия имаше буен водопад, по-широк от пътеката, на която се намираха — тъкмо той бе източникът на шума, който Арки бе чул да отеква, когато лодката пристана долу. Многобройни водни потоци се изливаха от огромни тъмни отвърстия, наредени в колона в стената на замъка. Те се сливаха и се изсипваха в кипящ ров в самата основа на постройката, ров, дори още по-широк от каньона със стъклени стени, ограждащ земите на замъка от останалата територия на Кастелана.

Леко извит мост се губеше в бучащия бял водопад почти в средата на рова. Топла мъгла се виеше около тях, докато се приближаваха към него — сега Локи забеляза, че в моста е изрязана някаква ниша, която се спускаше от центъра му по цялата му видима дължина. До моста на една тънка каменна колона бе окачена желязна верига. Офицерът Око я хвана и я дръпна три пъти.

Миг по-късно откъм моста се чу метално дрънчене. Един тъмен силует се очерта във водопада, разрасна се и после се втурна към тях, а от покрива му отскочиха водни пръски и мъгла. Беше огромен дървен сандък, обкован с желязо, петнайсет стъпки висок и широк колкото

моста. Той се приплъзна с грохот по улея, издълбан в моста, и спря с металическо стържение точно пред тях. Вратите му се отвориха отвътре от двама служители с тъмносини мундири, поръбени със сребърен гайтан.

Въведоха Локи и Джийн в просторното транспортно средство, което имаше прозорци на стената, обърната към замъка. През тях Локи не виждаше нищо, освен леещата се вода. Водопадът загърмя по покрива — шумът бе подобен на този, когато се намираш в карета по време на свирепа буря.

Когато Локи, Джийн и всички Очи влязоха в сандъка, служителите затвориха вратата. Единият дръпна веригата, вградена в стената отдясно, и сандъкът с грохот и скърцане бе изтеглен обратно там, откъдето бе дошъл. Докато минаваха през водопада, Локи прецени, че той е дълъг около петнайсет-двайсет стъпки. Незащитен човек никога не би успял да премине през него, без да бъде съборен в рова. Локи предположи, че тъкмо това му е предназначението.

А освен това беше страхотен начин да се изфукаш.

Скоро те преминаха от другата му страна. Локи видя как ги изтеглят в голяма полукръгла зала, чиято отсрещна стена бе резбована, а таванът ѝ бе висок около трийсет стъпки. Алхимични полилеи я осветяваха — сребърни, бели и жълти, и цялата зала сияеше като съкровищница с блясък, пречупен в мокрите прозорци. Когато сандъкът спря, служителите дръпнаха няколко невидими резета и отвориха предните прозорци като грамадна порта.

Пак избутаха Локи и Джийн от сандъка, но по-внимателно отпреди. Камъните под краката им бяха хлъзгави от водата и те последваха примера на стражите и запристъпваха внимателно. Водопадът тътнеше зад гърба им, а после огромната двойна порта зад сандъка се затръшна и оглушителният грохот се превърна в приглушено ехо.

В една ниша в стената отляво на Локи се виждаше някаква водна машина. Няколко мъже и жени стояха пред лъскавите месингови цилиндри и местеха лостове, прикрепени към механични приспособления, чиито функции Локи изобщо не можеше да разгадае. Тежки железни вериги потъваха в тъмни дупки на пода точно до улея, по който влезе огромният дървен сандък. Джийн също изпружи врат, за да огледа по-добре любопитната машинария, но щом преминаха

отвъд опасните хлъзгави камъни, краткият изблик на търпимост от страна на войниците приключи и те отново започнаха да бутат двамата крадци.

Те преминаха набързо през преддверието, толкова широко и величествено, че в него можеха да се проведат няколко бала едновременно. Залата нямаше прозорци, които да гледат навън, а изкуствени панорами от стъклопис, осветени изотзад. Всеки прозорец представляваше стилизирано изображение на онова, което би се виждало през истински отвор, изрязан в камъка — бели сгради и имения, притъмнели небеса, терасите на островите отвъд пристанището, десетки платна на главния пристан.

Поведоха Локи и Джийн по един страничен коридор, нагоре по стълбище и после по друг коридор, покрай облечени в сини мундири стражи, вцепенени в стойка мирно. Дали това бе плод на въображението на Локи, или наистина в израженията им се промъкна нещо повече от обичайното почитание, докато бронзовите маски на Очите се редяха покрай тях? Но не остана време за размишления, защото изведнъж ги спряха пред явната им крайна цел. В един коридор, целият в дървени врати, те стояха пред единствената метална.

Едно Око излезе напред, отключи вратата и я отвори. Стаята, към която водеше тя, беше малка и тъмна. Войниците бързо развързаха ръцете на Локи и Джийн и избутаха и двамата в стаичката.

— Хей, чакайте малко, да му се не види! — възкликна Локи, ала вратата се затръшна и те внезапно се озоваха, сред пълен мрак.

— Переландро! — въздъхна Джийн. Двамата с Локи се препънаха на няколко пъти един в друг, докато успеят да възстановят равновесието и достойнството си. — Как така, пусто да остане, успяхме да привлечем вниманието на тия проклети гадове?

— Не знам, Жером. — Локи съвсем леко наблегна на псевдонима. — Но може би и стените имат уши. Хей. Гадове проклети! Няма нужда да хитрувате! Ние се държим напълно възпитано, когато ни задържат любезно!

Той се запрепъва към мястото, където бе запомнил, че се намира най-близката стена, и задумка с юмруци по нея — и за пръв път откри, че тя бе груб тухлен зид.

— Проклятие! — смънка Локи и засмука охлузеното си кокалче.

— Странно — отбеляза Джийн.

- Кое?
— Не мога да съм сигурен.
— Кое?
— Аз ли си въобразявам, или тук като че става по-топло?

3

Времето течеше със скоростта на безсънната нощ.

Локи виждаше цветове, проблясващи и трепкащи в нощта, и макар и част от него да знаеше, че те не са истински, с всяка изминала минута тази част ставаше все по-малко настояща. Жегата притискаше като тежест всяка частица от кожата му. Туниката му беше широко разтворена и беше махнал шалчетата си, за да ги увие около дланите си, за да се подпира, докато се облягаше на Джийн.

Когато вратата изщрака и се отвори, той чак след няколко мига осъзна, че не си го въобразява. Пролуката, изпълнена с бяла светлина, се разрасна до квадрат и той вдигна ръце, за да затули очите си. Въздухът от коридора го лъхна като хладен есенен вятър.

— Господа — обади се глас отвъд квадрата от светлина. — Стана ужасно недоразумение.

— Унгх-гах-ах — беше единственият отговор, който Локи успя да даде, докато се опитваше да си спомни как точно се задействат коленете му. Чувстваше устата си толкова суха, все едно бе натъпкана с царевично брашно.

Силни хладни ръце се протегнаха и му помогнаха да се изправи. Стаята заплава около него и двамата с Джийн отново бяха изведени в блаженството на коридора. Отново ги обкръжиха сини жакети и бронзови маски, но Локи присвиваше очи срещу светлината и чувстваше повече срам, отколкото страх. Знаеше, че е объркан, все едно беше пиян, и че не може да направи нищо повече от това да се вкопчи в смътното осъзнаване на това какво ставаше. Водеха го по коридори, изкачваха го по стълбища (Стълбища! О, богове! Колко стълбища можеше да има в тоя проклет дворец?), а краката му само от време на време носеха тежестта му, както им се полага. Чувстваше се като марионетка, участваща в жестока комедия, която се разиграваше сред необикновено голям декор.

— Вода! — успя да изпъшка той.

— Скоро — отвърна един от войниците, които го носеха. — Много скоро.

Най-сетне двамата с Джийн ги въведоха през високи черни порти в приглушено осветен кабинет, чиито стени сякаш бяха направени от хиляди и хиляди малки стъкълца, изпълнени с малки трептящи сенки. Локи примига и прокле състоянието си — беше чувал моряците да говорят за „сухото пиянство“ — затыпяването, слабостта и раздразнителността, които обземаха човек, изгарящ за вода, но и през ум не му бе минавало, че някога ще го изпита непосредствено. Това правеше всичко да изглежда много странно и несъмнено разкрасяваше обстановката в една съвсем обикновена стая.

В кабинета имаше масичка и три обикновени дървени стола. Локи, изпълнен с благодарност, се завтече към единия, но войниците от двете му страни го стиснаха здраво и го изправиха.

— Трябва да изчакате — каза единият от тях.

Но не чакаха дълго — само след няколко удара на сърцето се отвори втора врата и в стаята влезе мъж, облечен в дълги, поръбени с кожа одежди, забележимо възбуден.

— Боговете да пазят Архонта на Тал Верар — произнесоха в един глас четиримата войници.

„Максилан Страгос — осъзна слисано Локи. — Проклетият върховен военачалник на Тал Верар!“

— Бъдете милостиви, оставете тези мъже да седнат — рече Архонтът. — Вече постъпихме с тях печално несправедливо, префект-меченосец. Затова сега ще се отнасяме с тях възможно най-любезно. Не сме каморци в края на краищата.

— Разбира се, Архонт.

Бързо настанаха Локи и Джийн да седнат. Когато войниците се увериха, че няма веднага да се катурнат, те отстъпиха и застанаха мирно зад тях. Архонтът махна раздразнително.

— Свободен сте, префект-меченосец.

— Но... Ваше благородие...

— Махай се от очите ми. Вече сериозно се изложи, като престъпи съвсем ясните ми нареждания относно тези хора и вследствие на това те са в такова състояние, че не могат да бъдат никаква заплаха за мен.

— Но... да, Архонт.

Префект-меченосецът се поклони вдървено, а след него и тримата останали войници, а после четиримата припряно напуснаха кабинета. Вратата зад тях се затвори с щракането на сложен механизъм.

— Господа — рече Архонтът, — моля, приежете моите най-искрени извинения. Нарезданията ми са били разбрани погрешно. Трябваше да се отнесат с вас с най-голяма любезност. Вместо това сте били натикани в жежката стая, в която затварят само най-долните престъпници. Убеден съм, че моите Очи в битка са десетократно по-добри от всеки противник, ала в тази най-обикновена задача те ме опозориха, и трябва да поема своята отговорност. Трябва да ми простите това недоразумение и да ми окажете честта да се отнеса по-гостоприемно с вас.

Локи събра воля, за да се опита да отговори подобаващо, и отправи наум благодарствена молитва към Уродливия страж, когато Джийн заговори пръв.

— За нас е чест, Закрилнико. — Гласът му бе дрезгав, но способността му да мисли явно се възстановяваше по-бързо от тази на Локи. — Тази стая бе твърде малка цена за удоволствието за една толкова... толкова неочаквана аудиенция. Няма за какво да ви прощаваме.

— Вие сте необикновено любезен — рече Страгос. — Моля ви, зарежете излишните неща. Достатъчно е да ме наричате „Архонт“.

На вратата, през която бе влязъл Архонтът, тихо се почука.

— Влез — подкани той и вътре нахлу дребен плешив мъж с натруфена ливрея в синьо и сребристо. Носеше сребърен поднос с три кристални чаши и голяма бутилка с някаква течност в бледокехлибарен цвят. Локи и Джийн впиха очи в бутилката като ловци, готвещи се да хвърлят последните си копия по нападащия ги звяр.

Щом прислужникът остави подноса и посегна към шишето, Архонтът му направи знак да се отдръпне и го пое сам.

— Върви — рече той. — Аз сам мога идеално да обслужа тези клетки господата.

Прислужникът се поклони и изчезна през вратата. Страгос извади вече разхлабената тапа на бутилката и напълни два от бокалите

чак догоре. От бълбукането и плискането Локи чак го заболяха бузите отвътре.

— В този град е обичайно домакинът да пие пръв, когато сервира — обясни Архонтът. — За да възбуди доверие към онова, което се поднася. — Той сипа два пръста от течността в третата чаша, вдигна я към устните си и я изгълта на един дъх.

— Ааа — въздъхна той и подаде без повече протакане пълните чаши на Локи и Джийн. — Вземайте, пийте. Няма нужда от деликатности. Аз съм стар боец.

Локи и Джийн проявиха всичко друго, но не и деликатност и гаврътнаха предложените им питиета с благодарна невъздържаност. На Локи не би му пукало, ако ще да им бяха предложили и изстискан сок от червеи, но всъщност напитката беше някакъв вид крушов сайдер, съвсем леко тръпчив. Детско питие, което и врабче не можеше да напие, и прозорлив избор, като се имаше предвид състоянието им. Възкиселият студен сайдер се плъзна в измъченото гърло на Локи и той потръпна от удоволствие.

Двамата с Джийн, без да се замислят, протегнаха празните си чаши, но Страгос вече ги чакаше с бутилката в ръка и напълни отново чашите им с великодушна усмивка. Локи пресуши половината от новата си чаша на една глътка и се насили да изпие остатъка по-бавно. От стомаха по тялото му вече се разливаше нова сила и той въздъхна облекчено.

— Хиляди благодарности, Архонте — каза Локи. — Мога ли да запитам с какво сме ви обидили ние с Жером?

— Да сте ме обидили? В никакъв случай. — Страгос, все така усмихнат, остави бутилката и се настани на масичката. Протегна се към стената и дръпна една копринена връв. От тавана се спусна бледокехлибарен лъч и освети центъра ѝ. — Това, което сте сторили, младежи, е, че привлякохте интереса ми.

Страгос седеше, очертан от светлинния лъч, и Локи за първи път го разгледа внимателно. Мъж на прага на старостта, със сигурност гонещ шейсетте, ако не ги бе и минал вече. Странно изискан мъж, с будно изражение. Кожата му беше розова и повехнала, косата — като плосък сив покрив. Според досегашния опит на Локи повечето влиятелни мъже бяха или аскети, или лакомници, но Страгос явно не беше от тях — уравновесен човек. А погледът му беше проникателен,

проницателен като на лихвар, който си има работа със закъсал клиент. Локи пиеше крушовия си сайдер и се молеше да му дойде ум.

Стъкълцата, с които бе облицована стаята, улавяха и отразяваха златистата светлина и когато Локи остави погледа си да се зарее из нея, той стреснато забеляза, че сенките вътре в тях се движат. Тези малки трепкащи сенки бяха пеперуди, нощни пеперуди, бръмбари — стотици, може би хиляди, и всяко насекомо бе затворено в малкия си стъклен затвор... Стените в кабинета на Архонта бяха покрити с най-голямата сбирка от насекоми, която Локи не само бе виждал някога с очите си, но и за която изобщо бе чувал. Джийн хлъцна до него — очевидно и той бе забелязал същото. Архонтът се позасмя снизходително.

— Колекцията ми. Не е ли поразителна?

Той отново посегна към стената и дръпна друга копринена връв. Мека бяла светлина грейна зад стъклените стени и вече се виждаха и най-малките подробности на всеки образец. Имаше пеперуди с алени крила, сини крила, зелени крила... рисунките по крилето на някои от шарените бяха по-заплетени и от татуировки. Имаше сиви, черни и златни нощни пеперуди с къдрави антени. Имаше бръмбари с лъскави черупки, които блестяха като благородни метали, и оси с прозрачни криле, трепкащи над злокобните им заострени тела.

— Невероятно! — възкликна Локи. — Как е възможно?

— О, не е възможно. Всичките са изкуствени — най-доброто, което могат да създадат изкуството и занаятчийското майсторство. Един механизъм няколко етажа по-надолу задвижва няколко мяха, които издухват въздушни потоци нагоре по шахти зад стените на този кабинет. Всяка кутийка има малък отвор отзад. Трептенето на крилцата изглежда съвсем произволно и истинско... в полумрак човек никога не би разбрал истината.

— Но въпреки това е невероятно — обади се Джийн.

— Е, намираме се в града на изкусните изобретения — отвърна Архонтът. — Живите същества изискват такива тягостни грижи! Смятайте Мон Магистерия за хранилище на изкуствени вещи. Хайде, пийте, позволете ми да ви налея последния остатък от бутилката.

Локи и Джийн му подадоха чашите си, Страгос им сипа още няколко пръста питие и бутилката се изпразни до дъно. Той седна отново на масата и вдигна нещо от сребърния поднос — тъничка

папка, увита в кафяв лист и със счупени восъчни печати от трите страни.

— Изкуствени вещи. Точно както и вие сте изкуствени, мастер Коста и мастер Де Фера. Или по-добре да ви наричам мастер Ламора и мастер Танен?

Ако Локи имаше силата да строши тежкия верарски кристал с голи ръце, Архонтът щеше да загуби една чаша.

— Моля за извинение — пусна Локи отзивчива и малко объркана усмивка, — но не познавам хора с подобни имена. Жером?

— Сигурно е станала грешка — отвърна Джийн със същия учтиво сконфузен тон.

— Няма грешка, господа — рече Архонтът, отвори папката и прегледа набързо съдържанието — десетина пергаментови листа, изписани с черно мастило със старателен почерк. — Преди няколко дни получих едно крайно любопитно писмо по секретните канали на моите разузнавателни служби. Писмо, съдържащо изключителен набор от истории. От един личен познат — източник от йерархията на Вързوماговете от Картейн.

Дори и ръцете на Джийн не могат да стиснат чаша от верарски кристал така, че да я пръснат на парченца — помисли си Локи, — иначе в този миг избухнал облак от отломки и кръв щеше да украси кабинета на Архонта.

Локи вдигна дръзко вежда — все още не искаше да се предава.

— Вързوماговете? Богове, това звучи зловещо. Обаче какво общо могат да имат Вързوماговете с Жером и мен?

Страгос гладеше брадичката си и преглеждаше документите в папката.

— Очевидно и двамата сте крадци от някакъв таен анклав, чието седалище преди е било в Дома на Переландро в храмовия квартал на Камор — ама че наглост! Действали сте без разрешението на капа Венкарло Барсави, който вече не е сред живите. Откраднали сте десетки хиляди крони от няколко каморски донове. Носите обща отговорност за смъртта на някой си Лучано Анатолиус, пиратски капитан, наел Вързوماг, за да му помогне да осъществи плановете си. И може би най-важното — вие сте осутили тези планове и сте осакатили Вързوماга. Победили сте го в ръкопашен бой.

Необикновено. Върнали сте го в Картейн полумъртъв и напълно полудял. Без пръсти, без език.

— Всъщност ние с Леоканто сме от Талишам и сме...

— И двамата сте от Камор. Джийн Естеван Танен, което е истинското ви име, и Локи Ламора — което не е вашето истинско име. Това, кой знае защо, е подчертано. Присъствието ви в моя град е част от заговор срещу онази мижитурка Рекин... предполага се, че се подготвяте да проникнете в съкровищницата му. Е, в това ви пожелавам много късмет. Има ли нужда да продължаваме с вашия маскарад? Разполагам с още много подробности. Явно Вързомаговете ви имат зъб.

— Гадове долни — измърмори Локи.

— Виждам, че действително ги познавате лично — рече Страгос. — Наемал съм някои от тях в миналото. Много са докачливи. Значи ще признаете, че съдържанието на този доклад е истина? Хайде. Рекин не ми е приятел. Той е с Приори, нищо чудно дори да е член на проклетия им съвет.

Локи и Джийн се спогледаха и Джийн вдигна рамене.

— Много добре — рече Локи. — Явно сте ни хванали натясно, Архонте.

— Тройно натясно, по-точно. Разполагам с този доклад, който описва нашироко вашите действия. Държа ви тук, където е съсредоточена цялата ми власт. А за да съм по-спокоен, вече ви държа и на каишка.

— Което ще рече? — попита Локи.

— Може би моите Очи не са ме изложили, господа. Може би вие двамата нарочно сте били вкарани за няколко часа в жежката стая, за да ви обземе жажда, която трябваше да се утоли. — Той посочи чашите на Локи и Джийн, в които вече имаше само утайка.

— Сложили сте нещо в сайдера — досети се Джийн.

— Разбира се — потвърди Страгос. — Една отлична отровичка.

4

Стаята потъна в пълно мълчание — чуваше се само тихото пърхане на крилцата на изкуствените насекоми. После Локи и Джийн

се надигнаха едновременно от столовете си, ала Страгос дори не трепна.

— Седнете. Освен ако не предпочитате да не изслушате какво точно става.

— Вие пихте от същата бутилка — рече Локи, без да помръдне.

— Разбира се. Веществото не беше в сайдера. Беше в чашите ви, размазано по дъното. Безцветно и без вкус. Патентовано алхимично вещество, доста скъпо. Трябва да се чувствате поласкани. Увеличих чистата ви лична стойност, хе-хе.

— Аз разбирам туй-онуй от отрови. Каква е?

— Какъв смисъл има да ви го обяснявам? Може да се опитате да хванете някого да забърка противоотрова. А така единственият ви възможен източник на противоотрова съм аз. — Той се усмихна и цялата разкаяна любезност се отлюспи от изражението му като стопената обвивка на насекомо. Сега пред тях беше един съвсем различен Страгос и в гласа му се долавяше плющенето на бич. — Седнете. Очевидно е, че сега сте на мое разположение. Боговете са ми свидетели, че не сте онова, което съм искал, но може би сте онова, от което мога да се възползвам най-добре.

Локи и Джийн седнаха отново, сконфузени. Локи запокити чашата си на килима, тя отскочи, търколи се и спря до масата на Страгос.

— Може да знаете, че и преди са ме тровили, с цел да ме поставят под принуда — рече Локи.

— Така ли? Колко удобно. Тогава несъмнено ще се съгласите, че е по-добре, отколкото да ви отровят с цел убийство.

— Какво искате да извършим?

— Нещо полезно — отвърна Страгос. — Нещо величествено. Според този доклад вие сте Трънът на Камор. Моите агенти ми разказаха разни истории за вас... най-нелепи слухове, които сега излиза, че са били истина. Мислех, че сте мит.

— Трънът на Камор е мит — отвърна Локи. — Освен това никога не съм бил само аз. Винаги сме действали като група, задружно.

— Разбира се. Няма нужда да подчертавате пред мен колко е важен мастер Танен. Всичко е описано тук, в тази папка. Ще запазя живота и на двамата ви, докато се подготвям за задачата, която смятам да ви възложа. Все още не съм готов да я обсъждаме, затова нека кажем,

че междувременно ще ви държа под заповор. Вървете и се занимавайте със своите си работи. Когато ви повикам, ще дойдете.

— Дали? — изплю Локи.

— О, имате пълната възможност да напуснете града — а ако заминете, ще умрете от бавна и много мъчителна смърт още преди да са се сменили годишните времена. А това ще бъде разочарование за всички нас.

— Може да блъфирате — рече Джийн.

— Да, да, но ако сте разумни хора, и блъфът ще ви задържи също така сигурно, колкото и истинската отрова, нали? Но стига, Танен. Разполагам с такива средства, че няма нужда да блъфирам.

— А какво ще ни задържи да не избягаме, когато получим противоотровата?

— Отровата е скрита, Ламора. Тя дреме в тялото много, много месеци наред, а може би и години. Ще ви отпускам противоотрова на периоди, стига да съм доволен от вас.

— А каква е гаранцията, че ще продължите да ни я давате, след като изпълним задачата, която ще ни възложите?

— Няма такава.

— Нито пък имаме по-добър избор.

— Няма, разбира се.

Локи затвори очи и ги разтърка леко с кокалчетата на показалците си.

— Тази ваша предполагаема отрова... ще ни въздейства ли по някакъв начин в ежедневието? Ще влияе ли върху преценките, жизнеността и здравето ни?

— Ни най-малко — отвърна Страгос. — Няма да забелязвате нищо, докато не отmine времето, когато е трябвало да вземете противоотрова, и тогава изведнъж ще усетите много неща. Но дотогава тя с нищо няма да ви затруднява.

— Но вие вече ни затруднихте — рече Джийн. — Ние сме в много деликатен етап от отношенията ни с Рекин.

— Той ни даде строга заповед да не вършим нищо подозрително, докато той души какви сме ги вършили напоследък. Изчезването ни от улиците, за да бъдем поставени под грижите на хората на Архонта, най-вероятно ще бъде отчетено като подозрително.

— Това вече сме го взели предвид — отвърна Архонтът. — Повечето от хората, които ви отмъкнаха от улицата, са членове на една от бандите на Рекин. Само че той не знае, че те работят и за мен. Те ще му докладват, че са ви видели тук и там, дори и другите да престанат.

— Сигурен ли сте, че Рекин е сляп за това на кого всъщност са предани?

— Боговете да благословят тъй забавната ви наглост, Ламора, но няма да се оправдавам пред вас за всяко свое нареждане. Приемете ги като другите ми войници и ако трябва да вярвате в нещо, вярвайте в преценките ми, които ме задържат на поста на Архонта вече цели петнайсет години.

— Ако грешите, Страгос, това означава, че животът ни зависи от милостта на Рекин.

— Така или иначе животът ви зависи от моята милост.

— Рекин не е глупак!

— Тогава защо се опитвате да го оберете?

— Ласкаем сами себе си — заобяснява Джийн — с това, че сме...

— Аз ще ви кажа — прекъсна го Страгос, затвори папката и склучи длани върху нея. — Вие не сте просто алчни. Вие двамата страдате от нездравословна жажда за приключения. Размишленията над вероятността да спечелите сигурно направо ви опияняват. Иначе защо ще избирате такъв живот, когато очевидно сте могли да преуспеете като най-прости крадци, в границите, позволени от онзи Барсави?

— Ако си мислите, че тези няколко листчета ви дават достатъчно знания, че да правите такива предположения...

— Вие двамата обичате да поемате рискове. Изключително. Рисковете са вашият занаят. И смятам да ви предложа един риск тъкмо като за вас. Може дори да ви хареса.

— Това можеше и да е вярно — намеси се Локи, — преди да ни кажете за сайдера.

— Очевидно съм наясно, че постъпката ми ще ви даде основание да се озлобите към мен. Оценете позицията ми. Постъпих така с вас, защото уважавам способностите ви. Не мога да си позволя да ви възложа да ми служите, без да имам някаква власт над вас. Вие двамата сте лост и опорна точка, и си търсите град, който да преобърнете.

— Защо, по дяволите, просто не ни наехте?

— Възможно ли е парите да са достатъчно средство за въздействие върху двама души като вас, които могат да се сдобиват с тях с такава лекота?

— Значи всъщност това, че се ебавате с нас като джеремитска гювендия, всъщност е един твърде ласкателен комплимент? — избухна Джийн. — Ах, ти, шибан...

— Успокойте се, Танен — сръза го Страгос.

— Защо да се успокоява? — Локи приглади пропитата си от пот туника и, навъсен, почна да връзва припряно шаловите на врата си. — Тровите ни, товарите ни с някакво тайнствено поръчение и не ни предлагате и грош! Усложнявате ни живота като Коста и Де Фера и очаквате да ни извикате, когато ви скимне, когато благоволите да ни разкриете що за задача е това. Богове! Ами разходите? Ние ли да ги покриваме?

— Ще разполагате с всички средства и материали, които поискате, за да ми служите. И преди да сте се зарадвали, си припомнете, че ще отговаряте за всяка една похарчена сентира.

— О, великолепно! А какви други облаги ще ни донесе тая ваша задача? Допълнителен обяд в казармата на вашите Очи? Болнични легла, когато Рекин ни отреже топките и ни ги зашие в очните орбити?

— Не съм свикнал да ми говорят с такъв...

— Свиквайте тогава! — кресна Локи, стана от стола и започна да изтупва връхната си дреха. — Имам контрапредложение и настоявам да се отнесете към него напълно сериозно.

— Така ли?

— Зарежете тая работа, Страгос. — Локи придърпа дрехата си, разтърси плещи, за да я нагласи, и се хвана за реверите. — Зарежете целия този нелеп план. Дайте ни достатъчно противоотрова, ако такава съществува, колкото да ни оправи засега. Или ни кажете каква е тя и ще накараме нашия алхимик да се погрижи за нея. Сами ще си я платим. Пратете ни обратно при Рекин, към когото не питаете особена любов, и ни оставете да го оберем. Не ни закачайте повече и ще ви се отплатим за услугата.

— И какво ще спечеля аз от това?

— По-скоро искам да ви кажа, че това ще ви позволи да запазите всичко онова, което имате сега.

— Драги ми Ламора! — Страгос се засмя с приглушен сух смях, който сякаш идваше от вътрешността на ковчег. — Вашето репчене може да успее да убеди някой каморски дон помияр с гръбнак от сунгер да си даде кесията. Може дори да ви помогне да изпълните поръчението, което съм би намислил. Но сега бие сте мои, а Вързوماговете съвсем ясно обясниха как можете да бъдете усмирен.

— Нима? И как точно?

— Заплашете ме още веднъж и ще пратя Джийн обратно в жежката стая до съмване. Вие можете да почакате навън, прикован напълно удобно, и да си представяте какво му е. И обратното, Джийн, ако вие решите да ми се правите на бунтовник.

Локи стисна зъби и заби поглед в земята. Джийн въздъхна, пресегна се и го потупа по ръката. Локи кимна едва забележимо.

— Добре. — Страгос се усмихна студено. — Аз уважавам не само способностите ви, но и вашата взаимна преданост. Уважавам я достатъчно, че да я използвам за добро и за зло. И затова вие ще пожелаете да дойдете, когато ви повикам, и да приемете задачата, която съм ви приготвил... Когато аз откажа да ви видя, тогава вече ще имате причина за тревоги.

— Тъй да е — рече Локи. — Но искам да го запомните.

— Какво да запомня?

— Че ви предложих да зарежем това — отвърна Локи. — Че предложих просто да си тръгнем.

— О, богове, ама вашето самомнение наистина било твърде високо, а, мастер Ламора?

— Достатъчно високо. Не по-високо от това на Вързوماговете, бих казал.

— Да не ми намекувате, че Картейн се бои от вас, мастер Ламора? Моля ви се! Ако беше така, вече да са ви убили. Не. Те не се боят от вас, те искат да ви видят наказани. А това, че ви предадох в ръцете ми, за да се възползвам от вас за собствените си цели, явно го постига в техните очи. Смея да кажа, че си имате основателна причина да таите злоба към тях.

— Така си е — потвърди Локи.

— Замислете се върху вероятността, че и на мен може да не са ми симпатични, не по-малко, отколкото на бас. И че аз може да ги използвам при нужда и да се възползвам от неочаквания късмет, който ми пращат, но онова, което вие ще извършите за мен, може да се обърне и срещу тях! Това не ви ли интригува?

— Нищо от онова, което казвате, не може да се приема на доверие — изръмжа Локи.

— Ех, ех... Точно тук грешите, Ламора. С времето ще видите, че почти няма нужда да лъжа за каквото и да било. Аудиенцията приключи! Обмислете положението си и не предприемайте нищо прибързано. Можете да напуснете Мон Магистерия и ще се върнете, когато ви повикат.

— Чакайте! — възкликна Локи. — Само...

Архонтът стана, мушна папката под мишница и излезе през същата врата, през която беше влязъл. Тя мигом се затвори след него с дрънченето на стоманени механизми.

— По дяволите! — изруга Джийн.

— Съжалявам — смънка Локи. — Страшно бях навит да дойда в тоя шибан Тал Верар.

— Не си виновен ти. И на двамата ни се щеше да се мушнем в леглото на момата. Ама извадихме кофти късмет, излезе, че тя има трипер.

Главният вход към кабинета се отвори със скърцане. В коридора ги чакаха десетина Очи.

Локи се загледа в тях, после се ухили и прочисти гърло.

— Е, хубаво. Господарят ви даде строги нареждания, с които ви постави на наше разположение. Трябват ни лодка, осем гребци, топла вечеря, петстотин солария, шест жени, които знаят как се прави масаж като хората, и...

Едно трябваше да признае Локи на Очите — когато ги сграбчиха двамата с Джийн, за да ги „изпратят“ до изхода на Мон Магистерия, те действаха твърдо, но без ненужна жестокост. Палките им си останаха закачени на коланите, а ударите, с които смекчиха съпротивата на пленниците си, бяха съвсем малобройни. Общо взето, гледаха си съвсем добросъвестно работата.

Откараха ги обратно до ниските кейове на Саврола с дълга лодка с покрита галерия. Вече се зазоряваше и водниста оранжева светлина обливаше сушата на Тал Верар, надничаше над островите и на нейния фон техните обърнати към морето лица изглеждаха по-тъмни. Заобиколени от гребците на Архонта и вардени от четирима Очи с арбалети, Локи и Джийн мълчаха.

Слязоха бързо — лодката просто пристана на един пустинен кей и двамата изскочиха на сушата. Един от войниците на Архонта хвърли кожена торба в краката им, а после лодката потегли обратно и цялата тази проклета случка приключи. Локи усети странно замайване и разтърка очи. Струваше му се, че са изсъхнали в орбитите си.

— Богове! — възкликна Джийн. — Сигурно изглеждаме като нападнати от разбойници.

— Така си и беше. — Локи се наведе да вдигне торбата и погледна какво има в нея — двете брадви на Джийн и разнообразните им кинжали. — Маговете. Проклетите Вързомагове!

— Сигурно точно това са имали предвид.

— Дано това е всичко, което са имали предвид.

— Те не са всезнаещи, Локи. И те трябва да си имат слабости.

— Нима? А ти знаеш ли ги какви са? Дали на някого не му понасят екзотични храни, или пък да страда от лошите отношения с майка си? Страшно ни е от полза, като са толкова далече от кинжалите ни! Уродливи страже, защо такива кучи задници като Страгос никога просто не ни наемат? Ще съм щастлив да работя срещу подобаваща сума!

— Не, няма да си.

— Айде бе!

— Стига си се зъбил и се замисли малко. Чу какво каза Страгос. Вързомаговете са знаели за подготовката ни да нападнем съкровищницата на Рекин, но не знаеха всичко. Не знаеха най-важното.

— Да... но каква полза за тях от това да кажат всичко на Страгос?

— Никаква, разбира се, но освен това... Знаели са къде е седалището ни в Камор, но не са казали нищо за историята ни. Страгос спомена Барсави, но не и Окови. Може би защото Окови умря, преди Соколаря да дойде в Камор и да почне да ни следи? Локи, убеден съм,

че Вързوماговете не могат да четат мислите ни. Мисля, че са великолепно шпиони, но не са непобедими. Ние все още имаме тайни от тях.

— Хммм. Прощавай, ако това не е никаква утеха за мен, Джийн. Знаеш ли кой разнища философски и най-дребните слабости на врага? Безсилните.

— Ти май си се примирил с това, без много-много...

— Не съм се примирил, Джийн. Вбесен съм. Трябва да се отървем от безсилието възможно най-скоро.

— Да. Откъде започваме?

— Ами, аз ще се върна в странноприемницата. Ще излея цял галон студена вода в гърлото си. Ще си легна, ще захлупя главата си с възглавница и ще остана в леглото до залез-слънце.

— Одобрявам.

— Добре. Значи и двамата ще сме си отпочинали, като му дойде времето да станем и да намерим черен алхимик. Искам да чуя и друго мнение за скритите отрови. Искам да знам всичко, което може да се узнае по темата, и дали има някакви противоотрови, които да започнем да изпробваме.

— Дадено.

— А след това можем да добавим още една дреболия към дневния ред на тази наша почивка в Тал Верар.

— Да изритаме Архонта в зъбите?

— О, богове, да! — възкликна Локи и удари с юмрук по дланта си. — Независимо дали сме приключили с Рекин преди това. Независимо дали отровата наистина съществува! Ще грабна целия му проклет дворец и ще му го натикам толкова надълбоко в гъза, че ще има каменни кули вместо сливици!

— Някакви планове как ще го постигнеш?

— Нямам представа. Абсолютно никаква. Но ще го обмисля, това е сигурно. Но че няма да действам невъздържано, виж, това не мога да ти обеща.

Джийн изсумтя. Двамата се обърнаха и се потътриха по кея към каменните стъпала, които с мъка щяха да ги изведат на горната тераса. Локи се потърка по корема и усети как кожата му се изхлузва... чувстваше се насилан по някакъв начин от знанието, че може би нещо

смъртоносно неусетно се процежда през най-тъмните пролуки в тялото му и чака да напакости.

От дясната им страна слънцето приличаше на нажежен бронзов медальон, който се издигаше над хоризонта на града, увиснал в небето като някой от безликите войници на Архонта, втренчен непоколебимо в тях.

СПОМЕН: ДАМАТА ОТ СТЪКЛЕНИЯ ПИЛОН

1

Не беше лесно да говориш с Азура Галардине. Нейното име несъмнено бе прочуто (Втора господарка на Великата гилдия на изобретателите, изчислителите и майсторите на дребни устройства), а адресът ѝ се знаеше от всички (пресечката на Улицата на стъklarите и Булеварда на Стъргачите на зъбци, Западно Кантецо, Четвърта тераса, Полумесецът на изобретателите), но който искаше да отиде в този дом, трябваше да измине четирийсет стъпки встрани от главния пешеходен път.

И тези четирийсет стъпки бяха направо невъобразими.

Шест месеца бяха изминали, откакто Локи и Джийн пристигнаха в Тал Верар. Личностите на Леоканто Коста и Жером де Фера бяха прераснали от прости скици до удобна втора кожа. Лятото си отиваше, когато каретата им за пръв път затрополи по пътя към града, но сега свирепите, сухи зимни ветрове бяха отстъпили на бурния бриз на ранната пролет. Беше месец Сарис в седемдесет и осмата година на Нара, Приносителката на чумата, Господарката на вездесъщите болести.

Джийн се взеше, седнал в подплатено кресло на кърмата на разкошна наета лодка — ниска и шикозна, с шестима гребци. Тя се плъзгаше по набраздените от вълни води на главното пристанище на Тал Верар като забързано насекомо и се промушваше и сновеше между по-големите съдове, следвайки насоките, които крещеше девойчето, покачено на носа ѝ.

Денят беше ветровит и млечната светлина на слънцето се изливаше иззад високите воали на облаците, без да топли. Талверарското пристанище бе препълнено с товарни лихтери, шлепове, малки лодки и големи кораби от десетина страни. Ескадрон галеони от Емберлен и Парлей плаваше във водата, а на кърмите им се развяваха знамената в аквамарин и златно на Кралството на седемте същини. На няколкостотин крачки по-нататък Джийн виждаше бриг, върху който се развяваше белият флаг на Лашейн, а зад него — галера със знамето на Същините над по-малък вимпел на кантона Балинел, само на няколкостотин мили северно нагоре по брега от Тал Верар.

Лодката на Джийн заобикаляше северния връх на Полумесеца на търговците, един от трите сърповидни острова, обкръжаващи центъра на града — Кастелана, като разтворените венчелистчета на цвете. Пътуваше към Полумесеца на изобретателите, дома на мъжете и жените, които бяха издигнали изкуството на механиката от ексцентрично хоби до енергично развиваща се промишленост. Верарските механизми бяха по-изящни, по-фини и по-издръжливи, изобщо превъзхождаха във всичко, както се изискваше, от тези, разработени от всички, освен шепа майстори навсякъде из целия известен свят.

Странно, колкото повече Джийн опознаваше Тал Верар, толкова по-странен му се струваше той. Всеки град, построен върху елдренски руини, се сдобиваше със свой уникален характер, в много случаи оформен пряко от природата на тези руини. Каморците живееха на острови, разделяни само от канали или най-много от река Анджевин, и живееха рамо до рамо в сравнение с огромното богатство от пространство, което предлагаше Тал Верар. Сто и няколкото хиляди души, живеещи на островите сред морето, използваха най-пълноценно това пространство и се делиха с необичайна прецизност на племена.

На запад бедните се бяха вкопчили в местата си в Преносимия квартал, където онези, склонни да понасят постоянното пренареждане на имуществото им от силните морски бури, можеха поне да живеят, без да плащат наем. На изток те населяваха гъсто Истрийския квартал и осигуряваха работна ръка за терасираните градини на Полумесеца на черните ръце. Там те отглеждаха разкошни растения, които не можеха да си позволят, на ниви с обогатена чрез алхимия почва, които никога не биха могли да притежават.

В Тал Верар имаше само едно гробище — древното Бунище на душите, което заемаше по-голямата част на източния остров на града срещу Полумесеца на черните ръце. Бунището бе разположено на шест тераси, целите в паметни плочи, скулптури и мавзолеи, подобни на миниатюрни имения. В смъртта си покойниците бяха също така строго пресети, както и приживе — на всяка следваща тераса бяха погребани трупове от по-висока класа. Гробището бе страховито отражение на Златните стъпала, които се издигаха от отсрещната страна на залива.

Самото Бунище беше голямо почти колкото целия град Вел Вирацо и бе населявано от свое собствено странно общество — жреци и жрици на Аза Гуила, банди от наемни оплаквачи (които на висок глас хвалеха церемониалните си специалитети и характерните си театрални номера пред всеки, който можеше да чуе виковете им), ваятели на надгробия и най-странните, Вигилантите на бунището. Вигилантите бяха престъпници, осъдени за обиране на гробове. Вместо да ги екзекутират, ги оковаваха в стоманени маски и дрънчащи люспести ризници и ги принуждаваха да пазят Бунището на душите редом с враждебната стража. Освобождаваха всеки от тях едва когато хванеха друг обирджия на гробове, за да заеме мястото му. Някои чакаха с години.

В Тал Верар не бесеха, не обезглавяваха и не устройваха борби между осъдени престъпници и диви зверове, популярни практически навсякъде другаде. В Тал Верар осъдените за углавни престъпления просто изчезваха заедно с градския боклук в Дълбината бунище. Това бе четвъртитата яма със страни, дълги четирийсет стъпки, която се намираше северно от Бунището на душите. Нейните стени от елдерглас потъваха в черния мрак и не даваха никакъв знак за това колко надълбоко се спускаха всъщност. Хората разправяха, че била бездънна, а престъпниците, които хвърляха в нея, обикновено крещяха и се молеха. Най-страшният слух за това място, разбира се, беше, че хвърлените в Дълбината не умират... а продължават да падат. Безкрайно.

— Дай на бакборд! — провикна се момичето на носа на лодката. Гребците вляво от Джийн извадиха веслата си от водата, а тези отдясно загребаха усърдно и лодката успя да се измъкне изпод носа на товарната галера, препълнена с пощурели говеда. Един мъж на

парапета размаха юмрук към лодката, която проплава на около десет стъпки под ботушите му.

— Извади си лайната от очите, путко недорасла!

— Връщай се да правиш кефа на говедата, пес с мека пишка!

— Ах ти, кучко! Кучка нахална! Я се качи тук и ще ти покажа аз чия пишка е мека! Моля за извиненията ви, любезни господине.

Настанен в подобното си на трон кресло, облечен в кадифен фрак; накичен с толкова златни дрънкулки, че блестяха дори и на слабата светлина на облачния ден, Джийн изглеждаше досущ като големец. За мъжа от галерата беше важно да се погрижи словесните му залпове да стигнат до точния адресат. Макар заможните хора да бяха общоприета част от живота в пристанището на Тал Верар, към тях се отнасяха неизменно така, сякаш се носят над водата, напълно независими от лодките и тружениците, които ги обслужваха. Джийн махна равнодушно.

— Няма нужда да се приближавам, за да знам, че е мека, лоен хуйо! — Момичето направи груб жест с двете ръце. — Оттук виждам колко са недоволни шибаните ти крави!

Лодката вече бе се отдалечила толкова, че отговорът не би могъл да се чуе. Галерата се изгуби назад, а пред тях се издигна югозападният бряг на Полумесеца на изобретателите.

— За това ще дам на всички тук по един сребърен волани допълнително — обяви Джийн.

Докато все по-развеселеното момиче и все по-въодушевеният екипаж го приближаваха все повече към пристанището на Полумесеца на изобретателите, някаква шумотевица във водата на няколкостотин крачки вляво от него привлече погледа му. Товарен лихтер, плаващ под знамето на някаква верарска гилдия, която Джийн не разпозна, бе обкръжен от поне десетина по-малки плавателни съда. Мъжете и жените от лодките се опитваха да се изкатерят на борда на лихтера, а далеч по-малобройният екипаж на големия съд се мъчеше да ги оттласква с весла и водна помпа. Една лодка със стражници плаваше нататък, но щеше да стигне там чак след няколко минути.

— Това пък какво е, по дяволите? — кресна Джийн на момичето.

— Кое? Къде? А, това ли. Това е Бунтът на перата и писалките. Те никога не мирясват.

— Бунт на перата и писалките?

— Гилдията на писарите. Товарният кораб плава над флага на Гилдията на печатарите. Сигурно кара печатна преса от Полумесеца на изобретателите. Виждали ли сте някога преса?

— Чувал съм за тях. Всъщност за пръв път чух преди няколко месеца.

— Писарите не ги обичат. Смятат, че ще направят занаята им ненужен. И затова постоянно правят засади, когато Печатарите се опитат да прекарат преса през залива. Сигурно на морското дъно лежат вече шест-седем нови преси. И няколко трупа. Голяма и гадна каша, ако ме питате мен.

— Склонен съм да се съглася.

— Е, дано не измислят нещо, което да може да замести свестния екипаж от добри гребци. Ето пристана ви, господине, доплавахме доста по-рано, ако не греша. Желаете ли да ви изчакаме?

— На всяка цена — отвърна Джийн. — Помощници, които и да те развличат, се намират трудно. Сигурно няма да се бавя повече от час.

— На вашите услуги, мастер Де Фера.

2

Полумесецът не беше изключително притежание на Великата гилдия на изобретателите, въпреки че точно там избираха да се заселят повечето от тях, а частните им зали и клубове се издигаха буквално на всеки уличен ъгъл. Тук се отнасяха най-търпимо и към навика им да оставят непонятни, а понякога и опасни устройства на всеобщо обозрение.

Джийн се изкачи по стоманените стъпала на Булеварда на пиринчения базилиск покрай продавачите на свещи, точиларите и венипарсиферите (гадатели, които твърдяха, че могат да разгадаят цялата съдба на човека по рисунъка на кръвоносните съдове, видим по дланите и ръцете им). В горния край на булеварда той се дръпна от стройна млада жена с четириъгълна шапка и противослънчев воал, която разхождаше балкона на подсилен кожен повод. Балкона бяха нелетящи бойни птици, по-големи от ловджийските хрътки. Със закърнелите си крила, сгънати покрай яките им тела, те подскачаха на нокти, които можеха да откъснат парче човешка плът колкото юмрук.

Привързваха се като обичливи дечица към един-единствен човек и с радост биха убили всеки друг на света по всяко време.

— Хубава птица убиец — измърмори Джийн. — Хубава заплаха за живота и за крайниците. Колко хубаво момиченце, или момченце, или нещо си, си ти!

Създанието му изчирика предупредително и хукна подир господарката си.

Пухтящ и изпотен, Джийн изкачи нова отсечка от зигзаговидните стъпала и ядосано си отбеляза наум, че няколко часа тренировки ще са от полза за нарастващото му шкембе. Жером де Фера беше човек, за когото единствената гимнастика беше ставането от леглото и отиването до масите за комар и обратно. Четирийсет стъпки, шейсет, осемдесет... все по-високо над брега, над втория, а после и над третия етаж на острова, чак до четвъртия, най-високия, където ексцентричното влияние на Изобретателите беше най-силно.

Дюкяните и къщите на четвъртия етаж на Полумесеца се снабдяваха с вода чрез изключително сложна мрежа от акведукти. Някои бяха изградени от камък и колони, от епохата на Теринския трон, а други — просто кожени тръби, крепени от дървени подпори. Водни колелета, вятърни мелници, зъбчати колела, противотежести и махала се въртяха и се люшкаха, накъдето погледнеше Джийн. Преустройството на водоподаването беше игра, на която Изобретателите играеха помежду си — единственото правило беше да не спират водата на никого. На всеки няколко дни се появяваше ново отклонение на някой канал или нов апарат за изпомпване, които крадяха вода от по-стар канал или помпа. След още няколко дни друг изобретател отклоняваше водата през нов канал и битката продължаваше. Тропическите бури неизменно обсипваха улиците на Полумесеца със зъбчати колела, механизми и тръби и Изобретателите неизменно построяваха отново каналите си, два пъти по-странны отпреди.

Улицата на стъкларите преминаваше по цялата дължина на най-горния етаж. Джийн зави наляво и забърза по калдъръма. Странните миризми на стъклопроизводството го лъхаха от витрините. През отворените врати виждаше занаятчиите, които въртяха светещи оранжеви кълба, забодени на дълги пръти. Малка тълпа алхимици помощници го подмина и заприщи улицата. Носеха червени шапчици

— знакът на занаята им, и гордо показваха химическите изгаряния по ръцете и лицата си.

Той подмина Булеварда на стърганите на зъбци, където многобройни труженици седяха пред дюкяните си и чистеха и лъскаха парчета метал. Някои работеха под прякото наблюдение на нетърпеливи изобретатели, които мърмореха объркващи указания и потропваха нервно с крака. Това кръстовище се намираше в най-южния край на четвъртия етаж. Оттук нататък можеше да се върви единствено надолу, или по дългата четирийсет стъпки пътека, водеща до дома на Азура Галардине.

Слепият край на Улицата на стъklarите опираше в дъга от дюкяни, сред които зееше празнина — като зъб, избит от усмивка. Над тази празнина стърчеше пилон от елдерглас, издигнат върху камъка на четвъртата тераса по някаква непонятна елдренска причина. Пилонът бе широк около стъпка и половина, плосък отгоре, и дълъг четирийсет стъпки. Той се издигаше във въздуха петнайсет крачки над покривите на лъкатушешката улица долу, на третия етаж.

Домът на Азура Галардине бе кацнал в далечния край на този пилон като триетажно птиче гнездо на върха на клон. Втората господарка на Великата гилдия на изобретателите бе открила идеалното средство, за да си осигури усамотение — само онези, които имаха много сериозен повод или откровено се нуждаеха от уменията ѝ, биха били толкова луди да преминат по пилоната, който водеше до входната ѝ врата.

Джийн преглътна, потърка ръце и отправи кратка молитва към Уродливия страж, преди да стъпи върху елдергласа.

— Не може да е чак толкова трудно — мърмореше той. — И по-лошо ми е минавало през главата. Просто кратка разходчица. Няма нужда да поглеждам надолу. Стабилен съм като оловен галеон.

Разперил встрани ръце, за да запази равновесие, Джийн запристъпва много внимателно по пилоната. Странно, вятърът се усили точно тогава, а небето над него изведнъж му се стори много по-обширно... Той заби поглед във вратата пред него и (без сам да се усети) спря да диша, докато не притисна здраво длани към същата тази врата. Издиша шумно и избърса чело, така плувнало в пот, че чак го досрамя.

Домът на Азура Галардине бе солидна постройка от бял камък. Имаше висок заострен покрив, увенчан със скърцаща вятърна мелница и голямо кожено корито за събиране на дъждовна вода, окачено на дървена рамка. Вратата беше украсена с релефни изображения на зъбчати колела и други механизми, а до нея в камъка бе вградена месингова плоча. Джийн я натисна и чу как вътре отекна гонг. Пушекът от готварските печки долу се виеше край него, докато той чакаше отговор.

Тъкмо смяташе отново да натисне плочата, когато вратата изскърца и се отвори. Ниска, навъсена жена се вторачи в него през пролуката между вратата и касата. Сигурно гонеше седемдесетака, предположи Джийн — червендалестата ѝ кожа беше сбръчкана като шевовите на вехта кожена дреха. Беше набита, на гърлото имаше някаква буца, смътно наподобяваща жаба, а бузестото ѝ лице под високите скули бе увиснало като маджун. Бялата ѝ коса беше прихваната стегнато от редуващи се пръстени от месинг и черно желязо, а видимата плът на дланите, ръцете и врата ѝ бе покрита със сложни, леко избелели татуировки.

Джийн стъпи с десния си крак пред левия и се поклони под ъгъл четирийсет и пет градуса, с едната ръка изнесена встрани, а другата — свита под корема му. И тъкмо когато смяташе да почне да поднася словесни цветя, Господарката на гилдията Галардине го сграбчи за яката и го дръпна в къщата.

— Ох! Госпожо, моля ви! Позволете да ви се представя!

— Прекалено си дебел и наконтен за чирак — отвърна му тя. — Значи сигурно си дошъл да молиш за услуга, а такива като тебе, след като поздравят, после още сума ти време дърдорят. Недей, млъкни.

Къщата ѝ миришеше на масло, на пот, на каменен прах и нагорещен метал. Вътрешността ѝ представляваше кухня с висок таван, наблъскана с най-странната сбирщина от вещи, която Джийн бе виждал някога. На лявата и дясната стена имаше прозорци, високи колкото човешки бой, но всяка педя от останалото стенно пространство бе заета от нещо като скеле, което поддържаше стотици дървени лавици, отрупани с инструменти, материали и всякакви боклуци. На върха на скелето, върху нещо като под, скован от дъски, Джийн забеляза миндер и писалище под чифт висящи алхимични лампи. На няколко места висяха стълби и кожени върви; подът бе

почти изцяло покрит с книги, свитъци и полупразни бутилки, запушени с тапи.

— Дошъл съм в неподходящ момент...

— Моментът обикновено е неподходящ, млади мастер Натрапник. Клиент с интересна молба е горе-долу единственото нещо, способно да промени това. Е, по каква работа си дошъл?

— Господарке на гилдията Галардине, всеки, когото съм питал, ми се кълне, че най-умелият, най-ученият изобретател, изобретателят, на когото най-много подражават в дял Тал Верар, не е някой друг, а в...

— Стига си ме къпал в ласкателства, момко — размаха ръце старицата. — Огледай се. Зъбчатки и лостове, тежести и вериги. Няма нужда да ги облизваш с префърцунени думички, за да ги накараш да проработят. Нито пък мен.

— Както желаете — рече Джийн, изправи се и бръкна в дрехата си. — Но не бих се понасял, ако не бях проявил поне малко любезност.

И той извади изпод дрехата си малък пакет, увит в среброткан плат. Изпънатите ъгли на опаковката бяха запечатани с червен восъчен печат, положен върху сбръчкан диск от златни стружки.

Всички осведомители на Джийн бяха споменали единствената човешка слабост на Галардине — обичаше подаръците толкова, колкото мразеше да я ласкаят и да я прекъсват. Тя склучи вежди, но на устните ѝ все пак се мярна сянката на предвкушаваща усмивка, щом пое пакета с татуираните си ръце.

— Е... — рече Галардине. — Е, всички ние несъмнено трябва някак да понасяме самите себе си...

Тя счупи печата и разтвори среброткания плат нетърпеливо като малко момиченце. В пакета имаше четириъгълна бутилка с месингова тапа, пълна с млечнобяла течност. Щом прочете етикета, дъхът ѝ секна.

— Бял сливов Остершалин — прошепна Галардине. — Дванайсет богове! С кого сте разговаряли?

Ракиените смеси бяха едно от своеобразията на Тал Верар. Фини ракии от други краища на света (в този случай несравнимата Остершалин от Емберлен) смесени с местни ликьори от редки алхимични плодове (а нямаше друг такъв плод като божествената бяла слива), затворени в бутилки и оставени да отлежават заедно, за да се получат напитки, които взривяваха езика до вцепенение с богатия си

вкус. Бутилката съдържаше може би две чаши бял сливов Остершалин и струваше четирийсет и пет солария.

— С няколко просветени души — отвърна Джийн, — които казаха, че най-вероятно ще оцените няколко скромни глътки.

— Това никак не е скромно, мастер...

— Де Фера. Жером де Фера, на вашите услуги.

— Напротив, мастер Де Фера. С какво мога да ви бъда полезна?

— Ами... ако наистина предпочитате да говорим по същество, все още нямам никаква определена нужда. Но имам някои... въпроси.

— За какво?

— За хранилищата.

Господарката на гилдията Галардине гушна ракиената смес като новородено бебенце и рече:

— Хранилища, мастер Де Фера? Обикновени складове с механични удобства или надеждни хранилища с механична защита?

— Вкусът ми, госпожо, клони повече към вторите.

— Какво желаете да опазите?

— Нищо — отвърна Джийн. — По-скоро става дума за нещо, което желая да не бъде опазено.

— Не можете да проникнете в някое хранилище? И имате нужда някой да поотхлаби защитите му за вас?

— Да, госпожо. Просто...

— Просто какво?

Джийн отново облиза устни и се усмихна.

— Чувал съм... ами... чувал съм слухове, които ми се сториха достоверни, че вие бихте склонили на задачата, която бих могъл да ви предложа.

— Ха. Не, не е задължително.

Тя закричи напред-назад из къщата си, като настъпваше книги, чаши и механични устройства.

— Законът на Великата гилдия — рече тя най-сетне — забранява на всички ни да се намесваме пряко в чужда работа, освен ако ни поканят или поради държавна нужда. — Тя отново се умълча. — Обаче... не е необичайно да се дават съвети, да се разглеждат схеми... в интерес на напредъка на занаята, нали разбирате. Това е форма на изпробване за издръжливост на разрушение. Всъщност така се критикуваме един друг.

— Няма да искам нищо повече, освен съвет — рече Джийн. — Нямам нужда дори от ключар. Имам нужда единствено от сведения, с които да въоръжа ключаря.

— Малцина са тези, които биха го въоръжили по-добре от мен. Преди да обсъдим въпроса за компенсацията, кажете ми... Известен ли ви е онзи, който е разработил хранилището, на което сте хвърлили око.

— Да.

— И той е?

— Азура Галардине.

Господарката на гилдията се дръпна от него, сякаш между устните му изведнъж се бе стрелнал раздвоен език.

— Да ви помогна да надхитрите мое собствено творение? Полудели ли сте?

— Надявах се — отвърна Джийн — самоличността на собственика на хранилището да не буди особено съчувствие у вас.

— Кой и къде?

— Рекин. Кулата на греха.

— Дванайсет богове, вие действително сте полудели! — Галардине се огледа, все едно проверяваше стаята за шпиони, преди да продължи. — Това несъмнено буди съчувствие, и още как! Съчувствие към самата мен!

— Джобовете ми са дълбоки, Господарке на гилдията. Несъмнено съществува сума, която да облекчи опасенията ви?

— Няма сума на този свят, достатъчно голяма, че да ме убеди да ви дам онова, за което ме молите — отвърна старицата. — Вашият акцент, мастер Де Фера... Мисля, че го разпознавам. Вие сте от Талишам, нали?

— Да.

— А Рекин... Вие сте го проучили, нали?

— Щателно, разбира се.

— Глупости. Ако бяхте го проучили щателно, нямаше да сте тук. Чакайте да ви кажа нещичко за Рекин, клетки богат талишански тъпоумнико. Познавате ли онази неговата, Селендри? С месинговата ръка?

— Чувал съм, че не допуска никого другото толкова близо до себе си.

— И само това ли знаете?

— Ами, повече или по-малко, да.

— Допреди няколко години — заразказва Галардине — Рекин имаше обичай да дава великолепни маскени балове в Кулата на греха всеки път в Деня на промените. Безумни пиршества, с костюми, струващи хиляди соларии, сред които неговият винаги беше най-великолепният. И така една година той и неговата красавица решиха да си сменят костюмите и маските. Просто прищявка. Един убиец поръсил костюма на Рекин отвътре с някакво дяволско вещество — продължи тя. — Най-черната алхимия, нещо като царска вода за човешка плът. Просто прах... трябвали са му пот и топлина, за да оживее. Тази жена носила костюма близо половин час и тъкмо била започнала да се поти и да се забавлява. И точно тогава започнала да пищи.

Аз не съм била там. Но сред тълпата е имало мои познати Изобретатели и те разказват, че тя пищяла и пищяла, докато гласът ѝ не секнал. Накрая от гърлото и излизало единствено съскане, ала тя все така се мъчела да пищи. Само едната половина на костюма била поръсена с веществото — извратена постъпка. Кожата ѝ вряла и се стичала като сгорещен катран. Плътта ѝ кипяла, мастер Де Фера. Никой не се осмелявал да я докосне, освен Рекин. Разрязал костюма ѝ, поискал вода и се заловил да ѝ помага като безумен. Избърсал горящата ѝ кожа с дрехата си, с парчета плат, с голи ръце. Самият той тъй страшно обгорял, че и до днес носи ръкавици, за да прикрива собствените си белези.

— Поразително — възкликна Джийн.

— Спасил живота ѝ — рече Галардине. — Онова, което все още можело да се спаси. Вие несъмнено сте виждали лицето ѝ. Едното ѝ око се изпарило като гроздово зърно, хвърлено в огън. Наложило се да отрежат пръстите на краката ѝ. Пръстите ѝ били като изгорели клонки, дланта ѝ — покрита с мехури и напълно съсипана. Трябвало да отрежат и нея. Трябвало да отрежат и гърдата ѝ, мастер Де Фера. Уверявам ви, представа си нямате какво означава това — това би било за мен съкрушително и сега, и през всичките онези дълги години, изминали от времето, когато все още минавах за хубавичка.

Докато лежала, Рекин пратил вест до всичките си банди и крадци, до всичките си свръзки и приятели сред богатите и влиятелните. Предложил хиляда солария с обещание да не задава

никакви въпроси на човека, който би му издал самоличността на потенциалния отровител. Но точно около този убиец витаели големи страхове, а Рекин далеч не бил толкова уважаван, колкото сега. Никой не откликнал. Следващата вечер предложил пет хиляди солария, без да задава никакви въпроси, и пак никой не откликнал. На третата вечер той повторил предложението си, но за десет хиляди солария — и пак безплодно. На четвъртата вечер предложил двайсет хиляди... и никой не се отзовал.

И така още на следващата вечер започнали убийствата. Напосоки. Сред крадците, сред алхимиците, сред прислужниците на Приори. Сред всички, които биха могли да имат достъп до полезни сведения. По един на нощ, тихомълком, абсолютно професионално. Кожата на всички жертви от лявата страна била одрана с нож. За напомняне.

Неговите банди, неговите комарджии и съдружници го умолявали да престане. „Намерете ми убиец — отвърщал им Рекин — и ще престана.“ Те умолявали, разпитвали, ала не открили нищо. И той започнал да убива по двама души на нощ. Започнал да избива съпруги, съпрузи, деца, приятели. Една от бандите му се разбунтувала и на другата сутрин ги намерили избити. До крак. Рекин затегнал хватката си около бандите и ги прочистил от малодушниците. Убивал, убивал, убивал, докато целият град не изпаднал в треска, готов да обърне всеки камък и да издъни всяка врата за него. Защото нищо не можело да бъде по-лошо от това да продължават да го разочароват. Най-сетне отвели при него един мъж, който отговорил удовлетворително на въпросите му.

Рекин... — Галардине изпусна продължителна, суха въздишка — затворил мъжа в дървена конструкция, прикована с вериги от лявата му страна. Напълнили конструкцията с алхимичен цимент и го оставили да се втвърди. Обърнали я наопаки — разбирате ли, мъжът бил вграден в каменна стена, цялата му лява страна, от главата до петите. Обърнали го наопаки, вкарали го в съкровищницата на Рекин и го оставили да умре. Зазиданите му крайници изгнили, гноясали и го поболели. Умрял бавно, измъчван от глад и гангрениясал, запечатан в най-съвършения и отвратителен уред за мъчения, за който съм чувала някога през целия си дълъг живот.

Така че ще ми простите това — тя прихвана леко Джийн за лакътя и го поведе към прозореца отляво, — че Рекин е клиент, на когото възнамерявам да остана вярна докрай, докато Най-милостивата господарка не изтръгне душата ми от тая вехта торба с кокали.

— Но безспорно няма нужда той да узнава?

— И също така безспорно, мастер Де Фера, аз никога не бих рискувала. Никога.

— Но несъмнено малко размисъл...

— Чували ли сте какво се случва с онези, които заловят да мамят в кулата му, мастер Де Фера? — прекъсна го Галардине. — Той отрязва ръцете им, а после ги хвърля върху каменните плочи в двора и извиква семействата или деловите им партньори да приберат телата и да почистят. Ами за последния човек, който започнал сбиване в Кулата на греха и пролял кръв? Рекин накарал да го вържат за една маса. Изтръгнали коляновите му капачки, а след това изсипали в раните червени мравки. А после привързали отново и коляновите му капачки с връв. Мъжът умолявал да му прережат гърлото, но не удовлетворили молбата му.

Рекин сам по себе си е власт. Архонтът не може да го пипне от страх, че ще разсърди Приори, а Приори го намират за твърде полезен, че да се обърнат срещу него. Откакто Селендри едва не загина, той се превърна в художник на жестокостите, каквито този град досега не е познавал. Няма награда на този свят, заради която бих решила, че си струва да предизвикам този човек.

— Приемам всичко това много сериозно, госпожо. Не можем ли внимателно да смалим до минимум вашето участие? Да се договорим за основна схема на механизмите на съкровищницата, за преглед в най-общи линии? Нещо, което никога не би могло да бъде свързано конкретно с вас?

— Вие изобщо не ме слушате. — Тя тръсна глава и посочи прозореца отляво. — Но нека ви питам нещо друго, мастер Де Фера. Виждате ли гледката на Тал Верар от този прозорец?

Джийн отиде до прозореца и се загледа през стъклото. Изгледът беше Южен, над западния край на Полумесеца на изобретателите, виждаха се пристанището и блещукащата сребристобяла вода на Марината на меченосците. Там, защитена от високи стени и катапулти, бе закотвена флотата на Архонта.

— Изгледът... е много хубав — рече той.

— Нали? А сега смятайте, че това е последната ми дума по въпроса. Разбирате ли нещо от противотежести?

— Не мога да кажа, че съм...

В този миг господарката на гилдията дръпна една от кожените върви, увиснали от тавана.

На Джийн отначало му се стори, че подът под краката му се разтваря — гледката на Тал Верар изведнъж сякаш се издигна към тавана. Сетивата му припряно се засъвещаваха какво ли означаваше това и за част от секундата се слисаха, докато стомахът му не потвърди с гадене, че не изгледът се движеше.

Той полетя надолу през пода и се удари в твърдата квадратна платформа, окачена под дома на Галардине на железни вериги, прикрепени за ъглите. Първата му мисъл беше, че това сигурно е някакъв вид механизъм за издигане и спускане, и точно тогава платформата полетя към улицата, на малко повече от четирийсет стъпки по-надолу.

Веригите дрънчаха, облъхна го внезапен вятър. Джийн залитна, просна се върху платформата и се вкопчи тревожно в нея толкова здраво, че кокалчетата му побеляха. Покриви, каруци и калдъръм летяха към него, той се стегна и се подготви за острата болка от удара... ала удар не последва. Платформата забавяше ход, невъзможно гладко — сигурната смърт бавно се превърна във вероятно нараняване, а после в чист срам. Спускането завърши само на няколко стъпки от улицата — веригите отляво на Джийн останаха натегнати, но тези отдясно се отпуснаха. Платформата се килна и го изсипа върху калдъръма.

Той седна и благодарно си пое въздух. Улицата бавно се въртеше около него. Погледна нагоре и видя, че окачената на вериги платформа бързо се издига към първоначалното си място. Само част от секундата, преди да застане на мястото си под пода на Галардине, нещо дребно и лъскаво се изсипа от капандурата над нея. Джийн успя да отскочи и да затули лицето си точно преди стъклените отломки и течността от пръсналата се бутилка да се изсипят върху му.

Той избърса от косата си безбожно скъпия бял сливов Остершалин и се изправи. Гледаше опулено и ругаеше.

— Добър ви ден, господине. Не, чакайте, не ми казвайте. Нека да позная. Предложение, което Господарката на гилдията не е приела?

Джийн, замаян, видя усмихнатия продавач на бира, подпрял се на стената на затворена двуетажна сграда без никакви знаци, на няма и пет стъпки вдясно от него. Мъжът беше обгоряло от слънцето плашило с кожена широкопола шапка, толкова овехтяла, че полите ѝ се спускаха почти до костеливите му рамене. Той барабанеше с пръсти по голяма бъчва на две колела, за която на дълги вериги бяха заковани няколко дървени халби.

— Хм, нещо такова — отвърна Джийн. Едната брадва се изплъзна изпод дрехата му и издрънча върху калдъръма. Изчервен, той се наведе да я вземе и я накара да изчезне отново.

— Може да го наречете корист и аз първи ще се съглася с вас, господине. Но ми приличате на човек, който има нужда от едно питие. Искам да кажа, от питие, което няма да се пръсне върху камъните и без малко да ви строши главата.

— Така ли? Какво имаш?

— „Грабеж“, господине. Предполагам, че сте чували за него — това е верарски специалитет, и ако сте го пили в Талишам, значи изобщо не сте го пили. Нямам нищо против талишанци, разбира се. Че аз дори имам роднини в Талишам, да знаете.

„Грабеж“ беше гъста тъмна бира, обикновено подправена с няколко капки бадемово масло. Беше толкова силна, че можеше да се сравнява с много вина. Джийн кимна.

— Пълна халба, ако обичате.

Продавачът на бира отвори канелката на бъчвата и напълни една от закованите халби с течност, почти черна на вид. Подаде я на Джийн, а с другата ръка се потупа по кепето.

— Тя прави така няколко пъти седмично, да знаете.

Джийн нагълта топла бира и остави аромата на мая и ядки да се стече по гърлото му.

— Няколко пъти седмично?

— Малко е нетърпелива с някои от посетителите си. Не чака да прекрати разговора с всичките му обичайни любезности. Но това вече сте го разбрали.

— Мммхммм. Тая бира може да се пие.

— Благодаря любезно, господине. Една сентира за пълна халба... Благодаря, твърде сте любезен. Въртя много добра търговия с хората, дето падат през пода на госпожа Галардине. Обикновено гледам да завардя това място, в случай че капне някой и друг клиент. Много съжалявам, че не сте намерили удовлетворение при срещата си с нея.

— Удовлетворение? Е, тя може и да се отърва от мен, преди да очаквам, но мисля, че свърших онова, заради което бях отишъл. — Джийн изля последния остатък от бирата в гърлото си, избърса уста с ръкав и върна халбата на продавача. — Всъщност само засаждам семена за в бъдеще, туйто.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

СЛЕПИ СЪЮЗИ

1

— Мастер Коста, моля ви, бъдете разумен. Защо да крия нещо от вас? Ако можех да ви предложа средство, то би означавало още доста злато в джоба ми, нали така?

Пале Терезе, Отровителката съветница, държеше уютен салон, в който обсъждаше поверителни дела с клиентите си. Локи и Джийн седяха със скръстени крака на меки големи възглавници и държаха (но без да отпиват от тях) малки порцеланови чашки с гъсто кафе от Джерети. Пале Терезе — сериозна вадранка около трийсетте с леден поглед, имаше коса с цвят на ново корабно платно, която се полюшваше над яката на черното ѝ кадифено сако, докато крачеше из стаята срещу гостите си. Телохранителката ѝ — добре облечена верарка с рапира с решетъчен ефес и лакирана дървена палка, окачена на колана ѝ, се подпираше на стената до единствената заключена врата на стаята, бдеше и мълчеше.

— Разбира се — каза Локи. — Моля за извинение, госпожо, че съм малко кисел. Дано оценявате нашето положение — вероятно отровени, без да има как да разберем, първо на първо, да не говорим за осигуряване на противоотрова.

— Да, мастер Коста. Несъмнено сте в притеснено положение.

— За втори път ме отравят, с цел да ме принудят. Първия път извадих късмета да се отърва.

— Жалостта е твърде действен начин да държиш някого на верига, нали?

— Няма нужда да звучите така доволно, госпожо.

— О, я стига, мастер Коста. Не бива да ме мислите за коравосърдечна. — Пале Терезе вдигна лявата си ръка и показа сбирка от пръстени и алхимични белези и Локи с учудване забеляза, че безименният ѝ пръст липсва. — Злополука от нехайство, докато

чиракувах и работех с нещо, което не прощава. Разполагах с десет удара на сърцето да избира — пръстът ми или животът ми. За щастие имах подръка тежък нож. Знам какво е да вкуся плода на своето изкуство, господа. Знам какво е да си плувнал в пот, трески в и отчаян, и да чакаш какво ще стане по-нататък.

— Разбира се — намеси се Джийн. — Простете на партньора ми. Просто... Изящството, с което очевидно ни отровиха, несъмнено остави в нас надеждата за също така чудодейно разрешение.

— Както си знам, да отровиш винаги е по-лесно, отколкото да изцериш. — Терезе лениво потъркваше остатъка от липсващия си пръст, жест, приличен на стар и познат тик. — Противоотровите са нещо деликатно — в много случаи те самите са отрови. Панацея, лек за всичко, прочистващ цял, който може да притъпи всички отрови, известни в моя занаят, не съществува. И тъй като веществото, което описвате, наистина изглежда подходящо, по-скоро бих ви прерязала гърлата, отколкото да ви давам противоотрова наслуки. Те могат да удължат мъките ви или дори да усилят въздействието на веществото, което вече е във вас.

Джийн прихвана брадичката си и се огледа из салона, Терезе бе украсила едната си стена с олтар на дебелия, лукав Гандоло, Властелина на парите и търговията, небесен отец на сделките. На отсрещната стена имаше олтар на забулената Аза Гуила, Господарката на дългото мълчание, богинята на смъртта.

— Но вие казахте, че има познати вещества със забавено въздействие като това, с което се предполага, че сме отровени. Те не стесняват ли полето на смислените лечения?

— Да, такива вещества съществуват. Есенцията на сумрачната роза спи в тялото няколко месеца и убива нервите, ако отровеният не взема нужната противоотрова. Бялото повехване открадва хранителните вещества от всички храни и питиета — жертвата може да се тъпче, с каквото си иска и пак няма да оползотворява нищо. Прахът Ануелла кара жертвата да кърви през кожата седмици след като го видиш... но не виждате ли къде е трудността? Три отрови със забавено действие, три съвсем различни начина да навредят. Противоотрова за отрова на кръвта например може да те убие, ако твоята отрова въздейства по различен начин.

— Проклятие! — възкликна Локи. — Е, добре. Чувствам се като глупак, че ще го кажа, но, Жером, ти спомена, че има още една възможност...

— Безоарите — рече Джийн. — Чел съм много за тях като малък.

— Безоарите, за жалост, са само мит. — Терезе скръсти ръце и въздъхна. — Само приказка, също като Десетте честни изменници, Мечът сърцеяд, Рогът на Терим Пел и всички подобни чудесии безсмислици. Убедена съм, че и аз съм чела същите книги, мастер Де Фера. Съжалявам. За да извадим вълшебни камъни от стомасите на дракони, трябва да имаме някъде живи дракони, нали?

— Като че не достигат.

— Ако търсите нещо чудодейно и скъпо, има още един начин на действие, който мога да предложа — рече Терезе.

— Каквото и да е... — съгласи се Локи.

— Вързомаговете от Картейн. Разполагам с достоверни сведения, че те наистина разполагат със средства да пресичат отравянето, с каквито ние, алхимиците, не разполагаме. За онези, които могат да си платят, разбира се.

— ... освен това — довърши Локи.

— Е — заключи Терезе с примирение. — Въпреки че нито на кесията ми, нито на съвестта ми е угодно да ви отпратя на улицата, без да съм разрешила проблема ви, боя се, че не мога да направя нищо повече с оглед на толкова оскъдните сведения. Абсолютно ли сте уверени, че са ви отровили неотдавна?

— Снощи, госпожо, на нашия... мъчител за първи път му се предостави възможност.

— Тогава приемоте мъничката утеха, която мога да ви дам. Бъдете на разположение на този човек и вероятно ви предстоят седмици и месеци, през които нищо няма да ви застрашава. През това време късметът може да ви донесе повече сведения за въпросното вещество. Бдително се оглеждайте и послушвайте за всичко, което би могло да ви подсказе нещо. Върнете се при мен с по-основателни сведения, а аз ще наредя на моите хора да ви приемат по всяко време на денонощието, за да видя какво бих могла да направя.

— Твърде сте любезна, госпожо — рече Локи.

— Горките господа! Ще отправя най-горещи молитви да ви провърви. Знам, че доста време на плещите ви ще тегне бреме... а ако

все пак не се натъкнете на някакво разрешение, винаги мога да ви предложа и другите си услуги. Измяната е честна игра, както казват.

— Вие сте от деловите жени, които ни допадат. — Джийн стана, остави чашката си с кафе, а до нея сложи един златен соларий. — Признателни сме ви за отделеното време и за гостоприемството.

— Не се безпокойте, мастер Де Фера. Готови ли сте да излезете?

Локи стана и пооправи дългата си върхна дреха. Двамата с Джийн кимнаха едновременно.

— Много добре тогава. Валиста ще ви изпрати до изхода. Отново ви се извинявам за превръзките на очите, но... никой от предпазните мерки тук са и от ваша, не само моя полза.

Точното разположение на салона на Пале Терезе беше тайна, сгушена нейде сред стотиците почтени дюкяни и работилници, кафенета, кръчми и домове в дървения лабиринт на Изумрудените галерии, където и слънчевите, и лунните лъчи се процеждаха през успокояващото морскозелено на подобните на гъби пресичащи се куполи от елдерглас, покриващи квартала. Телохранителите водеха при нея бъдещите клиенти с превръзки на очите по дълга поредица от коридори. Въоръжената млада жена се отдръпна от вратата с чифт превръзки в ръка.

— Напълно разбираме — рече Локи. — И не се бойте, вече свикнахме да ни водят за носа из тъмното.

2

Локи и Джийн се спотайваха из Саврола две нощи подред и непрекъснато наблюдаваха всеки покрив и всяка уличка, но нито Вързомаговете, нито агенти на Архонта не дойдоха да им се представят. Няколко дружини от мъже и жени ги следяха и наблюдаваха, това беше ясно. Локи предполагаше, че са хората на Рекин, на които им е наредено да се издават само колкото да държат Локи и Джийн на нокти.

На третата нощ решиха, че могат да се върнат в Кулата на греха с храбри физиономии. Пременили с изящни дрехи, струващи по няколко хиляди солария на човек, те минаха по килима от червено кадифе и пъхнаха сребърни волани в ръцете на стражите на вратата, докато

доста голяма тълпа от добре облечени незначителни люде стояха наблизно с надеждата да ги огрее мъничко милост.

Локи се опитваше да различи мошениците сред тях — мъже и жени с по-развалени зъби, по-слаби лица и по-будни очи от останалите, облечени във вечерни дрехи, които не изглеждаха прецизно скроени, или с неподходящи аксесоари, или в неподходящ цвят. Точните хора на Рекин, дошли да прекарат вечерта в Кулата на греха за награда за някоя добре свършена работа. Щяха да ги пуснат вътре, когато му дойде времето, но несъмнено нямаше да ги пуснат по-нагоре от втория етаж. Присъствието им беше само още една съставка от мистиката на кулата — възможност великите и добрите да се смесят с мръсните и опасните.

— Господа Коста и Де Фера — поздрави ги един от портиерите. — Добре дошли отново.

Широките порти се отвориха пред Локи и Джийн и ги заля вълна от шум, горещина и миризми, която се разля в нощта — познатото издихание на упадъка.

Първият етаж беше просто претъпкан, но вторият беше същинско море от плът и изящно облекло, от стена до стена. Тълпата започваше от стълбите и на Локи и Джийн им се наложи да си пробиват път през нея с лакти и заплахи.

— Какво става, в името на Переландро? — попита Локи мъжа, притиснат в него. Мъжът се обърна и се ухили въодушевено.

— Представление в клетка!

В средата на втория етаж имаше месингова клетка, която можеше да се спуска от тавана и се пъхаше в отвори на пода, за да оформи як куб със страна, дълга дваисет стъпки. Тази вечер клетката беше покрита и с много фина мрежа — не, поправи се Локи, два слоя мрежа, един вътре в клетката и един — отвън. Мнозинството късметлии редовни клиенти в Кулата на греха гледаха от издигнати маси покрай външните стени. Имаше място още само за стотина правостоящи.

Локи и Джийн си пробиваха път през тълпата обратно на часовниковата стрелка и се мъчеха да се доберат достатъчно близо, че да видят какво е представлението. Развълнувано жужене на разговори ги обгръщаше — Локи не беше чувал по-трескави разговори тук, между тези стени. Но щом двамата стигнаха до клетката, той изведнъж разбра, че шумът не идеше само от тълпата.

Нещо с размери на врабче удряше с криле мрежата и жужеше сърдито — нисък бръмчащ звук, от който по гръбнака на Локи полазиха тръпки на истински животински ужас.

— Това е оса стилет, мамка му! — прошепна той на Джийн, който кимна енергично в знак на съгласие.

Локи никога не бе имал злощастieto да се срещне лично с някое от тези насекоми. Те бяха нападта на няколко големи тропически острова на няколко хиляди мили източно оттук, далеч отвъд Джерем и Джереш и земите, изобразени на повечето терински карти. Преди години Джийн се натъкна на страховито описание на тези същества в една от книгите си по естествена философия, прочете го на останалите Джентълмени копелета и им съсипа съня за няколко нощи наред.

Наричаха ги оси стилет заради описанието на ужилването им, дадено от малцината оцелели. Те тежаха колкото пойните птички, на цвят бяха яркочервени, а коремът им с жилото беше колкото средния пръст на възрастен мъж. Притежаването на царица оса стилет във всички терински градове държави се наказваше със смърт, защото тези създания не биваше да стъпват на теринска земя. Твърдяха, че кошерите им били колкото къщи.

Един младеж се стрелкаше и прилякаше из клетката, облечен единствено с копринена туника, памучни бричове и ниски ботуши. Оръжие, и единствена броня, му бяха дебелите кожени ръкавици — те бяха прикрепени към ремъци, закопчани над лактите му. Той беше вдигнал лице пред ръцете си като боксьор. С такива ръкавици човек несъмнено можеше да удари и смачка оса стилет, но трябваше да е много бърз и много самоуверен.

На маса от отсрещната страна на клетката бе поставен тежък дървен шкаф с десетки покрити с мрежа дървени клетки, някои от които вече бяха отворени. Останалите, ако съдим по звука, бяха пълни със силно раздразнени оси стилет, които нямаха търпение да ги пуснат.

— Мастер Коста! Мастер Де Фера!

Викът отекна над шумната тълпа, но въпреки това беше трудно да се определи откъде идва. Локи се огледа няколко пъти, докато най-сетне не забеляза източника му — Маракоза Дюрена им махаше от мястото си на една от масите край отсрещната стена.

Черната ѝ коса беше събрана в нещо като опашка ветрило около блестящо сребърно украшение и тя пушеше от извита сребърна лула,

дълга почти колкото ръката ѝ. Ленти от бяло злато и нефрит се плъзнаха една към друга на лявата ѝ китка, докато им махаше да дойдат. Те се спогледаха и вдигнаха вежди, но си пробиха път през тълпата към нея и не след дълго стояха до масата ѝ.

— Къде се изгубихте през последните няколко нощи? Измила беше неразположена, но аз порех вълните и мислех за други игри.

— Приемете извиненията ни, госпожо Дюрена — рече Джийн. — Дела ни задържаха другаде. Понякога даваме съвети, на свободна практика, на някои клиенти... с много високи изисквания.

— Имаше и кратко пътуване по вода — додаде Локи.

— Преговори относно бъдещето на крушовия сайдер.

— Бяхме силно препоръчани от бивши съдружници — рече Джийн.

— Бъдещето на крушовия сайдер? Какъв романтичен и опасен занаят трябва да упражнявате! Също толкова умели ли сте в залаганията на бъдещето, както и на Въртележката на късмета?

— То е ясно — рече Джийн. — Иначе нямаше да разполагаме със средствата, за да играем на Въртележката на късмета.

— Тогава съгласни ли сте да го покажете? Дуелът в клетката. Според вас кой от участниците има изгледи за по-щастливо бъдеще?

В клетката свободната оса стилет се стрелна към младежа, който я стисна във въздуха и я смачка под ботуша си със силно, сочно изхрущяване. Почти цялата тълпа заликува.

— Очевидно е твърде късно и нашето мнение няма никакво значение — рече Локи. — Или представлението не е вършило?

— Представлението едва започва, мастер Коста. Този кошер съдържа сто и двавет клетки. Приспособление, въртящо се по часовниковата стрелка, отваря вратите, в повечето случаи напосоки. Срещу него може да излети една, а може и шест наведнъж. Приковава погледа, нали? Младежът не може да излезе от клетката, докато в краката му не се струпат сто и двавет мъртви оси, или... Дюрена подчерта изречението, като вдъхна дълбоко дим; от лулата и вдигна вежди.

— Мисля, че досега той уби осем — завърши тя.

— А — възкликна Локи. — Е... Ако трябваше да избирам, съм склонен да предпочета момчето. Наречете ме оптимист.

— Наричам ви. — Изпусна две дълги струи дим, които се изляха през носа ѝ като тънки сиви водопади, и се усмихна. — Аз бих заложила на осите. Да се обзаложим ли? Двеста солария от мен, по сто от всеки от вас?

— И аз като всеки човек обичам малките обзалагалия, но да попитаме и другия. Жером?

— Щом това ви доставя удоволствие, госпожо, нашите кесии са на вашите заповеди.

— Какъв извор на любезни неистини сте вие двамата. — Дюрена махна на един от служителите на Рекин и всеки от тях обяви залога си пред къщата. Получиха четири къси дървени пръчки, на които бяха изрязани по десет пръстена. Служителят записа имената им на плоча и продължи нататък. Темпото на увеличаване на залаганията из цялата стая продължаваш да нараства.

В клетката още две от смъртоносно раздразнените насекоми се измъкнаха от клетките си и полетяха към младежа.

— Споменах ли — обади се Дюрена и остави своите две пръчки с жетони на малката си масичка, — че смъртта на най-близките оси възбужда другите до още по-голяма степен на безумие? Противниците на момчето ще се разлютят все повече и повече в хода на битката.

Двойката, която летеше из клетката, изглеждаше достатъчно разлютена. Момчето танцуваше жива жига, за да ги държи далеч от гърба и хълбоците си.

— Пленително. — Джийн направи поредица от специфични жестове с ръце по своя маниер, докато гледаше дуела с наклонена глава. В движенията си той използва изобретателно доста ограничен набор от сигнали, но Локи успя. Да разбере същината.

Трябва ли да стоим и да гледаме това с нея?

Тъкмо възнамеряваше да му отговори, когато една позната тежест притисна лявото му рамо.

— Мастер Коста — заговори Селендри още преди Локи да се е обърнал. — Един от Приори желае да говори с вас на шестия етаж. Дреболия. Нещо относно... фокуси с карти. Каза, че ще разберете.

— Госпожо — отвърна Локи. — За мен ще е голямо щастие да присъствам. Ще му предадеш ли, че съвсем скоро ще отида при него?

— По-добре аз сама да ви придружа — каза тя с полуусмивка, която изобщо не размърда опустошената страна на лицето ѝ. — Така

ще стигнете там. Много по-бързо.

Локи се усмихна все едно точно за това си. Бе мечтал, после се обърна към мадам Дюрена с разперени ръце.

— Наистина се движите в интересни кръгове, мастер Коста. По-добре побързайте — Жером ще се погрижи за облога ви и ще изпие едно питие с мен.

— Най-неочаквано удоволствие — рече Джийн, който вече махаше на келнера, за да поръча питие.

Селендри не чака повече — тя се обърна, навлезе в тълпата и се отправи към стълбите в дъното на кръглата стая. Движеше се бързо, прегърнала пиринчената си ръка с ръката си от плът, сякаш я принасяше в жертва, и тълпата като по чудо се раздвои. Локи забърза подире ѝ, току пред тълпата, която се затваряше след него като колония от сновящи насам-натам същества, обезпокоени за кратко. Звънтяха чаши, парцаливи слоеве дим се вихреха във въздуха жужаха оси.

Нагоре по стълбите към третия етаж — отново добре облечените тълпи се разтапяха пред икономката на Рекин. Откъм южната страна на третия етаж имаше служебно помещение, пълно със служители, които се суетяха около лавици с бутилки. В най-задната му част имаше тясна дървена врата с вградена в стената до нея месингова плоча. Селендри приплъзна изкуствената си ръка в плочата, вратата се откряна и разкри тъмна ниша, малко по-голяма от ковчег. Тя влезе първа, долепи гръб до задната стена и му махна да влезе.

— Изкачващият се шкаф — рече тя. — Много по-лесно е, отколкото по стълбите през тълпата.

Беше тясно — Джийн не би могъл да влезе тук заедно с нея. Локи беше притиснат до лявата ѝ страна и усещаше тежестта на пиринчената ѝ ръка върху гърба си. Селендри се пресегна през него с другата си ръка и затвори шкафа. Бяха заключени в топъл мрак и Локи усети остро миризмите на двамата — неговата прясна пот и нейното женствено ухание на мускус, и нещо в косата ѝ, като дима от горяща борова цепеница. Тръпчив мирис на дърва, никак не неприятен.

— Е — рече той тихо. — Тук с мен би се случила злополука, нали? Ако ми предстоеше злополука?

— Нямаше да е злополука, мастер Коста. — Тя също говореше тихо, все едно тук втрے правилото беше такова.

— Но не, по пътя нагоре няма да ви се случи злополука.

Селендри се помръдна и Локи чу изщракването на някакъв механизъм откъм стената вдясно от нея. Миг по-късно стените на кутията се разтресоха и се разнесе слабо скърцане.

— Не съм ви симпатичен — изпусна се той. Последва кратко мълчание.

— Познавала съм много предатели — рече тя най-сетне, — но толкова речовит може би не.

— Само тези, които извършват предателства, са предатели — отвърна Локи, като придаде на гласа си обидена нотка. — Аз желая възмездие за оскърбление.

— Все ще си измислите разумно оправдание — прошепна Селендри.

— Обидил съм ви с нещо.

— Наречете го, както си искате.

Локи яростно се съсредоточи върху тона, с който щеше да произнесе следващите си думи. В тъмното, с лице, извърнато встрани, гласът му щеше да бъде лишен от всичко онова, което подсказваше лицето му, и от превземките му. Никога не би намерил по-подходяща сцена да го използва. Като алхимик, той смеси отдавна практикуваната измама с желаната чувствена съставка — разкаяние, смут, копнеж.

— Ако съм ви обидил, госпожо, бих си взел думите или делата обратно. — Само миг колебание, най-подходящо за придаване на искреност. Най-верният инструмент в словесния му набор с инструменти. — И бих го направил веднага щом ми кажете как, стига да ми дадете шанс.

Селендри помръдна едва забележимо към него. Пиринчената ръка за миг се притисна по-силно към него. Локи затвори очи и напрегна слух, кожа чисто животинските му инстинкти да уловят в тъмното и най-малкото, което би могло да му подсказе нещо. Дали тя презираше жалостта или копнееше за нея? Усещаше как сърцето му думка в гърдите, чуваше как слепоочията му пулсират.

— Няма какво да си вземете назад — отговори тя вяло.

— Искате ли да имате. За да мога да ви успокоя.

— Не можете. — Селендри въздъхна. — И не бихте могли.

— Няма ли да ми позволите поне да се опитам?

— Говорите така, както изпълнявате фокуси с карти, мастер Коста. Твърде гладко. Боя се, че може по-добре да прикривате нещата с

думи, отколкото с ръце. Ако трябва да знаете, възможността да сте полезен срещу вашия работодател — само и единствено тя — е онова, заради което съм съгласна да ви оставя да живеете.

— Не искам да бъда ваш враг, Селендри. Дори не искам да ви причинявам неприятности.

— Думите са евтини. Евтини и безсмислени.

— Не мога... — Отново благоразумна пауза. Локи пипаше внимателно като майстор скулптор, който полага бръчици край очите на каменна статуя. — Вижте, може би съм речовит. Но не мога да говоря другояче, Селендри. — Постоянното повтаряне на името ѝ, натрапчиво, почти заклинание. По-интимно и въздействено от титлите. — Аз съм такъв, какъвто съм.

— И ви учудва, че заради това ви нямам доверие?

— Повече се чудя дали съществува нещо, на което се доверявате.

— Нямай вяра на никого, и никога няма да те предадат. Може да ти се противопоставят, но никога няма да те предадат — рече тя.

— Хммм. — Локи прехапа език и напрегна ум. — Но към него не изпитвате недоверие, нали, Селендри?

— По дяволите, това изобщо не ви влиза в работата, мастер Коста.

От тавана на изкачващия се нагоре сандък се чува силни трясъци. Той потръпна тежко за последно и замря неподвижен.

— Простете ми отново — рече Локи. — Това не е шестият етаж, разбира се. Деветият?

— Деветият.

Само след миг тя щеше да се промъкне край него и да отвори вратата. Имаха още един последен миг сред съкровения мрак. Той прецени възможностите си, претегли последната си реплика стрела. Нещо рисковано, но потенциално обезпокояващо.

— Навремето имах много по-ниско мнение за него. Преди да разбере, че е достатъчно умен, че да ви обича наистина. — Още една пауза и Локи сниши гласа си до прага на слуха. — Мисля, че сте най-храбрата жена, която някога съм срещал.

Преброи ударите на сърцето си в мрака, докато Селендри отговори.

— Какво хубавичко предположение — прошепна тя и думите ѝ бяха пропити с жлъч. Нещо изщрака и една черта от жълта светлина

разцепи мрака и преряза очите му. Селендри го бутна силно с изкуствената си ръка към вратата, която се отвори към Осветения от лампи кабинет на Рекин.

Е, нека повърти думите му из своите мисли. Нека му даде сигналите, които ще му подсказат как да действа, не си беше наумил нищо определено, щеше да му е достатъчно да я държи в несигурност, просто не чак толкова склонна да забие нож в гърба му. И ако някаква малка част от него се измъчваше от угризения, че си играе с чувствата и (проклетие, тази част от него рядко се обаждаше преди!), той си напомни, че докато е Леоканто Коста, може да върши и да чувства, каквото си иска. Леоканто Коста не беше истински.

Локи излезе от изкачващия се шкаф, несигурен дали сам си вярва толкова, колкото му вярва Селендри.

3

— Мастер Коста! Тайнственият ми нов съдружник. Колко зает човек сте били!

Кабинетът на Рекин беше също така разхвърлян, както и при предишното посещение на Локи. Той доволно забеляза, че колодите му с карти са пръснати безредно на различни места върху и около писалището на Рекин. Изкачващият се шкаф се отваряше в една стенна ниша между две картини, ниша, която Локи със сигурност не бе забелязал при предишното си посещение.

Рекин се вираше през мрежестия параван, прикриващ вратата към балкона му. Беше облечен с тежък тъмночервен фрак с черни ревери. Той се почеса по брадичката с облечената си в ръкавица ръка и изгледа косо Локи.

— Всъщност ние с Жером прекарахме няколко спокойни дий — каза Локи. — Както мисля, че ви обещах.

— Не говоря само за последните няколко дни. Поразпитах за двете години, откакто си в Тал Верар.

— Както и се надявах. Просветихте ли се?

— Твърде образователно беше. Да бъдем прями. Вашият съдружник се е опитал да измъкне от Азура Галардине сведения за моята съкровищница. Преди повече от година. Знаете ли коя е тя?

Селендри бавно крачеше из стаята вляво от Локи и го наблюдаваше през дясното си рамо.

— Разбира се. Едно от високопоставените лайна в Гилдията на изобретателите. Аз казах на Жером къде да я потърси.

— А откъде знаете, че тя има пръст в разработката на моята съкровищница.

— Изумително е колко неща можеш да научиш, като черпиш из кръчмите на Изобретателите и се преструваш, че всяка чута от теб история е небивало пленителна.

— Разбирам.

— Обаче дъртата кучка не му каза нищо.

— Не би му казала в никакъв случай и явно е останала доволна — дори не ми е споменавала, че я е разпитвал. Но преди няколко вечери поставих въпроса и се оказа, че един продавач на бира от списъка на моите надеждни съгледвачи веднъж е видял да пада от небето човек, отговарящ на описанието на вашия съдружник.

— Да, Жером каза, че Господарката на гилдията има уникален метод за прекъсване на разговора.

— Е, Селендри вчера вечерта проведе с нея разговор, непрекъсван от нищо. Примамиха я да си спомни всичко, което може, за посещението на Жером.

— Примамили са я?

— Финансово, мастер Коста.

— Аха.

— Освен това разбрах, че вие сте разпитвали някои от моите банди в Сребърната marina и сте започнали горе-долу по времето, когато Жером е посетил Господарката на гилдията Галардине.

— Да, разговарях с възрастен мъж на име Драва и една жена, която се казваше... Как ли беше...

— Армания Кантаци.

— Да, точно тя. Благодаря би. Разкошна жена. Опитах се да мина границата на деловите отношения и да се посприятеля с нея, но тя като че не оцени чара ми.

— И не би могла. Армания предпочита компанията на жени.

— Е, отдъхнах си. Помислих, че съм започнал да губя подход.

— Проявили сте любопитство към корабен превоз на стоки от онези, за които митничарите никога не чуват. Обсъдили сте няколко

условия с моите хора, но така и не сте предприели нищо. Защо?

— Двамата с Жером след известен размисъл решихме, че ще е най-мъдро да осигурим превоз извън Тал Верар. После можехме просто да наемем няколко малки шлепа, за да прекараме откраднатото от вас и да избегнем по-сложните преговори, свързани с наемането на лихтер.

— Ако аз възнамерявах да оберя сам себе си, бих се съгласил, предполагам. А сега по въпроса за алхимиците. Имам достоверни сведения, че миналата година сте посетили пя колко. Почтени и други.

— Разбира се. Проведох няколко опита с масла за огън и киселини върху купени втора ръка часовникови механизми. Смятах, че това може да ни спести известно досадно бърникане по ключалки.

— И плодотворни ли бяха тези опити?

— Бих споделил тези сведения със свой работодател — ухили се Локи.

— Ммм, да оставим това засега. Но наистина изглежда, ме сте си наумили нещо. Толкова много коренно различни личности, които в съвкупност подкрепят вашата версия. Има само още едно нещо.

И то е?

— Любопитен съм как я караше старият Максилан, с когото се видяхте преди три нощи?

Локи изведнъж забеляза, че Селендри бе престанала да крачи из стаята. Беше застанала само на няколко стъпки, точно зад него, и не помръдваше. „Уродливи страже, подскажи ми златна глупост и ми дай мъдростта да разбере кога да престана да я въртя и суча“ — помисли си той.

— Ами, той е гадина.

— Това не е тайна. Всяко дете на улицата би ми го казало. Но признавате, че сте били в Мон Магистерия?

— Бях. Имах частна аудиенция със Страгос. Той случайно е под впечатлението, че никой не е разкрил агентите му във вашите банди.

— Точно според намеренията ми. Но вие увъртате, Леоканто. Какво ще иска Архонтът на Тал Верар от вас и Жером? И то посред нощ? Тъкмо същата нощ, когато ние с вас проведохме такъв интересен разговор?

Локи въздъхна, за да спечели няколко мига за размисъл.

— Мога да ви кажа — заговори той след достатъчно благоразумно колебание, — но се съмнявам, че ще ви хареса.

— Естествено, че няма да ми хареса. Но нека все пак го чуем.

Локи въздъхна. С главата напред в лъжата или с главата напред през прозореца.

— Страгос е този, който плащаше на мен и Жером. Лицата, с които преговаряхме, са негови агенти. Той е човекът, който иска да види съкровищницата ви опразнена като килер след угощение. И реши, че е крайно време да ни изплющи с камшика.

Тънки бръчки се появиха по лицето на Рекин, когато заскърца със зъби. Той склочи ръце зад гърба си.

— От собствената му уста ли сте го чули?

— Да.

— Какво смайващо уважение трябва да питае той към вас, да ви осведомява лично за своите дела! С какво ще го докажете?

— Ами, знаете ли, аз наистина го помолих за писмена клетвена декларация относно намерението му да ви изпързала и той с удоволствие ми я даде, но непохватният аз... изгубих я тази вечер по пътя за насам! — Локи се обърна наляво и се навъси. Забеляза, че Селендри е впила поглед в него, а ръката ѝ от плът бе отпусната върху нещо под сакото ѝ. — Мамицата му, ако не ми вярвате, още сега ще скоча през прозореца и ще спестя и на двама ни страшно много време.

— Не... все още няма нужда да боядисвате калдъръма с мозъка си. — Рекин вдигна ръка. — Но е твърде необичайно за човек с положението на Страгос да преговаря пряко с агенти, които трябва да са... ами... доста нископоставени в йерархията му и към които надали питае особена почит. Без да се обиждате.

— Не се обиждам. Ако позволите да направя една догадка, мисля, че на Страгос по някакви причини не му се чака. Подозирам, че иска по-бърз резултат. И... почти съм сигурен, че ако двамата с Жером постигнем някакъв успех, който да му е от полза, няма намерение да ни остави да го надживеем. Това е единственото разумно предположение.

— И би му спестило доста голяма сума пари, предполагам. Тези като Страгос повече се скъпят за златото, отколкото за живота. — Рекин изпука с кокалчетата под тънките кожени ръкавици. — За проклетия всичко това изглежда твърде смислено. Аз си знам, че

когато имаш загадка и отговорите са прости и елегантни, значи някой се опитва да те прецака.

— Имам още един-единствен въпрос — обади се Селендри. — Защо Страгос ще се занимава с вас лично, като знае много добре, че можете да го намесите, ако ви подложат на... убеждение.

— Има едно нещо, което не съм се сетил да спомена — отвърна Локи със смутен вид. — Това е... много срамно за мен и Жером. По време на аудиенцията Страгос ни почерпи със сайдер. Не дръзнахме да проявим неуважение към домакина и изпихме доста. Той твърди, че е бил примесен с отрова, нещо фино, със скрито действие. Нещо, което изисква ние с Жером да вземаме редовно противоотрова от ръката му или да умрем по крайно неприятен начин. Така че сега той ни е хванал за врата и ако искаме да получаваме противоотровата, трябва да сме добрички и послушни.

— Стар номер — отбеляза Рекин. — Стар и надежден.

— Казах, че бяхме много посрамени. И както виждате, той вече разполага със средство да се отърве от нас, когато вече не сме му нужни. Убеден съм, че засега не се съмнява в нашата вярогност.

— И въпреки това все още желаете да му измените?

— Бъдете честен, Рекин. На мястото на Страгос бихте ли ни дали противоотровата и бихте ли ни пуснали да си вървим по живо по здраво? За него вече сме мъртви. Така че сега нося бремето на две отмъщения, които трябва да извърша, преди да умра. Дори и да се подчиня на проклетия сайдер на Страгос, аз искам да си разчистя сметките с Жером! Искam и Архонтът да страда. Вие все още сте най-доброто достъпно ми средство.

— Разумно предположение — измърка Рекин. Държеше се мъничко по-топло.

— Радвам се, че смятате така, защото аз очевидно познавам политиката на този град по-слабо, отколкото си мислех. Рекин, какво става, по дяволите?

— Архонтът и Приори пак се зъбят един на друг. Вижете, половината Приори съхраняват големи дялове от личните си богатства в моята съкровищница и за шпионите на Архонта е невъзможно да узнаят истинската стойност на имуществото им. Ако опразнят хранилището ми, това не само ще ги лиши от техните средства, но и ще ме злепостави пред тях. Точно сега Страгос никога не би ме

изхвърлил от занаята без сериозно предизвикателство от страх, че ще започне гражданска война. Но ако спомоществователства трета група хора, която да нападне съкровищницата... О, да, това ще свърши чудесна работа. Аз ще бъда зает да преследвам вас и Жером, Приори — с това да ме разкъсат с четири коня, и тогава Страгос би могъл просто...

И Рекин показва какво би направил Архонтът, като обхвана юмрука си с длан и го стисна здраво.

— Бях останал с впечатлението, че Архонтът е подчинен на съвета на Приори — рече Локи.

— Формално да. Приори притежават един прелестен пергаментов лист, на който пише така. Страгос притежава армия и флота, които му позволяват да е на друго мнение.

— Чудно. И какво да правим ние?

— Добър въпрос. Свършиха ли ви предложенията, номерата и фокусите с карти, мастер Коста?

Локи реши, че моментът е подходящ да придаде на Леоканто Коста малко повече човечност.

— Вижте — каза той. — Когато моят работодател беше някакъв анонимен човек, който пращаше по една торба пари всеки месец, бях наясно какво правя. Но сега се случва нещо друго, вадят се ножове и вие виждате всички онези ракурси, които аз не виждам. Кажете ми какво да правя, и ще го направя.

— Хммм. Страгос. Той пита ли ви за разговора между пас двамата?

— Дори не го спомена. Не мисля, че знаеше за него. Според мен е имало нареждане да ни хванат двамата с Жером и да ни заведат при него, независимо от това.

— Сигурен ли сте?

— Доколкото мога да бъда.

— Кажете ми нещо, Леоканто. Ако Страгос ви се беше разкрил, преди да ви се удаде възможност да ми покажете своите фокуси с карти... ако знаехте, че предавате него, бихте ли го предали въпреки това?

— Ами... — Локи се престори, че мисли. — Не мога да кажа какво бих си помислил, ако ми беше симпатичен или пък му имах доверие. Може би просто бих намушкал Жером в гърба и бих

продължил да работя за него. Но... за Страх ние сме плъхове, нали? Шибани насекоми. Страгос е самонадеяно копеле. Мисли си, че ни познава с Жером. А аз просто... не го харесвам, ни най-малко, дори и без да намесваме отровата.

— Сигурно доста продължително е разговарял с вас, за да събуди такава неприязън — усмихна се Рекин. — Тъй да е. Ако искате да откупите мястото си в моята организация, то си има цена. И тази цена е Страгос.

— О, богове! Какво значи това, по дяволите!

— Когато Страгос е мъртъв и това може да се потвърди, или е в моя власт, вие може да получите онова, което искате. Място в Кулата на греха като помощник в Моите игри. Заплата. Цялата помощ, която мога да ви предложа да се справите с отровата му. И Жером де Фера, плачещ под ножа ви. Това устройва ли ви?

— А как да го осъществя?

— Не искам всичко да вършите сам. Но явно Максилан е управлявал достатъчно. Помогнете ми, с каквото можете или с каквото ви заповядам, да му помогна да се оттегли. И след това предполагам, че ще имам нов управител на етаж.

— Отдавна не съм чувал по-хубаво нещо. Ами парите в моята сметка, заключени по ваша заповед?

— Ще си останат заключени, загубени заради собствените ви действия. Аз не съм милосърден човек, Леоканто. Запомнете го, ако желаете да ми служите.

— Разбира се, разбира се. Но сега ми позволете, моля, и аз да ви задам въпрос. Защо не се тревожите, че бих могъл да съм двуличник, който работи и за Страгос? Че може да изтичам и да му изкажа всичко това?

— А защо вие смятате, че аз не ви разигравам тъкмо с това предположение? — Рекин се усмихна широко, истински развеселен.

— От всички тези възможности ме заболява главата — рече Локи. — Предпочитам измамите на карти пред интригата. Ако не действате честно, по-добре тази вечер да се прибера и да се обеса.

— Да. Но ще ви дам по-добър отговор. Какво бихте могли да кажете на Страгос? Че ми е неприятен, че се опаням на враговете му и искам да умре? И той ще получи потвърждение на моята враждебност? Няма смисъл. Той знае, че съм враждебно настроен към него. Той знае,

че целият подземен свят на Тал Верар е пречка за него, ако реши да упражни властта си. Моите Фелантоци предпочитат управлението на гилдиите пред възможността за управление с униформи и копия. Във въоръжената диктатура има по-малко пари.

Фелантоци. На езика на Теринския трон наричаха пехотинците. Локи беше чувал и преди да използват тази дума за престъпниците, но никога не беше ги чувал самите те да я използват помежду си.

— Остава единствено другият ви съдия да реши, че все още си струва да рискува с вас.

— Другият съдия?

Рекин посочи Селендри.

— Ти чу всичко, скъпа моя; да изхвърлим ли Леоканто през прозореца, или да го пратим пак долу, откъдето го доведе?

Локи я погледна в очите, скръсти ръце и се усмихна, както се надяваше, с най-безобидната си кучешка усмивка. Тя се навъси — изражение напълно непроницаемо, — а после въздъхна.

— Тук са замесени толкова много подозрителни неща. Но ако има възможност да поставим този= изменник по-близо до Архонта... Предполагам, че ще ни струва достатъчно евтино. Можем да рискуваме.

— Е, мастер Коста... — Рекин дойде и постави ръка на рамото на Локи. — Как ви се струва тази подкрепа за вашия характер?

— Ще взема, каквото ми дават. — Локи се мъчеше да прикрие искреното си облекчение.

— Тогава на първо време задачата ви ще е да угаждате на Архонта. Да предположим, че той ще ви дава противоотровата.

— Добре, ако са рекли боговете. — Локи почеса замислено брадичката си. — Ще се наложи да го осведомя, че сме се запознали лично. Той несъмнено има и други шпиони в кулата ви, които рано или късно ще се досетят. Ще е най-добре да му се обясни по-скоро.

— Разбира се. Има ли вероятност скоро Архонтът пак да ви извика в Мон Магистерия?

— Не знам колко скоро точно, но да. Повече от вероятно.

— Добре. Това означава, че той може пак да се разбъбри за планове си. А сега нека ви върнем при мастер Де Фера и задачите ви за тази вечер. Днес ще мамите ли някого?

— Току-що пристигнахме. Заложихме на зрелището в клетката.

— Аха, осите. Голям късмет имаме с тия страшилища.

— Опасно имущество.

— Да, един джеремитски капитан имаше царица и кошер с потомство, които се опитваше да продаде. Моите хора бутнаха на митничарите, екзекутираха капитана, изгориха царицата, а останалите бяха конфискувани и изчезнаха — станаха моя собственост. Знаех си, че ще им намеря някакво приложение.

— А младежът, който се бори с тях?

— Осмият син на някакъв никаквец с титла, с пясък вместо мозък и задлъжнял на кулата. Каза, че щял да покрие дълга си или да умре, докато се опитва, и аз повярвах на думата му.

— Е, аз съм заложил на него сто солария и се надявам той да доживее да покрие дълга си. — Локи се обърна към Селендри. — Пак ли издигация се шкаф?

— Само до шестия етаж. Оттам можете да слезете пеша. — Тя пусна лека високомерна усмивка. — Сам.

4

Когато Локи най-сетне успя да си проправи път с лакти до втория етаж, младежът в клетката куцаше, кървеше и се тресеше. Половин дузина оси стилет пърхаха и се стрелкаха около него из клетката. Докато се промъкваше между хората, Локи въздъхна.

— Мастер Коста! Мисля, че се връщате точно навреме за разрешаването на облога.

Мадам Дюрена се усмихна над напитката си — млечнооранжева течност в стройна чаша, висока близо стъпка. Джийн отпиваше от малка халба нещо бледокафяво. Подаде също такава чаша и на Локи, който я пие с благодарно кимване. Ром с мед — достатъчно силен, че да не си навлекат презрението на Дюрена, но не чак толкова, че да се нахвърлят срещу нечийи убеждения тази вечер.

— Време ли е вече? Извинете ме за отсъствието ми. Малка и глупава работа.

— Глупава? Когато е замесен член на Приори?

— Направих грешката да му покажа фокус с карти миналата седмица — рече Локи. — Сега той урежда да изпълня същия фокус

пред един негов... приятел.

— Значи сигурно фокусът е впечатляващ. По-впечатляващ от онези, които обикновено изпълнявате на масата за карти?

— Съмнявам се, госпожо. — Локи отпи продължително от питието си. — Първо на първо, когато изпълнявам фокуси с карти, не е нужно да се тревожа, че насреща ми има отличен противник.

— Някой някога опитвал ли се е да отреже този ваш отвратително ласкателен език, мастер Коста.

— Това се превърна в традиционно развлечение в няколко града, които мога да ви спомена.

В клетката сърдитото жужене на осите се усилваше все повече и повече, докато все повече от тях изскачаха от клетките си. Две, три, четири... Локи потръпна. Наблюдаваше безпомощно как размазаните тъмни силуети фучат из клетката. Младежът се мъчеше да се защитава, после се паникьоса и заръкомаха като безумен. Една оса се блъсна в ръкавицата му и се тръшна на пода, но друга кацна под кръста му и сниши тялото си. Момчето нададе вой, плесна я и изви гръб. Тълпата притихна като гроб, обзета от ужас, примесен с очакване.

Стана бързо, но Локи никога не би го нарекъл милостиво. Осите се стълпиха около младежа, стрелкаха се и го жилеха, забиваха остриите си крачета в окървавената му риза. Една на гърдите му, една на ръката му, коремът ѝ пулсираше трескаво нагоре-надолу... Една запърха из косата му, а друга заби жилото си в тила му. Безумните писъци на момъка се превърнаха в мокро гъргорене. От устата му потече пяна, струйки кръв се стичаха по лицето и гърдите му и най-сетне той падна, обзет от необуздани гърчове. Бръмчащите оси накацаха върху тялото му — изглеждаха ужасно, като кървавочервени мравки, и продължиха все така да го жият и хапят.

Стомахът на Локи се разбунтува срещу скромната закуска, която бе изял във Вила Кандеса, и той прехапа силно един от свитите си пръсти — болката му помогна да си възвърне самообладанието. Когато се обърна пак към мадам Дюрена, лицето му отново бе ведро.

— Е — каза тя и размаха четирите дървени пръчки срещу него и Джийн, — това е поносим мехлем за раните ми, все още незаздравели след последната ни среща. Но кога ще имаме удоволствието на пълното обезщетение?

— Не е възможно да дойде достатъчно скоро — рече Локи. — А сега ни извинете за вечерта, трябва да обсъдим някои... политически трудности. Но преди да си тръгнем, смятам да излея питието си върху тялото на мъжа, който ни струва двеста солария.

Мадам Дюрена махна безгрижно и вече пълнеше отново сребърната си лула от кожена кесия, преди Локи и Джийн да са направили и две крачки.

Щом Локи се приближи до клетката, отново започна да му се гади. Тълпата около него се разпръсваше, разменяше си пръчки за залагане и въодушевено бърбеше. На няколко крачки от клетката обаче вече нямаше никой. Шумът и движението из залата продължаваха да дразнят осите. Щом Локи се приближи, две от тях се издигнаха рязко във въздуха и запърхаха заплашително, удряха се шумно във вътрешния слой мрежа и го следяха. Черните им очи като че гледаха право в неговите. Той потръпна против волята си.

Коленичи възможно най-близо до тялото на младежа и след миг половината от свободните оси в клетката жужаха и се удряха в мрежата само на стъпка-две от лицето му. Локи плисна остатъка от своя ром върху покрития с насекоми труп. Зад него избухна мощен смях.

— Само така, приятел! — чу се фъфлещ глас. — Това непохватно копеле ми струва петстотин солария. Я се изпикай върху него, като си там долу.

— Уродливи страже! — промърмори Локи под носа си и бързо заговори: — Чаша, излята на земята за непознат без приятели. Господарю на храбреците и глупаците, облекчи пътя на този човек към Господарката на дългото мълчание. Това бе страхотен ден за умиране. Направи това за мен и ще се опитам известно време да не те моля за нищо. Този път го казвам съвсем сериозно.

Локи целуна опакото на лявата си ръка и се изправи. След като произнесе благословията, му се струваше, че колкото и да се отдалечеше от тази клетка, все щеше да е недостатъчно.

— А сега накъде? — попита тихо Джийн.

— По-далече от тия проклетите буболечки, по дяволите!

Небесата над морето бяха ясни и затулени от облаци на изток — висок перлен таван, като замръзнал чим между луните. Духаше силен вятър, докато Локи и Джийн се влачеха през доковете от вътрешната страна на Голямата галерия, и подмяташе захвърлени хартии и други боклуци около краката им. Корабна камбана отекна над плискащите се сребърни води.

Вляво от тях тъмна стена от елдерглас се издигаше етаж след етаж, като надвиснала скала, прекосена тук-там от разнебитени стълби с мижави фенери, които показваха пътя на хората, препъващи се нагоре-надолу по тях. Най-горе на върха се намираше Нощния пазар и ръбът на грамадния покрив, който покриваше етажите на острова чак до вълните от другата страна.

— О, фантастично — възкликна Джийн, щом Локи завърши своя разказ за случилото се в кабинета на Рекин. — Значи накарахме Рекин да си мисли, че Страгос иска да го пипне. Никога досега не съм помагал за избухването на гражданска война. Сигурно е забавно.

— Нямах особено голям избор — отвърна Локи. — Можеш ли да измислиш някаква друга убедителна причина Страгос да се заинтересува лично от нас? Ако нямах разумно обяснение, щях да изхвърча през прозореца, поне това беше ясно.

— Ако си беше паднал на главата, нищо не те заплашваше, освен сметката за разбития калдъръм. Мислиш ли, че на Страгос му трябва да разбере, че Рекин не е толкова сляп за агентите му, както си мисли.

— О, я го еби това копеле.

— Нямах такива намерения.

— Освен това, доколкото знаем, Страгос наистина иска да пипне Рекин. Те несъмнено не са приятели и неприятностите отдавна къкрят из целия проклет град. Придобивката за нас е, че мисля, че Селендри може да бъде омаяна с приказки поне малко. И като че Рекин наистина ме смята за своя собственост.

— Е, за това — браво. Мислиш ли, че е време да му пробутаме столовете?

— Да, столовете... Столовете. Да. Да го направим, преди Страгос да е решил да ни изюрка пак.

— Ще наредя да ги извадят от склада и да ги докарат с каруца, където пожелаеш.

— Добре, тогава аз ще ги доставя по-късно през седмицата. Нещо против да избягваме Кулата на греха една-две нощи?

— Не, разбира се. Някаква специфична причина?

— Само искам да разочаровам малко Дюрена и Корвалъор. Докато не се почувстваме малко по-сигурни за нашето положение, бих предпочел да не пропиляваме нощите си в пиянство и прахосване на пари. Номерът с бела паранелла може да събуди подозрения, ако го приложим пак.

— Щом го казваш така, не мога да ти откажа. Какво ще кажеш да се помотая из някои други места и да проверя дали няма да чуя какво се шушне за Архонта и Приори? Няма да е зле да се въоръжим още малко с историята на този град.

— Прелестно. Какво, по дяволите, е това?

Те не бяха сами край доковете — в добавка към преминаващите от време на време непознати, които бързаха тук и там по работа, там имаше лодкари, които спяха, завити с наметала, до вързаните си лодки, и доста пияници и скитници, сгушени навсякъде, където бяха намерили подслон. Купчина сандъци се издигаше само на няколко крачки вляво от тях, а в сянката ѝ до малък алхимичен глобус, който сияеше в бледочервено, бе приседнала слаба фигура, увита в няколко пласта дрипи, фигурата стискаше малка торба от зебло и им махна с бледа ръка да се приближат.

— Господа, господа! — Силният, грачещ глас като че беше женски. — Пожалете ме, изискани господа. Пожалете ме, в името на Переландро. Една монета, всякаква монета, дребна медна монетка ми стига. Имайте милост, в името на Переландро.

Локи бръкна за кесията във фрака си. Джийн беше свалил своя фрак и го носеше праметнат върху дясната си ръка явно беше доволен да остави Локи да извърши милостивото дело за вечерта.

— В името на Переландро, госпожо, можете да получите повече от сентира.

Временно разсеян от топлото сияние на собствената му галантност, Локи протегна три сребърни волания, преди да осъзнае първото малко предупреждение. Просякинята щеше да е доволна и на дребна медна монетка и имаше силен глас... защо не я бе чул да заговаря никого от непознатите, които я подминаха преди тях?

И защо протягаше торбата от зебло вместо длан?

Джийн беше по-бърз от него и тъй като нямаше по-елегантен начин да защити Локи, той вдигна левия си лакът и го бутна силно. Една стрела от арбалет изсвистя във въздуха между тях и проби спретната тъмна дупка в торбата от зебло. Локи усети как тя закачи пешовете на фрака му и падна настрани, прекатури се над един малък сандък и тупна непохватно по гръб.

Надигна се тъкмо навреме, за да види как Джийн изрита просякинята в лицето. Главата на жената отхвърча назад, но тя залепи ръце за земята, краката ѝ полетяха в „ножица“ и събори Джийн. Щом той тупна на земята и захвърли сгънатата си дреха, просякинята изпъна крака, ритна надолу и се метна напред в дъга. След секунда се изправи на крака и хвърли дрипите си.

„Ох, да му се не види. Тя се боксира с крака, проклета шасоньорка — помисли си Локи. — Джийн мрази това.“ Локи тръсна ръкавите си и във всяка от ръцете му падна кинжал. С предпазливи движения той се втурна по камъните към нападателката на Джийн, която го риташе в ребрата, докато здравенякът се опитваше да се претърколи встрани. Беше стигнал на три крачки от шасоньорката, когато ударът на ботуш в земята го предупреди за нечие присъствие зад гърба му. Вдигна кинжала с десница, сякаш за да удари нападателката на Джийн, после приклезна, завъртя се и замахна слепешката назад с кинжала в лявата си ръка.

И веднага се зарадва, че беше приклезнал — нещо изфуча покрай главата му, толкова близо, че го оскуба болезнено. Новият нападател беше отново „просяк“, мъж с близко до неговото телосложение, въоръжен с дълга желязна верига, която мина на косъм от главата на Локи — ако беше улучила, щеше да строши черепа му като яйце. Устремът му го наниза на острието на кинжала на Локи, който потъна чак до дръжката точно под дясната мишница на мъжа. Той хлъцна, а Локи се възползва безмилостно от предимството, замахна с другия кинжал и го заби в лявата ключица на мъжа.

Локи извъртя и двете остриета, яростно и диво, и мъжът изхълца. Веригата се изплъзна от пръстите му и падна с дрънчене върху камъните. Миг по-късно Локи извади остриетата от тялото му, сякаш вадеше шишове от месо, и остави клетника да се свлече на земята. Вдигна окървавените си кинжали, обърна се и с внезапен изблик на неблагоприятна самоувереност се хвърли към нападателката на Джийн.

Тя изнесе крак от хълбока, почти без да го погледне. Кракът ѝ се заби в гръдната му кост — все едно се натресе в тухлен зид. Той залитна назад, жената се възползва, дръпна се от Джийн (който изглеждаше пребит) и настъпи към Локи.

Беше захвърлила дрипите и Локи забеляза, че е млада, вероятно по-млада от него, облечена с тъмни дрехи и тънка, добре скроена кожена жилетка на ивици. Беше теринка, с доста мургава кожа и черна коса, сплетена в стегнати плитки, които обрамчваха главата ѝ като корона. По увереността ѝ си личеше, че е убивала и преди.

„Няма проблеми — помисли си Локи и заотстъпва назад. — Аз също.“ И точно тогава се спъна в тялото на мъжа, когото бе наръгал току-що.

Тя веднага се възползва от това. Веднага щом той се изправи отново, изхвърли десния си крак в дъга. Стъпалото ѝ се заби като чук в лявата предмишница на Локи и той изруга, а кинжалът изхвърча от внезапно омекналите пръсти. Разярен, Локи замахна с десния кинжал.

Сръчна досущ като Джийн, теринката сграбчи дясната му китка с лявата си ръка, дръпна го безпощадно напред и заби дясната си китка в брадичката му. Кинжалът му изсвистя в мрака като мъж, скочил от висока сграда, и изведнъж черното небе горе се смени с надвиснали сиви камъни. Той се запозна с тях с такъв замах, че зъбите му изщракаха като зарчета в паница.

Тя го ритна още веднъж, за да го претърколи по гръб, а после стъпи върху гърдите му и го притисна. Беше уловила един от кинжалите му и Локи я гледеше зашеметен как се наведе, за да го прониже. Ръцете му се бяха вдървили и откликваха предателски бавно и усещаше непоносим сърбеж по незащитената си шия, докато собственият му стилет се спускаше към нея.

Не чу как брадвата на Джийн потъна в гърба ѝ, но по следствието се досети за причината. Жената подскочи нагоре, изви се назад, стилетът се изплъзна от ръката ѝ и издрънча точно до лицето на Локи. Той трепна. Нападателката му се свлече на колене до него. Дишаше учестено и плитко, а после се извърна и той видя една от Проклетите сестри на Джийн забита сред разпълзяващо се тъмно петно под кръста ѝ, отдясно на гръбнака.

Джийн прескочи Локи, наведе се и извади брадвата от гърба ѝ. Тя изохка и падна напред, но Джийн яростно я издърпа на крака,

застана зад нея и опря острието на бравата в гърлото ѝ.

— Ло... Лео! Леоканто! Добре ли си?

— Толкова ме боли, че като нищо може да съм умрял — изпъшка Локи.

— Бива. — Джийн натисна бравата, която държеше точно зад острието като бръснар, който бръсне брада. — Говори. Мога да ти помогна да умреш, без да те заболи повече. Мога да ти помогна дори и да живееш. Ти не си обикновена разбойничка. Кой те прати тук?

— Гърбът ми — изстена жената с треперещ глас, от който бе изчезнала всякаква заплаха. — Моля ви! Моля ви, боли!

— Така и трябва. Кой те прати тук? Кой те нае?

— Злато — прокашля се Локи. — Бяло злато. Ще ти платим. Двойно. Само ни кажи име.

— О, богове, колко боли...

Джийн я сграбчи за косата със свободната си ръка и дръпна. Тя извика и изпъна гръб. Локи примига, щом видя как от гърдите ѝ изхвърча тъмна перната сянка — влажният глух звук от изстрела на арбалет стигна до слуха му чак секунда по-късно. Джийн отскочи назад слисан, пусна жената и тя падна на земята. Миг по-късно отмести поглед от Локи и замахна заплашително с бравата.

— Ти!

— На вашите услуги, мастер Де Фера.

Локи изпружи врат назад и мярна жената, която преди няколко вечери ги откъсна от улицата и ги заведе при Архонта. Вятърът развяваше разпуснатата ѝ тъмна коса. Носеше впит черен жакет над сива жилетка и сива пола, а в лявата си ръка държеше незареден арбалет. Идваше към тях със спокойна крачка от посоката, от която бяха дошли. Локи изпъшка и се претърколи, а тя застана от дясната му страна.

До него просякинята шасоньорка нададе последен влажен хрип и издъхна.

— Проклятие! — извика Джийн. — Тъкмо щях да получа от нея някои отговори!

— Не, нямаше — отвърна агентката на Архонта. — Погледни десницата ѝ.

Локи се изправи разтреперан на крака и двамата с Джийн го огледаха — там на бледата светлина на луните и няколкото

крайбрежни фенера проблясваше изящен нож с извито острие.

— Възложиха ми да ви пазя — рече жената и застана до Локи с доволна усмивка.

— Чудничка работа — рече Джийн и разтърка ребрата си с лява ръка.

— Доста добре се справяхте почти до края. — Тя погледна ножчето и кимна. — Вижте, този нож има допълнителен жлеб по острието. Това обикновено значи, че по него тече някаква гадост. Протакала е, за да я изцеди и да ви намушка с него.

— Не знам какво значи жлеб по острието — сопна й се Джийн. — Знаеш ли за кого, по дяволите, работят тези двамата?

— Да, имам някои теории.

— А нещо против да ги споделиш? — попита Локи.

— Ако ми дадат такава заповед — отвърна мило тя.

— Проклети да са всичките верарци и дано боговете им пратят повече язви по интимните части, отколкото косми по главите! — измърмори Локи.

— Аз съм родена във Вел Вирацо — поясни жената.

— Име имаш ли си? — попита Джийн.

— Много са. Всичките прекрасни и нито едно истинско — отвърна тя. — Вие двамата ме наричайте Мерейн.

— Мерейн Брей. — Локи потръпна и разтри лявата си ръка под лакътя с другата. Джийн сложи ръка на рамото му.

— Нещо повредено, Лео?

— Не е много. Може би достойнството ми и предишните ми схващания за божествената благосклонност като даденост — въздъхна Локи. — От няколко вечери насам забелязахме, че ни следят, Мерейн. Сигурно сме видели теб.

— Съмнявам се. Господа, по-добре си събирайте нещата и тръгвайте. Нататък, накъдето си вървяхте. Скоро тук ще дойдат стражи, а те не са под командването на моя работодател.

Локи събра окървавените си стилети и ги избърса в панталоните на убития мъж, преди да ги прибере обратно в ръкавите си. Гневът на борбата се беше уталожил и при вида на трупа Локи усети, че му се повдига, и бързо се дръпна оттам.

Джийн вдигна палтото си и пхна вътре брадвата. Скоро тримата вървяха, с Мерейн по средата, промушила ръце в лактите им.

— Моят работодател — обади се тя — пожела тази вечер да ви пазя и като дойде сгода, да ви заведе долу на един кораб.

— Чудесно — рече Локи. — Отново частен разговор.

— Не бих казала. Но ако трябва да гадая, бих предположила, че е намерил работа за вас двамата.

Джийн метна бърз поглед на двата трупа, проснати в тъмното далече зад тях, и се изкашля в юмрука си.

— Великолепно — изръмжа той. — Досега това място е толкова скучно, само усложнения липсват!

РЕМИНИСЦЕНЦИЯ: УВЕСЕЛИТЕЛНАТА ВОЙНА

1

На шест дни път от Тал Верар нагоре по крайбрежния път поселището Салон Курбо се гуши в една клисура сред черните морски скали, потънала в необичайно буйна зеленина. Нещо повече от частно имение, но не съвсем село, поселището се е вкопчило в своеобразния си живот в тлеещата сянка на планината Азар.

По времето на Теринския трон Азар оживял и изригнал и погребал живи три села и десет хиляди души за някакви си минути. В днешно време той явно е доволен само да тътне и кудкудяка и да изпраща към морето виещи се пепелни струи и ята от гарвани кръжат безгрижно под уморения пушек на стария вулкан. Тук започват горещите, прашни равнини, наречени Адра Моркала, обитавани от малцина и необичани от никого. Те са се ширнали като изсъхнало, напукано морско дъно чак до южните граници на Галинел, най-западния и занемарен кантон на Кралството на Седемте същности.

Локи Ламора влезе в Курбо на кон на деветия ден от Дурим в Седемдесет и осмата година на Нара. Мека зима, каквато е в западните краища. Една плодоносна година (и отгоре) бе изминала, откакто двамата с Джийн за пръв път стъпиха в Тал Верар и в обкования с желязо сандък отзад в наетата карета на Локи дрънкаха хиляда златни

солария, откраднати на билиард от някой си лорд Ландревал от Еспара, необичайно чувствителен към лимони.

Малкото пристанище на поселището гъмжеше от малки плавателни съдове — яхти, увеселителни баржи и плаващи край брега галери с квадратни копринени платна. Далеч в открито море бяха закотвени един галеон и един едномачтов платноход. И двата развяваха вимпелите на Лашейн под фамилни гербове и знамена, непознати на Локи. Вееше лек ветрец и слънцето беше бледно, по-скоро сребристо, отколкото златно иззад мъгливите издихания на планината.

— Добре дошли в Салон Курбо — приветства ги лакей, облечен в ливрея в черно и масленозелено и с висока шапка от пресован черен филц. — Какви са званията ви и как е нужно да ви обявим?

Жена в ливрея постави дървено блокче под отворената врата на каретата, той слезе с ръце на кръста и се протегна с облекчение, а после скочи на земята. Носеше увиснали черни мустаци под очила с черни рамки и напомадена черна коса. Дебелото му черно палто беше прибрано в кръста и раменете, но разкрито от кръста надолу. Полите му стигаха до коленете и се развяваха подире му като наметало. Беше сменил по-изисканите впити панталони и обувки със сиви панталони, чиито крачоли бяха затъкнати в ботуши до коляното, матовочерни под тънкия слой пътен прах.

— Аз съм Мордави Феруайт, търговец от Емберлен — представи се той. — Съмнявам се дали е нужно присъствието ми да бъде обявявано, тъй като не притежавам никаква значима титла.

— Много добре, мастер Феруайт — отвърна любезно лакеят. — Лейди Салджеска ви е признателна, че посетихте Салон Курбо, и искрено ви желае успех във вашите работи.

— „Признателна ви е, че посетихте“ — отбеляза Локи, — а не „Ще е поласкана да ви приеме“. Графиня Вира Салджеска от Лашейн беше абсолютната владетелка на Салон Курбо — поселището бе изградено в един от нейните имоти. Наравно отдалечено от Балинел, Тал Верар и Лашейн и еднакво неудобно за управление, Салон Курбо беше до голяма степен автономно убежище на богатите от Пиринчения бряг.

В добавка към постоянно пристигащите по крайбрежния път карети и увеселителните корабчета от морето Салон Курбо привличаше и още една забележителна форма на придвижване, върху

която Локи бе размишлявал меланхолично по протежение на целия път.

Дрипави групи селяни, градски бедняци и селски окаяници се тътреха морно по прашните пътища към владението на лейди Салджеска. Прииждаха на пресекулки, но в неспирни потоци и се стичаха в странния частен град, сгушен под тъмните планински върхове.

Локи си въобразяваше, че знае за какво точно идват тук, но следващите няколко дни, прекарани в Салон Курбо, доказаха, че познанията му са печално непълни.

2

Първоначално Локи очакваше, че за подсигуряването на последните части от плана му за Кулата на греха може да е нужно едно морско пътешествие до Лашейн или дори до Исара, но разговорите с няколко заможни верарци го убедиха, че в Салон Курбо може би ще намери точно каквото му трябва.

Представете си крайморска долина, врязана в черен като нощ камък, може би триста метра дълга и стотина широка. В източния ѝ край от една пукнатина в скалите се излива подземен поток и се стича надолу по наредени стъпаловидно камъни. Носът над този поток е под владение на резиденцията на Салджеска, голяма каменна къща, издигаща се над двойни стени със зъбери, една малка крепост.

Склоновете на долината на Салон Курбо са високи може би двайсет метра и почти по цялата си височина са терасирани и покрити с градини. Там виреят гъста папрат, виещи се лози, цъфнали орхидеи, плодни и маслинови дървета — плътна кафяво-зелена завеса, изпъкваща живо на черния фон. Тънки напоителни канали лъкатушат из тях и утоляват жаждата на изкуствения рай на Салджеска.

В самия център на долината има кръгла арена и градините от двете страни на този каменен градеж опират в стените на няколко десетки солидни сгради от полиран камък и лакирано дърво. Миниатюрният град е стъпил върху подпори, платформи и тераси, очарователно обградени с пътеки и стълбища на всяко ниво.

Локи се разходи по тези пътеки следобеда, когато пристигна, в търсене на крайната си цел, достойно и без да бърза — очакваше да

остане тук много дни, а може би и седмици. Салон Курбо, също като комарджийниците на Тал Верар, привличаше богатите безделници в големи количества. Локи вървеше сред верарски търговци и благородници от Лашейн, издънки на западните Същини, придворни дами от Нес (твърде натруфени, Локи досега не подозираше, че съществуват толкова златоткани платове!) и земевладелските родове, на които служеха. Тук-там бе убеден, че забелязва дори каморци, с маслинена кожа и високомерни, но, слава Богу, никой от тях не бе толкова важен за него, че да го познае.

Толкова много телохранители и толкова много тела за охраняване! Богати тела и лица; хора, които можеха да си позволят истинска алхимия и физика, за да церят болезките си. Нямаше гноящи рани, увиснали от лицата израстъци, криви зъби, стърчащи от разкървани венци, лица, измършавели от недохранване. Клиентелата на Кулата на греха можеше да е по-отбрана, но тези тук бяха още по-изискани и разглежени. Наети музиканти следваха някои от тях, та дори и в кратките разходки от трийсет-четирийсет крачки да не ги застрашаваш с нито миг скука. Богати мъже и жени, червиви от пари, гъмжаха навсякъде край Локи под съпровода на музика. Дори и човек като Мордави Феруайт може би харчеше месечно по-малка сума за храна, отколкото някои от тях хвърляха всеки ден само за да ги забележат на закуска.

Бе дошъл в Салон Курбо точно заради тях — не за да ги обере, по изключение, а за да се възползва от привилегирования им опит. Там, където богатите гнездяха като пъстропери птици, ги следваха и онези, които им осигуряваха лукса и услугите, на които разчитаха. В Салон Курбо се бяха заселили за постоянно шивачи, търговци на облекло, майстори на инструменти, стъклари, алхимици, доставчици, артисти и дърводелци. Да, задругата им беше малка, но с най-високо реноме, достойно за аристократичната клиентела и предлагащо съответните цени.

Почти в средата на южната галерия на Салон Курбо Локи откри работилницата, заради която бе изминал целия този път — доста дълго двуетажно каменно здание без прозорци по фасадата. На дървената табела над единствената врата пишеше:

М. Бомонден и дъщери:
Домакински уреди и фини мебели
по поръчка

На вратата на работилницата на Бомонден висеше украшение от дърворезба с герба на рода Салджеска (който Локи бе мярнал на знамената, веещи се тук-там, и на шарфовете на стражата на Салон Курбо) — знак, че тукашното производство се ползва с личното одобрение на лейди вира. На Локи това не говореше нищо, защото знаеше твърде малко за вкусовете на Салджеска, за да прецени...! Но славата на Бомонден се носеше чак до Тал Верар.

Щеше да прати куриер утре рано сутрин, както беше ред по, и да помоли за среща, за да обсъдят въпроса за особените столове, които имаше нужда да му се направят.

Във втория час на следващия следобед ръмеше кротък, топъл дъжд — мъглица, която не капеше, а по-скоро се носеше из въздуха като влажен тюл. Размити стълбове от пара се виеха сред дърветата и над долината, а по пътеките, не както друг път, не сновяха заможни граждани. Огърлица от сиви облаци кичеше северозападния склон на високата черна планина. Вода се стичаше във врата на Локи, когато той застана на прага на Бомонденовата работилница и почука силно три пъти.

Вратата незабавно се отвори навътре и един жилав, около петдесетгодишен мъж се втренчи в Локи през кръглите си очила. Беше облечен със семпла памучна туника с ръкави, запретнати над лактите, които разкриваха избелялата зелено-черна татуировка на гилдията на лявата му ръка, и дълга черна престилка с поне шест видими джоба отпред. В повечето имаше инструменти, а в единия — сиво котенце, чиято главичка се подаваше от него.

— Мастер Феруайт? Мордави Феруайт?

— Толкова се радвам, че ми отделихте време — заговори Локи. Говореше с лек вадрански акцент, колкото да загатне, че произхожда от Далечния север. Беше решил мързеливо да остави този Феруайт да говори възможно най-гладко терински. Протегна десница да се ръкуват. В лявата си ръка държеше черна кожена чанта с желязна закопчалка. — Мастер Бомонден, предполагам?

— И никой друг. Влизайте направо, господине, да не ви вали дъждът. Ще пиете ли кафе? Позволете да разменя една чаша срещу палтото ви.

— С удоволствие.

— Фоайето на работилницата беше с висок таван и уютна ламперия и осветено от малки златни фенери на стенни аплици. Задната му част беше преградена от тезгях с вратичка, а зад него Локи виждаше лавици, отрупани с мостри от дърво, плат, восък и масла в стъклени буркани. Тук миришеше на огладено с шкурка дърво — остра, приятна нотка. Пред тезгяха имаше малък кът за седене, постлан с килим и с два великолепно изработени стола с черни кадифени възглавници.

Локи остави чантата в краката си и се обърна, за да може Бомонден да му помогне да съблече мокрото си черно палто. После отново я вдигна и се настани на по-близкия до вратата стол. Дърводелецът окачи палтото на една пиринчена кука на стената.

— Момент, ако обичате — каза той и мина зад тезгяха. От новата си наблюдателница Локи виждаше закрит със зебло вход зад тезгяха, който предполагаше, че води към самата работилница. Бомонден бутна завесата и се провикна:

— Лаурис! Кафето!

Отвътре дойде някакъв приглушен отговор, който очевидно бе сметнат за задоволителен, той бързо излезе иззад тезгяха, седна на стола срещу Локи и грозноватото му лице се набръчка в приветствена усмивка. Малко по-късно зеблото отново отхвърча и от работилницата излезе луничаво петнайсет-шестнайсетгодишно момиче, кестеняво и жилаво като баща си, но с по-мускулести ръце и рамене. Носеше дървен поднос с чаши и сребърни канички и когато излезе иззад тезгяха, Локи забеляза, че подносът имаше крачета, като малка масичка.

Тя постави масичката с кафето между Локи и баща си, леко встрани, и кимна уважително на госта.

— Моята най-голяма дъщеря Лаурис — представи я майстор Бомонден. — Лаурис, това е мастер Феруайт от дома Бел Саретон, от Емберлен.

— Очарован съм — рече Локи. Лаурис беше съвсем близо и той забеляза, че косата ѝ е пълна с къдрави дървени стърготини.

— Ваша покорна слугиня, мастер Феруайт. — Лаурис отново кимна, готова да се оттегли, но забеляза сивото котенце, което се подаваше от джоба на баща ѝ. — Татко, забравил си Пъргавелко. Нали не искаше да го държиш в джоба си, докато пиете кафе?

— Нима? Олеле, виждам какво съм направил. — Бомонден извади котенцето от престилката. Локи се слиса, като видя колко отпуснато беше то в дланите му — лапичките и опашката му висяха, а главичката му се клатеше. Та коя самоуважаваща се котка ще спи, когато я вадят и разнасят във въздуха? Но когато Лаурис пое котето в ръце и се обърна да си върви, Локи видя отговора. Очичките на котето бяха широко отворени и чисто бели.

— Животинчето е Укротено — рече Локи тихо, когато Лаурис влезе в работилницата.

— Боя се, че да — отвърна дърводелецът.

— Не бях виждал такова нещо! С каква цел може да се Укроти котка?

— С никаква, мастер Феруайт, с никаква. — Усмивката на Бомонден бе изчезнала, заменена с бдително, притеснено изражение. — И, разбира се, не е мое дело. Най-малката ми дъщеря Парнела го намерила изоставено зад Вила Верданте. — Бомонден говореше за голямата луксозна странноприемница, където отсядаха гостите на Салон Курбо от средната класа, хора, които не бяха лични гости на лейди Салджеска. Самият Локи също бе отседнал там.

— Странно, да му се не види.

— Кръстихме го Пъргавелко, на шега, един вид, макар че той не прави почти нищо. Трябва да бъде принуждаван да яде и сръчкван, да... да отделя, нали разбирате. Парнела мислеше, че ще е по-милостиво да му смачкаме главата, но Лаурис не щеше и да чуе и не можах да ѝ откажа. Сигурно ме смятате за слаб и вдетинен.

— Никак даже — поклати глава Локи. — Светът е достатъчно жесток и без нашия принос. Одобрявам! Искях да кажа, че е странно, да му се не види, че изобщо някой е извършил подобно нещо.

— Мастер Феруайт. — Дърводелецът облиза нервно устни. — Изглеждате ми милостив човек и трябва да разберете... Нашето положение тук ни осигурява стабилна и доходна работа. Дъщерите ми ще разполагат със значително наследство, когато им отстъпя

работилницата. Тук... в Салон Курбо се случват неща, в които ние, занаятчиите... не си врем носа. Не бива. Ако разбирате накъде бия.

— Разбирам — отвърна Локи, стареещ се да запази доброто настроение на мъжа, ала си отбеляза наум, че може да се порови малко и да разбере какво толкова тревожи дърводелеца. — Действително разбирам. Така че да не говорим повече за това и да бъдем делови.

— Много сте любезен — рече Бомонден с явно облекчение. — Как пиете кафето си? Аз му слагам мед и сметана.

— Мед, моля.

Бомонден наля горещо кафе от сребърното кафениче в чаша от дебело стъкло и добави мед с лъжичката, докато Локи не кимна. Локи пиеше кафето си, докато Бомонден бомбардираше своето с толкова сметана, че то посивя. Беше качествено, гъсто и много горещо.

— Моите благодарности — измърмори Локи с леко опарения си език.

— От Исара е. Домакинството на лейди Салджеска не може да му се насити — обясни дърводелецът. — Останалите си го купуваме на стиски от нейните търговци, когато дойдат. Та вашият куриер ми съобщи, че желаете да обсъдим поръчка, която, по нейните думи, била много особена.

— Да, действително — отвърна Локи. — Особена до такава степен, че може да се поразите от ексцентричността ѝ. Уверявам ви, че съм напълно сериозен.

Локи остави кафето и вдигна чантата в скута си, после извади от джоба на жилетката си едно ключе и отключи закопчалката. Бръкна вътре и извади няколко парчета сгънат пергамент.

— Вероятно сте запознат със стила на последните няколко години на Теринския трон? — продължи той. — Съвсем последните, тъкмо преди Талатри да загине в битката с Вързомаговете? — Подаде единия пергамент на Бомонден, който свали очилата си, за да го разгледа.

— О, да — заговори бавно дърводелецът. — Талатри барок, наричан също и Последния разцвет. Да, изработвал съм предмети по този фасон и преди... Лаурис също. Интересувате се от този стил?

— Нужен ми е комплект столове — отвърна Локи. — Четири броя, с кожени облегалки, от лакиран срязан полумесец с инкрустации от истинско злато.

— Срязаният полумесец е доста деликатна дървесина и е годна само за допълнения. За по-нормално седене съм сигурен, че бихте искали вещерско дърво.

— Господарят ми е голям педант във вкусовете си, колкото и странни да са те — отвърна Локи. — Той настоя за срязан полумесец, няколко пъти при това, за да е сигурен, че желанието му е ясно.

— Е, и от марципан да бяхте поискали да ги изработя, предполагам, че щеше да ми се наложи... с ясното съзнание, разбира се, че съм ви предупредил да не прекалявате с ползването им.

— Естествено. Уверявам ви, мастер Бомонден, няма да бъдете държан под отговорност за нищо, което ще се случи с тези столове, след като напуснат работилницата ви.

— О... Аз неизменно гарантирам качеството на изработката ни, но не мога да втвърдя меко дърво, мастер Феруайт. Е, щом е така, имам няколко книги с отлични илюстрации на този стил. Вашият художник се е справил добре като за начало, но бих искал да ви предложи по-голямо разнообразие на избора...

— На всяка цена — отвърна Локи и продължи да пие доволно кафето си, а дърводелецът стана и пак отиде на входа на работилницата.

— Лаурис! — извика Бомонден. — Трите ми тома с Велонета... Да, същите.

Той се върна малко по-късно, гушнал три дебели тома с кожени подвързии, които миришеха на старост и на някакъв пикантен алхимически консервант.

— Велонета — рече той и постави книгите в скута си. — Запознати ли сте с нея? Била е най-напредничавият учен на Последния разцвет. В целия свят съществуват само шест гарнитури нейна изработка, доколкото знам. Повечето от тези страници са посветени на скулптурата, живописа, музиката, алхимията... Но има чудесни абзаци за мебелите, бисери, които си заслужава да изровиш. Ако ви е угодно...

Прекараха половин час в обсъждане на донесените от Локи скици и страниците, които Бомонден искаше да му покаже. Заедно изковаха приемлив компромис за модела на столовете, които щеше да получи „Мастер Феруайт“. Бомонден донесе собствена писалка и си водеше бележки с неразгадаеми драскулици. Локи никога досега не се

бе замислял колко много детайли съдържа нещо толкова безхитростно като стола. Когато приключиха обсъждането на краката, облегалките, пълнежа на тапицерията, кожите, резбата и изработката, мозъкът на Локи направо негодуваше.

— Отлично, мастер Бомонден, отлично — каза той въпреки това. — Точно същото, от срязан полумесец, лакиран в черно, с позлата на украсата от резба и гвоздеите. Трябва да изглеждат така, сякаш са извадени от двора на император Талатри едва вчера, нови и необгорени.

— Ах... — въздъхна дърводелецът. — Тук възниква деликатен въпрос. Без ни най-малко да имам намерение да ви обидя, трябва да изясня, че те никога няма да минат за оригинали. Ще бъдат точна възстановка на стила, свършени дубликати, с качество, съперническо на които и да е мебели по света, но специалистът ще ги различи. Те са малцина и далеч един от друг, но подобен специалист никога няма да обърка великолепна възстановка с оригинал, па макар и скромна. Оригиналите са вехтеели векове наред. Тези просто ще бъдат нови.

— Разбирам намека ви, мастер Бомонден. Не се страхувайте — аз ги поръчвам за ексцентрични цели, а не с цел измама. За тези столове никой никога няма да твърди, че са оригинали, давам ви дума. А мъжът, който ще ги получи, всъщност е такъв специалист.

— Много добре тогава, много добре. Нещо друго има ли?

— Да — отвърна Локи, който досега бе задържал две пергаментови скици и му ги подаде. — След като вече се договорихме за модел на гарнитурата от столове, това — или нещо твърде подобно, нагледно от вас като специалист, трябва да бъде включено в плановете.

Докато Бомонден проумяваше за какво намекуват скиците, веждите му постоянно се повдигаха на челото, докато най-накрая вече нямаше повече накъде и когато стигнаха зенита си, трябваше да ги изстрелят надолу като стрели от арбалет.

— Това е изумително странен предмет — рече той най-сетне. — Много странно допълнение... Не съм съвсем сигурен...

— Жизненоважно е — отвърна Локи. — Това, или нещо много близо до него, в рамките на собствената ви дискретност. Абсолютно необходимо е. Моят господар няма да поръча столовете, ако тези елементи не са вградени в тях. Цената е без значение.

— Възможно е — рече дърводелецът след кратък размисъл. — Възможно е, с известно нагаждане на моделите. Убеден съм, че разбирам намерението ви, но мога да усъвършенствам тази схема... Длъжен съм, за да могат столовете да се ползват като столове. Мога ли да запитам защо е нужно това?

— Господарят ми е мил старец, но, както вие несъмнено сте схванали, твърде ексцентричен и ужасно се бои от огън. Страх го е, че ще попадне в капана на пламъците в кабинета си или в библиотечната си кула. Вие несъмнено разбирате как тези механизми ще помогнат душата му да намери покой?

— Предполагам, че да — измърмори Бомонден и докато говореше, изумлението и неохотата му преминаха в интерес: към професионалното предизвикателство.

След това остана само да се спазарят, макар и учтиво, във все по-тънки и по-тънки подробности, докато Локи най-сетне успя да изкопчи предложение за цена от Бомонден.

— На каква валута бихте желали да се спрем, мастер Феруайт?

— Предполагам, че ще е удобно в соларии.

— Тогава, да речем... по шест солария на стол? — Бомонден го изговори с престорено безразличие. За първоначална цена си беше нагло, дори и за луксозна изработка. Очакваше се Локи да свали цената, но вместо това той се усмихна и кимна.

— Щом желаете по шест на стол, ще получите по шест.

— О... — възкликна Бомонден толкова изненадан, че не можа и да се зарадва. — О... Ами, добре! С твърде голямо удоволствие ще приема разписката ви.

— Макар това да би ни устройвало при обичайните обстоятелства, нека направим нещо по-удобно и за двама ни. — Локи бръкна в чантата и извади кесия, от която отброи дваисет и четири златни солария на масичката за кафе, а Бомонден го наблюдаваше с все по-нарастващо външение. — Заповядайте предварително. Предпочитам, когато идвам в Салон Курбо, да нося значителни суми. В това малко градче има нужда от лихвар.

— Ах, благодаря, господин Феруайт, благодаря! Не очаквах... е, само да оформя поръчката и останалите документи за вас и ще приключим.

— Сега, нека ви попитам, разполагате ли с всички нужни материали за поръчката на моя господар?

— О, да! Напълно съм уверен!

— Складът ви тук, в работилницата ли е?

— Да, точно така, мастер Феруайт.

— Колко време да очаквам, че ще е нужно за изработката?

— Хммм... като се имат предвид останалите ми задължения и вашите изисквания... шест седмици, възможно е и седем. Сам ли ще дойдете за тях, или ще трябва да уредим доставка?

— Това също се надявах да уредим по малко по-удобен начин.

— Е, ами... вие бяхте толкова любезен, че съм убеден, че бих могъл да разместя графика си. Пет седмици може би?

— Мастер Бомонден, ако вие и дъщерите ви работите, повече или по-малко, изключително по моята поръчка, като започнете от днес следобед, възможно най-бързо, според вас колко време би отнело?

— О, мастер Феруайт, мастер Феруайт, трябва да разберете, чакат ме и други поръчки за клиенти с положение! За важни хора, ако разбирате намека.

Локи остави още четири златни монети на масичката за кафе.

— Мастер Феруайт, бъдете разумен! Та това са само столове! Ще вложа всички възможни усилия да изпълня поръчката ви възможно най-бързо, но не мога току-така да изместя поръчките на настоящите си клиенти...

Локи остави още четири монети до предишните.

— Мастер Феруайт, моля ви, ние бихме вложили изключителните си усилия за далеч по-малко, ако вече няхахме клиенти, които сме длъжни да удовлетвори! Как бих могъл да им обясня?

Локи остави още шест монети точно в средата между двете купчинки и построи малка кула.

— А сега, Бомонден? Четирийсет солария, когато бяхте доволен само на двайсет и четири?

— Господине, моля ви, единственото ми съображение е, че клиентите, дали поръчки преди вас, трябва да имат предимство, учтивостта го изисква...

Локи въздъхна и стовари още десет солария върху масичката за кафе и катурна малката кула. Кесията бе изпразнена.

— Може да се е получил недостиг на материали. Някоя от основните дървесини, масла или кожи. Трябва пратеници, за да ги донесат. Шест дни до Тал Верар и шест обратно. Несъмнено се е случвало и преди и вие несъмнено можете да обясните.

— О, но каква досада, как ще се подразнят...

Локи извади втора кесия от чантата и я насочи като кама напред във въздуха.

— Върнете им част от парите. Ето, вземете още от моите. — Той отсипа още монети съвсем наслуки. Дрънкането на метала в метал отекна във фоайето.

— Мастер Феруайт... — възкликна дърводелецът. — Кой сте вие?

— Мъж с безусловно сериозно отношение към столовете. — Локи пусна полупразната кесия върху купчината злато до кафеничето. — Цели сто солария. Отложете останалите си поръчки, оставете останалите си задължения, извинете се, върнете парите. Колко време ще отнеме?

— Може би седмица — отвърна победеният Бомонден шепнешком.

— Значи сте съгласен? Докато не са готови моите четири стола, това е мебелната работилница на Феруайт? В касата във Вила Верданте имам още злато и ако ми откажете, за да престана да ви го натрапвам, ще се наложи да ме убиете. Договорихме ли се?

— Боговете да са на помощ и на двама ни, да!

— Тогава се хващайте на работа. Почвайте да дялкате, и аз се залавям с пилеене на време в странноприемницата. Пратете куриери, ако трябва да огледам нещо. Ще остана, докато приключите.

3

— Както виждате, ръцете ми са празни, а е немислимо да скриеш нещо в ръкава на тази превъзходно ушита туника.

Локи стоеше пред голямото огледало в стаята си във Вила Верданте само по брич и лека туника от тънка коприна. Маншетите на ръкавите бяха издърпани нагоре и той се взираше напрегнато в отражението си.

— Разбира се, невъзможно е да извадя колода карти от въздуха... ала какво е това?

Той замахна широко с десница към огледалото и от ръката му несръчно се изплъзна колода карти, които се разхвърчаха и нападаха по пода.

— О, по дяволите — измърмори Локи.

Разполагаше с цяла седмица време за убиване, а ловкостта на ръцете му се възстановяваше мъчително бавно. Скоро Локи насочи вниманието си към любопитната институция в сърцето на Салон Курбо, която привличаше толкова много богати безделници в това място и толкова много измъчени клетници да гълтат праха на каретите им, докато се влачат към същото място.

Наричаха я Увеселителната война.

Арената на лейди Салджеска бе миниатюрно копие на легендарната стадия ултра на Терим Пел с дванайсетте мраморни идола на боговете, украсили външната стена във високи каменни ниши. По божествените им глави и рамене кацаха гарвани и грачеха унило по шумната навалица край портите. Докато си пробиваше път сред суматохата, Локи забеляза всички известни на човека люде, предоставящи услуги. Тук имаше лекари, които къткаха старците, носачи с носилки, които носеха немошните (или безочливите лентяи), музиканти и жонгльори, стражи, преводачи и десетки мъже и жени, които размахваха ветрила или носеха големи копринени чадъри — приличаха досущ на крехки гъби с човешки ръст, докато търчаха подир господарите си под все по-палещите утринни лъчи.

За площадката на Имперската арена се твърдеше, че е толкова обширна, че и стрелата на най-силния стрелец не би могла да прехвърчи до другия ѝ край. Но площадката на Салджеска беше само петдесет метра в диаметър. Нямаше места за простолюдието — гладките каменни стени се издигаха два̀сет стъпки над гладката каменна площадка и завършваха с разкошни галерии, чиито платнени тенти се ветрееха.

Три пъти дневно стражите в ливреи на лейди Салджеска отваряха портата за посетителите на Салон Курбо от висшата класа. Имаше една-единствена галерия за правостоящи (от която дори и се виждаше прилично) с безплатен вход, но огромното мнозинство от зрители предпочитаха луксозните места и ложи, които трябваше да се

резервират доста време преди това. Колкото и да не беше модно, на първото си посещение на Увеселителната война Локи избра да стои прав. Едно относително нищожество като Мордави Феруайт нямаше реноме, което да защитава.

Площадката на арената представляваше лъскава решетка от бели и черни квадрати с дължина на страната един метър, разположени двайсет на двайсет като великанска дъска за играта „Уловете херцога“. Но докато тази игра се играеше с дребни фигури от дърво или слонова кост, на игралното поле на Салджеска фигурите бяха живи. На това поле излизаха бедняците и сиромасите, по четирийсет от всяка страна, с бели и черни наметала, за да се отличават. Точно заради тази странна служба те рискуваха да изминат дългия и тежък път до Салон Курбо.

Локи вече бе открил двете строго охранявани големи казарми зад арената на лейди Салджеска, където отвеждаха бедняците, щом пристигнеха в Салон Курбо. Там ги караха да се изкъпят и им осигуряваха проста храна два пъти дневно за времето на престоя им, който можеше да продължи неопределено. На всеки „стремящ се“, както бяха известни, даваха номер. Три пъти дневно по случаен жребий избираха два отбора от по четирийсет души за предстоящата Увеселителна война. Единственото правило в тази война беше живите фигури да могат да стоят, да се движат и да се подчиняват на заповеди. Най-младите участници бяха деца по на осем-девет години. Който откажеше да участва, когато изтеглят номера му, макар и само веднъж, го изхвърляха моментално от поселището на Салджеска и му забраняваха да се връща. Да те изхвърлят без припаси и подготовка по пътищата на тази безводна земя бе равносилно на смъртна присъда.

Две дузини от стражите на Салджеска, въоръжени с изпъкнали щитове и лакирани тояги, извеждаха стремящите се на арената. Те бяха яки мъже и жени, които се движеха с лекота и увереност, добити от тежък опит. Дори и стремящите се да вдигнеха всеобщо въстание, пак нямаха шанс срещу тях. Стражите подреждаха стремящите се на местата им върху дъската — четирийсет бели и четирийсет черни „фигури“. Шестнайсет квадрата отделяха двете подредени в две редици армии.

На противоположните краища на арената се разполагаха две специални галерии с ложи — едната с черни копринени завеси, другата — с бели. Тези ложи се запазваха много отрано по списък с

чакащите, както собствениците на комарджийници запазват билиардни маси или отделни стаи за определени часове. Който успяваше да си запази лежа, спечелваше правото за абсолютна власт над този цвят, докато трае войната.

Тази сутрин Военачалничката на Белите беше млада лашейнска виконтеса, чиято свита изглеждаше толкова изнервена, колкото тя беше въодушевена. Всички те драцеха бележки и преглеждаха таблици. Черният Военачалник беше ириданец на средна възраст с охранения, пресметлив вид на преуспял търговец. С него в ложата седяха и малките му син и дъщеря.

Макар че живите фигури можеха по договорка на двамата играчи да бъдат облечени със специални наметала, които им даваха привилегията за необикновени ходове, правилата точно на тази Увеселителна война, изглежда, бяха обичайните правила на „Уловете херцога“ без вариации. Контрольорите започнаха да дават заповеди и играта бавно започна да се разгръща — белите и черните фигури нервно се влачеха една към друга и много постепенно съкращаваха разстоянието между противниковите армии. Локи се озадачи от реакцията на публиката.

В ложите имаше към шейсет-седемдесет зрители и два пъти повече прислуга, телохранители, помощници и вестоносци на тяхно разположение, без да броим доставчиците в ливреи на Салджеска, които тичаха насам-натам да изпълняват прищевките им. Тълпата жужеше в нетърпеливо очакване и този шум изглеждаше крайно неуместен за скучното съревнование, което се оформяше на терена.

— Какво му е толкова пленителното? — измърмори си той на вадрански.

А после бе взета първата фигура и на арената излязоха Демоните.

Бялата Военачалничка умишлено жертва една от „фигурите“ си, мъж на средна възраст. И други нейни войници с: е промъкнаха зад него в явния капан, но Черният Военачалник очевидно реши, че размяната си струва. Черният Адютант изкрещя заповед и девойче в бяло, което нямаше двацет, пристъпи диагонално в един квадрат и докосна мъжа на средна възраст по рамото. Той сведе глава и миг по-късно одобрителното ръкопляскане на тълпата бе заглушено от дивии писъци, които идеха отляво на Локи.

Шестима мъже нахлуха на терена от един страничен вход, облечени в сложни кожени костюми, с гротескни маски в огненооранжево, развели буйни черни гриви. Те размахваха ръце във въздуха и надаваха безсмислени крясъци. Тълпата закрещя, когато те се втурнаха към свития мъж в бяло. Демоните го сграбчиха за ръцете и косата, завлякоха го, ридаещ, отстрани на терена и го показаха на тълпата като жертвено животно. Един от тях, мъж с гръмотевичен глас, посочи Черния Военачалник и изкрещя:

— Огласете присъдата!

— Аз искам да я оглася! — настоя момченцето в галерията на търговеца.

— Договорихме се първа да е сестра ти. Теодора, обяви присъдата. — Момиченцето се взря съсредоточено в терена, а после пошепна нещо на баща си. Той се прокашля и се провикна:

— Тя иска стражите да го пребият с тояги. По краката!

Така и направиха — Демоните хванаха гърчещия се и пищящ мъж за ръцете и краката и ги разтвориха, а двама стражи послушно започнаха да го налагат. Ударите на тоягите ехтяха над арената. Те старателно млатеха бедрата, пищялите и прасците му, докато водачът на Демоните не размахна ръце, за да ги пропъди. Публиката изръкопляска учтиво (но не особено въодушевено, отбеляза Локи) и Демоните изнесоха от терена треперещия, окървавен човек.

Върнаха се доста скоро — със следващия ход един от Белите отстрани Черен.

— Огласете присъдата! — отекна отново над арената.

— Ще продам правото за пет солария — извика виконтесата от Лашейн. — На първия желаещ!

— Аз ще платя! — провикна се един старец от галерията за правостоящи, облечен в слоеве кадифе и златоткан плат. Водачът на Демоните го посочи и той кимна на облечения с фрак помощник, застанал зад гърба му помощникът хвърли кесия на един от стражите на Салджеска, а той я отнесе към страната на Бялата Военачалничка и я метна в нейната галерия. После Демоните отнесоха младата жена в черно, за да я огледа старецът. След като я разгледа с преувеличено внимание, той кресна:

— Свалете й роклята!

Алчните ръце на Демоните разкъсаха черното наметало и мръсната памучна рокля на младата жена. След миг тя остана гола. Изглежда, бе решила да бъде по-кротка от мъжа преди нея — тя гледаше безизразно нагоре към стареца — дребен благородник или княз на търговците, нямаше значение — и мълчеше.

— Това ли е всичко? — провикна се водачът на Демоните.

— О, не — отвърна старецът. — Махнете ѝ и косата!

Тълпата избухна в аплодисменти и викове и жената за пръв път се издаде, че я е страх. Лъскавата ѝ грива от гъста черна коса стигаше чак под кръста, повод за гордост дори и сред нищите, може би единственото, с което можеше да се гордее на този свят. Водачът на Демоните угоди на тълпата — вдигна лъскав извит кинжал над главата си и нададе ликуващ вой. Жената се опита да се изтръгне от държащите я пет чифта ръце, но безуспешно. Бързо и болезнено водачът на Демоните започна да кълца дългите ѝ черни коси и те падаха по земята, докато я застлаха, а по главата на жената неравно отрязаните коси стърчаха като стърнище. По лицето и шията ѝ се стичаха вадички кръв, когато я извлякоха от арената, вцепенена и без да се съпротивлява.

И така продължи, докато безмилостното слънце пълзеше по небето и сенките се скъсяваха, а Локи наблюдаваше играта с нарастващо смущение. Живите фигури се движеха по лътящите нажежени квадрати без вода и без почивка, докато ги изнасяха от терена и ги предоставяха на съда на противниците Военачалници. Скоро на Локи му стана ясно, че присъдата можеше да бъде практически всичко, освен смърт. Демоните бяха длъжни да изпълняват заповедите с неистово въодушевление и да угаждат с всяко ново нареждане и унижение за признателната тълпа.

„Богове! — осъзна Локи. — Та надали някой изобщо е дошъл заради играта. Дошли са само за да гледат наказанията.“

Редиците от стражи в доспехи ликвидираха всяка възможност за отказ или бунт. „фигурите“, които отказваха да изтърчат на посочените им места или дръзваха да излязат от квадратите, без да им е наредено, бяха просто пребивани, докато се подчинят. И те се подчиняваха, а жестокостта на присъдите не намаляваше с развитието на играта.

— Гнили плодове! — извика момченцето в ложата на Черния Военачалник, и така и стана — възрастната жена с бяло наметало бе

запокитена срещу стената, обграждаща арената, и обсипана с ябълки, круши и домати от четирима Демони. Те я събориха на земята и продължиха да я засипват, докато не се сви, разтреперана, увила се с немошните си ръце, а по стената зад нея се разтичаха вкисната каша от плодове и сок.

Отмъщението на Бялата Военачалничка последва бързо. Тя взе набит мъж в черно и този път запази за себе си правото на присъда.

— Не бива да цапаме арената на нашата домакия. Отведете го до оцапаната с плодове стена! — извика тя. — Нека я почисти с език!

Тълпата посрещна това с бурни ръкопляскалия. Водачът на Демоните изблъска мъжа на арената до стената.

— Почвай да ближеш, измет!

Той започна вяло. Друг Демон извади бич със седем възлести ремъка, удари мъжа по плещите. Ударът го блъсна в стената и му разкървави носа.

— Спечели си шибаната надница, червей! — кресна Демонът и отново го удари с бича. — Друг път жена не те ли е молила да си използваш езика долу?

Мъжът отчаяно започна да ближе стената от горе до долу, като непрекъснато се задавяше, а това караше камшика на Демона отново да заплющи. Когато най-сетне изнесоха мъжа от терена, той се бе превърнал в кървава, повръщаща развалина.

И така продължи чак до обед.

— Богове, защо търпят това? Защо го приемат? — Локи стоеше в безплатната галерия сам и се взираше в богатите и могъщите, в стражите и прислугата им и в оредяващите редове на живите фигури от играта долу под тях. Той размишляваше и се потеше в дебелиите си черни дрехи.

Тук най-богатите и най-свободните хора в Теринския свят, притежаващи високо положение в обществото и пари, но необременявани от политически задължения, се събираха, за да се занимават с нещо, забранено от закона и от обичая отвъд границите на частното владение на Салджеска — да унижават и измъчват жестоко тези по-долу от тях, както им скимне, за собствена веселба и забавление. Арената и Увеселителната война очевидно бяха просто рамки. Средство за дадена цел.

Тук нямаше нито ред, нито справедливост. Гладияторите и затворниците, които се биеха пред тълпата, си имаха основание да го правят — те рискуваха живота си за слава или си плащаха цената, че са ги хванали. Мъже и жени увисваха на бесилото, защото Уродливия страж можеше да помогне само толкова на глупаците, тутлювците и хората без късмет. Но това тук беше произвол.

Локи усети как гневът разяжда вътрешностите му като язва.

Те нямаша представа какъв е той и на какво е способен. Представа си нямаша какво можеше да им стори Трънът на Камор, когото нищо не спираше в Салон Курбо, и с помощта на Джийн! Ако разполагаша с месеци за планиране и наблюдения, Джентълмените копелета щяха да го направят на нищо това място. Без съмнение щяха да намерят как да мамат в Увеселителната война — да оберат участниците, да оберат лейди Салджеска, да засрамят и унижат мръсниците, да очернят реномето на поселището така, че никой повече да не иска да стъпи тук!

Но...

— Уродливи страже — прошепна Локи. — Защо сега? Защо ми показваш това сега?

Джийн го чакаше в Тал Верар и вече бяха затънали до шия в една игра, подготовката, на която им бе отнела цяла година. Джийн не знаеше нищо за това какво става в Салон Курбо. Той очакваше Локи да се върне скоро с гарнитура от столове, за да осъществят замисления план — план, който и без това бе отчаяно изтънчен.

— Проклятие! — изруга Локи. — Да върви по дяволите всичко!

4

Камор преди години. Мократа просмукваща се мъгла обвиваше Локи и Отец Окови в средно сиви завеси, докато старецът водеше момчето към дома след първата среща с Капа Венкарло Барсави. Локи, пиян и плувнал в пот, се беше вкопчил на живот и смърт в гърба на Укротения козел.

— ... ти не принадлежиш на Барсави — рече Окови. — Него иначе си го бива — добре е да го имаш за съюзник и непрекъснато трябва привидно да му се подчиняваш. Но той несъмнено не те притежава. Нито пък аз в края на краищата.

— Значи не съм длъжен да...

— Да спазваш Тайния мир? Да бъдеш добър малък пезон? Само наужким, Локи. Само за да държиш вълците далеч от прага. Ако очите ти не са били защити със суров ремък през последните два дни, вече трябва да си разбрал, че съм намислил да ви направя с Кало, Галдо и Сабета ни повече, ни по-малко, а шибана стрела от балиста, която ще пониже сърцето на безценния Таен мир на Венкарло! — довери му Окови с хищна усмивка.

— Ух... — Локи се съсредоточи. — Защо?

— Хм. Ами... сложно е. Свързано е с това какъв съм аз и какъв се надявам ти да станеш някой ден. Жрец, закле се да служи на Уродливия страж.

— Капа нещо нередно ли върши?

— Ами... — рече Окови. — Ами, момко, въпроса си го бива. Дали постъпва правилно според Точните хора? О, богове, да — Тайният мир укротява градската стража, успокоява всички и по-малко от нас увисват на бесилото.

И все пак всяко жреческо съсловие си има, както ги наричаме ние, завети — закони, дадени от самите богове на тези, които им служат. В повечето храмове те са сложни, заплетени и досадни. При жреците на Благодетеля е лесно. Имаме само два. Първият — крадците преуспяват. Съвсем просто. Заповядано ни е да си помагаме взаимно, да се укриваме взаимно, да се помиряваме винаги, когато е възможно, и да се грижим за нашето братство да процъфтява, с каквото можем. Този завет Барсави го изпълнява, съмнение няма.

Но вторият завет — продължи Окови, снишил глас, и се огледа в мъглата, за да се увери двойно, че не ги подслушват — е следният: богатите помнят.

— Какво помнят?

— Че не са непобедими. Че ключалките се отварят, а съкровищата ги крадат. Нара, господарката на Вездесъщите болести, да е вярна Ръката ѝ, праща болести на хората, за да не забравят никога, че не са богове. И ние сме нещо такова за богатите и могъщите. Ние сме камъчето в обувката им, трънът в хълбока им, малко взаимодействие от тази страна на божественото правосъдие. Това е вторият ни завет и той е също толкова важен, колкото и първият.

— И... Тайният мир закриля благородниците и затова ме ти харесва?

— Не че на мен не ми харесва. — Окови внимателно обмисли следващите си думи, преди да ги произнесе. — Барсави не е жрец на Тринайсетия. Той не се е заклел да изпълнява заветите като мен, той трябва да бъде практичен. И макар и аз да мога да приема това, не мога да го позволя. Мой божествен дълг е да се погрижа онези със синята кръв и дребните титлички да получат мънишко от онова, което на нас, останалите, животът раздава най-редовно — хубавичко, остро бодване по гъза от време на време!

— И Барсави... няма нужда да го знае?

— О, кървави лайна, не! Така, както го разбирам аз, докато Барсави се грижи крадците да преуспяват, а аз — богатите да помнят, този град е свят и пресвят в очите на Уродливия страж!

5

— Защо търпят това? Знам, че им плащат, но присъдите! Богове... тоест, Свещени същности, защо идват тук и се примиряват с това? Унижения, боища, пребиване с камъни, омърсяване... И заради какво?

Локи крачеше възбудено из семейната работилница на Бомонден, като свиваше и разпускате юмруци. Беше следобедът на четвъртия му ден в Салон Курбо.

— Плащат им, както казахте, мастер Феруайт. — Лаурис Бомонден леко се опираше с длан на облегалката на един от полуготовите столове, които Локи бе дошъл да огледа. С другата галеше клетия неподвижен Пъргавелко, пхнат в един от джобовите на престилката ѝ. — Ако те изберат за игра, получаваш една медна сентира. Ако получиш присъда, получаваш сребърен воланий. Тегли се и жребий — по един човек във всяка война, един от осемдесетте, получава златен соларий.

— Сигурно са съвсем отчаяни — рече Локи.

— Чифлици фалират, работилници фалират. Земи си сменят собствениците. Чуми изяждат всичките пари и цялото здраве на цели градове. И като няма къде другаде да отидат, хората идват тук. Имат

покрив над главата, ядене и надеждата за злато или сребро. Трябва само да излизаш на терена достатъчно често и... да ги забавляваш.

— Това е извращение. Позор.

— Вие имате меко сърце за сумата, която похарчихте само за четири стола, мастер Феруайт. — Лаурис сведе очи и стисна ръце. — Простете ми, не беше редно да го казвам.

— Говорете, каквото ви душа иска. Аз не съм богаташ, Лаурис. Аз съм само слуга на господаря си. Но дори и той... Ние сме скромни хора, по дяволите. Скромни и справедливи. Може да сме ексцентрични, но не сме жестоки.

— Виждала съм много пъти благородници от Същностите на Увеселителната война, мастер Феруайт.

— Ние не сме благородници. Търговци сме... Търговци от Емберлен. Не мога да говоря за нашите благородници, а често и не искам. Вижте, много градове съм видял. Знам как живеят хората. Гледал съм гладиаторски битки, екзекуции, нещастие, беднотия и отчаяние. Но никога не съм виждал нищо подобно — лицата на зрителите! Как гледаха и ликуваха! Като чакали, като гарвани, като нещо... нещо съвсем нередно.

— Тук няма други закони, освен законите на лейди Салджеска — рече Лаурис. — Тук те могат да се държат, както си искат. На Увеселителната война те могат да постъпват с простите, бедни хорица точно както им се иска. Да вършат неща, които другаде са забранени. Вие виждате само как изглеждат те, когато престанат да се преструват, че им пука от нещо. Според вас откъде се е появил Пъргавелко? Видях една благородница да Укротява котенца, за да могат синовете ѝ да ги измъчват с ножове. Защото им било скучно, докато си пият чая. Е, добре дошъл в Салон Курбо, мастер Феруайт. Съжалявам, че той не е раят, който изглежда отдалече. Заслужава ли одобрението ви нашата работа по столовете?

— Да — отвърна бавно Локи. — Да, мисля, че да.

— Ако дръзних да ви дам съвет — рече Лаурис, — бих ви предложила до края на престоя си да се държите по-далеч от Увеселителната война. Постъпвайте като нас, останалите тук. Не ѝ обръщайте внимание. Обвийте я в голям облак от мъгла в ума си и се преструвайте, че не съществува.

— Както кажете, мадам Бомонден — въздъхна Локи. — Може и тъй да направя.

6

Но Локи не можеше да стои настрана. Сутрин, обед и вечер той влизаше в обществената галерия и заставаше сам, не ядеше и не пиеше. Наблюдаваше тълпа след тълпа, война след война, унижение след унижение. На няколко пъти Демоните допуснаха ужасни грешки — не можаха да се овладеят, докато биеха и душеха. На стремящите се, които бяха пострадали толкова, че нямаше надежда да оживеят, им смазваха главите на място под учтивите ръкопляскалия на тълпата. Не вървеше да си немилостив.

— Уродливи страже — измърмори си Локи първия път, когато се случи това. — Та тук няма дори жрец... Поне едничък...

Смътно осъзнаваше какво си причинява. Усети как нещо в него се пробуди, сякаш съвестта му бе дълбоко застояло езеро и някакъв звяр се мъчеше да изплува на повърхността му. Всяко зверско унижение, всяка болезнена присъда, въодушевено обявявана от някое глезено дете на благородници, докато родителите му се смееха одобрително, вдъхваше сила на този звяр и той нападаше трезвата му преценка, безстрастната пресметливост, желанието му да се придържа към плана.

Той се опитваше да натрупа толкова яд, че да се поддаде.

Трънът на Камор бе маска, която Локи бе носил неохотно заради играта. Сега той почти се бе превърнал в отделна личност, гладно чудовище, все по-настоятелен призрак, който предизвикваше неговата решителност да изпълнява указите на своята вяра.

— Пусни ме — шепнеше звярът. — Пусни ме. Богатите трябва да помнят. В името на боговете, мога да се погрижа те никога, ама никога да не забравят!

— Надявам се да ми простите, че се натрапвам, но забелязвам, че като че не ви е приятно?

Появата на друг мъж в безплатната галерия накара Локи да се отърси от размишленията. Непознатият беше мургав и стегнат, може би пет-шест години по-голям от Локи. Кестениявите му къдрици се спускаха до яката, а козията му брадичка бе идеално оформена. Дългото

му кадифено палто беше със среброткана подплата и държеше с две ръце зад гърба си бастун със златен накрайник.

— Простете, Фернанд Генруса, пер от Трета степен, от Лашейн.

Пер от трета степен — барон, купен лашейнски патент на благородническа титла, каквато и на Локи и Джийн им бе минавало през ума да си закупят. Локи се поклони леко от кръста и наклони глава.

— Мордави Феруайт, милорд. От Емберлен.

— Значи сте търговец? Сигурно преуспявате в занаята, мастер Феруайт, щом се развличате тук. Е, какво се крие зад угриженото ви лице?

— Какво ви кара да мислите, че не съм доволен?

— Стоите тук сам, не се подкрепяте и наблюдавате всяка нова война с такова изражение на лицето... сякаш някой ви пъха живи въглени в гащите. Виждал съм ви няколко пъти от моята галерия. Пари ли губите? Мога да споделя с вас някои свои прозрения за това как да залагате най-успешно в Увеселителната война.

— Не губя залози, милорд. Просто... съм неспособен да престана да гледам.

— Любопитно. Ала това не ви е угодно.

— Не. — Локи се обърна леко към барон Генруса и преглътна нервно. Етикетът изискваше простолюдие като Мордави Феруайт, вадранец при това, да отстъпи дори пред барон с купена титла като Генруса и да не подема неприятни теми, но Генруса като че очакваше обяснение. Локи се зачуди докъде ли би могло да му се размине. — Виждали ли сте някога сблъсък на карети, милорд, или мъж, прегазен от табун коне? Виждате кръвта и разрухата и сте напълно неспособен да откъснете очи от зрелището?

— Не мога да кажа, че съм виждал.

— По това се различаваме с вас, моля. Вие си имате частна галерия, за да гледате това по три пъти на ден, ако желаете, милорд.

— Ахаааа. Значи вие намирате Увеселителната война за... неприлична може би?

— За жестока, милорд Генруса. Твърде необичайно жестока.

— Жестока? В сравнение с какво? С войната? С чумавите времена? А случайно да сте виждали някога Камор? Ето ви основа за

сравнение, която може да ви накара да мислите по-обосновано, мастер Феруайт.

— Дори и в Камор не ми се вярва да е позволено на някого да пребива старици посред бял ден, защото така му е скимнало — отвърна Локи. — Или да им раздира дрехите, да ги пребива с камъни, да ги изнасилва, да им реже косата, да ги полива с алхимични разяждащи течности... Това е все едно... като децата, които късат крилето на насекоми, за да погледат и да се посмеят.

— Кой ги е принудил да дойдат тук, Феруайт? Кой е опрял меч в гърба им и ги е накарал да дойдат чак в Салон Курбо по жежките и пусти пътища? Пътуването дотук трае дни от всяко заслужаващо да се спомене място.

— А какъв избор имат, милорд? Само отчаянието ги е довело тук. Защото там, откъдето са, не са могли да преживеят. Чифлици фалират, работилници фалират... Само заради отчаянието е. Те не могат просто да се откажат от храната.

— Чифлици фалират, работилници фалират, кораби потъват, империи се срутва. — Генруса прехвърли бастуна си отпред и започна да подчертава твърденията си, като размахваше златния накрайник към Локи. — Такъв е животът под властта на боговете, по волята на боговете. Може би ако се бяха молили по-усърдно или пестили повече, или не са се отнасяли толкова неразумно към имота си, нямаше да им се наложи да допълзят дотук за милостинята на Салджеска. Съвсем справедливо си е тя да изисква от повечето от тях да си я заработят.

— Милостиня?

— Те имат покрив над главите си, имат какво да ядат и имат възможност да спечелят пари. Тези, които печелят златото, като че спокойно могат да си вземат парите и да си тръгнат.

— Един от осемдесет души печели соларий, милорд. Съмнение няма, че те толкова пари закуп не са виждали в живота си. А за останалите седемдесет и девет златото е само надежда, която ги задържа тук ден след ден, седмица след седмица, унижение след унижение. Каква полза за тях от златото и от надеждата за злато? Навсякъде другаде това щеше да си е живо убийство.

— Аза Гуила е тази, която ги извежда от арената, ще вие, аз, или който и да било смъртен, Феруайт. — Генруса беше свъсил вежди, а бузите му се наливаха с кръв. — И да, навсякъде другаде това може да

е живо убийство. Но тук е Салон Курбо и те са дошли тук по своя воля. Също като вас и мен. Можели са да изберат просто да не дойдат...

— И да умрат от глад някъде другаде.

— Моля ви. Виждам съм свят, мастер Феруайт. Бих ви го препоръчал и на вас, за разширяване на възгледите. Несъмнено на някои от тях не им е провървяло. Но бих се обзаложил, че вие ще откриете, че повечето от тях са просто алчни за злато и се надяват на лесен пробив. Погледнете тези, които са на арената сега... Младите и здравите са доста, нали?

— Кой друг ще се очаква да стигне чак дотук пеша, освен ако не му провърви необикновено, милорд Генруса?

— Виждам, че няма смисъл да говориш разумно на сантименталния, мастер Феруайт. Мислех си, че вие от Емберлен, дето целувате парите, сте много по-безжалостни.

— Безжалостни може би, — но не и вулгарни.

— Внимавайте как се изразявате, мастер Феруайт. Искях да разменим няколко думи, защото изпитвах искрено любопитство на какво се дължи настроението ви; мисля, че вече разбирам в какво се корени то. Един съвет... Салон Курбо може би не е най-доброто място да таите подобно негодувание.

— Моите занимания тук... скоро ще приключат.

— И толкова по-добре. Но може би заниманията ви с Увеселителната война ще бъдат прекратени още по-скоро.

Не съм единственият, заинтересувал се от вас. Стражите на лейди Салджеска са... чувствителни към недоволството. Не само на арената, а и над нея.

„Мога да те оставя да ревеш без пукнат грош — прошепна гласът в мислите на Локи. — Мога да те накарам да си залагаш нощните гърнета, за да се опaziш от кредиторите да не ти прережат гърлото.“

— Простете ми, милорд. Приемам много сериозно думите ви — смънка Локи. — Съмнявам се... че ще обезпокоя отново някого тук.

На сутринта на деветия ден от пребиваването на Локи в Салон Курбо Бомонден довършиха столовете му.

— Изглеждат великолепно= — Локи прокара леко пръсти по лакираното дърво и кожената тапицерия. — Чудесни са, толкова чудесни, каквито с основание се надяха да са. А... допълненията?

— Вградени са според вашите указания, мастер Феруайт. Стриктно по вашите указания. — Лаурис стоеше до баща си в работилницата на Бомонден, докато десетгодишната Парнела се мъчеше да свари чай на алхимичната печка, поставена върху една маса в ъгъла, затрупана с инструменти с неизвестно предназначение и полупразни гърнета с дърводелски масла. Локи си отбеляза наум, че трябва да помирисва много внимателно всеки поднесен му чай, преди да го изпие.

— Всички вие сте надминали себе си.

— Ние бяхме... въ... вдъхновени финансово, мастер Феруайт — рече по-голямата Бомонден.

— Аз обичам да майсторя смахнати неща — додаде Парнела от ъгъла.

— Хе... Да, предполагам, че попадат под това определение. — Локи се вгледа в гарнитурата от четири еднакви стола и въздъхна полуоблекчено, полураздразнително. — Е, добре. Ако бъдете така любезни да ги подготвите за превоз, ще асма две карети и днес следобед ще потегля.

— Толкова ли бързате да заминете?

— Надявам се да ми простите, ако ви кажа, че всеки ненужен миг, прекаран от мен на това място, ще ми е в тежест. Салон Курбо не ми понася. — Локи извади кожена кесия от джоба на палтото си и я подхвърли на майстор Бомонден. — Двайсет солария отгоре. За мълчанието ви и ай това, че тези столове никога не са съществували. Ясно ли е?

— Аз... ами, убеден съм, че можем да изпълним молбата ви... Трябва да кажа, че вашата щедрост е...

— Тема, която не е нужно да се обсъжда повече. А сега ме погледете. Съвсем скоро ще си тръгна.

„Значи това е всичко — обади се гласът в мислите му. — Придържай се към плана. Зарежи всичко това и не предприемай нищо, и ме върни в Тал Верар с подвита опашка.“

И докато двамата с Джийн печелеха богатства за сметки на Рекин и с измама се изкачваха нагоре по разкошните етажи на Кулата на

греха, на каменната арена на лейди Салджеска щяха да продължават да изпълняват присъдите и лицата на зрителите щяха да са едни и същи, ден след ден. Деца, късащи крилата на насекоми, за да се посмеят как се мятат и кървят... и от време на време смачкват по някое с крак.

— Крадците преуспяват — измърмори Локи тихичко. После затегна шаловете на врата си и се подготви да поръча киретите. Стомахът му се свиваше.

ПЕТА ГЛАВА ПО МЕХАНИЧНАТА РЕКА

1

Сандъкът за превоз със стъкло отпред отново изскочи от водопада на Мон Магистерия и се шмугна на мястото си в двореца. Водата свистеше в железните тръби, високите порти отзад се затръшнаха и прислугата отвори портите на Локи, Джийн и Мерейн.

Дузина Очи на Архонта ги очакваха в преддверието и се подредиха безмълвно от двете страни на Локи и Джийн, а Мерейн ги поведе.

Но като че не ги водеше към същия кабинет. Докато вървяха по мъждиво осветените коридори и се изкачваха по лъкатушни стълбища, Локи се оглеждаше от време на време. Мон Магистерия действително беше по-скоро крепост, отколкото дворец — по стените извън голямата зала нямаше никаква украса, а въздухът бе напоен с миризмите на влага, пот, кожа и оръжейни смазки. Водата ехтеше по невидими канали зад стените. От време на време подминаваха прислуга, която залепяше гръб за стената и забиваше нос в пода, докато Очите не отминат.

Мерейн ги въведе през обкована с желязо врата в безличен коридор няколко етажа над входа. Бледи, сребристи лунни лъчи проникваха през сводестия прозорец в края му. Локи се вгледа и забеляза, че по стъклото се стича воден поток от акведукта, опасващ двореца.

Мерейн почука силно на вратата три пъти и щом тя се отвори с трясък и в коридора проникна мека жълта светлина, тя махна с ръка на Очите да си вървят. Докато те се отдалечаваха, побутна вратата и я посочи с другата си ръка.

— Най-сетне. Можеше да се надявам да ви видя и по-скоро. Сигурно сте били далеч от обичайните си свърталища, когато Мерейн ви е открила. — Страгос вдигна очи от мястото си, единия от

единствените два стола в малката гола стая, и прелисти документите, които разглеждаше. Плешивият му прислужник седеше на другия стол с няколко папки в ръце и мълчеше.

— Имаха малко неприятности на вътрешното пристанище на Голямата галерия — обясни Мерейн, след като затвори вратата. — Двойка доста нахъсани убийци.

— Нима? — Страгос изглеждаше искрено ядосан. — И във връзка с каква работа би могло да е това?

— Де да знаехме — отвърна Локи. — Нашият шанс за разпит бе пронизан в гърдите със стрела от арбалет, когато Мерейн се появи.

— Жената се гласеше да намушка един от двамата с отровен нож, Протекторе. Реших, че бихте предпочели засега да разполагаше и с двамата, непокътнати.

— Хммм. Двойка убийци. Били ли сте тази вечер в Кулата на греха?

— Да — отговори Джийн.

— Е, значи няма да е Рекин. Той просто щеше да ви утрепе, докато сте били там. Значи е нещо друго. Нещо, за което е трябвало да ми кажете преди, Коста?

— О, молим за извинение, Архонт. Мислех, че между вашите малки приятелчета Вързомаговете и всички шпиони, които сигурно сте пратили да се прокрадват подире ни, ще знаете повече.

— Говоря сериозно, Коста. Възнамерявам да ви използвам и нечия вендета никак не се вписва в нуждите ми. Не знаете ли кой би могъл да ги прати?

— Честно казано, представа си нямаме.

— На пристанището ли оставихте труповете на убийците?

— Стражата несъмнено ги е прибрала досега — отвърна Мерейн.

— Ще хвърлят телата в дълбините на Миден, но първо ще ги задържат в къщата на смъртта за ден-два — рече Страгос. — Искам някой да слезе там да ги огледа. Да ги опише, освен това да отбележи татуировки или други белези, които може да имат някакво значение.

— Разбира се — отвърна Мерейн.

— Кажи на началника на стражата веднага да се погрижи за това. Знаеш къде да ме намериш, когато приключиш.

— Вие ще... Архонте. — Мерейн като че се канеше да каже и още нещо, но после се обърна, отвори вратата и бързешком излезе.

— Нарекохте ме Коста — рече Локи, когато вратата отново се затръшна. — Тя не знае истинските ни имена, нали? Любопитно. Страгос, нямате ли доверие на хората си? Струва ми се достатъчно лесно да ги закачите на куките си така, както закачихте нас.

— Ще се обзаложа, че никога не приемаш предложеното от господаря ти по приятелски питие, когато не сина работа, а, плешивецо? — подхвърли Джийн. Прислужникът на Страгос се навъси, но не обели и дума.

— На всяка цена — рече безгрижно Страгос — дразнете личния ми алхимик, тъкмо човека, отговорен „да ви закача на куките си“, да не споменавам за приготвянето на ежемесечната ви противоотрова.

Плешивият се подсмихна тънко. Локи и Джийн се прокашляха и запристъпваха от крак на крак едновременно — навик, който бяха отработили още от малки.

— Изглеждате ми разумен — рече Локи. — А и винаги съм смятал челото без косми за благородна черта, подходяща за всеки климат.

— Млъкни, Ламора. Разполагаме ли с нужните ни хора вече? — Страгос подаде документите на помощника си.

— Да, Архонт. Четирийсет и четирима, на всички е съобщено. Ще се погрижа да ги докарат утре вечер.

— Добре. Остави ни стъклениците и си върви.

Мъжът кимна и събра документите си. После подаде две малки стъкленици на Архонта и излезе, без да каже и дума повече, като притвори уважително вратата след себе си.

— Е, вие двамата... — въздъхна Страгос. — Явно привличате внимание, а? Сигурни ли сте, че нямате представа кой друг би могъл да се опитва да ви убие? Някакви стари сметки за уреждане от Камор?

— Имаме много стари сметки за уреждане — отвърна Локи.

— Няма как да е иначе, нали? Е, моите хора ще продължат да ви пазят, доколкото могат. Ала вие двамата трябва да бъдете по-предпазливи.

— Не че това чувство е нещо нечувано за нас — отвърна Локи.

— Ограничете движението си до Златните стъпала и Оаврола до второ нареждане. Ще сложа още хора във вътрешното пристанище — използвайте го, когато се налага да пътувате.

— Проклятие, не можем да действаме по този начин! За няколко дни може би да, но не и за останалата част от престоя ни в Тал Верар, колкото и дълъг да се окаже!

— За това не знаеш колко си прав, Локи. Но щом някой друг ви преследва, не мога да позволя на това да попречи на нуждите ми. Ограничете движението си, да не го ограничи аз.

— Казахте, че няма да има повече усложнения за играта пи с Рекин!

— Не, казах, че отровата няма да усложнява повече играта ви с Рекин.

— Изглеждате твърде уверен, че ще бъдем послушни, за човек, който е съвсем сам с нас в малка каменна стая — рече Джийн и пристъпи напред. — Вашият алхимик няма да се върне, нали? Мерейн също?

— Трябва ли да се тревожа? Абсолютно нищо няма да спечелите, ако ми навредите.

— Освен огромно лично задоволство — рече Локи. — Вие приемате, че ние сме с всички си. Приемате, че ни дреме за безценната ви отрова и няма да ви откъснем един по един ръцете и краката, по принцип, и да си поемем последствията.

— Трябва ли да го правим? — Страгос не помръдна от стола си, кръстосал крак връз крак и с изражение на лека досада. — Мина ми през ум, че вие двамата сте достатъчно големи инати, че да носите малък бунт в душата си. Слушайте ме внимателно — ако излезете от тази стая без мен, Очите във в коридора ще ви убият на място. А ако ми навредите по някакъв друг начин, повтарям предишното си обещание. Ще увредя по същия начин един от вас десетократно, докато другият е принуден да гледа.

— Вие сте лайно, което увърта, с лице на пръч! — заяви Локи.

— Всичко е възможно — отвърна Страгос. — Но ако сте напълно в моя власт, моля, кажете ми какви ви прави това?

— Голям срам за нас — измърмори Локи.

— Твърде вероятно. Можете ли, и двамата, да отхвърлите тази детинска нужда да отмъстите за смачканото си самолюбие и да приемете мисията, която искам да ви възложи? Ще изслушате ли плана, въздържайки се от неучтиви изрази?

— Да. — Локи затвори очи и въздъхна. — Май че наистина нямаме избор, Джийн?

— Ще ми се да не ми се налагаше да се съглася.

— Е, щом сте съгласни... — Страгос стана, отвори вратата и кимна на Локи и Джийн да го последват. — Моите Очи ще ви придружат до градините ми. Имам нещо, което искам да ви покажа... докато обсъждаме по-поверително вашата мисия.

— Как точно възнамерявате да постъпите с нас? — попита Джийн.

— Най-просто казано, имам флотилия, закотвена в Пристанището на мечовете, която почти нищо не е постигнала. Доколкото и все още да зависи от Приори, които ми помагат да ѝ плащам и да я снабдявам, не мога да я пратя някъде в пълен състав, без подходящо оправдание — усмихна се Страгос. — Затова ще пратя вас двамата в морето да ми намерите това оправдание.

— В морето? — възкликна Локи. — Мамка му, да не сте отка...

— Отведете ги в моята градина! — нареди Страгос и се въртна на пети.

2

Това беше по-скоро гора, отколкото градина — простираше се сигурно на стотици метри северно от Мон Магистерия. Плетища, обвити от меко сияещи Сребърни лиани, ограждаха пътеките между вълнуващата се чернилка на дърветата; вследствие на някаква природна алхимия увивните растения излъчваха достатъчно изкуствена лунна светлина, че двамата крадци и техните стражи да не се препъват по чакълената пътека. Самите луни не грееха — вече бяха слезли под петнайсететажната мрачна грамада на самия дворец и не се виждаха оттам, където се намираха Локи и Джийн.

Благоуханият въздух тегнеше от влага — в надвисналата облачна арка, обградила небето на изток, се спотайваше дъжд. Откъм мрака на дървесата се дочуваше пърхането на невидими крила, а тук-там бледи златисти и алени светлини кръжаха около стволите, сякаш феите бяха напакостили.

— Бръмбари фенери — отбеляза Джийн, запленил против волята си.

— Помисли си колко пръст е трябвало да довлекат тук, и да покрият елдергласа с достатъчно дебел слой, че да се прихванат дърветата... — прошепна Локи.

— Хубаво е да си херцог — рече Джийн. — Или архонт.

В центъра на градината имаше ниска постройка, която приличаше на навес за лодки, осветена от окачени алхимични фенери — сини като герба на Тал Верар. Локи чу лекия плисък на бода, обливаща камък, и след малко видя, че в земята под постройката е изкопан тъмен канал, може би двацет стъпки дълбок. Той лъкатушеше в мрака като миниатюрна река. Всъщност осветената от фенери постройка наистина беше навес за лодки, осъзна Локи.

Още стражи излязоха от тъмното — четирима, къде водени, къде влачени от две грамадни черни кучета в бронирани сбруи. Тези чудовища, високи половин човешки бой в плещите и почти толкова широки, се озъбиха и подушиха с презрение двамата крадци, после изсумтяха и продължиха да дърпат стражите навътре в градината на Архонта.

— Много добре — рече Страгос, щом изплува от мрака няколко крачки след стражите с кучетата. — Всичко е готово. Вие двамата елате с мен. Префект-меченосец, вие и вашите хора сте свободни.

Очите се обърнаха като един и се запътиха към двореца, а чакълът под подметките на ботушите им тихо хрущеше. Страгос кимна на Локи и Джийн и ги поведе към водата. Там една лодка се поклащаше върху застоялата вода край навеса. Като че побираше четирима, с тапицирана с кожа пейка отпред и още една на кърмата. Страгос посочи на Локи и Джийн да седнат на предната пейка.

Локи трябваше да признае, че беше доста приятно да се отпуснеш на възглавницата и да се облегнеш на планшира на яката малка лодка. Страгос я поразклати, когато слезе зад тях, отвърза въжетата и се настани на своята пейка. Той взе весло и го потопи във водата над левия планшир.

— Танен — рече той. — Бъди така любезен да запалиш фенера на лодката ни.

Джийн погледна през рамо и забеляза алхимичен фенер с големината на юмрук в шлифовано стъкло, окачен от неговата страна

на лодката. Той повъртя пиринчената шайба най-отгоре, докато парите вътре се смесиха и пламнаха с пращане. Сякаш небесносин диамант прожектираше призрачни сенки на стените на фенера върху водата долу.

— Това е тук, откакто херцозите на Теринския трон са построили двореца си — рече Страгос. — Канал, врязан в стъклото, осем метра дълбок, като частна река. Тези градини са изградени около него. Ние, архонтите, наследихме това място заедно с Мон Магистерия. Докато предшественикът ми бе доволен от неподвижните води, аз внесох изменения.

Докато той говореше, плисъкът на водата, обливаща бреговете на канала, се усили и стана по-нестроен. Локи осъзна, че свистенето и шуртенето, които бавно се надигаха край тях, приличаха на шума на речно течение. Отразените светлини от фенера се разклатиха и започнаха да се менят, а водата долу затрепери като тъмна коприна.

— Магия? — попита Локи.

— Изобретателност, Ламора. — Лодката започна леко да се отдалечава от брега на канала, а Страгос използва веслото, за да ги изкара в средата на миниатюрната река. — Тази нощ от изток духа силен вятър, а на другия край на градината ми има вятърни мелници. Те могат да се използват да въртят водните колела под повърхността на канала. Ако няма вятър, четирийсет-петдесет мъже могат да задвижват ръчно механизмите. Мога да пускам течението, когато си реша.

— Всеки човек може да пръдне в затворена стая и да каже, че командва вятъра — заяви Локи. — Макар и да признавам, че цялата тази градина е... по-изящна, отколкото бих очаквал от вас.

— Колко приятно е да чуя доброто ти мнение за естетическото ми чувство. — После Страгос млъкна и само гребеше в течение на няколко минути. Проплаваха един широк завой, покрай брегове, обрасли със Сребърна лиана, а листата по надвисналите ниско клони шумоляха. Мирисът на изкуствената река нарастваше около тях заедно със засилването на течението — не неприятен, но по-застоял и някак си по-малко зелен от мириса на естествените езера и реки, който си спомняше Локи.

— Предполагам, че тази река тече в затворен кръг — обади се Джийн.

— Лъкатушен, но... да.

— Тогава... простете, но къде точно ни откарвате?

— Всичко с времето си — отвърна Страгос.

— Като стана дума къде ни откарвате, бихте ли желали да се върнем към по-ранната ни тема? — рече Локи. — Някой от стражите ви трябва да ме е ударил по главата — чух ви да казвате, че искате да излезем в морето.

— Точно така. И ще излезете.

— С каква възможна цел?

— Запознати ли сте с историята на Свободната армада от Островите на призрачните ветрове?

— Смътно — отвърна Локи.

— Пиратското въстание в Пиринчено море — отбеляза Джийн.
— Преди шест-седем години. Бе потушено.

— Аз го потуших — поясни Архонтът. — Преди седем години на тези проклети глупаци долу на Островите на призрачните ветрове им щукна да пробват да заграбят властта. Твърдяха, че имали правото да събират данъци от корабите в Пиринчено море, ако под данъци разбирате превземането на абордаж и оплячкосването на всичко, що плава по водата. Имаха десетина свестни кораба и десетина що-годе годни екипажа.

— Бонер — обади се Джийн. — Това бе капитанът, който предвождаше всички тях, нали? Лаурела Бонер?

— Беше — отвърна Страгос. — Бонер и нейният „Василиск“. Тя беше мой офицер и корабът беше мой, преди да се обърне срещу мен.

— А пък вие сте такъв приятен и непретенциозен началник — додаде Локи.

— Този бандитски ескадрон нападна Никора и Вел Вирацо и почти всички селца по близкия бряг. Превземаха кораби, които се виждаха от този дворец, и се втурваха към хоризонта, когато моите галери излизаха да ги пресрещнат, те са най-голямата напаст, сполетявала този град от войната с Камор насам по времето на моя предшественик.

— Не помня да е продължила дълго — обади се Джийн.

— Половин година може би. Онази декларация бе тяхното падение — корсарите могат да си кръшкат, колкото си щат, но когато правиш декларации, обикновено накрая се налага да ги защитаваши в битка. Пиратите не могат да се мерят с истинските мъже и жени

матроси, когато става дума за пряк сблъсък в открито море. Заковахме ги точно край Никора, потопихме половината им флота, а останалите ги пратихме да се напикават в бричовите си чак обратно на Островите на призрачните ветрове. Бонер свърши в клетка за гарги, окачена над пропастта Миден. След като видя как целият ѝ екипаж падна вътре, сам прерязах въжето, на което висеше.

Локи и Джийн мълчаха. Лодката изскърца тихо, когато Страгос промени курса. Отпред се задаваше нов завой по изкуствената река.

— Тази малка демонстрация превърна пиратството в доста непопулярен занаят в Пиринчено море — продължи Архонтът. — Оттогава настанаха добри времена за честните търговци. Разбира се, на Островите на призрачните ветрове още има пирати, но те не припарват на триста мили от Тал Верар, нито до Никора или до брега. Моята флотилия не се е сблъсквала с нищо по-сериозно от митнически произшествия и чумави кораби вече повече от три-четири години. Спокойно време... Време на благоденствие.

— Не е ли ваша работа да осигурявате тъкмо това? — попита Джийн.

— Танен, изглеждате начетен човек. Несъмнено вашата начетеност трябва да ви е научила, че когато въоръжени мъже и жени войници са пролели кръвта си, за да извоюват мир, тъкмо хората, които имат най-голяма полза от този мир, е най-вероятно да забравят пролятата кръв.

— Приори — рече Локи. — Победата ги е изнервила, нали?

Народът обича победите. Тъкмо това прави генералите популярни... както и диктаторите.

— Проницателен си, Ламора. Също както в интерес на съветите на търговците бе да ме пратят да ги отърва от пиратите, в техен интерес беше да съсият флотата ми скоро след това — рече Страгос. — Дивидентите от мира... Откупили половината кораби и ги превърнаха в обикновени, уволниха няколкостотин обучени моряци от войската и оставиха търговците да ги разграбят. Колко данъци на Тал Верар са платени за обучението им, а Приори и партньорите им с радост ги откраднаха! И така беше и все още е, откакто в Пиринчено море цари мир, Същините се разкъсват в междуособици, Лашейн е без флота, а Картейн дотолкова няма нужда от нея, че не се и сещат. Този кът на света е спокоен.

— Щом вие с Приори сте толкова недоволни един от друг, защо те просто не ви спрат напълно финансирането? — Локи се облегна в своя ъгъл на лодката, пусна лявата си ръка през борда и я потопи в топлата вода.

— Убеден съм, че биха го направили, ако можеха — отвърна Страгос. — Но уставът на града ми гарантира определен минимален бюджет от общите приходи. Въпреки че всичките счетоводители в града до един са от техните и те измислят всякакви проклети завързани лъжи да съкратят дори и това. Собствените ми счетоводители непрекъснато ги преследват. Но фондовете, които ми се предоставят при нужда, няма да ги съкратят. Във време на нужда те могат да отрупат войската ми със злато и запаси на момента. В мирни времена се стискат за всяка сентира. Забравили са защо на първо място е учреден Архонатът.

— Сещам се, че на вашия предшественик му се е наложило един вид да... разпусне службата, когато Камор се е съгласил да престане да ви сритва задника.

— Редовната войска е единствената професионална войска, Ламора. Трябва да има приемственост на опита и обучение на чиновите — една достойна армия или флота не може просто да я извадиш от нищото. Тал Верар може да ме разполага с разкоша от три-четири години, за да изгради отбраната си, когато дойде следващата криза. А Приори, тези, които дрънкат най-силно за „противопоставяне на диктатурата“ и „граждански гаранции“, ще са първите, които ще се изсулят като плъхове, натоварени с богатствата си, и ще отплават с корабите към всяко кътче на света, склонно да им предостави убежище. Те никога няма да бранят града или да загинат с него. И затова враждата между нас, поне от моя страна, не е само лична.

— Макар и да познавам твърде много велики търговци, които опровергават общата ви представа за техния характер — рече Локи, — внезапно остро осъзнах накъде бие този разговор.

— Както и аз — прочисти гърло Джийн. — Струва ми се, че упадъкът на вашата мощ е ужасно удобно време за възникването на нови неприятности някъде в Пиринчено море, нали?

— Много добре — отвърна Страгос. — Преди седем години пиратите от Островите на призрачните ветрове се разбунтуваха и дадоха на народа на Тал Верар основание да се радва на командваната

от мен флота. Би било удобно, ако можеше да бъдат убедени отново да ни обезпокоят... и отново да ги смажем.

— Ще ни пратите в морето да ви намерим оправдание, така казахте вие — рече Локи. — Ще ни пратите в морето. Да не би мозъкът ви да се е подул толкова, че черепът ви ще се пръсне? Как, да му се не види и на мярата, очаквате ние двамата да съберем цяла проклета пиратска армада на място, където никога не сме припарвали, и да я убедим да дойде весело, за да умре в ръчичките на флотата, която миналия път я е надупила на масата и я е наебала в гъза?

— Вие сте убедили каморските благородници да прахосат цяло състояние за вашите номера — отвърна Страгос без следа от гняв. — А те обичат парите си. Ала вие сте ги напръскали като зрели круши. Надхитрили сте Вързомага! Изхитрили сте Капа Барсави в очите! Избегнали сте капана, в който са се хванали и вашият Капа Барсави, и целият му двор.

— Само някои от нас — прошепна Локи. — Само някои от нас се измъкнаха, задник такъв.

— Нужни са ми нещо повече от агенти — нужни са ми провокатори. Вие двамата ми паднахте в ръцете тъкмо в идеалния момент. Вашата задача, вашата мисия ще бъде да вдигнете патърдия в Пиринчено море. Искам кораби да се оплячкосват оттук до Никора, искам Приори да думкат на вратата ми и да ме умоляват да взема още злато, още кораби и да поема още отговорност. Искам търговията Южно от Тал Верар да издуе платна и да се втурне към пристанището. Искам морските застрахователи да се насерат в гащите. Знам, че може и да не получа всичко, но, в името на боговете, ще приема всичко, което можете да ми дадете. Заформете ми пиратска заплаха, каквато не ни е заплашвала от години.

— Вие сте смахнат — заяви Джийн.

— Ние можем да обираме благородници. Можем да проникваме на втория етаж. Да се спускаме по комини, да отваряме ключалки, да обираме карети, да проникваме с взлом в съкровищници и владеем значително разнообразие от фокуси с карти — рече Локи. — Аз бих могъл да ви отрежа топките, ако имахте такива, и да ги заменя с топчета за игра и нямаше да се усетите цяла седмица. Но ми е неприятно да ви съобщя, че единствената престъпна класа, с която никога, ама никога не сме се съюзявали, са шибаните пирати!

— Малко сме в неведение относно тънкостите в запознанството с тях — додаде Джийн.

— В това, както и в много други неща, аз много ви водя — рече Страгос. — Би трябвало да нямате никакви проблеми да се запознаете с пиратите от Островите на призрачните ветрове, защото вие самите ще станете напълно порядъчни пирати. По-точно капитан и помощник-капитан на пиратски платноход.

3

— Вие сте прехвърлили границата на безумието! — заяви Локи след кратък гневен размисъл. — Състоянието „напълно изтрещял“ е блаженство на разума, което никога не можете да достигнете. Обитателите на канавките, дето пият собствената си пикня, ще бягат от вас. Вие сте луд за връзване!

— Не това очаквах да чуя от човек, който истински си иска противоотровата.

— Просто великолепен избор ни предоставихте... смърт от бавна отрова или при безразсъдна злополука!

— Стига де — възрази Страгос. — И това не очаквах да чуя от човек с вашата доказана способност да се измъквате от изключително сложни положения.

— Почвам да се дразня от тези, които възхваляват миналите ни щуротии като оправдание за това, че ни принуждават да се впуснем в още по-рисковани начинания — рече Локи. — Вижте, ако искате да ви свършим работа, пи възложете задача в рамките на нашия опит. Не са ли ви достатъчно широки? Ние ви казваме само, че нищичко не вдяваме от вятър, климат, кораби, пирати, Пиринчено море, Островите на призрачните ветрове, платна, въжета, въ... климат, кораби...

— Единственият ни опит на кораби се състои от качване на борда, хващане на морска болест и слизване от него — додаде Джийн.

— И за това съм помислил — отвърна Страгос. — Капитанът на престъпен екипаж трябва преди всичко да притежава обаяние. Да има качества на водач. Да умее да взема решения. Разбойниците трябва да ги командваш. Убеден съм, че ти го можеш, Ламора... дори и да се наложи да се преструваш на такъв. Това те прави възможно най-

подходящия в някои отношения. Ти можеш да се преструваш на уверен, когато откровеният човек ще е склонен да се паникьоса. А твоят приятел Джийн може да укрепи водачеството ти — човек, който умее да се налага, на корабите го ценят.

— Направо върхът — рече Локи. — Аз съм чаровник, Джийн е як. Това просто заличава всички останали изредени от мен неща.

— Що се отнася до мореплавателското изкуство, ще ви осигуря опитен мореплавател. Човек, който може да ви обучи на основите и да взема нужните решения, когато излезете в открито море, като се преструва, че всички заповеди идват от вас. Не разбирате ли? Аз искам само да изиграете роля... Той ще ви осигури нужните знания, за да я изиграете убедително.

— Сладка Венапорта! — възкликна Локи. — Вие имате действителното намерение да ни пратите там и искрено желаете да успеем?

— Точно така — отвърна Страгос.

— Ами отровата? — попита Джийн. — Ще ни предоставите достатъчно, че да ни позволи да кръстосваме Пиринчено море, както си щем?

— Надали. Ще трябва да се отбивате в Тал Верар веднъж на два месеца. Моите алхимици твърдят, че не бива да прехвърляте шейсет и два — шейсет и пет дни.

— Ви, я чакайте малко, мътните го взели! — възкликна Локи. — Не стига, че ние, дето представа си нямаме от мореплаване, ще го играем закоравели пирати и ще чакаме на друг да ни изкарва кадърни... И че ще се наложи да отложим плановете си за Рекин, за да рискуваме Бог знае какво в открито море... а сега очаквате и да сме вързани за престилката на мама и да идваме на всеки два месеца?

— До Островите на призрачните ветрове са две-три седмици път, обратният път е също толкова. При всяко пътуване ще имате много време да си вършите работата, колкото и месеца да ви отнеме. Доколко ще си сгъстите графика, си е ваша грижа, разбира се. Но несъмнено разбирате, че няма как иначе.

— Не — разсмя се Локи. — Честно, не разбирам!

— Искам да ми докладвате как напредвате. Може да имам нови поръчки и сведения за вас. Вие може да имате пови молби и предложения. Твърде е разумно да поддържаме редовна връзка.

— Ами ако случайно се натъкнем на някое... по дяволите, как им се викаше? Дето изобщо няма вятър?

— Безветрени зони — обади се Джийн.

— Точно тия — потвърди Локи. — Дори и ние знаем, че при ветроходно плаване не можеш да разчитаеш на постоянна скорост — каквото боговете ти пратят, това е. Можем да заседнем на безветрие на петдесет мили от Тал Верар на шейсет и третия ден и да си умрем мърцина.

— Има такава слаба вероятност, но надали ще се случи. Добре осъзнавам, че в задачата, която ви възлагам, рискът е съществен елемент; вероятността вложенията ми да се върнат многократно ме задължава да рискувам. А сега... засега нека не говорим повече за това. Ето какво ви доведох да видите.

По черните вълни пред тях блещукаха златисти отблясъци, а във въздуха над тях като че се виеха едва забележими златисти линии. Когато се приближиха, Локи видя огромен тъмен силует, напълно залят от изкуствената река, който я преграждаше от единия до другия бряг. Някаква сграда... а златните линии се оказаха пролуки в завеси, окачени над водата. Лодката стигна тази бариера и се приплъзна през нея без усилия. Локи отметна тежкото влажно платно от лицето си и щом то се дръпна, лодката излезе на ярка дневна светлина.

Намираха се в покрита, оградена със зидове градина с таван, висок поне четирийсет стъпки, и засадена с върби, вещерско дърво, маслини, цитрусови дървета и дървета с кехлибарени бодли. Черни, кафяви и сиви стволове се редяха един до друг, а обвитите им с лиани клонки се издигаха, покрити с ширнали се плеяди от яркоцветни листа, сплитащи се над реката като покрив под покрива.

Що се отнася до самия покрив, той бе искрящ, небесносин, като ясно небе по пладне, а по него се носеха бели облачета, полускрити от клоните. Слънцето грееше болезнено ярко отдясно на Локи, който се обърна и се взря напред, и златните му лъчи пробиваха през шумака... макар че отвън несъмнено все още беше полунощ.

— Това е алхимия или магия, или и двете — възкликна Джийн.

— Алхимия има — отвърна Страгос с тих, въодушевен глас. — Небето е стъклено, облаците са от дим, слънцето е от горящ съд с алхимични масла и огледала.

— Достатъчно ярко, че да поддържа живота на гората под покрив? Проклятие! — възкликна Локи.

— Може и действително да е достатъчно ярко, Ламора — рече Архонтът, — но ако се вгледаш внимателно, ще видиш, че нищо под този покрив, освен самите нас не е живо.

Докато Локи и Джийн се озъртаха невярващо, Страгос насочи лодката към единия бряг на минаващата през градината река. Тук водният път се стесняваше до някакви си десет стъпки, за да има място и на двата бряга за дърветата, увивните растения и храстите. Страгос се хвана за един ствол и спря лодката, а после посочи във въздуха:

— Механична градина за моята механична река. Тук няма нито едно истинско растение. Всичко е от дърво, глина, тел и коприна; боя, багри и алхимия. Всичко е изработено по мой чертеж. Над шест години отне на Изобретателите и помощниците им да построят всичко. Моята малка долчинка на механизмите.

Локи не можеше да повярва, ала осъзна, че Архонтът казва истината. Ако не броим движението на белите облаци от дим високо горе, всичко тук бе неестествено неподвижно, почти злокобно. И въздухът в затворената градина бе спарен и лъхаше на застояла вода и платно, а трябваше да е наситен до пръсване с горски аромати, с плътния мирис на пръст, цъфтеж и гниене.

— Все още ли ти приличам на човек, който пърди в затворена стая, Ламора? Тук вътре аз командвам вятъра...

Страгос вдигна десницата си високо нагоре и изкуствената градина се изпълни с шумолене. Въздушна струя разроши косата на Локи, усили се и накрая силен вятър облъхна лицето му. Листата и клоните наоколо леко се поклатиха.

— И дъжда! — извика Страгос. Гласът му отекна над водата и потъна в дебрите на внезапно оживялата гора. Миг по-късно започна да се спуска лека, топла мъгла, гъделичкаща водна пара, която се виеше призрачно през въображаемата зеленина и обвиваше лодката им. После, с тих ромон, закапаха капки и надиплиха повърхността на механичната река. Локи и Джийн се сгушиха в дрехите си, а Страгос се засмя.

— Мога и повече — рече той. — Може дори да е по силите ми да предизвикам буря! — Вятърът се усили и заблъска дъжда и вятъра към тях. Някъде отпред към тях се втурна противоположно течение и

рекичката закипя. Под лодката се запени бяла пяна, все едно водата вреше. Страгос се беше вкопчил в избрания ствол с две ръце, а лодката се люшкаше така силно, че им се гадеше. Дъждовните капки наедряха и заплюяха; наложи се Локи да прикрие с длан очите си, за да може да вижда. Облаци от гъста тъмна мъгла се кълбяха горе и затулваха изкуственото слънце. Гората бе оживяла и удряше мъглата с клони и листа, сякаш фалшивата зеленина воюваше с невидими призраци.

— Но само донякъде — рече Страгос и без никакви явни знаци от него дъждът спря. Мятащите се клони постепенно утихнаха до шумолене, а после и съвсем замряха. Надигналите се речни течения се уталожиха и само след минути механичната градина възстанови относителния си покой. Разсейващи се струи мъгла се виеха около дърветата, слънцето надникна иззад изтъняващите „облаци“ и в помещението отекна приятното капене на водата от хиляди клонки, папрати и стволоче.

Локи се размърда и отметна мокрите кичури от очите си.

— Това е... По дяволите, това е изключително, Архонте! Признавам. Дори не сме си представяли подобно нещо.

— Бутилирана градина с бутилиран климат — отбеляза Джийн.

— Защо? — Локи зададе въпроса и за двамата.

— За да напомня. — Страгос пусна ствола и остави лодката отново леко да се приплъзне в средата на течението. — За това какво могат да постигнат човешките ръце и ум. За това какво е способен да измайстори този град, единствен в целия свят. Казах ви, че Мон Магистерия е била хранилище за изкуствени предмети. Мислете за тях като за плодове на реда... Реда, който аз трябва да подсигуриявам и опазвам.

— Но по какъв начин подсигурияването и опазването на реда пречи на океанската търговия на Тал Верар?

— Кратковременна жертва в името на трайната печалба. В този град съществува нещо латентно, което ще разцъфти, Ламора. Нещо, което ще процъфтява. Представи си какви чудеса можеше да създаде Теринският трон, ако разполагаше с векове мир, ако не бе се разкъсал на всички тези градове държави, затънали във войни и междуособици? Най-сетне нещо се готви да изплува от всичките ни беди, и това ще стане тук. С Алхимиците и Изобретателите на Тал Верар никой не

може да се сравнява, а учените от Теринския колегиум ще се появят само след няколко дни... Тук трябва да е мястото!

— Максилан, миличък... — Локи вдигна вежда и се усмихна. — Знаех си, че си нахъсан, ама представа си нямах, че пламтиш! Хайде, вземи ме, още сега! Джийн няма да има нищо против, той няма да гледа, като джентълмен.

— Подигравай ми се, колкото си щеш, Ламора, но ме изслушай какво говоря. Изслушай го и вникни, дяволите да те вземат. За да се постигне това, което току-що видяхте, бяха нужни шейсет мъже и жени — рече Страгос. — Наблюдатели, които следят сигналите ми. Алхимици, които се грижат за димните гърнета, и скрити дружини, които налягат на духалата и ветрилата, за да се получи вятър. Няколко десетки просто дърпаха въжетата — клоните на изкуствените ми дървета са окачени на метални жици като кукли на конци, за да се люлеят по-убедително. Една малка армия от обучени работници се трудеше, за да изпълни петминутен спектакъл за трима души в една лодка. А дори и това не е възможно без изкуството и сръчността на отминалите векове.

Какво повече бихме могли да постигнем, стига да разполагаме с време? Ами ако трийсет души можеха да постигнат същото? Или десетима? Или един? Ами ако по-добрите уреди можеха да произведат по-силен вятър, по-проливен дъжд или по-силно течение? Ами ако нашите механизми за управление станеха толкова фини и мощни, че престанат да служат само за представления? Ами ако можехме да ги обуздаем така, че да могат да променят всичко, да владеят всичко, дори и нас самите? Телата ни? Душите ни? Ние креем сред развалините на Елдренския свят, креем в сенките на Маговете от Картейн. Но и обикновените мъже и жени могат да се изравнят по сила с тях. Ако разполагаме с векове време и с благоволението на боговете, обикновените мъже и жени могат да ги надминат по сила.

— И всичките тия величествени идеи по някакъв начин изискват от нас двамата да се престорим на пирати по ваша воля? — попита Джийн.

— Тал Верар никога няма да бъде силен, докато съдбата му зависи от благоволението на тези, които го доят за злато, все едно доят мляко от кравешко виме, а после хукват отвъд хоризонта при първия сигнал за опасност. Имам нужда от повече власт и, да си го кажа

простичко, аз трябва да я заграбя или да я получа с измама от враговете ми, по волята на народа, който ме подкрепя. Ако вашата мисия успее, тя ще завърти ключа в ключалката на вратата, която прегражда пътя към по-велики дела. — Страгос се изкиска и разпери ръце. — Вие сте крадци. Предлагам ви шанс да ми помогнете да открадна самата история.

— Кое то не е кой знае каква утеха в сравнение с пари в кантората и покрив над главата — рече Локи.

— Ти мразиш Маговете от Картейн — заяви Страгос, без да увърта.

— Сигурно — отвърна Локи.

— Последният император на Теринския трон се опита да ги пребори с магия — чародейство срещу чародейство. И заради поражението си умря. Картейн никога няма да бъде покорен от военното изкуство — те са се погрижили никоя власт на света никога да не разполага с магьосници, достатъчно многобройни и изкусни, че да им се равняват. Срещу тях трябва да се борим с това. — Той отпусна веслото и разпери ръце. — Машини. Изобретателство. Алхимия и инженерство — плодовете на ума.

— Всичко това... — рече Локи. — Целият този нелеп кроеж... По-могъщ Тал Верар, който да завоюва това кътче на света... и всичко това, за да бъде уязвен Картейн? Не бих казал, че идеята ми е неприятна, но защо? Какво са ви направили, че са ви накарали да си въобразявате подобни неща?

— Известно ли е на някой от вас двамата древното изкуство на илюзионизма? — попита Страгос. — Чели ли сте някога за него в историческите книги?

— Малко — отвърна Локи. — Не кой знае колко.

— Имало е времена, когато представленията с фокуси — въображаема магия, в която нямало никакво истинско чародейство, а само хитри номера — били широко разпространени, популярни и доходоносни. Простолюдието плащало, за да ги гледа по уличните ъгли; благородниците от Теринския трон плащали, за да ги гледат в своя двор. Но тази култура е мъртва. Това изкуство вече не съществува, освен като дребни развлечения за картоиграчите. Вързомаговете бродят из нашите градове държави като вълци, готови да смажат и най-малкия намек за конкуренция. Никой разумен човек никога няма да

застане публично и да заяви, че е способен да прави магии. Страхът е погубил цяла една традиция още преди стотици години.

Вързомаговете изкривяваш света ни със самото си присъствие. Те ни управляват в много смиели, които нямат нищо общо с политиката — фактът, че можем да ги наемаме да изпълняват поръчките ни, е без значение. Тази малка гилдия е надвиснала над всичко, което ние планираме, и всичко, за което мечтаем. Страхът от отровите на Маговете трови народа ни чак до сърцевината на стремежите му. Той му пречи да си представи по-велика участ... да храни надежда, че ще въздигнем отново някогашната ни империя. Знам, че смятате онова, което ви сторих, за непростимо. Но, ако щете вярвайте, аз ви се възхищавам за това, че сте се възпротивили на Вързомаговете. Те ви предадоха на мен, за да ви накажа. Вместо това аз ви моля за помощ аз да ги нападам.

— Величествени абстракции — заяви Джийн. — Изкарвате го, все едно да ни принуждават да служим без наше съгласие е някаква невероятна привилегия за нас.

— Нямам нужда от оправдание, за да мразя Вързомаговете — додаде Локи. — Нито за да ги мразя, нито за да се боря с тях. Подигравал съм им се в очите, повече или по-малко — и аз, и Джийн. Но вие трябва да сте обезумели, за да си въобразявате, че някога ще ви позволят да изградите нещо толкова неприкрито могъщо, че да е в състояние да ги разбие.

— Не очаквам да доживея да го видя — отвърна Страгос. — Очаквам само да посея семето. Огледай света около себе си, Ламора. Разгледай ключовете, които те са ни дали. Алхимията е почитана във всяко кътче на нашия свят, нали? Ти осветява стаите ни, лекува раните ни, запазва храната ни... усилва въздействието на сайдера ни. — Той удостои Локи и Джийн със самодоволна усмивка. — Алхимията е форма на магията от ниска степен, но Вързомаговете и веднъж не са се опитали да я възпират или завладеят.

— Защото просто не им пука — рече Локи.

— Не си прав — възрази Страгос. — Защото тя е твърде нужна за твърде много неща. Ще е все едно да се опиташ да оспорваш правото да ползваш вода или огън. Това би ни вбесило прекалено. Без значение каква е цената и каква касапница ни чака, това ще ни принуди да се борим срещу тях заради самото си съществуване. И те го знаят.

Тяхното могъщество си има граници и някои ден ние ще прехвърлим тези граници, стига да ни се даде шанс.

— Чудесна приказка за лека нощ — рече Локи. — Ако напишете книга по темата, ще платя да ми я препишат в десет екземпляра. Но тук и сега вие се намесвате в живота ни. Откъсвате ни от нещо, за постигането, на което ние сме се трудили дълго и упорито.

— Готов съм да разширя първоначалните си условия и да предложа парично възнаграждение за успешното изпълнение на вашата задача — отвърна Страгос.

— Колко? — попитаха едновременно Локи и Джийн.

— Няма да обещавам нищо — отвърна Страгос. — Възнаграждението ви ще е пропорционално на вашето постижение. Колкото щастлив ме направите вие, толкова щастливи ще ви направя и аз. Ясно ли е?

Локи се втренчи в Страгос, чешейки се по врата. Страгос се опитваше да ги изиграе — призив към високите идеали, последван от призив към алчността. А това си беше класическа ситуация „прееби агента“. Нищо не задължаваше Страгос да спази обещанието си и той не губеше нищо с даването му; нямаше никакви причини да остави живи него и Джийн, след като задачата им бъде изпълнена. Локи се спогледа с Джийн и поглади няколко пъти брадичката си, прост знак с ръце:

Лъже.

Джийн въздъхна и потропа няколко пъти с пръсти по планшира на лодката. И той като че споделяше мисълта на Локи, че сложните сигнали е най-добре да се избягват, когато Страгос е само на няколко стъпки от тях. Отговорът му бе също толкова прост:

Съгласен.

— Това е добра новина. — Локи вкара в гласа си нотка на предпазлив оптимизъм. Знаенето, че двамата с Джийн са на едно мнение, винаги му вдъхваше нова енергия за преструвки. — Куп соларии след приключването на всичко това твърде много ще смекчи нашата неприязън към обстоятелствата, при които работата ни бе възложена.

— Чудесно. Единствената ми грижа е, че малко повече въодушевление от ваша страна би било от полза на мисията.

— На мисията, честно казано, ще ѝ е нужна цялата помощ, която може да получи.

— Не размишлявай твърде много върху въпроса, Ламора. И се огледай назад — ние приближаваме другия край на моята малка долчинка.

Лодката се плъзгаше към втора бариера от платнени завеси. По груба преценка на Локи цялата изкуствена градина трябваше да е дълга около осемдесет крачки.

— Кажете сбогом на слънцето — рече Архонтът и те се приплъзнаха през платнищата отново в задушната сребристочерна нощ с трепкащите светулки фенери и истински аромат на гора. Стражево куче излая наблизко, изръмжа и млъкна, след като приглушено му заповядаха. Локи разтърка очи, докато те бавно се приспособяваха отново към мрака.

— Обучението ви започва тази седмица — рече Страгос.

— Как така обучението ни започва? Има цял куп въпроси, на които не отговорихте! — възропта Локи. — Къде е нашият кораб? А нашият екипаж? Как да се прочуем като пирати? Има хиляди проклети подробности за обсъждане...

— Всичко с времето си — отвърна Страгос. Сега, когато Локи заговори градивно за изпълняване на плана му, в гласа му пролича недвусмислено задоволство. — Казаха ми, че вие двамата редовно се храните в Позлатената обител. Няколко дни подред се върнете към ставането по изгрев-слънце. В Ценя на Трона закусете в Обителта. Изчакайте Мерейн да ви намери. Тя ще ви придружи до мястото, където трябва да отидете, с обичайната си дискретност и вие ще започнете уроците си. Те ще отнемат по-голямата част от деня ви, така че не правете никакви планове.

— Да му се не види! — изруга Джийн. — Защо не ни оставите да довършим аферата си с Рекин? Няма да ни отнеме повече от няколко седмици. А после ще можем да се заловим, с каквото щете, без да има какво да ни отвлича.

— Помислих и за това — отвърна Страгос. — Но не. Отложете я. Искам да имате какво да очаквате с нетърпение, след като изпълните моята мисия. А и не разполагам със седмици да чакам. Нужно ми е да сте в морето след месец, най-късно след шест седмици.

— Един месец, за да изминем пътя от неопитни морячета, тънещи в блажено неведение, до шибани професионални пирати? — възкликна Джийн. — О, богове!

— Доста работа ще ви се отвори през този месец — отвърна Страгос.

Локи изпъшка.

— Навити ли сте? Или просто да ви спра противоотровата и да ви тикна в килия, от която да наблюдавате последствията?

— Само се погрижете шибаната противоотрова да е готова и да ни чака при всяко наше завръщане — отвърна Локи. — И се замислете сериозно с колко точно пари ще е най-добре да ни отпратите щастливи, когато всичко това приключи. Подозирам, че комай сте склонен към подценяване в това отношение, затова ще предположа, че ще са много.

— Възнаграждението ще е пропорционално на резултатите, Ламора. То и животът ви. Когато червеният флаг отново се развее във водите на моя град и Приори започнат да ме умоляват да ги спася, тогава си мисли за възнаграждение. Тогава, но не по-рано. Ясно?

Лъже — даде знак Локи на Джийн. Несъмнено нямаше нужда, но също толкова несъмнено Джийн щеше да оцени неговата наглост.

— Тогава нека да е вашата воля. Ако боговете са милостиви, ще бръкнем с пръчка във всички гнезда на оси, останали долу на Островите на призрачните ветрове. В края на краищата нямаме избор, нали?

— Така и трябва да е — отвърна Страгос.

— Знаеш ли, Локи — подхвърли Джийн нехайно. — Обичам да си представям, че съществуват крадци, които се залавят само със съвсем обикновени, несложни щуротии. Тези дни трябва да намерим някой от тях и да го попитаме каква е тайната им.

— Сигурно е съвсем проста — стой далеч от гадове като тоя — посочи Локи Архонта.

4

Когато малката лодка завърши обиколката си по изкуствената река, край навеса чакаше отряд Очи.

— Ето — рече Страгос, след като един от войниците му взе веслото, извади две стъкленички от джобовете си и подаде по една на двамата каморски крадци. — Първото Ви отлагане на екзекуцията. Отровата имаше достатъчно време да проникне в телата ви. Не искам да се тревожа за вас през идните седмици.

Локи и Джийн ги изгълтаха, давайки се.

— Има вкус на тебешир! — заяви Локи и избърса устата си.

— Де да беше толкова неизразителен — отвърна Архонтът. — А сега ми върнете стъкленичките. И запушалките също.

Локи въздъхна.

— Сигурно е било твърде смело да се надяваме, че ще забравите.

Замъкнаха двамата крадци обратно към Мон Магистерия, а Страгос отново привърза лодката.

Той слезе, протегна се и усети познатите стари изпуквания, прищракването в хълбоците, коленете и китките му. Проклет ревматизъм... По право той все още надбягваше възрастта си, беше много по-напред от повечето мъже, прехвърлили шейсетака, ала дълбоко в душата си знаеше, че колкото и бързо да тича, няма как да избяга. Рано или късно Господарката на дългото мълчание щеше да покани на танц Максилан Страгос, независимо дали е приключил с делата си тук.

Мерейн го очакваше в сенките откъм неосветената страна на навеса, тиха и неподвижна като дебнешц паяк. Тя излезе и застана до него. Имаше твърде дълъг опит и затова не трепна.

— Моите благодарности, че спаси тези двамата, Мерейн. Много си ми полезна през последните няколко седмици.

— Точно както ми наредиха — отвърна тя. — Но сигурен ли сте, че те наистина са подходящи за нуждите на този ваш план?

— В този град те са в крайно неизгодно положение, драга моя. — Страгос се взря в размазаните силуети на Локи, Джийн и придружителите им, докато не изчезнаха в градината. — Вързомаговете ни ги вързаха и оттогава предугаждаме всяка тяхна стъпка. Не ми се вярва тия двамата да са свикнали да ги командват. Но знам, че самички ще правят тъкмо каквото се изисква от тях.

— Такава увереност ли ви вдъхват докладите?

— Не просто докладите — отвърна Страгос. — Рекин несъмнено още не ги е убил, нали?

— Не, предполагам.

— Те ще ни служат — рече Страгос. — Познавам душите им. С течение на времето негодуванието им ще стихне, а Новото ще ги завладее. Не след дълго вече ще им харесва. А когато започне да им харесва... аз съвсем честно смятам, че ще се справят. Ако оживеят. Съвсем сигурно е, по дяволите, че не разполагам с друг подходящ за тази задача агент.

— Значи мога да докладвам на господарите си, че планът се изпълнява?

— Да, предполагам, че това ни задължава. Направи го.

— Страгос огледа стройната женска фигура в сянка, застанала до него, и въздъхна. — Съобщи им, че всичко започва горе-долу след месец. Надявам се заради самите тях, че са готови за последиците.

— Никой не е готов за последиците — отвърна Мерейн.

— Ще се пролее повече кръв, отколкото са виждали от двеста години насам. Мога само да се надявам, че като задействаме нещата, ще подсигуририм други да оберат големите бели. Бих искала да напиша съобщенията си до тях веднага.

— Разбира се — отвърна Страгос. — Изпратете и моите поздравии заедно с доклада си, както и моите молитви да продължим да преуспяваме... заедно.

ПОСЛЕДНА РЕМИНИСЦЕНЦИЯ: НА СОБСТВЕНО ВЪЖЕ

1

— О, това е чудесно място да се хвърлим към смъртта — отбеляза Локи.

Шест месеца бяха изминали, откакто той се завърна от Салон Курбо. Гарнитурата от четири стола с изящна изработка бе заключена на сигурно място, в частен склад във Вила Кандеса. Краят на зимата в Тал Верар бе сковал района с температури, толкова хладни, че се налагаше хората наистина да се трудят, за да се изпотят.

А около час езда северно от Тал Верар, точно покрай селото Сармара и околните нивя, рехава горичка от разкривени вещерски дървеса и дървета с кехлибарени шипове растеше край широка скалиста долина. Склоновете на тази долина бяха със сивкавия цвят на труп и придаваха на мястото вид на грамадна рана в земята. Рядката масленозелена трева се отказваше от борбата за живот около десет стъпки по-надолу от ръба на скалите, върху които Локи и Джийн съзерцаваха резкия, сто стъпки висок отвее към настланата с чакъл земя далече долу.

— Вероятно трябваше да си поддържаме формата — рече Джийн, докато се мъчеше да се измъкне от половин дузината въжени примки, увити от дясното му рамо до левия хълбок. — Но пък не си спомням да сме имали много възможности да прилагаме това през последните няколко години.

— На повечето места в Камор можеше да се катерим и слизахме само с ръце — рече Локи. — Даже не мисля, че ти беше с нас онази нощ, когато ползвахме въжета, за да се изкатерим по кулата на госпожа Де Мар в онова нейно ужасно имение... Докато се изкачвахме с Кало и Галдо, гълъбите така ни изкълваха, че щяха да ни разкъсат на кървави парченца. Ще да е било преди пет-шест години.

— Ей, ама аз бях с вас, не помниш ли? На земята, вардех ви. Видях го това с гълъбите. Трудно е да вардиш, докато се напикаваш от смях.

— Там горе хич не беше смешно. Тия копеленца с човките бяха свирепи!

— Смърт от Хиляди клъввания — рече Джийн. — Ако бяхте умрели от такава страшна смърт, щяхте да се превърнете в легенди, а аз — да напиша книга за гълъбите човекоядци на Камор и да вляза в Теринския колегиум. Да стана почтен. С Дървеницата щяхме да вдигнем паметник на братя Санца, с хубава паметна плоча.

— Ами аз?

— Бележка под линия на плочата, ако остане място.

— Дай малко въже или ще ти покажа ръба на скалата, ако остане място.

Джийн метна въжето на Локи, който го улови във въздуха и тръгна назад към края на гората, на около трийсет стъпки от скалата. Въжето беше от здраво усукана полукоприна, много по-леко от конопа

и много по-скъпо. На края на гората той избра едно старо, високо вещерско дърво, широко горе-долу колкото плещите на Джийн. Издърпа солидна част от въжето си, уви я около ствола му и впери поглед в поразнищия му край, като се мъчеше да съживи спомена как се връзват възли.

Щом пръстите му се размърдаха колебливо, Локи огледа набързо печалния свят наоколо. От северозапад вееше мразовит вятър, а небето беше огромна катаракта от водниста мъгла. Наетата им карета беше спряла в другия край на гората, може би на триста крачки оттук. Двамата с Джийн бяха настанили кочияша с глинена кана бира и великолепна кошница с обяд от Вила Кандеса с обещанието да се забавят не повече от няколко часа.

— Джийн — измърмори Локи, когато по-едрият дойде при него. — Това е истински котвен възел, нали?

— Несъмнено прилича на такъв. — Джийн претегли на ръка сложния възел, пристягащ въжето в примка около ствола, и кимна. После пое работния край на въжето и добави още един моряшки възел за по-сигурно. — Ето, така е добре.

Двамата с Локи се трудиха заедно няколко минути, като повториха котвения възел с още три въжета, и накрая старото вещерско дърво бе идеално омотано в стегната полукоприна. Излишните въжета оставиха отстрани. После двамата мъже съблякоха дългите си фракове и жилетките. Бяха препасани с тежки кожени колани с железни халки.

Коланите не приличаха съвсем на изработените по поръчка колани за катерене, така ценени от по-отговорните крадци в Камор. Те всъщност бяха морски по произход — използваха ги щастливите моряци по корабите, — чиито собственици бяха достатъчно грижливи, че харчех по някоя и друга монета, за да пазят здравето им. Намираха се евтино и бяха спестили на Локи и Джийн нуждата да издирват човек от подземния свят на Тал Верар, който би им направил чифт по поръчка... и да запомни за сделката. Имаше няколко неща, които Рекин беше добре да не знае, докато не дойде шансът най-сетне да го вкарат в играта.

— Добре тогава. Ето ти приспособлението за спускане. — Джийн подаде на Локи едно доста тежко желязо с формата на осмица, чиято една страна е по-голяма от другата, и с дебел лост точно по средата. Остави един и за себе си — няколко седмици преди това един

ковач от Истрийския полумесец на Тал Верар им ги беше изковал. — Хайде първо да те оборудваме. Основно въже, после затягащо.

Локи закачи приспособлението на една от халките на колана и вдяна в него едно от полукопринените въжета, вързано за дървото. Метна другия, свободно висящ край на въжето към скалите. Второ въже бе прокарано през халка над другия хълбок на Локи. Мнозина каморски крадци, докато работеха, „танцуваха голи“, без допълнителната подсигуровка със затягащо въже, в случай че основното се скъса, но за днешното упражнение Локи и Джийн бяха твърдо съгласни, че ще заложат на сигурно и скучно.

Още няколко минути бяха нужни, за да завържат по подобен начин и Джийн. Скоро те бяха привързани към дървото с по две въжета като чифт живи кукли. Двамата крадци не носеха друго, освен туниките, бричовете, ботушите и кожените ръкавици, макар че Джийн спря и си сложи очилата за четене.

— Готово — рече той. — Денят изглежда чудесен за спускане. Ще изпълним ли обряда, преди да целунем за сбогом твърдата земя?

— Уродливи страже, хората са глупави — произнесе Локи.

— Пази ни от самите нас. Ако не можеш, нека е бързо и безболезнено.

— Добре казано. — Джийн вдъхна дълбоко. — Щуротията!

— На „три“?

— На „три“.

Всеки хвана навитото си основно въже и метна свободния край през скалата. Свистейки тихо, въжетата започнаха да се развиват.

— Едно — рече Локи.

— Две — рече Джийн.

— Три! — произнесоха те заедно, всеки постави едната си ръка над набитото си въже, а другата — под, после се втурнаха към скалата и се хвърлиха с крясък в пропастта.

За един миг стомахът на Локи и мъгливото сивкаво небе като че едновременно описаха салто, а после въжето се стегна около приспособлението, коланът стегна кръста му, а скалата летеше към него мъничко по-устремно, отколкото би му се понаряло. Той полетя нататък като човешко махало, вдигна крака и се оттласна от скалата около осем стъпки под ръба ѝ, с прегънати колене, за да поемат удара.

Поне това си спомняше много добре. Джийн се натресе доста по-тежко около две стъпки под него.

— Хе! — възкликна Локи. Сърцето му думкаше в ушите толкова силно, че можеше да заглуши свистенето на вятъра. — Трябва да има и по-лесен начин за изпробване или този, дето е плел въжето, ни е метнал, Джийн.

— Уф! — Джийн размърда крака, без да изпуска въжето от двете си ръце. Използването на приспособления за спускане ги улесняваше да усъвършенстват доста онова, което бяха научили като малки. Несъмнено те все още можеха да се спускат по въже, като използват собствените си тела, като едно време, но при проявено нехайство или липса на късмет лесно можеха да ожулят по този начин една определена изпъкнала част от мъжката анатомия.

Отначало те просто висяха, подпрели крака на скалата, и се наслаждаваха на новата си наблюдателница, докато рехавите облаци се кълвяха горе. Въжетата, които се клатеха във въздуха под тях, стигаха само до средата на разстоянието до земята, но днес и без това нямаха намерение да слизат до долу. Имаха достатъчно време да се упражняват с по-дълги въжета за в бъдеще.

— Знаеш ли, трябва да призная, че това е единствената част от плана, в която не бях ужасно сигурен — рече Локи. — Толкова полесно е да обмисляш подобно спускане от височина, отколкото да скочиш от скала и само две въжета да те отделят от Аза Гуила.

— Въжетата и скалите не са проблем — рече Джийн.

— Онова, от което трябва да се пазим тук, са твоите хищни гълъби.

— Ох, я се наведи и сам се ухапи за гъза!

— Сериозно говоря. В ужас съм. Ще бъда нащрек, та последното, което усетим в тоя живот, да не е онова ужасно, бързо кълване...

— Джийн, запасното ти въже май те тегли надолу. Чакай да ти го прережа...

Те се оттласнаха и се блъскаха добродушно няколко минути във въздуха. Локи риташе насам-натам и се опитваше с гъвкавостта си да уравнивсява далеч по-голямата сила и маса на Джийн. Обаче силата и масата като че днес надделяваха и инстинктът за самосъхранение подсказа на Локи да предложи да продължат да тренират спускане.

— Добре — съгласи се Джийн. — Да слезем пет-шест стъпки надолу лекичко и да спрем по мой знак, а?

Всеки стисна обтегнатото си основно въже и го отпусна малко на приспособлението. Бавно и полека те се спуснаха цели две крачки надолу и Джийн извика:

— Задръж!

— Не е зле — рече Локи. — Май бързо му хванахме пак цаката, а?

— Предполагам. Никога не съм си падал особено по това, след като се върнах от кратката си ваканция в Дома на прозренията. Ти беше повече по тия работи, и братята Санца, не аз. И, ах, Сабета също, разбира се.

— Да — пророни мечтателно Локи. — Да, тя беше толкова луда... Толкова луда и прекрасна: Обичах да я гледам как се катери. Тя не обичаше въжетата. Тя... си сваляше ботушите, разпускаше си косата и понякога дори не щеше да сложи ръкавици. Само по брич и блуза... а аз само...

— Седеше там омагьосан — продължи Джийн. — Онемял. Ей, Локи, очите ми и тогава можеха да гледат.

— Хе-хе... Сигурно си е личало съвсем ясно. Богове! — Локи се втрени в Джийн и се разсмя нервно. — Богове, аз сам заговорих за нея. Не е за вярване! — Лицето му доби лукаво изражение. — Всичко между нас наред ли е, Джийн? Искам да кажа, пак ли сме си добре?

— По дяволите, висим заедно на осемдесет крачки над гадна смърт, нали? Не правя такива работи с хора, дето не са ми симпатични.

— Радвам се да го чуя.

— И да, бих казал, че сме...

— Господа! Хей, там долу!

Гласът беше верарски, с грубо селско произношение. Локи и Джийн вдигнаха изненадано очи и видяха един мъж, застанал на ръба на скалата с ръце на кръста, чийто силует се очертаваше на фона на кълвящите се облаци. Беше увит с протритото наметало с вдигната качулка.

— Тъ... Здравейте там горе — рече Локи.

— Чуден ден да се поразкърши човек, а?

— Точно това си мислехме и ние — извика Джийн.

— Вярно, чуден ден, господа, ще ме извинявате. А вие сте оставили тука много хубави палта и жилетки. Много ми харесват, само дето нямат кесии в джобовете.

— Разбира се, че нямат, да не сме тъ... Хей, я стига. Ако обичате, не ни барайте нещата — рече Джийн и сякаш по някакъв негласен знак двамата с Локи се пресегнаха и се заловиха за скалата, като трескаво опипваха за опори за ръцете и краката.

— Че защо не? Такива хубави дрехи, господа, просто не мога да се удържа, те ме привличат, един вид.

— Ако изчакаш там — рече Локи и се приготви да се покатери нагоре, — един от нас за няколко минути ще се изкатери и съм убеден, че можем да се разберем като възпитани хора.

— Идеята да ви оставя там, долу, също някак си ме привлича, щом ви е все едно, господа. — Мъжът се поразмърда и в дясната му ръка се появи брадва. — Много хубав чифт сатъри сте оставили тука при палтата ви. Ама страшни са. Такива не бях виждал.

— Много учтиво от ваша страна, че го казвате — провикна се Локи.

— Леле-мале, сега я втасохме — измърмори Джийн.

— Но ми се ще да изтъкна, че нашият кочияш при каретата скоро ще дойде да ни види как сме и ще носи и арбалета си — продължи Локи.

— А, да не говорите за мъжа в несвяст, който аз треснах по главата с камък, господине? Извинете, но трябва да ви съобщя, че беше пиян.

— Не ви вярвам. Не сме му дали толкова бира!

— Ще прощавате, ама той не е излязъл мъж на място, господа. Хърба, да знаете. И затова сега спи. Пък и без туй нямаше арбалет. Проверих.

— Е, надявам се, че няма да ни се сърдите, че опитахме — рече Локи.

— Не, ни най-малко. Добър опит. Тъй де, направо похвален. Ама аз се интересувам, един вид, от местонахождението на кесиите ви, ако нямате нищо против.

— Тук долу при нас, на сигурно място — отвърна Локи. — Възможно е да бъдем убедени да ги предадем, но ще трябва да помогнете и да ни издърпате горе, ако ги искате.

— Е, по този въпрос ние с вас имаме известни разлики във възгледите — рече непознатият. — След като вече знам, че са у вас, мисля, че ще ми е по-лесно просто да ви кръцна въжетата и после спокойно да си ги прибера.

— Освен ако не сте много по-добър катерач, отколкото изглеждате... — рече Джийн. — Да се спуснете чак долу й да се изкатерите горе само заради нашите кесийки?

— А пък те са малки — додаде Локи. — Кесийките ни за скално катерене. Специално изработени така, че да не ни теглят надолу. Почти нищо не побират!

— Мисля, че вероятно имаме различни представи за това що е нищо. И няма да ми се наложи да се спускам — рече непознатият. — До дъното на пропастта има и по-лесни пътища, ако знаеш къде да вървиш.

— Я стига глупости — заяви Джийн. — Тези въжета са от полукоприна, доста време ще ви трябва, за да ги прережеше. Несъмнено повече, отколкото ще ни отнеме да се изкатерим догоре.

— Сигурно — отвърна мъжът с наметалото. — Но ако се изкатерите, аз още ще съм тука горе, нали? Мога просто да ви бутна от ръба и после да си направя от черепите ви купички за супа. Ще видите вие!

— Но ако останем тук долу, така и така ще умрем, така че по-добре да се покатерим и да умрем в бой — рече Локи.

— Е, на вашата да е, господине. Целият този разговор започва да се върти в кръг, ако нямате нищо против, и затова веднага ще почна да режа въжетата. На ваше място бих си кротувал долу.

— Ей, ти си окаяно пале! — кресна Локи. — Всяко трето дете може да убие безпомощни мъже, увиснали на скала. Имаше времена, когато бандитите имаха куража да се бият с нас лице в лице и да си спечелят парите!

— На какво точно ви приличам, господине, на почтен търговец ли? Да виждате татуировки на гилдия по ръцете ми? — Той коленичи и се залови методично да сече нещо с брадвата на Джийн. — Да ви размажа на скалите долу ми се вижда чудесен начин да си спечеля парите. Даже още по-чудесен, щом ще ми приказвате така нелюбезно.

— Ти си отрепка! — извика Локи. — Пъзливо псе, помияр, проклет не само защото си алчен, но и защото си страхливец! Боговете

плюят на безчестните, знаеш! Ще попаднеш в студения и тъмен ад!

— Направо пращя от чест, господине. Имам сума ти. Държа си я тука, между празния стомах и сбръчкания бял гъз, който, между другото, можете да цункате.

— Добре, добре — рече Локи. — Искях просто да видя дали би могъл да бъдеш подлъган. Ръкопляскам на твоето самообладание! Но несъмнено да ни издърпаш горе и да ни задържиш срещу откуп е по-доходоносно за теб!

— Ние сме важни люде — рече Джийн.

— И имаме богати и важни приятели. Защо просто не ни задържиш в плен и не изпратиш писмо с искане за откуп?

— Ами, първо на първо, аз не мога да чета и да пиша — рече мъжът.

— С удоволствие ще напиша искането вместо теб!

— Не мога да вдяна как точно ще стане. Ти можеш да си напишеш, каквото си щеш, нали? Да извикаш стража и войници, вместо да поискаш злато, ако ми схващаш намека. Казах, че не мога да чета, не че имам пикня от червеи вместо мозък!

— Ей, спри! Задръж! Спри да режеш! — Джийн се изкатери още една стъпка нагоре и затегна въжето с приспособлението. — Спри да режеш! Имам един сериозен въпрос!

— И какъв е той?

— Откъде се взе ти, по дяволите?

— Обикалях тук и там, а пък първоначално комай от утробата на майка ми — отвърна мъжът, който продължаваше да кълца.

— Не, питам те винаги ли наблюдаваш тези скали за катерачи? Да му се не види, не ми се вярва те да идват толкова често тук, че да си струва да ги причакваш.

— О, не идват, господине. Никога не съм виждал преди вас двамата. Стана ми толкова интересно, че просто трябваше да сляза и да надникна, и да знаете само как се радвам! — Клъц, клъц, клъц. — Не, аз най-вече се крия из горите, понякога из хълмовете. Вардя пътищата.

— Самичък ли?

— Ако не бях сам, щях да ви резна въжетата по-бързо, нали?

— Значи вардиш пътищата. И какво търсиш да обираш, карети ли?

— Най-вече.

— Имаш ли лък или арбалет?

— За жалост не. Мисля, че може и да си купя, ако получа достатъчно за вашите неща.

— Криеш се в гората, сам-самичък, и се опитваш да причакваш карети без оръжие?

— Ами... — проточи колебливо мъжът. — Много време мина от последния ми обир. Обаче днес ми излезе късметът, нали?

— Бих казал. О, Уродливи страже, ти трябва да си най-калпавият разбойник под слънцето!

— Какво рече?

— Той рече — обади се Локи, — че по неговото високообразовано мнение ти си...

— Не, другото.

— Той спомена Уродливия страж — рече Локи. — Това говори ли ти нещо? Ние принадлежим на едно и също братство, приятелю! Благодетелят, Закрилникът на крадците, Безименният Тринайсети, покровителят — твой, мой и на всички, поели по лъкатушната пътека през живота. Ние всъщност сме ръкоположени за слуги на Уродливия страж! Няма нужда от враждебност и няма нужда да ни режеш въжетата!

— О, напротив, има — отвърна разпалено мъжът. — Сега вече със сигурност ще ги отрежа.

— Какво? Но защо?

— Проклети шибани еретици сте вие! Тринайсети няма! Няма нищо, освен Дванайсетте, и туй е истината! Ей, ходил съм във Верар два-три пъти, срещал съм се с момци и моми от дружините на колячите, които се пробваха да ми обясняват за тоя Тринайсети. Не мога да го приема това. Не е редно, мене не са ме възпитавали така! Така че падате долу, момчета! — И мъжът закълца отмъстително въжетата от полукоприна.

— Ебати. Да се пробвам ли да го спъна с резервните въжета? — Джийн се люшна към Локи и заговори тихо, ала припряно. Локи кимна. Двамата крадци се хванаха за резервните въжета и се вторачиха нагоре и щом Джийн прошепна сигнала, ги дръпнаха рязко надолу.

Капана не го биваше — въжетата бяха отпуснати и се заплетоха над зъберите. Мъчителят им погледна в краката си, скочи и се дръпна,

а двете резервни въжета се приплъзнаха със седем-осем стъпки дължина в пропастта.

— Ха! Ще трябва да се изкатерите по-раничко, господа, ако нямате нищо против! — Като си подсвиркваше без мелодия, той изчезна от погледите им и продължи да кълца. Малко по-късно нададе тържествуващ вик и навитото резервно въже на Локи изхвърча през ръба на скалата. Лока извърна лице, когато то профуча покрай него. Скоро вече висеше във въздуха от колана му, а разнищеният му край се люшкаташе на много стъпки над земята.

— Ебаси — възкликна Локи. — Джийн, ето какво ще направим. Сега той трябва да пререже моето въже. Да се закачим за лактите. Аз ще се плъзна надолу по твоето основно въже, ще завържа за края му остатъка от моето и така вероятно ще увиснем на около двайсетина стъпки от земята. Ако издърпам моето резервно въже и го завържа за другите две, можем да стигнем до долу.

— Зависи колко бързо реже онзи гадняр. Мислиш ли, че можеш да направиш възлите достатъчно бързо?

— Мисля, че нямам избор. Поне ръцете ми се чувстват годни за задачата. Дори и да ми отреже въжето да паднеш от двайсет стъпки е по-хубаво, отколкото от осемдесет.

В този миг горе се разнесе приглушен гръм. Локи и Джийн вдигнаха очи тъкмо в мига, когато първите няколко капки дъжд им капнаха на лицата.

— Вероятно това в момента би било изключително смешно, ебати, ако не висяхме ние на въжетата.

— В момента мисля, че бих рискувал с твоите гълъби, ако можех — рече Джийн. — По дяволите, Локи, съжалявам, че оставих горе Проклетите сестри.

— Защо, в името на Венапорта, да ги носиш долу? Няма за какво да се извиняваш.

— Макар че може би има едно нещо, което бих могъл да опитам — рече Локи. — Носиш ли желязо в ръкавите си?

— Да, обаче е в ботуша ми. — Дъждът вече плющеше доста силно, попиваше в туниките им и мокреше въжетата. Заради лекото им облекло и мразовития вятър им беше още по-студено. — А ти?

— Моето си е тука. — Локи забеляза как в десницата на Джийн проблесна метал. — Крепиш ли се за хвърляне, Локи?

— Мамка му, не. Съжалявам.

— Не се впрягай. Дръж го тогава за резерва. И се моли страстно наум за нас. — Джийн се забави, за да свали очилата си, пхна ги в яката на туниката си и повиши глас. — Ей, любовнико на овцете! Да си поговорим, ако обичаш!

— Мислех си, че сме приключили с приказките — разнесе се гласът на мъжа откъм ръба на скалата.

— Несъмнено! Обзалагам се, че от използването на толкова много думи за толкова кратко време мозъкът ти се чувства изцеден като лимон, нали? Акълът нямаше да ти стигне и да намериш шибаната земя, ако те изхвърля през проклетия прозорец! Слушаш ли ме? Щеше да ти се наложи да си събуеш обувките и бричовите и да преброиш до двайсет и едно! И да погледнеш нагоре, за да видиш долната страна на лайното на хлебарка!

— Помага ли ти, като ме навикваш така? По-скоро би трябвало да се молите на вашия за нищо негоден Тринайсети примерно, ама какво ли разбирам аз? Аз не съм някой от вашите важни верарски клечки, нали така?

— Искаш ли да узнаеш защо не бива да ни убиваш? Защо не бива да ни оставяш да се разбием на дъното на пропастта? — провикна се Джийн с цяло гърло, докато се подпираше по-здравосливо с крака на скалата и изнасяше назад дясната си ръка. В небето отекна гръм. — Виждаш ли това бе, идиот? Виждаш ли какво държа в ръце? Нещо, което ще видиш само веднъж в живота си! И никога няма да го забравиш!

Няколко мига по-късно главата и гърдите на мъжа се показаха от ръба на скалата. Джийн нададе вик и запокити ножа с всичка сила. А после викът му стана тържествуваш, когато видя как размазаният силует на оръжието му уцели лицето на техния мъчител... и отново премина в тъжен вопъл, когато видя как ножът отскача и пада надолу във въздуха. Беше го уцелил с дръжката.

— Шибан дъжд! — ревна Джийн.

Но поне разбойника страшно го заболя. Той пъшкаше, притискаше лицето си и залиташе напред. Як удар в окото? Джийн пламенно се надяваше да е това — може би все още разполагаше с няколко секунди, за да опита пак.

— Локи, ножът ти, бързо!

Локи посягаше към ботуша си, когато мъжът разпери ръце, за да запази равновесие, ала не успя и се катурна с писък в пропастта. Секунда по-късно се вкопчи с една ръка в основното въже на Локи и се стовари право върху кръста му, там, където въжето се промушваше в желязното приспособление на колана му. Ударът отгласна краката на Локи от скалата и му изкара въздуха и двамата с бандита пропаднаха свободно надолу, като се мятаха и кряскаха — взел от ръце и крака, без необходимия натиск върху въжето в приспособлението.

Локи се напрегна докрай, стисна с лявата си ръка свободния край на въжето и дръпна силно. Успя да натегне въжето дотолкова, че рязко спряха и се люшнаха заедно към скалата. Разбойникът пое тежестта на удара и увисна с мятаци се напосоки крайници, а Локи се мъчеше да диша и да проумее света. Бандитът риташе и пищеше.

— Престани, шибан малоумнико! — Бяха пропаднали около петнайсет стъпки по-надолу. Джийн бързо се плъзна до тях, подпря се на скалата и сграбчи с ръка разбойника за косата. Като му отметнаха качулката, Локи видя, че мъжът е прошарен като недохранено куче — беше на около четирийсет, с дълга мазна коса и побеляла брада, рехава като тревата по ръба на пропастта. Лявото му око беше подутото. — Стига си ритал бе, кретен! Не мърдай!

— О, богове, моля ви, не ме хвърляйте долу! Моля ви, господине, не ме убивайте!

— А защо пък не, да го еба? — изпъшка Локи, заби пеши в стената и успя да се докопа с дясна ръка до левия си ботуш. Миг по-късно опря стилета си в гърлото на разбойника. Мъжът спря да рита панически и затрепери страховито.

— Виждаш ли го? — изсъска Локи. Бандитът кимна. — Това е нож. Има ли такива там, откъдето идваш, където и да е това, да го еба? — Мъжът отново кимна. — Значи знаеш, че ей сега мога да те намушкам и да те пусна да паднеш, нали?

— Моля ви, моля ви, недейте...

— Млъкни и слушай. Това единствено въже, на което сме увиснали с тебе сега... Единствено, едничко, самичко! Това да не би да е въжето, което преди малко кълцаше там горе, а?

Мъжът закима енергично, опулил здравото си око.

— Не е ли великолепно това? Е, щом ударът, когато се стовари върху него, не го скъса, вероятно ще ни издържи още малко. — Някъде

горе блесна бяла светлина и прокътят гръм, по-силен отпреди. — Въпреки че ми е било и къде-къде по-удобно. Така че не ритай. Не ръкомахай. Не се противи и ме прави никакви глупости, заеби! Чат ли си?

— О, не, господине, о, моля ви...

— Млъквай де!

— Ло... ъъ, Леоканто! — обади се Джийн. — Мисля, че този тип заслужава малко уроци по летене.

— И аз си мисля същото — отвърна Локи. — Обаче нали шиеш, Жером, крадците преуспяват! Помогни ми да закрепя това тъпо копеле някак си там горе.

— О, благодаря, благо...

— Знаеш ли защо го правя, безмозъчен смешнико от горяща?

— Не, но...

— Млъкни. Как се казваш?

— Трав!

— Трав чий?

— Никога не съм имал презиме, господине. Трав от Вормара, и туйто.

— И си крадец? Разбойник?

— Да, да, крадец съм...

— И нищо друго? Някакъв честен занаят имаш ли?

— Ъъ, не, от доста време не...

— Това е добре. Значи с теб сме братя в известен смисъл. Виж какво, смрадливи мой приятелю, трябва да разбереш нещо, и то е, че Тринайсетият съществува. Той наистина си има жреци и аз съм един от тях, чат ли си?

— Щом казвате...

— Не, млъкни! Не искам да се съгласяваш с мен, а да си напрегнеш тоя желяд, незнайно как попаднал там, дето го имаш вместо мозък, преди катеричката да дойде да си го потърси пак. Опрял съм нож на гърлото ти, висим на седемдесет стъпки над земята, небето пикае, та се къса, а ти току-що се опита да ме убиеш. По право съм длъжен да ти изрисувам червена усмивка от ухо до ухо и да те пусна долу. Съгласен ли си с това?

— О, сигурно, господине, богове, съжалявам...

— Млък, мили ми малоумнико. Значи ще признаеш, че аз имам доста силно основание да не си направя удоволствието да те убия?

— Тъъ, ами сигурно!

— Аз служа на Уродливия страж, както вече казах. Заклел съм се да служа и да изпълнявам заветите на Бога, покровител на нашего брата. Безполезно е да плюеш в лицето на Бога, който се грижи за теб и за твоите хора, нали? Особено когато не съм много убеден, че напоследък му угаждам.

— Тъ...

— Редно е да те убия. Вместо това ще се опитам да те спася. От тебе искам единствено да си помислиш за това. Още ли ти приличам на еретик?

— Ох... о, богове, господине, не мога да мисля...

— Е, бас ловя, че в това няма нищо необичайно. Запомни онова, което ти казах. Не ръкомахай, не ритай, не вряскай. И ако се опиташ да се съпротивляваш, при най-малката съпротива уговорката ни отпада. Обгърни с ръце гърдите ми и млъквай. Още доста път ни предстои, докато си седнем спокойно.

2

По настояване на Локи Джийн се покатери пръв, като бавно се изтегляше по гладката скала горе-долу два пъти по-бавно от обичайното. Горе той бързо развърза резервното въже от колана си и го пусна надолу към Локи и трепереция му пасажер. После свали колана и приплъзна основното си въже през ръба, докато и то не увисна до люлеещите се мъже. Те никак не изглеждаха спокойни, но трите здрави въжета подръка им подсигуряваха малко повече безопасност.

Джийн намери фрака си на земята и го облече, благодарен, въпреки че и той беше подгизнал като останалите му дрехи, и бързо обмисли положението. Трав изглеждаше доста кльощав, а и Локи не беше едър. Несъмнено двамата заедно не тежаха повече от сто и петдесет кила. Джийн беше убеден, че може да издърпа такава тежест до гърдите си, може би и над главата си. Но в дъжда, когато залогът бе толкова голям?

Мислите му се насочиха към каретата, на около четвърт миля от тях през гората. Конят би му помогнал много или дори някой по-як

мъж, но щеше да отнеме много време, пък и щеше да му се наложи да разпряга, успокоява и води животното, чийто господар е бил пребит до безсъзнание.

— Майната му! — изруга той и се върна на ръба на скалата. — Леоканто!

— Още съм тук, както можеше да се досетиш.

— Можете ли вие двамата да вържете здраво едно от моите въжета за твоя колан?

Последва кратък приглушен разговор между Локи и Трав.

— Ще се справим! — провикна се Локи. — Какво си наумил?

— Кажи на идиота да се държи здраво за теб. Като се завържете за едно от моите въжета, се подпри здраво с ръце и крака на стената. Аз ще почна да го дърпам с всичка сила, но съм убеден, че твоята помощ няма да ми навреди.

— Ясно. Чу какво каза човекът, Трав. Да вържем възел. И внимавай къде пипаш!

Когато Локи погледна нагоре и даде на Джийн личния им сигнал „давай“, Джийн кимна. Вързаното въже беше бившето резервно на Джийн. Той сграбчи края му точно преди намотката, на мократа земя и се намръщи. Калта под краката му щеше да направи положението още по-интересно, но нямаше как. Оформил примка, влезе в нея и остави въжето да се затегне здраво около кръста му. После се изви назад, хванал с едната ръка въжето отпред, а с другата — отзад, и прочисти гърло.

— Писна ли ви да висите, или да ви отпусна още няколко минути там долу?

— Жером, ако се наложи да гушкам Трав секунда повече от абсолютно необходимото, ще те...

— Тогава почвай да се катериш! — Джийн заби пети в земята, наклони се още по-силно назад и започна да издърпва въжето. Проклятие, той беше мощен мъж с необикновена сила, но защо вечно го сполетяваха такива моменти, които му напомняха, че може да е и още по-силен? Беше се разплул — точно това беше думата. Трябваше да намери сандъци, да ги напълни с камъни и да ги вдига по няколко десетки пъти дневно като на младини... По дяволите, това въже ще мръдне ли!

Готово. Най-сетне, след дълго и притеснително напъване под дъжда, без да може да помръдне, Джийн направи бавна крачка назад. После още една... и още една. С усилие и огнен сърбеж, който бавно обхващаше мускулите на бедрата му, той влезе идеално в ролята на орящ кон и прокара дълбоки бразди в сивата песъклива кал. Най-накрая чифт ръце се показаха над скалата и с порой от крясъци и проклетия Грав се издърпа отгоре и се претърколи по гръб задъхан. Незабавно напрежението върху Джийн понамаля, но той продължи да тегли със същата сила и само след миг Локи се изкатери отгоре. Той се изправи на крака, пристъпи към Грав и изрита пишман разбойника в корема.

— Ти, магаре недно! От всички проклети тъпаци... Толкова ли беше трудно да кажеш: „Ще пусна въже, вържете си кесиите за него и ме оставете да ги издърпам, или няма да ви дам да се изкатерите?“. Не може да казваш на проклетите си жертви направо, че ще ги утrepеш! Първо подхождаш разумно, после вземаш парите и бягаш!

— Ох, ох! О, богове, моля ви, ох! Нали казахте, че... че няма да ме убие!

— Не, няма. Няма да те убия, тъпако със зелка вместо мозък, само ще те ритам, докато престане да ти е приятно!

— Ох! Аааа! Моля ви! Аааа-ох!

— Длъжен съм да отбележа, че и това е очарователно.

— Айййй! Ох!

— Все пак ми е приятно.

— Оооф! Ау!

Локи най-сетне престана да бъхти нещастния верарец, разкопча колана си и го пусна в калта. Джийн, дишайки тежко, дойде при него и му подаде подгизналата върхна дреха.

— Благодаря ти, Жером. — Връщането на дрехата, подишала или не, като че върна част от накърненото достойнство на Локи. — А що се отнася до теб, Трав... Трав от Во Сармара ли беше?

— Да! О, моля ви, не ме ритайте пак...

— Гледай сега, Трав. Ето какво ще направиш. Първо, не казвай на никого за това. Второ, изобщо не припарвай до Гал Верар! Ясно?

— Нямах и такива намерения, господине.

— Хубаво. На. — Локи бръкна в левия си ботуш и извади една много тънка кесия и я хвърли към Трав. Тя тупна и издрънча. — Вътре

трябва да има десет волания. Доста сребро е това. Можеш да... Чакай малко, съвсем сигурен ли си, че кочияшът ни е още жив?

— О, богове, да! Истина ви казвам, мастер Леоканто, той дишаше и стенеше, като го фраснах, несъмнено!

— Толкова по-добре за теб тогава. Вземи среброто в тази кесия. Когато си тръгнем с Жером, можеш да се върнеш и да вземеш всичко, което сме зарязали. Моята жилетка и част от тия въжета със сигурност. А сега ме слушай внимателно. Днес ти спасих живота, а можех да те убия за миг! Нали така?

— Да, така е, и съм ви толкова...

— Млък! Някой ден, Трав от Во Сармара, може пак да дойда по тези краища и може нещо да ми потрябва. Сведения. Водач. Телохранител. Тринайсетият да ми е на помощ, ако ми се наложи да опра точно до тебе, но ако някой дойде някога и ти прошепне името на Леоканто Коста, ти хукваш да изпълняваш, чу ли?

— Да!

— Закълни се пред боговете!

— С устни и със сърце се кълна пред боговете; или нека ме поразят и нека ме сложат на везните на Господарката на дългото мълчание.

— Може да мине. Запомни го. А сега марш, накъдето си избереш, стига да не е обратно към каретата ни!

Джийн и Локи го наблюдаваха една-две минути как се отдалечава тичешком, докато увитият му в наметало силует не се скри от поглед зад плющящите сиви завеси на пороя.

— Е, мисля, че за днес ни стигат толкова тренировки, нали? — рече Джийн.

— Напълно! Задачката в Кулата на греха в сравнение с това ще е бален танц, да му се не види! Какво ще кажеш да вземем двете останали въжета и да вървим към каретата? А Трав нека виси тука цял следобед и развързва възли.

— Чуден план. — Джийн огледа своите Проклети сестри, които бе прибрал от ръба на скалата, и ги потупа собственически по остриетата, преди да ги пхне в джоба на дрехата си. — Хайде, милички. Това магаре може да ви е поизтъпило, но скоро пак ще ви наточа.

— Не мога да повярвам! — възкликна Арки. — Някакъв малоумен селски калояд без малко не ни уби! Знаещ ли, убеден съм, че за пръв път след Вел Вирацо някой се опита да убие някой от нас.

— Комай си: прав. Осемнайсет месеца? — Джийн метна едното намотано мокро въже на рамо и подаде другото на Локи. После двамата се обърнаха и се повлякоха обратно през гората. — Хубаво е да знаеш, че има неща, колко са вечни, нали?

ШЕСТА ГЛАВА

РАВНОВЕСИЕ НА ЗАНАЯТИТЕ

1

— Който и да е пратил онези убийци там, очевидно е бил наясно, че ние се връщаме в Саврола по онзи път — рече Локи.

— Което не означава кой знае какво — често сме минавали през пристана. Всеки може да ни е видял и да ги е пратил там да ни причакат. — Джийн пиеше кафето си и лениво прокарваше пръсти по протритата кожена подвързия на малката книжка, която си беше донесъл на закуска. — Може би няколко ноци подред. Не изисква никакви особени знания и средства.

Позлатената обител беше още по-тиха от обичайното в седмия утринен час на този Ден на Трона. Повечето гуляйджии и делови люде от редовната клиентела сигурно снощи бяха стояли до късно по Златните стъпала и щяха да станат чак след няколко часа. По негласна договорка закуската на Локи и Джийн тази сутрин беше такава, каквато човек нервно гризка: студени филета от маринована акула с лимон, черен хляб с масло, някаква кафеникава риба, опечена с портокалов сок, и кафе — най-голямата керамична кана, която сервитьорът успя да намери и да донесе на масата. И двамата крадци все още не бяха успели да се нагодят към внезапния обрат в техните дни и ноци.

— Освен ако Вързомаговете не са подсказали и на други за нашето присъствие тук, в Тал Верар — рече Локи. — Може дори да им помагат.

— Ако Вързомаговете помагаша на ония двамата на пристанището, смяташ ли, че щяхме да оцелеем? Я стига! И двамата знаехме, че те сигурно ще ни преследват заради онова, което сторихме със Соколяря, и ако са искали да ни убият, сега щяхме да сме пушено месо. За едно Страгос е прав — те сигурно смятат да си поиграят с нас. Затова продължавам да твърдя, че е по-вероятно някой трети да ни се е

обидил за нещо, извършено от нас като Коста и Де Фера. Което значи, че Дюрена, Корвальор и лорд Ландревал са очевидните заподозрени.

— Ландревал го няма от месеци.

— Това не го изключва напълно. Значи прекрасните дами.

— Обаче аз... искрено съм убеден, че те щяха сами да ни преследват. На Дюрена ѝ се носи славата, че добре владее меча, а пък чувам, че и Корвальор е участвала в няколко дуела. Може и да наемат помощници, но те са от тия, които сами уреждат подобни неща.

— Да сме завлекли някоя важна клечка в Слепите съюзи? Или в някоя друга игра, докато напредвахме нагоре по етажите? Да сме настъпили някой по пръста? Да сме пръднали шумно?

— Не мога да си представя, че не бихме забелязали някой толкова недоволен, че да наеме убийци. Никой не обича да губи на карти, то е ясно, но да се сещаш за някои окаяни загубеняци?

Джийн се навъси и отпи от кафето.

— Докато не разберем още нещо, няма смисъл да разсъждаваме. Всеки в града е заподозрян. Всеки на света, по дяволите.

— Така е наистина — рече Локи. — Знаем само, че този, който ги е пратил, е искал да умрем. Не да ни уплаши, не да ни заведат при него да си поприказваме, а чисто и просто да умрем. Може би, ако поразмислим над това, ще се сетим за някой...

Локи млъкна в мига, в който видя, че сервитьорката идва към сепарето им. После се вгледа в нея и видя, че изобщо не беше сервитьорката. Жената с кожената престилка и червеното таке беше Мерейн.

— Аха — възкликна Джийн. — Време е да оправим сметката.

Мерейн кимна и подаде на Локи дървена дъсчица, на която бяха забодени две листчета. Едното действително беше сметката, а на другото с плавен почерк бе написано едно-единствено изречение:

Помните ли първото място, на което ви заведох в нощта, когато се запознахме? Не губете време.

— Е... — Локи подаде листчето на Джийн. — С удоволствие бихме поостанали още, но качеството на обслужването рязко спадна. Не очаквайте бакшиш. — Той преброи медните монети върху дървената дъсчица и стана. — На старото обичайно място, Жером.

Мерейн прибра дъсчицата и парите, поклони се и изчезна по посока на кухнята.

— Дано не се обиди заради бакшиша — рече Джийн, когато вече бяха на улицата. Локи се огледа във всички посоки и забеляза, че и Джийн прави същото. Стилетите, които Локи носеше в ръкавите си, натежаваха успокояващо. Той изобщо не се съмняваше, че и Джийн е готов да извади Проклетите сестри с едно мръдване на китката.

— Богове! — измърмори Локи. — Сега трябваше да се върнем в леглата и да проспим целия ден! Някога случвало ли се е до такава степен да сме подвластни на някого, както сега? Не можем да избягаме от Архонта и отровата му, което означава, че не можем просто да се отстраним от играта в Кулата на греха. Боговете знаят, че дори не можем да видим спотайващите се Вързوماгове, и изведнъж от дупките на задниците ни започнаха да изскачат убийци! Знаеш ли какво? Готов съм да се хвана на бас, че дори между онези, които ни следят, и онези, които ни преследват, сме се превърнали в основното средство за прехрана в този град. Цялото стопанство на Тал Верар сега се основава на ебаването с нас.

Разходката до кръстопътя северно от Позлатената обител беше кратка, макар и нервна. Товарни каруци трополяха по калдъръма, търговци вървяха спокойно към дюкяните си. Доколкото знаеха, помисли си Локи, Саврола беше най-спокойният и най-добре охраняван квартал в града, място, където нищо не нарушаваше спокойствието, освен тук-там по някой пиан чужденец.

На кръстопътя Локи и Джийн свиха вляво и приближиха до вратата на първия изоставен дюкян отляво. Джийн заварди улицата зад тях, а Локи застана на вратата и почука рязко три пъти. Вратата незабавно се отвори и набит младеж с кафяво кожено палто ги покани вътре.

— Не стойте до прозореца — каза той, щом затвори вратата и спусна резето. Прозорците бяха покрити с опънати брезентови покривала, но Локи се съгласи, че няма нужда да изкушават съдбата. Единствената светлина в стаята идваше от изгрева — розовите слънчеви лъчи се процеждаха през завесите и на светлината им Локи видя две двойки мъже, чакащи в дъното на дюкяна. Всяка двойка се състоеше от по един едър, плещест мъжага и един по-дребничък. 1/1 четиримата непознати носеха сиви наметала и сиви широкополи шапки.

— Обличайте се — рече мъжът с коженото палто и посочи купчината дрехи на една масичка. След малко Локи и Джийн също се премениха в такива сиви наметала и шапки.

— Това новата лятна мода на Тал Верар ли е? — попита Локи.

— Малка игричка за всеки, който ще се опита да ви проследи — отвърна мъжът, после щракна с пръсти и едната двойка непознати в сиво застана до вратата. — Аз ще изляза пръв. Вие застанете зад тези двамата, последвайте ги навън и се качете в третата карета. Ясно?

— Каква каре... — започна Локи, но млъкна, щом чу трополенето на копита и колела по улицата отвън. Пред прозореца минаха сенки и след няколко мига човекът с кафявото палто махна резето.

— Третата карета. По-живо — рече той, без да се обръща, а после отвори вратата и излезе на улицата.

До бордюра, точно пред изоставения дюкян, се бяха подредили три еднакви карети. И трите бяха от черно лакирано дърво без отличителни гербове или знамена, всяка беше с тежки пердета на прозорците и теглена от два черни коня. Дори и кочияшите им горедолу си приличаха и бяха облечени в еднакви червеникави униформи под кожените върхни дрехи.

Първата двойка от сиви непознати излезе навън и се втурнаха един подир друг към първата карета. Локи и Джийн излязоха от изоставения дюкян секунда по-късно и изтичаха към задната карета. Локи мярна последната двойка сиви непознати, които почти тичаха към вратата на средната карета зад тях. Джийн свали резето от задната врата, отвори я на Локи и се метна вътре след него.

— Добре дошли на борда, господа. — Мерейн се беше настанила в предния десен ъгъл на купето. Беше съблякла униформата на сервитьорка и сега беше облечена като за езда на открито седло — с ботуши, черен брич, риза от червена коприна и кожена жилетка. Локи и Джийн се настаниха един до друг на седалката до нея. Джийн затръшна вратата и те потънаха в полумрак, а каретата потегли.

— Къде отиваме, по дяволите? — Щом проговори, Локи понечи да свали сивото наметало.

— Останете с него, мастер Коста. Ще ви е нужно, като слезем. Първо всички ще пообиколим малко Саврола. После ще се разделим —

едната карета към Златните стъпала, другата — към северния край на Голямата галерия, а ние към пристанището, за да се качим на кораб.

— Кораб за къде?

— Имайте търпение. Отпуснете се и се насладете на пътуването.

Това беше трудно, меко казано, в горещата и задушна карета. Локи усещаше как по челото му се стича пот, свали кисело шапката и я нагласи в скута си. Двамата с Джийн се опитаха да заспят Мерейн с въпроси, но тя отговаряше единствено с уклончиво „Хммм“ и накрая те се предадоха. Минутите се влачеха досадно. Локи усети как каретата зави на няколко пъти, а после изкачи поредица от наклони, които трябваше да са рампата от височините на Саврола към пристанището на морето.

— Почти стигнахме — рече Мерейн след още няколко минути, изминали в неловко мълчание в раздрусаната карета. — Слагайте шапките. Когато каретата спре, вървете право на лодката. Седнете отзад и ако, в името на боговете, видите нещо опасно, залегнете.

И, вярна на думите ѝ, каретата спря с трополене само след няколко мига. Локи нахлупи отново шапката върху косата си, опипа механизма на вратата и присви очи, щом ярката утринна светлина нахлу през отворената врата.

— Слизай — рече Мерейн — да не губим време.

Бяха слезли на вътрешните докове в най-североизточния край на Саврола — зад тях се издигаше гладка стена от черен ендерглас, а пред тях върху блещукащите вълни се поклащаха няколко десетки закотвени кораба. Една лодка бе завързана на най-близкия кей — изящна и лека, дълга около четирийсет стъпки, с издигната затворена галерия на кърмата. Две редици от гребци, по пет от всяка страна, изпълваха по-голямата част от останалото пространство.

Локи изскочи от каретата и тръгна към лодката покрай двама бдителни мъже с наметала, тежки като неговото, съвсем неподходящи за времето. Те стояха почти в стойка мирно, без да се отпускат, и Локи мярна дръжка на меч, едва прикрит под наметалото на единия.

Той притича нагоре по леката рампа, скочи в лодката и се стовари на пейката в задния край на пътническата галерия. Галерията, за щастие, бе затворена само от три страни — приличният вид отпред по време на следващото им малко пътешествие бе далеч за предпочитане пред поредното пътуване в тъмна кутия. Джийн го

следваше плътно, но Мерейн зави надясно, премина през гребците и се настани на мястото на кърмчията на носа.

Войниците на пристана бързо прибраха рампата, развързаха лодката и я отгласнаха силно с крака от пристана.

— Гребете! — нареди Мерейн и гребците налегнаха греблата. Скоро лодката скърцаше в техния ритъм и пореше леките вълни в пристанището на Тал Верар.

Локи се възползва от възможността да разгледа мъжете и жените на греблата — всички бяха мускулести и жилави, с късо подстригани коси, повечето имаха видими белези. Никой не изглеждаше по-млад от трийсет и пет-шест. Значи бяха войници ветерани. Може би дори Очи, без маски и наметала.

— Трябва да призная, че хората на Страгос изиграха добро представление — отбеляза Джийн, а после повиши глас: — Ей, Мерейн! Може ли да свалим тия нелепи дрехи?

Тя се обърна, колкото да кимне, и отново се загледа в пристанищните води. Локи и Джийн нетърпеливо махнаха шапките и наметалата и ги струпаха в краката си.

Пътуването по вода отне около двацетина минути, доколкото Локи можеше да прецени. Той би предпочел да е свободен да оглежда пристанището във всички посоки, но можеше да вижда само онова, което се разкриваше от отворената предна част на галерията. Първо поеха на югозапад по извивката на вътрешните докове, покрай Голямата галерия и Златните стъпала. После обърнаха на юг и откритото море им остана отдясно и се устремиха към голям остров с формата на полумесец, горе-долу толкова голям, колкото и онзи, на който се издигаше Кулата на греха.

Югозападният полумесец на Тал Верар не беше терасиран. Повече приличаше на естествено неравен склон, по който стърчаха каменни кули и бойници. Огромните каменни кейове и дълги дървени докове на северозападния му връх съставляваха Сребърната Марина, където поправяха и преобзавеждаха търговските кораби. Но отвъд нея, отвъд люлеещите се силуети на стари галеони, очакващи нови мачти и платна, се простираше поредица от високи сиви стени, които ограждаха затворени заливи. Тези стени крепяха кръгли кули, по които се виждаха черните силуети на катапулти и патрулиращи войници.

Носът на лодката им скоро се насочи към най-близката от тези огромни каменни огради.

— Проклет да съм! — възкликна Джийн. — Мисля, че ни карат в Марината на мечовете.

2

Грамадните каменни стени на изкуствения залив имаха дървена порта. Щом лодката приближи, откъм бойниците горе прокъртяха изстрели и дрънченето на тежки вериги отекна над камъните и водата. Портата се откряна, а после двете ѝ крила бавно се отвориха навътре и надигнаха малка вълна пред тях. Щом лодката мина през портата, Локи се опита да прецени размерите на всичко, изникнало пред очите му — самият отвор трябваше да е широк седемдесет-осемдесет стъпки, а гредите на вратата изглеждаха дебели, колкото торсът на среден на ръст мъж.

Мерейн даде наставления на гребците и те внимателно вкараха лодката вътре и пристанаха на дървен кей, на който един мъж чакаше сам да ги посрещне. Гребците бяха поставили лодката под ъгъл и краят на кея едва докосваше борда между гребците и галерията за пасажери.

— Вашата спирка, господа! — извика Мерейн. — Боя се, че нямаме време да връзваме лодката. По-живо, да не се намокрите!

— Вие сте самата любезност, мадам — рече Локи. — Отхвърлих всякакви остатъци от съжаление, че не ви оставих бакшиш. — Той излезе от галерията и се опря на планшира с дясна ръка. Непознатият вече протягаше ръка да му помогне. Локи изскочи на кея с помощта на мъжа и двамата на свой ред издърпаха Джийн.

Гребците на Мерейн веднага потеглиха обратно. Локи гледаше как лодката се заотдалечава заднишком, изравни се с портата и се стрелна с висока скорост извън залива. Веригите отново издрънчаха и водата се надигна, когато вратите се затвориха. Локи погледна нагоре и видя групите хора, които въртяха огромни шпилове, по един от всяка страна на портата.

— Добре дошли — поздрави мъжът, който им помогна да слязат. — Добре дошли в най-глупавото начинание, за което съм чувал, пък да не говорим, че зорлем ме вкараха в него. Не мога да си представя чия

ли жена сте наебали, че да ви пратят на тая самоубийствена мисия, господа.

На възраст мъжът беше някъде между петдесет и шейсет. Имаше гърди като дънер и корем, който висеше над пояса, сякаш се опитваше да прекара скришом чувал зърно под туниката си. Ала ръцете и вратът му бяха толкова жилави, че изглеждаха слаби, прошити от изпъкнали вени и белези от тежък живот. Имаше кръгло лице, вълнеста бяла брада и мазна дълга коса, която падаше под темето му като водопад. Тъмните му очи се гушеха сред гнезда от бръчици под тежките бръчки на челото.

— Това би могло да е приятно развлечение, ако знаехме, че в края на краищата ще попаднем тук — рече Джийн. — А вие кой бихте могли да сте?

— Калдрис се казвам — отвърна старецът. — Корабовладелец без кораб. Вие двамата трябва да сте господата Де Фера и Коста.

— Трябва да сме — отвърна Локи.

— Хайде да ви разведа — предложи Калдрис. — То няма много за гледане, ама ще го гледате много.

Той ги поведе нагоре по разнебитено стълбище в края на кея, което водеше към каменна площадка, издигната на четири-пет крачки над водата. Локи забеляза, че целият изкуствен залив представлява квадрат с дължина на страната приблизително сто крачки. Стените го ограждаха от три страни, а отзад се издигаше стръмният стъклен склон на острова. Имаше няколко сгради, построени на платформи, стърчащи от склона — складове, оръжейни и тям подобни, предположи той.

Лъскавата водна шир край площадката, отново отрязана от пристанището от дървената порта, беше достатъчно голяма да побере няколко бойни кораба и Локи се изненада, че там е завързан един-единствен съд. Едномачтова лодка, дълга едва четиринайсет стъпки, се полюляваше леко край нея.

— Такъв залив за една малка лодчица! — възкликна той.

— А? Ами, невежите имат нужда от пространство, в което да рискуват живота си, без да безпокоят някой друг за известно време — рече Калдрис. — Това тук е собственото ни частно вирче за пикаене. Не обръщайте внимание на войниците по стените — те няма и да ни погледнат, освен ако не почнем да се давим. Тогава сигурно ще се разхият.

— Ас какво точно се занимаваш ти тук, Калдрис? — попита Локи.

— Разполагам с около месец, през който да превърна двама невежи, схванати, къопави моряци новаци в някакво ужкимско подобие на морски офицери. Боговете да са ми свидетели, господа, подозирам, че всичко това ще свърши с писъци и даване.

— Бих могъл да се обидя, ако не знаех, че всяка твоя дума с истина — рече Локи. — Казахме му на Страгос, че бъкел не разбираме от мореплаване.

— Протекторът като че е страшно навит да ви прати в морето, независимо от това.

— Колко време си служил във флотата му? — попита Джийн.

— Кръстосвам морето от четирийсет и пет години може би. Във верарската флота съм може би още преди да е имало архонти; участвал съм в Хилядодневната война, в старите бойни срещу Джерем, войната срещу армадата на Островите на призрачните ветрове... Много гадости съм виждал, господа. Мислех, че съм приключил — от двайсет години съм началник на корабите на Архонта. Добре плащат. Дори и къща щяха да ми дадат, или поне така си мислех. Преди тия лайна. Не ми се обиждайте.

— Не сме обидени — отвърна Локи. — Това някакво наказание ли е?

— Наказание е, Коста. Баш наказание си е. Само дето не съм го заслужил с някакво престъпление. Архонтът един вид ме писа доброволец. Заеби ме мен, но ето какво заслужих за моята вяроност! Това, и опитах от виното на Архонта — и сега не мога нито да се откажа, нито да ви избягам. Отровено вино. От оная отрова, дето чака. Откарвам ви в морето, избутвам всичките тия глупости и получавам противоотровата. А може и къщата, ако имам късмет.

— Архонтът ти е дал отровено вино? — попита Локи.

— Очевидно не съм знаел, че е отровено. Какво да правя? — Калдрис се изплю. — Да не го пия ли?

— Не, разбира се — отвърна Локи. — С тебе сме в една лодка, приятелю. Само дето нас ни черпи със сайдер. Страшна жажда ни мореше.

— Ама вярно ли? — зяпна Калдрис. — Ха! Да ми го начукат здраво! А пък аз се мислех за най-големия глупак в Пиринчено море!

Мислех си, че съм най-големият тъпунгер, слепонгер, смотан, дърт... ох...

Той като че забеляза колко кръвнишки го гледаха и Локи, и Джийн и се прокашля вежливо.

— Кое то иде да рече, господа, че нещастieto наистина не обича да е само, и виждам, че всички ние ще сме страшно въодушевени от тази мисия „Изпълни или умри“.

— Да. Е, кажи ни как точно ще пристъпим към това? — попита Джийн.

— Ами, първо смятам да поприказваме — трябва да ви кажа едно друго, преди да изкушим боговете, така че си отвореше ушите. Първо, за да направиш от сухоземен що-годе приличен моряк, са нужни пет години. От десет до петнайсет — да го направиш що-годе приличен морски офицер. Така че чуите това, мамка му: няма да направя от вас що-годе прилични офицери. Ще ви направя ментета. Колкото да не ви е срам да приказвате за въжета и платна сред истински моряци, и само толкова. Може би, само може би, ще мога да ви направя такива за месец — да можете да се преструвате, че давате заповеди, докато изпълнявате моите. И ме слушате.

— Става — отвърна Локи. — Колкото повече ти командваш, толкова по-добре за нас, честно!

— Само не ща да си втълпите, че сте герои, които са изучили занаята на пръсти, и да почнете да сменяте платната, реда им и курса без мое позволение. Само да сте го направили, и всичките ще умрем бързо-бързо, като ебане за една медна монетка в бардак с една курва. Дано да съм ясен.

— Не искам да припирам — рече Джийн, — но къде, по дяволите, е корабът, на който няма никога, ама никога да посмеем да предприемем нищо подобно?

— Тука е — отвърна Калдрис. — Потягат го в друг залив, колкото да не се разпадне. Засега това е единственият кораб, за който сте годни. — Той посочи лодката. — Ето на това ще ви уча.

— Какво общо има тая черупка с истински кораб?

— На тая черупка съм се учил аз, Коста. На тая черупка започват всички истински морски офицери. Така се научаваш на основните неща — корпус, вятър и вода. Като ги научиш на лодка, тогава можеш да мислиш за кораб. Така че сваляйте палтата, жилетките и всичките

си труфила. Оставете всичко, което може да се намокри, защото нищо не ви обещавам. И ботушите също. Ще се учите боси.

След като Локи и Джийн се съблякоха по туники и бричове, Калдрис ги заведе до голяма покрита кошница, оставена на камъните до привързаната лодка. Той вдигна капака, бръкна вътре и извади живо коте.

— Здравей, чудовищна малка необходимост!

— Мъррррр — измърка чудовищната малка необходимост.

— Коста. — Калдрис бутна гърчещото се коте в ръцете на Локи. — Погрижи се за нея няколко минути.

— Ъъ... Защо държиш коте в тази кошница? — Котето, недоволно от прегръдката на Локи, реши да увие с лапи врата му и да поекспериментира с ноктите си.

— Когато излезеш в морето, две неща са ти нужни за късмет. Първо, предизвикващ съдбата да ти прати страшна участ, ако излезеш в морето без поне една жена офицер на борда. Такъв е законът на Господаря на ненаситните води. Заветът му. Пристрастен е към дъщерите на сушата и би смачкал всеки кораб, който излиза в морето без поне една жена на борда. Освен това така диктува обикновеният здрав разум. Те са добри офицери. Като обикновени моряци са прилични, но за офицери по ги бива и от вас, и от мен. Така са ги създали боговете.

— Второ, много лош късмет е да тръгваш без котки на борда. Те не само трепят плъховете, но и са най-гордите създания навсякъде — на суша и на вода. Йоно обожават тия малки копеленца. Имаш ли кораб с жени и котки на борда, ще ти върви повече, отколкото си се надявал. Обаче нашата лодчица е толкова малка, че смятам, че и без жени сме си добре. Рибарите и пристанищните лодки непрекъснато излизат в морето и нямат ядове. Но с вас двамата на борда проклет да съм, ако не взема котка. На малката лодка подобава малко коте.

— Значи... ще трябва да гледаме това коте, докато рискуваме живота си в открито море?

— Ако я загубя, ще ви изхвърля през борда, Коста — изкиска се Калдрис. — Ако си мислиш, че лъжа, само ме пробвай. Обаче спокойно, не си сваляй гащите — тя ще е в кошницата с капак.

Споменаването на кошницата като че го присети за нея. Той бръкна пак вътре и извади малък самун хляб и сребърен нож. Локи

забеляза, че по самуна има много малки белези, колкото муцунката на животинчето, което се опитваше да се изплъзне от ръцете му. На Калдрис като че не му пукаше.

— Мастер Де Фера, протегнете десницата си и не хленчете.

Джийн изпъна десницата си към него. Без колебание старият морски вълк поряза напреки дланта му. Едрият мъж не гъкна и Калдрис изсумтя, явно приятно изненадан. Той обърна дланта му с opakото нагоре и остави кръвта да потече върху хляба.

— А сега вие, мастер Коста. Обаче дръжте котето. Ако я порежем случайно, това е на ужасен късмет. Освен това тя е въоръжена, отпред и отзад.

Миг по-късно Калдрис нанесе плитък, болезнен прорез напреки на дясната длан на Локи и притисна хляба към него, все едно, за да запуши раната. Когато явно реши, че Локи е кървял достатъчно, той се усмихна, застана на ръба на каменната площадка и се загледа във водата.

— Знам, че и двамата сте пътували с кораби — рече Калдрис, — но пасажерите не важат. Пасажерите не участват. А сега ще участвате пълноправно, затова трябва първо да подготвя нещата за вас.

Той се прокашля, коленичи до водата и издигна ръце. 13 едната си ръка държеше хляба, в другата — сребърния нож.

— Йоно! Йоно, Повелителю на бурите! Господарю на ненаситните води! Твоят слуга Калдрис бал Комар те призовава! Твърде дълго ти бе добър да оказваш милост на своя слуга и твоят слуга коленичи, за да ти покаже своята преданост. Несъмнено знаеш каква яка шибана гадория го причаква на хоризонта.

Той хвърли кървавия нож в залива и продължи:

— Това е кръвта на сухоземните. Всичката кръв е вода.

Всичката кръв е твоя. Този нож е от сребро, метала на небето, небето, което докосва водата. Твоят слуга ти дава кръв и сребро, за да ти покаже своята преданост.

Той взе в две ръце хляба, разчупи го наполовина и хвърли и двете половини във водата.

— Това е хлябът на сухоземните, който им е нужен, за да живеят! В морето всеки живот е твой. В морето твойта милост е единствена. Дай на слугата си силни ветрове и открити води, Господарю. Бъди милостив към него в това плаване. Покажи му силата на волята си във

вълните и го върни жив и здрав у дома Слава на Йоно! Господаря на ненаситните води!

Калдрис се изправи с пъшкане и избърса няколко пръски кръв в туниката си.

— Така. Ако това не помогне, значи нищо не е можело да помогне.

— Ще прощаваш — обади се Джийн, — но ми се струва, че би могъл да споменеш и нас покрай тебе...

— Недей да си мислиш нищо, Де Фера. Ако аз преуспявам, и ти преуспяваш. Ако аз се издъня, край с тебе. Молитвите за моето здраве са напълно във ваша полза. А сега прибери котето в кошницата, Коста, и хайде на работа. Малко по-късно Калдрис бе настанил Локи и Джийн един до друг на кърмата на лодката, която все още бе привързана здраво за няколко железни халки, вградени в камъка. Покритата кошница се мъдреше на малката палуба на лодката в краката на Локи. От време на време от нея се разнасяха тупане и драцене.

— Така — рече Калдрис. — Що се отнася до най-основните неща, лодката е малък кораб, а корабът е просто голяма лодка. Корпусът се потапя във водата, мачтата сочи към небето.

— Разбира се — потвърди Локи, а Джийн zakима енергично.

— Носът на вашата лодка така и се нарича — нос, а гъзът ѝ се нарича кърма. В морето няма ляво и дясно — има дясно на борд и ляво на борд. Само да ми кажете „ляво“ и „дясно“, и ще си отнесете боя. И запомнете, когато командвате някой друг, говорите за левия и десния борд на кораба, а не за ваше ляво и дясно!

— Виж, Калдрис, колкото и малко да знаем, смея да заявя, че поне това го знаем — намеси се Локи.

— Е, далеч нямам намерение да поправам младия господар — рече Калдрис, — но това начинание си пада хептен налудничаво, да го еба, и тъй като животът и на трима ни изглежда съвсем евтин, ще започна с предположението, че не можете да различите вода от пикня на пор. Това угодно ли ви е, господа?

Локи си отвори устата да каже нещо необмислено, но Калдрис продължи:

— А сега хванете веслата. Пъхнете ги в жлебовете. Коста, ти гребеш ляво на борд, Де Фера — дясно на борд. — Калдрис отвърза лодката от железните халки, хвърли въжетата на дъното и скочи в нея,

точно до мачтата. Седна си на задника и се ухили, щом лодката се залюля.

— Засега съм заstopорил здраво руля. Вие двамата ще направлявате лодката, боговете да са ни на помощ.

Де Фера, оттласни ни от кея. Точно така. Лекичка полекичка. Не можем да опънем платната веднага щом се оттласнем от кея — трябва първо да разполагаме с пространство. Пък и без това зад тези стени няма вятър, който да използваме. Гребете полека. Внимавайте как мърдам аз... ето, вижте как клатя лодката. Не ви харесва, а? Коста, позеленяваш.

— Надали — смънка Локи.

— Това е важно. Това, което се опитвам да ви обясня в момента, се нарича уравновесяване. В лодката или в кораба тежестта трябва да се разпределя разумно. Щом мръдна дясно на борд, се накланяме към страната на Коста. Мръдна ли ляво на борд, се килваме още по-лошо към страната на Де Фера. Така не може. Затова правилното разпределение на товара е толкова важно на кораба. Трябва да има равновесие по дължината на съда, дясно на борд и ляво на борд. Не може носът да стърчи във въздуха или кърмата да е по-високо от мачтата. Много тъпо изглежда, като потънеш и се удавиш. Това в общи линии имам предвид под „уравновесяване“. А сега е време да се научим да гребем.

— Ние вече знаем как се...

— Не ми пука какво си мислиш, че знаеш, Коста. До второ нареждане приемаме, че си толкова тъп, че и до едно не можеш да преброиш.

По-късно Локи щеше да се къдне, че трябва да са прекарвали два-три часа в гребане в кръг из изкуствения залив, под командите на Калдрис: „Ляво на борд! Назад! Дясно на борд!“ и още десетина команди, привидно напосоки. Морският майстор постоянно прехвърляше тежестта си ту наляво, ту надясно, напред и в центъра, за да ги принуди да се мъчат да удържат лодката стабилна. За да е още по-интересно, имаше явна разлика между силата, с която Джийн налягаше на греблото, и тази, с която гребеше Локи, и се налагаше да се съсредоточат, за да не се накланят непрекъснато дясно на борд. Това продължи толкова дълго, че Локи трепна изненадано, когато Калдрис най-сетне обяви, че мъките им са свършили.

— Гребете със замах, шибани хлапетии! — Калдрис се протегна и се прозя. Слънцето наближаваше средата на небето. Ръцете на Локи бяха като откъснати, туниката му — подгизнала от пот, и той пламенно съжаляваше, че е изпил толкова много кафе, а не е наблегнал на храната на закуска. — По-добри сте отпреди два часа, признавам ви го. Но само това и нищо друго. Трябва да научите кое е дясно и ляво на борд, нос и кърма, лодки и гребла като ширината на собствените ви курове! Такова нещо като спокойно или удобно произшествие, сполетяло ви изневиделица, няма!

Морският майстор извади храна от една кожена торба на носа на лодката и те заплаваха спокойно в средата на оградения квадрат, докато обядваха. Мъжете си разделиха черния хляб и коравото сирене, а котенцето го пуснаха да омете набързо бучка масло в каменна паничка. Мехът, който Калдрис им подаде, беше пълен с „розова вода“ — топла дъждовна вода, смесена с евтино червено вино, колкото да прикрие вкуса на застояло и кожа. Той отпи само няколко глътки, но двамата крадци бързо го излочиха.

— Значи нашият кораб ни чака някъде тук — рече Локи, след като залъга временно жаждата си. — Но откъде ще съберем екипаж?

— Чудесен въпрос, Коста. Де да знаех отговора. Архонтът каза, че са се погрижили за това, и нищо повече.

— Подозирах, че ще кажеш нещо такова.

— Няма смисъл да се задълбочаваме в онова, което е отвъд възможностите ни в момента — рече Калдрис. Морският майстор вдигна котето, което продължаваше да облизва мазните си нос и лапички, и го пхна обратно в кошницата с изненадваща нежност. — Е, погребяхте малко. Ще викна на онези горе да отворят портата, ще поема руля и ще излезем да видим ще можем ли да хванем вятър, за да вдигнем платната. Има ли някакви пари в нещата, които оставихте на брега?

— Има — отвърна Локи. — Към двайсет волания. Защо?

— Тогава се хващам на бас за вашите двайсет волания, че вие двамата ще ни прекатурите поне веднъж, преди слънцето да залезе.

— Мислех, че си тук, за да ни научиш как да правим всичко, както трябва.

— Така си е. Ще ви науча и още как! Само че познавам твърде добре моряците, излезли в морето за сефте. Хванем ли се на бас,

парите вече са мои. По дяволите, залагам цял соларий срещу вашите двайсет сребърника, ако греша.

— Навит съм! — заяви Локи. — Жером?

— На наша страна са котето и кървавата благословия — отвърна Джийн. — Подценявайте ни на свой риск, морски майсторе.

3

Отначало им беше приятно да се трудят, облечени със съвсем мокрите туники и бричове. След като изправиха лодката и спасиха котето, разбира се.

Но сега слънцето залязваше на запад и хвърляше златист ореол около тъмните очертания на бойниците и кулите над Марината на мечовете и лекият пристанищен ветрец караше Локи да зъзне, въпреки все още топлия летен въздух.

Двамата с Джийн гребяха към отворената порта на частния им залив. Калдрис се радваше, че е спечелил техните двайсет волания, но не чак толкова, че пак да им повери платната.

— Гребете нашироко — нареди той, щом най-сетне приближиха края на каменната площадка. Зае се да завърже отново лодката, а Локи прибра греблото и изпусна дълбока въздишка на облекчение. Всеки мускул по гърба му сякаш се триеше болезнено в тези около него, като че някой беше нахвърлял чакъл между тях. Главата го болеше от блясъка на слънцето по водата, а старата му рана на лявото рамо надделяваше над всички болезки и настояваше да ѝ се обърне внимание.

Локи и Джийн излязиха вдървено от лодката и започнаха да се протягат, а Калдрис, явно развеселен, отвори кошницата и измъкна оттам мокрото коте.

— Няма, няма — успокои го той и го гушна в кръстосаните си ръце. — Младите господари те накиснаха така, без да искат. И те също се накиснаха.

— Мммррмяуу — отвърна котето.

— Предполагам, че това значи „Майната ви“ — преведе Калдрис. — Но поне оживяхме. Е, как ви се струва, господа? Добре ли се образовахме днес?

— Дано сме показали поне малко пригодност — изпъшка Локи, докато разтриваше един възел под кръста си.

— Това са бебешки стъпчици, Коста. Ако си говорим за моряшкия занаят, още не сте се научили да бозаете от цицата! Но вече различавате дясно на борд от ляво на борд, а аз съм с двайсет волания по-богат.

— Така си е — въздъхна Локи и вдигна от земята палтото, жилетката, шаловете и обувките си и подхвърли на морския майстор малка кесия. Той я размаха пред котето и му загука като на малко дете.

Докато обличаше палтото върху мократа туника, Локи погледна към вратата и видя, че лодката на Мерейн навлиза в изкуствения залив. Тя пак седеше на кърмата и изглеждаше така, сякаш са се разделили преди десет минути, а не преди десет часа.

— Вашето завръщане към цивилизацията, господа. — Калдрис вдигна за поздрав кесията на Локи. — Утре, рано отзарана, ще се видим. Оттук нататък става все по-зле, така че се пазете. Насладете се на меките легла, докато още можете.

Мерейн не желаше да отговаря на никакви въпроси, докато десетте войници ги откарваха обратно към кейовете под Саврола. Това съвпаднаше с настроението на Локи. Двамата с Джийн си съчувстваха взаимно за болезните, излегнали се в задната галерия, доколкото позволяваше мястото.

— Струва ми се, че мога да спя три дни подред! — заяви Локи.

— Като се върнем, хайде да си поръчаме обилна вечеря и вани, за да отпуснем възлите. А после ще се надпреварвам с тебе, докато се натряскаме до несвяст.

— Не мога — въздъхна Локи. — Не мога. Довечера трябва да се видя с Рекин. Досега сигурно вече е разбрал, че Страгос пак ни е привикал преди няколко нощи. Трябва да поговоря с него, преди да се е ядосал. А и трябва да му връча столовете. И по някакъв начин да му разкажа за всичко това и да го убедя да не ни удуши със собствените ни черва, ако заминем за няколко месеца.

— Богове! — възкликна Джийн. — Опитвах се да не мисля за това. Ти едва успя да го убедиш, че ни е поръчано да ходим в Кулата на греха, за да оберем съкровищницата му! А какво ще му кажеш, та да изкараш приемлива цялата тая работа с излизането в открито море!

— Представа си нямам. — Локи разтърка болното място около старата рана на рамото му. — Дано столовете го умилюват. Ако ли не, ще ти пратят сметката за изстъргването на мозъка ми от калдъръма на площадката му.

Когато гребците най-после спряха лодката край кейовете на Саврола, там ги чакаше карета с няколко стражи. Мерейн слезе от кърмата и отиде при тях.

— Утре, в седмия утринен час — рече тя. — Ще пратя карета във Вила Кандеса. Ще променяме движението ви няколко сутрини подред, за по-сигурно. Довечера си стойте в странноприемницата.

— И дума да не става — отвърна Локи. — Довечера имам работа в Златните стъпала.

— Отмени я.

— Върви по дяволите. Как точно ще ме спреш?

— Може да те изненадат. — Мерейн разтърка слепоочията си, все едно имаше главоболие, и въздъхна. — Сигурен ли си, че не можеш да го отмениш?

— Ако си отменя деловата среща тази вечер, сещаш се кой в Кулата на греха най-вероятно ще ни отмени нас — отвърна Локи.

— Ако Рекин те тревожи, аз просто мога да уредя квартира в Марината на мечовете — рече тя. — Там той никога няма да ви намери. Ще бъдете в безопасност до края на обучението си.

— Ние с Жером киснем две години в тоя проклет град заради плановете си за Рекин — възрази Локи. — И имаме намерение да ги осъществим. Тази вечер е от решаващо значение.

— Добре, действай, но на своя глава. Мога да пратя карета с мои хора. Тази работа не може ли да изчака два часа?

— Щом толкова са нужни, добре — усмихна се Локи. — Всъщност прати две. Една за мен и една товарна.

— Не си предизвиквай...

— Извинявай, но парите от твоя джоб ли излизат? — прекъсна я Локи. — Искаш да ме закриляш, заобикаляш ме с твои агенти. Добре, приемам. Само прати две карети. Много ще слушам.

— Тъй да бъде — съгласи се тя. — След два часа, и не по-рано.

Западният хоризонт бе погълнал слънцето и двете луни в безоблачното небе червенееха като сребърни монети, топнати във вино. Кочияшът чукна три пъти по покрива, за да съобщи, че са пристигнали в Кулата на греха, и Локи спусна пердето, иззад което надничаше.

Доста време мина, докато двете карети излязат от Саврола и прекосят Голямата галерия и оживеното движение по Златните стъпала. Локи ту се мъчеше да потиска прозевките си, ту псуваше друсащата карета. Спътничката му, стройна фехтовачка, отпуснала върху коленете си доста употребявана рапира, дори не го поглеждаше от отсрещната седалка.

Сега, щом каретата рязко спря, тя слезе преди него, скрила оръжието си под дългата синя връхна дреха, която ѝ стигаше до прасците, огледа се в топлата нощ за дебнещи неприятности и му кимна безмълвно да я последва.

Кочияшът, точно както му бе наредил Локи, бе излязъл на калдъръмения път, водещ към двора зад кулата. Тук в две каменни къщи бяха настанени основните кухни и складове за храна. На светлината на червени и златни фенери, окачени на невидими жици, сервитьорите влизаха и излизаха на ята, носеха засукани ястия и се връщаха с празни подноси. Въздухът бе напоен с аромата на месо, приготвено с много подправки.

Телохранителката на Локи продължаваше да се оглежда, а също и двамата войници на каретата, облечени в небиещи на очи униформи на кочияши. Втората карета, която караше гарнитурата от столове, изтрополи и спря до първата. Сивите коне тропаха с копита и пръхтяха, сякаш кухненските миризми не им бяха по вкуса. Един набит слуга от кулата с оредяла коса притича към Локи и му се поклони.

— Мастер Коста... Извиняваме се, господине, ала това е служебният двор. Тук просто не можем да ви приемем подобащо. Главният вход много по подходжа на...

— Аз съм точно там, където трябва да бъда. — Локи положи длан на рамото на слугата и пусна пет сребърни волания в джоба на жилетката му, като ги остави да издрънчат, щом се изсулиха от ръката му. — Намери Селендри възможно най-бързо.

— Да намеря... а... да...

— Селендри. Тя бие на очи сред тълпата. Доведи я веднага.

— Тъ... Да, господине. Разбира се!

Следващите пет минути Локи прекара в крачене напред-назад пред каретата, а жената с меч се опитваше да си придаде нехаен вид и едновременно с това да не му позволява да направи повече от няколко крачки. Несъмнено никой не би бил толкова глупав, че да предприеме нещо — не и когато той разполагаше с петима души, не и тук, в самото сърце на Рекиновото владение. Но въпреки това Локи най-сетне си отдъхна, когато видя Селендри да излиза от служебния вход, облечена във вечерна рокля с цвят на пламък. Месингът на изкуствената ѝ ръка изглеждаше разтопен там, където отразяваше оранжевото.

— Коста? На какво дължа тази забава? — попита тя.

— Нужно ми е да видя Рекин.

— Ах, но дали на Рекин му е нужно да вижда вас?

— Много — отвърна Локи. — Моля те. Много ми е нужно да го видя лично. И ще ми трябват няколко от по-яките ви слуги — нося дарове, които трябва да се пипат внимателно.

— Дарове?

Локи я заведе при втората карета и отвори вратата. Тя огледа набързо телохранителката му, а после започна да гали месинговата си ръка с дланта си от плът, докато разглеждаше товара.

— Напълно ли сте сигурен, че подобен противен подкуп е разрешението за вашите проблеми, мастер Коста?

— Не е така, Селендри. Това е дълга история. Всъщност, ако ги приеме, ще ми направи услуга. Той има цяла кула за обзавеждане. А аз имам само покои под наем и склад.

— Интересно. — Тя затвори вратата на втората карета, обърна се и се отправи към кулата. — Нямам търпение да я чуя. Качвате се с мен. Прислугата ви остава тук, разбира се.

Жената с рапирата като че понечи да възрази, но Локи заклати упорито глава и посочи строго към първата карета. Онази така го изгледа, че той се зарадва, че заповедта да го пази я възпира от действия.

След като влязоха в кулата, Селендри прошепна някаква заповед на якия слуга, а после поведе Локи през обичайните оживени тълпи към служебните помещения на третия етаж. След малко ги обгърна мракът на изкачващия се шкаф, който бавно се издигна до деветия етаж. Локи с изненада усети, че тя се извъръща към него.

— Интересна телохранителка сте си намерили, мастер Коста. Не знаех, че заслужавате Око на Архонта.

— Нито пък аз. Подозирах го, ала не го знаех. Защо сте толкова сигурна?

— Татуировката на опакото на лявата ѝ длан. Око без клепач в средата на роза. Вероятно не е свикнала да ходи с обикновени дрехи — трябвало е да си сложи ръкавици.

— Бива си ги вашите очи. Вашето око. Извинявайте, пили ме разбирате. Аз забелязах татуировката, но не се замислих.

— На повечето хора този знак не им е познат. — Тя отново се извърна. — Имах съвсем същата на лявата ръка.

— Аз... Брей. Това е... Нямах представа.

— Колко още неща не знаете, мастер Коста. Колко неща просто не знаете...

„По дяволите“ — помисли си Локи. Селендри се опитваше да го изнерви, отговаряше със собствена *strat peti* на опита му да предизвика съчувствието у нея последния път, когато се намираха толкова близо един до друг. Всички в този проклет град ли си имаха своя играчка?

— Селендри — заговори той, като се мъчеше да звучи сериозно и леко обидено, — никога нищо не съм желал по-силно от това да бъда ваш приятел.

— Както сте приятел на Жером де Фера?

— Ако знаехте какво ми стори той, щяхте да разберете. Но тъй като вие явно искате да се хвалите с тайните си, и аз ще запазя някои от своите.

— Както ви е угодно. Но не забравяйте, че моето мнение за вас ще е много по-окончателно от вашето мнение за мен.

Точно тогава изкачващият се шкаф изскърца и спря и тя се промъкна покрай него и излезе на светло в кабинета на Рекин. Щом Селендри въведе Локи, господарят на Кулата на греха вдигна очи от писалището си. Очилата му бяха окачени на яката на черната му туника. Той преглеждаше голяма купчина пергаменти.

— Коста — рече той. — Тъкмо навреме. Дължите ми едно обяснение.

— И несъмнено ще го получите — отвърна Локи. „Мамка му — помисли си той. — Дано не е разбрал за убийците на пристана. И без това имам много за обясняване.“ — Може ли да седна?

— Вземи си стол.

Локи избра един от столовете, подредени до отсрещната стена, и го постави срещу писалището на Рекин, седна и избърса потните си длани в брича си. Селендри се наведе към Рекин и дълго му шушна на ухото. Той кимна и се взря в Локи.

— Позагорели сте — отбеляза Рекин.

— Днес двамата с Жером плавахме из пристанището.

— Приятно разкършване?

— Не точно.

— Жалко. Но комай сте били на пристанището и преди няколко вечери. Забелязали са ви да се връщате от Мон Магистерия. Защо изчакахте толкова, преди да ми разкажете за събитията от това посещение?

— А... — Вълна от облекчение заля Локи. Може би Рекин просто не знаеше, че между самия Джийн и двамата мъртви убийци съществува някаква връзка. Напомняне, че Рекин не е всезнаещ — точно от това имаше нужда в момента. Той се усмихна.

— Предположих, че ако искате да ги узнаете по-рано, някоя от бандите ви щеше да ни довлече тук да си поговорим.

— Коста, трябва да си съставите кратък списък, озаглавен „Хора, на които е безопасно да противореча“. Той няма да включва моето име.

— Извинете. Не беше точно умишлено — на нас с Жером през последните няколко дни ни се наложи, вместо да си лягаме призори, да ставаме по изгрев-слънце. И причината за това има много общо с планове на Страгос.

В този миг една слугиня от кулата се появи на площадката на стълбището, водещо към осмия етаж. Тя се поклони ниско и се прокашля.

— Ще прощавате, господарю и господарке. Господарката нареди да донесат столовете на мастер Коста от двора.

— Донесете ги — отвърна Рекин. — Селендри ги спомена. Какво е това?

— Знам, че ще изглежда по-просташко, отколкото всъщност е — рече Локи. — Но, съвсем честно, ще ми направите услуга, ако се съгласите да ме отървете от тях.

— Да би отърва... Леле!

Един мощен слуга от кулата изкачи стъпалата, понесъл пред себе си с явна предпазливост един от столовете на Локи. Рекин стана иззад писалището и се вторачи в мебела.

— Талатрийски барок — рече той. — Талатрийски барок, няма съмнение... Ей, вие там! Сложете ги в средата на стаята. Да, добре. Свободни сте.

Четирима слуги оставиха четирите стола в средата на кабинета и слязоха обратно по стълбите, като преди това се поклониха. Рекин не им обърна никакво внимание — той излезе иззад писалището и заразглежда внимателно един от столовете, като прокарваше облечения си в ръкавица пръст по лакираната му повърхност.

— Репродукция... — произнесе той бавно. — Няма никакво съмнение... но съвършено прекрасна. — Рекин отново се обърна към Локи. — Нямах представа, че сте запознат със стиловете, които колекционирам.

— Не съм — отвърна Локи. — Никога не бях чувал за талатрийски не знам си какво. Преди няколко месеца играх на карти с един пиан от Лашейн. Беше... притеснен с парите, затова приех да ми се издължи в стоки. Получих четири скъпи стола. Оттогава ги държа на склад, защото, честно да ви кажа, какво да ги правя, по дяволите? Видях какво държите тук в кабинета си, та ми мина през ум, че може и да ги поискате. Радвам се, че ви допаднат. Както казах, вие ще ми направите услуга, ако ги вземете.

— Поразително! — възкликна Рекин. — Винаги съм възнамерявал да се сдобия с гарнитура от мебели в този стил. Обичам Последния разцвет. Разделяте се с нещо много ценно.

— На мен не ми трябват, Рекин. По мое мнение натруфеният стол си е натруфен стол. Само внимавайте с тях. Незнайно защо са изработени от дървесината на срязан полумесец. Достатъчно здрави са за седене, но не злоупотребявайте с тях.

— Това е... Твърде неочаквано, мастер Коста. Приемам. Благодаря ви. — Рекин се върна с очевидна неохота на стола си зад писалището. — Но това не ви спестява нуждата да изпълните вашата част от уговорката ни. Или да продължите с обясненията си. — Усмивката на лицето му се сви и вече не достигаше до очите му.

— Не, разбира се. Но във връзка с това... Вижте, на Страгос нещо му е завряло отзад гърне с масло за огън. Праща двама ни с

Жером далече, по работа.

— Далече? — Предпазливата любезност отпреди малко бе изчезнала. Единствената дума бе произнесена с рязък, опасен шепот.

Почна се. Уродливи страже, хвърли на кучето си залък.

— В морето — отвърна Локи. — На Островите на призрачните ветрове. Порт Продигал. С поръчка.

— Странно. Не помня да съм местил съкровищницата си в Порт Продигал.

— Свързано е с това. — Но как? — Ние... сме по следите на нещо. — Мамка му. Голяма тъпотия. — По-точно на някого. Дали някога сте... някога...

— Някога какво?

— Дали сте чували някога за... човек на име... Кало... Калас?

— Не. Защо?

— Ами, той е... Работата е там, че се чувствам много глупаво. Мислех, че може би сте го чували. Не зная дали той изобщо съществува. Той може и да е просто измишльотина. Сигурен ли сте, че не помните да сте чували това име преди?

— Убеден съм. Селендри?

— Името не ми говори нищо — отвърна тя.

— И кой се предполага, че е той? — Рекин преплете облечените си с ръкавици пръсти.

— Той е... — Какво би могло да е? Какво би могло основателно да ни отдалечи от това място, щом сме дошли тук, за да проникнем в съкровищницата? О... Уродливи страже, но разбира се! — Той отваря ключалки. Шпионите на Страгос му водят досие. Предполага се, че е най-добрият, или е бил, за времето си. Художник на шперца, някакво чудо сред механиците. От нас с Жером се очаква да го придумаме да се заеме отново със занаята, по-точно със задачата за вашата съкровищница.

— Какво търси подобен човек в Порт Продигал?

— Укрива се вероятно. — Локи усети как тъгълчетата на устата му се повдигат нагоре и потисна познатото старо веселие. Когато пуснеш по света Голяма лъжа, тя сякаш се разрастваше самичка и не щеше много грижи, нито пък дертове как да се приспособиш към положението. — Страгос каза, че Изобретателите на няколко пъти се

опитвали да го убият. Той е тяхната противоположност. Ако действително съществува, то той е проклет Анти Изобретател.

— Странно, че никога не съм го чувал — рече Рекин. — Нито пък са ме молили да го открия и премахна.

— Дали на мястото на Изобретателите вие бихте желали да осведомите за способностите му някого, който е в положение да ги използва по възможно най-добрия начин?

— Хммм.

— По дяволите. — Локи се почеса по брадичката и се престори на замислен. — Може би някой действително ви е молил да го намерите и премахнете. Но не под това име и без описание на способностите му, нали се сещате?

— Но защо от всички негови агенти точно вие с Жером...

— А за кого другото е гарантирано, че ще се върне, или ще умре при опит да се върне?

— Предполагамата отрова. Аха.

— Разполагаме с два месеца, а може би и по-малко. — Локи въздъхна. — Страгос ни предупреди да не се разтакаваме. Ако не се върнем дотогава, ще узнаем доколко е умел личният му алхимик.

— Службата на Архонта май доста ти усложнява живота, Леоканто.

— На мен ли го обяснявате, заеби! Много повече го харесвах, докато беше просто незнайният човек, който ни плаща. — Локи разкърши рамене и усети как схванатите мускули на гърба му се бунтуват. — Тръгваме този месец. Затова плавахме днес. След като ни обучат, ще се промъкнем сред екипажа на някакъв независим търговец, за да не бием на очи като неопитни моряци, каквито всъщност сме. Край с хазарта до късна доба за нас, докато не се върнем.

— Очаквате ли да успеете?

— Не, но така или иначе, сигурно е, че ще се върна. Може би дори Жером ще претърпи „злополука“ по време на пътуването. Както и да е, ще оставим гардероба си във Вила Кандеса. Ще оставим непокътнати и всичките си пари, до последната сентира, там, където са сега. Моите и на Жером. Залог за завръщането ни, така да се каже.

— А ако наистина се върнете, може да доведете човек, който може действително да подпомогне Архонта в плана му.

— Ако той е там, първо ще го доведе право тук — отвърна Локи.
— Очаквам, че ще желаете да проведете с него откровен разговор относно ползата за здравето, която съдържа приемането на едно контрапредложение.

— Извън всякакво съмнение — рече Рекин.

— Този Калас може да е нашият ключ към начина да изпечем Страгос на жар. — Локи позволи на вълнението да се промъкне в гласа му. — Той сигурно е още по-голяма фурнаджийска лопата и от мен.

— Брей, мастер Коста! — възкликна Селендри. — Съмнявам се да има по-въодушевена фурнаджийска лопата от вас.

— Много добре знаете защо съм толкова въодушевен — отвърна Локи. — Но това е положението. Страгос засега не ни е казал нищо повече. Просто исках да се отърва от проклетите столове и да ви уведомя, че заминаваме за известно време. Уверявам ви, че ще се върна. Ако това изобщо е по силите ми, ще се върна.

— Какви уверения — отбеляза Рекин. — Какви сериозни уверения.

— Ако исках да фъсна, вече да съм го направил — отвърна Локи.
— Защо ми е първо да идвам да ви се обяснявам?

— Това е очевидно — отвърна Рекин с любезна усмивка. — Ако това е заговор, по този начин можете да си осигурите два месеца преднина, по време на които и през ум няма да ми мине да ви търся.

— А! Отлична мисъл! — възкликна Локи. — Само дето по това време се очаква да почна да умирам в ужасни мъки въпреки преднината.

— Така твърдите вие.

— Вижте, аз мамя Архонта на Тал Верар във ваша полза. Мамя Жером де Фера, да опустее дано! Ако искам да се измъкна от тия лайна, ми трябва съюзници. Не ми пука дали вие двамата ми се доверявате — аз съм длъжен да ви се доверя. Показвам ви картите си. Няма блъф. А сега отново ми наредете как да действам.

Рекин прелистваше небрежно пергаментите на писалището си. После погледна Локи в очите.

— Очаквам да ми докладвате за предстоящите планове на Архонта незабавно. Без протакане. Ако пак ме накарате да се чудя къде сте, ще се наложи да пратя да ви доведат. Окончателно.

— Разбрано. — Локи запрегльща зрелищно и закърши ръце. — Убеден съм, че преди да тръгнем, пак ще се видим с него. Ще идвам тук още същата вечер след всяка среща и не по-късно.

— Добре. — Рекин посочи към изкачващия се шкаф. — Тръгвайте. Намерете го този Кало Калас, ако съществува, и ми го доведете. Но не искам драгият Жером да се катурне през парапета, докато сте в открито море. Ясно? Докато си имаме работа със Страгос, привилегията да отменя това е моя.

— Аз...

— Никакви злополуки с мастер Де Фера. Ще удовлетворите злобата си, когато аз разреша. Такава е уговорката.

— Щом го казвате така, естествено, че разбирам.

— Страгос разполага с обещаната противоотрова. — Рекин взе едно перо и отново заразливства пергаментите. — Искам сам да се подсигурия, че вие възторжено ще се завърнете в прекрасния ми град. Щом искате да заколите добичето си, първо го погледайте няколко месеца. Гледайте го много добре.

— Е... разбира се.

— Селендри ще ви придружи до изхода.

5

— Честно, можеше да мине и много по-зле — отбеляза Джийн, когато двамата с Локи налегнаха веслата на другата сутрин. Те плаваха из голямото пристанище и пореха леките вълни край Търговския полумесец. Слънцето още не се беше изкачило на най-високото, но денят вече беше по-горещ от предходния. Двамата крадци бяха плувнали в пот.

— Внезапната грозна смърт несъмнено е по-лоша — съгласи се Локи и потисна стенанието си. Днешните усилия напругаха не само гърба и плещите му, но и тревожеха старите рани, които покриваха значителна част от лявата му ръка. — Но мисля, че това са последните остатъци от търпението на Рекин. Всяко следващо странно усложнение... Е, да се надяваме, че по-шантави от това планове на Страгос няма да станат.

— С плямпане няма да преместите лодката! — навика ги Калдрис.

— Освен ако нямаш намерение да ни приковеш с вериги за веслата и да думкаш барабан, ще си приказваме, както си щем — заяви Локи. — А ако не искаш да пукнем, добре ще е да обядваме пораничко.

— Ох, леле! Колко добре му понася трудовият живот на този великолепен млад господин! — Калдрис седеше на носа, изпънал крака към мачтата. Котенцето на корема му се беше свило на тъмно кълбенце от сънено доволство. — Помощник-капитанката иска да ви напомня, че там, където отиваме, морето не ти угажда на кефа. Може да не подгънете крак двайсет часа! А може и четирийсет! Може да сте на палубата. Може да помпате с помпа. Като дойде време да се прави, каквото трябва да се прави, го правиш, да го еба, и го правиш, докато паднеш! Затова ще гребем всеки ден, докато не почнете да очаквате, каквото трябва! А днес ще обядваме късно, а не рано. Ляво на борд!

6

— Отлична работа, мастер Коста. Очарователно и твърде необичайно, да му се не види. Според вас ние се намираме някъде около дължините на Кралството на седемте същини. Малко е топличко за Винтила, не мислите ли?

Локи свали от рамото си пръта — четири стъпки дълъг и завършващ с няколко странно подредени визьори и пергели накрая, и въздъхна.

— Не виждате ли слънчевата сянка на своя „визьор на хоризонта“?

— Да, но...

— Признавам, че това приспособление не е точно като стрелата, но дори и смотан сухоземец би се справил по-добре! Направи го пак, точно както ти показах. Хоризонт и слънчева сянка. И се благодари, че ползваш верарски квадрант — със старите кръстожезли трябваше да гледаш право в слънцето вместо настрани!

— Прощавайте, но аз винаги съм чувал да наричат този уред Каморски квадрант... — възрази Джийн.

— Глупости! — отсече Калдрис. — Това тука е верарски квадрант. Верарците го изобретиха преди двайсет години.

— Това твърдение вероятно донякъде уталожва болката от това, че са ви смлели от бой през Хилядодневната война, а? — подхвърли Локи.

— Падаш си по каморците ли, Коста? — Калдрис отпусна длан на задната рейка и Локи изненадано осъзна, че с гнева му шега не бива. — Мислех те за талишанец. Имаш ли причина да защитаваши Камор, заеби?

— Не, просто...

— Какво просто?

— Прости ми. — Локи осъзна грешката си. — Не мислех. За теб това не е само история, нали?

— Всичките хиляда дни, че и отгоре — рече Калдрис. — Бях там от край до край.

— Моите извинения. Сигурно си загубил приятели.

— Вярно се сецаш — изсумтя Калдрис. — Изгубих кораба под краката си. Късмет извадих, че не нахраних дяволските риби. Кофти времена. — Той махна ръката си от пръта на Локи и се стегна. — Знам, че не искаше да ме обидиш, Коста. И аз... съжалявам. Тези от нас, които проляха кръв в тая битка, не предполагаха какво губим, когато Приори отстъпиха. Отчасти защото възлагахме големи надежди на първия Архонт.

— Ние с Леоканто нямаме причини да обичаме Камор — заяви Джийн.

— Добре. — Калдрис плесна Локи по гърба и като че се поуспокои. — Добре. Продължавайте така! А сега! Мастер Коста, загубили сме се в морето! Измерете на каква дължина сме!

Беше четвъртият ден от обучението им с верарския морски майстор. След обичайната им сутрин с бъртане на веслата Калдрис ги изведе в морето на Сребърната Марина. На може би петстотин крачки от стъкления остров, ала на територията на спокойното море, оградено от обкръжаващите града рифове, имаше плоска каменна платформа, потопена в четирийсет-петдесет стъпки дълбоката синьо-зелена вода. Калдрис я бе нарекъл Замъка на новака. Това беше платформа за обучение на бъдещите моряци от военната и търговската флота на Верар.

Вързаха лодката за платформата, чиято страна беше дълга около трийсетина стъпки. В краката им върху камъните бяха наредени най-различни навигационни прибори — нивелирни рейки, кръстожезли, пясъчни часовници, карти и компаси. Кутия на Определителя и комплект непонятни дъски с клечки, за които Калдрис твърдеше, че се използвали за проследяване на промените в курса. Котенцето спеше върху една астралабия, покрита със символи, гравирани върху месинговата ѝ повърхност.

— Приятелят Жером се справи доста поносимо — рече Калдрис. — Но няма той да е капитанът, а ти.

— А аз си мислех, че ти ще ръководиш всички важни задачи, под заплаха от страшна смърт, както си споменавах стотина-двеста пъти.

— Така си е. Ако смяташ, че това се е променило, значи си ненормален. Но трябва да вдявате поне колкото да не зяпате с пръст в гъз, като кажа нещо и като правя нещо. Това, че знаете за кой край се държи това чудо и можете да определяте дължина, не значи, че светът се е преобърнал.

— Слънчева сянка и хоризонт — измърмори Локи.

— Точно така. По-късно тази вечер ще използваме старовремския прът за единственото, за което още става — да четете по звездите.

— Ама сега едва преваля пладне!

— Точно така — потвърди Калдрис. — Днес много бачкане ни чака. Трябва да четем, да правим таблици, да смятаме, ще има и плаване, и гребане, и после пак книги и таблици. Късничко ще си легнете. По-добре му свиквайте на Замъка на новака. — Калдрис се изплю на камъните. — А сега я дай тая шибана дължина!

7

— Какво ще стане, ако се обърнем напреки на вятъра? — попита Джийн.

Беше късната вечер на деветия им ден с Калдрис и Джийн се киснеше в огромна пиринчена вана. Въпреки че в покоите им във Вила Кандеса беше топло, той беше настоял за гореща вода и три четвърти час по-късно над нея още се виеше пара. На масичката до ваната се

разполагаха отворена бутилка остершалинска ракия (554, най-евтината, която се намираше) и двете Проклети сестри.

Кепенците и пердетата на прозорците бяха спуснати, вратата — залостена, а Локи беше заклинил един стол под дръжката ѝ. Това би им осигурило за кратко допълнително предупреждение, ако някой се опита да нахлуе насила. Локи лежеше на леглото, а две чаши ракия отпускаха схванатите му мускули. Ножовете му бяха на нощната масичка, на няма и три стъпки от ръцете му.

— О, богове! — възкликна той. — Това го знам. Нещо... лошо... ли е?

— Да срещаме силните ветрове и вълни странично, вместо да ги порим с носа.

— И това е лошо.

— Страшно лошо. — Джийн прелистваше опърпано издание на „Практически лексикон на мъдрия мореплавател, с многобройни просветителски примери от истинската история“ от Индрово Ленкалис. — Хайде, ти си капитанът на кораба. Аз съм само биячът ти, дето троши глави.

— Знам. Дай нещо друго. — Екземплярът на Локи от книгата в момента си почиваше под ножовете и чашата му с ракия.

— Хммм. — Джийн запрелиства страниците. — Калдрис разправя, че щял да ни сложи на напречен галс. За какво говори, по дяволите?

— Вятърът духа перпендикулярно на кила — измънка Локи. — И ни удря отстрани.

— А сега иска широк галс.

— Да. — Локи млъкна и отпи от ракията. — Вятърът не духа нито откъм гъза ни, нито право отстрани. Идва от някоя от задните четвъртини, под ъгъл около четирийсет и пет градуса спрямо кила.

— Бива. — Джийн пак прелисти страницата. — Вади компаса. Кой е шестият румб?

— Точно на изток. Богове, това е като вечерите с Окови у дома.

— И за двете си прав. Един румб на юг.

— Тъ, изток към юг.

— Да. Още един.

— Югоизток изток?

— И още един.

— О, богове! — Локи грабна чашата си и изпи ракията на един дъх. — Югоизток към ходи-си-го-начукай. Стига ти за днес.

— Ама...

— Аз съм капитанът на проклетия кораб — заяви Локи и се претърколи по корем. — Заповядвам да си изпиеш ракията и да си лягаш. — Той се пресегна, придърпа възглавницата върху главата си и след миг вече спеше дълбоко. Но дори и насън връзваше възли, опъваше платна и определяше дължини.

8

— Не знаех, че съм започнал да служа във флотата ви — рече Локи следващата сутрин. — Мислех, че цялата идея е да се избяга от нея.

— Средство за постигане на определена цел, мастер Коста.

Архонтът ги чакаше в личния си залив в Марината на мечовете. Една от личните му лодки (Локи я помнеше от стъклените пещери под Мон Магистерия) беше вързана зад тяхната. Мерейн и половин дузина Очи ги вардеха. В момента тя помагаше на Локи да премери униформата на верарски морски офицер.

Туниката и бричовите бяха в същия тъмносин цвят като връхните дрехи на Очите. Горната дреха обаче беше червеникавокафява, с корава черна кожа, вшити в ръкавите — нещо като предпазители. Единствената кърпа за врат беше тъмносиня, а лъскави месингови емблеми във формата на рози върху кръстосани мечове бяха прикрепени в горния край на ръкавите, точно под раменете.

— Нямам много русокоси офицери на служба, но униформата стои добре — отбеляза Страгос. — До края на седмицата ще ушийт още две. — Страгос се пресегна и понагласи това-онова по облеклото на Локи: затегна връзката, намести празната ножница, окачена на колана му. — След това ще ги носите по четири часа всеки ден, да свикнете с нея. Един от моите Очи ще ни обясни каква трябва да е осанката ви и какви любезности и поздрави си разменяме.

— Все още не разбирам защо...

— Знам. — Страгос се обърна към Калдрис, който в присъствието на господаря си бе загубил обичайната си вулгарна

дяволитост. — Как се справят с подготовката, морски майсторе?

— Протекторът вече е добре осведомен относно принципното ми мнение за тази мисия — произнесе бавно Калдрис.

— Не питам за това.

— Те са... по-малко безнадеждни отпреди, Протекторе. Мъничко по-малко безнадеждни.

— Става. Имаш още почти три седмици да ги оформиш. Смея да твърдя, че те вече изглеждат по-добре запознати с тежкия труд под слънцето.

— Къде е корабът ни, Страгос? — попита Локи.

— Чака.

— А къде е екипажът ни?

— Налице.

— А защо, по дяволите, съм облечен с тази униформа?

— Защото ми е угодно да те направя капитан от флотата ми. Това означават двете рози над мечовете. Ще си капитан само една нощ. Учи се да носиш униформата непринудено. После се научи търпеливо да очакваш заповеди.

Локи се навъси, отпусна дясната си ръка върху ножницата, а лявата, със свит юмрук, постави върху гърдите си. После се поклони от кръста точно под ъгъла, под който при няколко случая бе виждал да му се покланят Очите.

— Боговете да пазят Архонта на Тал Верар.

— Много добре — рече Страгос. — Но ти си офицер, не обикновен войник или моряк. Кланяш се под по-тъп ъгъл.

Той се обърна и се запъти към лодката си. Очите се подредиха в редици и замаршируваха след него, а Мерейн се залови припряно да съблича униформата от Локи.

— Връщам ви отново под грижите на Калдрис, господа — рече Архонтът, щом се качи на лодката си. — Оползотворявайте добре дните си.

— И кога, в името на боговете, най-сетне ще научим как се навързва всичкото това?

— Всяко нещо с времето си, Коста.

След още две сутрини портите се разтвориха широко и пропуснаха лодката на Мерейн в частния залив на Марината на мечовете. Локи и Джийн откриха с изненада, че през нощта до лодката им беше пристанал и истински кораб.

Ръмеше топъл дъждец — не истинска буря от Пиринчено море, а досада, докарвана откъм континента. Калдрис ги чакаше на каменната площадка, загърнат с леко промазано наметало, а по непокрытите му коса и брада се стичаха ручейчета. Щом лодката докара Локи и Джийн, облечени в прилепнали дрехи и без ботуши, той се ухили.

— Я вижте, вие двамата! — провикна се той. — Ето го кораба, лично той! Корабът, на който е твърде вероятно да умрем! — Той плесна Локи по гърбината и се разсмя. — Нарича се „Червеният вестоносец“.

— Така ли? — Корабът бе тих и неподвижен, с прибрани платна, фенерите му не светеха. Имаше нещо непонятно меланхолично в един такъв кораб, помисли си Локи. — От корабите на Архонта, предполагам?

— Не. Явно боговете са дарили Протектора с възможността да икономиса от тая мисия, да го вземат мътните. Нали знаете какво е оса стилет?

— Прекалено добре.

— Някакъв идиот се опитал да вкара в пристанището цял кошер, съвсем неотдавна. Само боговете знаят какво е смятал да прави с тях. Заради това го екзекутирали, а корабът бил предаден на Архоната. Гнездото с малките изчадия било изгорено.

— О... — Локи потръпна. — Напълно съм убеден. Прекрасните митничари на Тал Верар са чисти и неподкупни.

— Архонтът го пратил на поправка — продължи Калдрис. — Имал нужда от нови платна, потягане, нови въжета, малко калафатене. Опушили всичко отвътре със сярата и му сменили името с обред. Пак му е излязло доста по-евтино, отколкото ако ни беше предложил собствен кораб.

— На колко години е?

— На двацет, доколкото мога да преценя. Тежък ще да му е бил животът, но ще издаяни още няколко години. Стига да го докараме обратно. А сега ми покажете какво сте научили. Според вас що за кораб е това?

Локи огледа плавателния съд, който имаше две мачти, леко повдигната палуба на кърмата и само една лодка, поставена с дъното нагоре, в средата му.

— Колот ли е?

— Не — отвърна Калдрис. — Вестрел е по-точно, но може да го наречеш и бриг, съвсем дребничък. Разбирам защо каза колот. Но сега ще ти обясня защо пропусна подробностите...

И Калдрис се впусна в поредица от сложни технически обяснения, като сочеше разни неща по главните въжета откъм подветрената страна и четвъртитите платна, които Локи разбра само наполовина, както посетителят на чужд град изслушва енергичните напътствия на някой бързорек местен жител.

— ... дълъг е осемдесет и осем стъпки от носа до кърмата, без да броим бушприта, разбира се — завърши Калдрис.

— Досега не бях разбрал — рече Локи. — Богове, та този кораб ще е под моя команда!

— Ха! Не. Той ще е привидно под твоя команда. Не ме гледай така замечтано. Твоята работа е само да съобщаваш на екипажа какви са моите нареждания. Бързо на борда!

Калдрис се изкачи по една рампа на палубата на „Червеният вестносец“. Докато Локи се оглеждаше и попиваше всяка видима подробност, стомахът му нервно го присвиваше. По време на единственото му пътешествие по море досега (което изкара на легло) бе приемал за даденост всички подробности от живота на борда. Но сега всеки възел и халка, всяка част от такелажа, всяко платно, въже, игла и механизъм може би съдържаха ключа към неговото спасение... на пълното вживяване в ролята.

— По дяволите! — смънка той на Джийн. — Преди десет години може би щях да съм толкова тъп, че да си въобразявам, че ще е лесно.

— По-лесно няма да стане — отвърна Джийн и го стисна за здравото рамо. — Но имаме още малко време да се понаучим.

Изминаха цялата палуба от край до край под топлия дъждец, а Калдрис постоянно сочеше разни неща и изискваше отговори на трудните си въпроси. Свършиха разходката в средата на „Червеният вестносец“. Калдрис се облегна на лодката да си почине.

— Е, за новаци наистина се учите бързо — отбеляза той. — Това поне ви го признавам. Но въпреки това аз съм изсирал лайна, които

повече разбират от мореплаване от вас двамата, взети заедно.

— Ела на брега и ни остави ние да те учим на нашия занаят някой път, пръч такъв!

— Ха! Мастер Де Фера, в това отношение чудесно ще го докарате. Може така и да не се научите да различавате платната от лайната, но се държете като велик помощник-капитан! А сега се изкатерете по въжетата! Тази с утрин, докато трае това чудничко време, ще се изкачим най-горе.

— Най-горе? — Локи се вторачи в главната мачта, която се люлееше горе в сивото небе, и примижа, щом дъждът обля лицето му. — Ама то вали бе, да му се не види!

— Известно е, че в морето вали. Никой ли не ви е предал? — Калдрис прескочи основните ванти на десния борд. Тримата минаха от другата страна на перилата и се прикрепиха със скрипци към самия външен корпус. Сумтейки, морският майстор се изкатери на перилата и махна на Локи и Джийн да го последват.

— Клетите копелета от вашия екипаж ще са там, горе, във всякакво време! Няма да ви закарам в открито море девствени по отношение на въжетата, така че си размърдайте задниците и след мен!

Те последваха Калдрис нагоре в дъжда, като внимателно стъпваха за опора по тънките въжета, пресичащи вантите. Локи трябваше да признае, че близо двете седмици стабилна и упорита подготовка го бяха направили по-нахъсан за подобна задача и започваха да смекчават болката от старите рани. Ала странното и малко зашеметяващо усещане за въжената стълба под краката ти не можеше да се сравни с нищо познато и той се зарадва, когато от дъждеца точно над тях изникна тъмният силует на нока. Малко по-късно Локи се изкатери при Джийн и Калдрис на кръглата площадка, която слава Богу беше стабилна.

— Изкачили сме се може би на две трети от височината — рече Калдрис. — Това платно определя основния курс. — Локи вече знаеше, че той говори за основното квадратно платно на кораба, а не за навигационен план. — По-нагоре са горните платна. Но засега ви стига. Богове, ако си мислите, че днес сте имали кофти ден, представяте ли си какво е да се изкатерите дотук, когато корабът се люшка наляво-надясно като бик, който прави бебета? Ха!

— Не може да е толкова зле като това някой шибан идиот да се катурне и да падне върху нас — прошепна Джийн на Локи.

— Очаква ли се от мен да идвам тук често? — попита Локи.

— Имаш ли необикновено остър поглед?

— Не мисля.

— Тогава — по дяволите. Никой не би го очаквал. Мястото на капитана е на палубата. Ако искаш да виждаш нещата от разстояние, ползвай лупа. Ще пратиш по-нататък някой с идеално зрение да гушка мачтата, за да наблюдава вместо теб.

Те съзерцаваха изгледа още няколко минути, а после наблизко проехтя гръм и дъждът се усили.

— Комай ще слизаме. — Калдрис се надигна от коленете си и се приготви да се плъзне странично. — Има си едно изкушаване на боговете, а има и друго.

Локи и Джийн стигнаха палубата спокойно, но когато Калдрис скочи долу, той дишаше на пресекулки. Старецът изохка и разтърка лявата си ръка над лакътя.

— Пусто да остане, много съм стар за горе. Благодаря на боговете, че мястото на майстора също е на палубата. — Една гръмотевица подчерта думите му. — Е, хайде. Ще ползваме главната кабина. Днес няма да плаваме — само книги и таблици. Знам колко ги обичате.

10

В края на третата седмица с Калдрис Локи и Джийн вече хранеха плахи надежди, че срещата им с убийците на пристана няма да се повтори. Мерейн все така ги придружаваше всяка сутрин, но нощем им даваха известна свобода, стига да са добре въоръжени и да не се отдалечават отвъд вътрешния бряг на квартала Арсенал. Там кръчмите бъкаха от войници и моряци на Архонта и щеше да е трудно за някого да се спотайва незабелязано в засада.

В десетия час на вечерта в Деня на Херцога (който, разбира се, верарците наричаха Деня на Съвета, поправи се Джийн) Джийн завари Локи, втрънен в бутилка подсилено вино на една задна маса в „Знакът на хилядата дни“. Мястото беше просторно, весело осветено и

изпълнено с шумна суетня. Това беше моряшка кръчма — най-хубавите маси, над които бяха окачени копия на стари верарски бойни знамена, бяха пълни с офицери, чието обществено положение беше ясно, независимо дали носеха униформата си или не. Обикновените моряци пиеха и играеха комар по многобройните околни маси, а малцината външни люде се събираха на малките масички около Локи.

— Предполагам, че ще те намеря тук. — Джийн се настани на стола отсреща. — Ти какво си мислиш, че правиш?

— Работя. Не си ли личи? — Локи грабна бутилката за гърлото и я протегна към Джийн. — Това е чукът ми. — После той почука с юмрук по дървената маса. — А това ми е наковалнята. Изчуквам мозъка си в по-приятна форма.

— Какъв е поводът?

— Искях поне една вечер да съм нещо друго, а не капитан на шибана фантомна морска експедиция. — Говореше ясно, но шепнешком и Джийн виждаше, че още не е пиан, а по-скоро обладан от искрено желание да бъде. — Главата ми е пълна с корабчета и всичките весело кръжат и си измислят имена за разните чудесии по палубата! — Той млъкна, за да отпие, после подаде бутилката на Джийн, който поклати глава. — Предполагам, че ти прилежно си изучавал своя „Лексикон“.

— Отчасти. — Джийн се поизвърна със стола към стената, за да може ненаатрапчиво да наблюдава кръчмата. — Освен това изпратих някои любезни малки лъжи на Дюрена и Корвальор. Напоследък те пращаха писма до Вила Кандеса със запитвания кога ще се върнем на игралните маси, за да могат отново да се пробват да ни заколят.

— Изключително ми е неприятно да разочаровам дамите, но тази вечер съм си взел отпуската от всичко — заяви Локи. — Никаква кула, никакъв Архонт, никаква Дюрена, никакъв „Лексикон“, никакви навигационни таблици. Само проста аритметика: пиене плюс пияч е равно на пиан. Поседни при мен, само за час-два. Ще ти е от полза.

— Така е. Но с всеки изминал ден Калдрис става все по-взискателен. Боя се, че утре сутринта ясният ум ще ни е по-нужен, отколкото замъгленият — тази вечер.

— Уроците на Калдрис не ни проясняват ума. Точно обратното. За един месец ние минаваме уроци, които се учат пет години. Всичко ми се е омешало. Знаеш ли, преди да вляза тук тая вечер, си купих

половин пъпеш с пипер. Продавачката ме пита кой от пъпешите си да среже, левия или десния. А аз отговорих: „Ляво на борд!“. Собственото ми гърло е станало предателски мореплавателско!

— Това е нещо като личния език на някой луд, а? — Джийн извади очилата от джоба си и ги намести на носа си, за да разгледа едва видимите гравюри по винената бутилка на Локи. Безлична смеска от Анскалани, тъп инструмент сред вината. — Толкова сложен в своята витиеватост. Да речем, че имаш въже, оставено на палубата. В Деня на покаянието то е просто въже, оставено на палубата; след третия следобеден час на Деня на безделника то се нарича алабаланица с полузамах, а после в полунощ в Деня на Трона пак си става на въже, освен ако не вали.

— Освен ако не вали, да — в този случай се събличаш и танцуваш гол около бизанмачтата. О, богове! Кълна се, Джи... Жером, на следващия, който ми каже нещо от сорта на „Зашибай петохуйника вдясно с тласък дясно на борд“, ще му шибна нож в гърлото! Ако ще и Калдрис да е. Стига мореплавателски термини за тази вечер.

— Май си вдигнал три платна срещу вятъра.

— Край! Подписа си смъртната присъда, очилатко! — Локи се втренчи в дълбините на бутилката си като ястреб, набелязал мишка долу в полето. — Вече и без това преливам от тия дивотии. Вземай си чаша и почвай да пиеш. Искam да стана за срам колкото се може по-скоро.

На вратата се засуетиха, а после разговорите замряха и се надигна мърморене, което дългият опит на Джийн разпозна като много опасно. Той погледна предпазливо нагоре и видя, че току-що в кръчмата са влезли половин дузина мъже. Двама бяха облечени с отличителните униформи на стражи под наметалата, но без обичайните брони и оръжия. Спътниците им бяха с обикновени дрехи, но осанката и държанието им подсказваха на Джийн, че до един са първокласни екземпляри от онези същества, известни сред народа като градска стража.

Единият — или безстрашен, или със сетивата на камък, отиде до тезгяха и настоя да го обслужат. Спътниците му, по-умни и затова — изнервени, започнаха да си шушнат. Всяко око в кръчмата беше вперило в тях.

Нещо изскърца и една бойна на вид жена на една от офицерските маси бутна стола си и бавно се изправи. След секунди цялата ѝ компания, и с униформи, и без, настана около нея. Движението се разля из кръчмата като вълна — първо останалите офицери, после и обикновените моряци, след като забелязаха, че численото превъзходство беше осем към един в тяхна полза. Не след дълго четири дузини мъже и жени стояха прави мълчаливо и само се взираха в шестимата на вратата. Възелчето от хора около Локи и Джийн не помръдваше от столовете — ако си седяха на местата, поне щяха да са далече от голямата бея.

— Господа — рече най-старият кръчмар зад тезгяха, а двамата му по-млади колеги бръкнаха незабелязано под него, явно за оръжия. — Отдалече идвате, нали?

— За какво говорите? — Ако стражът на бара не се преструваше на озадачен, помисли си Джийн, значи беше толкова тъп, та чак вдлъбнат. — Идваме само от Златните стъпала. Току-що приключихме дежурство. Жажда ни мори и имаме доста парички, с които да я утолим.

— Може би друга кръчма би била повече по вкуса ви тази вечер — рече кръчмарят.

— Какво? — Мъжът като че най-сетне загрея, че е център на вниманието на застиналата в очакване тълпа. Както винаги, помисли си Джийн, имаше два вида градска стража — тези, които имаха очи и на тила, с които забелязваха бедите, и другите, които използваха черепите си за складове за трици.

— Казах... — заговори кръчмарят, който явно губеше търпение.

— Чакай — прекъсна го стражът и вдигна ръце към клиентите. — Виждам кое какво е. Вече обърнах няколко тая вечер. Простете ми, нищо не искам от вас. Не сме ли всички тук верарци? Само искаме да пием по едно.

— На много места сервират пиене — отвърна кръчмарят.

— Има много по-подходящи кръчми.

— Не щем да притесняваме никого.

— Нас няма да ни притесните — рече един як мъж в моряшка туника и брич. Съседите му по маса се изкискаха заплашително. — Намерете шибаната врата.

— Кучета на Съвета — измърмори друг офицер. — Златотърсачи недни!

— Чакайте — рече стражът и бутна ръката на приятеля си, който се опитваше да го издърпа към вратата. — Чакайте, нали казах, че не щем неприятности. Сериозно го казах, по дяволите! Мир. Ще си ходим. Пийте по едно за моя сметка, всичките. До един! — и извади с треперещи ръце кесията си. Върху дървения тезгях задрънчаха медни и сребърни монети. — Кръчмарю, почерпи с хубава верарска тъмна бира всеки, който иска, а останалото си го задръж!

— Кръчмарят поглеждаше ту към злополучния страж, ту към якия морски офицер, заговорил по-рано. Джийн предположи, че е от най-висшите присъстващи тук офицери и кръчмарят чака какво ще отсъди.

— Подмазването ви прилича — рече офицерът с крива усмивка. — За нищо на света не бихме пили с вас, но с радост ще похарчим парите ви, след като излезете през вратата. Завинаги.

— Разбира се. Мир, приятели, нищо не сме искали. — Мъжът май имаше намерение да продължи да дърдори, но двама от другарите му го подхванаха под мишниците и го помъкнаха към вратата. Цялата кръчма избухна в смях и ръкопляскания, когато и последният страж се стопи в мощта.

— Ето как флотата добавя пари в бюджета си! — ревна якият офицер. Другарите му по маса се разсмяха, а той грабна чашата си и вдигна наздравица пред цялата кръчма. — За Архонта! Да объркваме враговете му и у нас, и в чужбина!

— За Архонта! — извикаха останалите офицери и моряци. Съвсем скоро всички отново насядаха в добро настроение, а възрастният кръчмар продължаваше да брои парите на стража, докато помощниците му нареждаха редове от дървени халби до буре тъмна бира. Джийн се намръщи — пресмяташе наум. Питиета горе-долу за петдесет души, дори и от най-простата тъмна бира, щяха да струват на стража около една трета от месечната му заплата. Познаваше мнозина, които биха рискували преследване и бой, преди да се разделят с толкова много пари.

— Клетият пиян малоумник — въздъхна той и погледна Локи. — Още ли искаш да станеш за срам пред хората? Тука май един вече стана.

— Може след тази бутилка да взема прав курс.

— „Да взема прав курс“ е мореплавателски...

— Знам — съгласи се Локи. — Ще се самоубия после.

Двамата млади кръчмари започнаха да обикалят с големи подноси и да раздават дървените чаши с тъмна бира — първо на офицерите, повечето от които изглеждаха безразлични, а после на обикновените моряци, които ги приемаха с възторг. На един от тях, види се, му хрумна нещо и той се запъти към ъгъла, където седяха Локи, Джийн и останалите граждани.

— Глътка тъмно, господа? — Той остави по халба пред Локи и Джийн, а после с ловкост, почти равна на тази на жонгльор, ги посолни от малка стъклена солничка. — Черпи един, дето има повече злато, отколкото мозък. — Джийн пусна една медна монета в подноса му от учтивост и мъжът кимна благодарно, преди да продължи с подноса към съседната маса. — Глътка тъмно, госпожо?

— Явно трябва да идваме тук по-често — рече Локи, въпреки че нито той, нито Джийн не докосваха неочакваната почерпка. На Локи като че виното му стигаше, а Джийн, обладан от мисълта какво ли предизвикателство им е подготвил Калдрис за другия ден, изобщо нямаше желание да пие. Поприказваха си тихичко няколко минути, а после Локи най-сетне се вторачи в халбата и въздъхна.

— Посолена тъмна бира не бива да се пие след подсилено вино — зарамишлява той на глас. Миг по-късно Джийн видя как жената, която седеше зад него, се обърна и го потупа по рамото.

— Правилно ли чух, господине? — Тя изглеждаше няколко години по-млада от Локи и Джийн, що-годе хубава, с яркоалени татуировки над лактите и със силен слънчев загар, по който можеше да се предположи, че работи на доковете. — Посоленото тъмно не е по вкуса ви? Не желая да нахалствам, ама току-що чашата ми пресъхна...

— О, о! — Локи се обърна усмихнат и ѝ подаде халбата си през рамо. — Моля, заповядайте, на всяка цена! Моите почитания.

— И моите — подаде ѝ Джийн и своята халба. — Заслужава си да бъде оценена!

— И ще бъде. Благодаря ви най-любезно, господа.

Локи и Джийн продължиха да се съвещаваш шепнешком.

— Една седмица — рече Локи. — Може би две, и Страгос иска да потеглим. Край с теоретичните щуротии. Ще изживяваме всички

тези лудости там, сред проклетия океан.

— Още по-основателна причина да се радвам, че тази вечер реши да не наблягащ твърде на пиенето.

— В днешно време малко самосъжаление те отвежда далеч — рече Локи. — И ти навява спомени, които бих предпочел да забравя.

— Няма нужда да продължаваш да се извиняваш за... онова. Пред себе си, а още по-малко — пред мен.

— Така ли? — Локи прокара пръст нагоре-надолу по полупразната бутилка. — В очите ти май виждам друго — винаги, когато се запозная с повече от една-две чашки. Когато ме сме на масата с Въртележката на късмета, разбира се.

— Ей, чакай малко...

— Не исках да съм нелюбезен — рече припряно Локи. — Но просто това е истината. И не мога да кажа, че не си прав. Ди... какво има?

Джийн бе вдигнал поглед, разсеян от кихащите звуци, които се разнесоха зад Локи. Докерката се беше надигнала на стола, стискаше се за гърлото и се мъчеше да си поеме дъх. Джийн мигом стана, заобиколи приятеля си и я хвана за раменете.

— Полека, госпожо, полека. Прекалили са със солта в бирата, а? — Той я завъртя и я плесна силно няколко пъти по гърба с дясната си длан. За негово безпокойство тя продължи да се дави — всъщност изобщо не можеше да си поеме въздух при всеки напразен опит. Обърна се и се вкопчи здраво и отчаяно в него. Очите ѝ се бяха изцъклили от ужас, а червенината по лицето ѝ нямаше нищо общо със слънчев загар.

Джийн погледна надолу към трите празни бирени халби на масата ѝ и внезапно осъзна нещо и усети студена тежест отвътре. Той хвана Локи с лявата си ръка и го издърпа от стола.

— Залепи гръб за стената! — изсъска той. — Пази се! — А после кресна така, че цялата кръчма да го чуе: — Помощ! Тази жена има нужда от помощ!

Надигна се шумотевица. И офицерите, и моряците наставаха и изпружиха вратове, за да видят какво се случва. Една възрастна жена в черна дреха и с коса с цвят на буреносен облак, прибрана със сребърни халки в дълга стегната опашка, си запробива с лакти път през тълпата от клиенти и внезапно опразнените столове.

— Мръднете се! Аз съм корабен лекар!

Тя издърпа докерката от ръцете на Джийн и я тупна силно три пъти по гърба с долната страна на свития си юмрук.

— Вече пробвах! — извика Джийн. Задушаващата се жена ръкомахаше към него и към лекарката и ги блъскаше, все едно те й бяха докарали бедата. Бузите й бяха винено пурпурни. Лекарката успя да промуши ръка около врата й и да я стисне за гръкляна.

— Мили богове! — възкликна тя. — Гърлото й е подутото и кораво като камък! Притисни я на масата. Притискай я с всички сили!

Джийн просна докерката върху масата и сбута празните халби. Около тях се насъбра тълпа. Локи наблюдаваше нервно, залепил гръб за стената, както бе настоял Джийн. Джийн се оглеждаше трескаво и забеляза възрастния кръчмар и единия от помощниците му... ала другия го нямаше. Къде, по дяволите, беше този, който донесе бирите?

— Нож! — извика лекарката на тълпата. — Остър нож! Веднага!

Локи извади стилета от левия си ръкав и й го подаде. Лекарката го погледна и кимна — личеше си, че единият му ръб е затъпен, но другият, както знаеше Джийн, беше остър като скалпел. Лекарката го стисна като фехтовачка, а с другата ръка рязко дръпна главата на докерката назад.

— Притисни я с всичка сила! — нареди тя на Джийн. Макар да разполагаше с предимството на натиска и масата, беше му трудно да удържи неподвижни ръцете на мятащото се момиче. Лекарката натисна рязко единия й крак, а един съобразителен моряк застана зад нея и хвана другия. — Едно мятане ще я убие!

Джийн гледаше, изпаднал в ужас, като омагьосан, как лекарката притисна стилета о гърлото на жената. Яките и вратни мускули се бяха издули като на каменна статуя, а гръклянът й изглеждаше дебел като дървесен дънер. С лекота, която вдъхна на Джийн страхопочитание предвид обстоятелствата, тя нанесе фин разрез на гръкляна точно над мястото, преди той да изчезне под ключиците. От раната бликна алена кръв и потече на широки струи по врата на жената. Тя беше подбелила очи, а съпротивата й бе отслабнала тревожно.

— Пергамент! — извика лекарката. — Намерете ми пергамент!

За ужас на кръчмаря неколцина веднага започнаха да бърникат из тезгяха в търсене на нещо, напомнящо пергамент. Още една жена офицер си проби път през тълпата и извади изпод дрехата си писмо.

Лекарката го грабна, сви го на тънка стегната тръбичка и я подпъхна в разреза на гърлото на докерката. Кръвта продължаваше да шурти. Джийн не се усещаше, че ченето му виси.

После лекарката заудря по гърдите на докерката и занарежда под носа си клетви, които можеха да ти попарят ушите. Но тялото на докерката бе отпуснато, а лицето ѝ бе добило призрачния оттенък на синя слива. Единственото видимо движение беше течението на кръвта покрай пергаментовата тръбичка. След време лекарката се отказа от борбата, приседна задъхана на ръба на масата на Локи и Джийн и избърса окървавените си ръце в предницата на връхната си дреха.

— Няма смисъл — съобщи тя на притихналата тълпа. — Топлите ѝ течности изобщо не протичат в тялото ѝ. Нищо повече не мога да направя.

— Ама ти я уби! — кресна най-възрастният кръчмар. — Ти ѝ преряза шибаното гърло тук, пред очите на всички!

— Челюстта и гърлото ѝ са се стегнали и са корави като желязо! — Лекарката се надигна гневно. — Направих единственото, с което можех да ѝ помогна!

— Но ти ѝ преряза...

Якият висш офицер, който Джийн бе забелязал по-рано, сега се приближи до тезгяха, следван от още неколцина офицери. Дори и от другия край на стаята Джийн забеляза, че на едно или друго място по връхните им дрехи бяха пришити рози с мечове.

— Жевон! — рече той. — Да не би да поставяш под съмнение вещината на учената Алманди?

— Не, но вие видяхте.

— Поставяш под съмнение намеренията ѝ?

— Господине, моля ви...

— Да не би да наричаш убийца лечителка на служба на Архонта, наша сестра офицер? — продължи офицерът безмилостно. — Пред свидетели?

Руменината изчезна от лицето на кръчмаря толкова бързо, че на Джийн му се прииска да погледне зад тезгяха и да види дали не е изтекла там.

— Не, господине! — припряно отвърна той. — Нищо подобно не твърдя! Извинявам се!

— Не на мен.

Кръчмарят се обърна към Алманди и се прокашля.

— Най-смирено ви моля за извинение, учена госпожо. — Той заби поглед в краката си. — Аз... не видях много кръв. Казах това заради окаяното си невежество. Простете ми.

— Разбира се — отвърна хладно лекарката и изхлузи палтото си — може би най-сетне бе осъзнала, че е подгизнало от кръв. — Какво пиеше тази жена, по дяволите?

— Само тъмна бира — отвърна Джийн. — Подсолено верарско тъмно.

„Предназначено за нас“ — помисли си той и го присви стомахът.

Думите му предизвикаха нов изблик на гняв из цялата тълпа. Повечето от тях, разбира се, преди малко бяха пили точно от същата бира. Жевон вдигна ръце и им заръкомаха да млъкнат.

— Беше хубава, чиста бира от бурето! Опитахме я, преди да я наточим и поднесем! Бих я поднесъл и на внуците си! — Той грабна една празна дървена халба, вдигна я към тълпата и я напълни догоре с тъмна бира от бурето. — Това ще заявя пред свидетели! В тази кръчма държим на качеството! И да е станала някоя беля, не съм я сторил яз! — Той пресуши чашата на няколко едри глътки и я вдигна към тълпата. Мърморенето продължи, но спряха да напират гневно към тезгяха.

— Възможно е бирата да не ѝ понася — рече Алманди. — Някаква алергия. Ако е така, аз ще съм първата, видяла нещо подобно. — Тя повиши глас. — Кой друг се чувства зле? Схванати вратове? Затруднено дишане?

Моряците и офицерите се заспоглеждаха, клатейки глави. Джийн отправи мълчешком благодарствена молитва, но като че никой не бе видял как докерката пое фаталните чаши от него и Локи.

— Къде е другият ти помощник, по дяволите? — кресна Джийн на Жевон. — Преди да поднесете бирата, ги преброих, че са двама! А сега имаш само един!

Най-възрастният кръчмар започна да върти глава и да се оглежда из тълпата, а после се обърна към другия си помощник с ужасен поглед.

— Убеден съм, че на Фреялд му се е дръпнало лайното от уплах след тази суматоха, нали? Намери го. Намери го!

Думите на Джийн бяха оказали точно желаното от него въздействие — и моряците, и офицерите се разпръснаха сърдити, да търсят изчезналия кръчмар. Джийн чуваше някъде отвън заглушеното свистене на стражевите свирки. Скоро те щяха да нахлуят тук, нищо, че е моряшка кръчма. Той сръга Локи и му посочи задния вход, през който неколцина други, които просто очакваха още повече усложнения, се бяха изнизали.

— Господа — обади се учената Алманди, когато Локи и Джийн я подминаха. Тя избърса стилета на Локи в ръкава на съсипаната си дреха и му го върна. Той го пое и кимна.

— Бяхте великолепна, учена госпожо — рече Локи.

— Ала въпреки това напълно безсилна — отвърна Алманди и несъзнателно прокара окървавените си пръсти през косата си. — Ще се погрижа някой да умре заради това.

„Ние, ако се забавим още малко тук“ — помисли си Джийн. Имаше гадното подозрение, че ръцете на градската стража няма да им предложат сигурност, ако двамата с Локи потънат в тях.

Из цялото помещение избухнаха спорове, когато Джийн най-сетне успя да пробие път на себе си и Локи с едрото си тяло до задния вход на кръчмата. Вратата извеждаше на неосветена улица, която се простираше надалеч и в двете посоки. Облаци бяха затулили луните в черното небе и Джийн по инстинкт спусна една от брадвите в десницата си още преди да е направил и три крачки в нощта. Тренираният му слух му съобщи, че стражевите свирки са на около пряка западно от тях и бързо се приближават.

— Фреялд — рече Локи, докато вървяха заедно в мрака. — Кръчмарят, това подло копеле! Бирата беше предназначена за нас — сигурно е като изстрел от арбалет!

— До този извод стигнах и аз — рече Джийн и поведе Локи през една тясна уличка. Двамата се прехвърлиха през каменен зид и попаднаха в тих двор, който, изглежда, граничеше със складовете. Той приклепна зад един полуразпаднал се сандък и посвикналите му с мрака очи забелязаха как черният силует на Локи се разля върху една близка бъчва.

— Работата е зле — рече Локи. — По-зле, отколкото си мислехме. Какви са шансовете половин дузина градски стражи да не

знаят кои кръчми са безопасни за тях, след като приключат работа? Какви са шансовете да сбъркат шибания квартал?

— Или да хвърлят толкова пари, за да почерпят цяла кръчма, пълна с хора на Архонта? Те бяха само прикритие. И вероятно дори не са знаели какво прикриват.

— Това означава и че онзи, който ни преследва, който и да е той, може да дърпа конците на градската стража — прошепна Локи.

— Значи Приори — заключи Джийн.

— Те или някой друг, който е близо до тях. Но защо?

Внезапно зад тях се разнесе стъргане на кожа по камък.

Локи и Джийн млъкнаха едновременно. Джийн се обърна тъкмо навреме, за да види как голяма тъмна сянка прескочи зад тях, а изтропването на токове върху калдъръма му подсказа, че приземилият се е доста тежък.

С плавно движение той изхлузи върхната си дреха, завъртя я във висока дъга и зави с нея мъжа до кръста. Докато сянката се бореше с палтото, Джийн скочи и тресна противника си по темето с тъпата страна на бравата. Последва удар в слънчевия сплит и мъжът се прегъна одве. След това да забие лицето на мъжа в стената с бутване по гърба беше детска игра.

Локи запали малка алхимична лампа, малко по-голяма от стъкленичка колкото напръстник, и затули слабото сияние с тялото си така, че светлината да пада само в една посока — върху мъжа, който Джийн бе усмирил. Джийн послушно си прибра палтото и отдолу се показва висок, мускулест мъж с обръсната глава. Беше облечен с небиещи на очи дрехи на кочияш или слуга. Джийн заби облечената си с ръкавица ръка в лицето му и мъжът изстена от болка. Едрият мъж подпря челюстта му с острието на бравата.

— М-мастер Де Фера... Де Фера, недейте, моля ви — прошепна мъжът. — Богове мили! Аз съм с Мерейн. Тук съм, за да... да се погрижа за вас.

Локи сграбчи лявата ръка на мъжа и му свали кожената ръкавица. На бледата светлина на лампата забеляза татуировката на опакото — отворено око в средата на роза. Локи въздъхна и прошепна:

— Той е Око.

— Той е проклет глупак! — заяви Джийн и се огледа, преди тихо да прибере бравата, а после преобърна мъжа по гръб.

— Полека, приятел. Ударих те в главата, но в корема още не съм. Полежи си там и подишай няколко минути.

— И преди са ме удряли — изпъхтя непознатият и Джийн забеляза сълзите от болка, потекли по бузите му. — Богове! Чудя се защо ли ви е нужна охрана!

— Явно ни е нужна — отвърна Локи. — Видях те в „Хиляда дни“, нали?

— Да. А аз ви видях как си давате халбите на онази клетница. Мамка му, коремът ми ще избухне!

— Ще ти мине — рече Джийн. — Видя ли къде отиде зачезналият кръчмар?

— Забелязах го да влиза в кухнята и така и не го видях да се върне. По онова време вече нямаше никакво основание.

— Мамка му! — Локи се намръщи. — Като познавам Мерейн... Тя държи ли войници, за да са подръка при нужда?

— Четирима в един стар склад само на пряка оттук.

— Окото изпъшка няколко пъти и чак тогава продължи. — Трябваше да ви заведе там, ако стане напечено.

— Това минава за напечено — рече Локи. — Когато вече можеш да шаваш, ни заведи при тях. Трябва да стигнем невредими в Марината на мечовете. А после ще ми трябваш, за да й отнесеш вест. Можеш ли тази нощ да се свържеш с нея?

— До един час — отвърна мъжът, като разтриваше корема си, втрепен в беззвездното небе.

— Кажи й, че желаем да приемем по-ранното й предложение за... стая и пансион.

Джийн се потърка замислено по брадичката, после кимна.

— Ще изпратя бележка на Рекин — рече Локи. — Ще му съобщя, че след ден-два тръгваме. В действителност няма да се бавим тук по-дълго от това. Вече не съм уверен, че можем да се разхождаме по улиците. Можем да поискаме ескорт, за да си приберем багажа от Вила Кандеса утре, да заключим покоите си и да оставим повечето си дрехи на склад. А после ще се скрием в Марината на мечовете.

— Заповядано ни е да охраняваме живота ви — рече Окото.

— Знам — отвърна Локи. — Това е горе-долу единственото, в което сме сигурни засега — че господарят ти има намерение да ни

използва, не да ни убие. Затова разчитаме на неговото гостоприемство. — Локи върна ръкавицата на войника. — Засега.

11

Две карети с Очи, облечени в обикновени дрехи, придружаваха Локи и Джийн на другата сутрин, след като си прибраха покъщнината от Вила Кандеса.

— Твърде ни е мъчно, че си тръгвате — рече управителят, когато Локи изписа със замах подписа на Леоканто Коста върху последните няколко пергаментови листа. — Бяхте превъзходни гости. Надяваме се да се сетите за нас и следващия път, когато дойдете в Тал Верар.

Локи не се и съмняваше, че са оцастливили странноприемницата — по пет и половина сребърни монети дневно в продължение на година и половина плюс цената на допълнителните услуги, двамата с Джийн бяха оставили тук купчина соларии, която би стигнала, за да си купят прилично голяма къща и да наемат сръчна прислуга.

— Належащи задължения изискват присъствието ни другаде — измърмори хладно Локи. Малко по-късно се упрекна мислено — не им беше виновен управителят, че Страгос, Вързомаговете и проклетите тайнствени убийци ги прогонваха от уюта. — Ето! — Той извади три солария от палтото си и ги остави на писалището. — Погрижете се да се поделят поравно и да се раздадат на целия персонал. — Локи обърна длан нагоре и с малко ловкост на ръцете изкара още една златна монета. — А това е за вас, в израз на благодарност за вашето гостоприемство.

— Върнете се по всяко време! — поклони се ниско камериерът.

— Ще се върнем — отвърна Локи. — Преди да заминем, бих искал да уредя част от гардероба ни да бъде съхраняван. Тук за неопределено време. Уверявам ви, че ще се върнем, за да си го приберем.

Докато управителят доволно пишеше нужните нареждания на пергамент, Локи взе един квадратен лист от бледосините официални листа на Вила Кандеса и на него написа:

„Заминавам незабавно по вече обсъдените дела. Разчитайте на завръщането ми. Оставам дълбоко благодарен за търпението, което

проявихте спрямо мен“.

Локи наблюдаваше как управителят я подпечата с черния восъчен печат на странноприемницата и заръча:

— Погрижете се да бъде доставено успешно на Господаря на Кулата на греха. Ако не лично, то да бъде предадено единствено на неговата икономка Селендри. Те желаят да им се достави незабавно.

Очите на камериера леко се разшириха и Локи потисна усмивката си. Предположението, че Рекин питае явен личен интерес към съдържанието на бележката, щеше да помогне много за бързината на доставката. Но въпреки това Локи възнамеряваше да изпрати и друго копие по-късно по един от агентите на Страгос. Нямаше смисъл да се рискува.

— Край с меките легла — заяви Джийн, след като отнесе двата сандъка с останалата им покъщнина до очакващите ги карети. За излизането в морето си бяха оставили само средствата за крадене — шперцове, оръжия, алхимични бои, маскировъчни средства, плюс няколко стотици соларии — студен метал, и няколко комплекта от туники и бричове.

— Край с парите на Жером де Фера.

— Край и с Дюрена и Корвальор — додаде Локи с тегава усмивка. — Край с оглеждането през рамо, където и да отидем. Защото в действителност ние влизаме в клетка. Но само за няколко дни.

— Не — възрази Джийн замислено, когато телохранителят му отвори вратата на каретата и той се качи. — Не, ще сме в клетка много повече време. Клетката си върви с нас, където и да отидем.

12

Обучението с Калдрис, което подновиха същия следобед, стана още по-трудно. Морският майстор ги разкарваше от единия край на кораба до другия и ги караше да повтарят всичко — от управлението на кабестана до камбуза. С помощта на двама Очи те отвързаха спасителната лодка, спуснаха я през борда и я вдигнаха обратно. Издърпаха решетките на люковете на главната палуба и се упражняваха във вдигане и спускане на бурета с различни видове

такелаж. И навсякъде Калдрис ги караше да връзват възли и да казват названията на незнайни уреди.

Настаниха Локи и Джийн в каютата на кърмата на „Червеният вестоносец“. В открито море частта на Джийн щеше да е отделена от частта на Локи с тънка стена от втвърдено зебло, а също толкова малката „каюта“ на Калдрис щеше да е точно отсреща в коридора, но засега бяха подредили мястото като що-годе удобна ергенска квартира. Нуждата от уединение като че внуши и на двамата доколко сериозно е положението им и те удвоиха усилия и започнаха да учат объркващи нови неща с такава бързина, с каквата не им се бе налагало от времето, когато ги обучаваше Отец Окови. Локи се усети, че заспива със своето копие от „Лексикона“ за възглавница почти всяка нощ.

Сутрин Локи и Джийн подкарваха лодката западно от града, в границите на стъклените рифове, но с нарастваща увереност, която само малко надхвърляше действителните им умения. Следобед Калдрис извикваше имената на разни предмети и места на корабната палуба и очакваше от тях да изтичат до всяко споменато място.

— Компасна будка! — провикваше се морският майстор и Локи и Джийн се юрваха към дървената кутийка до корабното кормило, съдържаща компас и още няколко навигационни уреда. И щом я докоснеха, Калдрис се провикваше „Хакборд!“, което беше доста лесно — перилата на кърмата в самия край на кораба. После Калдрис крясваше „Посрани възета!“ и Локи и Джийн изтърчаваха покрай развеселеното коте, излегнало се на слънчевата палуба, което си ближеше лапичките, и се мръщеха, докато търчат, защото посраните възета бяха тъкмо онези, на които се крепяха, докато пълзяха по бушприта, за да се облекчат в морето. По-удобните методи за сране бяха за по-богати пасажери на по-големи кораби.

— Бизанмачта! — ревяше Калдрис и Локи и Джийн се юрваха, дишайки тежко.

— Ама този кораб няма такава, да му се не знае! — рече Локи. — Има само фок и гротмачта!

— Брей, че си умник! Разгада ми хитрия ребус, мастер Коста. Обличай си проклетата униформа и ще те оставим да си поиграеш на паун няколко часа.

Тримата мъже се трудеха заедно дни наред, за да разработят система от ръчни и словесни сигнали, а Локи и Джийн приспособиха

разумно част от вече съществуващия си таен език.

— Уединеността на кораб съществува, колкото и пикнята на феите — измрънка Калдрис един следобед. — Може би няма да имам възможност да ви давам ясни указания с думи, като само боговете знаят кой ни наблюдава и подслушва. Ще работим с много подрънквания и шепот. Ако знаеш, че предстои нещо сложно, най-доброто е просто да...

— Да те видим дали си знаеш работата, Калдрис! — Локи бе открил, че верарската морска униформа много помага, когато трябва да докара властен глас.

— Бива! Това е, или нещо такова. А ако някой от моряците го дава технически и те пита за мнението ти за нещо, от което си нямаш представа...

— Я стига, въображаем моряко, много ясно, че няма нужда да ти го обяснявам като на малко дете!

— Така, добре. Дай още нещо.

— Проклет да си, познавам въжетата на този кораб като опакото на дланта си! — Локи изглежда отгоре Калдрис, което бе възможно единствено защото кожените ботуши му добавяха четири пръста височина. — И го знам какво може! Довери се на преценката ми, или си свободен да заплуваш!

— Да! Чудно, мастер Коста! — Морският майстор примижа, вторачи се в Локи и се почеса по брадата. — Къде изчезва мастер Коста, когато го правиш? Ти с какво точно си изкарваш прехраната, Леоканто?

— С това, предполагам. Занаятът ми е да се преструвам. Аз... играя.

— На сцена?

— Едно време. С Жером, и двамата. Предполагам, че сега трябва да направим този кораб наша сцена.

— Действително. — Калдрис отиде до кормилото (всъщност беше чифт кормила, съединени с механизъм под палубата, за да може повече от един моряк да упражнява силата си върху тях при лошо време) и се уварди от краткото нападение на котето върху голите му ходила. — По местата!

Локи и Джийн се втурнаха към кварталдека и застанаха до него, привидно незаинтересовани и съсредоточени върху собствените си

задачи, но достатъчно близо, че да уловят всеки шепот или подсказваш жест.

— Представете си как се борим срещу вятъра, който сега духа откъм ляво на борд — рече Калдрис. Наложително беше да си го представят, защото в заграденото заливче не лъхваше и най-слаб вятрец. — Дойде време да променяме курса спрямо вятъра. Огласете стъпките, та да ви разбера, че сте ги схванали.

Локи си представи наум действието. Нито един кораб с нормално оборудване не би устоял да плава право срещу вятъра. Да се движиш в желаната посока право срещу вятъра изискваше плаване под ъгъл около четирийсет и пет градуса спрямо него и да обръщаш периодично, за да извърташ различните страни на носа към вятъра. Всъщност това бе поредица от зигзаг, смяна след смяна и пламенно драпане в желаната посока. Всяка промяна от ляво към дясно на борд или обратно бе фина операция, криеща многобройни възможности за провал.

— Мастер Калдрис! — изрева той. — Предоставяме ви кораба. Кормилото е ваше.

— Много добре, господине.

— Мастер Де Фера!

Джийн свирна три пъти със свирката, окачена на врата му, както и Локи.

— Целият екипаж! Всички готови за плаване с гребла!

— Мастер Калдрис — рече Локи. — Прилежността е важна. Преценете кормилото. Свалете подветрената страна.

Локи изчака няколко секунди за по-драматично и изкрещя:

— Румпел към подветрената страна!

Калдрис се престори, че извърта кормилото по посока на подветрената страна на кораба, в случая дясно на борд, което щеше да наклони руля в обратна посока. Локи си представи образно внезапния насрещен натиск на водата, който извърта кораба към ляво на борд. Щяха да навлязат в околото на вихъра и да усетят пълната му сила; една грешка на този етап би могла да ги „окове в желязо“ и да спре всякакъв напредък, да отнеме властта и на руля, и на платната. Няколко минути щяха да са безпомощни, или още по-зле — при много лошо време подобна грешка би могла да ги преобърне, а корабите не са акробати.

— Въображаеми моряци? Въжетата и платната! — Джийн размахна ръка и зарева наставления към невидимите матроси. — И умната, песове мърляви!

— Мастер Де Фера! — провикна се Локи. — Онзи Въображаем моряк не изпълнява дълга си!

— Ще те убия после, изнасилвано на свине със зеле вместо мозък! Грабвай въжето и чакай какво ще ти кажа!

— Мастер Калдрис! — Локи се извърна към морския майстор, който нехайно си смучеше от един мях с „розова вода“. — Пълен напред!

— Тъй вярно, капитане! — Той се оригна и пусна меха в краката си. — Както кажете! Пълен напред!

— Вдигай главното платно! — кресна Локи.

— Отпусни въжетата! Отпусни въжетата! — Джийн пак наду свирката. — Рейте, обърни за смяна на курса дясно на борд!

Локи сега си представяше как корабът се накланя към центъра на вихъра; левият борд откъм носа сега щеше да стане подветрената им страна и вятърът щеше да духа към десния борд на кораба. Щяха бързо да натегнат въжетата, за да могат да се възползват от новата посока на вятъра, а Калдрис щеше да върти кормилото като луд. На „Червеният вестоносец“ щеше да му е нужно бързо да стабилизира новия си курс. Ако го наклоняха твърде много ляво на борд, можеше да тръгнат в посока, обратна на избраната, а платната нямаше да са опънати, както трябва. Щяха да извадят късмет, ако просто попаднат в прегръдките на подобен провал.

— Пълен напред! — кресна той отново.

— Тъй вярно, капитане! — провикна се Калдрис. — Чух прекрасно капитана още първия път!

— Опънете въжетата! Опънете въжетата! — Джийн отново наду свирката. — Теглете, шибани ларви!

— Вече обърнахме дясно на борд, капитане! — извика Калдрис. — Изненадващо, не загубихме кораба, защото не заседна, и всички ще доживеем още някой и друг час!

— Да, никакви благодарности, да му се не види, за това некадърно пале, въображаеми моряк! — Локи изигра как грабва някакъв мъж и го изтиква на палубата. — Какъв ти е проклетият проблем, ти, червей негоден, скатавка нещастна?

— Помощник-капитанът Фера ме пребива жестоко! — писна Джийн. — Той е същинско чудовище и ме кара да си мечтая — да бях се подчинил на заповедта на свещеника и да не бях стъпвал на този кораб!

— И още как! Нали за това му плащам! — Локи изигра как вади кинжал. — За престъпленията си ти ще умреш на палубата, кълна се, освен ако не отговориш на два проклети въпроса! Първо — къде, по дяволите, е невъобразаемият ми екипаж? И второ — защо, в името на всички богове, трябва да се упражнявам да нося тая проклета униформа?

Зад гърба му екнаха ръкопляскалия и го извадиха от роля. Той се извъртя и видя Мерейн, застанала на парапета на кораба, точно на входа. Беше се изкачила напълно, безшумно по рампата.

— О, чудесно! — Тя се усмихна на тримата мъже на палубата, наведе се и вдигна котето, което мигновено бе довтасало и нападнало кожените ѝ обувки. — Много убедително. Но клетият ти невидим моряк не може да ти даде отговорите, които търсиш.

— Да не би да си дошла, за да кажеш кой може да ги даде?

— Утре сутринта Архонтът заповядва да отплавате с една от личните му лодки — отвърна тя. — Той желае да му покажете уменията си, преди да получите окончателната заповед да отплавате в морето. Архонтът и аз ще ви бъдем пътници. Ако удържите главите ни над водата, той ще ви покаже къде е екипажът ви. И защо си се упражнявал с тази униформа.

СЕДМА ГЛАВА

КОРАБЪТ ПОТЕГЛЯ

1

Един страж обикаляше кея долу на самотния остров и мекото жълто сияние на лампата му хвърляше отблясъци по вълните на черната вода, когато Локи му хвърли въжето от малката лодка. Вместо да ги върже, стражът освети с фенера Локи, Джийн и Калдрис и каза:

— На този кей е строго забранено да... о, богове. Моите извинения, господа.

Локи се ухили — почувства как пълната униформа на верарски капитан го обвива като същинско топло одеяло. Той се хвана за един стълб и се метна на кея, а стражът неловко му отдаде чест, като постави ръката си с фенера пред гърдите.

— Боговете да закрилят Архонта на Тал Верар — рече Локи. — Продължавай така. Твое задължение е да предизвикваш непознати лодки нощем, войнико.

Докато войникът връзваше лодката, Локи подаде ръка на Джийн и му помогна да се качи. Вече свикнал с костюма, сега Локи се движеше изцяло — застана зад охранителя на кея, извади кожена качулка за отвличане от пазвата си, нахлузи я на главата на войника и здраво затегна връвта.

— Боговете знаят, че надали ще видиш по-странна лодка от нашата.

Джийн прихвана войника под раменете, докато упойващите вещества в качулката си свършат работата. Не беше с телосложението на последния мъж, когото Локи се опита да прати в несвят с подобна качулка, и се свлече само след няколко мига немощна борба. Когато Локи и Джийн го вързаха здраво за колоната в далечния ъгъл на кея и му натикаха парцал в устата, той вече мирно спеше.

Калдрис се изкачи трмаво на кея, вдигна фенера на стража и закричи насам-натам вместо него.

Локи се взираше в тяхната цел — каменната кула. Беше седеметажна и бойниците ѝ бяха осветени в оранжево от алхимични навигационни фарове, които предупреждаваха корабите да заобикалят. Поначало там горе трябваше да има и стражи, които да наблюдават водата и кея, но ръката на Страгос вече се беше задействала — на върха на кулата нищо не помръдваше.

— Хайде — подкани Локи Джийн. — Да влезем вътре и да си наберем екипаж.

2

— Нарича се Обветрената скала — рече Страгос и посочи каменната кула, която стърчеше над малкия остров на разстояние само един полет на стрела от шумолящите бели вълни, очертаващи външната бариера от стъклени рифове на Тал Верар. Те бяха пуснали котва в дълбоката седемдесет стъпки вода, на цяла миля западно от Сребърната Марина. Топлото утринно слънце тъкмо се издигаше над града зад тях и превръщаше пластовете мъгла над него в етажи от мека светлина.

Точно както каза Мерейн, Страгос бе пристигнал призори в дълга трийсет стъпки лодка от полирано черно дърво с удобни кожени седалки на кърмата и позлатени спирални орнаменти по всички повърхности. Предоставиха платната на Локи и Джийн под минималния надзор на Калдрис, а Мерейн седна на носа. Локи се зачуди дали тя изобщо можеше да се чувства удобно на друго място.

Отплаваха на север, после заобиколиха Сребърната Марина и завиха на запад, подгонили синята сянка на нощното небе на далечния хоризонт.

Скоро пуснаха котва, за да огледат самотната кула.

Страгос не похвали Локи и Джийн за управлението на лодката, но и не ги нахока.

— Обветрената скала — повтори Джийн. — Чувал съм за нея. Някаква крепост.

— Затвор, мастер Де Фера.

— Ще го посетим ли тази сутрин?

— Не — отвърна Страгос. — Скоро ще се върнете и ще слезете на сушата. Сега искам само да го видите... и да ви разкажа една историйка. Имам на служба един капитан, на който никак, ама никак не може да се разчита, но досега великолепно успяваше да прикрива недостатъците си.

— Думите са безсилни да изразят колко съжалявам да чуя това — рече Локи.

— Той ще ме предаде — продължи Страгос. — От месеци е замислил голямо и окончателно предателство. Ще открадне от мен нещо изключително ценно и ще го обърне срещу мен така, че всички да видят.

— Трябваше да го следите по-внимателно — измърмори Локи.

— Следях го — отвърна Страгос. — И в момента го следя. Капитанът, за когото говоря, си ти.

3

Обветрената скала имаше само една врата — обкована с желязо, единайсет стъпки висока, заключена и вардена отвътре. Когато Локи и Джийн се приближиха, един капак в стената до вратата се приплъзна встрани и в отвора се появи глава, очертана от светлината на лампата. Жената страж попита със съвсем невъзмутим глас:

— Кой е?

— Офицер на Архонта и Съвета — отвърна Локи с ритуална официалност. — Този човек е моят боцман. Ето заповедта и документите ми.

Той подаде на жената зад вратата наръч документи, свити на стегнато руло. Тя затвори капака. Локи и Джийн изчакаха мълчаливо няколко минути, заслушани в шумоленето на вълните над близките рифове. Двете луни тъкмо изгряваха и посребряваха Южния хоризонт, а звездите обсипаха безоблачното небе като захарни кристали, разпръснати върху черно платно.

Най-сетне се разнесе дрънчене на метал, пантите заскърцаха и тежките порти се разтвориха. Жената страж излезе да ги посрещне и отдаде чест, но не върна документите на Локи.

— Извинявам се за забавянето, капитан Равел. Добре дошли в Обветрената скала.

Локи и Джийн я последваха във входната зала на кулата, разделена на две от черна желязна решетка, висока от пода до тавана, по цялата ѝ ширина. В далечния край на решетката един мъж, седнал зад дървено писалище, управляваше механизмите, които след малко захлопнаха вратата зад гърбовете им.

Мъжът, също като жената, беше облечен в синьото на Архонта под оребрената черна кожена ризница — предпазители на ръцете, жилетка и предпазител за врата. Беше гладко избръснат и красив и изчака зад решетките жената да му подаде документите на Локи.

— Капитан Орин Равел — рече тя. — И боцманът му. Тук са по заповед на Архонта.

Мъжът дълго оглежда документите на Локи, а после кимна и ги подаде през решетката.

— Разбира се. Добър вечер, капитан Равел. Този мъж е вашият боцман Жером Валора?

— Да, лейтенант.

— Дошли сте да видите затворниците във втората килия? Някого конкретно ли?

— Само общ оглед, лейтенант.

— Както ви е угодно. — Мъжът свали един ключ от врата си, отвори единствената врата в желязната решетка и излезе при тях усмихнат. — Ще се радваме да ви окажем всякаква помощ, изисквана от Протектора, господине.

— Силно се съмнявам — отвърна Локи и стилетът се приплъзна в лявата му длан. Той замахна и поряза жената страж зад дясното ухо, по оголената кожа между кожения предпазител за врата и изпънатата ѝ коса. Тя извика, завъртя се и мигом извади сабята си от закалена стомана от ножницата.

Джийн се справи с мъжа още преди тя да успее да я извади. Стражът нададе сподавен звук на изненада, когато Джийн го натресе в решетката и му нанесе рязък страничен удар по врата с дясната си длан. Кожената ризница попречи на удара да бъде смъртоносен, но без да намали шока. Стражът изпъшка и Джийн с лекота го притисна изотзад, обездвижи ръцете му и го стисна в желязна хватка.

Локи се стрелна назад, извън обсега на жената, а тя замахна със сабята. Първата ѝ атака бе бърза и острието мина на косъм от него. Втората — малко по-бавна, и Локи VI избегна лесно. Жената се приготви да нападне за трети път, но се препъна в собствения си крак. Ченето ѝ увисна изненадано.

— Ти... копеле... — измънка тя. — От... от... отрова.

Локи потрепери, когато жената се захлупи по очи на каменния под — бе възнамерявал да я хване, но веществото по острието действаше по-бързо от очакваното.

— Копеле! — прокашля се лейтенантът и се замята безпомощно в хватката на Джийн. — Ти я уби!

— Разбира се, че не съм я убил, малоумнико! Честно, вие, хора... изкараш тука сабя, където и да е, и веднага решавате, че си убил някого. — Локи застана пред стража и му показва стилета. — Веществото, с което е намазано острието, се нарича Мраз за ума. Спиш дълбоко цяла нощ и се будиш по обед. И тогава е същински ад. Извинявам се. Във врата ли искаш или по дланта?

— Ти... Проклет предател!

— Значи във врата. — Локи резна мъжа зад лявото ухо и още небрежно до осем, той се свлече в ръцете на Джийн, по-отпуснат от мокра коприна. Джийн внимателно го положи на пода и свали от колана му малка халка с железни ключове.

— Така — рече Локи. — Да посетим втората тъмница.

4

— Равел не съществуваше допреди месец — обясни Страгос. — Не и преди да разполагам с теб, за да изградя лъжата около теб. Дузина от най-доверените ми мъже и жени ще се закълнат, че той съществува наистина, че са изпълнявали задачи и са се хранили заедно с него, че са разговаряли за задължения и всякакви дреболии в неговата компания.

Счетоводителите ми изготвиха заповеди, разписания за дежурства, разписки за плащания и други документи и ги вкараха в архивите ми. Мъже под името на Равел наемаха стаи, купуваха стоки, шиеха си по поръчка униформи, доставени в Марината на мечовете.

По времето, когато аз ще се заема с последиците от твоето предателство, той ще изглежда истински — и като факт, и като спомен.

— Последици? — попита Локи.

— Равел ще ме предаде, точно както ме предаде и капитан Бонер, когато изведе моя кораб „Василиск“ от пристанището преди седем години и вдигна червеното знаме. Това ще се случи пак... два пъти на един и същ Архонт. По някои краища ще ми се подиграват известно време. Временна загуба заради дългосрочната печалба. — Той се намръщи. — Не си ли се замислял как ще откликне обществото спрямо онова, което уреждам, мастер Коста? Аз несъмнено съм се замислял.

— Богове, Максилан — възкликна Локи, като си играеше разсеяно с възела на едно от въжетата, крепящо относително малкото главно платно на кораба. — В плен на морето да се преструвам на майстор в занаят, за който не знам почти нищо, и да се боря за живота си с твоята шибана отрова в моите вени! Ще се постарая да те включа в молитвите си заради тегобите ти.

— И Равел е магаре — отвърна Архонтът. — Специално съм го вписал в миналото му. А сега нещо, което трябва да знаеш за Тал Верар — стражите на Приори вардят затвора Високата цитадела в Кастелана. Повечето затворници на града ги вкарват там. Но макар Обветрената скала да е много по-малка, тя е моя. Служителите и снабдителите са само мои хора.

Архонтът се усмихна.

— Ето там предателството на Равел ще мине границата, след която няма връщане. И оттам, мастер Коста, вие ще вземете екипажа си.

5

Точно както ги предупреди Страгос, наложи се да обезвредят и още един страж на първия подземен стаж с килии под входната зала, в подножието на широка вита стълба от черно желязо. Каменната кула над тях беше за стражите и алхимичните светлини. Истинското предназначение на Обветрената скала обслужваха три древни каменни подземия далеч надолу под морската повърхност, в основата на острова.

Мъжът ги видя, че идват, и незабавно застана нащрек — без съмнение слизането на Локи и Джийн без придружители беше нарушение на устава. Щом той се втурна нагоре по стъпалата, Джийн го освободи от меча, изрита го в лицето и докато се гърчеше, го удари в корема. След едномесечното изпълнение на прищевките на Калдрис силата му като че бе нараснала повече от всякога и на Локи почти му дожаля за клетника, който се мятеше под него. Той се пресегна, боцна стража с малко Мраз за ума и подсвирна весело.

Край с нощната смяна — отряд скелет, без готвачи и други служители. Един страж на кея, двама във входната зала, един в първото подземие. Двамата на покрива по пряка заповед на Страгос бяха пийнали упойващ чай и бяха заспали с чайника помежду им. Сутрешната смяна щеше да ги намери заедно с допустимото извинение за състоянието им и това щеше да обвие цялата афера с още един пласт на объркване.

В самата Обветрена скала не държах лодки, затова дори и да предположеха, че някой затворник ще успее да избяга от килиите с железни решетки, вкопани в сълзящите от влага стени на старите подземия, и да се измъкне на свобода през преградената с решетки входна зала и единствената укрепена врата, щеше да му се наложи да проплува цяла миля в открито море (най-малкото), наблюдаван с интерес от многобройни прегладнели изчадия в дълбините.

Локи и Джийн подминаха желязната врата, водеща към килиите в първото подземие, и продължиха надолу по витото стълбище. Въздухът беше влажен и миришеше на сол и некъпани тела. След като минаха през желязната врата на втория етаж, те се намериха в подземие, разделено на четири големи килии, дълги и с ниски тавани, по две от всяка страна на дългия петнайсет стъпки коридор между тях.

Само една от тези килии бе заета — няколко десетки мъже спяха на пода, осветени от бледозелената светлина на алхимични кълба, окачени високо по стените. Тук въздухът смърдеше, напоен с миризмите на непрани чаршафи, урина и престояла храна. Тънки струйки мъгла се виеха около затворниците. Няколко будни чифта очи проследиха Локи и Джийн, щом приближиха вратата.

Локи кимна на Джийн и едрият задумка с юмрук по решетката на вратата. Тя издрънча остро и отекина непоносимо в сълзящите стени на

подземието. Стреснатите затворници се надигнаха от мръсните си сламеници, разкрещяха се и заругаха.

— Ей, мъже, уютно ли ви е там вътре? — кресна Локи, като се мъчеше да надвика врявата. Джийн престана да думка.

— Много по-уютно ще ни бъде, ако тук при нас има хубавичък, сладичък верарски капитан, та да го ебем отвсякъде! — отвърна един затворник до вратата.

— Нямам никакво търпение — рече Локи и посочи вратата, от която бяха дошли с Джийн. — Ако изляза през оная врата, няма да се върна повече.

— Чупката тогава и ни остави да спим! — заяви едно плашило в далечния ъгъл на килията.

— А ако не се върна повече — продължи Локи, — то никой от вас, клетки копелета, никога няма да разбере защо в първото и третото подземие има затворници във всяка килия... а пък това е съвсем празно, освен вас.

Това успя да ги заинтригува. Локи се усмихна.

— Така е по-добре. Моето име е Орин Равел. Допреди няколко минути бях капитан от флотата на Тал Верар. А Вие сте тук, защото аз съм ви избрал. Всичките до един. Аз ви избрах и после аз съчиних заповедите, които ви пратиха в подземие с празни килии.

6

— Аз избрах първоначално четирийсет и четирима затворници — рече Страгос, докато гледаха Обветрената скала, огряна от лъчите на утринното слънце. Една лодка с войници в сини дрехи идваше насам в далечината, вероятно за да сменят сегашната стража. — Изпразних второто подземие и оставих там само тях. Всички заповеди с подпис „Равел“ са приемливи, но при внимателен оглед признаците за фалшифициране ще бъдат забелязани. Мога да използвам това по-късно като уместно оправдание да арестувам няколко чиновници, чиято вярност не е... достатъчно пряма за моя вкус.

— Бива си го това! — одобри Локи.

— Да — продължи Страгос. — Тези затворници до един са първокласни моряци, взети от кораби, конфискувани по най-

разнообразни причини. Някои са в затвора от няколко години. Мнозина всъщност са бивши членове на екипажа на твоя „Червен вестоносец“, извадили късмета да не ги екзекутират заедно с началниците им. А някои дори е възможно да имат опит като пирати.

— Защо държите затворници в Скалата? — попита Джийн. — По принцип?

— Фураж за веслата — отвърна Калдрис. — Удобно е да ти е подръка. Като избухне война, всичките ще бъдат помилвани, ако се съгласят да работят като гребци на галери, докато трае тя. В Скалата през повечето време има някоя и друга галера.

— Калдрис е напълно прав — потвърди Страгос. — Сега, както казах, някои от тези мъже са там от няколко години, но на никого не се е налагало да търпи такива условия като в последните месеци. Бях ги лишил от всичко, от чистите чаршафи до редовното хранене. Стражите бяха жестоки и докато те спяха, им вдигаха шум и ги заливаха с кофи студена вода. Смея да твърдя, че сега няма нито един сред тях, който да не мрази Обветрената скала, Тал Верар и мен. Лично.

Локи кимна бавно.

— И затова очаквате затворниците да посрещнат Равел като свой спасител.

7

— Значи ти си виновен, задето са ни тикнали в тоя ад, шибан верарски гъзолизец?

Един от затворниците дойде до решетката и я стисна. Порутената килия трябваше да издържи на телосложение, страховито подобие на старинните статуи на герои. Локи предположи, че той е отскоро тук — мускулите му изглеждаха като издялани от вещерско дърво. Кожата и косата му бяха толкова черни, че се отърсваха, сякаш презрително, от бледозеленото сияние.

— Аз съм този, заради когото са ви преместили в това подземие — рече Локи. — Но не аз съм ви натикал в затвора. И не съм се разпоредил аз да проявяват към вас подобно отношение.

— „Отношение“ е много префърцунена дума!

— Как ти е името?

— Джабрил.

— Ти ли си тарторът?

— На какво? — Гневът на мъжа като че се поуталожил и премина в уморено примирение. — Зад железните решетки никой не е шибан тартор, капитан Равел. Пикаем там, където спим. Не правим проверки и не дежурим на смени, да му се не види.

— Вие всичките сте моряци — рече Локи.

— Бивши моряци — поправи го Джабрил.

— Знам ви какви сте. Иначе нямаше да сте тук. Замислете се — крадците ги пускат от затвора. Те отиват в Западната цитадела и се скъсват от тежък, робски труд, докато пукнат или ги помилват. Но дори и на тях им позволяват да видят небето. Дори и техните килии имат прозорци. Военнопленниците си заминават у дома, когато войната свърши. Длъжниците са свободни да си тръгнат, когато дълговете им се изплатят. Но вие, клетки копелета... Вие сте затворени тук пряко нужда. Вие сте добитък. Ако има война, ще ви приковат за веслата, а пък ако няма... Ами...

— Война винаги има — рече Джабрил.

— От последната са минали седем години — уточни Локи, и после застана на решетката точно срещу Джабрил и го погледна в очите. — Може да минат и още седем. Може би никога няма да има. Наистина ли искаш да остарееш в това подземие, Джабрил?

— А какъв друг избор имам... капитане?

— Някои от бас са дошли тук от един кораб, конфискуван наскоро. Капитанът ви се е опитал да прекара контрабанда гнездо с оси стилет.

— Да, „Благополучното начинание“ — отвърна Джабрил. — Бяха ни обещали огромни купища злато за тази работа.

— Шибаните гадове убиха осем души по време на плаването — обади се друг затворник. — Мислехме си, че ще наследим дяловете им.

— Излезе, че късмета са го извадили те — додаде Джабрил. — Не им се наложи да търпят това проклето място.

— „Благополучното начинание“ е закотвен в Марината на мечовете — рече Локи. — Прекръстен е на „Червеният вестоносец“. Подновен, зареден с нови запаси, ремонтиран и опушен. Разхубавен. Архонтът смята да го вземе на служба.

— Браво на проклетия Архонт.

— Ще го командвам аз — рече Локи. — Той е на мое разположение. Ключовете са у мен.

— Тогава какво искате, ебати?

— Половин час след полунощ е. — Локи сниши глас до театрален шепот, който отекна драматично чак до дъното на килията. — Сутрешната смяна ще пристигне чак след повече от шест часа. А всички стражи в Обветрената скала... в момента... са в безсъзнание.

Цялата килия се изпълни с опулени очи. Мъжете се надигаха от сламениците си и се залепяха за решетките — необузdana, ала съсредоточена тълпа.

— Довечера напускам Тал Верар — рече Локи. — За последен път обличам тази униформа. Квит съм с Архонта и всичко, което той символизира. Смятам да взема „Червеният вестоносец“ и за тази цел ми трябва екипаж.

Тълпата от затворници се заблъска шумно и задърдори. През решетките към Локи се протегнаха ръце и той отстъпи назад.

— Аз работя на мачтата! — провикна се един от затворниците. — Много съм добър! Вземете ме!

— Девет години плавам по моретата! — изкрещя друг. — Всичко мога!

Джийн пристъпи напред, задумка отново по вратата на килията и ревна:

— ТИХОООО!

Локи вдигна във въздуха халката с ключовете, която Джийн взе от лейтенанта във входната зала.

— Ще отплавам на юг по Пиринчено море — заговори той. — Отивам в Порт Продигал. Това няма да се подлага на гласувания и преговори. Плавате с мен, плавате под червения флаг. Ако искате да напуснете, като стигнем Островите на призрачните ветрове — може! Но дотогава дебнем за парите и плячката. За кръшкачи място няма! Става дума за равни дялове.

Това щеше да им даде повод за размисъл, помисли си Локи. Пиратските капитани обикновено вземаха от два до четири дяла от десет от всяка плячка в морето. Само мисълта за равни дялове за всички би потиснала многобройни пориви за бунт.

— Равни дялове — повтори той, надвиквайки нов внезапен изблик на дърдорене. — Но трябва да вземете решение тук и сега. Положете клетва пред мен като ваш капитан, и ще ви освободя незабавно. Имам средствата да ви отведа от тази скала до „Червеният вестоносец“. Разполагаме с цели часове на тъмно, за да се измъкнем от пристанището и да се отдалечим. Ако не искате да дойдете, добре. Но в този случай не ви се полагат никакви любезности. Оставете тук, след като си тръгнем. Може би сутрешната смяна ще се впечатли от верността ви... но се съмнявам. Кой сред вас ще се въздържи?

Никой от затворниците не каза нищо.

— Кой сред вас ще излезе на свобода и ще стане член на моя екипаж?

Взривът от викове и ликуване накара Локи да трепне и после той си позволи широка, искрена усмивка.

— Всички богове са ви свидетели! — извика той. — На уста и на сърце!

— Заклехме се! — изрече Джабрил и всички около него закимаха.

— Тогава бъдете верни на клетвата си или се молете да умрете и да бъдете проклет и да отредят, че не сте достойни на везните на Господарката на дългото мълчание!

— Ще бъдем верни! — отекна хор от викове.

Локи подаде халката с ключовете на Джийн. Затворниците наблюдаваха в невярващ екстаз как той намери нужния ключ, пхна го в ключалката и го завъртя енергично надясно.

8

— Има един проблем — рече Страгос.

— Само един? — Локи завъртя очи.

— От четирийсет и четиримата, които избрах, са останали само четирийсет.

— И как съответства това на нуждите на кораба?

— Имаме храна и вода за сто дни за шейсет души — намеси се Калдрис. — И половината ще се справят добре с кораба. След като ги разпределим, ще се оправим чудесно с моряците на въжетата.

— Така е — рече Страгос. — Липсващите четирима са жени. Бях ги настанил в отделна килия. Една от тях се разболя от затворническа треска и скоро всичките се заразиха. Нямах друг избор, освен да ги преместя на брега. Те са толкова отпаднали, че не могат да си вдигнат и ръцете, да не говорим за включване в експедицията.

— Няма да излезем в морето без жена на борда — рече Калдрис. — Няма ли тогава Мерейн да дойде с нас?

— Боя се, че моите дарби ще са нужни другаде — отвърна мило тя.

— Това е лудост! — кресна Калдрис. — Предизвикваме Бащата на бурите!

— Можеше да намерите жени за екипажа ви в Порт Продигал, може би дори добри офицери. — Страгос разпери ръце. — Несъмнено ще се оправите, докато доплавате дотам.

— Ще ми се и аз да можах да го заявя — рече Калдрис с призрачен поглед. — Мастер Коста, това е лошо начало. Трябва да имаме котки. Цяла кошница котки за „Червеният вестonosец“. Нужен ни е целият късмет, който можем да откраднем. Всички богове са ви свидетели, недопустимо е да нямаме котки на кораба, преди да потеглим на плаване!

— И няма да го допусна — рече Локи.

— Значи се договорихме — обади се Страгос. — Слушай сега внимателно, Коста. Относно... дълбочината на твоето заблуждение. В случай че имаш някакви опасения. Никой от мъжете, които ще вземеш от Обветрената скала, не е служил в моята флота и затова те нямат представа какво да очакват от мой офицер. Не след дълго ти вече ще си Равел пиратът, а не Равел, капитанът от флотата, така че си изграждай образа, както намериш за добре, и не се тревожи за дреболиите.

— Това е добре — рече Локи. — И без това главата ми вече ще се пръсне от тях.

— Имам и едно последно условие — продължи Страгос. — Мъжете и жените, които служат в Обветрената скала, дори и тези, които не участват в този заговор, са сред най-добрите и най-верните ми войници. Ще ти осигуря средство да ги обезвредиш, без да им нанасяш трайни увреждания. По никой начин те не бива да пострадат — нито от теб, нито от екипажа ти, и боговете да са ти на помощ, ако оставиш подире си мъртъвци!

— Странни чувства за човек, който твърди, че рискът не му е непознат.

— Бих ги пратил в битка по всяко време, Коста, и доброволно бих ги загубил. Но никой, който носи честно моята униформа, няма да умре заради този заговор! Честта ми ме задължава да им осигуря поне това. Предполага се, че вие сте вещи в занаята си. Смятайте го за проверка на вашата вещина.

— Ние не сме проклети убийци! — заяви Локи. — Ние убиваме, ако имаме солидно основание, когато изобщо убиваме.

— Толкова по-добре — отвърна Страгос. — Само това имах да ви кажа. Днешният ден е ваш, действайте, както намирате за уместно. Утре вечер, малко преди полунощ, ще слезете при Обветрената скала и ще се заемете с делото.

— Имаме нужда от противоотровата — рече Локи. Джийн и Калдрис кимнаха.

— Разбира се. И тримата ще получите последните си стъкленички точно преди тръгване. А след това... Ще очаквам първото ви завръщане до два месеца. И доклад за вашия напредък.

9

Локи и Джийн успяха криво-ляво да строят новия си екипаж във входната зала. Наложиха се Джийн да си покаже силата на неколцина мъже, които се опитаха да си изкарат яда на спящите стражи.

— Казах, че ако ги докоснете, ви грози заплахата! — изръмжа Локи за трети път. — Оставете ги на мира! Ако ги оставим мъртви, ще загубим симпатиите на всички! Оставете ги да живеят, и верарците ще се смеят още месеци наред, като се сетят за това!

— А сега изтегляйте се тихо към пристана! — продължи той. — Не бързайте, разтъпчете си краката, огледайте продължително и хубаво морето и небето. Аз трябва да докарам лодката и тогава да потеглим. Заради всички нас дори не гъквайте!

Те се подчиниха на нарежданията му — разделиха се на малки шушнеци си групички и заизлизаха от кулата. Локи забеляза, че някои се бавят около вратата, залепили длани на камъните, сякаш ги бе страх

да излязат под открито небе. Не би могъл да ги вини — бяха прекарали месеци и години в подземиято.

— Прекрасно! — възкликна Джабрил, който се изравни с Локи, докато вървяха към пристана, където сновеше Калдрис с фенера. — Прекрасно, заеби! Почти толкова прекрасно, колкото и това, че не ми се налага да усещам миризмата на всички ни едновременно!

— Съвсем скоро пак ще се тъпчете заедно — напомни му Локи.

— Да. Същото, ама друго.

— Джабрил! — Локи заговори по-високо. — След време, като си опознаем силните страни, можем да гласуваме истински за някои нужни ни офицери. Засега те обявявам за свой действащ помощник-капитан.

— Помощник по какво?

— Помощник, по каквото и да е. — Локи се ухили и го тупна по гърба. — Вече не съм във флотата, не помниш ли? Ще отговаряш пред Жером. Ще държиш мъжете в ред. Вземете оръжията на войника, вързан на пристана, за в случай че ни се наложи да изстреляме малко олово тази вечер. Не очаквам битка, но трябва да сме подготвени.

— Добър вечер, капитан Равел — поздрави Калдрис. — Виждам, че сте ги довели точно както го бяхте намислили.

— Да — отвърна Локи. — Джабрил, това е Калдрис, моят майстор мореплавател. Калдрис, Джабрил е действащ помощник-капитан под началството на Жером. Слушай! — Локи издигна глас, но не до крясък, а само колкото да проехти над водата до невидими уши. — Дойдох с лодка за шестима, но наблизко имам лодка за четирийсет души. Трябват ми двама, за да ми помогнат да гребем. След няма и половин час потегляме!

Двама млади затворници излязоха отпред — изглежда, нямаха търпение да се заловят с каквото и да било, което би облекчило скуката от всичко преживяно.

— Така! — Локи се качи в малката лодка след Калдрис и двамата моряци. — Жером, Джабрил, пазете реда и тишината! Опитайте се да отделите тези, които могат да се заловят веднага за работа, от онези, на които ще са им нужни няколко дни, за да си възстановят силите.

На около половин миля от Обветрената скала бе закотвена дълга лодка, невидима на лунната светлина, докато фенерът на Калдрис не я освети от около петдесет крачки. Двамата с Локи бързо издигнаха

малкото ѝ платно, а после бавно, но сигурно поеха обратно към затвора заедно с двамата бивши затворници, които гребяха подире им е малката лодка. Локи се оглеждаше нервно — забеляза едно-две платна да бледнеят на далечните хоризонти, но по-наблизо нямаше нищо.

— Слушайте ме добре — рече той, щом вързаха лодката на пристана и бъдещият му екипаж я наобиколи. Приятно се изненада колко бързо те се бяха заели с належащата работа. Разбира се, в това имаше логика — това бяха моряци от конфискувани кораби, а не закоравели престъпници, осъдени за отделни престъпления. Това не ги правеше светци, но беше хубаво поне веднъж нещо непредвидено да работи в негова полза. — Тези, които са способни, да хващат веслата. Не се срамувайте, ако засега нямате сили — знам, че някои от вас са прекарвали там долу твърде много време. Просто седнете в средата на лодката и си кротувайте. По време на плаването ще се съвземете. Имаме много ядене.

Това ги поободри. Локи знаеше, че щом поемат по море, дажбите им лесно можеха отново да се сведат до затворническата помия, която изоставяха тук, но имаха запаси от прясно месо и зеленчуци за още доста дни наред.

Под строй, бившите затворници се качиха на борда на лодката. Скоро покрай планширите се бяха наредили онези, които смятаха, че имат достатъчно сили, и веслата се плъзнаха в улеите си. Джабрил застана на носа и махна на Локи и Калдрис, когато всичко бе готово.

— Така — рече Локи. — „Вестоносец“ е закотвен южно от Марината на мечовете, откъм морето, и не му трябва нищо, освен екипаж. Един страж е на нощна вахта — аз ще се оправя с него. Само ни следвайте и се качете на борда, след като аз се кача. Мрежите са спуснати, отбранителните средства са прибрани.

Той застана на носа на малката лодка и зае, както се надяваше, подходяща царствена поза. Джийн и Калдрис хванаха веслата, а последните двама затворници седнаха на кърмата. Единият държеше фенера на Калдрис.

— Кажете сбогом на Обветрената скала, момчета — рече Локи. — И „Майната ти“ на Архонта на Тал Верар. Отплаваме.

Една сянка сред сенките наблюдаваше как двете лодки потеглят.

Мерейн напусна позицията си до кулата и махна леко, щом ниските сиви силуети изчезнаха на Юг. Тя спусна черния копринен шал, покриващ долната половина на лицето ѝ, и бутна качулката на черната си връхна дреха. Спотайваше се в сенките край кулата близо два часа и търпеливо чакаше Коста и Де Фера да приключат с работата си. Собствената ѝ лодка бе вързана под едни скали от източната страна на острова — малка черупчица от обработена кожа, опъната на дървен скелет. Дори и на лунната светлина тя бе невидима във водата.

Мерейн тихо влезе във входната зала на двореца и намери двамата стражи точно както очакваше — нехайно проснати в хватката на съня, предизвикан от Мраза за ума. Верни на желанията на Архонта, Коста и Де Фера бяха ги опазили невредими.

— Уви! — прошепна тя, щом коленичи над лейтенанта и прокара облечен в ръкавица пръст по бузите му. — Ти си красавец.

Мерейн въздъхна, извади нож от ножницата под връхната си дреха и преряза гърлото му с един-единствен бърз замах. Дръпна се, за да избяга от разтеклата се локва кръв, избърса острието в брича на стража и се загледа в жената, лежаща в средата на залата.

Двамата на върха можеха да останат живи — не би било допустимо някой да се изкачи горе и да ги довърши. Но можеше да убие онзи на пристана, двамата тук и онзи, който се предполагаше, че е долу.

Според нея щеше да е достатъчно — не че желаете Коста и Де Фера да се провалят. Но ако те се завърнеха успешно от мисията си, какво би спряло Страгос да им възложи и друга задача? Отровата му ги превръщаше в негови оръдия за безкраен срок. И ако бе възможно те да се завърнат като победители, тогава... такива мъже бе по-добре да умрат, ако не можеха да бъдат от полза на интересите, които обслужваше тя.

Мерейн решително се зае да приключи със задачата си. Мисълта, че поне този път щеше да е напълно безболезнено, я утешаваше.

11

— Капитан Равел!

Войникът бе от онези, които бе подбрал лично Архонтът, за да участват в измамата. Той се престори на изненадан, когато Локи се изкачи на палубата на „Червеният вестоносец“, следван от Джийн, Калдрис и двамата бивши затворници. Лодката, пълна с мъже, побутваше десния борд на кораба.

— Не ви очаквах тази вечер, господине... Господине, какво става?

— Взех решение — заяви Локи и отиде при войника. — Този кораб е прекалено хубав, че да го притежава Архонтът. Затова ще го отърва от грижата за него и ще го откарам в морето.

— Ама чакайте... Чакайте, господине, не е смешно!

— Зависи от това къде си застанал — рече Локи, пристъпи напред и се престори, че удря войника в корема. — Зависи от това дали стоиш прав. — Както се бяха уговорили, мъжът изигра много достоверно покосяване от опустошителен удар, строполи се по гръб на палубата и се загърчи. Локи се ухили. Нека новият му екипаж да си шушне за това помежду си!

Въпросният екипаж тъкмо бе започнал да се катери по мрежите откъм десния борд. Локи освободи войника от меча, щита и ножовете му, а после отиде при Джийн и Калдрис на перилата, за да помага на войниците да се качат.

— Какво ще правим с лодката, капитане? — попита Джабрил, щом се покатери на борда.

— Твърде е голяма, че да си я носим с нас на тоя дребосък — отвърна Локи и посочи с палец над рамото си към „укротения“ страж. — Ще го пуснем да плава с нея. Жером!

— Да, капитане!

— Качи всички тук и прати всички моряци в средата на кораба. Мастер Калдрис! Засега ти познаваш най-добре кораба — дай ни светлина!

Калдрис извади алхимични лампи от един шкаф до руля и ги накачи с помощта на Локи по палубата, докато меко сияещите златисти фенери не станаха повече от достатъчни. Джийн извади свирчицата си и я наду кратко три пъти. След малко екипажът се беше събрал в средата на палубата, пред главната мачта. Локи застана пред всички тях, съблече униформата на верарски офицер и я хвърли през борда. Те заръкопляскаха.

— А сега ни трябва бързина, но без нехайство! — заяви той. — Онези от вас, които не са убедени, че могат да работят, вдигнете ръце! Няма нищо срамно, момчета.

Преброи девет ръце. Повечето мъже, вдигнали ръка, бяха видимо възрастни или твърде измършавели. Локи кимна.

— Не ви се сърдим за честността. Като заякнете пак, ще поемете своя дял от работата. Засега си намерете място долу на главната палуба или под бака. Там, в главния трюм, има постелки и брезент. Можете да спите или да гледате веселбата, както ви е угодно на вас. А сега някой от вас може ли да каже, че става за готвач?

Един от застаналите зад Джабрил мъже вдигна ръка.

— Добре. Щом вдигнем котва, слизай долу да огледаш запасите. В бака имаме тухлена печка плюс алхимичен камък и казан. Като отминем стъклените рифове, искаме страхотно ядене, така че положи повечко старание! И отвори буре бира.

При тези думи мъжете заликуваха и Джийн наду свирката, за да ги укроти.

— Я по-тихо! — Локи посочи към потъналия в мрак остров от елдерглас, извисяващ се зад тях. — Марината на мечовете е от другата страна на този остров, а ние още не сме потеглили. Жером! Поеми кабестана и застани там за вдигане на котва! Вземи въже от Калдрис и ми помогни да се оправя с този.

Локи и Джабрил вдигнаха „обезвредения“ войник на крака. Локи завърза хлабав, ала много убедителен възел около ръцете му с връвта, донесена от Калдрис. След като потеглеха, мъжът можеше да се освободи сам за минути.

— Не ме убивайте, капитане! Моля ви! — смънка войникът.

— Никога не бих те убил — отвърна Локи. — Нужен си ми, за да отнесеш съобщение от мен на Архонта. Кажи му, че може да цунка гъза на Орин Равел, че съм си подал оставката от поста и че единственият флаг, под който ще лети хубавото му корабче оттук нататък, е червеният!

Локи и Джабрил прехвърлиха мъжа през борда и го спуснаха от десет стъпки височина на дъното на лодката. Той заскимтя от болка (без съмнение не се преструваше) и се претърколи, но инак изглеждаше невредим.

— Предай му го точно с тези думи! — провикна се Локи и Джабрил се засмя. — А сега, мастер Калдрис, потегляме в открито море!

— Много добре, капитан Равел. — Калдрис подбра четиримата мъже, застанали най-близо до него, и ги поведе надолу.

Под ръководството му те щяха да изтеглят плавно въжето на котвата към мястото ѝ на третата палуба.

— Жером, моряците на кабестана за вдигане на котва!

Локи и Джабрил се присъединиха към останалите здрави членове на екипажа на кабестана, където и последните дебели дървени греди се плъзнаха в жлебовете си. Джийн наду свирката и мъжете натиснаха гредите заедно, рамо до рамо.

— Вдигай котва! Налягай! Налягай! Тласкайте силно, да я извадим чак тук, горе! — нареждаше Джийн с цяло гърло, задавайки ритъм на тласъците им. Мъжете напругаха сили — мнозина от тях бяха по-слаби, отколкото биха си признали, но механизмът се завъртя и миризмата на мокро въже изпълни въздуха.

— Налягай! Налягай! Ако изтървете котвата, всичките ще се преобем!

Не след дълго те успяха да извадят котвата от водата и Джийн изпрати неколцина на носа дясно на борд, за да я прикрепят. Повечето отстъпиха от кабестана, като пъшкаха и се протягаха, и Локи се усмихна. Дори и старите му рани се чувстваха добре след това разкършване.

— А сега кой от вас е плавал на този кораб, когато е бил „Благополучно начинание“? Излезте от страни.

Четиринайсет души, Джабрил включително, се отделиха от другите.

— А кои сред вас са работили на мачтата?

Седмина вдигнаха ръце. Засега бяха достатъчно.

— Има ли сред вас такива, които не познават кораба, но се чувстват добре там горе?

Четирима пристъпиха напред и Локи кимна.

— Добри момчета. Значи знаете къде ще ви пратя. — Той награби един от тях за рамото и го поведе към носа.

— Предна вахта. Кажете ми, ако нещо неблагоприятно изскочи пред нас. — Награби втори и му посочи главната мачта. — Вземи

далекоглед от Калдрис — засега ти ще си на вахта на мачтата! Не ме гледай така — няма да се ебаваш с такелаж! Стой и не мърдай, и не заспивай.

— Мастер Калдрис! — ревна той, щом забеляза, че морският майстор се е върнал на палубата. — Югоизток към изток, през прохода от рифове, наречен Под стъклото!

— Ест, капитане, Под стъклото! Познавам го добре! — Калдрис, разбира се, бе измислил предварително курса им през стъклените рифове и внимателно бе обучил Локи какви заповеди да дава, докато се скрият от погледа на Тал Верар. — Югоизток към изток.

Джийн посочи единайсетте души, които се бяха кандидатирали доброволно да дежурят по реите на нока, където ги чакаха разгънатите платна, увиснали на лунната светлина като тънките пашкули на огромни насекоми. — Готови да спуснем марселите и брамселите! И правете точно каквото ви се каже!

— Мастер Калдрис, сега ще те видим разбираш ли си от работата! — провикна се Локи, неспособен да прикрие веселието си.

„Червеният вестоносец“ потегли на юг, опънал марсели и брамсели, като добре се възползваше от силния вятър, духащ западно от континента. Носът му пореше плавно спокойните тъмни води, а палубата под краката им бе наклонена почти незабележимо дясно на борд. Добро начало, помисли си Локи — добро начало на едно налудничаво начинание. Когато нагласи по-голямата част от екипажа на временните им позиции, той си открадна няколко минути на хакборда — наблюдаваше отраженията на двете луни по леките вълни на дирята им.

— Ама страшно се кефиш, капитан Равел. — Джийн застана до него на хакборда. Двамата крадци си стиснаха ръцете и се ухилиха един на друг.

— Сигурно — прошепна Локи. — Това сигурно е най-смахнатото нещо, което сме правили някога, така че сме длъжни да се кефим, да му се не види!

— Екипажът засега май вярва на театро.

— Е, току-що са излезли от подземиято. Уморени, недохранени, възбудени. Ще ги видим колко са умни след няколко дни храна и работа. Богове, поне на нищо не му сбърках името.

— Трудно е за вярване, че изобщо се заловихме!

— Знам. Още не мога да повярвам, че е истина. Капитан Равел. Помощник-капитан Валора. По дяволите, лесно ти е на тебе! Аз трябва да свикна да ме наричат „Орин“, а пък ти си остана Жером!

— Не виждах смисъла да си усложнявам живота — за това си имам теб.

— Я внимавай да не наредя да те набият с камшик на перилата!

— Ха! Един капитан от флотата вероятно би могъл. Но помощник-капитан на пират не е длъжен да търпи това. — Джийн въздъхна. — Мислиш ли, че някога пак ще видим континента?

— Аз имам сериозно намерение, по дяволите — отвърна Локи. — Имаме пирати за ядосване, щастливо завръщане за уреждане, Страгос за усмиряване, противоотрова за намиране и Рекин, когото да оберем до шушка. За два месеца в морето може и да добия поне най-малка идея как точно да стане!

Те се загледаха в оставащия все по-назад Тал Верар, в сиянието, обгръщащо Златните стъпала, и пламтящите факли на Кулата на греха, които бавно изчезваха зад тъмната грамада на югозападния полумесец на града. После поеха по навигационния канал между стъклените рифове В Пиринчено море към опасностите и пиратството. Надалече — за да намерят война и да я донесат обратно, в угода на Архонта.

12

— Платно! Платно два румба ляво на борд откъм носа!

Викът се процеди от горе на третата сутрин от плаването им на юг. Локи седеше в каютата си и разглеждаше мътното си отражение в нацърбеното огледалце, което бе сложил в сандъка си. Преди да потеглят, той използва малко алхимия от маскировъчния набор, за да възстанови естествения цвят на косата си, и сега по бузите му изникваше фина сянка в почти същия оттенък. Още не бе сигурен дали да се обръсне, но щом чу вика от горе, престана да мисли за брадата си. Мигом изскочи от каютата, изкачи се по разнебитените стъпала на тъмната каюткомпания и излезе на кварталдека под ярките утринни лъчи.

Високо горе бели перести облаци замрежваха синьото небе като струйки тютюнев дим, отлетели далеч от лулите на тези, които са ги

издухали. Откакто излязоха в открито море, вятърът им духаше отляво и „Червеният вестоносец“ бе леко наклонен дясно на борд. Постоянното люшкане, скърцане и клатушкане на палубата бяха напълно чужди на Локи, който прекара последното си и единствено плаване по море затворен в килията заради болест. Ласкаеше се, че тренираната му гъвкавост на крадец доста му помага да се преструва на стабилен на палубата, но избягваше да се мотае твърде много по нея, за всеки случай. Ала поне този път явно беше неподатлив на морската болест и за това благодареше пламенно на Уродливия страж. Мнозина на борда нямаха тоя късмет.

— Какво става, мастер Калдрис?

— Радваме се на прекрасно утро, капитане, а вахтеният на маттата казва, че имаме бяло платно два румба ляво на борд откъм носа!

Калдрис тази сутрин сам бе поел руля и пускаше малки облачета от евтин, купен на намалена цена тютюн, който вонеше на сяра. Локи набърчи нос.

Той въздъхна скришом, извади възможно най-внимателно далекогледа си и забърза напред по бака към перилата на десния борд на носа. Да, ето го — там долу, мимолетно мярнало се бяло петънце, едва видимо над тъмносиния далечен хоризонт. Когато се върна на кварталдека, Джабрил и още няколко моряци се въртяха наоколо и очакваха какво ще отсъди.

— Да му метнем ли очната ябълка, капитане! — Джабрил сякаш просто очакваше, но си личеше, че мъжете зад него са твърде въодушевени.

— Май искате рано-рано да опитате от равните дялове, а? — Локи се престори, че мисли задълбочено, и се обърна към Калдрис, колкото да улови тайния сигнал на морския майстор за недвусмислено „не“. Точно както бе очаквал, и би могъл да изтъкне основателни причини и без да му подсказват. — Не става, момчета. Знаете, че не бива. Още не сме си оправили кораба, както трябва — няма смисъл да се сбиваме с нечий чужд. Четвърт от нас още не стават за работа, а пък за битки да не говорим. Имаме прясна храна, чист кораб и цялото време на света. Ще ни изпаднат и по-добри възможности. Дръж курса, мастер Калдрис.

— Ест, държа курса!

Джабрил го прие — Локи бе открил, че този мъж притежава здраво ядро от здрав разум и доста големи знания за всяка страна от живота на борда на кораб, с което превъзхождаше Локи в това отношение. Бе отличен помощник, още един подарък от съдбата, за който трябваше да благодари. Мъжете зад Джабрил обаче... Локи инстинктивно усещаше, че имат нужда от задача, която да смекчи разочарованието им.

— Стрева — обърна се той към най-младия. — Вдигни лага на кърмата! Мал, ти наблюдавай пясъчния часовник, който отбелязва минутите! Докладвайте на мастер Калдрис. Джабрил, знаеш ли да боравиш с рефлексен лък?

— Да, капитане. Къс лък, рефлексен лък, дълъг лък. С всички тях уцелвам прилично.

— Имам десет в един шкаф долу в трюма на кърмата. Лесно се намират. Имам и към двеста стрели. Измайстори мишени за стрелба от зебло и слама и ги монтирай на носа, та никой да не получи неприятна изненада в гъза. Почни да обучавааш момчетата на групи, когато времето го позволява. Като му дойде времето най-сетне да погостуваме на някой друг кораб, искам добри стрелци по мачтите.

— Чудесна идея, капитане.

Това поне като че върна възбудата на моряците, обикалящи наоколо по кварталдека. Повечето последваха Джабрил през един капак към главната палуба. Интересът им наведе Локи на друга мисъл.

— Мастер Валора!

Джийн беше при Мирлон, готвача, и проверяваше нещо на малката тухлена печка, стърчаща на бака. Той махна на Локи, че го е чул.

— До залез искам да съм сигурен, че всички мъже на борда знаят къде се намират всички шкафове с оръжие! Сам се погрижи!

Джийн кимна и се върна към заниманието си. Според Локи идеята капитан Равел да иска всеки мъж да е наясно къде са оръжията на кораба — освен лъковете имаше и брадви, саби, тояги и няколко пръта — щеше да се отрази много по-добре на духа им, отколкото ако той предпочиташе да ги държи заключени или скрити.

— Браво — подхвърли му тихо Калдрис.

Мал наблюдаваше как последните няколко пясъчинки в часовника, прикрепен на бизанмачтата, изтекоха, обърна се към

кърмата и извика:

— Дръж курса!

— Седем и половина възела! — провикна се Стрева след малко.

— Седем и половина — повтори Калдрис. — Много добре. Поддържахме горе-долу стабилна скорост, откакто напуснахме Верар. Добре вървим.

Локи хвърли поглед крадешком към клечките, забити в дупките на навигационната дъска на Калдрис, и компаса в компасната будка, който показваше, че са се отклонили само на косъм западно от южната посока.

— Много добра скорост поддържа — измърмори Калдрис, захапал пурата си. — Ще ни закара до Островите на призрачните ветрове може би за две седмици, смятано от днес. Не знам за капитана, но ако пристигнем няколко дни по-рано, ще се почувствам страшно по-добре!

— Дали ще се задържи? — Локи говореше възможно най-тихо, без да се налага да му шепне на ухо.

— Добър въпрос. Краят на лятото е странно време в Пиринчено море — там някъде вилнеят бури. Усещам го с кокалите си. Много са далече, но ни чакат.

— О, великолепно.

— Ще се оправим, капитане. — Калдрис извади пурата от устата си, изплю нещо кафяво на палубата и пак я пхна между зъбите си. — Факт е, че се справяме съвсем добре, да се слави Господарят на ненаситните води!

13

— Убий го, Джабрил! Пронижи го в сърцето, мамка му!

Джабрил стоеше в средата на кораба срещу един фрак (дарен от раклата на Локи), прикован към широка дъска и подпрян на главната мачта, на около трийсет крачки нататък. И двете му ходила опираха в грубо начертана върху дъските на палубата тебеширена линия. В десницата си държеше нож за хвърляне, а в левицата — пълна бутилка с вино, според правилата на играта.

Морякът, който го насърчаваше с викове, се оригна шумно и затропа по палубата. Кръгът от мъже около Джабрил поде ритъма и започна да пляска и нарежда, отначало бавно, а после все по-бързо и по-бързо:

— Не разливай нито капка! Не разливай нито капка! Не разливай нито капка! Не разливай нито капка! Не разливай нито капка! Не разливай нито капка!

Джабрил изду мускули пред тълпата, замахна и метна ножа. Той уцели право в целта и се надигнаха викове, бързо преминали във вой. Джабрил бе разлял вино от бутилката.

— По дяволите! — кресна той.

— Хабиш виното! — кресна един от скупчените около него мъже с плам на жрец, заклеймяващ най-ужасно богохулство. — Плати глобата и го сложи там, където му е мястото!

— Ей, ама поне уцелих палтото! — ухили се Джабрил. — А ти като хвърляше, едва не уби човек на кварталдека!

— Плати! Плати! Плати! — занарежда тълпата.

Джабрил вдигна бутилката към устните си, преобърна я и започна да лочи. Колкото повече намаляваше виното в бутилката, толкова по-силно и ритмично нареждаше тълпата. Мускулите по врата и челюстта на Джабрил се напрегнаха яко, той вдигна свободната си ръка високо във въздуха и изгълта и последните тъмnochервени капки.

Тълпата заръкопляска. Джабрил дръпна шишето от устните си, наведе глава и опръска с вино най-близкия до него мъж.

— О, не! — провикна се той. — Аз разлях капка. А-ха-ха-ха!

— Мой ред е — обади се наквасеният моряк. — Ще загубя нарочно и ще те поля и аз, приятел!

Локи и Калдрис наблюдаваха от перилата на десния борд на кварталдека. Калдрис си беше взел почивка, а това се случваше рядко. В момента Джийн бе поел руля. Плаваха в спокойния, мъглив сумрак, достатъчно приятен за Калдрис, че да се отдели на половин дузина крачки от безценното корабно кормило.

— Идеята беше добра — отбеляза Локи.

— Клетите копелета толкова време са били тъпкани, че си заслужават да се натръскаят едно хубаво. — Калдрис пушеше бледосиня керамична лула, най-финото и изящно нещо, което Локи бе виждал в ръцете му, и мекото сияние на въглените огряваше лицето му.

По предложение на морския майстор Локи бе наредил да изкарат на палубата големи количества вино и бира („Червеният вестоносец“ имаше обилни запаси и от двете, а за екипажа — два пъти по-големи) и предложи на всички мъже на борда хубава почерпка по избор. Двойна доза прясно изпечено свинско, осигурено от дребното, ала тлъсто прасе, което караха със себе си, за тези, които щяха да останат трезви, за да стоят на вахта, и много пиене за останалите. Калдрис, Джийн и Локи бяха трезви, разбира се, заедно с: четиримата моряци, избрали свинското.

— Точно тези неща те карат да се чувстваш у дома си на кораба — рече Калдрис. — Помагат ти да забравиш каква скука и гадост може да е животът тук.

— Не е чак толкова зле — рече малко замечтано Локи.

— Да, казва го капитанът на шибания кораб в една нощ, пратена от боговете. — Той засмука дим и го издуха над перилата. — Е, ако уредим още няколко такива нощи, ще с разкошно, мамка му! Спокойните мигове са по-ценни от бичовете и оковите за дисциплината, помни ми думата.

Локи се загледа в черните вълни и се стресна, щом различи бледозелена форма, сияеща като алхимичен фенер, която изскочи от вълните и след малко цопна отново в тях. Щом той примига, следата ѝ във въздуха присветна в цветна дъга.

— Богове! — възкликна той. — Какво е това, по дяволите?

Сега вече над вълните се бе образувал цял фонтан от тези същества, на около стотина метра от кораба. Те политаха безмълвно едно след друго, изскачаха от вълните и изчезваха в тях и озаряваха с призрачната си светлина водата, която я отразяваше като огледало.

— Ти наистина си новак в тези води — забеляза Калдрис. — Това са прелитащи духове, Коста. Южно от Тал Верар ги виждаш навсякъде. Понякога на големи ята или подскачащи в дъга над водата. Над корабите. Знае се, че ни следват. Но само в тъмното, да знаеш.

— Някакви риби ли са?

— Никой не знае със сигурност — отвърна Калдрис. — Прелитащите духове не могат да бъдат уловени. Нито докосвани, доколкото чувам. Те прелитат през мрежите като призраци. Може и да са.

— Зловещо е — рече Локи.

— След няколко години им свикваш — отвърна Калдрис, дръпна дим от лулата си и оранжевото сияние за миг се разпали. — Пиринчено море е много странно място, Коста. Някои твърдят, че е обитавано от духовете на Елдрените. А повечето — че е просто обитавано от духове. Виждал съм разни неща. Огънят на Света Корела, горящ в синьо и червено над нока, така плаши вахтата горе, че се напикават от страх. Плавал съм по морета като стъкло и видях... град веднъж. Там долу на дъното, не се шегувам. Стени и кули от бял камък. Съвсем ясно, точно под корпуса ни. Във вода, дълбока според нашите карти хиляда клафтера. Беше истински, колкото е истински и носят ми, а после изчезна.

— Ха — усмихна се Локи. — Бива си те в това! Няма нужда да си играеш с мен, Калдрис.

— Ни най-малко не си играя с теб, Коста. — Калдрис се намръщи и лицето му доби злокобно изражение в сиянието на лулата. — Обяснявам ти какво да очакваш. Прелитащите духове са само началото. По дяволите, та те са едва ли не дружелюбни! Там, в морето, има неща, в които дори и на мен ми е трудно да повярвам. Има и места, в които нито един разумен водач на кораб не ще припари. Места, които някак си... не е редно да съществуват. Места, които те причакват.

— Ах... — Локи си припомни отчаяните си първи години сред старите прогнили места на Камор и хилядите издигащи се порутени сгради, които сякаш причакваха в мрака малките деца, за да ги погълнат. — Сега схващам за какво говориш.

— Островите на призрачните ветрове... — продължи Калдрис. — Те са най-лоши от всички. Всъщност човешките същества са стъпвали само на осем-девет острова, от които са се върнали, за да разказват. Но само боговете знаят колко още се крият там долу под мъглите и какво, майната им, има по тях. — Той се умълча, а после продължи: — Чувал ли си някога за трите селища на Островите на призрачните ветрове?

— Не мисля — отвърна Локи.

— Е... — Калдрис отново дръпна от лулата си. — Първоначално са били три. Заселници от Тал Верар пристигнали там преди стотина години и основали Порт Продигал, Монтиер и Сребърна надежда.

Порт Продигал все още съществува, разбира се. Само едно е останало. Монтиер се развивал добре допреди войната със Свободната Армада. Продигал се е сгушил в чудесна отбранителна позиция, но не и Монтиер. След като се разправихме с флотата им, го посетихме. Изгорихме им рибарските кораби, отровихме им кладенците, потопихме пристаните им. Запалихме всичко, що стърчи, а после запалихме и пепелта. Все едно изтрихме името Монтиер от картата. Не си струва да се заселва пак.

— А Сребърна надежда?

— Сребърна надежда... — Гласът на Калдрис се сниши до шепот. — Преди петдесет години Сребърна надежда бе по-голяма от Порт Продигал. Намираще се на друг остров, много по на запад, и процъфтяваше. Това сребро не беше само надежда. Триста семейства бяха горе-долу.

Каквото и да се е случило, то се случи за една нощ. И тези триста семейства просто... изчезнаха.

— Изчезнаха?

— Изчезнаха. Стопиха се. Нито едно тяло не бе намерено. Нито една костичка, която да кълват птиците. Нещо се спуснало от хълмовете, излязло от мъглата над джунглата, и само боговете знаят какво е било, но ги е взело всичките.

— Милостивият ад!

— Де да беше — рече Калдрис. — След това един-два кораба се позавъртяха там. Намериха един кораб от самата Сребърна надежда да се носи покрай брега, все едно е бил изоставен много набързо. На него намерили единствените тела, останали след цялата тази бъркотия. Неколцина моряци. Горе, по мачтите, чак по върховете им. — Калдрис въздъхна. — Покатерили се там, за да избягат от онова, което видели... и всички били избити от собствените си оръжия. Дори и там, където са били, те предпочели да се самоубият, но не и да застанат лице в лице с онова, което ги преследвало.

Затова запомни, мастер Коста. — Калдрис посочи кръга от весели, развилнели се моряци, които лочеха и мятаха ножове на светлината на алхимични глобуси. — Ти плаваш по море, където такива гадости се случват, и разбираш колко е ценно да превърнеш кораба в щастлив дом.

— Трябва да поговорим, капитан Равел.

Един ден бе отминал. Въздухът беше все още топъл, а слънцето все още печеше с осезаема сила, когато не бе скрито зад облаците, но вълните се надигаха и вятърът духаше по-силно. На „Червеният вестоносец“ му липсваше маса, за да реже като нож бурните вълни, без да се клатушка, и затова палубата под краката на Локи още по-малко му беше приятел.

Джабрил, съвзел се след близката си връзка с бутилката вино, и двойка по-възрастни моряци дойдоха при капитана, докато стоеше на парапета на десния борд в късния следобед, вкопчен в перилата, и се опитваше да си докара небрежен вид. Локи разпозна по-възрастните — бяха от онези, които в началото на плаването се бяха обявили за негодни. Дните, прекарани в почивка, и големите порции им се бяха отразили добре. Поради това, че корабният екипаж бе с отслабени сили, Локи наскоро се бе разпоредил на всяко ядене да се дават допълнителни дажби. Това се хареса на хората.

— Какво ти трябва, Джабрил?

— Котките, капитане.

Стомахът на Локи се продъни. С героично усилие той успя да си докара просто озадачен вид.

— Какво за тях?

— Бяхме долу на главната палуба — рече единият от по-възрастните моряци. — През повечето време спяхме. Още ме сме видели котки. Обикновено малките копеленца пълзят наоколо, правят номера, гледат да се излегнат върху нас.

— Разпитах — продължи Джабрил. — Никой не е виждал мито една. Нито на главната палуба, нито тук горе, нито на най-долната. Дори и в трюмовете. Във вашата каюта ли ги държите?

— Не — отвърна Локи и си представи съвсем ясно картинката на осемте котки (включително и котенцето на Калдрис), излегнали се доволно в една празна барака за оръжия над частния им залив в Марината на мечовете. Осем котки, които мъркат и мяучат над купи със сметана и блюда със студено пилешко.

Осем котки, които без съмнение все още се разполагаха в тази барака, където той ги забрави в нощта на съдбовното нападение над Обветрената скала. На пет дни и седемстотин мили път от тях.

— Котенца — изрече той бързо. — За това пътешествие купих няколко котенца, Джабрил. Реших, че на кораб с ново име му трябват нови котки. И да ви кажа, страшно са срамежливи — аз самият не съм видял и едно, откакто ги зарязах на долната палуба. Предполагам, че просто свикват с нас. Скоро ще ги видим.

— Ест, капитане. — Локи се изненада от видимото облекчение по лицата на тримата моряци. — Радваме се да го чуем. Не стига, че си нямаме жени на борда, докато достигнем Островите на призрачните ветрове, ама без котки щеше да е хептен страшно.

— Не бих търпял подобно оскърбление — прошепна единият от старите моряци.

— Ще слагаме месо всяка вечер — рече Джабрил. — Ще продължим да обикаляме палубите. Щом видим някое, веднага ще ви кажем.

— На всяка цена — рече Локи.

Морската болест нямаше нищо общо с внезапния му подтик да повърне през борда миг след като си тръгнаха.

15

Вечерта на петия ден, откакто потеглиха от Тал Верар, Калдрис седна в каютата на Локи да си поговорят на четири очи при затворени врати.

— Добре се справяме — рече морският майстор, въпреки че Локи виждаше тъмните, подобни на синини кръгове под очите му. Старецът спеше едва по четири часа на ден, откакто бяха излезли в открито море — не смееше да повери руля на Локи или Джийн без надзор. Най-сетне бе обучил един що-годе отговорен моряк за помощник, мъж на име Плешивия Мазука, но дори и на него му липсваха знания, а при това разпределение на вниманието му можеше да го обучава само по малко всеки ден.

Държанието на останалия екипаж все така си беше благословия за тях. Мъжете все още бяха преизпълнени с въодушевление за

всякакъв труд след бягството им от затвора. Намериха се един некадърен дърводелец и един приличен майстор на платна, а единият от приятелите на Джабрил бе оптимистично избран за интендант, който да отговаря за преброяването и поделянето на плячката, когато се появи. Болните бързо оздравяваха и неколцина вече дежуреха на вахта. Най-сетне мъжете вече не се събираха да зяпат изнервено дирята на кораба и да се оглеждат за най-малкия признак, че ги преследват по море. Като че бяха решили, че са избегнали възмездието на Страгос... и, разбира се, не можеха да им кажат, че нищо такова не ги застрашава.

— Това е твое дело. — Локи потупа Калдрис по рамото.

Той се упрекваше, че не е помислил предварително какво напрежение ще стовари това пътешествие върху стареца. Мазука трябваше да бъде обучен по-бързо и двамата с Джийн да поемат, каквото могат, колкото и некадърни да бяха. — Дори и при море, гладко като стъкло, и хубав вятър нямаше начин да стигнем чак дотук без теб, по дяволите.

— Но се задава бурно време — предупреди ги Калдрис. — Време, което ще ни постави на изпитание. В края на лятото, както вече казах, избухват такива лайна, че могат да те съборят и да те издухат на другия край на света. Може дни наред да се подпираме с голи пръти и да драйфаме, докато не остане сухо място в трюма. — Морският майстор въздъхна, а после изглежда любопитно Локи. — Като споменах трюмовете, през последните един-два дни чух големи проклетии.

— Ами? — Локи се мъчеше гласът му да звучи равнодушно.

— Никой не е виждал котка на никоя от палубите. Ни то една не е излязла, където и да се крият, с нищо не можеш ги примамим — нито с бира, нито с мляко, нито с яйца или месо. — Внезапно подозрение хвърли сянка върху челото му.

— Там долу има котки... нали?

— Ох... — възкликна Локи. Съчувствието към Калдрис все така му тежеше на сърцето. По изключение този път никак не му се щеше да лъже и той разтърка очи с пръсти, докато говореше. — Ох. Не, котките са си живи и здрави в бараката в Марината на мечовете, там, където ги оставих. Съжалявам.

— Шибан смешнико! — произнесе Калдрис с равен, безжизнен глас. — Моля ти се. Не ме лъжи за това, по дяволите.

— Не те лъжа. — Локи разпери длани и вдигна рамене.

— Знам, каза ми, че е важно. Но просто... онази нощ сто други неща ми бяха на главата. Имах намерението да ги взема, честно.

— Важно!? Казал съм ти, че е важно?! Казах ти, че без тях не може, мамка му, ето какво ти казах! — Калдрис продължаваше да шепне, но гласът му беше като съскане на вода върху горещи въглени. Локи потръпна. — Ти си поставил под заплаха душите ни, мастер Коста, проклетите ни душици! Нямаме жени, нямаме котки, нямаме истински капитан, да ти напомня, а към нас приижда лошо време!

— Съжалявам, честно!

— Да бе, честно! Бях толкова глупав, че пратих сухоземен смотаняк да вземе котките. Трябваше да пратя котките да ми докарат сухоземен смотаняк! Те нямаше да ме разочароват!

— Виж, със сигурност, когато стигнем в Порт Продигал...

— „Когато“ е нагло предположение, Леоканто. Защото много преди това екипажът ще загрее, че котките ни не са просто срамежливи, а въображаеми! Ако решат, че котките са измрели, ще ни сметнат за прокълнати и ще изоставят кораба, щом докоснем суша! Ако обаче липсата на смрадливи трупчета ги наведе на мисълта, че шибаният им капитан не е взел котки, ще те обесят на някой нок.

— Ох...

— Да не мислиш, че се шегувам? Те ще вдигнат бунт. Ако видим друго платно на хоризонта в която и да било посока, трябва да го погнем! И да влезем в битка. И знаеш ли защо? За да им вземем проклетите котки! Преди да е станало късно.

Калдрис въздъхна, преди да продължи, и изведнъж сякаш се състари с десет години.

— Ако към нас приижда буря от края на лятото, тя ще се движи на северозапад, по-бързо, отколкото можем да плаваме. Ще трябва да минем през нея, защото не можем да я надбягаме, като хукнем на изток. Тя пак ще ни настигне, и само дето ще ни настигне скапани. Проклет да съм, ще направя каквото мога, но довечера се моли в каютата си за едно.

— За какво?

— От проклетото небе да завалят котки.

Разбира се, тази нощ не падна никакъв удобен дъжд от мяукащи създания и когато Арки излезе на кварталдека на другата сутрин, грозна, призрачно сива мъгла бе надвиснала над южния хоризонт като сянката на разгневено куче. Яркият медальон на слънцето, издигнало се в инак ясното небе, само я правеше да изглежда още по-зловеща. Десният борд на палубата се беше килнал още повече нагоре, а вървенето по левия беше все едно изкачване по малък хълм. Вълните плющяха по корпуса и се разбиваха на пръски, и изпълваха въздуха с мириса и вкуса на сол.

Джийн обучаваше малка група моряци да боравят с мечове и пръти в средата на палубата. Локи кимна разбиращо, сякаш забелязваше всеки нюанс от тренировката им и я одобряваше. Той обиколи палубата на „Червеният вестоносец“, като поздравяваше моряците по име и се опитваше да забрави чувството, че погледът на Калдрис прогаря дупки на гърба на туниката му.

— Добро ви утро, капитане — измърмори морският майстор, когато Локи дойде при кормилото. На ярките слънчеви лъчи Калдрис приличаше на таласъм — косата и брадата му бяха още по-бели, очите — хлътнали дълбоко сред тъмните сенки, а всяка бръчка по лицето му бе наново прорязана от ръката на Бога, който го притежаваше.

— Спал ли си тази нощ, мастер Калдрис?

— Странно, но не можах да мигна, капитане.

— Трябва да си починеш по някое време.

— Да, а корабът трябва да остане над водата, или поне съм чувал да го предлагат.

Локи въздъхна, обърна се с лице към носа и се загледа в притъмняващото небе на юг.

— Буря в края на лятото, осмелявам се да предположа. През доста от тях съм минал навремето. — Говореше със силен, нехаен глас.

— Съвсем скоро ще минете през още една, капитане.

Локи прекара следобеда в преброяване на запасите в главния трюм заедно с Мал като писар, който драскаше чертички по малка восъчна табличка. Промъкнаха се през гора от осолено месо в промазани платнени торби, окачени на гредите в трюма, които се клатеха все по-силно заедно с корпуса на кораба. Трюмът вече беше още по-влажен, защото екипажът постоянно висеше тук. Онези, които бяха склонни да спят по на открито под бака, го бяха изоставили, щом

стана ясно, че времето ще се влоши. Локи бе убеден, че подушва пикня — някого или твърде го мързеше, или го беше твърде страх да изпълзи навън и да ползва лайняните въжета. Можеше да стане много грозно.

В четвъртия час на следобеда цялото небе се бе превърнало в мъгливо сива катаракта. Калдрис, подпрял гръб на мачтата за кратка почивка, докато Плешивия Мазука и още един моряк го заместваха на кормилото, заповяда да приберат платната и да раздадат фенери. Джийн и Джабрил поведоха групи към долните палуби, за да се уверят, че всичко е наред с товара и оборудването. Отборен шкаф за оръжие или търкаляща се насам-натам бъчва в клатушкация се кораб щяха да пратят нехайните моряци на среща с боговете.

След вечеря Калдрис зашепна настоятелно на Локи и той заповяда на моряците, бръкнали в тютюневия запас на кораба, да изпуснат последните си цигари до второ нареждане. Вече никъде нямаше да търпят открити пламъци — щяха да се осветяват само с алхимични фенери и да ползват плочата за готвене или по-вероятно да се хранят със студена храна. Локи обеща допълнително по половница вино всяка вечер при нужда.

Когато Локи и Джийн вече можеха да седнат и да пийнат по едно в каютата на кърмата, преждевременен мрак бе забулил небето. Локи затвори кепенците на прозорците — така каютата изглеждаше помалка от всякога. Локи огледа съмнителните удобства на този символ на властта на Равел — подплатен хамак, окачен на лявата преграда, чифт столчета, меча и ножовете му, окачени на стената със скоби. „Масата“ им беше плоска дъска върху раклата на Локи. Колкото и убого да беше, това си бяха княжески покои в сравнение с разкрасените шкафчета, обитавани от Джийн и Калдрис, или пашкулите от брезентови постелки, с които се увиваха мъжете на главната палуба.

— Много съжалявам за котките — рече Локи.

— И аз бих могъл да се сетя — рече Джийн. Очевидното твърдение, че дотолкова е имал вяра на Локи, че е смятал, че няма поводи за притеснение, остана неогласено. Джийн полагаше всячески усилия да бъде любезен, но точно заради това вината присви още по-остро корема на Локи.

— Няма да си делим тази вина — рече той. — Аз съм капитанът на проклетия кораб.

— Я не се възвеличавай! — Джийн се почеса по шкембето, което вследствие на дейността му напоследък беше намалало до далеч не толкова драматична изпъкналост като едно време. — Ще измислим нещо. По дяволите, ако няколко дни подред порим буря, мъжете няма да имат време за никакви тревоги, освен кога и как да се напикаят в бричовете.

— Хмм. Буря. Чудесна възможност някой от нас да сбърка и да се изложи пред екипажа. И по-скоро ще съм аз, отколкото ти.

— Стига си размишлявал — ухили се Джийн. — Калдрис си знае работата. Ще ни измъкне някак.

Изведнъж някой задумка по вратата на каютата. Локи и Джийн скочиха от столовете си едновременно и Локи се стрелна към оръжията си.

— Какво става? — извика Джийн.

— Коста! — разнесе се слаб глас, последван от немошно скърцане, сякаш някой се опитваше безуспешно да бутне резето.

Джийн отвори точно когато Локи закопча колана си с меча. Калдрис стоеше в дъното на каюткомпанията, вкопчил се в рамката на вратата, и залиташе. Кехлибареното сияние на лампата в капитанската каюта осветяваше ужасни подробности — очите му бяха кървясали и подбелени, ченето му висеше, а восъчната му кожа лъщеше от пот.

— Помогни, Коста — прошепна той с хриптене, болезнено дори за слушане.

Джийн го прихвана и го вдигна.

— По дяволите! — измърмори той. — Той е не просто уморен, Лео... капитане. Трябва му лекар, да му се не види!

— Помогни... Коста! — изстена морският майстор. Той се вкопчи с десница над лакътя на лявата си ръка, а после — отляво на гърдите. Стисна очи и потрепери.

— Да ми помогнеш ли? — Локи постави длан под брадата на Калдрис. Сърцето му биеше буйно и неравномерно. — Как така да ми помогнеш?

— Не! — Калдрис се намръщи съсредоточено, като с мъка засмукваше въздух след всяка дума. — Помогни. Ми. Коста!

— Сложи го да легне на масата — рече Джийн и двамата с Локи положиха стареца по гръб.

— Мили богове! — възкликна Локи. — Отровата ли е? Аз не чувствам промяна.

— Нито пък аз — увери го Джийн. — Мисля... Мисля, че сърцето му спира. И друг път съм виждал. Мамка му. Ако успеем да го успокоим, да му дадем да пийне нещо...

Но Калдрис застана отново, стисна немошно гърдите си отляво с две ръце и потръпна. Дланите му се отпуснаха безжизнено. Дълга, хъхреща въздишка се изтръгна от гърлото му и Локи с нарастващ ужас заопипва долния край на врата му с пръстите на двете си ръце.

— Няма пулс — прошепна той.

Почукването по покрива на каютата, отначало тихо, но все по-забързано, им съобщи, че първите капки дъжд паднаха върху кораба. Очите на Калдрис, вторачени в тавана, бяха безжизнени, съвсем като стъклени.

— Ох, мама му стара! — възкликна Локи.

ВТОРА КНИГА

КАРТИ СКРИТИ В РЪКАВА

*Играчите на хазарт играят така,
както влюбените се любят
и пияниците пият — сяпо,
подтиквани от нужда,
под властта на неустоима сила.*

Жак Анатоа Тибо

ОСМА ГЛАВА

КРАЯТ НА ЛЯТОТО

1

Тъмни вълни пред носа, от всички страни — вода, вода във въздуха, чиито капки плющят като оловни тежести по промазаното наметало на Локи. Дъждът като че прииждаше от една страна, после от друга и не желаше да пада право надолу, а „Червеният вестоносец“ се клатушкеше напред-назад в сивите ръце на бурята.

— Мастер Валора! — Локи се вкопчи здраво в спасителните въжета, омотани около главната мачта (както бяха омотани и навсякъде около палубата), и ревна срещу отворения изход към главната палуба. — Колко вода има в кладенеца?

Отговорът на Джийн дойде малко по-късно:

— Две стъпки!

— Много добре, мастер Валора!

Локи забеляза, че Плешивия Мазука се е вторачил в него, и потисна тревогата си. Знаеше, че внезапната смърт на Калдрис предния ден екипажът прие за ужасно лоша поличба — те открито мърмореха за жени и котки, а цялото им нелюбезно внимание бе насочено към някой си Орин Равел, чието положение на капитан и спасител все повече се разклащаше. Локи се обърна към кърмчията и видя, че отново е вперил поглед в шибация дъжд, привидно погълнат от удълженията си.

Двама моряци с наметала стояха на второто кормило зад Мазука. В морето натискът на руля беше толкова голям, че можеше лесно да изхвърчи от ръцете на сам мъж. Лицата им бяха тъмни сенки под качулките. И те не биха казали нищо дружелюбно на Локи.

Вятърът пищеше във въжетата и на много стъпки над тях, където повечето платна бяха здраво сгънати. Те продължиха да плават в неопределено югозападно направление, с толкова силен крен към десния борд, че Мазука и помощниците му не просто стояха на

кормилата — развилнялото се море изискваше постоянно и тягостно съсредоточаване, за да удържат кораба стабилен, а вълните все повече се надигаха.

Сивкавозелена вълна обля голите ходила на Локи и той всмука шумно въздух. Беше зарязал ботушите си, защото с необути крака се крепеше по-здраво на палубата. Той наблюдаваше водата, която заливаше палубата — нежелан, ала чест гост, преди да се оттече в отворите и да се процеди покрай ръбовете на брезентите, постлани под решетките по палубата. В действителност водата беше топла, но тук, в сърцето на бурята, където слънце не проникваше, а вятърът във въздуха режеше като нож, въображението му я правеше студена.

— Капитан Равел?

Джабрил идваше към него покрай левия парапет, стиснал в черната си като нощ ръка фенер за буря.

— Би било препоръчително още преди няколко часа да свием шибаните брамсели по мачтите! — кресна той.

Откакто Локи стана сутринта, Джабрил го беше упрекнал и му беше напомнил за разни неща поне половин дузина пъти без подкана. Локи се загледа нагоре, към върховете на гротмачтата и фокмачтата и почти се загуби в развихрената мъгла горе.

— И на мен ми хрумна, Джабрил, но ми се стори ненужно. — Според прочетеното от Локи дори и без опънати брамсели мачтите можеше да окажат нежелана подкрепа на смъртоносните бурни ветрове и дори да прекатурят кораба. А той беше твърде зает, че да се сети да ги свие.

— Твърде нужно ще ви се стори, да му се не види, ако се свлекат и завлекат и въжетата!

— Може след малко да ги прибера, Джабрил, ако реша, че е уместно.

— Ако решите, че е уместно?! — зяпна Джабрил срещу него. — Съвсем ли се лишихте от проклетия си разум, Равел? Още преди часове му беше времето да ги свалим тези гадове, а сега моряците, с които разполагаме, са ужасно нужни по други места, а шибаната буря се усилва! Можем да пробваме само ако корабът е в опасност... но, проклет да бъда, нищо чудно скоро и да изпадне! Били ли сте някога толкова далеч в Пиринчено море, капитане?

— Да, разбира се, че съм. — Локи се потеше под промазаното наметало. Ако му беше известно доколко действително разбира Джабрил от мореплаване, той щеше да внимава за подробностите, като му възлага задачи, но сега вече беше късно и част от некадърността му беше лъснала. — Прости ми, Джабрил. Калдрис ми беше добър приятел и загубата му малко ме извади от форма.

— Брей! А пък загубата на шибания кораб ще извади доста от форма всички нас, капитане! — Джабрил се обърна и тръгна покрай десния парапет, но след малко отново се завъртя към Локи. — И двамата, по дяволите, знаем със сигурност, че няма и пукната котка на борда, Равел!

Локи сведе очи и се вкопчи в мачтата. Не можеше да се надява, че Мазука и моряците зад него не са го чули. Но щом ги погледна, те, разбира се, не казаха нищо и не се издадоха с нищо — взираха се непоколебимо напред в бурята и сякаш се мъчеха да си представят, че изобщо ги няма там.

2

В трюма беше истински кошмар. На палубата поне имаше мачти и бушуващо море за ориентир в какво положение се намираш. Тук долу, във всепроникващата воня на пот, урина и повръщано, самите тресящи се стени сякаш се килваха и накланяха според злонамерените си прищевки. Потоци вода се изливаха през люковете и решетките въпреки предпазните мерки, взети от екипажа. Главната палуба ехтеше от сподавения вой на вятъра, а от долната се носеше дрънченето на помпите.

Тези помпи бяха прекрасни верарски машини и можеха да помпат водата и да я изливат през борда с бързо темпо, но при такова вълнение на тях трябваше да работят по осем души и работата беше твърде усилна. Дори и на екипаж в добро здраве трудът би се сторил обременителен — чист лош късмет за моряците си беше, че малцина от тях бяха излезли от затвора що-годе в пълната си сила.

— Водата се надига, капитане! — съобщи един моряк, когото в полумрака Локи не можа да разпознае, подал глава от люка, водещ към

най-долната палуба. — Три стъпки в кладенеца. Аспел казва, че някъде се е пропукал шев. Казва, че му трябват хора, за да го поправи.

Аспел беше онзи, когото с много уговорки биха могли да нарекат корабен дърводелец.

— Ще ги има — рече Локи, въпреки че не му идваше наум откъде да ги вземе. Десетима бяха заети с важна работа на палубата, осем на помпите... време им беше и да ги сменят. Шест-седем души все още бяха твърде отпаднали, за да са от някаква полза, освен като баласт. Един отряд беше на най-долната палуба и под командата на Джийн укрепваха буретата с храна и вода, след като три от тях се бяха изхлузили и разцепили. Осмина спяха неспокойно на главната палуба само на няколко стъпки от тях — не бяха мигнали цяла нощ. Двама със счупени кости се опитваха да потиснат болката със самоволно отпусната дажба вино. Елементарният им график за вахта се разбъркваше заради бурята, а Локи се мъчеше да овладее остър пристъп на паника.

— Доведи мастер Валора от долната палуба — нареди той най-сетне. — Кажи му да продължи да проверява запасите с хората си, след като помогнат на Аспел.

— Ест, капитане.

— Капитан Равел? — разнесе се нов вик отдолу веднага щом първият моряк се изгуби. Локи се надвеси над люка:

— Какво става?

— Смяната ни на проклетите помпи, капитане! Не можем да поддържаме вечно това проклето темпо! Трябва да ни сменят! И да ядем!

— Ще ги имате и двете след десет минути — отвърна Локи. Но откъде ще се вземат, той отново не знаеше. Всички, които би могъл да прати, бяха болни, ранени, изтощени или заети с нещо друго. Локи тръгна обратно към палубата. Можеше да смени палубната вахта с мъжете на помпите — това нямаше да зарадва нито едните, нито другите, но можеше да извади кораба от пълен крах за още няколко часа.

— Как така не сте обръщали часовниците?

— Капитан Равел, ще ме прощавате, да го еба и пак да го еба, ама нямахме никакво време нито да обръщаме часовниците, нито да следим лага от... по дяволите, хич не знам. Бая отдавна.

Плешивия Мазука и помощниците му по-скоро стискаха кормилото на живот и смърт, отколкото управляваха кораба с него. Две двойки сега държаха двата руля, а въздухът бе виелица от виещ вятър и плющящ дъжд. Морските вълни се надигаха по двайсет стъпки, че и повече и заливаха носа отново и отново, обливаха палубата и се плискаха около глезените на Локи. Отдавна се бяха принудили да изоставят южния курс и сега вървяха право на запад, пред вятъра, дърпани от самотното ниско предно платно. И отново и отново се носеха между вълни, високи като къщи.

Жълтата светкавица, която Локи мярна с периферното си зрение, беше фенер, който изхвърча през борда и се превърна в любопитно зрелище за рибите в дълбините.

Локи се хвърли към компасната будка и запрелиства влажните страници на корабния дневник. Последният, набързо надраскан запис гласеше:

3-ти следобеден час 7 фестал 78 Морганте ю/юз 8
взл/сек.

Моля Йоно да спаси душите ни.

Локи не помнеше кога за последен път е имал усещането, че е третият следобеден час. Бурята бе потопила пладнето в мрак като в жлъчката на акула и призрачните светлини на пращящите светкавици сякаш прорязваха късна вечер. Бяха загубили ориентир във времето точно толкова, колкото и в пространството.

— Поне знаем, че сме някъде в Пиринчено море — надвика той врявата. — Скоро ще се измъкнем от тази бъркотия и ще огледаме, за да определим на каква ширина сме.

Де да беше толкова лесно, колкото да го кажеш! От страх и изтощение сетивата на Локи бяха помътнени — светът бе сив и се вихреше във всички посоки и той бе изповръщал последната изядена студена храна на хакборда... само боговете знаят кога. Сигурно

оттогава бяха минали часове. Ако картейски Вързوماг се бе появил в този момент на палубата и бе предложил да изкара кораба в спокойни води с магия, Локи сигурно щеше да му целува ботушите.

Отгоре изведнъж се разнесе ужасен звук — рязко изпращяване, последвано от плющенето и съскането на скъсано въже, разсякло въздуха. Мигове по-късно се чу силен трясък, а после плющене, като камшик, стоварващ се върху плът.

— Внимавайте за горе! — изкрещя Джабрил някъде отпред и връхлетялата вълна разтърси едновременно и кораба, и Локи. И тъкмо това, че загуби равновесие, му спаси живота. Той се подхлъзна на мократа палуба, а една сянка, прашейки, прелетя над лявото му рамо. Последва оглушителен трясък, писъци и внезапен мрак, сякаш го обвини нещо хлъзгаво и кораво.

Платно! Локи го бутна и изпъзля изпод него. Силни ръце го сграбчиха над лактите и го вдигнаха на крака — ръцете на Джийн, подпрян на десните перила на кварталдека. Локи се беше подхлъзнал на няколко стъпки надясно. Мърморейки благодарности, той се обърна и видя точно онова, от което се боеше.

Гротбрамселът се беше откъснал. Сигурно някой порив на вятъра или клатушкането на кораба го беше изтръгнал от мачтата. Беше паднал и по пътя бе разгънал и повлякъл платната от реите, а после оплетените въжета го бяха дръпнали обратно като махало над палубата. Беше покрил кормилата, а четиримата мъже, които ги въртяха, не се виждаха никакви. Локи и Джийн едновременно тръгнаха напред, борейки се с мокрот платно и изпокъсаните въжета, а върху тях продължаваха да се сипят по-дребни отломки. Локи вече усещаше, че корабът под тях съвсем е загубил посока. Трябваше веднага да хванат кормилата и да изправят курса.

— Всички! — провикна се Локи, като събра цялата убедителност, на която беше способен. — Всички на палубата! Всички, да спасим кораба!

Джийн повдигна поваления рангоут на брамсела, подпрял се на главната мачта, напрегна се и нададе вой. Дървото и платното се размърдаха, а после отново се стовариха върху палубата. Някои от дръжките на двете кормила бяха станали на трески, но самите кормила бяха почти невредими. Локи видя, че Плешивия Мазука бавно се

изправя на крака зад тях. Още един мъж лежеше на палубата с размазано теме.

— Грабвай кормилото! — провикна се Локи. — Грабвай проклетото кормило! — И тогава Джабрил скочи върху него.

— Капитане! — кресна Джабрил в лицето му. — Ще се обърнем напреки на вятъра!

„А, добре — помисли си Локи. — Това поне го знам какво означава.“ Той бутна Джабрил към кормилото и хвана другото, на което вече беше застанал Джийн.

— Ляво на борд! — Локи се прокашля. Дотолкова му стигаше увереността. Пъшкайки от усилията, двамата с Джийн се напънаха да извъртят руля в нужната посока. „Червеният вестоносец“ се накреняваше към подветрената страна между огромните вълни. След миг щеше да се обърне настрани към тях и всичко щеше да бъде загубено. Тъмна вълна, невъзможно тежка, се надигна над парапета на десния борд и обля всички — но тя бе само предвкусване за бедствието, което ги очакваше.

Съпротивата на руля обаче намаля, щом Джабрил застана зад тях и напрегна сили. След малко дойде и Мазука и с усилие, педя след педя, Локи видя как кърмата на кораба отново се завърта ляво на борд и носът му отново се врязва във вълните. Спечелиха време да огледат доколко прекатурилият се рангоут е повредил въжетата.

Мъже извираха от люковете по палубата, нечовешки силуети в танцуващите светлини на фенерите. Светкавици обгаряха мрака над тях. Локи, Джийн и Джабрил раздаваха заповеди и никой не обръщаше внимание на това кой имаше по-голяма власт. Минутите се превърнаха в часове, а часовете сякаш бяха дни. Те се бориха заедно цяла вечност сред сивия хаос, измръзнали, изтощени и ужасени, срещу писъците на вятъра в небето и бушуващите води под тях.

4

— Три стъпки вода в кладенеца и не намалява, капитане!

Аспел докладва с превръзка на главата, направена от ръкава на нечия върхна дреха, грубо откъснат от нея.

— Много добре. — Локи се беше подпрял на главната мачта също като Калдрис преди няколко дни. Всяка става и мускул в тялото му крецяха, че ги боли. Той се чувстваше като парцалена кукла, пълна с натрошени стъкла, и беше подгизнал до кости. Но в това не се различаваше от останалите оцелели на борда на „Червеният вестносец“. Както Окови беше казал някога, ако отчаяно ти се иска да умреш, това е прекрасно доказателство, че то тепърва ти предстои.

Бурята от края на лятото се виждаше като стапяща се линия от тъмнина на северозападния хоризонт. Беше ги изплюла няколко часа по-рано. Тук вълните бяха високи по пет-шест крачки, а небесата още бяха пепелявосиви, но след бурята това си беше същински рай. От небето през облаците се процеждаше достатъчно траурна светлина, че Локи да се досети, че е ден все пак.

Той огледа разрухата на палубата — оплетени въжета и отломки от рангоута бяха разхвърляни навсякъде. Парчета зебло се ветрееха, а моряците се препъваха в нападалите парчета и псуваха. Екипажът беше екипаж от призраци, изпосталели и с недодялани движения от изтощението. Джийн се мъчеше на бака да стъкми първото им топло ядене, вече не помнеха откога.

— Проклятие! — измърмори Локи. Измъкването им от бурята не беше минало без жертви — трима завлечени зад борда, четирима тежко ранени, двама мъртви, включително Калдрис. Мирлон, готвачът, беше на руля, когато фотбрамселът се стовари върху него като божествено копие и смаза черепа му.

— Не, капитане — обади се Джабрил зад гърба му. — Не и ако можем да направим нужното за тях.

— Какво? — Локи се завъртя объркан... и изведнъж си спомни. — О, да, разбира се.

— Падналите, капитане. — Джабрил изговаряше думите подчертано, все едно говореше на дете. — Падналите обикалят като призраци по палубите и не могат да намерят покой, докато не ги изпратим, както трябва.

— Да — рече Локи. — Да ги изпратим.

Калдрис и Мирлон лежаха до входа откъм левия борд, увити в зебло. Белезникави вързопи, увити в катраносани въжета, очакваха да се сбогуват с тях. Локи и Джабрил коленичиха до тях.

— Кажи думите, Равел — измърмори Джабрил. — Поне това можеш да направиш за тях. Изпрати душите им долу при Отеца, Предводителя на бури, и им дай покой.

Локи се взираше в двата увити трупа и усети нова болка в сърцето си. Умората и срамът го поваляха. Той скри лице в шепи и трескаво се замисли.

По традиция капитаните на кораби можеха да бъдат посвещавани за жреци на Йоно след минимално обучение във всеки действащ храм на Бащата на ненаситните води. В морето те можеха да провеждат молитви, да извършват бракосъчетания и дори да дават смъртен благослов. Локи знаеше някои от вътрешните ритуали в храмовете на Йоно, но не беше посветен в негова служба. Той беше жрец на Уродливия страж и тук, в морето, на хиляди мили навътре във владенията на Йоно, на борда на кораб, който вече носеше проклетие заради това, че бе престъпил заветите му... Нямаше никакъв начин под земята и на небесата Локи да даде покой на тези мъже с ритуала на Йоно. Заради душите им той бе длъжен да призове единствената сила, с която имаше вземане-даване.

— Уродливи страже, Безименен Тринайсети, твойт слуга те призовава. Обърни очи към този покойник, Калдрис бал Комар, слуга на Йоно, заклел се да краде под червения флаг и затова споделящ кътче от твоето царство...

— Ама какво правите?! — изсъска Джабрил и дръпна Локи за лакътя. Локи го бутна назад.

— Единственото, което мога — отвърна той. — Единствената честна благословия, която мога да дам на тези мъже, ясно? Не се меси повече, майната ти! — Той се пресегна и докосна убитото в зебло тяло на Калдрис. — Предаваме този мъж, телом и духом, на владенията на твоя брат Йоно, могъщия владетел на моретата. — Локи реши, че малко ласкателство никога не е напразно в тези работи. — Дай му помощ. Отнеси душата му при Нея, която претегля всички ни. Тъй се молим с изпълнени с надежда сърца.

Локи махна на Джабрил да му помогне. Мускулестият мъж бе потънал в гробно мълчание, когато вдигнаха заедно тялото на Калдрис и го спуснаха отвъд борда. Още преди да чуят как цопва във водата, Локи посегна към другия вързоп от зебло.

— Уродливи страже, Пазителю на крадците, твоят слуга те призовава. Обърни очи към този починал мъж, Мирлон, слуга на Йоно, заклел се да краде под червения флаг и затова споделящ кътче от твоето царство...

5

Метежът стана на другата сутрин, докато Локи спеше непробудно в хамака си, все още облечен с мокрите от бурята дрехи.

Събуди го думкане по вратата и хлопането на резето. С помътнен поглед, смаян и объркан, той се изтърколи от хамака и се наложи да се подпре на сандъка, за да може да се изправи на крака.

— Въръжи се. — Джийн се отдръпна от вратата, стиснал брадвите си в двете си ръце. — Имаме проблем.

Това накара Локи рязко да се пробуди напълно. Той припряно си закопча колана с меча и със задоволство забеляза, че тежките кепенци над прозорците, гледащи към кърмата, все още са затворени. Светлина се процеждаше през ръбовете — дали вече беше ден? Богове, беше проспал цялата нощ, без сънища, сякаш за миг.

— Някои от тях май са недоволни от мен, а?

— Никой от тях не е доволен от нас.

— Струва ми се, че несъмнено са по-сърдити на мен, отколкото на теб. Мисля, че ти още можеш да минеш за свой пред тях — те жадуват моята кръв, а ти можеш да твърдиш, че и тебе съм баламосал така, както и тях. Изведи ме при тях. Ти все още можеш да осъществиш плана и да вземеш противотровата от Страгос.

— Полудя ли? — Джийн изгледа сърдито Локи и не помръдна от вратата.

— Чуден човек си ти, братко. — Локи неспокойно огледа сабята си на верарски морски офицер. В ръцете му тя щеше да служи точно толкова за украса, колкото и сега, в ножницата. — Първо искаш да се накажеш за нещо, за което не си виновен, а после не искаш да те измъкна от грешка, която си е изцяло моя.

— Кой, по дяволите, си ти, че да ме поучаваш, Локи? Първо ти настоя аз да остана, въпреки реалната опасност, която представлявам

за теб, а сега ме молиш да те предам за своя изгода? Майната ти. Ти си пет кила безумие, налято в половница.

— Това важи и за двама ни, Джийн. — Локи се усмихна пряко волята си. Имаше нещо ободряващо в това завръщане към опасността, която сам си навличаш, след равнодушната злоба на бурята. — Въпреки че ти си по-скоро гарафа, отколкото половница. Знаех си, че няма да се навиеш.

— И си много прав, по дяволите.

— Ще кажа, че много ми се щеше да видя физиономията на Страгос, като му сторим каквото там щяхме да му сторим — рече Локи. — И ми се ще да знам и каква е била, когато е дошъл мигът на хитрината.

— Е, като сме се размечтали, на мен пък ми се щат един милион солария и папагал, говорещ езика на Теринския трон. Обаче няма да ги получа, схващаш ли ми намека?

— Може би загатваш за това, че безценното планче на тоя скапаняк Страгос си е достатъчно голяма преебавка.

— Виж сега, Локи — Джийн въздъхна и гласът му поомекна. — Може би ще искат първо да си поговорим. И ако искат да говорят с теб, с тоя твой остър ум току-виж ни се разминало.

— Ти несъмнено си единственият на борда на този кораб, който все още ми се доверява за нещо — въздъхна Локи.

— РАВЕЛ! — разнесе се крясък откъм каюткомпанията.

— Нали още не си убил някой от тях, Джийн?

— Не, още не.

— РАВЕЛ! ЗНАЯ, ЧЕ СИ ВЪТРЕ, ЗНАЯ И ЧЕ МЕ ЧУВАШ!

Локи отиде до вратата на каютата и кресна иззад нея в отговор:

— Великолепен ум, Джабрил. Проследил си ме без грешка до каютата, в която съм спал непробудно и без да мръдна цялата нощ, да му се не види! Кой те насочи?

— Всички лъкове са у нас, Равел.

— Проклятие! — изруга Локи. — Значи сигурно сте влезли в оръжейната. Сигурно съм се надявал, че ще си устроим едно приятно метежче с танци или пък с песни и игри на карти, а?

— Ние сме трийсет и трима — тези, които все още мърдат, Равел! Вие там вътре сте двама, нямате нито храна, нито вода... Корабът е наш! Колко време смятате да стоите там вътре?

— Тука е много хубаво — провикна се Локи. — Имаме си хамак, маса, хубав изглед към кърмата... Дебела врата между нас и вас...

— Която можем да издъним, когато си поискаме, и ти го знаеш! — Джабрил сниши глас. Скърцането на пода в каюткомпанията подсказа на Локи, че е застанал точно пред вратата. — Ти имаш дар слово, Равел, но словото нищо не може да направи срещу десет лъка и двайсет остриета.

— Аз не съм единственият тук, Джабрил.

— Да. И повярвай, че сред нас няма нито един, който би желал да застане срещу мастер Валора, та дори и четирима срещу един, мамка му! Но численото ни превъзходство е по-голямо от това. Както казах, всички лъкове са у нас. Ако искаш да се съпротивляваш, ще направим, каквото трябва.

Локи прехапа бузата си и се замисли.

— Ти си положил клетва пред мен, Джабрил. Клетва пред мен като твой капитан! След като аз ви върнах живота.

— Всички ние я положихме, и то искрено, но ти не си този, за когото се представи. Калдрис беше истински, мир на душата му, но ти не знам кой си, твойта мама! Ти ни измами и затова клетвата не важи.

— Разбирам. — Локи се замисли, щракна с пръсти и продължи. — Значи щяхте да спазите клетвата, ако аз... се окажех този, който твърдах, че съм?

— Да, Равел. Щяхме да я спазим, мамицата ти.

— Вярвам ти — рече Локи. — Вярвам, че вие не сте клетвопрестъпници, Джабрил. Затова имам едно предложение. Ние с Жером сме склонни да излезем мирно от каютата. Ще излезем на палубата и ще говорим. С удоволствие ще изслушаме вашите оплаквания, до последното. И ще сме с празни ръце, стига да положите клетва, че ще ни дадете поне това. Безопасно извеждане на палубата и откровен разговор. За всички.

— Няма да има „изслушване на оплакванията“, Равел. Само ние ще ти обясним как ще бъде отсега нататък.

— Както желаете — отвърна Локи. — Наречете го, както си щете. Дайте ни клетва, че няма да ни закачате, и ще стане. Начаса ще излезем.

Локи се заослушва към каюткомпанията. Най-сетне Джабрил проговори:

— Излезте с празни ръце и не правете враждебни движения, особено Валора. Направете го, и се кълна пред всички богове, че ще излезете невредими на палубата. А после ще разговаряме.

— Добре — прошепна Джийн. — Поне това ни позволихте.

— Да. Но може да е само възможност да умрете на светло, а не на тъмно. — Той се зачуди дали да не се преоблече в сухи дрехи, преди да излезе на палубата, после тръсна глава. — Дяволите да го вземат. Джабрил!

— Да?

— Отваряме вратата.

6

Светът над палубата бе свят с наситеносини небеса и ярка светлина — свят, който Локи почти бе забравил в последните дни. Той му се дивеше, макар Джабрил да ги водеше към най-широката част на палубата под погледите на трийсет мъже с извадени мечове и прицелени стрели. Бели линии се пенеха на хоризонта, ала около „Червеният вестоносец“ вълните се плискаха тихо, а Локи чувстваше бриза по кожата си като топла целувка.

— Проклет да съм — прошепна той. — Пак навлязохме в лятото!

— Явно ни е издухало на юг дори по време на бурята — заключи Джийн. — Сигурно сме минали Главния разделител. Нулевата ширина.

Корабът беше разбит — Локи навсякъде забелязваше незавършени поправки с подръчни материали. Мазука стоеше спокойно на руля — единственият невъоръжен мъж на палубата. Корабът плаваше единствено под гротмарсела. Такелажът на гротмачтата трябваше първо да се разплете, преди да може да опъне платно, както трябва. Рухналият брамсел не се виждаше никакъв.

Локи и Джийн застанаха пред гротмачтата и зачакаха. Горе на бака мъжете ги гледаха иззад лъковете си. За щастие никой от тях не беше натегнал тетивата — изглеждаха нервни, а Локи не беше убеден, че прицелът и мускулният им тонус са особено добри. Джабрил се облегна на лодката и посочи Локи с пръст.

— Твоята мама, Равел, ти ни излъга!

Екипажът се разкряска, заразмахва оръжия и ги обсипа с обиди. Локи вдигна ръка да говори, но Джабрил го изпревари:

— Ти сам го каза там долу! Накарах те да си го признаеш. Повтори го и сега, та всички да чуят. Ти не си морски офицер.

— Вярно е — потвърди Локи. — Не съм морски офицер. Това вече трябва да е очевидно за всички.

— А какъв си тогава, по дяволите? — Джабрил и мъжете изглеждаха съвсем объркани. — Имаше верарска униформа. Влезе и излезе от Обветрената скала. Архонтът взе този кораб, а ти го взе от него. Каква проклета игра играеш?

Локи разбра, че един незадоволителен отговор на този въпрос щеше да има тежки последици — всички тези неща създаваха мистерия, твърде голяма, че да я отхвърлиш. Той се почеса по брадата, а после вдигна ръце:

— Вижте сега. Само част от онова, което ви казах, беше лъжа. Аз наистина бях офицер на служба при Архонта, само че не морски. Аз бях капитан в неговото разузнаване.

— Разузнаване? — кресна Аспел, който беше един от мъжете с лъкове на бака. — За шпиони и такива работи ли приказваш?

— Точно така — потвърди Локи. — Шпиони. И такива работи. Аз мразя Архонта. Писнало ми беше да му служа и реших... Реших, че с кораб и екипаж аз със сигурност ще успея да избягам, като едновременно с това и му създам големи ядове. Калдрис дойде с мен, за да върши истинската работа, докато аз се уча.

— Да, но не се случи така — рече Джабрил. — Ти не само ни излъга за себе си. — Той загърби Локи и Джийн и се обърна към екипажа: — Той ни изведе в открито море без жена на борда!

Свъсени погледи, дюдюкания, непристойни жестове и немалко знаци, пазещи от злото. Екипажът никак не беше доволен от напомнянето.

— Чакайте! — провикна се Локи. — Аз възнамерявах да вземем и жени с нас! Имах и четири жени в списъка. Не сте ли ги виждали в Обветрената скала? Също затворнички? Всичките ги покоси треска и се наложи да ги върнат на брега, не виждате ли?

— Ако това си бил ти, може и да си го мислил, но какво направи, като се разболяха? — попита Джабрил.

— Архонтът откара проклетите затворнички, а не аз — отвърна Локи. — И аз трябваше да действам с онова, което ми остана. А ми останахте вие!

— Така си е — потвърди Джабрил. — А после ни докара тука без пукната котка на борда!

— Калдрис ми каза да взема — обясни Локи. — Простете ми, аз просто... Нали ви казах, че не съм моряк? Бях зает с това да се измъкнем от Тал Верар и ги забравих. Не разбирах!

— Вярно си е — потвърди Джабрил. — Но тогава нямаш работа тук, като не знаеш проклетите завети! Ти докара на този кораб проклятие! Късмет извадихме, че останахме живи — тоест, тия, дето оживяхме! Петима платиха за грях, който си е твой! Твоето невежество за дълга към Йоно, Бащата на бурите, на онези, които плават по водите му!

— Господарю на ненаситните води, закриляй ни! — възкликна един моряк.

— Ти ни докара това нещастие — продължи Джабрил. — И признаваш своите лъжи и невежество. Аз казвам, че този кораб няма да е чист, докато не те свалим от него! Какво ще кажат всички?

Незабавно избухна шумен и единодушен хор от потвърждения. Моряците кряскаха и размахваха оръжия към Локи и Джийн.

— Това е! — рече Джабрил. — Хвърлете оръжията на палубата.

— Чакай! — възрази Локи. — Ти каза, че ще разговаряме, а аз не съм свършил.

— Изкарах ви на палубата невредими и разговаряхме! Разговорът свърши, клетвата е спазена. — Джабрил скръсти ръце. — Пуснете оръжието!

— Вижте...

— Стрелци! — кресна Джабрил и мъжете на бака се прицелиха.

— Какъв избор имаме? — кресна сърдито Локи. — Да хвърлим оръжието за какво?

— Да не го хвърлите и да умрете на тази палуба, потънали в кръви — рече Джабрил. — Или да го хвърлите и да плувате, докъдето можете. Нека Йоно ви съди.

— Бързо и болезнено или бавно и болезнено. Да. — Локи откопча колана с меча и го пусна на палубата. — Мастер Валора

нямаше нищо общо с моите гафове. Аз го въвлякох в това, също като вас!

— Ей, я чакай малко... — възкликна Джийн, докато полагаше почитателно в нозете си Проклетите сестри.

— Ти какво ще кажеш, Валора? — Джабрил огледа екипажа, за да види дали ще има възражения, но такива не последваха. — Лъжецът е Равел. Равел признава, че той е извършил престъплението — щом той се махне, проклятието ще се вдигне. Ако останеш, си добре дошъл.

— Ако той отплува, и аз отплувам с него — изръмжа Джийн.

— Толкова ли държиш на него?

— Не съм длъжен да ви се обяснявам, мамка му.

— Тъй да бъде тогава. Уважавам това — рече Джабрил. — Време е да тръгвате.

— Не! — извика Локи, щом неколцина моряци тръгнаха към него с вдигнати мечове. — Не! Първо имам да кажа едно нещо.

— Каза, каквото имаше за казване. Бащата на бурите ще съди за останалото.

— Когато ви намерих, вие бяхте в тъмница — рече Локи. — Под шибаната скала. Заключение под желязо и камък! Щяхте или да умрете, или да гребете с веслата за кефа на Архонта. Бяхте умрели и гниехте, всичките до един, нещастници!

— Това вече сме го чували — рече Джабрил.

— Аз може да не съм морски офицер — продължи Локи. — Може и да си го заслужавам! Може би постъпвате правилно, като наказвате мъжа, навлякъл ви това нещастие. Но аз съм и човекът, който ви освободи. Аз съм човекът, който ви даде живота. А вие плюете на този дар пред боговете и постъпвате с мен така?

— Значи казваш, че искаш стрелите? — провикна се Аспел и мъжете около него се разкискаха.

— Не — вдигна ръце Джабрил. — Има смисъл в това, което казва. Този кораб не е щастлив в очите на боговете, в това няма и капка съмнение. И без това ще видим зор, дори и след като се отървем от него. Той трябва да умре заради извършените престъпления, заради лъжите му, невежеството и онези, които нивга вече няма да видят суша. Но наистина ни освободи. — Джабрил се огледа и прехапа устна, а после продължи. — За това наистина сме му задължени. Аз казвам да им дадем лодката.

— Тази лодка ни трябва! — провикна се Мазука.

— В Порт Продигал има много лодки — възрази Стрева. — Можем да заграбим някоя на път за нататък.

— Да, лодка и котки! — додаде друг моряк.

— Изкарайте лодката — нареди Джабрил. — Без храна и вода, казвам аз. Ще се качат така, както са сега. Нека Йоно ги вземе, както и когато реши. Каква е думата на всички?

Думата на всички беше ново избухване на въодушевени одобрителни викове. Дори и Мазука склони и кимна.

— В края на краищата просто ще плуваме по-дълго — рече Локи.

— Е, поне за това успя да ги уговориш — прошепна Джийн.

7

Развързаха лодката, изкараха я и я спуснаха през десния борд в дълбоките сини води на Пиринчено море.

— Весла ще им дадем ли, Джабрил? — Бяха натоварили един от моряците със задачата да махне бурето с вода и хранителните дажби от лодката. Той извади и веслата.

— Мисля да не им даваме — отвърна Джабрил. — Йоно ще ги придвижи, ако иска да се придвижат. Оставяме ги на дрейф — тъй рече екипажът.

Групи от въоръжени моряци се подредиха от носа до кърмата и затикаха Локи и Джийн към входа откъм десния борд. Джабрил вървеше плътно подире им. Щом стигнаха края, Локи видя, че лодката е вързана с едно въже с възли, по което щяха да се спуснат долу.

— Равел — рече тихо Джабрил. — Ти наистина ли се кланяш на Тринаisetия? Действително ли си негов жрец?

— Да — отвърна Локи. — Това беше единственият честен благослов, който можех да им дам.

— Вижда ми се обяснимо. Шпиони и такива работи. — Джабрил подпъкна под туниката му, под кръста, нещо студено и колебливо го пъкна в брича му. Локи разпозна тежестта на един от стилетите в колана му.

— Бащата на бурите може бързо да ви вземе, а може и да ви остави да дрейфувате — прошепна той. — Много, много дълго. Докато решите, че просто ви е дошло до гуша... Досещаш ли се?

— Джабрил... — рече Локи. — Благодаря ти. Ех... ще ми се да бях по-добър капитан.

— Щеше ми се изобщо да ставаше за капитан. А сега се прехвърляйте през шибания борд и да ви няма.

И така, Локи и Джийн гледаха от леко полюшващата се лодка как „Червеният вестоносец“ се отдалечава тромаво на югозапад-юг под дрипавото си платно и ги зарязва сред пустошта под палещото следобедно слънце, за което само преди ден-два Локи бе готов да даде десет хиляди солария.

Сто крачки, двеста, триста... бившият им кораб бавно напредваше в спокойните вълни. Отначало поне половината от екипажа се бе струпала на кърмата и зяпаше, но не след дълго загубиха интерес към мъртъвците, зарязани назад, и се върнаха към задачата да опазят своя безценен малък дървен свят да не загине от раните си.

Локи се чудеше кой ли ще наследи каютата на кърмата, брадвите на Джийн, необикновените им инструменти и петстотинте солария, скътани на дъното на личния му сандък — последните им спестявания и пари, дадени от Страгос.

„Крадците преуспяват“ — помисли си той.

— Е, разкош! — Локи изпъна краката си докрай. Двамата с Джийн седяха един срещу друг на пейките в лодката, която побираше шестима. — Пак успяхме бляскаво да се измъкнем от смъртна опасност и да откраднем нещо ценно, което да вземем с нас. Тая лодка сигурно струва два солария.

— Три с боята — въздъхна Джийн.

— Джабрил ми подпъхна стилет, докато слизах.

Джийн като че се замисли какво би могло да значи това, а после вдигна рамене.

— Като ни приближи по-малка лодка, поне разполагаме с оръжие, с което можем да я вземем на абордаж.

— Добре ли ти е там, в каютата на кърмата?

— Добре ми е — отвърна Джийн, стана от пейката, полегна странично и се набути под кърмата, опрял гръб на десния планшир. — Малко е тясно, но пък е разкошно обзаведена.

— Хубаво. — Локи посочи към средата. — Дано не стане и още по-тясно, като наглася тук висящата градина и библиотеката.

— Това вече го обмислих. — Джийн отметна глава и затвори очи. — Висящата градина можем да я сложим на покрива на банята ми.

— Която едновременно с това може да ми служи и за храм — додаде Локи.

— Смяташ ли, че е нужно?

— Смятам. Дори се осмелявам да твърдя, че на нас двамата ще ни се наложи здравата да се молим.

Плаваха дълго в мълчание. Локи също затвори очи, вдъхваше дълбоко соления въздух и се вслушваше в тихия шепот на вълните. Слънцето напичаше топло и приятно темето му и най-вече то успя да го вкара в полудрямка. Вглеждаше се в себе си и търсеше поне някаква следа от болка, но откриваше само глухо вцепенение. Като че окончателното рухване на всичките му планове го беше успокоило. Нямаше кого повече да залъгва, нямаше защо да пази тайни повече, никой нищо не изискваше нито от него, нито от Джийн, докато плаваха, просто плаваха и очакваха боговете да оповестят следващата си прищявка.

След като мина незнайно колко време, гласът на Джийн го възвърна в настоящето. Той примига, отвори очи и ярките слънчеви отблясъци по вълните го заслепиха.

— Локи — подвижна му Джийн, очевидно повтаряйки името му. — Курс три румба дясно на борд!

— Ха-ха, Джийн. Това ще да е „Червеният вестоносец“, който ни напуска завинаги. Несъмнено го помниш.

— Не! — настоя Джийн. — Нов курс, носът три румба дясно на борд!

Локи погледна през дясното си рамо и присви очи. „Червеният вестоносец“ още се виждаше ясно и се беше отдалечил на около три четвърти миля. И там, вляво от бившия му кораб, труден за забелязване на фона на сияйното сливане на морето с небето, над хоризонта се рееше мръснобял квадрат.

— Проклет да съм! — изруга Локи. — Май на нашите момци им се отваря първа възможност за плячка.

— Де да бяха толкова любезни, че да се появят вчера!

— Бас ловя, че въпреки това пак щях да оплескам работата. Но... Представяш ли си как горките копелета връхлитат, прескачат перилата с мечове в ръка и крискат: „Вашите котки! Дайте ни всичките си проклети котки!“.

Джийн се засмя.

— Ама че проклета каша забъркахме. Но поне ще има с какво да се позабавляваме. Доста смахнато ще е, като се има предвид в какво състояние е „Вестоносецът“. Може да се върнат и да ни се примолят да им помогнем.

— На тебе може и да ти се примолят.

Локи наблюдаваше как белият квадрат на най-високото предно платно на „Вестоносецът“ се разгъна, трептейки. Ако напрегнеше взор, забелязваше малки фигурки, които щъкаха напред-назад по палубата и се катереха по въжетата. Бившият му кораб извъртя носа си леко ляво на борд, така че вятърът да духа откъм лявата му страна.

— Куца като кон със счупен глезен — отбеляза Джийн. — Виж, не опъват никакви платна на главната мачта. И не мога да ги обвиня. — Джийн отново заглежда внимателно ставащото. — Новият приятел идва от север-северозапад, струва ми се. Ако нашите момчета се промъкнат на запад и изглеждат достатъчно безобидни, може би... Иначе новият кораб разполага с достатъчно пространство да избяга на запад или на Юг. Ако е в поне що-годе прилично състояние, „Вестоносецът“ никога няма да го настигне.

— Джийн... — Локи говореше много бавно, разколебан дали да вярва на преценката си. — Според мен... според мен на тях и през ум не им минава да бягат. Виж, насочили са се право към „Вестоносецът“.

Следващите минути потвърдиха това. Действително платната на новодошлия скоро станаха двойно по-големи и Локи забеляза едва видимите очертания на корпуса под тях. Какъвто и да беше този кораб, той уверено напредваше на северозапад, готов да отреже пътя на „Червеният вестоносец“.

— И е бърз — отбеляза Джийн заплепен. — Виж го как се приближава! Залагам собствения си черен дроб, че скоростта на „Вестоносецът“ няма и четири възела! А те се движат поне два пъти по-бързо, че и повече.

— Може би просто пет пари не дават за „Вестоносецът“ — предположи Локи. — Може да са го видели, че е пострадал, и просто

да го подминат.

— „Цуни ми гъза и хайде сбогом“ — рече Джийн. — Жалко.

Новопоявилият се кораб ставаше все по-голям. Мъглявата форма се превърна в строен тъмен корпус и платна, издути върху тънките черти на мачтите.

— Двумачтов — отбеляза Джийн. — Бриг, опънал купища платна.

Неочаквана тревога обхвана Локи. Той се опита да се отпусне, докато „Вестоносецът“ тронаво напредваше на югозапад, а новият кораб бързо го настигаше. Чуждият кораб обърна към тях десния си борт. Както бе отбелязал Джийн, той беше двумачтов, със стремителен силует и корпус, толкова черен, че чак лъщеше.

Едно тъмно петънце се появи във въздуха над кърмата му. То се придвижи напред, уголеми се и се разгъна в огромно плющящо знаме от плътна коприна, алено като прясно проляна кръв.

— О, богове! — възкликна Локи. — Майтап си правите!

Новопоявилият се кораб продължаваше да пори вълните, които се пенеха под носа му, и с всеки изминал миг съкращаваше разстоянието между него и „Вестоносецът“. Зад него изникнаха ниски бели силуети — лодки, препълнени с тъмни петънца — моряци. Новият кораб зави откъм подветрената страна на „Вестоносецът“ както гладен звяр отрязва пътя за бягство на плячката си. Междувременно лодките му пореха искрящата вода и нападаха откъм посоката на вятъра. Както и да се мъчеха Джабрил и екипажът му да излязат от капана, не успяваха. Отново и отново над водата екваха смутени викове и черните петънца скоро запълзяха по корпуса му.

— Не! — Локи се усети, че е скочил на крака, чак когато Джийн припряно го дръпна надолу. — Ей, копелета! Гадни, скапани кръшкачи! Не може да ми превземате шибания кораб...

— Който вече е превзет — довърши Джийн.

— Аз идвам от хиляда мили да ви стисна проклетите ръце — кресна Локи, — а вие ми идвате два часа след като ни изхвърлиха през борда!

— Няма и толкова — додаде Джийн.

— Проклети, шибани, мекохуести, безмозъчни, туткави пирати!

— Крадците преуспяват — рече Джийн, който си хапеше кокалчетата и пръхтеше от смях.

Битката, ако изобщо можеше да се нарече така, не продължи и пет минути. Някой на кварталдека обърна „Вестоносецът“ право срещу вятъра и уби и без това бавната му скорост. Свалиха всичките му платна и не след дълго той задрейфува с една от пиратските лодки, вързана към него. Още една лодка се стрелна към кораба-майка. Той, под много по-ленив натиск на платната, отколкото когато преследваше „Вестоносецът“, се извъртя дясно на борд и заплава по посока на Локи и Джийн — зловещо чудовище, което си играеше със следващата си хапка.

— Положението май е „Има една добра новина и една лоша“ — подхвърли Джийн, като пукаше с кокалчетата си. — Може би трябва да се подготвим да отблъснем атака на абордаж.

— С какво? С един стилет и обидни подмятания за майките им ли? — Локи стисна юмруци. Гневът му бе преминал във възбуда. — Джийн, ако се качим на борда на този кораб и успеем да ги убедим да ни вземат в екипажа, пак сме в играта, в името на боговете!

— А може да са намислили просто да ни убият и да завземат лодката.

— Ще видим — рече Локи. — Ще видим. Първо ще си разменим любезности, ще проведем малко дипломация.

Пиратският кораб бавно се приближаваше, докато слънцето залязваше на запад и цветът и на морето, и на небето като че потъмня с един нюанс. Корпусът му наистина беше черен, от вещерско дърво, и по-голям от този на „Червеният вестоносец“, което си личеше още от пръв поглед. Моряците се бяха стълпили по ноковете и парапета на палубата. При гледката на този голям и деен екипаж Локи го бодна завист. Корабът пореше величествено водата, а после някой на кварталдека кресна заповед и той се обърна срещу вятъра. Сгънаха бързо и сръчно платната и той запълзя едва-едва и затули от погледа им „Червеният вестоносец“. Левият му борд беше на около двайсетина крачки от тях.

— Поздрав на лодката! — извика една жена на парапета. Локи забеляза, че не е много висока — тъмнокоса, с частична броня и подкрепена от поне дузина въоръжени и нахъсани моряци. Той усети как кожата му настръхна под втренчените им погледи и си надяна жизнерадостна маска.

— Поздрав на брига! — провикна се той. — Хубаво време, а?

— Какво ще кажете за себе си вие двамата?

Локи бързо обмисли потенциалните предимства на умолителния, предпазливия и наперения подход и реши, че с напереност имат най-голям шанс да ги запомнят за дълго.

— Стой! — провикна се той и вдигна стилета във въздуха. — Знайте, че ветромерът е у нас, спрели сме ви вятъра и нямате надежда за бягство! Вашият кораб е наш, и всички вие сте наши пленници! Готови сме да ви окажем милост, но не ни предизвиквайте!

Корабната палуба се разтресе от смях и Локи усети как в него се надига надежда. Смехът беше на добро. Подобен смях рядко предшествахше кърваво клане, поне според както сочеше неговият опит.

— Ти си капитан Равел, нали? — извика жената.

— Аха, виждам, че славата ми ме е изпреварила.

— Бившият екипаж на бившия ти кораб може и да те е споменал.

— Мама му стара — измърмори Локи.

— Искате ли ви се да ви спасят?

— Всъщност да — отвърна Локи. — Ужасно любезно би било от ваша страна.

— Добре тогава. Нека приятелят ти се изправи. Сваляйте всички дрехи, и двамата.

— Какво?

Една стрела изсвистя във въздуха на няколко педи над главите им и Локи трепна.

— Събличайте се! Щом искате милосърдие, първо ни позабавлявайте! Твоят приятел, бабанкото, да става, и се събличайте голи и двамата!

— Не е истина! — възкликна Джийн, докато се изправяше.

— Вижте, може ли да ги пуснем на дъното на лодката? — провикна се Локи, докато изхлузваше туниката си. — Нали не искате да ги хвърлим през борда?

— Не — отвърна жената. — Ще ги задържим, както и лодката, дори и да не задържим вас. Долу бричовете, господа! Ха така!

След малко Локи и Джийн се изправиха, едва удържайки равновесие в клатушкащата се лодка, чисто голи, и силничкият вечерен вятър облъхна задниците им.

— Господа! — провикна се жената. — Ама каква е тази работа? Очаквах да видя саби, а вие ми вадите стилети!

Екипажът зад нея се разтrese от смях. Уродливи страже! Локи видя, че и още народ се е струпал по парапета на левия бoрд. Моряците, които ги сочеха с пръст и се кикотеха, бяха повече от целия екипаж на „Червеният вестонoсец“.

— Какво има, момчета? Мисълта за спасение не ви съблазнява достатъчно ли? Какво е нужно, че да се надигнете там долу?

Локи отвърна с жест с две ръце, който беше научил като момче, който гарантирано предизвикваше сбивания в който и да било град държава на Теринския свят. Пиратската тайфа му го върна с какви ли не изобретателни вариации.

— Е, добре — извика жената. — Застанете на един крак. И двамата! Свий другия!

— Какво? — Локи се хвана за хълбоците. — Кой?

— Избери си един от двата като твоя приятел — отвърна тя.

Локи вдигна левия си крак над пейката и разпери ръце, за да запази равновесие, което беше все по-трудно. Джийн до него направи същото. Локи бе непоколебимо убеден, че от всяко разстояние те изглеждаха като двойка пълни идиоти.

— По-високо — нареди жената. — Жалка работа. Още може!

Локи вдигна коляно още половин педя по-нагоре и се втрени дръзко в нея. Усещаше как десният му крак трепери — и от умора, и от нестабилната опора в лодката. Двамата с Джийн само след няколко мига щяха да се посрамят даже още повече.

— Чудно! — одобри жената. — А сега ги накарайте да потанцуват!

Пред очите на Локи засвистяха тъмните неясни очертания на стрели и той чу как тетивите иззвънтяха. Отскочи надясно, а те се забиha в средата на лодката и миг по-късно осъзна, че те не стреляха на месо. Морето мигом го погълна. Той се катурна във водата неподготвен, зарита с крака, изплава на повърхността и се закашля от неприятната солена вода, която му беше влязла в носа.

По-скоро чу, отколкото видя как Джийн изплю вода, когато изплува от другата страна на лодката. Пиратите вече ревяха и се превиваха от смях с ръце на кръста. Ниската жена ритна нещо и едно въже с възли се спусна от борда.

— Плувайте насам и издърпайте и лодката! — извика тя.

Вкопчени в планширите, Локи и Джийн зацапах към кораба. Успяха да издърпат лодката до него и хлътнаха в сянката му. Краят на въжето с възли плаваше във водата. Джийн бутна силно Локи към него, все едно се страхуваше, че всеки миг ще го издърпат.

Локи се подпря на полирания черен дървен корпус, мокър, гол и бесен. Няколко груби ръце го награбиха на парапета и го прехвърлиха на борда. Пред погледа му изникна чифт износени кожени ботуши и той седна.

— Дано сме ви развеселили — рече той, — защото възнамерявам да...

Единият от ботушите го ритна в гърдите и го повали на палубата. Той се намръщи, реши, че няма нужда от нов опит да се изправя, и вместо това заоглежда собственичката на ботуша. Жената беше не просто ниска, а миниатюрна, дори от погледа на някой, който буквално беше под ботуша ѝ. Беше облечена с износена небесносиня туника под свободна жилетка от черна кожа, украсена с нарезки, по-скоро останали от бой със саби, отколкото последен писък на модата. Тъмната ѝ коса — същински водопад от къдрици, беше пристегната зад врата ѝ, а на колана ѝ бе окачен цял арсенал от бойни ножове и саби. Раменете и ръцете ѝ бяха мускулести и внушаваха сила. Това накара Локи бързо да потуши гнева си.

— Какво възнамеряваше?

— Да полегна тук на палубата и да се порадвам на хубавото следобедно слънчице — отвърна той.

Жената се разсмя. Миг по-късно издърпаха и Джийн и го метнаха до Локи. Черната му коса бе залепнала за главата, а от няколкодневната му брада течеше вода.

— Олеле, Големият и Малкият — възкликна жената. — Големият май що-годе се крепи. Ти сигурно си мастер Валора.

— Щом така ви е угодно, госпожо, предполагам, че трябва да съм аз.

— Госпожа? „Госпожа“ е сухоземна дума. Тука за такива като тебе съм лейтенант!

— Значи не сте капитанът на кораба?

Жената вдигна ботуш от гърдите на Локи и му позволи да седне.

— Ни най-най-малко — отвърна тя.

— Езри е моят помощник-капитан — обади се глас зад гърба му. Той се обърна бавно и внимателно към жената, която бе казала това.

Тя беше по-висока от другата, чието име беше Езри, и по-плещеста. Чернокожа — тенът ѝ беше само с няколко оттенъка по-светъл от цвета на корпуса и имаше поразителна външност, макар и да не бе млада. Покрай очите и устата ѝ имаше бръчици, по които си личеше, че е около четирийсетте. Очите ѝ бяха студени, а устата ѝ присвита — явно не споделяше палавото отношение на Езри към двамата голи пленници на палубата ѝ, от които течеше вода.

Плитките ѝ с цвят на нощ се спускаха като грива под голяма четирийгълна шапка. В тях бяха заплетени червени и сребърни панделки. Въпреки жегата беше облечена с изтърган кафяв фрак с лъскава златиста копринена подплата, а под него, разкопчана, се виждаше смайваща мозаечна жилетка от елдерглас. Рядко можеше да се види подобна ризница да не е в кралски ръце — всяко парченце елдерглас бе поставено в метален обков, тъй като на хората не им бе известно изкуството да свързват самото стъкло. Жилетката блещукаше на слънчевите лъчи, по-изумителна от стъклопис — хиляда парченца от сияйна слава колкото нокът, обковани със сребро.

— Орин Равел — каза жената. — Никога не съм те чувала.

— Така и трябва — отвърна Локи. — Ще ни направите ли удоволствието да се запознаем с вас?

Тя се извърна към Езри.

— Дел, качете лодката. Огледайте дрехите им, ако има нещо интересно, го вземете и им ги дайте да се облекат.

— Ваша воля, капитане. — Езри се обърна и започна да дава нареждания на моряците около нея.

— Що се отнася до вас двамата — капитанката отново впери очи в двамата мокри крадци, — името ми е Замира Дракаша, а името на моя кораб — „Отровната орхидея“. Като се облечете, ще дойдат и ще ви завлекат в най-долния трюм.

ДЕВЕТА ГЛАВА ОТРОВНАТА ОРХИДЕЯ

1

Килята им беше на самото дъно на „Отровната орхидея“, по ирония — палубата с най-висок таван на кораба, цели десет стъпки от пода до тавана. Ала купчината бурета и промазани чували, наблъскани там, не оставяха нищо, освен тясно пространство за пълзене върху тях, където беше тъмно като в гроб. Локи и Джийн седяха върху тази неудобна камара, опрели глави в тавана. Помещението, в което нямаше никаква светлина, вонеше на подгизнали от мръсотия въжета от долната палуба, мухлясало зебло, престояла храна и безполезни алхимични консервиращи вещества.

Това технически беше горният склад — капакът към истинския най-долен трюм беше запечатан и се намираше горе-долу вляво от тях. На няма и двацет стъпки в обратна посока извитият черен нос на кораба пореше ветровете и водите. Чуваха плисъка на леките вълни покрай корпуса на кораба на три-четири стъпки над главите им.

— Най-дружелюбните хора и най-изисканите покои в Пиринчено море — отбеляза Локи.

— Но поне нищичко не виждаме — рече Джийн. — Можем да си представяме, че е хубаво.

— Поне да можехме да си представим и по-приятна миризма.

— Признавам, че да подреждаш и описваш товар е по-добре, отколкото самият ти да станеш на товар. — Джийн изпука с кокалчетата си и звукът отекна странно в мрака. — От колко време според теб сме тук долу?

— От час може би. — Локи въздъхна, оттласна се от капака към десния борд и се зае с мъчната работа да намери поне малко удобна ниша, в която да се напъха измежду буретата и чувалите, пълни с някакви твърди буци. Като ще скучае, поне да скучае легнал. — Но ще

се учудя, ако смятат да ни държат тук завинаги. Мисля, че просто ни... мариноват. За онова, което предстои.

— Успя ли да се настаниш удобно?

— Силна борба вода. — Локи бутна един чувал и най-сетне се отвори достатъчно място, че да може да полегне. — Така по бива.

След малко се разнесе скърцането на много чифтове крака точно над тях, последвано от дращене. Стърженето по горната палуба (която бе покрита с промазано платно, за да не прониква светлина до тях) спря. Мижава светлинка нахлу в мрака и Локи присви очи.

— Ама че работа — смънка той.

— Проверка на товара! — разнесе се познат глас от горе.

— Търсим нещо, дето не си е на мястото. Вие двамата сте точно това.

Джийн изпълзя към бледия квадрат от светлина и погледна нагоре.

— Лейтенант Езри?

— Делмастро — поправи го тя. — Езри Делмастро, следователно лейтенант Делмастро.

— Моите извинения, лейтенант Делмастро.

— Така те искам. Как ви се харесва каютата?

— Можеше да вони и по-гадно — обади се Локи. — Но мисля, че за да стане това, ще трябва няколко дни да опикавам всичко тук наред.

— Ако оживееш, докато запасите ни почнат да привършват, такива неща ще ти се наложи да пиеш, че ще превърнат тази смрад в блажен спомен — рече Делмастро.

— Обикновено пускам стълба, но това са само три стъпки. Ще се изкатерите. Качете се горе, бавно — на капитан Дракаша изведнъж силно ѝ се прииска да си поприказва с вас.

— Предложението включва ли и вечеря?

— Късмет ще извадите, ако включва дрехи на гърба ви, Равел. Качвай се тук. Първо дребосъците.

Локи изпълзя покрай Джийн и се покатери през люка и излезе на не чак толкова задушния въздух на третата палуба. Лейтенант Делмастро чакаше там с осем души от екипажа, въоръжени и с брони. Щом се изправи в коридора, едно яко женище го награби изотзад. След малко трима души вдигнаха на палубата и Джийн.

— Така. — Делмастро стисна китките на Джийн и щракна върху тях чифт белезници от закалена стомана. След това дойде редът и на Локи — тя нагласи студените окови и ги заключи, без да се церемони. Локи набързо огледа белезниците с вещо око. Бяха смазани, без ръжда и толкова стегнати, че не би могъл да се измъкне от тях, дори и да разполагаше с време да ги понамести с палци, което щеше да е доста болезнено.

— Капитанът най-сетне успя да поговори продължително с някои от бившия ти екипаж — осведоми го Делмастро. — Страшно любопитна, така бих я нарекла.

— О, чудесно — отвърна Локи. — Още един чудесен шанс да обясня на някого какъв съм и що съм. Ама много обичам да се обяснявам.

Бдителните придружители ги подкараха и скоро те се изкачиха на палубата, в състилия се сумрак. Слънцето почти се беше скрило зад западния хоризонт — кървавочервено око, което лениво спускаше клепачи от червеникави облаци. Локи благодарно загълта свежия въздух и отново се порази от това що за хора се мотаеха по палубата на „Отровната орхидея“. Тя гъмжеше от екипаж — и мъже, и жени, които се суетяха насам-натам или работеха на светлината на многобройни алхимични фенери.

Стигнаха средата на кораба. Нещо клопаше и пърхаше в един тъмен сандък точно пред главната мачта. Кокошарник — поне една птица кълвеше възбудено мрежата на клетката.

— Съчувствам ти — прошепна Локи.

Моряците от „Орхидеята“ ги водеха към кърмата, на няколко крачки пред Джийн. На кварталдека, точно над коридора, който водеше към каютите на кърмата, група моряци по сигнал на Делмастро отново хванаха Джийн.

— Поканата е само за Равел — обясни тя — Мастер Валора може да изчака тук, докато видим накъде отива цялата тази работа.

— А... — обади се Локи. — Жером, тука удобно ли ще ти бъде?

— Студените стени затвор не значат, ни пък оковите те правят роб — издекламира Джийн с усмивка.

Лейтенант Делмастро го погледна удивено и след малко също задекламира:

— И на новооковани от устата ще полетят на дързостта словата, като искри от кремък, тъй горещи и тъй недълговечни като тях.

— Вие знаете „Десетте честни ренегати“ — отбеляза Джийн.

— Както и ти. Много интересно. И... съвсем неуместно. — Тя бутна леко Локи към коридора. — Ти стой тук, Валора. Само да си мръднал заплашително с пръст, и ще умреш на място.

Локи се запрепъва по коридора и влезе в едно тъмно пространство, почти близък на това в „Червеният вестоносец“, макар и по-голямо. Ако бързата преценка на Локи беше вярна, „Отровната орхидея“ беше един и половина пъти по-дълъг от бившия му кораб. Там имаше малки каюти, чиито входи бяха затулени със зебло, по две от двете страни, а вратата на кърмовата каюта беше здрава, от вещерско дърво и сега беше затворена. Езри блъсна Локи в страни и почука по нея три пъти.

— Езри е, с въпросителната — извика тя.

След малко вътре свалиха резето и Делмастро даде знак на Локи да влезе пред нея.

Каютата на капитан Дракаша, в противоположност на тази на Равел, показваше всевъзможни признаци на дълго и уютно обитаване. Силно осветена от алхимични лампи във формата на полирани кристали в златни обкови, тя бе отрупана от цели пластове гоблени и копринени възглавници. Няколко ракли подпираха лакирана маса, цялата покрита с празни чинии, сгънати карти и инструменти за навигация, чието качество биеше на очи. Сърцето на Локи се сви, щом видя собствения си сандък, който зееше отворен на пода до стола на Дракаша.

Завесите на кърмовите прозорци бяха дръпнати. Дракаша седеше пред тях. Беше съблякла фрака и ризницата и дундуркаше на коленете си три-четиригодишно момиченце. През прозорците Локи виждаше „Червеният вестоносец“, погълнат от все по-гъстия мрак, по който щъкаха кандилкащи се светлинки — това трябваше да са ремонтните отряди.

Локи погледна наляво да види кой отвори вратата, сведе очи и срещна погледа на къдраво момченце, съвсем малко по-голямо от момиченцето в прегръдките на Замира. И двете деца имаха нейната катраненочерна коса и чертите им приличаха на нейните, но кожата им беше малко по-светла, като пустинен пясък в сенките. Езри разроши с

обич косата на момченцето и бутна Локи навътре в каютата. Момчето се дръпна срамежливо.

— Ето там. — Замира, без да обръща никакво внимание на новодошлите, посочи през кърмовия прозорец. — Виждаш ли, Косета? Знаеш ли какво е това?

— Кораб — отвърна момиченцето.

— Точно така — усмихна се Замира... Не, поправи се Локи, усмихна се самодоволно. — Новият кораб на мама. От който мама взе хубава купчинка злато.

— Злато! — запляска с ръце момиченцето.

— Точно така. Но виж кораба, миличко. Ще кажеш ли на мама какви са тези високи неща? Високите неща, които стърчат към небето?

— Те... въ... ха! Не.

— Не, не знаеш, или не, вдигах размирици?

— Бунт, бунт!

— Не и на маминия кораб, Косета. Погледни пак. Мама вече ти е казвала какво са те, нали? Те стърчат към небето и крепят платната, и са...

— Мачта — рече момичето.

— Мачти. Но все пак е вярно. А колко са те? Колко мачти има новото корабче на мама? Преброй ги за мама.

— Две.

— Колко си умна! Да, новият кораб на мама има две мачти. — Замира се наведе към лицето на дъщеря си и двете допряха носове. Косета захихика. — А сега ми намери още неща по двойки.

— Въ...

— Тук, в каютата, Косета. Намери на мама двойка неща.

— Въ...

Момичето се огледа и набуца в устата си почти цялата си лява длан, а после посочи двойка саби в ножници, подпрени на стената точно под кърмовия прозорец.

— Меч — каза то.

— Вярно! — Замира я целуна по бузата. — Мама има два меча. Поне ти можеш да ги видиш, миличко. А сега бъди послушна и се качи на палубата с Езри. Мама трябва да поговори с този мъж насаме, само за малко. И Паоло ще се качи.

Езри отиде при Косета, прегърна я и момиченцето радостно се притисна до нея. Паоло следваше лейтенантката като сянка, като гледаше тя винаги да е между него и Локи, и надничаше иззад краката ѝ, когато изобщо дръзваше да погледне.

— Сигурна ли сте, че искате да останете тук сама, капитане?

— Ще се оправя, Дел. Валора е този, който ме тревожи.

— Той е окован и пазен от осем моряци.

— Мисля, че ще се оправяш. А екипажът на „Червеният вестоносец“?

— Всичките са под бака. Треган ги държи под око.

— Добре. Скоро и аз ще дойда. Изведи Паоло и Косета при Гуилем и ги настани на кварталдека, но по-далече от парапета.

— Ест.

— А на Гуилем кажи, че ако се опита пак да им даде неразредена бира, ще му изрежа сърцето от гърдите и ще се изпия в дупката.

— Ще му го цитирам дословно, капитане.

— Хайде, изнасяйте се. Ако не слушате Езри и Гуилем, милички, мама никак няма да е доволна!

Лейтенант Делмастро излезе от кабината заедно с двете деца и затвори вратата. Локи се зачуди как ли да се държи на срещата. Нищичко не знаеше за Дракаша — нито слабите ѝ места, за да ги използва, нито предразсъдъците ѝ, за да ги обори. Да си признае за всичките разнообразни пластове от измама, под които работеше, вероятно щеше да бъде грешка. Най-добре засега беше да продължи да бъде Равел.

Капитан Дракаша взе сабите си и за пръв път впери очи в Локи. Той реши да заговори пръв, дружелюбно:

— Децата са ваши?

— Колко малко убягва на проникателния поглед на ветеран разузнавач. — Тя извади едната сабя от ножницата с меко металическо съскане и посочи Локи с нея. — Седни.

Локи се подчини. Единственият друг стол в каютата беше до масата. Той се настани на него и сви окованите си ръце в скута си. Замира се отпусна на своя стол насреща му и сложи оголената сабя на коленете си.

— Там, откъдето идвам аз, имаме един обичай, когато въпросите се задават над оголена сабя. — Говореше с ясно изразен, хармоничен

акцент, който Локи не можеше да разпознае. — Познат ли ти е?

— Не — отвърна Локи, — но мисля, че смисълът е ясен.

— Добре. Нещо в твоята история не се връзва.

— Почти всичко не се връзва в моята история, капитан Дракаша. Имах кораб, капитан и куп пари. А сега гушкам чувал картофи в трюм, който вони като дъното на немита бирена чаша.

— Не се надявай на трайна връзка с картофите. Искях само да не ми се пречкаш, докато разговарям с някои от екипажа на „Вестоносецът“.

— О... И как ви се струва екипажът ми?

— И двамата знаем, че те не са твой екипаж, Равел.

— Как е екипажът?

— Ядва се, но за това ти нямаш заслуги. Загубиха хъс за битка още щом видяха колко сме на брой. Повечето направо нямаха търпение да се предадат, така че превзехме кораба с цената на няколко синини и малко наранени чувства.

— Благодаря ви за това.

— Но не се държахме любезно заради теб, Равел. Всъщност късмет извадихте, че се завъртяхме насам. Обичам да следвам дирята на бурите от края на лятото. Те изплюват сочни хапки в състояние, в което не могат да откажат на нашето гостоприемство.

Дракаша бръкна в сандъка на Локи, поразрови се из съдържанието и извади малък наръч документи.

— А сега искам да узная кои са Леоканто Коста и Жером де Фера.

— Самоличности за прикритие — обясни Локи. — Фалшиви лица, които ползвахме, докато работехме в Тал Верар.

— В служба на Архонта?

— Да.

— Почти всичко тук е подписано „Коста“. Кратки препоръки... поръчка за някакви столове... разписка за дрехи, оставени на склад. Единственият документ с името Равел е това удостоверение на верарски морски офицер. Орин ли да те наричам, или Леоканто? Кое е фалшивото лице?

— Можете да си ме наричате Равел — рече Локи. — От години съм в списъка на офицерите под това име. Оттам си получавам заплатата.

— Във Верар ли си роден?
— На континента. В едно село, Во Сармара.
— С какво се занимаваше, преди да постъпиш на служба при Архонта?
— Бях, както ги наричат, търпеливец.
— Това занаят ли е вече?
— Искам да кажа майстор на везни и тежести, член на търговски синдикат. Аз бях търпеливецът, защото теглех, разбирате ли?
— Смешник. За синдикат в Тал Верар?
— Да.
— Значи несъмнено си работил за Приори.
— Това бе една от първоначалните подбуди на хората на Страгос да ме вкарат в тяхното лоно. След като се оказах полезен като агент в синдиката, ми възложиха нови задължения.
— Хммм. Разговарях продължително с Джабрил. Достатъчно дълго, че без труд да повярвам, че морският ти чин е фалшив. Имаш ли какъвто и да било опит във войската?
— Не съм минавал през официално военно обучение, ако за това ме питате.
— Любопитно е, че си се домогнал до военен кораб, макар и малък.
— Когато пипаме достатъчно бавно и внимаваме да не разстроим никого, капитаните от разузнаването добиват изключително големи права за реквизиция. Или поне ние се сдобихме. Подозирам, че колегите ми ще бъдат сковани от нежелан надзор заради онова, което сторих аз.
— Трагедия. Но все пак... любопитно е и това, че когато ми беше в краката, се наложи да ме попиташ за името ми. Мислех, че на всекиго в служба на Страгос би било ясно коя съм. Колко време служи при него?
— Пет години.
— Значи си постъпил след загубата на Свободната армада. Но все пак като верарец...
— Разполагах с ваше непълно описание — рече Локи. — Само името ви и името на вашия кораб. Уверявам ви, че ако Архонтът бе поръчал да нарисуват портрета ви за нас, никой мъж на служба при него не би останал в неведение за това как изглеждате.

— Отличен стил, но добре ще направиш, ако ме смяташ за неподатлива на ласкателство.

— Колко жалко. Толкова добър ласкател съм.

— И трето любопитно нещо ми хрумва. Ти изглеждаше искрено изненадан, когато видя децата ми на борда.

— Ами... просто ми се видя странно, че сте ги взели със себе си тук, в открито море. Подложени на опасностите от... всичко това.

— А къде иначе бих могла да ги държа под око? — Замира прокара пръст по дръжката на сабята. — Паоло е на четири години, Косета — на три. Вашите данни действително ли са толкова остарели, че не знаехте за тях?

— Вижте, аз бях зает с операции вътре в града срещу Приори и останалата опозиция. Не обръщах много внимание на флотските дела, освен получаването на официалната ми заплата.

— За главата ми е обявена награда от пет хиляди солария. За моята и за главата на всеки капитан, оцелял от Войната за признаване. Знам, че мои и на членовете на семейството ми точни описания са разпространени в Тал Верар миналата година. Успях да се домогна до някои листовки. Очакваш ли да повярвам, че някой с вашето положение може да е дотолкова невеж?

— Твърде ми е неприятно да накърня чувствата ви, капитан Дракаша, но вече ви казах, аз бях сухоземен...

— Си.

— ... съм и бях, и следях какво става в града. Имах време само колкото да науча основите на оцеляването, когато започнах да се подготвям да открадна „Вестоносецът“.

— Но защо? Защо да крадеш кораб и да излезеш в морето? Нещо, което е съвсем извън признатия ти опит? Ако си следил какво става на сушата и града, защо не предприе нещо на сушата и в града?

Локи облиза устни — бяха изсъхнали и го дразнеха. Прелисти досието със сведения за Орин Равел наум, но героят не беше разработван за разпит от подобна перспектива.

— Може да ви прозвучи странно — заговори той, — но нищо по-добро не можех да направя. Оказа се, че фалшивият ми чин на морски офицер ми дава най-големи възможности да сторя зло на Архонта. Кражбата на кораб беше по-величествен жест от кражбата на, да речем, карета.

— И с какво Страгос е заслужил този величествен жест?

— Дал съм клетва никога да не говоря за това.

— Колко удобно.

— Точно обратното — отвърна Локи. — Как бих искал да ви успокоя.

— Да ме успокоиш? Та как биха могли да ме успокоят твои думи? Ти лъжеш и доукрасяваш стари лъжи и отказваш да обсъждаш какво те е подтикнало да се заловиш с: подобно налудничаво начинание. Щом не желаеш да ми отговаряш, съм длъжна да те възприемам като опасност за кораба и че ако те приема, рискувам да обидя Максилан Страгос. Не мога да си позволя последствията от това. Мисля, че е време да те върна там, където те намерих.

— В трюма?

— В открито море.

— Ех... — Локи се намръщи, а после прехапа бузата си, за да не се разкиска. — Ех, капитан Дракаша, това беше много добро. Любителско, ала изобретателно. Някой, не с моето минало, би ви се хванал.

— Проклятие! — Дракаша се усмихна сдържано. — Трябваше да дръпна пердетата на кърмовите прозорци.

— Да, виждам, че вашите хора се суят по „Вестоносецът“, докато разговаряме. Предполагам, че екипажът ви размотава въжетата, че корабът да не пълзи като бебе, нали? Ако давахте и лайно от плъх за това, че ще обидите Архонта, щяхте да потопите кораба, не да го поправяте за плаване.

— Вярно — призна Дракаша.

— Което значи...

— Което значи, че все още аз задавам въпросите, Равел. Разкажи ми за твоя съучастник, мастер Валора. Особено близък приятел?

— Стар сътрудник. Помага ми в Тал Верар в... неприятната работа.

— Само сътрудник ли?

— Плащам му добре и му имам доверие за работата, да.

— Любопитно е, че е толкова образован. — Замира посочи тавана на каютата. Отворите по тесния тавански прозорец бяха леко откrehнати, за да влиза въздух от кварталдека. — Чух ги двамата с Езри да си цитират Лукарно преди няколко минути.

— „Трагедията на десетте честни ренегати“ — уточни Локи. — Жером... я обича.

— Той може да чете. Според Джабрил той не е моряк, но може да прави сложни изчисления. Говори вадрански. Използва търговски термини и добре се ориентира в товара. Предполагам, че произхожда от семейство на преуспяващи търговци.

Локи не каза нищо.

— С тебе е отпреди да постъпите на служба при Архонта, нали?

— Той беше слуга на Приори, да. — Струваше му се, че да вмести Джийн в предположенията на Дракаша няма да е толкова трудно, колкото Локи се боеше. — Доведох го с мен, когато се присъединих към каузата на Архонта.

— Но не като приятел.

— Само много добър агент.

— Моят неморален шпионин, точно както трябва — рече Дракаша, после стана, застана под таванския прозорец и повиши глас: — Ей, на палубата!

— Ест, капитане? — чу се гласът на Езри.

— Дел, доведи Валора тук.

След малко вратата на каютата се отвори и влезе Джийн, следван от лейтенант Делмастро. Капитан Дракаша внезапно извади и втората си сабя. Празните ножници изщракаха на пода и тя насочи оръжието към Локи.

— Ха си понечил да станеш от стола, ще умреш на мига! — рече тя.

— Какво става...

— Тихо, Езри. Искам да се оправим с Валора.

— Ваша воля, капитане.

И преди Джийн да успее да направи нещо, Езри го изрита рязко с дясно коляно, толкова бързо и точно, че Локи трепна. След удара последва рязко блъсване и Джийн падна на четири крака.

— Ти може и да ми влезеш в някаква работа, Равел. Но не мога да ти позволя да запазиш агента си. — Дракаша пристъпи към Джийн, вдигнала дясната сабя.

Преди да се усети, Локи вече беше скочил от стола, хвърли се върху нея и се опита да омотае ръцете ѝ с веригата на оковите си.

— НЕ! — кресна той. Каютата се завъртя бясно и Локи се просна на пода с тъпа пулсираща болка в челюстта. Умът му, изоставащ с крачка-две от темпото на събитията, постепенно стигна до извода, че Дракаша го беше цапардосала по брадата с дръжката на едната си сабя. Сега лежеше по гръб, а сабята бе надвиснала над гърлото му. Дракаша изглеждаше десет стъпки висока.

— Моля ви — смънка Локи. — Не Жером! Няма нужда!

— Знам — отвърна Дракаша. — Езри?

— Явно ви дължа десет солария, капитане.

— Трябваше да се досетиш — ухили се Дракаша. — Чу какво каза Джабрил за тия двамцата.

— Чух, чух. — Езри коленичи над Джийн с искрено загрижено лице. — Само че не предполагах, че Равел е такъв.

— Това нещо рядко се проявява само в една насока.

— И за това трябваше да се досетя.

Локи вдигна ръце и бутна встрани сабята на Дракаша. Тя не се възпротиви. Той се претърколи, надигна се на колене и прегърна Джийн с ръка, без да обръща внимание на пулсиращата болка в челюстта си. Поне знаеше, че не е счупена.

— Добре ли си, Жером?

— Нищо ми няма — отвърна Джийн. — Поодрасках си ръцете.

— Съжалявам — рече Езри.

— Не се безпокойте — отвърна Джийн. — Много добър удар. Няма нищо по-добро, за да съборите някой с моя ръст. — Той се изправи, залитайки подкрепян от Локи и Езри. — Удар в бъбреците може би.

Езри показва железния бокс, надянат на пръстите на десницата ѝ.

— Това беше резервният план — обясни тя.

— По дяволите, как се радвам, че не го използвахте! Но вие можехте... Аз можеше да падна назад, ако не ме бяхте блъснали достатъчно бързо. Ако бяхте захванали пиццала ми с ходило изотзад...

— И това ми хрумна. Или едно добро мушване в чувствителното място в подмишницата ти...

— И извиване на ръката, да. Това би било...

— Но не бих го приложила срещу толкова едър човек — няма го необходимия натиск, освен ако...

Дракаша се прокашля шумно и Джийн и Езри млъкнаха смутено.

— Излъга ме за Жером, Равел. — Тя вдигна полата си и сабите рязко издрънчаха, когато ги прибра в ножниците. — Той не е нает агент, приятел ти е. Такъв, който няма да допусне да те изхвърлят сам от кораба. Такъв, когото ти ще защитиш, въпреки че те предупредих, че ще умреш.

— Хитро. — Локи усети как бузите му леко се зачервяват. — Значи всичко е било заради това.

— Повече или по-малко. Трябваше да разбере що за човек си, преди да реша какво да те правя.

— И какво решихте?

— Ти си безразсъден, суетен и прекалено хитър — отвърна Дракаша. — Страдаш от заблудението, че увъртанията ти са очарователни. И също като Жером не би се поколебал да умреш глупаво заради приятел.

— Да — отвърна Локи. — Е... може би съм се привързал към грозния дебелак с годините. Това какво значи — че се връщаме в трюма или поемаме в открито море?

— Нито едното от двете — отвърна Дракаша. — Отивате на бака, където ще ядете и спите заедно с останалите от екипажа на „Червеният вестоносец“. Лека-полека, една по една ще смъкна от теб и останалите ти лъжи. Засега съм доволна, че докато си имаш Жером, за да се грижиш за него, ще се държиш разумно.

— А какви сме? Роби?

— Никой на борда на този кораб не поробва никого — заяви Дракаша със заплашителна нотка в гласа. — Обаче екзекутираме доста умници.

— Мислех, че увъртам очарователно.

— Запомни това: целият ти свят се състои от няколкото педи празна палуба, която ти отпускам, и си извадил страшен късмет, че ги имаш. С Езри ще обясним положението на всички ви на бака.

— Ами нещата ни? Тоест документите? Личните документи? Златото задръжте, но...

— Да го задържа? Ама сериозно ли? Ама че сладурче е този, нали. — Дракаша подритна капака на Локиевия сандък и той се затвори. — Да кажем, че документите ви са залог за доброто ви поведение. Не ми стигат празни пергаменти, а двете ми деца наскоро откриха колко радост доставя мастилото.

— Напълно ви разбрах.

— Езри, замъкни ги на палубата, нека им свалят оковите. Продължаваме да се правим, все едно сме длъжни да отидем на някакво важно място.

2

На кварталдека ги посрещна жена с измъчен вид на средна възраст — ниска и обемиста, с ореол от един пръст дълга бяла коса над лице, което несъмнено много години се бе цупило на света. Широките ѝ хищни очи постоянно шареха — приличаше на бухал, който не можеше да реши гладен ли е, или му е скучно.

— Можехте да хванете и не чак такава окаяна сган, ако бяхте се поогледали — изтърси тя без всякакви предисловия.

— А ти можеше да забележиш, че напоследък не се намираме точно на някой изобилен пазар, що се отнася до плячката. — Замира понасяше държанието на жената съвсем спокойно. Очевидно двете се знаеха от твърде отдавна.

— Е, щом искаш да ти изплетат въжета от разнищен коноп, недей да виниш този, дето е плел въжето, като се скъса.

— Знам, че не е хубаво да те обвинявам в каквото и да било, учена жено, защото след това седмици наред всички ще са нещастни. Колко са?

— Двайсет и осем на бака — отвърна тя. — Осем трябваше да ги оставим на борда на плячкосания кораб, всичките са със строшени кости. Щеше да е опасно да ги местим.

— Ще издържат ли до Порт Продигал?

— Ако предположим, че корабът им оцелее. Ако предположим, че вършат, каквото им кажа, което е твърде дръзко...

— Повече не можем да направим за тях, сигурна съм. Състоянието на двайсет и осемте?

— Сигурна съм, че ме чу, като казах „окаяна“, което идва от окаяно състояние, което на свой ред е предизвикано от това, че те са окаяници. Бих могла да използвам и още ред сложни технически термини, и само някои от тях — напълно въображаеми...

— Треган, търпението ми се е свършило толкова отдавна, колкото и твоята хубост.

— Повечето още страдат от дългия престой в затвора. Лоша храна, малко движение и нерви. Откакто са напуснали Гал Верар, се хранят по-добре, но са изтощени и разбити. Само за шепа от тях бих могла да кажа, че са в прилично здраве. И също толкова не са годни за никаква работа, докато не кажа. И няма да отстъпя за това... капитане.

— Не те и моля. Болести?

— Цяло чудо е, че няма, ако ме питате за трески и зарази. Освен това твърде малко такива, които са последици от съешаване. Били са заключени без жени месеци наред, а повечето са от Източен Терин. Твърде малко са склонни да си легнат един с друг, знаете.

— Те губят. Ако пак ми потрѣбваш...

— Аз ще съм в каютата си, то е ясно. И си наглеждай децата. Те явно направляват кораба.

Локи сподирѣ с поглед жената, която се отдалечаваше по палубата. Единият от краката ѝ тропаше глухо, явно беше дървен, и ходеше с помощта на странен бастун, направен от наставени бели цилиндри. Слонова кост? Не — грѣбнакът на някое нещастно създание, скрепен с лѣскави металически шевове.

Дракаша и Делмастро се обърнаха към руля — двоен, като този на борда на „Вестоносецът“, управляван в момента от необикновено висок младеж, като че целият съставен от остри, дългурести ъгли. От двете му страни стояха Паоло и Косета — не пипаха руля, но подражаваха на движенията му и се кикотеха.

— Мумчанс! — Дракаша отиде при тях и дръпна Косета от руля. — Кѣде е Гуилем?

— На посраните въжета.

— Казах му, че е дежурен по дребосѣци! — рече Езри.

— Ще му избода шибаните очи! — закани се Дракаша.

Мумчанс изглеждаше невѣзмутим.

— На човека му се пикае, капитане.

— Пикае му се — измърмори Косета.

— Тихо! — Замира се пресегна през Мумчанс и дръпна и Паоло от руля. — Мум, знаеш много добре, че не бива да докосват руля и перилата.

— Те не докосваха руля, капитане.

— Нито пък може да танцуват край вас, да увисват по краката ви или да ви помагат по какъвто и да било друг начин да управлявате кораба. Ясно?

— Схванах.

— Паоло, заведи сестра си в каютата и ме чакайте там!

— Да — отвърна момчето със съвсем слаб гласец, като шумоленето на два листа хартия, които се търкат един в друг. После хвана Косета за ръка и я поведе към кърмата.

Дракаша отново изтича напред покрай няколко групички моряци, които работеха или ядяха. Всички я поздравиха с уважителни кимвания и махвания с ръка. Езри подбутна Локи и Джийн подире й.

Край кокошарника пътя на Дракаша пресече един тумбест, ала пъргав вадранец, няколко години по-възрастен от нея. Мъжът беше облечен с контешки черен жакет, целият в токи от потъмнен пиринч, а русата му, прошарена коса бе вързана на дълга опашка, която стигаше чак до брича му. Дракаша го сграбчи за туниката с лявата си ръка.

— Гуилем, какво точно трябваше да поясни Езри, когато преди малко ти каза „Наглеждай децата няколко минути“?

— Аз ги оставих с Мум, капитане...

— Възложих го на теб, не на него.

— Е, вие му се доверявате да върти руля, защо да не му поверите и...

— Поверявам му и дечицата си, Гуилем. Просто съм особено пристрастна към това заповедите ми да се изпълняват.

— Капитане — рече Гуилем с тих глас. — Трябваше да пусна кафяво в синьото! Можеше да ги доведе до посраните въжета, но се съмнявам, че бихте одобрили урока, който щяха да получат...

— Стискай, в името на Йоно! Само за няколко минути? А сега върви си стягай багажа.

— Багажа?

— Вземи последната лодка, прехвърли се на „Вестоносецът“ и се присъедини към пленения екипаж.

— Пленения екипаж? Капитане, знаете, че не ме бива много в...

— Искам корабът да бъде огледан и описан от бушприта до хакборда! Опиши всичко. Като се пазаря за него с Трошача на кораби, искам да знам точно доколко се опитва да ме измами копелето.

— Ама...

— Очаквам описа ти, когато се срещнем в Порт Продигал. И двамата знаем, че днес нямаше почти никаква плячка, която да прехвърлим на кораба и преброим. Отивай там, за да си заработиш дела.

— Ваша воля, капитане.

— Моят интендант — обясни Замира, след като Гуилем се отдалечи, тътрейки крака и псувайки. — Всъщност не е лош, само дете предпочита работата да го избягва винаги когато е възможно.

Палубата на бака се издигаше на носа на кораба може би на педя и половина над ветрената палуба, с широки стълби и от двете страни. Между тях широко отворстие водеше към тъмна зона, която бе наполовина затворено помещение, наполовина — място, където можеше да се пропълзи под бака. По преценката на Локи беше седем-осем крачки дълго.

По палубата на бака и стълбите се тълпеше по-голямата част от екипажа на „Червеният вестоносец“, под небрежния надзор на половин дузина въоръжени моряци на Замира. Джабрил седеше до Аспел най-отпред и като че много се развесели, като пак видя Локи и Джийн. Мъжете зад него се размърмориха.

— Млък! — изкомандва Езри и застана между Замира и новодошлите. Локи не знаеше какво да прави, дръпна се настрани заедно с Джийн и зачака нареждания. Дракаша се прокашля.

— С някои от вас не сме се запознали. Аз съм Замира Дракаша, капитан на „Отровната орхидея“. Слушайте ме. Джабрил ми каза, че сте плавали от Тал Верар с мисълта, че сте пирати. Някой случайно да е размислил?

Повечето моряци от „Червеният вестоносец“ заклатиха глави или тихо замърмориха опровержения.

— Добре. Аз съм онова, на което се е преструвал вашият приятел Равел. — Дракаша обгърна с ръка раменете на Локи, усмихна се театрално и неколцина от по-здравите мъже от екипажа на „Вестоносецът“ се изкикотиха. — Аз нямам владетели и господари. Развявам червения флаг, когато съм гладна, и фалшиво знаме, когато не съм. Спирам само на едно пристанище, Порт Продигал на Островите на призрачните ветрове. Никое друго не ме приема. Навсякъде другаде е опасно. Щом живеете на тази палуба, тази опасност застрашава и вас. Знам, че някои от вас не разбират. Помислете си за света.

Помислете си за всяко едно място на света, където този кораб не се намира, освен една мъничка прашинка злочестина в най-черната дупка на гъза на никъдето. Ето от това се отричате. От всичко. От всеки. От всяко едно място на света.

Тя пусна Локи, забеляза мрачните изражения на мъжете и като че остана довольна. Посочи Езри.

— Помощник-капитан Езри Делмастро. Ние я наричаме „лейтенант“, така че и вие ще я наричате така. Каквото каже тя, аз го подкрепям. И през ум да не ви минава, че може да е другояче.

Вече се запознахте с нашия корабен лекар. Учената Треган ми каза, че едни от вас са по-добре, други по-зле. Тези, на които е нужна почивка, ще я имат. Не сте ми от никаква полза, ако състоянието ви не ви позволява да работите.

— Каните ни да се присъединим към вашия екипаж ли, капитан Дракаша? — попита Джабрил.

— Предлага ви се възможност, това е всичко — отвърна вместо нея Езри. — След този разговор вие не сте пленници, но не сте и свободни. Вие сте, както ние го наричаме, помиярската вахта. Спите тук, в „долната крепост“, както го наричаме. Кажи-речи най-гадното място в целия кораб. Щом има мръсна работа за вършене, вие ще я вършите. Ако не достигат дрехи или одеяла, вие ще минете без тях. Последни ще получавате храна и пиене.

— Всеки член на моя екипаж може да ви заповядва — продължи Дракаша, когато Езри млъкна. Локи имаше чувството, че двете заедно са отработили този ритуал във времето. — И всеки от тях ще очаква заповедите му да се изпълняват. При нас неявяване няма — само някой да се е изхитрил или да се е скатал, и ще ви строшат кокалите от бой. Вдигнете ли шум дотолкова, че аз да забележа, и изхвърчате през борда. Мислите, че се шегувам ли? Питайте някой, който е тук от достатъчно дълго време.

— Колко време ще носим помиярската вахта? — попита един по-млад мъж най-отзад.

— Докато се докажете — отвърна Дракаша. — След няколко минути вдигаме котва и отплаваме за Порт Продигал. Като стигнем там, всеки, който иска да напусне, да се маха. Няма да ви продадем — на този кораб ние не поробваме никого. Но няма да получите никакво заплащане, освен пиенето и хранителните дажби. Ще си тръгнете с

празни джобове, а в Продигал може би е по-добре да си роб. Поне на някого му пука дали ще живееш или ще пукнеш.

Ако по пътя ни надолу пътищата ни се пресекат с друг кораб, ще се замисля дали да не го завладея — продължи тя. И ако развеем червения флаг, това е вашият шанс. Първи се качвате вие. Качвате се на борда му преди всички нас.

Ако има огън, лъкове или мрежи бръсначи, или само боговете знаят какво, вие ги отнасяте първи, и вашата кръв се пролива първа. Ако оцелеете — великолепно. Ставате членове на екипажа. Ако откажете, в Порт Продигал ви зарязваме. Държа помиярска вахта поддръка само докато ми е нужно.

Тя кимна на Езри.

— Оттук нататък можете да се придвижвате по бака и по ветрената палуба до главната мачта — обяви Делмастро. — Не слизайте по-надолу и не пипайте нищо, без да са ви казали. Ако докоснете оръжие или се опитате да вземете от някой член на екипажа, гарантирам ви смърт на мига. Много сме докачливи по отношение на това.

Ако искате да се уедините с някой член на екипажа или някой ви предложи да се уедини с вас, правете, каквото щете, стига да не сте на вахта и се държите по-далече от проклетата ветрена палуба. Тука, каквото ви се дава, вземайте. Но ако се опитате да вземете със сила, молете се при опита да умрете, защото и за това сме много докачливи.

Замира отново взе думата и посочи Локи и Джийн.

— Равел и Валора се връщат при вас. — Неколцина мъже се размърмориха и тя отпусна ръце върху дръжките на сабите си. — Ей, я се дръжте по-учтиво, вашта мама! Вие сте ги спуснали през борда и сте се заклели, че ще оставите Йоно да ги съди. Аз се появих около час по-късно. Това изяснява работата — всеки, който си мисли, че е по-справедлив от Господаря на ненаситните води, може да скочи през борда и да го обсъди с Него лично.

— И те са помиярска вахта като всички вас — додаде Езри.

Мъжете обаче не изглеждаха кой знае колко въодушевени. Замира се прокашля и додаде:

— На този кораб делим поравно.

Това им привлече вниманието.

— Корабният интендант се казва Гуилем. Той описва плячката. Трийсет процента се падат на кораба, за да не се разнасяме насам-натам с прогнили платнища и въжета. Останалото се поделва поравно, по един дял за всяко тупкащо сърце.

Няма да пипате и сентира от онова, което взехме от стария ви кораб. За това няма да ви се извиняваме. Но ако по пътя към Порт Продигал ви изпадне шанс и когато продадем „Вестоносецът“ на Коработрошача, вече сте членове на екипажа, ще получите хубавичък дял. Ако сте членове на екипажа.

Локи нямаше как да не ѝ се възхити за това — водеше разумна политика и го вкара в речта си в момент, изчислен така, че да отклони раздорите и тревогите. Сега „Червеният вестоносец“ нямаше да е само нещастен спомен, стапаш се зад хоризонта в ръцете на завладелия го екипаж, а можеше да е и купчина сребро, която ги очаква.

Замира се обърна и се отправи към кърмата и остави Делмастро да завърши представлението. Щом мъжете започнаха да си шушнат помежду си, лейтенантката кресна:

— Млък! Значи това е положението. След малко ще получите храна и половин дажба бира, та да се поосеферите. Утре почвам да подбирам тези от вас, които имат някакви по-особени умения, и да ви намирам работа.

И едно последно нещо, което капитанът не спомена. — Езри се умълча, докато се увери, че всички са наострили слух. — Малките Дракаши. Капитанът има момче и момиче. През повечето време те седят в каютата ѝ, но понякога тичат из целия кораб. За вас те са свещени. Това го казвам сериозно, по-сериозно от всичко, което ви казах тази вечер. Само да сте им казали някоя лоша дума, и ще ви закова курувете за фокмачтата и ще ви оставя там да умрете от жажда. Екипажът ги смята за свои. Ако се налага да си строшите врата, за да ги опазите, то тогава във ваша най-голяма изгода е да си строшите проклетите вратове.

Делмастро явно прие всеобщото мълчание за знак, че са подобаващо впечатлени, и кимна. Миг по-късно гласът на Дракаша отеква от кварталдека през усилваща тръба:

— Вдигай котва!

Делмастро вдигна към устните си свирката, окачена на кожен ремък на врата ѝ, и я наду три пъти.

— Към средата на кораба! — провиква се тя с невъзможно гръмовен глас. — Вдигай лостовете на кабестана! Готови за вдигане на котва! Помиярската вахта в средата на кораба, на работа!

При тази подкана повечето мъже от бившия екипаж на „Вестоносецът“ станаха и се потътриха към средата на кораба. Там, между фокмачтата и кокошарника, вече се бяха събрали много хора. Една жена посипваше палубата с пясък от една кофа. Локи и Джийн настигнаха Джабрил, който им се усмихна жлъчно.

— Добър вечер, Равел. Изглеждаш малко... понижен.

— Доволен съм от живота — заяви Локи. — Но честно, Джабрил, оставих „Вестоносецът“ в твои ръце за колко време — имаше ли час? И виж какво се случи.

— Сега е много по-добре, да му се не види! — обади се някой зад гърба му.

— О, съгласен съм! — заяви Локи, решил, че следващите няколко дни щяха да са безкрайно по-приятни, ако Равел преглътне и последните остатъци от гордостта си по повод кратката си кариера на капитан. — Съгласен съм с цялата си проклета душа!

Езри си проби път през тълпата и се покачи на кабестана. Беше достатъчно широко, че да може да седне там с кръстосани крака. Тя наду свирката още два пъти и кресна:

— Готови ли сте долу?

— Готови! — чу се вик откъм един от люковете.

— По местата! — изкомандва Езри. Локи се промъкна до Джийн и натисна един от дългите дървени лостове. Този кабестан бе поширок от кабестана на борда на „Вестоносецът“ и за да го задвижат, трябваша още двајсетина моряци. Всички места се запълниха за секунди.

— Така! — извика Езри. — Налягай! Отпусни! Налягай! Отпусни! Крака и рамене! Сега по-бързо — завъртете я тази малка кучка! Знаете, че го искате!

Локи натисна лоста си и усети как песъчинките се размърдаха и заскърцаха под краката му и започнаха да го бодат по чувствителната кожа между пръстите и по босите ходила. Но никой друг не се оплакваше, затова той прехапа устни и се принуди да търпи. Езри наистина се въртеше, а въжето на котвата с дрънчене излизаше от водата. Откъм лявата страна на носа неколцина моряци го закрепиха.

След няколко минути тласкане Езри спря въртенето на кабестана с рязко надуване на свирката.

— Налягай силно! — извика тя. — Прикрепете котвата ляво на борд!

— Ляво на борд! — гръмна гласът на Дракаша. — Предни и главни марсели!

И пак тичане, и пак свирки, и пак суматоха. Езри скочи на крака върху кабестана и изкрещя бърза поредица от заповеди:

— По мачтите, вдигаме предни и задни марсели! Главните платна за курс ляво на борд! Предни платна! — имаше и още, но Локи спря да слуша, защото се опитваше да проумее какво става. „Отровната орхидея“ беше закотвена с една котва в спокойно море, духаше лек североизточен вятър. Дрейфът беше изтласкал кораба надолу. Напред нямаше вятър. От малкото, което успя да проумее от командите на Езри, разбра, че корабът ще се изтегли малко назад, а след това ще завие на изток така, че вятърът да духа откъм левия борд.

— Предна и задна вахта, по местата! Постови по мачтите, отваряйте си очите! — Езри скочи на палубата. Тъмни силуети се закатериха нагоре по въжените стълби. Скрипци и въжета скърцаха в сгъстяващия се мрак, а през люковете на палубата се изкачваха още и още моряци и се вливаха в суматоката.

— Помиярската вахта! Помиярска вахта, отивайте в „долната крепост“ и не се пречкайте! Вие двамата — не! — Езри спря Локи и Джийн, когато те тръгнаха заедно с останалите, и им посочи кърмата. — Шкафът за инструменти под стълбището дясно на борд, към задната част на кораба. Вземете метли, пометете пясъка и го съберете обратно в кофата. След това приберете лостовите на кабестана.

Така и направиха — досадна работа под колебливата светлина на алхимичните фенери, често прекъсвана от заети или нелюбезни моряци. Локи метеше навъсено, но после Езри застана между него и Джийн и прошепна:

— Не се впрягайте заради това — то ще улесни страшно много отношенията с бившия ви екипаж.

Проклети да са, ако не е права, помисли си Локи — може би точно малко унижение в повече, струпано на главите на Равел и Валора, беше нужното, за да се потисне негодуванието на бившия им екипаж.

— Моите благодарности — прошепна той.

— Знам си работата! — тросна се тя. — Всичко да е точно така, както сте го намерили. После отивайте в долната крепост и не мърдайте оттам.

И Езри се загуби сред моряците, които извършваха десетина деликатни задачи. Локи върна метлата в шкафа и се помъкна към носа, следван от Джийн. Над тях плющяха и се разгъваха платна, скърцаха натягани или донагласяни въжета, мъже и жени си подвикваха меко, докато се трудеха високо горе във въздуха, на десетки стъпки от палубата.

„Отровната орхидея“ бавно взе курс ляво на борд, остави зад себе си последното бледно сияние на спусналото се зад хоризонта слънце, сякаш изплаваше от някаква призрачна златна порта, и пое на път под първите вечерни звезди, които сияеха още по-ярко на мастиленосиньото източно небе.

За Локи бе приятна изненада да открие, че Джабрил е запазил място за тях двамата с Джийн — не някое от по-хубавите близо до входа, но все пак имаше достатъчно място, за да се наместят до левия борд, където беше доста тъмно. Тези, които се бяха настанили на по-хубавите места, като че не недоволстваха и им правеха място, докато те се промъкваха покрай тях. Само неколцина, като Мазука и Аспел, мълчаха недружелюбно — но нищо по-лошо не им се случи.

— Май вие двамата наистина също сте от робите на галерата като нас — рече Джабрил.

— Роби на галера щяхме да сме, ако Равел не ни беше изкарал от Обветрената скала — обади се някой, когото Локи не разпозна. — Той може да е тъп шибаняк, но заради това сме длъжни да не му отказваме другарството си.

„Благодаря ти, че се обади, като ни изхвърлиха през борда“ — помисли си Локи.

— Да, за тъпия шибаняк съм съгласен — обади се Мазука.

— А това за другарството важи за всички — изрече Джийн бавно и внимателно, с тона, запазен за хора, които едва се сдържа да не удари. — Орин не е сам, нали?

— Тук вътре е тъмно — рече Мазука. — А ние сме много и сме наблъскани натясно. Мислиш ли, че можеш да действаш достатъчно

бързо, Валора? Мислиш ли, че можеш да останеш буден достатъчно дълго време? Двайсет и осем срещу двама.

— Ако палубата между мен и теб беше празна, ти щеше да се напикаеш в брича в мига, в който аз изпукам с кокалчета — изръмжа Джийн.

— По-полека, Жером — сгълча го Локи. — Всички ние можем да...

В тъмното се чу шум от боричкане, после нещо тупна тежко. Мазука извряка, все едно го душеха.

— Плеши, копеле тъпо! — изсъска непознат глас. — Само да си вдигнал ръка срещу тях, и Дракаша ще те убие, ясно?

— Заради теб ще стане още по-тежко за всички ни — рече Джабрил. — Не си ли чувал за Замира Дракаша? Ядосаш ли я, можем да изгубим шанса си да влезем в екипажа. Само да си посмял, Мазука, и ще разбереш какво е двайсет и осем срещу един. Обещавам ти, да го еба.

В мрака се разнесе одобрително мърморене и болезнено пъшкане, когато онзи, който беше стиснал гърлото на Мазука, го пусна.

— Мир! — изохка той. — Няма... няма да ни съсипвам. Не и аз.

Нощта беше топла и от топлината от трийсет мъже, наблъскани натясно, бързо стана задушно въпреки малкия отдушник по средата на палубата на бака. Щом очите на Локи свикнаха с тъмното, той успя да различи по-ясно силуетите на мъжете наоколо. Бяха налягали и насядали един до друг като добитък. Наоколо на кораба кипеше дейност. По палубата на бака тропаха крака, на долната палуба моряци щъкаха насам-натам, смееха се и си подвикваха. Вълните се плискаха и носят ги разсичаше със съскане, а откъм кърмата се чуваше неспирен шум от тежка работа. Някой крещеше заповеди.

По-късно им дадоха оскъдна вечеря от позатоплено осолено свинско и по половин мях воняща помия, която комай произхождаше от бирата. Мъжете неловко си подаваха храната и пиенето — колена и лакти постоянно се забиваха в коремите и чела, докато най-сетне всички получиха дажби. Последва събирането на меховете и тенекиените паници, което беше не по-малко наказание, а после мъжете се запрепъваха един през друг на път към посраните въжета. Най-сетне Локи се намести на тясното си местенце, долепил се до гърба на Джийн, и изведнъж му хрумна нещо:

— Джабрил, някой разбра ли какъв ден сме днес?

— Дванайсети фестал — отвърна Джабрил. — Питам лейтенант Делмастро, като ме качиха на борда.

— Дванайсет дни — измърмори Джийн.

— Да — въздъхна Локи. Дванайсет дни бяха минали. Нямахме и две седмици, откакто потеглиха и всички смятаха него и Джийн за герои. Дванайсет дни силата на противоотровата бе намалявала. О, богове, Архонтът... как, по дяволите, щеше да му обясни какво се е случило с кораба? Някаква техническа подробност от мореплаването?

— Зашибах и назавърнкулих дясната хуйовина с кливера дясно на борд — прошепна той под носа си, — а пък трябваше с кливера ляво на борд.

— Какво? — измънкаха Джийн и Джабрил едновременно.

— Нищо.

Не след дълго старите инстинкти на сирак от Пожарището се пробудиха. Локи подложи левия си лакът под главата си и затвори очи. Само след мигове шумът, жегата и блъсканицата на мъжете около него и хилядите шумове на непознатия кораб вече бяха далечни и неясни и той се унесе в лек, но непробуден сън.

ДЕСЕТА ГЛАВА

ВСИЧКИ ДУШИ В ОПАСНОСТ

1

На седемнайсети фестал Джийн вече потръпваше от ужас, щом види и помирише оцета на кораба, също толкова, колкото се радваше да види корабния лейтенант.

Сутрешната му задача почти всеки ден беше да напълни една кофа с червената зловонна течност и още една — с морска вода, и да се заеме да мие палубата и преградите — цялата главна палуба, или поне там, където можеше да стигне. На носа и кърмата имаше дълги помещения, които наричаха кубриците на екипажа, и по всяко време едното беше заето — наблъскано с четирийсет-петдесет души в хамаците и около тях, а хъркането им отекваше като рева на зверове в клетка. Този кубрик Джийн заобикаляше отдалече и вместо това миеше складовете (които екипажът наричаше „чупливата стая“ заради запаса от стъклени бутилки, обвити с мрежа), трюма на главната палуба и оръжейната и празния кубрик — макар че в празния кубрик винаги цареше неразбория от бурета, сандъци и мрежи, които трябваше да се мъчи да размества.

След като вонята на разреден оцет се смесеше с обичайната воня на престояла храна, лош алкохол и всякакви немити неща под палубата, Джийн обикновено обикаляше долните две палуби — третата палуба и долния трюм, размахвайки голям жълт алхимичен фенер пред себе си, за да разпръсне миазмите, предизвикващи болести. Дракаша много се грижеше за здравето на екипажа — повечето моряци си пробиваха ушите с медна тел, за да се предпазят от катаракта, и посипваха бирата си с щипка бял пясък против херния. Долните палуби ги минаваха с фенера поне два пъти дневно за увеселение на корабните котки. За беда това означаваше катерене, пълзене, лазене и промъкване покрай всевъзможни пречки, включително моряци, заети с

някаква работа. Джийн винаги се стараеше да е учтив и да изразява покорството си с кимване, когато ги подминаваше.

Екипажът беше постоянно в движение, на кораба постоянно кипеше живот. Колкото повече неща виждаше и научаваше Джийн на „Отровната орхидея“, толкова повече се убеждаваше, че графикът за поддържане, който беше установил като помощник-капитан на „Червеният вестonosец“, е бил безнадеждно наивен. Без съмнение Калдрис щеше да огласи мнението си по някое време, ако беше доживял да забележи.

Капитан Дракаша явно смяташе, че няма такова нещо като кораб в открито море, който не се нуждае от поправки. Всичко, което проверяваше и оглеждаше едната вахта, го проверяваше и оглеждаше и следващата, и по-следващата, ден след ден. Потегнеха ли нещо, после го потягаха пак, онова, което можеше да се поправи, после го поправяха пак. Смазваха механизмите на помпата и кабестана всекидневно с мас, изстъргвана от гърнетата, в които се готвеше. Мачтите ги мажеха от горе до долу със същата кафява лепкава маса — да ги пази от вятъра. Моряците постоянно обикаляха на групи и оглеждаха шевове между дъските или увиваха със зебло въжетата там, където се търкаха едно в друго.

„Орхидеите“ бяха разделени на две вахти, Червена и Синя. Работеха на шестчасови смени — едната се грижеше за кораба, докато другата почиваше. Например Червената вахта застъпваше от пладне до шестия час на вечерта и после отново от полунощ до шестия час на сутринта. Моряците от свободната вахта можеха да правят, каквото си искат, освен ако командата „Всички на палубата“ не ги изкараше навън, за да се заемат с някоя мъчна или опасна задача.

Помиарската вахта не влизаше в тази схема — бившият екипаж на „Червеният вестonosец“ се трудеше от зори до мрак и се хранеше, след като ги освободят, а не около пладне със същинския екипаж.

Колкото и да мрънкаха, Джийн нямаше чувството, че Орхидеите действително отхвърлят новите си спътници на борда. Всъщност дори подозираше, че бившите Вестonosци поемаха повечето скучни задължения и така на Орхидеите им оставаше много повече време за сън, за лични работи, да играят комар или да се чукат без дори намек за срам в хамаците или под одеялата. Липсата на уединение на борда на кораба все още напълно слисваше Джийн. Той не беше нито

моралист, нито девствен, но представата му за нужното място винаги бе включвала каменни стени и здраво заключена врата.

На такъв кораб, където, какъвто и шум да вдигнеш, всички чуват, ключалките нямаха смисъл. В Синята вахта имаше двама мъже, които се чуваха чак на хакборда, ако го правеха в предния кубрик, а една жена от Червената крещеше страшни мръсотии на вадрански точно когато Джийн се унасяше в сън на палубата над нея. Двамата с Локи доста умуваха над граматиката ѝ и заключиха, че всъщност не знае вадрански. Понякога след изпълненията ѝ избухваха ръкопляскания.

Като оставим това настрана, екипажът явно се гордееше със своята дисциплина. Джийн не видя никакви сбивания, бе свидетел само на няколко по-сериозни спора и никой не се наливаше безразборно. Бира и вино се пиеха с почитителност при всяко хранене, а по някаква сложна схема, която все още не беше проумял напълно, на всеки член от екипажа горе-долу веднъж седмично се позволяваше да се присъедини към така наречената Весела вахта, един вид „вахта във вахтата“. Веселата вахта се настаняваше на главната палуба, в средата на кораба, и на нея ѝ се отпускате известна свобода (особено да повръща). Можеха да пият кажи-речи колкото намерят за добре и бяха освободени дори и от командата „Всички на палубата“, докато не се съвземат.

— Не е... точно каквото очаквах — рече Джийн, когато една сутрин Езри стоеше на парапета на левия борд и се преструваше, че не го гледа как той замазва със сива боя дъното на най-малката лодка на кораба. От време на време тя го правеше. Дали Джийн не си въобразяваше нещо? Заради това, че цитира Лукарно, ли беше? Оттогава избягваше да ѝ цитира каквото и да било, дори когато му изпаднеше възможност. Според неговите правила беше по-добре да си тайнствен, отколкото да превръщаш в евтин рефрен нещо, привлякло вниманието ѝ.

„Тринайсет богове! — сепна се той. — Аз май се готвя да почна да я свалям! Тя дали...“

— Моля? — обади се Езри.

Джийн се усмихна. Някак си се беше досетил, че тя няма нищо против да я заговори без покана.

— Вашият кораб. Не е точно какъвто очаквах. От това, което съм чел.

— От това, което си чел? — Езри се засмя, скръсти ръце и го погледна почти свенливо. — А какво си чел?

— Чакай да помисля. — Той топна четката си в сивата алхимична течност и се опита да се престори, че се съсредоточава. — „Седем години между бурята и вихъра“.

— Бенедиктус Монткалм — рече тя. — Тази съм я чела. Беше пълна с глупости. Мисля, че е черпил истински моряци, за да му разказват истории, докато насъбере достатъчно.

— Ами „Вярна и точна история на буйния червен флаг“?

— Сюжет Вела Дукаси! Познавам я!

— Познаваш я?

— Знам за нея. Стара смахната кучка, която попаднала накрая в Порт Продигал. Драци за петачета и пропива всеки грош, който докопа. Вече почти е забравила теринския. Въргаля се в канавките и псува бившите си издатели.

— Само за тези книги си спомням — рече Джийн. — Боя се, че нямам вкус към историята. Ти как успя да прочетеш всичко това?

— Ааа... — Езри отметна косата си назад с рязко движение на врата. Не беше кокалеста, отбеляза си наум Джийн — по нея нямаше никакви резки ъгли, а само извивките и мускулите на здраво тяло. Нямаше как да не е здрава, щом успя да го събори на земята, дори и с изненадващ удар. — Тук миналото е ценност, Жером. Понякога — единствената, която имаме.

— Тайнствено.

— Разумно.

— Ти вече знаеш това-онова за мен.

— Правото си е право, нали? Работата е там, че аз съм офицер от командването на кораба, а ти — опасен непознат.

— Звучи обещаващо.

— И аз така си помислих — усмихна се тя. — А по-точно аз съм офицер от командването на кораба, а ти си от помиярската вахта. Ти дори още не си истински. — Езри направи рамка с ръцете си и се взря през нея. — Ти си още нещо мъгляво на хоризонта.

— Е... — рече Джийн и беше наясно, че говори като пълен тъпак, ала повтори: — Е, ами...

— Но прояви любопитство.

— Нима?

— Към кораба.

— О... Да, да. Само се зачудих... след като вече доста го поогледах...

— Къде са песните, къде са танците по реите, къде са буретата с бира, които се търкалят от носа до кърмата, къде е лоченето и драйфането от изгрев до залез?

— Горедолу. Не е точно като във флотата, разбираш ли.

— Дракаша е бивш офицер от флотата на Сайруни. Тя не говори много за това, но вече не се мъчи да си крие акцента. Някога го криеше.

Сайруни, помисли си Джийн — островна империя, още по на изток от Джерем и Джерет — горди, тъмнокожи островитяни, които се отнасяха сериозно към корабите си. Щом Дракаша беше от тях, значи принадлежеше към морска офицерска традиция, за която някои твърдяха, че е стара, колкото Теринският трон.

— Сайруни — повтори той. — Това обяснява някои неща. Мислех, че миналото било ценност?

— Това тя би ти го дала безплатно — рече Езри. — Повярвай, ако историята е монета, Дракаша е седнала върху цяло проклето съкровище.

— Значи тя, въ... подчинява кораба към старите си навици?

— По-скоро ние позволяваме да бъдем подчинявани. — Езри му показва с жест да продължи да боядисва и Джийн поднови работата си. — Капитаните в Пиринчено море са особени. Те си имат положение и на вода, и на суша. Имат си съвет в Продигал. Но на всеки кораб... братята си карат, както си знаят. Някои капитани ги избират. Други командват само когато дойде време екипажът да хване оръжие. При Дракаша... тя управлява, защото знаем, че това е нашият най-голям шанс. За всичко. В Сайруни не се ебават.

— Значи носите вахта като във флотата, пиете като изнервени съпрузи и пазите поведение?

— Не го ли одобряваш?

— О, кръв на боговете, одобрявам и още как! Просто е по-подредено, отколкото си представях, нищо повече.

— Ако някога си служил на истински боен кораб, не би казал, че правим каквото и да било тук като във флотата. Повечето от нашия екипаж са служили и в сравнение с това нашето е разпасан рай.

Поддържахме навиците си, защото повечето от нас са били на борда и на други пиратски кораби. Виждали сме течовете, които се разширяваха по малко с всеки изминал ден. Виждали сме как механизмите ръждясват. Виждали сме как се разнищват въжетата. Какъв е смисълът постоянно да безделничиш, ако корабът се разпада под теб, докато спиш?

— Значи сте благоразумна компания.

— Да. Виж, морето или те прави благоразумен, или те убива. Офицерите на Дракаша полагат клетва. Заклели сме се, че този кораб ще бъде потопен или в битка, или ако такава е волята на боговете. Не поради нужда от работа или платно, или въжета. И това е свещена клетва. — Тя се протегна. — И поради нужда от боя също. Мини я още една ръка, цялата. Много внимателно.

Офицери. Докато работеше, Джийн прехвърли в ума си всичките офицери от „Орхидеята“, за да си избие от ума Езри. Дракаша очевидно. Тя не стоеше на вахта, но се появяваше, когато и както намереше за добре. Като че прекарваше поне половината ден на палубата и се материализираше като по магия, щом се случеше нещо интересно. Следващата по ранг, Езри... по дяволите, никакви мисли за Езри. Не сега.

Мумчанс, морският майстор, и малкият му екипаж от моряци, които въртяха руля. Дракаша позволяваше на обикновени членове на екипажа да държат руля при хубаво време, но когато се изискваха умения, го държаха или Мум и неговата компания, или никой. Почти равни на Мум бяха интендантът, понастоящем изпратен на „Червеният вестоносец“, и корабният лекар, Треган, която комай никога не би се признала за равна на някого, в чиято чест не бе издигнат храм. Дракаша, естествено, обитаваше голямата каюта, а на четиримата офицери с най-висок ранг се полагаха малки стаички покрай стълбата, водеща към палубата, преградени със зебло като бившата му каюта.

После имаше дърводелец, шивач на платна, готвач и боцман. Единствената привилегия на нисшите офицери като че беше правото да юркат неколцина моряци от време на време. Освен това имаше двама... младши лейтенанти, както предполагаше Джийн. Езри ги наричаше началник вахти и те бяха Езри, когато нея я нямаше. Утгар беше шеф на Червената вахта, а една жена на име Насрин оглавяваше

Синята, но Джийн още не се бе запознал с нея, защото ѝ бяха поверили екипажа, който в момента се намираще на „Вестоносецът“.

Като че цялата черна работа и търчане напред-назад даваше на Джийн и на останалите от помиарската вахта възможност да изучат йерархията на кораба, както и разположението на всичко в него. Той предполагаше, че това е нарочно.

Откакто ги плениха, времето се задържа хубаво. От североизток постоянно духаше лек вятър, облаци прииждаха и отминаваха, мимолетни като благосклонността на танцорка от таверна, безкрайните кротки вълни караха морето да блести като сапфир с милиони фасети. Слънцето денем печеше безмилостно, а нощем се гъчкаха натясно и беше задушно, но Джийн вече беше свикнал с работата. Беше почернял като Паоло и Косета. На Локи също като че всичко му се отразяваше добре — беше загорял, брадясал и станал наистина жилав, а не просто слаб. Ръстът му и неразумните хвалби колко бил гъвкав му навлякоха задължението да маже мачтите — фокмачтата и главната, всяка сутрин.

Продължаваха да им дават храната късно, след края на всеки изтощителен ден, и макар и да не ги очароваше с вкус, тя беше повече от изобилна. Вече получаваха и пълна дажба напитки. Колкото и да му беше неприятно да признае дори пред себе си, Джийн не възразяваше особено срещу този обрат на събитията. Можеше да се труди и да спи, сигурен, че хората, които управляват кораба, си знаят работата. Двамата с Локи вече не бяха длъжни да управляват всичко, като карат на импровизация и молитва. Ако не беше проклетият корабен дневник с безмилостните записи на всеки отминаващ ден, с който влиянието на противоотровата отслабваше все повече и повече, щяха да си прекарват добре. Хубаво безвремие, което да запълва с чудене за лейтенант Делмастро.

Но нито той, нито Локи не можеха да спрат да броят дните.

2

На осемнайсети фестал Мазука Плешивия превъртя.

Стана без предупреждение — въпреки че всяка нощ се цупеше в долната крепост, той беше един от многото изморени и сприхави мъже

и не заплашваше никого — нито от екипажа, нито от помиарската вахта.

Стана по здрач, два или три часа след като беше застъпила Синята вахта и фенерите из целия кораб започваха да светват един по един. Джийн, заедно с Локи, седеше до кокошарника и разплиташе старо въже. Локи разкъсваше нишките и ги пускаше върху натрупалата се купчина от груби кафяви кълчища. Катраносани, те щяха да се използват за всичко — от запущване на течове до пълнене на възглавници. Работата беше страшно тегава, но слънцето почти беше залязло и край на днешните задължения вече се виждаше.

Някъде откъм долната крепост нещо издрънча, последвано от псувни и смях. Мазука Плешивия се появи, понесъл парцал и кофа, а по петите му вървеше един моряк, когото Джийн не позна. Морякът каза нещо, което не стигна до слуха на Джийн, и тогава то се случи — Мазука се завъртя, замахна с тежката кофа и го халоса с нея по лицето. Морякът, зашеметен, падна по гръб.

— Проклет да си! — кресна Мазука. — Да не си мислиш, че съм дете, бе, твойта мама?

Морякът опипа колана си за оръжие — къс боздуган, забеляза Джийн. Но кръвта на Мазука беше кипнала, а морякът все още се съвземаше от удара. Плешивия в миг го изрита и сам грабна боздугана и го вдигна над главата си, но стигна само дотам. Трима-четирима моряци го удариха едновременно, събориха го на палубата и изтръгнаха боздугана от ръката му.

От кварталдека към средата на кораба затропаха тежки стъпки. Капитан Дракаша се появи, без да са я викали.

Когато се стрелна покрай тях, Джийн, който съвсем беше забравил за въжето, усети как стомахът му се свива. Тя притежаваше онова. Носеше го като мантия. Същата пура, която някога той виждаше около Капа Барсави, нещо, което дремеше вътре, докато гневът или нуждата не го пробудеха, внезапно и ужасяващо. Самата смърт крачеше по корабната палуба.

Моряците на Дракаша бяха вдигнали Мазука и го държаха за ръцете. Мъжът, когото беше ударил с кофата, си беше взел боздугана и разтъркваше главата си наблизко. Замира спря и го посочи.

— Обясни, Томас.

— Аз... аз... извинявайте, капитане, само се майтапех.

— Преследва ме целия шибан следобед! — кресна Мазука, усмирен, но далеч не спокоен. — Никаква работа не е свършил! Само ми върви по петите, рита ми кофата, взема ми инструментите, каквото съм направил, го разваля и ме кара да го оправям пак!

— Вярно ли е, Томас?

— То... то беше само на майтап, капитане. Бъзикам се с помиярската вахта. Не беше нарочно. Ще престана.

Дракаша замахна толкова бързо, че Томас дори не успя да трепне и пак се просна на палубата със счупен нос. Джийн бе забелязал изящния замах нагоре на ръката ѝ и точния прицел на дланта — беше получавал такъв удар поне два пъти в живота си. Съчувстваше на Томас, колкото и тъпо магаре да беше той.

— Аааа — изстена Томас и от лицето му пръсна кръв.

— Помиярската вахта е като инструментите — рече Дракаша. — Очаквам да бъдат поддържани в полезна форма. Като искаш да се майтапиш, майтапи се отговорно.

Вземам твоя дял от плячката на „Червеният вестоносец“ и от продажбата. — Тя посочи жените, които стояха зад него. — Вие двете. Занесете го на кърмата и намерете учената Треган.

Докато влачеха Томас към кварталдека на изненадващо посещение на корабния лекар, Дракаша се обърна към Мазука.

— Ти чу моите правила още първата вечер, когато се качи на кораба ми.

— Знам. Съжалявам, капитан Дракаша, ама той...

— Чу ги. Чу какво казах и го разбра.

— Чух. Бях ядосан и...

— Докоснеш ли оръжие — смърт. Казах го ясно като безоблачно небе, но ти го направи.

— Вижте...

— Не ми трябваш — каза тя и десницата ѝ се стрелна и стисна гърлото на Мазука. Моряците го пуснаха и той стисна Дракаша над лакътя, ала без полза. Тя го повлече към десния парпет. — Тука, щом си загубиш ума, щом допуснеш една-едничка проклета грешка, можеш да потопиш целия кораб. Щом не можеш да се сдържиш, когато ти е казано какъв е залогът, просто и ясно, ти си просто баласт.

Мазука риташе и се задавяше и се опитваше да се съпротивлява, но Дракаша неумолимо го влачеше към парпета. На около две крачки

от него тя заскърца със зъби, издърпа назад десницата си и запокити Мазука напред, като вложи в тласъка цялата сила на хълбока и рамото си. Той падна тежко, като се мъчеше да запази равновесие, и се прекатури. Миг по-късно нещо цопна във водата.

— Този кораб си има достатъчно баласт.

И моряците, и помиярската вахта се втурнаха към десния парапет. Джийн погледна Доки, стана и също се отправи нататък. Дракаша не помръдна от мястото си — стоеше с отпуснати ръце и внезапният ѝ гняв беше се изпарил. И в това приличаше на Барсави. Джийн се замисли дали и тя щеше да прекара остатъка от нощта в мрачни размисли или дори пиянство.

Корабът вървеше със стабилна скорост четири-пет възела, а Мазука не се оказа добър плувец. Вече изоставаше с пет-шест крачки от кораба и петнайсет-двайсет — от кварталдека. Ръцете и главата му изскачаха над мрака на вълните. Той крещеше за помощ.

Здрачът, потръпна Джийн. Гладно време в открито море. Ярката светлина пращаше много изчадия в дълбините и правеше околните води безопасни за часове наред. По здрач това напълно се променяше.

— Да го извадим ли, капитане? — Един моряк бе застанал до нея. Говореше толкова тихо, че само тези най-близо го чува.

— Не — отвърна Дракаша. Тя се обърна и закричи бавно към кърмата. — Продължаваме плаването. Съвсем скоро нещо ще се погрижи за него.

3

На деветнайсети, половин час след пладне, Дракаша извика на Локи да дойде в каютата ѝ. Той веднага хукна нататък, като живо си представяше Томас и Мазука.

— Равел, какво, адове нечестиви, е това?

Локи спря, за да огледа ставащото. Тя беше поставила масата в средата на каютата. Паоло и Косета седяха един срещу друг, втречени в Локи, а между тях беше пръсната колода карти. В средата на масата лежеше преобърнат сребърен бокал... твърде голям за мънички ръце. Локи усети как стомахът му се сви от тревога, ала въпреки това продължи да оглежда.

И точно както подозираше... по масата върху една карта се бяха разлепи глътка-две бледокафява течност. Картата се беше разтворила в локва меко и с нищо незабележимо сиво вещество.

— Извадили сте картите от сандъка ми — каза той. — Онези в пакета, увит в двоен слой промазан плат.

— Да.

— И сте пийнали с вечерята доста силно питие. Едно от децата ви го е разляло.

— Карамелена ракия, и аз сама я разлях. — Тя извади една кама и бодна сивото вещество. Въпреки че лъщеше като течност, то беше твърдо и камата се плъзна по него като по гранит. — Какво, по дяволите е това? Прилича на... алхимичен цимент.

— И е алхимичен цимент. Не забелязахте ли, че картите миришат странно.

— Защо, по дяволите, да душа карти за игра? — Дракаша се навъси. — Децата, не ги пипайте повече. Всъщност вървете и седнете на леглото си, докато мама ви измие ръцете.

— Не е опасно — каза Локи.

— Не ми пука — отвърна тя. — Паоло, Косета, ръцете в скута и чакайте мама.

— Това всъщност не са карти — обясни Локи. — Това са лепенки от алхимична смола. Тънки като хартия и гъвкави. Картите са нарисувани върху тях. Няма да повярвате колко скъпи бяха.

— Нито пък ми пука за това. За какво, по дяволите, служат?

— Не е ли очевидно? Потопете една от тях в силно питие, и тя се разтваря за секунди. Изведнъж разполагате с малко алхимичен цимент. Разтворете колкото карти ви трябват. Засъхва за минута и е твърдо като стомана.

— Твърдо като стомана? — Тя огледа сивото петно върху изцялата лакирана маса. — Как се премахва?

— Ами... не може. Разтворител не съществува. Не и извън алхимичните лаборатории.

— Какво? Проклятие, Равел...

— Капитане, не е справедливо. Не съм ви молил да извадите тия карти и да играете с тях, нито пък аз съм разлял ракия върху тях.

— Прав си — въздъхна Дракаша. „Изглежда уморена“ — помисли си Локи. Тънките бръчици около устата ѝ напоследък доста

се бяха претоварили. — Събери ги и ги изхвърли зад борда.

— Капитане, моля ви. Моля ви! — Локи протегна ръце към нея. — Те не само са скъпи, а и... невъзможно е да се създадат втори такива, по дяволите. Ще отнеме месеци. Нека пак завия в промазания плат и ги прибера в сандъка. Моля ви, смятайте ги за мои документи.

— За какво се използват?

— Просто част от малката ми торба с фокуси — отвърна той. — По-точно всичко, което ми остана от нея. Един последен и важен малък фокус. Заклевам ви се, те не сплашват с нищо вас и кораба ви... трябва да разлеете пиене върху тях, и дори тогава те са просто неприятност. Вижте, ако ми ги запазите и ми намерите ножове и скалпели, ще посветя цялото си време на почистването на тази гадост от масата. Ще я изкъртя отстрани. Ако ще да ми отнеме и цяла седмица. Моля ви.

Както се оказа, отне му десет часа безкрайно внимателно стъргане върху бака, все едно изпълняваше хирургическа операция. Работеше без почивка, отначало на дневна светлина, а после на сиянието на многобройните фенери, докато накрая дяволската твърда локва бе изстъргана и остави след себе си единствено призрак върху лака.

Когато Локи най-сетне се промъкна на тясното си място за спане, той знаеше, че дланите и ръцете ще го болят още цял ден.

Но си струваше, всяка минута труд си струваше, за да запази съществуването на тази колода карти.

4

На двайсети Дракаша се отказа от курса на изток и обърна на запад север, а вятърът духаше откъм десния борд. Времето се задържа хубаво — денем се пържеха, нощем се потяха, а корабът плаваше под потоци от прелитащи духове, които пърхаха над водата като дъги от призрачна зелена светлина.

На двайсет и първи, докато откъм източния край на небето тъкмо се зазоряваше, им се удаде възможност да се докажат.

Един лакът сръга Локи в ребрата и го пробуди от твърде краткия сън. Той се събуди сред суматоха — мъжете от помиарската вахта се

въртяха, препъваха и мърмореха около него.

— Платно на хоризонта! — рече Джийн.

— Чух го от върха на мачтата преди минута — обади се някой на входа. — На два румба от десния кварталдек. Това е доста на изток и малко на север от нас, корпусът е скрит зад хоризонта.

— Хубаво — прозя се Джабрил. — Зората се пуква.

— Зора? — Все още беше тъмно и Локи разтърка замъглените си от съня очи. — Вече се зазорява? Тъй като вече не ми се налага да се преструвам, че знам какво правя, по дяволите, какво значи да се пукне зората?

— Слънцето се показва над хоризонта, виждаш ли? — Джабрил като че изпитваше наслада от това да просвещава Локи. — Там, на изток. Ние сме още в сянката тук, на запад от тях. Трудно е да ни видят, но ние ги виждаме добре с това слабо сияние иззад мачтите им, чат ли си?

— Да — отвърна Локи. — Добре изглежда.

— Нападаме — рече Аспел. — Ще се качим на борда и ще го превземем. Тоя кораб гъмжи от екипаж, а ръцете на тая кучка Дракаша са оцапани с кръв.

— Битката е за нас — рече Стрева. — Ние тръгваме първи.

— Да, и ще се докажем — допълни Аспел. — Ще се докажем и ще приключим с тая гадна помиярска вахта.

— Не бързай да си кичиш хуя със сребърна панделка — скастри го Джабрил. — Още не знаем накъде плава, нито с каква скорост, нито пък кое е най-доброто му плавателно качество. Може да е боен кораб. Може да е дори част от ескадра.

— Майната ти, Джаби! — подвижна някой, но съвсем беззлобно. — Не искаш ли да се махнеш от помиярската вахта?

— Хей, като дойде моментът да го вземем на абордаж, ще гребя гол в лодката и ще нападна копелетата с едната си хубост! Казвам само да изчакаме и да видим дали става за плячка.

На палубата царяха шум и суматоха. Кресяха се заповеди. Мъжете на входа се напругаха да видят и чуят всичко.

— Делмастро праща хора по въжетата — рече един от тях. — Май ще завием с няколко румба на север. Бързо.

— Няма нищо по-подозрително от внезапната промяна на курса, ако ни видят — рече Джабрил. — Тя иска да бъдем по-близо до курса

им, преди да ни забележат, за да изглежда естествено.

Минутите се нижеха. Локи примига и подпря гръб на познатата преграда. Щом нямаше да се действа незабавно, винаги имаше време за още няколко минути дрямка. Съдейки по стоновите и мърдането наоколо, не само той беше на това мнение.

След няколко минути — небето, което се виждаше през отдушника, бе добило бледосив цвят — го събуди гласът на лейтенант Делмастро от входа на долната крепост:

— ... засега там, където сте. До смяната на Червената със Синята вахта остават към пет минути, но отменяме редовните вахти заради нападението. Ще пратим Червените долу, съвсем разбити. Половината Сини ще се качат да ги сменят. Искаме да изглеждаме като търговски бриг, не като дебнещ хищник с грамаден екипаж.

Локи изпружи врат да погледне над сенчестите силуети наоколо. Току зад Делмастро в утринния полумрак той виждаше как моряци търкалят в средата на кораба големи бурета към левия парапет.

— Димни бурета на палубата! — провикна се една жена.

— Без открити пламъци на палубата! — извика Езри.

Никакво пушене. Само алхимични светлини. Предай нататък!

Минутите се нижеха и зората все повече се разгаряше, ала Локи усещаше как клепачите му натежават надолу. Въздъхна облекчено и...

— На палубата! — чу се вик от върха на фокмачтата. — Съобщете на капитана, че корабът е тримачтов и плава от северозапад към запад, с марсели.

— Ест, три мачти, северозапад към запад, марсели! — извика Езри. — Как плава?

— Крен дясно на борд, може би един румб назад.

— Продължавай да следиш. Още ли корпусът е зад хоризонта?

— Да.

— В момента, в който си вдигне фустите над хоризонта, надникни да ни кажеш какво има под тях. — Езри се върна при долната крепост и тупна мощно по преградата до входа. — Помиярска вахта, ставай! Разтъпчете се, бягайте на посраните въжета и се връщайте тука. Бързо! Съвсем скоро ще се бием или ще бягаме, и най-добре е червата ви да са наред.

Това не беше излизане като излизане — все едно ги изцеждаха през фуния. Изблъскаха Локи на палубата, той изви гръб и се протегна.

Същото направи и Джийн, а после застана до Делмастро. Локи вдигна вежда — дребничката лейтенантка като че проявяваше точно толкова търпимост към Джийн, колкото надменност — към него. Е, тъй да е, стига някой от двамата да получава сведения от нея, реши той.

— Наистина ли смяташ, че ще бягаме? — попита Джийн.

— Бих предпочела да не бягаме. — Делмастро се загледа през парапета, но дори и от мястото на Локи новият кораб още не се виждаше от палубата.

— Знаеш ли, сигурно там долу не можеш да видиш нищо — рече Джийн. — По-добре да те кача на раменете си.

— Шегичка с ръста — отбеляза Делмастро. — Забележително оригинално. Никога не съм чувала нищо подобно, откак се помня. За твоє сведение от сестрите ми най-високата съм аз.

— Сестри — повтори Джийн. — Интересно. Безплатно парченце от миналото ти?

— Мамка му! — навъси се тя. — Остави ме на мира, Валора, че тая сутрин имаме работа.

Мъжете се връщаха от посраните въжета. Сега натискът бе понамалял и Локи се качи по стълбите и се запъти и той да си свърши работата. Вече имаше достатъчно неприятен опит с пробиването на път с лакти към страната, от която духаше вятърът — лоши работи можеха да се случат при всякакъв вятър на тия откъм подветрената страна на дървената летва, която пресичаше бушприта на крачка-две от върха на носа. От нея висяха въжени стълбички като от миниатюрен люк. Локи стъпи на тях и разкопча брича си. Вълните се разбиваха в носа на бяла пяна и пръските им обливаха прасците му.

— Богове! — възкликна той. — Как може пикаенето да е такова приключение!

— Ей, на палубата! — чу се вик от фокмачтата. — Корабът е флейт! Кръгъл и дебел! Държи предишния курс!

— Под какво знаме?

— Знаме не се вижда, лейтенант!

Флейт. Терминът беше познат на Локи — търговски кораб със заоблена кърма и грозноват извит нос. Удобен за товарен превоз, но бриг като „Орхидеята“ можеше да танцува около него както си иска. Никой пират и никоя военна експедиция не би използвала подобен кораб. Успеяха ли да го придърпат, явно битката ги чакаше.

— Ха! — измърмори той. — А мене ме изловиха по без гащи.

5

Слънцето се издигна, разтопено, зад мишената им и очерта ниския черен силует с ален полукръг.

Локи бе застанал на колене на десния парапет на бака и се опитваше да не бие на очи. Той се взря нататък, затулил очи с длан от яркото сияние. Източното небе пламтеше в розово и червено. Морето беше като течен рубин, който се разтичаше около издигащото се светило.

Мръсен черен дим се вдигна откъм подветрената страна в средата на „Отровната орхидея“ — петно, широко няколко крачки, и нахлу злокобно в чистия утринен въздух. Лейтенант Делмастро сама се грижеше за димните бурета. „Орхидеята“ плаваше под марсели, главното и предното платно бяха свити. Това беше хем най-уместният избор на платна при този вятър, хем първата мярка, която щяха да вземат, ако корабът наистина гореше.

— Хайде, кретени нещастни! — възкликна Джийн. — Погледнете наляво де, в името на Переландро!

— Те може би ни виждат, обаче пет пари не дават — рече Локи.

— Не са сменили платната, иначе вахтата щеше да ни съобщи. Тези сигурно са най-заспалите, късогледни и тъпоумни педераста, които някога са опъвали платно на мачта.

— На палубата! — Гласът на вахтения на фокмачтата звучеше развълнувано. — Съобщете на капитана, че корабът завива ляво на борд!

— Колко е далече? — Делмастро се дръпна от димните бурета. — Към нас ли обръща?

— Не, завърта се около три румба.

— Искат да поогледат по-добре, обаче не бързат да скочат в хамака при нас — рече Джийн.

Откъм кварталдека се разнесе вик и малко по-късно Делмастро наду свирката три пъти.

— Помиярска вахта! Помиярската вахта на кварталдека!

Те се юрнаха назад покрай моряците, които вадеха добре смазани лъкове изпод платнените покривала и опъваха тетивите. Само около половината от обичайната вахта беше на палубата, както бе обещала Делмастро — онези, които подготвяха оръжията, бяха приклекли или се криеха зад мачтите и кокошарниците. Дракаша ги чакаше на парапета на кварталдека и щом пристигнаха, заговори на мига:

— Още имат време и място да обърнат курса. Това е флейт и аз се съмнявам, че при каквото и да било време биха успели дълго време да ни бягат, но могат да ни накарат да се поизпотим, докато ги настигнем. Шест-седем часа, предполагам, но кой иска да скучае толкова време? Ще се престорим на нает бриг, който гори, и ще видим дали ще ги подлъжем да постъпят с нас другарски.

Предложих ви шанс да се докажете и затова сега ще бъдете зъбците на капана. Вие ще се биете първи. Ако се вирнете — много добре за вас. Ако не искате да се биете, мушкайте се под бака и си стойте помиярска вахта, докато не приключим с тях.

Що се отнася до мен, тази сутрин се събудих гладна и имам намерение да завладея тази тлъста плячка. Кой от вас ще се бият за място на моя кораб?

Локи и Джийн вдигнаха високо ръце, и всички около тях също. Локи се огледа набързо и забеляза, че комай никой не смята да се откаже от този шанс.

— Хубаво — каза Дракаша. — Имаме три лодки, побиращи около трийсет души. Ваши са. Задачата ви е отначало да изглеждате невинни — не се отдалечавайте от „Орхидеята“. По сигнал се втурвате и атакувате от юг.

— Капитане, ами ако не успеем сами да го превземем? — попита Джабрил.

— Ако обстоятелствата са против вас, дръжте се здраво, за което и да е парче палуба, попаднало в ръцете ви. Аз ще докарам „Орхидеята“ и ще я връхлетим. Никаква част от товара на кораба не може да устои на сто души, втурнали се на борда.

„Чудна утеха ще е това за тези от нас, които вече са мъртви или умират“ — помисли си Локи. Едва сега бе осъзнал точно какво им предстои и усети как стомахът му се свива.

— Капитане! — провикна се един от вахтените на гротмачтата. — Корабът пусна талитански флаг!

— Може да лъжат — измърмори Джабрил. — Прилична заблуда. Ако ще плаваш под фалшив флаг флотата на Талишан си я бива. А в момента никой не воюва с тях.

— Но не е особено хитро — възрази Джийн. — Ако е охраняван, защо не плава непрекъснато под флага? Само някой, който си има причини за тревоги, крие знамето си.

— Да. Те и пиратите — ухили се Джабрил.

Капитан Дракаша се провикна към тълпата:

— Дел! Прати едно димно буре към десния парапет. Точно пред стълбите на кварталдека.

— Искате дим на ветрения парапет ли, капитане?

— Едно хубаво петно върху кварталдека — отвърна Дракаша. — Ако искат да си приказваме със сигнални знамена, трябва ни оправдание, че си трайкаме.

Дългурестият морски майстор, хванал руля на няколко стъпки зад Дракаша се прокашля шумно. Тя се усмихна и тогава явно ѝ хрумна нещо. Обърна се към един моряк отляво и каза:

— Извадете три сигнални знамена от сандъка и ги пуснете от кърмата. Жълто върху жълто върху жълто.

— „Всички души в опасност“ — рече Джийн. — Това си е жива свалка, „Ела тука“, няма шега!

— А аз си мислех, че е само сигнал за бедствие — рече Локи.

— Да беше прочел по-внимателно книгата. Три жълти знамена означават, че така сме загазили, че като на спасители законно им предоставяме право на всичко, което не носим у себе си. Каквото са спасили, е тяхно.

Делмастро и нейните моряци бяха нагласили димното буре на десния борд и го запалиха с кибрит. Сиви струи дим затрептяха и се заиздигаха над кварталдека подир черния облак, който се издигаше над подветрената страна. На хакборда двама моряци вдигаха три развети жълти знамена.

— Още вахтени горе и на парапета, за да помогнат на Мумчанс! — извика Дракаша. — Стрелците горе, един по един. Горе свалете оръжие. Гледайте да се скриете и си кротувате, докато не ви дам сигнал.

— Капитане! — провикна се отново вахтеният на гротмачтата. — Корабът зави, за да пресече пътя ни, и вдига още платна!

— Странно, колко им омекват душиците, като видят тоя сигнал!
— рече Дракаша. — Утгар!

Един все още млад вадран със зачервен избръснат череп и сплетена черна брада застана до лейтенант Делмастро.

— Скрий Паоло и Косета на долната палуба — нареди вамира.
— Ще предизвикаме спор.

— Ест — отвърна той и се втурна надолу по стълбите.

— Що се отнася до вас — обърна се отново Дракаша към помиярската вахта, — бравите и сабите са подредени до фокмачтата. Всеки да си избере и чакайте помощ, за да спуснем лодките на вода.

— Капитан Дракаша!

— Какво има, Равел?

Локи прочисти гърло и отправи наум молитва към Безименния тринайсети да му вдъхне увереност, че знае какво прави. Времето за жеста беше сега — ако сега не предприемеше нещо, за да възстанови поне малко престижа на Равел, щеше накрая да стане обикновен член на екипажа, отбягван паради провала в миналото. Ако искаше да постигне поне нещо в мисията си, трябваше да го уважават. А това означаваше, че трябва да извърши велика глупост.

— Аз съм виновен, че тези мъже едва не загинаха на борда на „Вестоносецът“! Те бяха моят екипаж и аз трябваше да се грижа по-добре за тях. Искам да ми се даде шанс да се погрижа за тях сега. Искам... първото място на лодката водач.

— Очакваш да ти предоставя да командваш атаката?

— Не да командвам — отрече Локи. — Само да се кача пръв на техния борд. Ако ще кървим, то нека моята кръв се пролее първа. Може и да спестя всичко, което може да последва.

— Което значи, че и аз съм с него. — Джийн положи закрилнически длан на рамото на Локи. — Където иде той, там и аз.

„Боговете да те благословят, Джийн“ — помисли си Локи.

— Ако толкова държиш да спреш стрела от арбалет, няма да ти преча — заяви Дракаша. Ала изглеждаше малко стъписана и щом тълпата започна да се разпръсва и се запъти напред, за да си избере оръжия, тя кимна едва забележимо на Локи.

— Капитане! — Лейтенант Делмастро излезе напред. Ръцете ѝ бяха изцапани със сажди от буретата чак над лактите. Докато

говореше, гледаше Локи и Джийн. — Но кой все пак ще командва лодката водач?

— Безплатно за всички, Дел! Ще сложа по един от Орхидеите във всяка лодка, за да ги варди. А какво ще прави помиярската вахта, като се качи на борда на кораба, това си е тяхна работа.

— Аз искам лодките.

Дракаша я изгледа и не каза нищо. Сивкав дим я обвиваше от кръста надолу.

— За мен нямаше никаква работа, когато завзехме „Вестоносецът“, капитане — побърза да каже Делмастро. — Всъщност не съм се забавлявала истински с плячка от цели седмици.

Дракаша изгледа косо Джийн и се намръщи.

— Копнееш да се поглезиш.

— Да. Но да има полза от това.

Дракаша въздъхна.

— Имаш лодките, Дел. Но да знаеш, че ще изпълним желанието на Равел.

„Превод: ако стрелят по теб, погрижи се той да поеме стрелата“ — помисли си Локи.

— Ти си дързък глупак, Равел — рече Джабрил. — Май едва ли не започвам пак да те харесвам.

— ... той поне може да се бие, поне това го знаем — чу Локи да обяснява един от другите мъже. — Трябваше да го видите как се разправи със стражата онази нощ, когато се качихме на „Вестоносецът“. Прас! Един малък удар, и онзи се прегъна на две. Тази сутрин той ще ни покаже това-онова, вие само почакайте.

Локи изведнъж много се зарадва, че вече е изпикал, каквото има за изпикаване.

В средата на палубата една по-възрастна морячка стоеше на вахта до малки бурета, пълни с обещаните брадви и саби. Джийн взе чифт брадви, претегли ги на ръка и погледна намръщено Локи, който се двоумеше над буретата.

— Наясно ли си изобщо какво правиш? — прошепна той.

— Нямам представа — отвърна Локи.

— Вземай си сабя и се опитай да изглеждаш спокоен.

Локи извади една сабя и я огледа, все едно беше доволен.

— Всички, които имат колани! — извика Джийн. — Вземете второ оръжие и го затъкнете в тях! Човек не знае кога ще му потрябва, на него или на някой друг.

Половин дузина мъже го послушаха. Той отиде при Локи и пак му прошепна:

— Стой плътно до мен. Просто... не се отделяй от мен и стой гордо. Те може и да нямат лъкове.

Лейтенант Делмастро се върна сред тях — беше сложила черната си кожена жилетка и предпазители, както и колана за оръжие, пълен с ножове. Локи забеляза, че закривените гардове на сабите ѝ са украсени, както изглеждаше, с парченца елдерглас.

— Дръж, Валора! — Тя подхвърли на Джийн един кожен боен предпазител за врат, а после вдигна косата си нагоре и шията ѝ се показа. — Помогни на момичето.

Джийн постави предпазителя на шията ѝ и го закопча отзад. Езри го подръпна, кимна и вдигна ръце.

— Слушайте! Преди да предприемем нападателен ход, вие сте здрави пасажери, сухоземни сноби, натоварени в лодките, за да отървете безценните си кожи!

Двама моряци обикаляха помиярската вахта и раздаваха изискани шапки, жакети от брокат и прочее труфила. Делмастро взе един копринен чадър за слънце и го набути в ръцете на Локи. — Дръж, Равел, това може и да отклони някоя беля.

Локи разтръска войнствено чадъра над главата си и хората се разсмяха нервно.

— Както каза капитанът, във всяка лодка ще има по един от Орхидеите, който да се погрижи лодките да се върнат на кораба, дори ако вие не се върнете — рече Делмастро. — Аз вземам Равел и Валора с мен с малката лодка от „Вестоносецът“, която вие ни дарихте. Заедно с теб и теб. — Тя посочи Стрева и Джабрил. — Каквото и да се случи, ние стигаме първи до кораба и се качваме първи на него.

Оскарл, боцманът, се появи заедно с няколко помощници, нарамили въжета, и започнаха да подготвят лодките за спускане на вода.

— И още нещо — продължи Делмастро. — Ако молят за милост — смилете се. Ако хвърлят оръжие — уважете това. Ако продължават да се бият, колете ги наред! А ако почне да ви става жал за тях, сетете

се кой сигнал се наложи да дадем, за да ги накараме да помогнат на горящ кораб.

6

Гледано откъм водата, за Локи илюзията за пожар беше пълна. Вече бяха запалили всички димни бурета. Подир кораба се носеше сивкавочерен облак, който бе обгърнал кварталдека. От време на време силуетът на Замира се мяркаше и слънчевите лъчи проблясваха по далекогледа ѝ, а после тя отново потъваше в мрака. Отряд моряци беше извадил в средата на кораба малки помпи и платнени маркучи (до перилата, където се виждаха най-добре) и поливаха със струи вода облаците дим, макар и всъщност просто да миеха палубата.

Локи седеше на носа на лодчицата и се чувстваше като глупак с чадъра в ръка и среброткания жакет, метнат на раменете му като наметало. Джийн и Джабрил бяха седнали на първата пейка за гребци, Стрева и лейтенант Делмастро — зад тях, а един дребосък на име Виторе, който си беше още момченце, клечеше на кърмата, за да поеме лодката, щом се качат на борда на флейта.

Сега любопитно заобленият, люшкац се корпус на кораба се виждаше съвсем ясно и беше насочен на север, малко встрани от тях. По преценка на Локи щяха да пресекат пътя на „Отровната орхидея“, или щяха да се разминат много наблизко, след десетина минути.

— Да почваме да гребем към нея — нареди Делмастро. — Те трябва вече да ни очакват.

Тяхната лодка и двете по-големи бяха спрели на около стотина крачки югоизточно от „Орхидеята“. Щом четиримата гребци в лодката водач загребаха на север, Локи видя как и останалите налегнаха веслата и ги последваха.

Клатушкаха се и се плъзгаха по високите една стъпка вълни. Слънцето беше изгряло и постепенно напичаше. Когато потеглиха от кораба, осмият час на сутринта се бе преполовил. Греблата скърцаха ритмично в жлебовете си. Сега плаваха наравно с „Орхидеята“, а новопоявилият се кораб беше отдалечен на около миля североизточно от тях. Ако флейтът уловеше вятъра, който духаше откъм вложения им капан, и се опитаеше да избяга на север, корабът щеше да спусне платна

и да го подгони. Ала ако се опиташе да избяга на юг, щеше да се наложи лодките да му пресекат пътя.

— Равел — обърна се Делмастро към Локи. — Ножиците са в краката ти. Виждаш ли ги?

Локи погледна надолу. Под седалката му се подаваше някакъв грозен уред с шарнир и две дървени дръжки, с които се задействаше метална челюст.

— Май че да.

— Лъковете не са ни най-големият проблем. Най-голямата беда ще е, ако спуснат мрежи бръсначи от борда — докато се катерим към палубата, ще бъдем накълцани на парченца. Ако са спуснати такива мрежи, трябва да изрежеш в тях пролука с тези ножици, за да се промъкнем през нея.

— Или да умра, докато се мъча да я изрежа — додаде той. — Май че схванах.

— Но добрата новина е, че спускането на мрежи бръсначи е страшна досада. И ако възнамеряват да пратят лодки и да качват пасажери, няма да ги пуснат изобщо. Ако успеем да се приближим достатъчно, преди да нападнем, те няма да имат време да ги спуснат.

— Какъв е сигналът за нападение?

— Няма да го пропуснеш, повярвай.

7

Замира Дракаша стоеше на десния парапет на кварталдека и поемаше чист въздух. Беше огледала през далекогледа приближаващия флейт. По късия и дебел форщевен имаше фино изработена украса, а високите му стени бяха изрисувани с доста своеобразен орнамент в златно и черно. Това беше на добро — щом корабът беше добре поддържан, вероятно на борда му имаше значителен товар и доста парици.

Двама офицери стояха на носа и оглеждаха техния кораб през далекогледите си. Дракаша им заръкомаха, както се надяваше — насърчително, но те не откликнаха.

— Е, добре — измърмори тя. — Много скоро ще започнете да любезничите!

По палубата на флейта, сега само на четвърт миля от тях, щъкаха дребни тъмни силуети. Платната му затрептяха, а корпусът му се издължи пред погледа на Замира — бягаха ли? Не, само убиваха скоростта, обърнаха един-два румба дясно на борд — готвеха се да приближат, но не прекалено. Забеляза отряд с помпа и маркуч в средата на кораба. Те насочиха струята нагоре и намокриха долните платна. Много разумно, когато се приближаваш до пожар в морето.

— Сигнален отряд, готови — нареди тя.

— Ест, капитане — отекна хор от гласове откъм обвитата с дим част на кварталдека.

Нейните лодки пореха вълните между двата кораба. Равел, най-отпред с чадъра, приличаше на тънка сребърна гъба с мека бяла шапка. Там беше и Валора, и Езри... По дяволите. Молбата на Езри не ѝ бе оставила избор — или трябваше да се съгласи, или да изглежда като глупачка в очите на помиярската вахта. Имаше да казва някои неща на това дребосъче... ако боговете дадат благословията си на Замира и върнат жива лейтенанта.

Тя огледа офицерите на флейта, които се бяха преместили от носа на левия парапет. Доста едри, както изглеждаше, и доста дебело облечени за тази жегата. Очите ѝ вече не бяха като преди двацет и пет години... дали не се оглеждаха изпитателно взаимно през далекогледите?

— Капитане? — обади се един моряк от сигналния отряд.

— Задръж — нареди тя. — Задръж... — Всяка секунда съкращаваше разстоянието между „Орхидеята“ и нейната жертва. Те забавиха ход и завиха, но дрейфът щеше да ги приближи още повече... и още повече. Един от тях посочи с пръст, после хвана другия за рамото и посочи пак. И двамата вдигнаха едновременно далекогледите.

— Ха! — извика Замира. Вече нямаша шанс да се измъкнат. Тя усети как се нахъсва и хъсът влива сила във всяка нейна тръпка и движение. Сякаш половината от годините паднаха от гърба ѝ. О, богове, в момента, в който осъзнаваха колко са прецакани, те винаги ставаха много милички. Замира затвори далекогледа, награби тръбата от палубата и се провикна към целия кораб:

— Стрелците, готови горе! Всички на палубата! Всички на палубата, на десния парапет! Загасете димните бурета!

„Отровната орхидея“ се разтърси — седем дузини моряци търчаха нагоре по стълбите, извираха от люковете, въоръжени и с брони, и надаваха крясъци. Стрелците излязоха иззад мачтите, коленичиха на платформите си и заредиха със стрели блестящите си лъкове.

Нямаше нужда Замира да вади отново далекогледа, за да види силуетите на офицерите и екипажа, които тичаха като луди по палубата на флейта.

— Да ги накараме да се напикаят в бричовете! — кресна тя. Нямаше нужда и от тръбата. — **РАЗВЕЙТЕ ЧЕРВЕНИЯ ФЛАГ!**

Трите жълти знамена, развяващи се над кварталдека, потрепериха и паднаха долу, право в сивата мъгла и над последните кълба черен дим се издигна голямо червено знаме, ярко като утринното слънце, надвиснало над буря.

8

— С готовност! — извика лейтенант Делмастро. — С готовност! — И кървавочервеното знаме се развя в цялото си великолепие над кърмата на „Орхидеята“, ордата пирати се разkreщя лудешки и първите се стълпиха покрай парапета на десния борд и трите лодки устремно запориха вълните.

Локи хвърли чадъра и връхната си дреха през борда и чак после се сети, че те струваха бая пари. Дишаше учестено и развълнувано и поглеждаше през рамо към бързо приближаващия се борд на флейта, дървена грамада, издигаща се над вълните като плаващ замък. О, богове мили, та той влизаше в битка! Ама какво му ставаше, мама му стара?

Локи прехапа бузите си, за да се съсредоточи, и се вкопчи в планшира толкова силно, че кокалчетата му побеляха. Проклятие, това не беше никакъв великодушен жест и той не можеше да си го позволи. Задиша дълбоко, за да се успокои.

Локи Ламора беше малък човек, ала Трънът на Камор беше по-велик от всичкото това. Тръна не го ловеше ни острие, ни магия, ни презрение. Локи се сети за Соколяра, кървящ в краката му. За Сивия

крал, загинал под ножа му. За богатствата, минали през пръстите му... и се усмихна.

Постепенно и предпазливо, той извади сабята си и я размаха във въздуха. Трите лодки вече почти бяха стигнали кораба — бели триъгълници, прорязващи морските води, само на минута от целта си. Локи смяташе да нападне, облякъл като костюм най-голямата лъжа в живота си. След малко можеше и да умре, но дотогава, в името на боговете, той беше Трънът на Камор. Шибаният капитан Орин Равел.

— Орхидеи! Орхидеи! — Локи застана като статуя на носа на лодката и размаха сабята си, все едно се готвеше да се нахвърли върху флейта сам и да пробие дупка в корпуса му. — Нападай плячката! Грабете! След мен, Орхидеи!! О, богати и по-умни от всички!

„Отровната орхидея“ се изплъзна от последните остатъци на пушека, устремните сиви очертания на кварталдека ѝ се показаха, сякаш изплъзнали се от хватката на някаква божествена призрачна ръка. Екипажът, струпал се на парапета, отново се развика, а после млъкнаха като един. Корабните платна затрептяха. Дракаша бързаше да смени курса и рязко да завие дясно на борд. Ако успееше, миг щеше да се залепи за левия борд на флейта така, че да може да се води бой с ножове.

Щом Орхидеите млъкнаха така внезапно, Локи за пръв път чу шумове откъм флейта — заповеди, паника, спорове, караници. А после един писклив, отчаян глас, излизащ от тръба за говорене, надвика всички:

— Спасете ни! В името на обичта на боговете, моля ви... Моля ви, елате и ни спасете!

— Мамка му. Обикновено ни посрещат малко по-различно — отбеляза Делмастро.

Локи нямаше време за мислене — вече бяха стигнали корпуса на флейта и се блъскаха в мократа дъсчена стена на подветрената ѝ страна. Корабът се беше накренил леко и създаваше илюзията, че ще се прекатури и ще ги потопи. По чудо, ванти и мрежа за изкачване бяха съвсем наблизко. Локи скочи върху мрежата, вдигнал меч.

— Орхидеи! — кресна той, докато се катереше по грубите, мокри конопени въжета, обзет от възторга на страха.

— Орхидеи! След мен!

Мигът на истината — лявата му ръка напипа палубата над възжената стълба. Скърцайки със зъби, той замахна нагоре със сабята, тромаво, ала свирепо — някой можеше да причаква на края на палубата. После се изкатери горе, претърколи се под парапета, само на няколко крачки от входа към палубата и се изправи, олюлявайки се, на крака, пицейки безумно.

Цялата палуба беше в хаос, но нищо не беше насочено към него. Нямаше нито мрежи бръснари, нито стрелци, нито стени от издигнати мечове в очакване да посрещнат нападателите. Моряци и жени търчаха панически насам-натам. Изоставен пожарен маркуч лежеше в краката на Локи като мъртва кафява змия, гъргореше и бълваше морска вода, която се разтичаше в локва.

Един моряк притича през локвата и се блъсна в него като млатило. Локи вдигна сабя, матросът се сви и разпери ръце, за да покаже, че са празни.

— Опитяхме се да се предадем! — изпъшка той. — Опитяхме. Но те не ни дават. Богове, помогнете ни!

— Кой! Кой не ви дава да се предадете?

Морякът посочи към издигнатия кварталдек на кораба и Локи рязко се извърна нататък.

— По дяволите! — прошепна той.

Бяха поне двайсет, всичките мъже, водени по един и същи калъп. Загорели от слънцето, яки, мускулести, с прилежно подстригани бради и коси до раменете, овързани с наниз от тракаци мъниста. Главите им бяха увити с яркозелени тюрбани. От миналия си опит знаеше, че онова, което приличаше на тънки тъмни ръкави, покриващи ръцете им, всъщност бяха свещени писания, татуирани толкова нагъсто с черно и зелено мастило, че се губеше всяка следа от кожата отдолу.

Джеремитски Избавители. Религиозни манияци, които вярваха, че са единственото възможно спасение за греховете на прокълнатия им остров. Те живи се жертваха за джеремитските богове, скитаха по света на групи от изгнаници и бяха любезни като монаси, докато някой — който и да е, не ги заплашеше.

Свещената им клетва беше да убиват или да бъдат убити, когато подхождат към тях насилнически; да умрат с чест за Джерем или да унищожат безжалостно всеки, вдигнал ръка срещу тях. И всичките бяха впили очи в Локи.

— Неверникът предлага червено пречистване! — Избавителят начело на групата посочи Локи и вдигна тоягата си от вещерско дърво, обкована с медни гвоздеи. — Да измием душите си с варварска кръв!

Вдигнали високо оръжие, те се втурнаха по стълбите на кварталдека и заприиха дах по тях, втренчени в Локи, като не спираха да демонстрират как всъщност пицят безумците. Един моряк се опита да се дръпне от пътя им, те го повалиха и черепът му се пръсна като пъпеш под тоягата на водача. Останалите стъпкаха тялото му.

Локи не можа да се сдържи. Зрелището на тази настъпваща, калена в бой и напълно обезумяла смърт така надхвърляше всичко, което бе преживял досега, че той избухна в стреснат смях. Страх го беше до мозъка на костите и това му даде една внезапна и абсолютна свобода. Той вдигна единствената си безполезна сабя и се втурна в контраатака, лек като прах по вятъра, с вик:

— Елате! Изправете се срещу Равел! Боговете ви пратиха гибел, КОПЕЛДАЦИ!

И щеше да умре няколко мига по-късно. Обаче Джийн, както винаги, имаше други планове.

Джеремитският водач врххлетя върху Локи — беше два пъти на бой колкото него, фанатик убиец, а по издигнатата му тояга блестяха кръв и медни гвоздеи. А после изведнъж на мястото на лицето му се появи брадва — дръжката ѝ щръкна от разцепената очна орбита. Ударът — не на тоягата, а на внезапно превърналото се в безчувствен труп тяло, тръшна Локи на палубата и изкара въздуха от дробовете му. Топла кръв пръсна по лицето и шията му и той се напрегна яростно да се измъкне изпод треперещото тяло. Палубата около него изведнъж се изпълни със силуети, които ритяха, тропаха, кряскаха и падаха.

Светът се разпадна на несвързани образи и усещания. Локи едва имаше време да ги подреди, докато те се нижеха пред погледа му.

Брадви и копия, прицелени в него, се забиваха в тялото на джеремитския водач. Отчаян нападна със сабята, и шокът от удара, когато тя потъна в незащитено място на бедрото на Избавител. Джийн го вдигна на крака. Джабрил и Стрева издърпваха още Орхидеи на палубата. Лейтенант Делмастро, която се биеше редом с Джийн, превърна лицето на един Избавител в червена каша с инкрустирания със стъкло гард на едната от дагите ѝ. Сенки, движения, разнбой от крясъци.

Невъзможно беше да стоиш до Джийн — натискът на гъстата тъпла от Избавители бе твърде мощен и върху него се сипеха твърде много удари. Един строполил се труп отново събори Локи и той се претърколи наляво, като размахваше трескаво, на сляпо сабята. Палубата и небето се завъртяха покрай него и изведнъж той се затъркаля във въздуха.

Решетката на главния товарен люк беше махната.

Локи отчаяно се стегна и се търкулна надясно точно преди да падне вътре. Бърз поглед в трюма му разкри и там трима Избавители. Той се изправи със залитане и моментално бе нападат от още един джеремит; парирайки удар след удар, Локи отстъпи вляво и се опита да се отдалечи от ръба на товарния люк. Не стана — появи се втори противник, вдигнал в готовност омазаното си с кръв копие.

Локи знаеше, че никога не би успял да пребори или отблъсне и двамата със зейнал отвор до краката му. Той бързо се замисли. Когато започна атаката, екипажът на флейта в момента вадеше тежка бъчва от трюма на главната палуба. Бурето, с диаметър четири-пет стъпки, висеше в мрежа над отвора на товарния люк.

Локи се хвърли диво към двамата си противници с единственото намерение да ги накара да отстъпят назад. После се завъртя на пети и скочи, като вложи в скока цялата си сила. Вряза се с глава в увисналото буре, вкопчи се в мрежата и зарита с крака като човек, който ходи по вода. Изкатери се отгоре на бурето и то се люшна като махало.

Оттам за кратко му се откри приличен изглед към ставащото. Все повече Орхидеи се втурваха в боя откъм левия борт на кораба, а Делмастро и Джийн изтласкваха основната част от Избавителите назад към стълбите на кварталдека. Страната, откъм която беше Локи, представляваше вихрушка от преплетени един в друг противници — зелени тюрбани и голи глави над всевъзможни оръжия.

Изведнъж джеремитът с копието го нападна и острието от закалена стомана се заби в дървото на педя от крака му. Локи замахна със сабята и осъзна, че увисналото му във въздуха убежище е далеч по-несигурно, отколкото се надяваше. Отдолу се носеха крясъци — Избавителите в трюма го бяха забелязали и възнамеряваха да действат.

От него зависеше да ги изпревари с някое безумие.

Той скочи нагоре, вкопчен в едното от въжетата, на които бурето висеше от макаратата, и избягна второ нападение с копието. Нямаше

смисъл да се опитва да реже всички въжета спускащи се надолу към такелажата. Това можеше да отнеме минути. Опитва се да си спомни типове въжета и скрипки, които Калдрис му беше набил в главата. Очите му се стрелнаха по обтегнатото между макаратата и захващащата скоба в единия край на товарния люк въже. Да — това въже минаваше над палубата и потъваше под биещата се тълпа. Щеше да стигне до кабестана и ако го прережеха...

Скърцайки със зъби, той замахна и го удари със силната част на острието и усети как то се врязва в конопа. Една брадва изсвистя покрай рамото му на разстояние колкото малкия му пръст. Той удари по въжето пак и пак, влагайки в удара всичката си сила. На четвъртия удар то изпука, разнищи се и се скъса на две под тежестта на бурето. Локи, яхнал бурето и стиснал здраво очи, падна долу в трюма. Някой изкрещя и му спести усилието сам да крещи.

Бурето се удари в пода с гръм и трясък и инерцията бутна Локи върху него. Брадичката му се врязва в дъските, той отхвърча настрани и тупна на палубата недостойно, като чувал. Топла течност със силен мирис го обля — бира. Бурето се изливаше.

Локи се изправи със стон на крака. Един от Избавителите не беше сколасал да се измести навреме и се подаваше изпод бурето. Ясно си личеше, че е мъртъв. Другите двама, съборени на земята, замаяно търсеха опипом оръжията си.

Той закуцука към тях и им преряза гърлата още преди да го видят, че се е изправил. Това не беше бой, а работа на крадец и Локи го извърши машинално. После примига и се огледа за нещо, с което да почисти острието — стар, превърнал се във втора природа навик на крадец, заради който едва не загина.

Тежка тъмна сянка цопна в бирата до него. Един от джеремитите, който го тормозеше отгоре — онзи с копие, бе скочил в трюма от височина шест-седем стъпки. Но излялата се бира бе коварна — щом се приземи, краката му се подхлъзнаха и той се катурна на гръб. Хладнокръвно и смирено, Локи заби сабята си в гърдите му и изтръгна копие от ръцете на умиращия.

— Пиенето те довърши — прошепна той.

Борбата горе продължаваше. Засега Локи беше сам в трюма със своята калпава малка победа.

Четирима мъртви и той ги беше измамил до един — използва късмета, изненадата и най-обикновено шмекеруване, за да постигне нещо, невъзможно в пряк бой. Знанието, че те нямаше да го пощадят, нито да приемат пощада, би трябвало да го улесни, но буйството и невъздържаността отпреди няколко минути съвсем си бяха отишли. В края на краищата Орин Равел беше измама и той отново си беше чисто и просто Локи Ламора.

Той се метна зад една купчина платно и мрежи и се подпря на копието, докато спре люлеенето.

— Богове на небесата!

Локи си избърса устата. Джабрил и още двама Орхидеи увиснаха последователно на ръба на отвора и тупнаха в трюма. Като че не го бяха видели как повръща.

— Четирима! — продължи Джабрил. Плитък удар по гърдите беше разрязал туниката му. — Майната ми, Равел. А си мислех, че заради Валора ще се подмокря от уплах.

Локи пое дълбоко дъх, за да се успокои.

— Жером. Той добре ли е?

— Преди малко беше. Видях ги да се бият на кварталдека заедно с лейтенант Делмастро.

Локи кимна, после посочи назад с копието.

— Каютата на кърмата — каза той. — Следвайте ме. Да приключим с това.

Поведе ги бегом по главната палуба на флейта, като разбутваше по пътя си невъоръжени уплашени моряци.

Бронираната врата на задната каюта беше затворена и зад нея Локи чуваше шум от трескава дейност. Той издумка по вратата.

— Знаем, че сте вътре! — кресна и се обърна към Джабрил с уморена усмивка. — Това изглежда ужасно познато, нали?

— Няма да влезете през тази врата! — приглушено се чу вик отвътре.

— Напъни я с рамо — рече Джабрил.

— Нека първо се опитам да приложя дяволска хитрост — отвърна Локи, а после повиши глас. — Първо, тази врата може да е бронирана, но прозорците на кърмата са стъклени. Второ, докато отброя до десет, отворете шибаната врата, иначе ще избия всички

оцелели мъже и жени от екипажа на кварталдека. Ще можете да слушате, докато вършите каквото си вършите там вътре.

Мълчание. Локи отвори уста и понечи да започне да брои, но изведнъж, с дрънченето и тракането на тежки механизми, вратата се отвори със скърцане и на нея се появи нисък мъж на средна възраст с дълъг черен кафтан.

— Моля ви, недейте — каза той. — Предавам се. Още по-рано щях да се предам, но Избавителите не позволяваха. Прогониха ме тук, долу, и аз се заключих. Убийте ме, ако искате, но пощадете екипажа ми.

— Я без глупости — отвърна Локи. — Ние не убиваме хора, които не оказват съпротива. Но вероятно да сме наясно, че не си пълен боклук, е хубаво. Капитанът на кораба, предполагам?

— Анторо Нера на вашите услуги.

Локи го сграбчи за реверите и го помъкна към стълбата, водеща към горната палуба.

— Да се качим горе, мастер Нера. Мисля, че се оправих с вашите Избавители. Но какво търсеха те на борда, по дяволите? Пътници ли бяха?

— Охрана — измънка Нера. Локи се закова на място.

— Вие такъв тъпак ли сте, ебати, че да не знаете, че ще побеснеят на мига, щом някой размаха свада под носа им!

— Аз не ги щях! Собствениците настояха. Избавителите работят само срещу храна и превоз и собствениците решиха... че може би те ще подплашат всеки, който си търси белята.

— Чудесна теория. Но върши работа само ако обявите присъствието им. Ние не знаехме, че са на борда, докато те не ни нападнаха в шибана фаланга.

Локи се изкачи по стълбата, влачейки Нера подире си, а след него — Джабрил и останалите. Излязоха на кварталдека на ярката сутрешна светлина. Един от мъжете сваляше знамената на флейта, затънал до колене в трупове.

Бяха поне дузина — предимно Избавители, с развети зелени тюрбани и странно доволни изражения. Но тук-там имаше и по някой злочест моряк, а пред стълбището лежеше Аспел с разкъсани и окървавени гърди.

Локи се оглеждаше като обезумял и въздъхна, щом най-сетне забеляза Джийн, явно невредим, наведен над десния парапет. Лейтенант Делмастро седеше в нозете му с разпусната коса, а по дясната ѝ ръка се стичаше кръв. Локи видя как Джийн откъсна ивица плат от долния край на собствената си туника и започна да превързва една от раните ѝ.

Нещо го бодна — изпитваше и облекчение, и тъга. Обикновено след битка Джийн сглобяваше него от кървави парчета. Беше се дръпнал от Джийн в разгара на битката поради крайно спешна необходимост. И осъзна странното си безпокойство, че Джийн не го е последвал безмилостно по петите, загрижен за него, както винаги.

„Не се прави на магаре — помисли си той. — Джийн си има свои проблеми, да му се не види.“

— Жером — каза той.

Джийн рязко извърна глава и звукът „А“ едва не се откъсна от устните му, но той успя да се овладее.

— Орин! Колко зле изглеждаш! О, богове, добре ли си?

Зле? Локи погледна надолу и откри, че дрехите му са почти изцяло подгизнали в кръв. Прокара ръка по лицето си. Онова, което бе взел за пот или бира, боядиса дланта му в червено.

— Не е моя — каза той. — Предполагам.

— Тъкмо щях да тръгна да те търся — обясни Джийн. — Езри... Лейтенант Делмастро...

— Ще се оправя — изпъшка тя. — Едно копеле се опита да ме удари с бизанмачта. Джийн ми изкара въздуха.

Локи забеляза една от големите тояги с медни гвоздеи да лежи на палубата до нея, а малко по-назад — мъртъв Избавител, от чието гърло стърчеше една от сабите на Делмастро, които нямаше как да се сбъркат.

— Лейтенант Делмастро, доведох капитана на кораба — осведоми я Локи. — Позволете да ви представя Анторо Нера.

Делмастро отбутна ръцете на Джийн и изпълзя по-напред, за да вижда по-добре. От раните по челото и по устните ѝ течеше кръв.

— Мастер Нера. Добре заварили. Аз представям оцелялата страна, въпреки изгледите за противното. — Тя се усмихна и избърса кръвта над очите си. — След като завземем кораба ви, аз ще отговарям

за оплячкосването му, така че не ме ядосвайте. И като го казах, кой е този кораб?

— „Земеродно рибарче“ — отвърна Нера.

— Товар и крайна цел?

— Тал Верар, с подправки, вино, терпентин и фина дървесина.

— И към това — тлъста пачка джеремитски Избавители. Не, млък, по-късно ще обясните. Богове, Равел, ти явно си имал много работа.

— Много сте права, заеби — обади се Джабрил и го тупна по гърба. — Уби в трюма четирима, сам-самичък. Яхна буре бира и падна върху единия, а останалите трябва да е избил в ръкопашен бой. — Той щракна с пръсти. — Ей така!

Локи въздъхна и усети как бузите му се сгряват. Посегна и върна малко от кръвта обратно там, където я беше забърсал.

— Е, няма да кажа, че не съм изненадана, но съм доволна — рече Делмастро. — Равел, ти не ставаш и за лодкар на рибарска лодка, но можеш да водиш отряд за превземане на абордаж, когато си поискаш. Мисля, че току-що изкупихме греховете на половин Джерем.

— Твърде сте любезна — отвърна Локи.

— Мога ли да те помоля да приведеш този кораб в ред? Да разчистите екипажа от палубата и да ги сложите под стража под бака.

— Мога. Тя ще се оправи ли, Жером?

— Удариха я и малко я раниха, но...

— И по-зле съм била — рече тя. — И по-зле съм била, и със сигурност съм си го върнала. Върви с Равел, ако желаш.

— Аз...

— Не ме предизвиквай да те ударя. Ще се оправя.

Джийн се изправи и отиде при Локи, а той леко побутна Нера към Джабрил.

— Джабрил, би ли придружил новия ни приятел до бака, докато ние с Джером съберем останалия му екипаж?

— Ест, с удоволствие.

Локи поведе Джийн надолу по стълбите на кварталдека към плетеницата от тела по средата на кораба. Още Избавители, още членове на екипажа... и петима-шестима от мъжете, които беше измъкнал преди три седмици от Обветрената скала. Чувстваше се

неловко под втренчените погледи на всички оцелели. Долавяше откъслеци от разговорите им:

— ... и се смееше...

— Видях го, като се качих горе. Нападна ги сам-самичък...

— Никога не съм виждал такова нещо! — Това беше Стрева, чиято лява ръка висеше счупена. — И се смееше ли смееше. Страх не знае, неговата мама!

— ... боговете ви пратиха гибел, копелдаци! Така им каза. Чух го...

— Прави са, знаеш ли — прошепна Джийн. — Виждал съм те да проявяваш и храброст, и лудост, ама това... това беше...

— Пълна щуротия, в която нямаше капка храброст. Бях съвсем откачил, ясно? Щях да се насера от страх и просто не знаех какво правя.

— Но в трюма долу...

— Единия го премазах с бурето — обясни Локи. — На другите двама им резнах гърлата, докато бяха още зашеметени. Последният беше така любезен да се подхлъзне в бирата и да ме улесни. Същото, както винаги, Джийн. Никакъв воин не съм аз.

— Но сега те си мислят, че си. Изигра го.

Намериха Мал, прислонен до гротмачтата и неподвижен. Дланите му бяха склучени около меча, забит в корема му, сякаш се опитваше да го опази. Локи въздъхна.

— В момента изпитвам към всичко това смесени чувства, би могло да се каже.

Джийн коленичи и затвори очите на Мал.

— Знам за какво говориш. — Той се умълча, явно преценяваше думите си, преди да продължи. — Имаме сериозен проблем.

— Нима? Ние и проблеми? Ама какви ги приказваш?

— Тези хора са наши хора. Крадци. Несъмнено и ти го виждаш. Не можем да ги продадем на Страгос.

— Значи ще умрем.

— И двамата сме наясно, че Страгос и без това смята да ни убие.

— Колкото по-предани сме му, толкова по-близо сме до изпълняването на някаква част от нашата мисия и до истинска противоотрова — рече Локи. — Колкото повече протакаме, толкова по-

голяма е възможността той да се измъкне... и ние да можем да предприемем нещо.

— Можем да предприемем нещо, като подкрепим своите. Огледай се, в името на всички богове! За да живеят, тези хора крадат, нищо друго не правят! Те — това сме ние. Заветите, според които живеем...

— Я не ми чеши на мен нотации за благонравие, майната му!

— Защо не? Явно имаш нужда.

— Аз си изпълних дълга към мъжете, които доведохме от Тал Верар, Джийн. Но те, както и всички тези хора, са чужди хора. Възнамерявам да накарам Страгос да реве за стореното от него, и ако за да го постигна, трябва да пожертвам тях, в името на всички богове, аз ще ги пожертвам. Като нищо!

— Богове! — прошепна Джийн. — Я се чуй какво приказваш! А аз си мислех, че аз съм каморец. Ти си чистата същина на камореца! Преди миг без малко да се разплачеш за тия хора, а сега си готов да ги издавиш, само за да си отмъстиш!

— За да си отмъстим — поправи го Локи. — За живота ни.

— Трябва да има и друг начин.

— И какво предлагаш? Да си стоим тука? Да прекараме няколко весели седмици на Островите на призрачните ветрове и после любезно да пукнем?

— Щом трябва — отвърна Джийн.

„Отровната орхидея“ със спуснати платна се приближи до кърмата на „Земеродно рибарче“ и застана до него, спирайки вятъра. Мъжете и жените по парапета му нададоха три буйни, ликуващи кръска, всеки по-силен от предишния.

— Чухте ли? Те не поздравяват помиярската вахта, а своите — рече Джийн. — Сега сме свои. Част от всичко това.

— Те са чуж...

— Не са чужди — изпревари го Джийн.

— Е... — Локи погледна назад, към лейтенант Делмастро. Тя беше станала и поела кормилото на „Земеродно рибарче“. — Може би някои от тях са ти по-малко чужди, отколкото на мен.

— Ей, чакай мал...

— Прави, каквото трябва, за да си запълваш времето тук — навъси се Локи. — Но не забравяй откъде си дошъл. Страгос е наша

работа. Да го победим, е наша работа.

— Да си запълвам времето? Да си запълвам проклетото време?
— Джийн вдъхна ядно, сви юмруци и за миг сякаш се готвеше да награби Локи и да го разтресе. — Богове, разбрах какво се гърчи под кожата ти. Виж, ти може да си се примирил, че жената, която смяташ за единствена, я няма от години. Но толкова отдавна си се прецакал, че май вече си въобразяваш, че и целият свят спазва твоите навици.

Локи сякаш го промушиха с нож.

— Джийн, недей изобщо да...

— Защо не? Защо не? Мъкнем безценното ти страдание с нас като шибана свещена реликва! Не говори за Сабета Белакорос. Не говори за игрите. Не говори за Джасмер, за Еспара и за всичките ни заговори. Живях с нея девет години, също като теб, и се преструвах, че тя изобщо не съществува, за да не те разстройвам! Е, аз не съм като теб. Не ми допада да живея като скован от обет монах. Имам си живот и извън проклетата ти сянка!

Локи отстъпи назад.

— Джийн, аз не... Не съм...

— И престани да ме наричаш Джийн, мама му стара!

— Разбира се — рече хладно Локи. — Разбира се. Ако продължим, завинаги ще излезем от роля. Мога да падна по-долу и да забърша някоя по-долна. А ти се връщай при Делмастро, че ако пусне руля, няма да може да се държи на крака.

— Ама...

— Марш! — изкомандва Локи.

— Добре. — Джийн се обърна и тръгна, но спря за последен път. — Но разбери — аз не мога така. И в гибелта ще те последвам, и ти го знаеш, но не мога да прееба тези хора, пък било то и заради самите нас. И макар и да си мислиш, че е заради нас... аз не мога да го позволя и на теб.

— Какво значи това, по дяволите?

— Значи, че имаш много да размишляваш — отвърна Джийн и се изнесе с тежка крачка.

Малки групи моряци бяха започнали да се прехвърлят на борда от „Орхидеята“. Утгар притича до Локи, зачервен от възбуда, начело на група, понесла въжета и скоби, за да закачат корабите един за друг.

— Сладки Същини, Равел, току-що разбрахме за Избавителите — рече той. — Лейтенантът ни разказа какво си сторил. Изумително, мамка му! Добре си си свършил работата!

Локи погледна тялото на Мал, подпряно на гротмачтата, и гърба на Джийн, който вървеше към Делмастро, протегнал ръце да я подкрепи. И без да го е грижа кой го гледа, той метна сабята към палубата, тя се заби в дъските и затрепери.

— Да бе — рече той. — Май пак печеля. Ура за победителите.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА ИНАЧЕ — ЦЯЛАТА ИСТИНА

1

— Доведете пленниците! — изкомандва капитан Дракаша.

На палубата на „Отровната орхидея“ беше среднощ и корабът стоеше на котва под звездното небе. Луните още не бяха изгрели. Дракаша стоеше на парапета на кварталдека, осветен от алхимични лампи, увила се с насмолен брезент вместо наметало. Косата ѝ бе покрита с нелепа вълнена перука, смътно напомняща за церемониалното украшение за глава на верарски магистрат. Цялата палуба бе препълнена със сенки на моряци, а на малкото открито пространство по средата стояха пленниците.

Деветнайсет мъже от „Червеният вестоносец“ бяха оцелели в сутрешната битка. Сега всичките деветнайсет стояха в средата на палубата — неловка групичка с вързани ръце и крака. Локи се промъкна напред зад Джийн и Джабрил.

— Писарю — рече Дракаша. — Докарал си ни жалка паплач.

— Действително жалка паплач, госпожо съдия. — Лейтенант Делмастро излезе пред капитана, стиснала свитък и също с нелепа перука.

— По-жалка глутница разпасани скопени помияри не съм виждала. Но все пак, предполагам, сме длъжни да ги съдим.

— Действително сме длъжни, госпожо.

— В какво са обвинени?

— В цяла ектения от престъпления, от която кръвта се сгъстява до мармалад. — Делмастро разгъна свитъка и зачете на висок глас. — Отказ на любезното гостоприемство на Архонта на Тал Верар по своя воля. Умишлено бягство от отличните условия, осигурени в Обветрената скала. Кражба на плавателен съд с изявеното намерение да го ползват за пиратство.

— Позор!

— Точно така, госпожо съдия. Следващото обаче е много объркващо: някои са обвинени в метеж, а други — в некадърност.

— Едни така, а други онака? Писарю, не можем да търпим безредие! Просто обвинете всичките във всичко.

— Разбрано. Метежниците вече са некадърни, а некадърниците — метежници.

— Отлично. Твърде отлично и твърде авторитетно. Няма съмнение, че трябва да ме цитират в книгите.

— Във важни книги при това, госпожо.

— За какво още трябва да отговарят тези отрепки?

— Нападение и кражба под червения флаг, госпожо съдия. Въоръжено пиратство в Пиринчено море на двацет и първи от настоящия месец фестал тази година.

— Долно, уродливо и достойно за презрение! — провикна се Дракаша. — Запишете в протокола, че направо ще припадна! Кажете ми има ли някой, който да вземе думата в защита на пленниците?

— Никой, госпожо, защото те нямат пукнат грош.

— Аха. Тогава според чии закони те настояват за правото на защита?

— Според ничии, госпожо. Няма власт на земята, която би се застъпила за тях и би им помогнала.

— Жалко и съвсем очаквано. Ала без твърдото ръководство на висшестоящите може би е нормално, че тия плъхове са бягали от благочестието като от заразна болест. Може би има някакъв малък шанс за снизхождение.

— Надали, госпожо.

— Остава една дреболия, която може да свидетелства и действителната им природа. Писарю, можеш ли да ни опишеш природата на техните помощници и съюзници?

— Твърде живо, госпожо съдия. Те по своя воля са се съюзили с началниците и екипажа на „Отровната орхидея“.

— Богове на небесата! — провикна се Дракаша. — „Отровната орхидея“ ли казахте?

— Действително това казах, госпожо.

— Те са виновни! Виновни по всички обвинения! Виновни и в най-малката подробност, виновни до най-крайната възможна степен на

човешката вина! — Дракаша дръпна перуката си, запокити я на палубата и започна да скача върху нея.

— Отлична присъда, госпожо!

— Присъдата е определена от съда, свещен по право и непоколебим в решението си: за морски престъпления да бъдат дадени на морето! Дръпнете ги настрани! И дано боговете не бързат да помилват душите им.

С ликуващи крясъци екипажът се юрна от всички посоки и се скупчи около пленниците. Едни забутаха, а други задърпаха Локи към входа на бакборда. Там на палубата, върху едно платно и прикрепена за него по ръбовете, беше просната мрежа. Натикаха бившите Вестоносци върху нея и ги задържаха там, а няколко десетки моряци под командата на Делмастро отидоха при кабестана.

— Подгответе се за изпълнение на присъдата — нареди Дракаша.

— Вдигай! — извика Делмастро.

Между долните части на фокмачтата и гротмачтата бе прикрепена мрежа от въжета и скрипци. Моряците завъртяха кабестана, ръбовете на мрежата се вдигнаха нагоре и Орхидеите, които държаха пленниците, се отдръпнаха. След няколко мига бившите Вестоносци се издигнаха над палубата, натъпкани в мрежата като животни в капан. Локи се вкопчи в грубите върви, за да не се подхлъзне сред масата от преплетени крайници и тела. Блъскаха се и ругаеха — общо взето, съвсем безполезно, а мрежата се прехвърли през парапета и се люшна леко в мрака на петнайсет стъпки над водата.

— Писарю, екзекутирайте пленниците — нареди Дракаша.

— Ест! Пуснете ги долу!

„Няма да го направят!“ — помисли си Локи точно в мига, в който го направиха.

Пълната с пленници мрежа падна надолу и от гърлата на мъжете, водили в относително мълчание убийствената битка на борда на „Земеродно рибарче“, неволно се изтръгнаха скимтене и писъци. Ръбовете на мрежата се поотпуснаха и поне имаше място да се блъскат и препъват, когато паднаха във водата — или по-точно върху странно поддаващата бариера от мрежа и платно, под която водата беше като възглавница.

Потъркаляха се — безредна, крещяща маса, докато краищата на капана им се отпуснаха върху вълните и топлата тъмна вода се застича покрай тях. За един кратък миг Локи наистина бе обзет от паника — и как да не бъде, щом възлите около ръцете и краката му си бяха съвсем истински. Но след няколко мига краищата на подплатената мрежа отново се вдигнаха нагоре и се вдигнаха над океанската повърхност. Водата, която загреба тя заедно с пленниците, стигаше до кръста на Локи и сега платното съдържаше нещо като затворена локва, из която газеха.

— Всички добре ли са? — Това беше Джийн. Локи видя, че се е хванал за ръба на мрежата точно срещу него. Между тях половин дузина мъже се блъскаха и пляскаха във водата. Локи осъзна, че Джийн се чувства съвсем добре на мястото си, и се навъси.

— Веселба, мама му стара — смънка Стрева, подпрял се на една ръка. Другата бе привързана с груба превръзка на гърдите му. Неколцина бивши Вестоносци имаха счупени кости и почти всичките — рани и охлузвания, но не пощадиха и не изключиха от ритуала никого заради болезните му.

— Госпожо съдия! — Локи чу гласа на Делмастро и вдигна очи. Лейтенантът се взираше в тях от входа на бакборда с фенер в ръка. Мрежата се люшкаташе във водата на три-четири стъпки от тъмния корпус на „Орхидеята“. — Госпожо съдия, те не се дават!

— Какво? — Дракаша застана до Делмастро, отново нахлупила перуката на главата си, още по-накривена отпреди. — Копеленца малки невъзпитани! Как смеете да губите времето на съда с този нелеп отказ да бъдете екзекутирани! Писарю, помогни им да се удавят!

— Ест, госпожо, незабавна помощ за удавяне! Помпите, готови! Помпите, помпай!

Двойка моряци застанаха на парапета и издърпаха помежду си брезентовия маркуч. Локи се обърна точно когато топлата солена вода рухна върху всички. „Не е чак толкова зле“ — помисли си той само мигове преди нещо много по-твърдо от водата да го шляпне болезнено по главата.

Бомбардировката с новото унижение — намазани със смазка кълчища, както бързо разбра Локи — беше всеобща и енергична. Моряците се бяха наредили на парапета и замеряха затворените в мрежата пленници със същински дъжд от парцали и върви, издаващи

познатата ненавистна воня на същата онази смазка, с която няколко сутрини беше мазал мачтите. Нападението продължи няколко минути и накрая Локи нямаше представа къде свършва смазката и къде почваха дрехите му, а водата в малкото им ограждение се покри с хлъзгав слой от гадост.

— Не е за вярване! — провикна се Делмастро. — Госпожо съдия, още са живи!

— И не са се удавили?

Замира отново се появи на парапета и тържествено свали перуката си.

— Проклятие! Морето отказва да ги приеме. Налага се да ги върнем на борда.

След малко въжетата горе се натегнаха и малкият затвор от мрежа и платно се издига над водата. И май че тъкмо навреме, защото Локи усети как под нозете му нещо грамадно и мощно се отърка в бариерата, и потръпна. След мигове те милостиво се издигнаха над вълните и, със скърцане, продължаваха постепенно да се издигат.

— Освободете макарата! — извика Делмастро.

Локи мярна как една дребна жена се изкатери по оплетените въжета горе и измъкна задържащия лост от голямата дървена макара, на която бе окачена мрежата. Локи разпозна кръглия метален лагер вътре в макарата — обилно смазан, той позволяваше дори неудобни, тежки товари да се вдигат с лекота. Товари като тях.

Моряците се наредиха на парапета, хванаха мрежата и я залюляха. Съвсем скоро пленниците се въртяха с такава бясна скорост, че им се повдигаше, а наоколо хвърчаха откъслеци от света — тъмна вода... лампи на палубата... тъмна вода... лампи на палубата...

— О, богове — възкликна някой миг преди да повърне шумно. Изведнъж тълпата се лашна по-далеч от него, а Локи се вкопчи мрачно в ръба на мрежата и се опитваше да издържи на ритащата, трясеща и въртяща се маса от мъже.

— Измийте ги! — провикна се Делмастро. — Помпите, помпай!

Мощният поток от солена вода отново ги обля и те се завъртяха бясно. Локи засичаше струята през няколко мига, когато въртенето го подставеше под нея. С минутите все повече му се виеше свят и, както

май ставаше страшно на мода, той съсредоточи всяка прашинка от достойнството си в усилието да не повърне.

Толкова силно му се виеше свят и толкова бързо бе — тяхното избавление, че Локи дори не разбра, че са ги пуснали отново на палубата. Осъзна го чак когато мрежата, в която се беше вкопчил, се отпусна и свлече надолу. Мрежата бе спряла да се върти, но светът зае мястото ѝ — въртеше ги в шест-седем посоки едновременно, и всичките извънредно неприятни. Локи затвори очи, но това не помогна. Просто го заслепи и му се догади.

Около него мъжете пълзяха, пъшкаха и ругаеха. Двама моряци вдигнаха Локи на крака. В този момент стомахът му едва не се предаде и той се закашля, за да потисне гаденето. Капитан Дракаша идваше към тях. Беше махнала перуката и наметалото, с тяло, наклонено под странен ъгъл.

— Морето не ви ще — заяви тя. — Водата отказва да ви погълне. Още не ви е времето да се удавите, хвала на Йоно. Хвала на Морис!

Улкрис беше джеремитското име на морския бог и рядко се чуваше в Терин — и на суша, и на вода. „Сигурно на борда има повече хора от източните острови, отколкото съм забелязал“ — помисли си Локи.

— Господарю на ненаситните води, закриляй ни! — извика екипажът.

— И така, вие сте тук, с нас, измежду всичко — продължи Дракаша. — И земята не ви ще, и морето не ви иска. И вие, също като нас, сте избягали при дървото и платното. Тази палуба е вашата земна твърд, а платната са ви небесата. Това е целият ви свят. Целият, който ви е нужен.

Тя пристъпи напред с извадена кама.

— Ще ми ближете ли ботушите за място на нея?

— НЕ! — ревнаха в един глас бившите Вестоносци. За тази част на ритуала ги бяха подготвили.

— Ще коленичите ли и ще целунете ли пръстена ми с безценен камък, за да получите милост?

— НЕ!

— Ще коленичите ли за хубавички титли, изписани на лист?

— НЕ!

— Ще копнеете ли за земя, закони и крале и ще се вкопчвате ли в тях като в цицата на майка си?

— НЕ!

Тя плесна Локи и му подаде камата.

— Тогава се освободи, братко!

Все още олюляващ се и благодарен за помощта на моряците до него, Локи разряза вървите, овързващи ръцете му, а после се наведе да пререже и въжетата около глезените му. След това се обърна и видя, че всички бивши Вестоносци се бяха изправили на крака, повечето — подкрепяни от един или двама Орхидеи. Наблизо виждаше няколко познати лица — Стрева, Джабрил, един мъж на име Алваро... и зад тях Джийн, който го гледаше смутено.

Локи се поколеба, после посочи Джабрил и протегна камата.

— Освободи се, братко.

Джабрил се усмихна, пое камата и бързо преряза вървите. Джийн го гледаше сърдито. Локи затвори очи — не искаше повече да се гледат в очите, и заслуша как камата тръгна от ръка на ръка. „Освободи се, братко“ — мърмореха те един след друг. А после всичко свърши.

— Освободени от собствените си ръце, вие сте братя извън закона на Пиринчено море — обяви капитан Дракаша.

— И членове на екипажа на „Отровната орхидея“.

2

Дори и печен крадец ще намери случай да понаучи някой нов номер, ако живее достатъчно дълго. Тази сутрин и този следобед Локи се учеше как правилно се оплячкосва пленен кораб.

Той завърши последната си обиколка под палубите, сравнително сигурен, че вече няма моряци от „Земеродно рибарче“ за събиране, и се качи по стълбата на кварталдека. Телата на Избавителите бяха издърпани встрани и струпани накуп на хакборда. Телата на моряците от „Отровната орхидея“ бяха отнесени в средата на кораба. Локи виждаше как неколцина от моряците на Замира почтително ги покриват с корабни платна.

Той огледа набързо кораба. Трийсет-четирийсет Орхидеи се бяха качили на борда и бяха поели целия кораб. Бяха се изкачили по

въжените стълби с Джийн и Делмастро на руля, грижеха се за котвите и вардеха около трийсетте оцелели от екипажа на „Земеродно рибарче“ на палубата на бака. Под надзора на Утгар ранените Рибарчета и Орхидеи бяха отнесени в средата на палубата до десния вход, откъдето капитан Дракаша и учената Треган тъкмо се качваха на борда. Локи се втурна към тях.

— Ръката ми, учена жено. Ужасно боли. — Стрева подпираше със здравата си ръка ранения си крайник. Намръщи се и го поднесе за оглед на Треган. — Мисля, че е счупена.

— Много ясно, че е счупена, лайно малоумно — отвърна тя, подмина го и коленичи до един от Рибарчетата, чиято туника бе подгизнала от кръв. — Продължавай да я размахваш така и ще се откъсне. Сядай.

— Ама...

— Първо се заемам с най-тежко пострадалите — измърмори Треган и коленичи на палубата до ранения Земероден, като се подпираше на бастуна, докато и двете ѝ колена не се отпуснаха на дъските. После завъртя бастуна. Дръжката се отдели от него и от нея щръкна острие на кама, с което лечителката разряза туниката на моряка. — Мога да те придвижа по-горе в списъка, като те ритна в главата два пъти. Още ли настояваш за внимание?

— Тъ... не.

— Ще издържиш. Марш оттук.

— Ето те и теб, Равел. — Капитан Дракаша мина край Треган и ранения и стисна Локи за рамото. — Добре се справи.

— Нима?

— Като капитан на кораб си безполезен като задник без дупка, но току-що чух страшни неща за това как си се бил.

— Източниците ви преувеличават.

— Е, корабът е наш, а ти ни предаде капитана му. След като откъснахме цветето, трябва да изпием нектара, преди да са дошли лошото време или някой друг кораб.

— Ще вземеш ли „Земеродно рибарче“ в плен?

— Не, не обичам да имам повече от един пленен екипаж едновременно. Ще го опоскаме за ценности и полезен товар.

— И после ще го изгорите примерно?

— Не, разбира се. Ще оставим на екипажа достатъчно запаси, че да стигне до някое пристанище, и ще ги проследим как припкат към хоризонта. Изглеждаш ми смутен.

— Нямам възражения, капитане, просто... не е толкова отявлено копелдашки, колкото очаквах.

— Нали не смяташ, че уважаваме предалите се, защото сме добрички, а, Равел? — ухили се Дракаша. — Нямам много време за обясняване, но ето как стоят нещата. Ако не бяха тия проклети Избавители, тези хорица... — тя махна към ранените Рибарчета, които чакаха Треган да се погрижи за тях — ... щяха да се отърват без драскотина. Четири от пет завзети от нас кораба, бих казала, щом не могат да спуснат мрежи бръсначи и подготвят лъкове за стрелба, отърват кожата. Те знаят, че като приключим, ще ги оставим да се измъкнат и да си живеят живота. А пък простите моряци не притежават и сентира от товара, така че защо да гълтат ножове или стрели от арбалети за него?

— Това май звучи разумно.

— За повечето хора от нас. Погледни тая касапница. Избавители за охрана? Ако тия откачалки не си предлагаха услугите безплатно, този кораб нямаше да има истинска охрана. Гарантирам ти. Собствениците не виждат в нея никакъв смисъл. За дългите плавания, по четири-пет месеца от Далечния изток обратно към Тал Верар с подправки, редки метали, дървесина — всеки собственик може да загуби два кораба от три, а този, който пристигне, ще изплати другите два. И ще остане и печалба. А ако корабът им се върне дори без товар, още по-добре. Затова не потапяме и не горим като луди. Щом показваме въздържаност и не припарваме много наблизко до цивилизацията, хората, които стискат кесията, ни смятат за естествен риск, като времето.

— Ами с... откъсването и изпиването на нектара откъде се започва?

— Най-ценното подръка е корабната каса — отвърна Дракаша. — Капитанът я държи за разходи. Подкупи и така нататък. Намирането ѝ винаги е страшна досада. Някои я изхвърлят през борда, други я крият някъде на усойно и малко вероятно място. Сигурно ще се наложи да понашляпаме този Нера няколко часа, преди да изплюе истината.

— Проклятие! — Зад тях Треган отпусна пациента на палубата и забърса окървавените си ръце в брича си. — Този не успях да го оправя, капитане. През раната виждам чак белите му дробове.

— Със сигурност ли е мъртъв? — попита Локи.

— О, небеса, отде да знам. Аз съм само шибаният лекар. Но чух веднъж в една кръчма, че е прието да си мъртъв, когато слънчевите лъчи огряват белия ти дроб — отвърна Треган.

— Ами... да. И аз съм го чувал. Вижте, някой друг ще умре ли, ако незабавно не му окажете помощ?

— Надали.

— Капитан Дракаша, мастер Нера е мека душица — рече Локи. — Мога ли да си позволя волността да ви предложи един план?

Малко по-късно Локи се върна в средата на палубата, повел за лакътя Анторо Нера. Ръцете на мъжа бяха вързани зад гърба. Локи го бутна силно към Замира, която стоеше там с извадена сабя. Зад нея Треган трескаво обработваше трупа на току-що починалия моряк. Бяха свалили от него разрязаната, окървавена туника и нахлузили чиста върху гърдите на трупа. Само едно малко червено петънце бележеше смъртоносната рана и изглеждаше сякаш спасяването на неподвижното тяло все още е във властта на Треган.

Дракаша хвана Нера и допря острието до гърдите му.

— Приятно ми е да се запознаем! — Тя плъзна извитото острие към оголената шия на капитана. Той изхленчи. — Корабът ти яко се е накренил. Златото му е натежало прекалено. Трябва да намерим и да махнем от него капитанската кесия колкото се може по-бързо.

— Аз, въ... не знам къде е точно — отвърна Нера.

— Така. А аз мога да науча рибите да пърдят огън — отвърна Дракаша. — Ще получиш още един шанс, а след това ще почна да хвърлям твоите ранени през борда.

— Но... моля ви, казаха ми...

— Който и да ти го е казал, не съм била аз.

— Аз... аз не...

— Учена жено — рече Дракаша. — Ще успееш ли да спасиш човека, с когото се занимаваш?

— Съвсем скоро той вече няма да може да танцува — отвърна Треган. — Обаче да, ще прескочи трапа.

Дракаша премести ръката си и хвана Нера за колана на туниката. Пристъпи две крачки вдясно и без да гледа, заби сабята си в шията на мъртвия. Треган се дръпна назад и бутна леко краката на трупа, все едно той е приритал. Нера ахна.

— Лечителството е тъй несигурен занаят — отбеляза Дракаша.

— В каютата ми! — призна Нера. — В тайник зад компаса над леглото ми. Моля ви... Моля ви, не убивайте повече.

— Всъщност никого не съм убила — отвърна Дракаша, извади сабята си от гърлото на трупа, избърса я в брича на Нера и му удари една бърза целувка по бузата. — Твоят човек умря преди няколко минути. Знахарката ми твърди, че може да спаси без зор останалите ти ранени.

Тя завъртя Нера, преряза връвта, с която бяха вързани ръцете му, и го бутна ухилено към Локи.

— Върни го на хората му, Равел, а после любезно освободи тайника от бремето му.

— Ваша воля, капитане.

След това те затършуваха из „Земеродно рибарче“ по-нетърпеливо и от младоженците, хвърлящи пластове официални дрехи в първия си миг на уединение. Локи усети как умората му се изпарява, щом потъна в тази по същество грамадна кражба, кражба на повече материални предмети от всичко откраднато досега в живота му. Орхидеите си го прехвърляха и му възлагаха задача след задача, и се смееха и духовито се правеха на палячовци, но независимо от това работеха бързо и точно.

Първо обраха всичко, което можете да се носи и беше сравнително ценно — бутилки вино, официалния гардероб на мастер Нера, торби кафе и чай от трюма и няколко арбалета от малката корабна оръжейна. Самата Дракаша оцени колекцията от навигационни инструменти и пясъчни часовници, като остави на Нера само най-необходимото, колкото да докара кораба невредим до някое пристанище.

След това Утгар и боцманът опоскаха флейта от носа до кърмата, като използваха оцелелите от помиярската вахта като мулета, за да мъкнат товар и оборудване за мореплаване — алхимичен тебешир, добър плат за платна, дърводелски инструменти, бъчви катран и намотка след намотка нови въжета.

— Брей, това си го бива — рече Утгар, щом натовари Локи с около двайсет и пет кила въже и кутия метални пили. — В Порт Продигал това струва майка си и баща си. Винаги е най-добре да го вземеш с корабно намаление, както му викаме ние.

Последен поред, но не и по значение беше товарът на „Земеродно рибарче“. Отвориха всички решетки на люковете на главната палуба и между двата кораба бе опъната почти, непонятна мрежа от въжета и макари. Чак до обед прехвърляха сандъци, бурета и вързопи от промазано платно на „Отровната орхидея“. Всичко, което Нера бе обещал, го имаше, че и повече — терпентин, промаслено вешерско дърво, коприна, подплатени с овча кожа сандъци с изискано жълто вино и буре връз буре подправки. Мирис на карамфил, индийско орехче и джинджифил изпълваше въздух и след час-два работа на подемниците Локи беше целият покрит с кафява слуз — пот, смесена с канела на прах.

В петия час на следобеда Дракаша прекрати принудителното преливане на богатство. „Отровната орхидея“ продължи по пътя си по блестящите води, а олекналият флейт отплава свободен и изпразнен като хитиновата обвивка на насекомо, която се готви да падне от челюстите на паяк. Екипажът на Дракаша, разбира се, не беше го опоскал до шушка. Бяха оставили на Рибарчетата бурета с вода, осолено месо, евтина бира и дажбите от розовата пикня, която имаха за вино. Дори им оставиха няколко сандъци и пакети ценности, прибрани твърде дълбоко или неудобно за вкуса на Дракаша — но въпреки това плячката беше идеална. Всеки сухоземен търговец би бил твърде доволен да разтоварят толкова бързо кораба му на пристана.

На хакборда на „Земеродно рибарче“ бе извършен кратък обред — Замира благослови мъртвите от двата кораба в качеството си на ръкоположена жрица на Йоно, а след това труповете бяха спуснати във водата, зашита в старо платно заедно с оръжията на Избавителите за тежести. Подир това самите Избавители бяха изхвърлени зад борда без нито дума.

— Не е неуважение — отвърна Утгар, когато Локи го попита шепнешком за това. — Според вярата им те биват обявявани за светци, благословени и прочее любезности от собствените си богове в мига, когато умрат. После можеш просто да изхвърлиш неверниците през

борда без лоши чувства. Полезно е да го знаеш, ако ти се наложи някога пак да изтрепеш една тайфа от тях, нали?

Най-сетне действително приключиха с многото работа на този ден. Мастер Нера и екипажът му бяха освободени, за да се грижат отново сами за съдбата си. Под погледите на стрелците на Дракаша, покачени на реите, мрежата от въжета и скоби между двата кораба бе разглобена. „Отровната орхидея“ вдигна лодки и опъна платна и след минути вече плаваше със скорост седем-осем възела на югозапад, оставяйки „Земеродно рибарче“ на дрейф и в безредие подире си.

Локи цял ден почти не беше видял Джийн и като че двамата старателно полагаха усилия да не се приближават един до друг. Локи се бе заловил с ръчен труд, а Джийн беше останал с Делмастро на кварталдека. Приблизиха се достатъчно един до друг, че да могат да разговарят, чак след като слънцето се скри зад хоризонта и подкараха помиярската вахта, за да получи посвещение.

3

Всички новопосветени и половината от старата компания на кораба бяха на Веселата вахта и поглъщаха ред по ред хубавите източни вина, оплячкосани от „Земеродно рибарче“. Локи разпозна някои от етикетите и реколтите. Вина, които в Камор нямаше да се продават по-евтино от дваисет крони шишето, се лочеха като бира или се изливаха върху косите на празнуващите мъже и жени, или просто ги разливаха по палубата. Орхидеите — и мъжете, и жените, вече нетърпеливо се омешваха с бившите Вестоносци. Получи се спонтанен взрив от игри на зарове, борби и песни, разпявани от разни компании. Навсякъде се правеха предложения — и гласни, и негласни. Джабрил беше изчезнал в трюма с някаква жена от екипажа поне преди час.

Локи наблюдаваше всичко това в тъмното от дясната страна на палубата, точно под издигнатия кварталдек. Стълбището не опираше в парапета и там имаше място точно колкото един жилав човек да се напъха удобно между двете. „Равел“ бе посрещнат доста топло и жизнерадостно, докато обикаляше по палубата, но сега, когато си бе намерил уютно убежище, като че не липсваше на никого. Държеше в

ръце голям кожен мях, пълен със синьо вино, което струваше колкото собственото си тегло в сребро. Недокоснат.

Отвъд огромната тайфа пияни развеселени моряци той различи Джийн на отсрещния парапет. Локи видя как един силует на жена, много по-ниска от него, се приближи изотзад и протегна към него ръце. Локи се обърна.

Водата изтичаше покрай тях — черно желе, украсено със завъртулки от леко фосфоресцираща пяна. „Орхидеята“ напредваше с добро темпо в нощта. Натоварена, тя бе по-малко податлива на люлеене и пореше вълничките, все едно бяха въздух.

— Когато бях чирак лейтенант, по време на първото си плаване с офицерски меч на кръста, излъгах капитана за една крадена бутилка вино — каза капитан Дракаша.

Говореше меко. Локи се огледа и видя, че е застанала точно над него на предния парапет на квартердека.

— Не само аз — продължи тя. — Всички ние, осмината от чирашката каюта. „Заехме“ я от личния запас на капитана и трябваше да ни стигне умът да я хвърлим през борда, като я изпихме.

— Това... в Сайрунийската флота ли беше?

— Нейно сияйно величество военноморската флота на Вечната Сайруни. — Усмивката на Дракаша бе бял полумесец на фона на мрака, едва видима, като пяната по вълните. — Капитанът можеше да нареди да ни набият с камшици или да ни понижат в чин, или дори да ни оковат за официален съд на сушата. Но вместо това ни накара да откъртим главната рея от гротмачтата. Имахме запасна, разбира се. Но тя ни накара да изстържем смазката от тази, която бяхме свалили... Това е дъбова греда, нали знаеш, десет стъпки дълга и дебела като крак. Капитанът ни отне мечовете и каза, че ще ни ги върнат, ако и само когато изядем главната рея. От край до край, до последната тресчица.

— Да я изядете?

— По една стъпка и четвърт як дъб за всеки от нас — отвърна Дракаша. — Как успяхме, си е наша работа. Отне ни един месец. Всичко пробвахме. Струговахме, стъргахме, варихме, мачкахме. Сто номера приложихме, за да го направим ядливо, и го преглъщахме, по няколко лъжици трески дневно. Повечето от нас се разболяха, обаче изядохме реята.

— Богове!

— Когато приключихме, капитанът каза, че искала ние да разберем, че лъжите между екипажа рушат кораба, малко по малко, и го гризат точно както ние изгризахме главната рея до последната треска.

— Ех... — Локи въздъхна и най-сетне отпи от топлото отлично вино. — Предполагам, това значи, че ще бъда подложен на по-нататъшна дисекция?

— Ела при мен на хакборда.

Локи стана — знаеше, че това не е молба.

4

— Не предполагах, че раздаването на правосъдие може да е толкова уморително — каза Езри, щом изникна до десния му лакът, както беше застанал на парапета на бакборда. На юг едната от луните тъкмо изгряваше, половин сребристойа монета над нощния хоризонт, която сякаш лениво размишляваше дали изобщо си струва да изгрява.

— Тежък ден прекарахте, лейтенанте — усмихна се Джийн.

— Жером... — Тя постави длан над дясната му китка. — Ако още веднъж ме наречеш „лейтенант“ тази вечер, ще те убия.

— Както желаете, лей... ла... нещо-друго-а-не-лейтенант дето почва с — „лей“, честно... а освен това веднъж вече се опитахте да ме екзекутирате тази вечер. И вижте как се разви работата.

— По най-добрия възможен начин — отвърна Езри и се облегна на перилата до него. Беше без бронята си, само по тънка туника и брич до прасците без чорапи и обувки. Косата ѝ бе свободно пусната — вълни от тъмни къдрици, които шумоляха по вятъра. Джийн усети, че бе отпуснала почти цялата си тежест върху парапета и упорито се старае да не ѝ личи.

— Тъ... днес попадна твърде близо до няколко остриета — отбеляза той.

— И по-близо съм била. Но ти, виж... ти си... ти си много добър боец, знаеш ли?

— Казва...

— Богове, ама че ужас! Разбира се, че си добър боец. Искях да кажа нещо много по-остроумно, честно.

— Тогава смятай, че си го казала. — Джийн се почеса по брадата и усети топъл и приятен трепет в стомаха. — И двамата можем да се престорим. Всичките, въ, непринудено остроумни глупости, които упражнявах пред бъчвите в трюмовете дни наред, също избягаха.

— Упражнявал си се? Хммм?

— Ами... тоя Джабрил, той е много отракан, нали? Трябва да мога да вържа две приказки, за да му привлеча вниманието, нали?

— Какво?

— Ти не знаеш ли, че си падам само по мъже? Високи мъже?

— Уф, веднъж те изритах на палубата, Валора, и сега се глася да...

— Ха! В твоето състояние?

— Моето състояние е единственото нещо, което ти спасява живота в момента.

— Не би посмяла да трупаш обиди върху ми пред половината екипаж...

— Бих, разбира се.

— Да, бе. Вярно.

— Виж тая прелестна и шумна бъркотия. И да те запаля, надали някой ще забележи. По дяволите, долу в трюма на главната палуба двойки го правят, наблъскани по-натясно от копията в оръжейната. Ако тази вечер ти се приискат истински мир и покой, най-близо можеш да ги намериш на двеста-триста крачки от носа или кърмата.

— Не, благодаря, не знам как се казва „Не ме яж“ на акулски.

— Тогава значи няма мърдане, ще стоиш тук с нас. А ние достатъчно дълго чакахме вашата сган да се махне от помиярската вахта. — Тя му се ухили. — Тази вечер всички опознават всички.

Джийн се втренчи в нея, опулил очи — не знаеше нито какво да каже, нито какво да направи. Усмивката ѝ угасна и бръчка проряза челото ѝ.

— Жером... Нещо нередно ли правя?

— Нередно?

— Ти непрекъснато се дърпаш. Не само тялото, а и вратът. Постоянно...

— О, по дяволите — разсмя се Джийн, положи длан на рамото ѝ и когато тя посегна да я задържи там, не можа да се удържи и се ухили малоумно. — Езри, загубих си очилата, когато ти... ни накара да плуваме, в деня, когато се качихме на борда. Аз съм, както му казват, късоглед. Правил съм го неосъзнато, но съм мърдал, за да те държа на фокус.

— О, богове! — прошепна тя. — Извинявай.

— Няма нищо. Да те държа на фокус си струва усилията.

— Не исках да кажа, че...

— Знам. — Джийн усети как нервният трепет в стомаха му се надига и изпълва гърдите и вдъхна дълбоко. — Виж днес едва не ни убиха. Майната им на тия играчки. Ще пийнеш ли едно с мен?

5

— Гледай — рече Дракаша.

Локи стоеше на хакборда, загледан във фосфоресциращата диря на кораба между сиянието на двата фенера и кърмата — светещи стъклени орхидеи колкото главата му, чиито прозрачни венчелистчета изящно се спускаха към водата.

— Богове! — възкликна Локи и потръпна.

Светлината между дирята и фенерите беше достатъчна, колкото да го различи — дълга черна сянка, която се плъзгаше под разпенената от „Отровната орхидея“ вода. Беше лъкатушно и зловещо, дълго четирийсет-петдесет стъпки, което използваше дирята за прикритие. Капитан Дракаша бе стъпила с единия ботуш на парапета, а по лицето ѝ бе изписано безгрижно задоволство.

— Какво е това, по дяволите?

— Възможностите са пет-шест — отвърна тя. — Може да е кито червей или великанска дяволска риба.

— То преследва ли ни?

— Да.

— А... опасно ли е?

— Ами, ако си изтървеш пиенето зад борда, не скачай след него.

— Не мислиш ли, че не е зле да му пуснем пет-шест стрели?

— Може и да мисля, стига да бях сигурна, че по-бързо от това не може да плува.

— Добър аргумент.

— Ако мяташ стрели по всички чудати неща, които виждаш тук, Равел, само ще си изхабиш стрелите. — Дракаша въздъхна и се огледа, за да се увери, че бяха сами, доколкото е възможно. Най-близкият моряк беше на руля, на осем-девет крачки пред тях. — Днес ти се постара да бъдеш много полезен.

— Е, другата възможност просто не ме устройваше.

— Когато се съгласих да ти позволя да поведеш лодката, си мислех, че те подстрекавам към самоубийство.

— И е почти вярно, капитане. Беше... Виж, през цялото време на битката бяхме на педя от катастрофата. Не си спомням и половината от нея. С благословията на боговете не успях да си нацапам брича. Сигурно знаеш как е.

— Знам. Освен това знам, че понякога тези неща не са случайни. Вие с мастер Валора... предизвикахте много коментари с делата си в тази битка. Уменията ти са необичайни за бивш майстор на мерките и теглилките.

— Меренето и тегленето са скучен занаят — отвърна Локи. — Човек има нужда да се занимава с нещо.

— Хората на Архонта не са те наели случайно, нали?

— Какво?

— Казах, че ще обеля странния плод, който ти наричаш история, Равел, и го белих. Първоначалното ми впечатление от теб не бе благоприятно. Само че ти... го подобри. И мисля, че вече разбирам как си държал в послушание предишния си екипаж, въпреки невежеството си. Ти явно имаш истинска дарба да импровизираш мошеничества.

— Меренето и тегленето са много, ама много скучен...

— Значи си майстор на уседнал занаят, който съвсем случайно има талант за шпионаж? И за преструвки? И за командване? Да не говорим за уменията ти с оръжие или тези на твоя близък и необичайно образован приятел Жером?

— Майките ни страшно се гордееха с нас.

— Архонтът не ви е пренаел от Приори — заяви Дракаша. — Били сте двойни агенти. Внедрени провокатори с предназначение да постъпят на служба при Архонта. Не си откраднал кораба заради

някаква обида, за която не ти се говори, а защото си получил заповед да увредиш репутацията на Архонта. Да направиш нещо голямо.

— Абе...

— Моля те, Равел. Сякаш може да съществува друго разумно обяснение!

„Господи, какво изкушение — помисли си Локи. — Мишена, която ме приканва да навляза в собствената й заблуда, свободен и чист.“ Той се загледа във фосфоресциращата дряга и тайнственото чудовище, плуващо под нея. Какво да прави? Да се възползва от разкрилата се възможност да укрепи самоличностите на Равел и Валора в съзнанието на Дракаша и да работи въз основа на това? Или... бузите му горяха, а болката от упреците на Джийн отново се надигна в паметта му. Джийн не само го бе разкритикувал на теологическа основа, нито заради Делмастро. Беше въпрос на подход. Кой би бил по-резултатен?

Да възприема тази жена като мишена или като съюзник?

Времето изтичаше и този разговор бе решителният обрат — да следва инстинктите си и да я изиграе, или да послуша съветите на Джийн и да... се опита да ѝ се довери. Мислеше трескаво. Собствените му инстинкти — дали винаги бяха непогрешими? Инстинктите на Джийн — като отхвърлим споровете, дали Джийн някога бе вършил нещо друго, освен да се опитва да го закриля?

— Обясни ми нещо, докато преценя отговора си — изрече той много бавно.

— Може би.

— Нещо, голямо колкото половината кораб, най-вероятно ни зяпа, докато разговаряме.

— Да.

— Как издържаш на това?

— Като виждаш такива неща достатъчно често, накрая свикваш...

— Не е само това. Всичко. Аз съм плавал по море общо шест-седем седмици през живота си. От колко време плаваш ти?

Тя се втренчи в него мълчаливо.

— Някои неща за себе си не бих ти казал само защото си капитан на кораба — продължи Локи. — Дори и да ме хвърлиш в трюма или

през борда. Някои неща... Искам първо да зная с кого разговарям. Искам да поговоря със Замира, не с капитан Дракаша.

Тя продължаваше да мълчи.

— Прекалено много ли искам?

— На трийсет и девет съм — рече тя най-сетне много тихо. — За пръв път плавах на единайсет.

— Значи почти трийсет години. Както вече казах, аз съм плавал по море няколко седмици. И през цялото това време — бури, метежи, морска болест, битки, летящи духове... Гладни страшилища, които се спотайват навсякъде и чакат някой да си топне пръста на крака във водата. Не че понякога не ми е било и хубаво — беше. Научих разни неща. Но... трийсет години? А също и деца? Не го ли смяташ за твърде... рисковано?

— Ти имаш ли деца, Орин?

— Не.

— В мига, в който реша, че възнамеряваш да ми четеш нотации заради тях, разговорът ще свърши с това, че ще прелетиш през парапета да се запознаеш с онова там долу.

— Изобщо нямах предвид това. Просто...

— Постигнали ли са хората на сушата тайната на вечния живот? Унищожили ли са злополуките? Да не би в мое отсъствие лошото време да е изчезнало там?

— Не, разбира се.

— В колко по-голяма опасност са в действителност децата ми от някое клето копеле, призовано да се бие във войните на своя херцог? Или някое сиромашко семейство, умиращо от чума в поставен под запрещение квартал или изгорен до основи? Войни, болести, данъци. Преклонени глави и лизане на ботуши. И по земята дебнат достатъчно гладни страшилища, Орин. Само дето тези в морето нямат навика да носят корони.

— Аха...

— Твоят живот райски ли беше, преди да поемеш по Пиринчено море?

— Не.

— Много ясно! Слушай ме добре. Мислех, че съм израснала в йерархия, където най-обикновената кадърност и вярност са достатъчни, за да поддържааш положението си в живота — прошепна

тя. — Дадох клетва да служа и си въобразявах, че тази клетва обвързва и двете страни. Бях глупачка. И трябваше да изтрепя ужасно много мъже и жени, за да избегна последиците на тази глупост. Наистина ли би поискал от мен да вложя доверието и надеждите си за Паоло и Косета в същите глупости, които едва не ме убиха преди? Пред коя система от закони да се преклоня, Орин? На кой крал, херцог или императрица да се доверя като на родна майка? Кой от тях ще прецени по-точно колко струва животът ми от мен самата? Можеш ли да ми ги посочиш заедно с препоръчително писмо?

— Замира, моля те, не ме изкарвай никакъв застъпник на никакви неща, какъвто аз не съм — отвърна Локи. — Струва ми се, че целия си живот съм прекарал, презирайки от все сърце всичко онова, за което говориш. Да ти приличам на човек, уважаващ реда и закона?

— Не, несъмнено.

— Аз просто съм любопитен. Ценя това. А сега ми разкажи за Свободната армада и за вашата така наречена Война за признание. Защо изповядвате такава омраза към... законите и всички онези структури, ако сте се борили да наложите тук долу точно това?

— Ех... — Замира въздъхна, свали четириъгълната си шапка и прокара пръсти през развяната си от вятъра коса. — Нашата позорна загубена кауза. Личният ни принос към славната история на Тал Верар.

— Защо сте я започнали?

— Неправилна преценка. Всички ние се надявахме... Е, капитан Бонер беше убедителна. Имахме водач и план. Да открием мини на новите острови, да използваме някои от безопасните гори за дървесина и смола. Да грабим, колкото си искаме, докато останалите сили в Пиринчено море не дойдат, кършейки ръце, на масата за преговори, и после да го разсипем, като получим пълномощно за търговия. Въобразявахме си царство без тарифи. Монтиер и Порт Продигал, гъмжащи от търговци и вносните им богатства.

— Амбициозно.

— Идиотско. Аз току-що бях избягала от една горчива зависимост и се хвърлих стремглаво в нова. Повярвахме на Бонер, когато каза, че Страгос няма куража да слезе и да води сериозна борба.

— О... По дяволите.

— Пресрещнаха ни в морето. Най-голямата битка, която някога съм виждала, и най-бързо загубената. Страгос натовари на корабите си

стотици верарски войници, за да подкрепят моряците. В ръкопашен бой ние нямахме никакъв шанс. След като превзеха „Василиск“, те престанаха да вземат пленници. Вземаха кораба на абордаж, съсипваха го и минаваха на следващия. Стрелците им пускаха стрели по всички във водата, поне докато не дойдат дяволските риби.

Нужни ми бяха всички номера, които владее, само за да измъкна „Орхидеята“. Неколцина от нас се повлякоха назад към Продигал, избягаха в ада и още преди да сме стигнали там, верарците разрушиха Монтиер и той се смеси с пясъка. Петстотин убити за една сутрин. А после те си заминаха, и сигурно е имало много танци, ебане и речи.

— Мисля, че можеш да превземеш град като Тал Верар — рече Локи. — Можеш да заплашиш или кесията, или гордостта му и това да ти се размине. Но не и двете едновременно.

— Прав си. Може би Страгос е бил безсилен, когато Бонер е напуснала града. Но какъвто и да е бил, ние обединихме интересите на Тал Верар зад него. Призовахме го като демон от легенда. — Тя обхвана с ръце шапката си, наведе се напред и се облегна с лакти на оградата. — И затова останахме извън закона. Нямаше разцвет за Призрачните острови. Нямаше славна съдба за Порт Продигал. Сега този кораб е нашият свят и мога да го спра само когато търбухът му е вече толкова претъпкан, че не му се дебне.

Ясно ли се изразявам, Орин? Не съжалявам за това как живея през последните години. Ходя там, където си ща. Не раздавам длъжности. Не пазя граници. Кой сухоземен крал притежава свободата на корабния капитан? Пиринчено море е грижливо. Когато ми е нужна бързина, то ми дава ветрове. Когато ми е нужно злато — галеони.

„Крадците преуспяват — помисли си Локи. — Богатите помнят.“

Той взе решението си и се вкопчи в парапета, за да не трепери.

— Само проклетите глупаци умират за линии, начертани на карти — рече Замира. — Но около моя кораб никой не може да очертае линии. Ако се опитат, за да се измъкна, ми трябва само да опъна още платна.

— Да — каза Локи. — Но... Замира, ами ако съм принуден да ти кажа, че вече може и да не е така?

— Ти наистина ли се упражняваше пред буретата, Жером?

Бяха си харесали бутилка ракия от черен нар от един от отворените сандъци сред гуляйджиите и се бяха върнали на тяхното местенце до парапета.

— Буретата. Да. — Джийн отпи от ракията, черна като дестилирана нощ, с парещ копривен привкус под сладостта, и пак ѝ подаде бутилката. — Те никога не се смеят, не ни се присмиват и не те разсейват с нищо.

— Да те разсейват?

— Буретата нямат гърди.

— Аха. И какво казваше на тези бурета?

— Това шише ракия е все още прекалено пълно, че да почна да се излагам така — отвърна Джийн.

— Тогава се престори, че съм буре.

— Буретата нямат гър...

— Така съм чувала. Малко повече дързост, Валора.

— Искаш да си представя, че ти си буре, за да ти кажа онова, което разправях на буретата, когато си представях теб на тяхно място.

— Точно така.

— Е... — Той отново отпи продължително от бутилката. — Ти имаш... Имаш толкова хубави обръчи, каквито не съм виждал на никоя бъчвичка на никой кораб, толкова лъскави, и така добре ти пасват...

— Жером!

— Ами дъгите ти! — Джийн реши, че сега му е времето да удари още една глътка. — Дъгите ти... Така гладко рендосани, и толкова стегнати! По-хубава бъчвичка от тебе не съм виждал, чудно буренце такова. Да не говорим за канелката ти...

— Кхъм. Значи няма да споделиш сладките си празни приказки?

— Не, напълно насърчаваш моята страхливост.

— Мъж! Как разговорът в мишка го превръща! — издекламира Езри. — Той богове презира, в бой се втурва, а пък от женски упреци трепери! Присмехът девичи като кинжал пробожда го, като кинжал забива се в гърдта му. Кръвта превръща в млечна суроватка, а смелостта — в спомен избледнял.

— Оххх, Лукарно, нали? — Джийн подръпна замислено брадата си. — Жена, сърцето ти е лабиринт без карта. Да можех в бутилки да затворя смущението, после да го пия с хилядолетия, не бих се аз

объркал чак толкоз като тебе от ставане от сън, та до закуска! Ти тъй коварна станала си, че змиите с радост щяха да ти ръкопляскаат, да бяха ги дарили боговете с ръце!

— Това ми харесва — рече тя. — „Седемдневната империя“, нали?

— Да. Езри, прости ми, че те питам, но как така, по дяволите, ти...

— Не е по-странно от това, че и ти познаваш всички тези книги. — Тя пое бутилката от него, обърна я и отпи продължително, а после вдигна свободната си ръка. — Сетих се. Ще ти намекна. „Държах света от меридиан до меридиан в ръцете си и той зависеше от моите прищевки. Получих признанията на императори, мъдростта на магове, риданията на генерали.“

— Имала си библиотека? Имаш библиотека?

— Имах — отвърна Езри. — Бях шестата от шест дъщери. Вероятно онова, което е било ново в началото, вече е било овехтяло. Майка ми и баща ми успяха да осигурят Жива компания за по-големите пет. Аз се задоволих с всички мъртви другарчета за игра в майчините ми книги. — Със следващата глътка тя пресуши бутилката, ухили се и я метна през борда. — А твоето оправдание какво е?

— Моето образование беше, ами, еkleктично. Ти някога... Като беше малка, помниш ли играчка от дървени клечки в най-различни форми, които се нареждат в съвпадащи дупки на дървена решетка?

— Да — отвърна Езри. — Получих играта на сестрите ми, когато им омръзна.

— Може да се каже, че аз съм обучен на занаята да бъда квадратна клечка в кръгла дупка.

— Така ли? Гилдия има ли?

— Работим от години по това да приемат устава ни.

— И ти ли си имал библиотека?

— Един вид да. Понякога... заемахме нечия чужда без тяхното знание и съдействие. Дълга история. Но има и още една причина. И аз ще ти задам стих, за да се досетиш. „Когато мръкне... — задекламира той тържествено — ... магаре с публика един човек, съпруг се то нарича; а пък магаре с публика от двеста наричат преуспял човек“.

— Ти си излизал... на сцена — рече тя. — Бил си лицедей! Професионален ли?

— Временно — отвърна Джийн. — Аз бях... ами... ние... — Той се обърна назад и мигом съжали.

— Равел — рече Езри и огледа любопитно Джийн. — Вие с него сте били... Между вас има някакви разногласия, нали?

— Може ли да не говорим за него? — сопна се Джийн, обзет от дързост и нервност едновременно, и сложи ръка на лакътя ѝ. — Само тази вечер. Може ли той да не съществува?

— Вярно, можем да не говорим за него — отвърна тя и се намести така, че отпусна тежестта си върху гърдите му, а не върху парапета. — Тази вечер никой друг не съществува.

Джийн се загледа в нея и изведнъж усети как бие сърцето му. Лунното сияние в очите ѝ, топлината от нейния допир, мирисът на ракия, пот и солена вода, който бе неповторимо неин... И изведнъж единственото, което бе способен да произнесе, беше:

— Ъъъъ...

— Жером Валора! — рече Езри. — Ти, малоумнико великолепен, диаграма ли да ти чертая?

— На...

— Заведи ме в каютата ми. — Тя стисна в юмрук плата на туниката му. — Аз притежавам привилегията да имам стени и смятам да се възползвам от нея. Продължително.

— Езри — прошепна Джийн. — Никога, дори за сто, дори за хиляда години не бих ти отказал, но тебе днес те накълцаха на панделки, та ти едва стоиш...

— Знам — отвърна тя. — И това е единствената причина да съм сигурна, че няма да те скърша.

— О, затова аз възнамерявам да...

— Силно се надявам да го направиш. — Езри разпери ръце. — Но първо ме отнеси там.

Той я вдигна с лекота. Тя се сгуши в прегръдките му и уви ръце около врата му. Когато Джийн се отдалечи от парапета и се упъти към стълбите на кварталдека, се намери пред дъга от трийсет-четирийсет гуляйджийи от Веселата вахта. Те вдигнаха ръце и нададоха буйни ликуващи крясъци.

— Направете списък с имената си, та утре сутринта да ви изтрепя всичките! — провикна се Езри, усмихна се и отново погледна Джийн. — А може би ще се наложи да изчакате до следобеда.

— Изслушай ме — рече Локи. — Изслушай ме, моля те, непредубедено, доколкото можеш.

— Ще се постарая.

— Твоето... умозаклучение за мен и Жером е похвално. Логично е, но без онова, което укривах досега. Аз не съм обучен боец. Аз съм жалък боец, да му се не види. Опитвал съм да бъда друг, но боговете знаят, че още преди да мигна, се получава или комедия, или трагедия.

— Това...

— Замира. Вслушай се. Не съм използвал никакви умения, за да убия онези четиримата. Пуснах бъчва бира върху мъж, толкова тъп, че не се сети да погледне нагоре. Прерязах гърлата на още двама, съборени от бурето. На четвъртия му видях сметката, когато се подхлъзна в бирата. И когато другите намериха телата, ги оставих сами да си правят предположения.

— Но аз знам със сигурност, че си нападнал сам-самичък и тези Избавители...

— Да. Пред лицето на смъртта хората често губят ума си. Замира, аз би трябвало да не оцелея и десет секунди в тази битка. Но Жером ме уварди. Жером и само Жером.

В този миг изведнъж навън гръмна ликуваща врява и заглуши шума на карнавалното веселие в средата на палубата. Локи и Замира се обърнаха едновременно и видяха Джийн, който се изкачи по стълбите на кварталдека с лейтенант Делмастро на ръце. И двамата дори не погледнаха назад, към Локи и капитана. Малко по-късно хлътнаха надолу по стълбите към картите.

— Е, за да спечели това сърце, па макар и само за една нощ, твойт приятел Жером трябва да е още по-необикновен, отколкото си мислех — отбеляза Замира.

— Да, необикновен е — прошепна Локи. — Той продължава да ми спасява живота, отново и отново, дори когато не го заслужавам. — Той отново се загледа в разпенената, сияеща, следвана от чудовище диря на „Орхидеята“. — Което ще рече почти винаги.

Замира не каза нищо и след малко Локи продължи.

— Е, след като Жером отново ме спаси и тази сутрин се измъквах и шикалкавах, и търчах като халтав, докато битката приключи. Това е всичко. Паника и сън кълмет.

— Но ти все пак поведе лодките. Качи се пръв на борда, без да знаеш какво те очаква.

— Пълна разигравка. Аз съм майстор на разигравките, Замира. Лицедей. Актьор, изпълнител. Когато отправих онази молба, нямаш никакви благородни подбуди. Животът ми просто изобщо не струваше, ако не направех някоя пълна щуротия, за да си върна уважението на хората. Всеки миг на самообладание, който са видели тази сутрин, беше пълно театро.

— Това, че го смяташ за нещо необикновено, само ми подсказва, че наистина е била първата ти битка.

— Но...

— Равел, всеки командир се преструва на спокоен, когато смъртта е близо. Правим го както заради околните, така и заради нас. Правим го, защото единствената алтернатива е да умрем работно. Разликата между опитния водач и неизпробвания е, че само неизпробваният се шашка колко добре може да се преструва, когато действа по принуда.

— Не вярвам! — възкликна Локи. — Когато се качих на борда, не можах да те впечатля поне колкото да ми се изплюеш в лицето. А сега ти ми намиращ оправдания вместо мен. Замира, ние с Жером никога не сме работили за Приори. Дори не съм срещал Приори, освен мимолетно. В действителност и сега, докато разговаряме, ние все още работим за Максилан Страгос.

— Какво?!

— Ние с Жером сме крадци. Професионални независими крадци. Дойдохме в Тал Верар по една много деликатна работа, която сами сме замислили. Архонтските... разузнавателни служби разбраха кои сме и какви сме. Страгос ни отрови — бавнодействаща отрова, за която само той може да ни даде противоотровата. Докато не я получим или не намерим някакъв друг цял, ние сме негови марионетки.

— С каква възможна цел?

— Страгос ни даде „Червеният вестносец“, позволи ни да вземем екипаж от Обветрената скала и скалпи пергаментовата следа на въображаем недоволен офицер на име Орин Равел. Той ни осигури

и навигатор — онзи, чието сърце спря, преди да ни върхлети бурята — и ни прати тук, по негова работа. Така се сдобихме с кораба. Така щипнахме Страгос за носа по такъв необичаен начин. Всичко това беше скроено от него.

— Какво преследва той? Някого от Порт Продигал?

— Той иска същото, което сте му дали при предишното пресичане на пътищата ви. Той води същинска война с Приори и усеща тежестта на годините си. Ако някога успее да се сдобие що-годе с популярност, то сега му е времето. Има нужда от враг извън града, който отново да върне благоразположението на хората на неговата войска и флота. Това си ти, Замира. Нищо няма да е по-удобно за Страгос от разгул на пиратството край града му през следващите няколко месеца.

— Тъкмо заради това капитаните от Пиринчено море не смеят да припарят до Тал Верар от седем години насам! Научихме си урока по трудния начин. Ако дойде да търси кавга, ще се скатаем и ще избягаме, вместо да го удостоим с нея.

— Знам. И той също го знае. Нашата работа — нашият указ — е да намерим въпреки това някакъв начин да подкладем тук някакви вълнения. Да ви накараме да развеете червения флаг достатъчно близо, че обикновените верарци да го видят от обществените клозети.

— Как, по дяволите, изобщо смяташ да го постигнеш?

— Имах някаква печена-недопечена идея да пускам слухове, да предлагам подкупи. Ако ти не беше нападнала „Вестоносецът“, щях сам да се опитам да разпаля свада. Но това беше, когато и представа си нямахме как стоят нещата тук. И сега двамата с Жером очевидно се нуждаем от твоята помощ.

— За какво?

— За да протакаме. Да убедим Страгос, че напредваме в негова полза.

— Ако само за миг ти мине през ума, че ще направя нещо за Архонта...

— Няма — отвърна Локи. — А ако на теб ти мине през ума, че наистина възнамерявам да му помагам, значи не си ме слушала. За противоотровата на Страгос се твърди, че държи два месеца. Което значи, че двамата с Жером сме длъжни да бъдем в Тал Верар след пет

седмици, за да пийнем пак от нея. А ако не докладваме за никакъв напредък, той може просто да реши да спре вложенията в нас.

— Ако се налага да ни напуснете, за да се върнете в Тал Верар, то много жалко — рече тя. — Но в Порт Продигал можете да намерите независим търговец. Те непрекъснато идват там, най-много през няколко дни. Имаме договори с мнозина от тях, които ходят в Тал Верар и Вел Вирацо. От вашите дялове ще имате достатъчно пари да си платите пътя.

— Замира, ти си по-умна! Слушай. Разговарях лично със Страгос няколко пъти. По-скоро е редно да се каже, че той ми четеше лекции. И аз му вярвам. Вярвам, че това е последният му шанс да стъпче Приори и действително да поеме управлението на Тал Верар. Той има нужда от враг, Замира. Има нужда от враг, който знае, че може да смаже.

— Значи би било лудост да се съгласим с плана му и да го предизвикаме.

— Замира, този бой предстои, независимо от намеренията ти. Страгос си няма друго, освен вас. Вие сте единственият подходящ враг. Той вече жертва един кораб, един ветеран морски майстор, един екипаж на галера от затворници и значително количество от престижа си само за да ни вкара с Жером в играта. Докато ние сме тук и вие ни помагате, ще знаете докъде са стигнали плановете му, защото ще ги управлявате от вашия кораб. Ако ни пренебрегнете, нямам представа какво ще опита той след това. Знам само, че ще крои и други заговори и вие няма да останете встрани от тях.

— Каква е ползата да ти играя по свирката и да разбуня Гал Верар, та да се изпълни желанието на Страгос? — попита Замира. — Преди седем години не можахме да надвием над флотата му, а бяхме два пъти повече на брой от сега.

— Ти не си оръжието — поясни Локи. — Ние с Жером сме оръжието. Ние имаме достъп до Страгос. Трябва ни само лек за отровата, и ще обърнем тоя кучи син като скорпион в брича му.

— И заради това да се размотавам с кораба, екипажа и децата ми на една ръка разстояние от врага, далеч извън пределите на силата ми?

— Замира, ти говореше за Пиринчено море, все едно е приказно царство, безкрайно изменчиво, а си здраво привързана за Порт Продигал, и трябва да го знаеш. Не се съмнявам, че ти би могла да доплаваш до всяко пристанище на света и да се върнеш невредима, но

би ли могла да живееш някъде другаде така, както живееш тук? Да си продаваш така лесно стоката и пленените кораби? Да си плащаш така редовно на екипажа? Да познаваш водите и своите другари разбойници толкова добре? Да дебнеш по търговските пътища, минаващи толкова далеч от флотите на всички велики сили?

— Това е най-странният разговор, който съм водила от години — рече Замира и си сложи отново шапката. — И вероятно най-странната молба, която някой някога ми е отправял. Няма как да знам дали онова, което ми казваш, е истина. Но познавам този кораб и знам колко бързо може да плава, ако всичко друго се провали. Дори и Порт Продигал.

— Това, разбира се, е една от възможностите. Да ме пренебрегнеш. Да изчакаш Страгос да намери друг начин да поведе своята война или подобие на война. И после да избягаш. В някое друго море, за да водиш по-тежък живот. Ти сама каза, че не можеш да победиш флотата на Архонта — не можеш да нападнеш Страгос с оръжие. Затова се замисли — всеки друг твой избор рано или късно ще доведе до оттегляне и бягство. Ние с Жером сме единственото средство за нападение, с което някога ще разполагаш. С твоята помощ можем да разрушим Архоната завинаги.

— Как?

— Това е... В момента се трудим по него.

— Това е възможно най-малко вдъхващото сигурност твое изказване...

— Ако не друго, ние сме наясно, че в Тал Верар има могъщи сили, които са срещу Архонта — прекъсна я Локи. — Двамата с Жером можем да се свържем с тях и да ги въвлечем някак. Ако Архонатът бъде разрушен, Приори ще завладеят Тал Верар чрез кесията му. А последното нещо, което искат те, е да се забъркат в безсмислена война, която би могла да създаде нов любим на народа герой от войската.

— Застанал тук, на кърмата на кораба ми, на седмици плаване от Тал Верар, как можеш да говориш така убедено как може да се постъпи с търговците и политиците на този град?

— Ти самата каза, че аз имам дарба за мошеничество. Често мисля, че това е единственото ми умение, достойно за похвала.

— Но...

— Дракаша, това е непоносимо!

Локи и Замира отново се обърнаха едновременно и видяха Учената Треган, застанала на първото стъпало на стълбата към каютите. Тя тръгна към тях, куцукайки без поддръжката на бастуна си, а в протегнатите ѝ ръце се гърчеше някакъв хитинов кошмар, многокрак и лъщящ на светлината на фенерите. Паяк, голям колкото котка. Тя го носеше с корема нагоре и блесналите му зъби потръпваха от възмущение.

— Мили богове, така е, вярно! — възкликна Локи.

— Треган, какво, по дяволите, дири Зекасис извън клетката си?

— Твоят лейтенант атакува преградата между каютите ни — изсъска Треган. — Нетърпим шум и гюрултия! Имаше късмет, че събори само една клетка с всичкото това нейно тряскане, и още по-голям, че бях там, за да удържа тази невинна дама...

— Значи... Чакай, ама ти това чудо в каютата си ли го държиш? — Локи с облекчение откри, че това страшилище дебнеше на кораба, но все пак не се ширеше.

— А според теб откъде идва коприната за рани, Равел? Стига си треперил — Зекасис е деликатно и плахо създание.

— Треган — обади се Дракаша. — Като лекар ти би трябвало да си запозната с ухажорските навици на зрялата самка на човек.

— Да, но на шест стъпки от главата ми, това е нетърпимо натрапничество...

— Треган, по мое мнение да прекъснеш Езри в момента би било нетърпимо натрапничество. Картата на интенданта от отсрещната страна е свободна. Доведи дърводелеца, за да стъкми временна квартира на Зек, и закачи хамака си в каютата на Гуилем.

— Ще запомня това унижение, Дракаша...

— Да, приблизително за десет минути, докато нещо друго не те издразни и не обсеби изцяло вниманието ти.

— Ако Делмастро вземе, че пострада от нейните напъни — рече превзето Треган, — нека си търси друг лечител да ви обслужва. И нека преде коприна за превръзките си от собствения си корем...

— Убедена съм, че коремът на Езри си има друга работа, Учена жено. Моля те, намери някой да скове на животното дом за тази нощ. Няма нужда да приказваш много, за да ги убедиш, че е спешно.

Треган се изнесе с пъхтене заедно със своето деликатно плахо създание, размахало възмутено крака. Локи се обърна отново към

Замира, вдигнал вежда.

— Ти откъде...

— Наказанието за безочливост спрямо Никорското кралско семейство е да те окачат в желязна клетка да умреш от глад. Ние бяхме в Никора и се занимавахме малко с контрабанда, а Треган висеше там и умираше по малко. През повечето време не съжалявам, че я свалих оттам.

— Е, какво ще кажеш за моето... безумно предложение?

— Замира, няма нужда да влизаш в пристанището на Тал Верар. Само ми осигури с нещо задоволството на Страгос още няколко месеца. Ограби някой и друг кораб близо до Хал Верар. Бърза и лесна работа. Знаеш, че с Жером ще сме първите, които ще скочат зад борда заради теб. Само накарай ги да се юрнат към града и да всеят малко паника. После някоя нощ изпрати и нас дотам с лодка да си свършим работата, и ще се върнем с някоя по-своястна идея как да променим положението...

— Да нападнем кораби под верарски флаг, а после да се приближим до града достатъчно, че да се промъкнете дотам с лодка? И да чакаме на котва, когато за главата ми е обявена награда от пет хиляди стария?

— Ето това вече е несправедливост, Замира, каквото и друго да съм направил, че да заслужа подозренията ти. Ако с Жером просто искахме да се измъкнем в Тал Верар, защо да си рискуваме главите в твоята атака тази сутрин? А ако аз исках да продължа да те мамя и да те следя, защо не потвърдих извода ти, че сме агенти на Приори?

Тази сутрин с Жером се скарахме. Ако си говорила с Джабрил, преди да ме извадиш от трюма, трябва да знаеш, че аз съм жрец на Тринайсетия, Уродливия страж. Вие сте... наши хора, повече или по-малко. От нашите. Въпрос на приличие е. Жером настоя да ти кажем истината — че вие сте ни нужни като доброволни съюзници, а не като хора, които будалкаме. Срам ме е да призная, че бях твърде ядосан и не се съгласих. Но той излезе прав, и това не е само шибана сантименталност, а чистата истина. Не ми се вярва с Жером да успеем да изиграем този номер, ако не ни помогнете с пълните си познания в какво сме се забъркали. А ако не можете или не желаете, мисля, че ви предстои страшна бъркотия. Скоро.

Дракаша отпусна десницата си върху ефеса на едната си сабя и затвори очи. Изглеждаше уморена и разтревожена.

— Преди всичко — заговори тя най-сетне, — встрани от всякакви други съображения, ние трябва да стигнем в Порт Продигал. Имам да продавам товар, да попълвам запаси, да се отървавам от плячка и да се срещам с членове на екипажа. Дотам пътят е няколко дни, и ще стоим там още няколко дни. Ще помисля за това, което каза, и по един или друг начин ще ти дам отговор, след като приключим с работите си там.

— Благодаря ти.

— Значи все пак е Леоканто?

— Продължавай да ме наричаш Равел — отвърна Локи. — Така ще е най-лесно за всички.

— Е, тъй да бъде. Ти си на Веселата вахта и няма да застъпиш някоя от дежурните вахти чак до утре следобед. Предлагам ти да се възползваш добре от нощта.

— Е... — Локи погледна надолу към кожения си мях със синьо вино и внезапно му хрумна, че още няколко щяха да му дойдат добре, а може би и една игра на зарове, да поразпусне за няколко часа. — Ако боговете са любезни към мен, вече съм почнал. Лека нощ, капитан Дракаша.

Остави я сама на хакборда да се взира мълчаливо в страшилището, спотайващо се в дирята на кораба.

8

— Заболя ли те? — прошепна Езри и прокара пръст по хлъзгавата от пот кожа над ребрата на Джийн.

— Дали ме е боляло? Богове на небесата, жено, не, това беше...

— Не говоря за онова! — Тя забодя пръст в белега, прорязващ корема му под дясната страна на гърдите. — Това.

— А, това ли. Не, беше чудесно. Един ме нападна с чифт Зъби на крадеца. Беше като топъл ветреца в чуден пролетен ден. Наслаждавах се на всеки миг от... ох!

— Магаре!

— Откъде ги намери тия остри лакти? Сигурно ги точиш на точило... ох!

Езри лежеше върху Джийн в полукопринения хамак, заемащ по-голямата част от каютата ѝ. Тя беше толкова малка, че той едва се побираше на дължина, отпуснал едната ръка над главата си (докосваше отвътре дясната страна на корабния корпус), а ако разпереше ръце, щеше да обхване ширината ѝ. Една алхимична дрънкулка колкото монета осветяваше с бледа сребриста светлина. Странни отблясъци играеха по къдриците на Езри, черни като вещерско дърво, разпръснати кичури блестяха като нишки от паяжинена коприна на лунните лъчи. Джийн прокара длани през тази влажна гора от коса, разтри топлия ѝ скалп с ноктите си и тя отпусна мускули с благодарен стон.

Застоялият въздух в каютата бе напоен с пот и с пленената жегата на първия им безкраен и безумен час заедно. Джийн забеляза за пръв път и че тук цареше пълно безредие. Дрехите им бяха пръснати в пълен хаос. Оръжията и малкото вещи на Езри се въргаляха по пода като препятствия по пътя на кораб. Малка мрежа с няколко книги и свитъци висеше от една гредата на тавана, килната към вратата, и по това се познаваше, че целият кораб е наклонен към бакборда.

— Езри — измърмори той, взрян в преградата от втвърдено платно, която представляваше лявата „стена“. Един чифт големи крака и един чифт малки я бяха изкорубили доста. — Езри, в чия каюта щяхме да влезем с ритници преди малко?

— О... на Учената Треган. Кой ти каза да не ме рошиш повече? О, така е много по-добре.

— Тя ще се ядоса ли?

— Повече от обикновено? — Езри се прозя и вдигна рамене. — Свободна е и тя да си намери любовник и да изрита обратно преградата, когато си иска. Твърде притеснена съм, че да бъда дипломатична. — Тя целуна Джийн по врата и той потръпна. — Освен това нощта тепърва започва. Ако стане така, както съм го намислила, може и да съборим преградата с ритници, Жером.

— Тогава нека да е на твоята. — Джийн нежно премести тежестта на тялото ѝ и двамата легнаха настрана, лице в лице. Той прокара много внимателно ръце по спеклите се бинтове над лактите ѝ, единственото, за което тя прояви разум и не свали. Дланите му

докоснаха бузите ѝ, после косата ѝ. Целунаха се безкрайно — безвремие, което съществува само за любовниците, чиито устни са още неизследвана територия едни за други.

— Жером — прошепна тя.

— Не. Ще те помоля за нещо, Езри. На четири очи. Не ме наричай така.

— Защо не?

— Наричай ме с истинското ми име. — Той я целуна по врата, докосна с устни ухото ѝ и прошепна в него.

— Джийн... — повтори тя.

— О, богове, да! Повтори го!

— Джийн Естеван Танен. Харесва ми.

— Твое е и само твое — прошепна Джийн.

— Нещо в замяна — рече тя. — Езриан Дестири де ла Мастрон, Дамата Езриан от Дома Мастрон от Никора.

— Нима? Значи имаш имение, или нещо такова?

— Съмнявам се. Излишните дъщери, които бягат от къщи, обикновено не получават имения. — Тя отново го целуна, а после разроши брадата му с пръсти. — Всъщност след писмото, което оставих на майка ми и баща ми, съм убедена, че съм била лишена от наследство възможно най-бързо.

— Богове. Съжалявам.

— Няма защо. — Езри прокара пръсти по гърдите му. — Гадостите се случват. Продължаваш напред. Откриваш тук и там неща, които ти помагат да забравиш.

— Действително — прошепна той, а после дълго време бяха твърде заети, че да говорят.

9

Най-различни неща издърпваха Локи от яркия гъсталак на сънищата му — нарастващата жегата на деня, натискът на три чаши вино в червата му, стенанията на махмурлиите около него и острото тракане на ноктите на дребното и тежко създаване, което спеше на тила му.

Врхлетян от внезапния смътен спомен за паяка на Учената Треган, той хлъцна от ужас и се претърколи, като изтръгваше всичко,

прилепило се по него. Примига на няколко пъти, за да махне воала на дрямката от очите си, и откри, че се бори не с паяк, а с котенце с тясна муцунка и черна козина.

— По дяволите! — измърмори Локи.

— Мяу — отговори котето и го погледна в очите. Изражението му беше като на всички котета — на бъдещ тиран. „Бях се устроило удобно, а ти посмя да помръднеш! — казваха нефритовите очи. — За това трябва да умреш!“ Щом на котето му стана ясно, че теглото му — я имаше, я нямаше кило — е недостатъчно, за да строши врата на Локи с един могъщ удар, то стъпи с лапи на раменете му и отърка в устните му сополилото си носле. Локи се дръпна.

— Това е Царствен — обади се някой в краката му.

— Царствен? Не, нелепо е! — Локи бутна котето под мишницата си като опасно алхимично средство. Козината му беше тънка, копринена. То замърка шумно. Проговорилият беше Джабрил. Локи го видя да лежи по гръб чисто гол и вдигна вежди.

— Така се казва — поясни Джабрил. — Царствен. Има съответното бяло петънце на гърлото и мокър нос, нали?

— Точно така.

— Царствен. Равел, осиновен си. Каква ирония!

— Стремежът на живота ми най-сетне се изпълни. — Локи се огледа из полупразното помещение под бака. Неколцина от новите Орхидеи хъркаха мощно, един-двама се мъчеха да се изправят и поне един спеше доволно в локва от собственото си повръщано. Или поне така предположи Доки. Джийн не се виждаше никакъв.

— И как мина вечерта ти, Равел? — Джабрил се надигна на лакти.

— Целомъдрено, мисля.

— Моите съболезнования — усмихна се Джабрил. — Запозна ли се с Малакасти от Синята вахта? Има червеникава коса и кинжали, татуирани на кокалчетата на ръцете? Богове, според мен тя не е човек.

— Рано се изниза от гуляя, бих казал.

— Да. Тя си искаше това-онова. И имаше разни приятели.

— Джабрил разтърка слепоочията си с десница. — Боцманът от Червената вахта, един тип без пръсти на лявата ръка. Нямах представа, че учат богобоязливите момци от Ашмир на такива номера. Уф!

— Момци? Не знаех, че ти, въ... дебнеш точно тая плячка.

— Е, ами то от всичко трябва да пробвам по веднъж — ухили се Джабрил. — Или по пет-шест пъти, както излиза. — Той се почеса по корема и като че чак тогава забеляза, че е без дрехи.

— По дяволите. Помня, че едва вчера притежавах брич...

Няколко минути по-късно Локи излезе на слънце заедно с Царствен, все така затъкнат под мишницата му. Протегна се и се прозя. И котето направи същото, като се опита да се изтръгне от хватката му и да се изкатери върху главата му. Локи вдигна дребосъчето и се взря в него.

— Няма да се привързвам към теб — заяви той. — Намери си някой друг да си споделяш лигите с него. — И съвсем наясно, че и за най-малката проява на лошо отношение към дребосъка може да изхвърчи през борда, го остави на палубата и го побутна с босия си крак.

— Сигурен ли си, че имаш позволение да командваш това коте? — Локи се обърна и видя Джийн, застанал на стъпалата, който тъкмо си обличаше туниката. — Внимавай, той може да е помощник-капитан на вахта.

— Ако потвърди чина си, мисля, че се поставя някъде между Дракаша и Дванайсетте. — Локи се вторачи в Джийн. — Здравсти.

— Здравей...

— Виж сега, имаме да провеждаме продължителен и скучен разговор на тема „Държах се като магаре“, а още се чувствам жертва на синьото вино, така че нека просто да приемем, че...

— Извинявай — прекъсна го Джийн.

— Не, това аз трябваше да го кажа.

— Тоест... ние с тебе пак си намерихме щърбавините, нали?

— Ако битката не става за нещо, то е за успокояване на нервите. Не те обвинявам за... казаното.

— Можем да измислим нещо — рече тихо, ала настоятелно Джийн. — Заедно. Знам, че ти не си... Не исках да накърня твоите...

— Заслужавах си го. А и ти беше прав. Снощи разговарях с Дракаша.

— Нима?

— Казах й... — Локи се намръщи, протегна се пак и използва движението, за да прикрие поредица от сигнали с ръце. Докато ги следеше, веждите на Джийн се вдигаха все повече.

„Не споменах Вързوماговете, Кулата на греха, Камор, истински имена. Иначе — цялата истина.“

— Вярно ли? — удиви се Джийн.

— Да. — Локи заби поглед в палубата. — Казах ти, че беше прав.

— И тя как...

Локи се престори, че хвърля зар, и вдигна рамене.

— Първо трябва да стигнем Порт Продигал и тогава — рече той.

— Имаме си задължения. И после, каза тя... щяла да ни каже.

— Разбирам. Значи...

— Добре ли прекара нощта?

— О, богове, да.

— Добре. А за... за онова, дето го казах вчера...

— Няма нужда да...

— Има. Това беше най-тъпото нещо от всичко, дето го изприказвах. Най-тъпото и най-нечестното. Знам, че съм... безнадежден от толкова отдавна, че нося тази безнадеждност като броня. И не се сърдя за онова, което имаш ти. Наслади му се.

— Наслаждавам се — отвърна Джийн. — Наслаждавам се, повярвай.

— Хубаво. Не ти трябва да се учиш от мен.

— Е, значи...

— Всичко е наред, мастер Валора. — Локи усети със задоволство как ъгълчетата на устата му плъзват нагоре по своя собствена воля. — Обаче онова вино, дето ти казах...

— Вино ли? Ти...

— Посраните въжета, Жером. Трябва да се изпикая, преди да ми гръмнат червата. А ти си запречил стълбите.

— А... — Джийн се дръпна и плесна Локи по гърба. — Моите извинения. Освободи се, братко.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

ПОРТ ПРОДИГАЛ

1

„Отровната орхидея“ се носеше на югозапад при задух и умерено вълнение и дните на Локи се нижеха с ритъма на редовните задължения.

Двамата с Джийн ги пратиха на Червената вахта, под директния надзор на лейтенант Делмастро в отсъствието на Насрин. Величествената церемония по посвещаването ни най-малко не намаляваше апетита на кораба за поддръжка. Мачтите пак трябваше да бъдат смазвани, шевове — проверявани пак и пак, палубите — метени, въжетата — опъвани. Локи смазваше саби в оръжейната, напъваше се на кабестана, за да мести и преподрежда товари, поднасяше бира на вечеря и разчепкваше парчета въже на кълчища, докато му се зачервят пръстите.

Дракаша го поздравяваше с отсечени кимвания, но без да каже нищо, и повече не го извика на частен разговор.

Като редовен екипаж бившите Вестоносци имаха правото да спят кажи-речи, където си щат. Някои избраха главния трюм, особено онези, които си намираха навити партньори по хамак сред старите Орхидеи, но на Локи му беше достатъчно удобно в старото, вече просторно помещение. Той спечели на зарове още една туника и я използваше за възглавница — истински лукс след дни наред спане на голата палуба. Заспиваше като каменна статуя всяка нощ, след като приключи с вахтата току, преди да се появи червеното сияние на зората.

Джийн, разбира се, след нощната вахта си лягаше другаде.

Нищо забележително не се случи до дваисет и пето число на месеца, когато ветровете се обърнаха и задухаха силно от юг. Локи по изгрев се просна на обичайното си място до стената на бакборда и хърка няколко часа, както хъркат забележително доволните от себе си

хора, но някаква суматоха го събуди и той откри, че Царствен се е увил около врата му.

— Я! — възкликна той, а котето го възприе като сигнал да сложи лапи на бузите му и да завре мокрото си носле точно между очите му. Локи награби котето, седна и примига. Черепът му беше пълен с паяжини — нещо определено го бе събудило ненавреме.

— Ти ли беше? — смотолеви той, намръщи се и погали с два пръста Царствен по главата. — Трябва да спрем да се срещаме така, малкият. Няма да се привързвам към теб.

— Земя! — дочу се приглушен вик някъде отвън. — Три румба вляво от носа! — Локи остави Царствен на дъските и го побутна недвусмислено към някакъв друг хъркащ моряк, а после изпълзя навън на утринната светлина.

На палубата като че всичко беше нормално — никой не търчеше насам-натат, нито пък носеше спешни съобщения на Дракаша, дори не се бяха скупчили на парапета, за да съзрат приближаващата се земя. Някой го плесна по гърба, той се обърна и се намери срещу Утгар, нарамил намотано въже. Вадранецът му кимна приятелски.

— Объркан изглеждаш, Червена вахта.

— Просто... Чух вика и си мислех, че вълнението ще е по-голямо. Това Порт Продигал ли ще да е?

— Не. Да, Островите на призрачните ветрове са, но сега приближаваме едва най-крайните. Лоши места. Змийският петров, Копелдашката скала, Опаловите пясъци. Хич не щем да припарваме там. До Продигал има още два дни, а при такъв вятър няма да е както ние искаме, нали?

— Как така?

— Ще видиш. — Утгар се ухили. Беше му приятно, че разполага с тайни знания. — Няма как да не видиш. Върви се наспи за хубост. След два часа пак си на мачтите.

2

Островите на призрачните ветрове постепенно се скупчваха около „Орхидеята“ като банда разбойници, бавно и с кеф настъпващи към целта си. По хоризонта, някога чист, никнеха острови, покрити с

гъсти, обвити в мъгла джунгли. Тук-там стърчаха високи черни върхове и се оригнаха на пара и пушек към натежалите сиви небеса. Дъждът се лееше като завеса — не безмилостните морски бури, а безразличната пот на тропиците, топла като кръв и едва раздвижвана от ветреца на джунглата; Докато напредваха на запад, водите изсветляха от кобалта на дълбините, през небесносиньо до прозрачен аквамарин. Тук кипеше живот — птици кръжаха в небето, риби се стрелкаха на сребърни облаци из плитчините, следвани от злокобни силуети, по-едри от хора. Те ги следваха мудро и по дирята на кораба — акули коси, сини вдовци, кутсузлии от рифовете, кинжалоперки. Най-зловещи бяха местните вълчи акули, чиито гърбове с пясъчен цвят се сливаха с бледата мараня под кораба. Набито око трябваше, за да забележиш призрачните несъответствия, които ги издаваха, че се спотайват там и имаха обезпокоителния навик да кръжат под лайнените въжета.

Локи благодареше на боговете, че никак не ги биваше в скачането.

Един ден и половина те продължиха да плават, като се накренияха, за да избегнат рифовете и по-дребните острови. Дракаша и Делмастро като че познаваха района наизуст и рядко се навеждаха и мърмореха над картите на капитана. Локи започна да мярка в плитчините и по скалите човешки отпадъци — тук полуразрушена мачта, там стърчащите ребра на скелета на древен кил върху пясъчното дъно. По време на една следобедна вахта той забеляза стотици ракообразни същества колкото кучета, накупчени около преобърнатото дъно на корабен корпус. Щом „Орхидеята“ ги подмина, създанията вкупом побягнаха от своя изкуствен риф и разпениха водата наоколо до бяло. След мигове вече никакви ги нямаше.

След няколко часа Локи сдаде вахтата. Усещаше как сред екипажа наоколо се трупа напрежение. Имаше някаква промяна. Дракаша неспирно сновеше по кварталдека, беше сложила извънредни постове по мачтите и се съвещаваше шепнешком с Делмастро и Мумчанс.

— Езри не иска да ми каже какво става — рече Джийн в отговор на тънкия, както той си въобразяваше, намек на Локи. — В момента тя е само лейтенант, не е Езри.

— Това само по себе си ни подсказва нещо — отвърна Локи. — Подсказва ни да обуздаем доброто си настроение.

Вечерта, при смяната на вахтата, Дракаша свика целия екипаж. Всички Орхидеи — огромна, потна и тревожна маса от мъже и жени, впериха очи в перилата на кварталдека и зачакаха капитанът да заговори. Слънцето бе диск от горяща мед, увенчал покритите с джунгли хълмове право срещу тях. Огнени цветове пълзяха нагоре през струпаните слоеве облаци. Навсякъде около тях островите потъваха в мрак.

— Е... — заговори Дракаша. — Просто и ясно. Ветровете през последните няколко дни духаха адски стабилно от Юг. Можем да пуснем котва в Продигал довчера, но не можем да минем през Търговския проход.

Тълпата замърмори. Лейтенант Делмастро застана до капитана, отпусна длан на колана си с оръжия и се провикна:

— Тихо! Пикнята на Переландро! Повечето от нас са минавали през това!

— Така е — потвърди Дракаша. — Изпълнете сърцата си с храброст, Орхидеи. Ще постъпим, както обикновено. Червената вахта, починете си. След няколко часа очаквайте целият екипаж да бъде призован. След това — никакво спане, никакво пиене и никакво ебане, докато не се приберем у дома невредими. Синята вахта, вие застъпвате. Дел, погрижи се за новациите. Обясни им всичко.

— Какво да ни обясни? — Локи се огледа. Екипажът се разпръсваше и въпросът му увисна във въздуха.

— До Порт Продигал се стига по два пътя — обясни Джабрил. — Първо, Търговския проход, това е северно от града. Казват, че е дълъг дванайсет мили. Лъкатушни, само завои и плитчини. В най-добрия случай се минава бавно, но ако духа и силен южен вятър, да му пикаеш на прохода! Ще ни отнеме няколко дни.

— И какво правим, по дяволите?

— Минаваме по втория път, от запад. Наполовина дълъг. Пак е лъкатушен, но далеч не е толкова зле. Особено при такъв вятър. Обаче гледат да си спестят минаването по него. Наричат го Прохода приемна.

— Защо?

— Защото там има нещо. — Лейтенант Делмастро си пробиваше път през малката тълпа, съставена изцяло от бивши Вестоносци,

насъбрала се около Джабрил. Локи забеляза как тя стисна лакътя на Джийн за миг и продължи.

— Нещо... живее там.

— Нещо? — Локи не успя да прикрие намека за раздразнение в гласа си. — Корабът в опасност ли е?

— Не — отвърна Делмастро.

— Тогава нека бъда по-точен. Ние, дето сме на борда, в опасност ли сме?

— Не знам — отвърна Делмастро и се спогледа с Джабрил.

— Дали нещо ще се качи на борда на кораба? Не. В никакъв случай. Дали на вас... няма да ви се прииска да напуснете кораба? Не мога да ви кажа. Зависи от темперамента ви.

— Не съм убеден, че ще ми е приятно сърдечното внимание на всички твари, плуващи в тези води — рече Локи.

— Добре. Значи вероятно няма от какво да се тревожиш. — Делмастро въздъхна. — Всичките помислете върху казаното от капитана. Предстои ни малко изпитание. Ще ви извикат по средата на обичайната ви почивка, така че гледайте да се възползвате, докато можете. — Тя застана до Джийн и Локи я чу как додаде шепнешком: — Аз имам твърдото намерение.

— Ами, ще те намеря по-късно, Жером. — Локи се усмихна против волята си.

— Ще дремнеш ли? — попита Джийн.

— Не, да го вземат мътните, ще си въртя палците и бавно ще изперквам, докато не ме викнат на палубата. Може да намеря някой да изпляскаме едни карти...

— Съмнявам се — рече Делмастро. — Славата ти...

— Несправедливо обвинение към късмета ми — заяви Локи.

— Е, да, може би не е зле пред всички да те сполети лош късмет. Тъй съветвам мъдрия. — Тя му прати присмехулна въздушна целувка. — Или какъвто си там, Равел.

— О, открадни Жером и постъпи с него възможно най-жестоко! — Локи скръсти ръце и се ухили. По-свободното държание на Делмастро към него бе приятна промяна след последните няколко дни. — Ще преценим как си се справила по това колко ядосана ще е Треган, когато я видя. По дяволите, ето с какво ще се позабавлявам! Ще

предложа да залагаме доколко можете да вбесите вие двамата Учената...

— Само да си направил нещо подобно, каквото ще да е, и ще те прикова към котвата за най-ценното ти, след което ще те влача по риф.

— Не, плана си го бива — възрази Джийн. — Може самите ние да заложим и да нагласим надпреварата...

— Този кораб има две котви, Валора!

3

Когато Джийн и Езри се промъкнаха обратно на кварталдека, вече се смрачаваше. Дракаша беше застанала на хакборда, гушнала Косета с лявата си ръка и със сребърна чашка в дясната.

— Трябва да го изпиеш, миличка — прошепна тя. — Това е специална вечерна напитка за пиратски принцеси.

— Не — изхленчи Косета.

— Ти не си ли пиратска принцеса?

— Не!

— А аз мисля, че си. Бъди послушна...

— Не искам!

Джийн си спомни как се държеше Отец Окови навремето в Камор, когато някой от младите Джентълмени копелета решише да капризничи. Вярно, че тогава бяха много по-големи от Кос, но децата са си деца и очите на Дракаша бяха хлътнали от тревога.

— Брей, брей! — рече той на глас и тръгна към двете Дракаша, за да го види Косета. — Това изглежда много вкусно, капитан Дракаша.

— Много вкусно изглежда — потвърди тя. — И е още по-вкусно, отколкото изглежда.

— Фу! — възкликна Косета. — Ааааа! Не!

— Трябва — отсече майка й.

— Капитане — намеси се Джийн, като се преструваше на заплепен от сребърната чаша. — Та това изглежда толкова прекрасно. Щом Косета не го иска, аз ще го изпия.

Дракаша го изгледа втренчено, а после се усмихна.

— Е... — отрони тя с неохота. — Щом Косета не го иска, май нямам друг избор. — Тя подаде чашата на Джийн и малката се облеци.

— Не! — възпротиви се тя. — Не!

— Ама ти нали не го искаш! — заяви непоколебимо Дракаша. — А Жером го иска. И затова няма да го получиш, Косета.

— Не! — Косета протегна ръчички към чашата. — Не, не, не!

— Косета — рече строго майка ѝ. — Щом го искаш, трябва да го изпиеш. Разбра ли?

Момиченцето кимна, зяпнало от тревога, а пръстчетата ѝ се напругаха да достигнат сребърната чашка, превърнала се изведнъж в безценна награда. Замира я поднесе към устните на момиченцето и то я пресуши жадно.

— Много добре. — Дракаша целуна дъщеря си по челото. — Много, много добре. Сега ще те сваля долу, за да поспите с Паоло. — Тя пхна празната сребърна чашка в джоба на връхната си дреха, гушна Косета и кимна на Джийн. — Благодаря ти, Валора. Палубата е твоя, Дел. Само за няколко минути.

— Тя много мрази това — отбеляза тихо Езри, щом Дракаша изчезна надолу по стълбището.

— Да храни Кос вечер ли?

— Това е маково мляко. Тя ги приспива и двамата... за преминаването по Прохода приемна. Не иска да са будни за нищо на света, докато плаваме през него.

— Но какво, по дяволите, ще...

— Трудно е да се обясни — отвърна Езри. — По-лесно е просто да приключим с това. Но ти ще се справиш, знам го със сигурност. — Тя прокара длан нагоре-надолу по гърба му. — Та ти изтърпяваш и мен в най-гадните ми настроения.

— А... — възкликна Джийн. — Но когато една жена притежава сърцето ти, тя не изпада в гадни настроения. Само в интересни... и още по-интересни.

— Там, където съм родена, противните ласкатели ги провесват да съхнат в железни клетки.

— Разбирам защо си избягала. Ти вдъхновяваш такива ласкателства, че всеки мъж, разговарял с теб по-продължително, би бил провесен след това.

— Ти преминаваш всякакви граници на противността!

— Трябва да правя нещо, за да не мисля за предстоящото.

— Онова, което правихме долу, не ти ли стигна?

— Е, предполагам, че винаги можем да слезем пак там и да...

— Уви, но най-голямата кучка на тоя кораб не е Дракаша, нито дори аз, а дългът. — Езри го целуна по бузата. — Щом искаш да се занимаваш с нещо, можеш да се заемеш с подготовката за преминаването. Върви при предния шкаф за фенери и ми донеси алхимични светлини.

— Колко?

— Всичките — отвърна тя. — До последната, която намериш.

4

Десетият вечерен час. Нощта обгръщаше Островите на призрачните ветрове като наметало и „Отровната орхидея“ навлезе под марсели в Прохода приемна, грейнала в бели и кехлибарени светлини. Сто алхимични фенера бяха разтърсени и пробудени за живот и разположени по целия корпус на кораба — някои на въжетата, но повечето — под парапета, и те запалваха фалшиви танцуващи пламъчета по тъмната вода долу.

— Дълбочина шест! — провикна се един от двамата моряци, които Дракаша бе сложила от двете страни на борда да хвърлят въжета, за да определят колко вода отделя корпуса на кораба от дъното на океана. Шест клафтера; трийсет и шест стъпки. „Орхидеята“ можеше да се промъква през далеч по-плитки проливи.

Обикновено мереха дълбочината само от време на време и един моряк беше достатъчен. Сега двамината — от най-старите и най-опитни членове на екипажа, непрекъснато замерваха и съобщаваха резултатите. Нещо повече, всеки от тях бе наблюдаван от по неколцина... „пазачи“ беше най-уместната дума, която хрумна на Джийн. Моряци в доспехи, въоръжени.

По целия кораб нареждаха да се вземат странни предпазни мерки. Елитът на екипажа, който изчакваше горе да опънат платната, се беше привързал с въжета през кръста и всеки щеше да увисне като махало, ако падне, но поне най-вероятно щяха да оживеят. Гасяха истинските огньове, пушенето беше строго забранено. Децата на

Дракаша спяха в каютата си със заключени капаци, а пред вратата към стълбата пазеше стража. Самата Дракаша бе надянала мозаечната си жилетка от елдерглас и сабите ѝ чакаха в готовност в ножниците.

— Четвърт по-малко от шест! — провикна се замерващият моряк.

— Вдига се мъгла — обади се Джийн. Двамата с Локи стояха на десния парапет на кварталдека. Наблизо Дракаша крачеше по палубата, Мумчанс държеше руля, а Делмастро стоеше до компасната будка с малка стойка, на която бяха наредени точни стъкла за измерване на времето.

— Така се започва — рече Мумчанс.

„Орхидеята“ навлизаше в канал, широк една миля, между скали, които се издигаха до средата на мачтите сред тъмна джунгла, която се надигаше и се сливаше с тъмата. Смътно се чуваха звуците на спотайващите се в джунглата същества — стържене, трясъци, шумолене. Дъгите от фенери на кораба осветяваха водата на петдесет-шейсет стъпки наоколо, а по краищата на този сияен кръг Джийн виждаше как над водата започват да се вият струи от сива мъгла.

— Пет и половина! — разнесе се викът на замервана отдясно.

— Капитан Дракаша! — Утгар застана на хакборда, стиснал между пръстите си въжето с лага. — Четири възела, хей!

— Ест — отвърна Дракаша. — Четири възела, и кърмата ни е на едно ниво с входа на прохода. Дел, дай ми десет минути.

Делмастро кимна, преобърна един от часовниците си и започна да следи песъчинките, които заструиха от горната част към долната. Дракаша се премести на предния парапет на кварталдека.

— Внимание! — призова тя моряците, които работеха или чакаха на палубата. — Ако започнете да се чувствате странно, стойте далече от парапетите. Ако не издържате на палубата, слезте долу. Това е неприятна работа, която трябва да издържим, минавали сме през това и преди. Нищо лошо няма да ви се случи, ако останете на кораба, вкопчете се здраво за тази мисъл. Не напускайте кораба.

Сега мъглата се надигаше и започваше да се натрупва на пластове. Смътните очертания на скали и джунгли отвъд бързо се топяха. Пред тях се ширеше единствено черна тъма.

— Десет, капитане! — обади се най-сетне Делмастро.

— Пет клафтера! — провикна се единият от замерваните.

— Мум, завърти кормилото надолу. — Дракаша надраска с въглен бърза бележка на пергамент и я сгъна. — Две дръжки към подветрената страна.

— Ест, капитане, две дръжки към подветрената страна.

Щом той завъртя леко кормилото, корабът се наклони наляво. Моряците горе нагласиха платната и въжетата според наставленията, втълпени от Дракаша, преди да навлязат в прохода.

— Отмери ми дванайсет минути, Дел.

— Ест, капитане, дванайсет!

В течение на тези дванайсет минути мъглата се сгъсти като дим от добре подхранван огън. Тя ги обви и от двете страни — кълбяща се сива стена, сякаш заключила светлината и звуците им в мехур, скрила всякаква следа от външния свят. Скърцането на гредите и въжетата, плясъкът на вълните, разбиващи се в корпуса, бърборенето на гласове — всички тези познати звуци кънтяха глухо, а шумовете от джунглата изчезнаха. А мъглата продължаваше да настъпва, докато най-сетне не прекоси ефемерните очертания на осветената от фенерите вода. Сега видимостта изчезваше на разстояние четирийсет стъпки във всички посоки.

— Дванайсет, капитане! — отбеляза Делмастро.

— Мум, завърти кормилото нагоре — нареди Дракаша, втречена в компаса в будката. — По посоката на вятъра. Насочи ни на северозапад-запад. — После извика на моряците в средата на палубата: — Бъдете готови за изместване на реите! Северозапад-запад, вятърът отляво откъм кърмата!

Последваха няколко минути дейност и корабът бавно се свъртя и пое по новия си курс, а екипажът укрепи наново реите. През цялото това време Джийн все повече се убеждаваше, че мъглата действително притежава свойството да поглъща звуците. Шумът от тяхната дейност просто замлъкваше, щом се удари в непроницаемия ѝ саван. Всъщност единственото доказателство за съществуването на света отвъд мъглата беше влажният, земен мирис на джунглата, довяван от топлия бриз към кварталдека.

— Седем клафтера! — провикна се замервачът.

— Двайсет и две минути, Дел.

— Ест — отвърна Делмастро. Въртеше часовниците си като автомат.

Следващите двадесет и две минути преминаха в клаустрофобично мълчание, нарушавано единствено сегиз-тогиз от плющенето на платната и виковете на замервачите. Минутите пълзяха и напрежението се трупаше, докато...

— Време е, капитане.

— Благодаря, Дел. Мум, завърти кормилото надолу. Насочи ни на югозапад-запад. — Тя повиши глас. — А сега по-живо! Въжета и платна! Ляво на борд, югозапад-запад!

Платната заплющиха, а моряците се разтърчаха с ругатни и задърпаха въжетата, докато корабът отново се извърташе към левия борд. Те се въртяха в центъра на мъглата; наситеният с уханието на джунгла бриз като че се въртеше около тях като боксьор, танцуващ около противника, докато най-сетне Джийн го усети по лявата си буза.

— Дръж прав курс, Мум — изкомандва Дракаша. — Езри, петнайсет минути.

— Петнайсет, ест.

— Почва се, неговата мамица — смънка Мумчанс.

— Зарежи тия дивотии — скастри го Дракаша. — Единствената действителна опасност тук сме самите ние, ясно?

Джийн усети някакви бodeжи по кожата на челото си. Той се пресегна и обърса избилата по нея пот.

— Четвърт по-малко от пет! — провикна се единият замервач.

Джийн... — прошепна едва доловим глас.

— Какво, Орин?

— А? — Локи се беше вкопчил в парапета с две ръце и дори не го погледна.

— Какво искаше?

— Нищо не съм казал.

— Ти...

Джийн Танен.

— О, богове! — възкликна Локи.

— И на теб ли? — Джийн се взря в него. — Глас...

— Не от въздуха — прошепна Локи. — По-скоро като... знаеш кой. В Камор.

— Защо то произнася моето...

— Не го произнася — намеси се Дракаша с нисък, напрегнат глас. — Всички чуваме как то ни говори. Всички чуваме имената си.

Дръж се здраво.

— Уродливи страже, няма да се боя от мрака, защото нощта е твоя — измърмори Локи и насочи палеца и средния пръст на лявата си ръка към мрака. Кинжалът на Тринайсетия, знак на крадците, предпазващ от злото. — Твоята нощ е моята мантия, моят щит, моето бягство от тези, които ловуват, за да нахранят примката. Няма да се боя от никакво зло, защото ти направи нощта мой приятел.

— Блажен да е Благодетелят — произнесе Джийн и стисна лявата ръка на Локи над китката. — Мир и облаги за децата му.

Джийн... Естеван... Танен.

Той усещаше гласа и по някакъв начин осъзнаваше, че впечатлението за звук е само номер, който той погаждаше на самия себе си, ехо в ушите му. Усети как то се натрапваше в съзнанието му като гъделичкането от крака на насекомо по кожата. Отново избърса чело и се усети, че се поти твърде обилно дори и за такава топла нощ.

Отпред някой ридаеше на глас.

— Дванайсет — чу той шепота на Езри. — Още дванайсет минути.

Водата е хладна, Джийн Танен. Ти... се потиш. Дрехите ти причиняват сърбеж. Кожата... сърби. Но водата е хладна.

Дракаша изпъна рамене и тръгна по кварталдека към стълбите, водещи към средата на палубата, намери ридаещия моряк, вдигна го внимателно на крака и го шляпна по гърба.

— Горے главата, Орхидеи. То не е от плът и кръв. Това не е битка. Дръжте се.

Гласът ѝ звучеше дръзко. Джийн се зачуди колцина от екипажа ѝ знаят или се досещат, че е упоила децата си, за да не ги подлага на това.

Дали въображението на Джийн се бе разиграло, или мъглата откъм десния борд просветляваше? Беше все така плътна, ала мракът отвъд нея като че заотстъпва... в него се процеждаше някакво болезнено сияние. Шепнещото свистене на водата се превърна в стабилен ритмичен пулс. Вълни се разбиваха в плитчини. Черната вода се плискаше край техния малък кръг от светлина.

— Рифът — измърмори Мумчанс.

— Четири клафтера дълбочина! — извика единият замервач.

Нещо се размърда в мъглата, оставяше неуловимо впечатление за движение. Джийн се вгледа в завихрения мрак, напрегнал взор да го улови отново. Разтърка гърди — пропитата му от пот туника като че бе раздразнила там кожата.

Ела във водата, Джийн Танен. Водата е тъй хладна. Ела. Махни туниката, отърви се от потта, отърви се от сърбежа. Доведи... жената. Доведи я със себе си във водата. Ела.

— Богове! — прошепна Локи. — Каквото и да е онова там, то знае истинското ми име.

— И моето — отвърна Джийн.

— Искам да кажа, че не ме нарича Локи. То знае истинското ми име.

— Ох. Гадост.

Джийн се взря в черната вода и чу как вълните се разбиват в невидимия риф. Нямаше как да е хладна... и тя трябваше да е топла като всичко останало на това проклето място. Но шумът... Шумът на тези вълни не беше чак толкова неприятен. Той се вслушваше, заплепен, няколко мига после вдигна сънливо глава и впери очи в мъглата.

Там нещо се мярна за кратък миг — тъмна сянка, която прозираше през завесите от мъгла. Колкото човек. Висок, кльощав и неподвижен. Чакаше там, върху рифа.

Джийн разтърси тяло яростно и силуетът изчезна. Той примига — сякаш се пробуждаше от унес. Мъглата сега бе тъмна и гъста като преди, въображаемото сияние бе изчезнало, шумоленето на водата в плитчините вече не бе така приятно за ушите му. Потта се стичаше на струи по врата и ръцете му и там кожата го сърбеше. Джийн посрещна това отвличане на вниманието на драго сърце и започна да се чеше като бесен.

— Дълбочина... дълбочина четири... четири и една четвърт... — измърмори единият от замерваните.

— Време е. — Езри като че също излезе от някакъв унес. — Време е, време е!

— Несъмнено не е — смънка Локи. — Това не трая... няколко минути.

— Погледнах и пясъкът бе изтекъл. Не знам кога е станало. — Тя настоятелно повиши глас. — Капитане! Време е!

— Събудете се, събудете се! — ревна Дракаша, все едно нападаха кораба. — Въжета и платна! Запад север! Вятърът откъм ляво на борд, укрепете реите!

— Запад север, ест! — отговори Мумчанс.

— Не разбирам. — Езри се взираше в своите часовници. Джийн забеляза, че синята ѝ туника е подгизнала от пот, косата — сплъстена, а лицето ѝ лъщеше. — Аз следях часовниците. Беше... Само примигах и... Времето изведнъж изчезна.

На палубата цареше буйна суматоха. Вятърът отново смени посоката си, мъглата се закълби около тях и Мумчанс ги насочи по новия им курс с точни и почти изящни завъртания на кормилото.

— Богове! — възкликна Езри. — Толкова зле не помня да е било.

— Чак такова не е било — додаде Мумчанс.

— Колко още — попита Джийн, без да се срамува от тревогата си.

— Това е последният завой — отвърна Езри. — Ако предположим, че не сме се подхлъзнали толкова много на Юг, че да се натъкнем на нещо през тези няколко минути, оттук нататък плаваме направо на запад север чак до Порт Продигал.

Те се плъзгаха по тъмните води и постепенно странните усещания по кожата на Джийн започнаха да утихнат. Мъглата се отдръпна и първо разкри чист мрак пред кораба, а после се разсея и зад тях. Сиянието на фенерите като че се изливаше в нощта, невъзпрепятствано от нищо, а вдъхващите увереност шумове от джунглата се завърнаха и от двете страни на канала.

— Дълбочина осем клафтера! — разнесе се вик на замервач.

— Това е основният канал — отбеляза Дракаша и отново се изкачи по стъпалата на кварталдека. — Браво на всички! — Тя се обърна и огледа средата на палубата. — Приберете повечето фенери. Оставете няколко да ни светят, че да не изненадаме никого, като влезем в пристанището. Продължавайте да замервате дълбочината. — Тя хвана Мумчанс и Езри за раменете и ги стисна. — Знам, наредих да не се пие, но мисля, че всички трябва да се подкрепим.

Погледът ѝ попадна върху Локи и Джийн.

— На вас двамата май ще ви се отрази добре, ако свършите нещо. Докарайте едно буре бира и я поднесете до гротмачтата. — А после се провикна: — По половин халба за всеки, който иска!

Джийн се втурна, следван плътно от Локи. Усещаше доволно как напрежението отпреди малко се изпарява. Моряците отново се усмихваха, бърбеха си, дори тук-там се смееха. Неколцина си траеха със скръстени ръце, свели очи, но дори и на тях като че им бе олекнало. Единственото странно нещо тук, осъзна Джийн, беше колко усърдно повечето от моряците се стараеха да не отклоняват вниманието си от кораба и хората около тях.

Повече от час щеше да мине, преди мнозина от тях да си позволят пак да погледнат водата.

5

Ако можехте, във въздуха на хиляда стъпки над Порт Продигал в полунощ в същата тази нощ щяхте да видите неуловима светлинна лента, инкрустирана като скъпоценен камък сред безкрая на тропическия мрак. Облаци забулват луните и звездите. Дори и тънките червени линии на вулканичната лава, които понякога подпалват далечните хоризонти, ги няма — тази нощ тъмните планини тлеят без видим огън.

Продигал заема дълъг плаж от северната страна на обширен хълмист остров. Цели мили древни тропически гори се стапят зад него в нощта и нито искрица светлина не гори никъде из тази мрачна шир.

Голямото пристанище, затворено от всички страни, е необикновено приветливо към корабите, промъкнали се и през двата трудни прохода, които ги водят насам от морето. Никакви рифове, никакви дребни острови, никакви пречки за плаването не опетняват бялото пясъчно дъно на залива. В източния край на града водата е плитка, до кръста, а в западния дори и тежки кораби могат да целунат брега и под кила им пак да има осем-девет клафтера вода.

Гора от мачти леко се полюлява над тези дълбини — планина бъркотия от палуби, лодки, работни кораби и корпуси във всевъзможно състояние на занемареност. Две места за закотвяне със свободно определени граници обслужват порт Продигал — първото е Гробището, в което плават стотиците корпуси и останки от кораби, които никога вече няма да излязат в открито море. На изток от него,

заемаща всички по-големи и по-нови докове, се простира болницата, наречена така, защото нейните пациенти могат и да оживеят.

6

Заби камбана и бавният ѝ звън отекна над водата веднага щом „Отровната орхидея“ излезе от Прохода приемна.

Локи се загледа над левия парапет на кораба към светлините на града и трепкащите им отражения в залива.

— Пристанищната вахта ще бие проклетата камбана чак докато спуснем котва! — Джабрил бе забелязал неговото любопитство и застана на парапета до него. — За да дадат на всички да разберат, че си гледат работата, та да продължат да им отпускат дажбата пиячка.

— Много време ли прекарваш тук, Джабрил?

— Тук съм роден. Един път реших да видя и други океани и попаднах в затвора в Тал Верар.

При пускането на котва в залива Продигал нямаше никакви церемонии, каквито Локи беше виждал другаде — нито водачи на брега, нито митничари, дори и един-единствен любопитен рибар не се намери. Закотвиха се на около половин миля от брега с прибрани платна и не изгасиха фенерите.

— Спуснете лодка ляво на борд — нареди Дракаша, загледана в града и пристанището му през далекогледа. — После спуснете мрежи бръсначи откъм десния. Не гасете фенерите. Разпуснете Синята вахта долу, но по мачтите дръжте сабите си в готовност. Дел, извикай Малакасти, Дантиер, Големия Конар и Раск.

— Ваша воля, капитане.

След като помогна на няколко моряци да спуснат една от големите лодки на кораба на вода, Локи отиде при Дракаша на квартердека. Завари я да оглежда кораба през далекогледа.

— Разбирам, че си имате основания за предпазливост, капитане?

— Плавахме няколко седмици, а нещата се променят — отвърна Дракаша. — Аз имам голям кораб и голям екипаж, но и двете не са най-големите съществуващи.

— Забелязвате ли нещо, което да ви изнервя?

— Не съм нервна, а любопитна. Май повечето от нас са си у дома, както никога. Виждаш ли редицата от кораби на източните докове, най-близо до нас? Четирима от капитаните, членове на съвета, са си у дома. Петима, заедно с мен. — Тя отпусна далекогледа и го изгледа косо. — Плюс двама-трима независими търговци, доколкото видях.

— Силно се надявам да не се стига дотам — рече той тихо.

В този момент лейтенант Делмастро се върна на кварталдека въоръжена и с доспехи, следвана от четирима моряци.

На Малакасти, слаба жена с повече татуировки от думите, съставлящи речника ѝ, из кораба ѝ се носеше славата на добър боец с нож. Дантиер беше брадат оплешивяващ верарец, който обичаше да се пременява в дрипави благороднически коприни. Беше станал разбойник след дълга кариера на професионален дуелист. Големия Конар си отговаряше на името и беше най-голямата буца човешка плът на борда на „Орхидеята“. А пък Раск... е, Раск беше тип, който Локи разпознаваше почти мигновено — убиец на убийци. Дракаша, като много гаристи в Камор, го държеше изкъсо и му даваше да се развихри само когато ѝ трябваше кръв по стените. Много кръв по стените.

Свиреп екипаж — никой от тях не беше млад, нито пък новак под командата на Дракаша. Локи размишляваше над това, когато за кратко свикаха целия екипаж в средата на палубата.

— Утгар поема кораба — съобщи Дракаша. — Тази вечер няма да влизаме в пристанището. С Дел и още неколцина отиваме да прослушаме града. Ако всичко е наред, няколко дни ще имаме много работа... а утре вечер почваме да делим плячката. Опитайте се да не изгубите дяловете си на комар срещу другарите си по вахта още преди да са попаднали в ръцете ви!

Междувременно, Червената вахта, наглеждайте кораба. Мрежите бръсначи откъм десния борд остават, докато не се върнем. Сложете постове на всички мачти, които да държат под око ватерлинията. Синята вахта, някои от вас да си легнат близо до оръжейната, ако желаете. А дори и да не желаете, дръжте камите и кинжалите подръка. — После додаде по-тихо към Утгар: — Сложете двойна стража пред вратата на каютата ми за цялата нощ.

— Ест, капитане.

Дракаша изчезна в каютата си за малко и излезе оттам, облечена в мозаечната си жилетка от елдерглас. Сабите на кръста ѝ бяха прибрани в изящни, украсени със скъпоценни камъни ножници, на ушите ѝ блестяха изумруди, а върху черните ѝ кожени ръкавици лъщяха златни пръстени. Локи и Джийн я пресрещнаха заедно, ненатрапчиво, доколкото можеше.

— Равел, нямам време...

— Капитане, вие събрахте тайфа биячи, защото отивате да сплашите някого, който може да ви причини неприятности, нали? Ако са твърде тъпи и не разбират от намеци, да разполагате с хора, които могат бързо да приключат с всичко. Настоятелно, много настоятелно ви препоръчвам Жером, който би ви свършил добра работа и за двете.

— Аз... Хммм. — Тя се вторачи в Джийн, сякаш едва сега забелязваше какъв е плещест и як в бицепсите. — Това може да е финалният щрих. Е, Валора, ходи ли ти се на кратка нощна разходка?

— Да — отвърна Джийн. — Но работя най-добре в екип. Орин е тъкмо човекът за...

— За много умни се мислите — рече Дракаша. — Обаче...

— Сериозно! — побърза да я прекъсне Джийн. — Смирено се извинявам, но сте го виждали какви ги върши. Ще имате куп силни ръце зад гърба си. Вземете и него за... непредвидени ситуации.

— Работата тази вечер е деликатна — рече Дракаша. — А да направиш погрешна стъпка в Порт Продигал след полунощ е като да настъпиш разярена змия. Трябват ми...

— Кхъм — обади се Локи. — Ние по произход сме от Камор.

— О... След пет минути да сте в лодката! — нареди Дракаша.

7

Дракаша застана на носа, Делмастро — на кърмата, а всички останали хванаха веслата и заплаваха тържествено по спокойната повърхност на залива.

— Поне онова магаре най-сетне спря да бие камбаната — измърмори Джийн. Беше се настанил на последната скамейка до

Големия Конар, за да може да си бърбори с Езри. Тя беше спуснала ръка във водата.

— Дали е разумно? — попита Джийн.

— Кое, да си играя с водата ли? — Езри посочи с палец над рамото си изхода към Прохода приемна. — Нощем не се виждат, но и двата входа на залива са преградени със забити в дъното редици от големи бели камъни. Прави редици.

— Елдренски камъни — измърмори Конар.

— На нас не ни пречат, но нищо друго не може да мине през тях — поясни Езри. — В този залив не живее нищичко. Можеш да плуваш по здрач с разранени крака и нищо няма да дойде да те опита.

— Но не много близо до доковете, заради пикнята — додаде почти извинително Конар.

— Е, да му се не види, това звучи приятно! — възкликна Джийн.

— Сигурно — отвърна Езри. — Заради това риболовът е много досаден. Малки лодки се тълпят в Търговския проход и постоянно го задръстват. И като казах задръстване...

— Ммм?

— Никъде не виждам „Червеният вестоносец“.

— А...

— Но той пълзеше като охлюв — додаде тя. — А на негово място си имаме доста интересна компания.

— Например?

— Виждаш ли първата редица от кораби? От дясно на ляво първият е „Оспрей“, лагерът на Пиетро Строци. Екипажът му е малък, стремежите му — също, но може да преплува върху бърча през ураган. До него — „Царствената кучка“ с капитан Чавон Ранс. Ранс е голяма досада. Много сприхав характер. До него е „Драконики“, бригът на Жаклин Колвард. Тя е разумна и плава по моретата най-отдавна от всички.

Големият тримачтов кораб в далечния край е „Владетелят на ужаса“, корабът на Джафрим Роданов. Кофти творение. За последно го видях на брега, потягаха го, но сега изглежда готов за плаване.

С шестима души, налягащи греблата, те бързо стигнаха брега. Само след малко вече се намираха до рушащ се каменен кей. Щом Джийн закрепил веслото си, той видя труп на мъж, който леко се полюшваше във водата.

— Ех! — ахна Езри. — Горкото копеле! По тия краища това е белег за буйна нощ.

Компанията на Дракаша завърза лодката в самия край на кея и се качи горе, все едно щурмуваше вражески кораб. Сърцата им бяха нащрек, а ръцете — до оръжията.

— О, пресвети богове! — възкликна един беззъб пияница, гушнал мях с вино в средата на кея. — И ако това не е Дракаша!

— Да. А ти кой си?

— Банджитал Во.

— Е, Банджитал Во, възлагам ти да пазиш лодката, която ние току-що вързахме — рече тя.

— Ама... Аз...

— Ако е тук, когато се върнем, ще ти дам верарски сребърник. Ако нещо ѝ се е случило, ще разпитам наоколо за тебе и като те намеря, ще ти извадя проклетите очи.

— Аз... ще я пазя, все едно е моя!

— Не — възрази Дракаша. — Пази я, все едно е моя.

Тя ги поведе от кея към плавно изкачваща се пясъчна пътека, покрай която се редяха платнени палатки, дървени колиби без покриви и частично разрушени каменни сгради. Джийн чуваше хъркането на спящите в тези съборетини и тихото блеене на кози, ръмженето на помияри и пърхането на разтревожени кокошки. Няколко огъня за готвене бяха догорели, но в тази част на града никъде не висяха нито фенери, нито алхимични светлини.

Зловонна вада от пикня и нощна мръсотия шуртеше отдясно на пътеката. Джийн пристъпваше внимателно, за да не нагази в нея. Един проснат труп я заприщваше на около петдесет крачки над кея. Тук-таме от различни потайни местенца и от сенките ги поглеждаше някой пиян или пушач на лула с помътнен ум, но никой не им проговори, докато не изкачиха възвишението и отново не стъпиха на камък.

— Дракаша! — провикна се пълен мъж в кожени дрехи, украсени с метални капси. — Добре дошла отново в цивилизацията! — В едната си ръка той държеше мъждив фенер, а в другата — боздуган с метални пръстени. Зад него стоеше един по-висок, дрипав шкембелия, въоръжен с дълга дъбова тояга.

— Маркус Хубавеца — рече Дракаша. — Богове, всеки път, като се върна, все повече погрозняваш! Все едно някой бавно извайва гъз от

човешко лице. Кой е новият чаровник?

— Сутрин. Умно момче — реши да се откаже от плаването и да се присъедини към нас, големите, дето си развяваме хуйовете, и лъскавия ни живот.

— Нима? Е... — Дракаша протегна свит юмрук, разтърси го и монетите в него издрънчаха. — Намерих ги на пътя. Ваши ли са?

— Мога да ги приютя в чуден дом, ето тук. Гледай, Гутрин, ето така се прави. Направиш ли на тази дама услуга, тя ти връща комплимента. Плодотворно ли бе плаването, капитане?

— Така сме си натъпкали търбуха, че не можем да плуваме, Маркус.

— Много хубаво за вас, капитане. Значи сигурно ще искате да чуете вести от Корабокрушителя?

— Никой не иска да чуе вести от този пълен некадърник и кофти копеле, но ако иска да си развърже кесията и да се наведе, имам нещичко от дърво и платно за неговата колекция.

— Ще пусна мълвата. Тука ли сте през нощта?

— Само колкото да стъпя и да развея знамето, Маркус.

— Чудесно хрумване. — Той се поогледа, а после заговори по-сериозно. — Чавон Ранс е на почетната маса в „Пурпурът“. За да си докарате всезнаещ вид, като влезете.

— Задължена съм ти.

Щом двамата мъже продължиха надолу по пътеката към кея, Джийн попита Езри:

— Тези неща като стража ли са?

— Поддръжка — отвърна тя. — По-скоро са банда. Шейсет-седемдесет души, които поддържат реда тук. Капитаните им плащат по малко от всеки докаран товар, а останалата си прехрана избиват от обществени нередности. Общо взето, можеш да правиш, каквото си поискаш, стига да криеш труповете, нищо да не палиш и да не будиш половината град. Ако правиш така, идва Поддръжката и те поддържа.

— А какво точно е „да развееш знамето“?

— Понякога се налага да играем на тия игрички — отвърна Езри. — Да известим на всички в Продигал, че Замира се е върнала с пълен трюм с плячка и ще ги скрита в главите, ако я погледнат накриво. Нали се сещаш. Особено нейните братя и сестри капитани.

— Аха. С вас съм.

Те навлязоха в същинския град — тук поне имаше светлини, които бяха видели от нея, струящи от отворените прозорци и врати от двете страни на улицата. Сградите бяха построени като почтени каменни домове и дюкяни, но времето и разрухата бяха белязали лицата им. Счупените прозорци бяха заковани с дъски от кораби или дрипави парчета от платна. До много от къщите бяха прислоени дървени постройки, които изглеждаха така, сякаш ако ги духнеш, ще паднат, да не говорим за живеене. По покривите на други пък като гъби бяха поникнали трети и четвърти етажи от плет, замазан с глина.

Внезапна носталгия прониза Джийн. Мъже, пияни като талпи, се въргаляха по улиците. Крадливи дечурлига ги бройкаха от тъмното. Поддръжници в дълги кожени връхни дрехи смилаха от бой някакъв клетник зад една каруца без колела. От всеки отворен прозорец и врата се лееха ругатни, караници, смях и оригване на бира. Това място, ако не беше в братски връзки с Камор, то му беше поне първи братовчед.

— Орхидеи! — провикна се някой от един прозорец на втория етаж. — Орхидеи!

Замира махна небрежно в отговор на пиянския вик и сви вдясно на кален кръстопът. От една тъмна уличка се показва набит мъж, само по мръсен брич, и се запрепъва към тях. Имаше изцъкления, разфокусиран поглед на пушач на джеремитски прах, а в десницата си стискаше назъбен нож, широк и дълъг колкото ръката на Джийн от китката до лакътя.

— Парите, или го духай — изломоти той, а по брадата му се точеха диги. — Все ми е тая. Гот има нужда. Я дай...

И да не забелязваше, че има насреща си осем противници, забеляза как Раск блъсна ръката му с ножа, хвана го за врата и го набута обратно в уличката. След това нещо се случи само за няколко секунди — Джийн чу влажно гъргорене, а после Раск излезе отново на улицата и избърса един от собствените си ножове с парцал. После метна парцала в уличката зад гърба му и пъхна палци в колана си. Езри и Дракаша смятаха, че не си заслужава да говорят за случката, и продължиха нататък, спокойни като богомолци в утрото на Деня на покаянието.

— Пристигнахме — рече Езри, щом изкачиха още един малък хълм. Над широкия, наполовина покрит с калдъръм площад, чиято кална част бе прорязана от пресичащи се следи от каруци, се издигаше

масивна двуетажна сграда с портик, построен около отсечената кърма на стар кораб. Времето, климатът и без съмнение — безкрайните въргали, бяха напукали и изпочупили изящната резба по него, но зад прозорците на втория етаж, в каюткомпанията, се виждаха пиещи гуляйджии. Там, където някога е бил рулят, сега имаше тежка двойна врата, а от двете ѝ страни висяха алхимични глобуси (от кръглите и плътните, които бе почти невъзможно да строшиш) — подобие на кърмови фенери.

— „Дрипавият пурпур“ — продължи Езри. — Той е или сърцето, или дупката на гъза на Порт Продигал, в зависимост от настроението ти.

Вляво от входа се намираше дългата лодка на кораба, прикрепена към сградата с тежки дървени подпори и железни вериги. От нея стърчаха няколко човешки ръце и крака. Пред погледа на Джийн вратата на „Дрипавият пурпур“ се отвори с трясък и оттам излязоха двама скотове, помъкнали немощен старец. Без церемонии и без жал те го метнаха в лодката, където го посрещнаха с несвързани крясъци и размахване на крайници.

— Внимавай къде стъпваш — ухили се Езри. — Ако се натрыскаш толкова, че краката не те държат, те изхвърлят през борда. Има нощи, когато в лодката се струпват по десетина-двайсет души.

Миг по-късно Джийн се промъкваше покрай скотовете към познатите миризми на препълнена кръчма в час, по-близък до зазоряването, отколкото до вечерята. Пот, пърлено месо, драйфано, кръв, пушек и десетина вида кофти бира и вино — букетът на цивилизования нощен живот.

Кръчмата изглеждаше като построена за клиента, която би повела война не само помежду си, но и с бара и килера. Самият тезгях, в дъното на помещението, бе прикрит от плота до тавана с железни прегради, в които имаше само три тесни прозорчета — през тях кръчмарите поднасяха напитките и храната като стрелци, пускащи стрели от амбразури.

Тук имаше само ниски маси по фасона на Джерет — плотове на пода, около които мъже и жени седяха, коленичеха или се изтягаха върху струпани възглавници. В пещерния застоял въздух на мъждиво осветената стая те играеха на карти и на зарове, пушеха, пиеха, мереха си силата, караха се и се опитваха да се майтапят с вниманието на

дебнещите бабанковци, които очевидно издирваха кандидати за лодката навън.

Щом компанията на Дракаша влезе, разговорите утихнаха. Разнесоха се викове „Орхидеи!“ и „Замира се върна!“. Дракаша поздрави с кимване цялата кръчма и бавно извърна поглед към втория етаж.

От двете страни на общото помещение нагоре водеха стълби. Отстрани вторият етаж представляваше пътека, оградена с парапет. Над тезгяха и над входа той се разширяваше в тераси с маси и столове в терински стил. Джийн предположи, че „почетната маса“ е онази, която беше мярнал отвън. Миг по-късно Дракаша тръгна към стълбите, водещи точно нататък.

Изведнъж въздухът се раздвижи — твърде много разговори напълно замлъкнаха, твърде много погледи се устремиха към тях. Джийн изпука със стави и се подготви за интересно развитие на събитията.

Стълбите завършваха съграден алков, чиито прозорци гледаха към тъмния площад, от който бяха влезли. Червени копринени знамена висяха окачени в ниши, осветени отзад от алхимични глобуси, и грееха с приглушена, малко злокобна червеникава светлина. Две широки маси бяха събрани, за да поберат дванайсет души — на всички им личеше, че са моряци и корави типове, и много приличаха на самите тях, осъзна развеселено Джийн.

— Замира Дракаша — рече жената начело на масата и стана от стола си. Беше млада, горе-долу връстница на Джийн. Загорялата ѝ от слънцето кожа и тънки бръчици около очите говореха за години, прекарани по вода. Косата ѝ с цвят на пясък бе събрана в три опашки и въпреки че беше по-ниска от Замира, изглеждаше по-тежка с около тринайсет кила от нея. Беше яка и закръглена, а от колана ѝ стърчеше захабена дръжка на сабя.

— Ранс — рече Дракаша. — Чей. Нощта беше дълга, обич моя, а ти много добре знаеш, че си седнала на моята маса.

— Ама че странно! Нашите напитки са върху нея, а гъзовете ни — на столовете. Щом си мислиш, че е твоя, можеше да си я вземеш, докато не си в града.

— Когато съм заминала по работа, искаш да кажеш. Да се бия с кораба си и да развявам червения флаг. Нали знаеш къде е морето?

Виждала си и други капитани да влизат и излизат...

— Няма нужда да се моря с месеци, Дракаша. Само си избирам по-богати мишени на първо място.

— Не ме слушаш, Чей. Изобщо не ми пука що за псе гризе кокали на мойто място, когато ме няма — отвърна Дракаша. — Но като се върна, очаквам то да се завре под масата, където му е мястото.

Хората на Ранс скочиха от столовете, тя вдигна ръка и се ухили безумно.

— Извади стоманата, путко прашасала, и ще те убия честно пред свидетели. После нека Поддръжката замъкне екипажа ти на кея за предизвикване на въргал, а пък Езри ще разбере доколко циците ѝ се услаждат на твоите калпазани...

— Дай си ръката, Ранс. Смяташ ли, че ще удържиш мястото?

— Кажу какво е изпитанието, и ще те разрева.

— Ще насъскаме тукашните биячи срещу нас — прошепна Джийн на Езри.

— Няма. — Тя му махна да мълчи. — Предизвикателството не е обикновен въргал. Особено между капитани.

— За масата! — кресна Дракаша и посегна към една полупразна бутилка. — Всички в „Пурпурът“ са ни свидетели! Изпитанието е пиене! Първата, която тупне по гъз, си взема жалкия екипаж и се мести долу.

— Надявах се на нещо, което няма да отнеме само десет минутки — рече Ранс. — Но приемам. Аз те черпя с тази бутилка.

Замира се огледа, после грабна две еднакви глинени чашки от местата, където допреди малко седеше екипажът на Ранс, изля съдържанието им върху масата и ги напълни наново от бутилката. Джийн забеляза, че това е ракия от Кодари — гъста като терпентин и доста люта. Екипажът на Ранс се дръпна до прозорците, а тя самата излезе иззад масата и застана до Замира. После вдигна едната от чашите.

— Да се уточним — рече Замира. — Първото си пиене ще изпиеш по сайрунийски.

— Какво значи това, по дяволите?

— Значи да го изпиеш през шибаните си очи! — С рязък замах на лявата ръка Дракаша грабна собствената си чаша от масата и я блисна в лицето на Ранс. Преди Ранс да успее да изпиши, десницата на

Дракаша също замахна и облеченият ѝ в ръкавица юмрук, заедно с пръстените, се вряза в челюстта на Ранс и изплющя като камшик. Помладата жена тупна на пода и чашите върху масата се раздрънчаха.

— По гъз ли падна, обич моя, или това е главата ти? Някой да смята, че има разлика? — Дракаша се изправи над Ранс и бавно изля съдържанието на втората чаша в собствената си уста, преглътна го, без да трепне, и метна чашата през рамо.

— Ти каза, че ще е...

Преди вбесеният моряк на Ранс, вероятно помощник-капитанът ѝ, да успее да се доизкаже, Локи пристъпи напред с вдигната ръка.

— Замира спази клетвата си. Испитанието беше пиене, а вашият капитан тупна по гъз.

— Но...

— Вашият капитан трябваше да прояви достатъчно ум и да уточни условията — продължи Локи. — Тя загуби. Ти ли ще оттеглиш клетвата ѝ вместо нея?

Мъжът сграбчи Локи за туниката. Двамата се сбориха и Джийн се стрелна напред, но преди всичко да отиде по дяволите, приятелите на моряка на Ранс го издърпаха назад, неохотно, ала без колебание.

— Но кой си ти, по дяволите? — кресна той.

— Орин Равел — отвърна Локи.

— Никога не съм чувал за тебе, мама ти стара!

— Но мисля, че ще ме запомниш. — Локи залюля малка кожена кесия пред лицето му. — Гепих ти кесията, безхуйчо.

— Копеле...

Локи запокити кесията назад и тя тупна долу, сред около стотината клиенти, които наблюдаваха разиграващото се на балкона действие с опулени очи и зяпнали уста.

— Опа! — възкликна Локи. — Но съм убеден, че можеш да разчиташ на всички честни и почтени люде там долу, че ще ти я опазят.

— Стига! — Замира посегна, хвана Ранс за яката и я вдигна до седнало положение. — Вашият капитан ме предизвика и тя загуби. Тя ваш капитан ли е?

— Да — отвърна мъжът намръщено.

— Тогава спазете клетвата ѝ. — Замира завлече Ранс до стълбите и коленичи пред нея. — Не си толкоз царствена кучка в края на краищата, а, Чей?

Ранс се дръпна назад и изплю кръв в лицето на Дракаша, но шамарът на по-възрастната капитанка бе по-бърз и тя се плисна по стълбите.

— Две неща — рече Замира. — Първо, утре свиквам съвета. Очаквам да те видя там, по обичайното време на обичайното място. Кимни с тъпата си глава.

Ранс кимна бавно.

— Второ, аз нямам калпазани. Аз имам дъщеря и син. И ако някога пак го забравиш, ще издялкам играчки за тях от шибаните ти кокали.

С тези думи Замира бутна Ранс надолу по стълбите. Когато тя тупна позорно долу, покрушеният ѝ екипаж вече тичаше след нея под тържествуващите погледи на Дракашината компания.

— Ще се видим... Орин Равел — рече обезпариченият моряк.

— Валтеро — рече строго Замира, — това беше строго по работа. Не го превръщай в лично.

Това явно не зарадва мъжа, но той излезе заедно с останалите от екипажа на Ранс.

— Онова за децата ти прозвуча много лично — прошепна Джийн.

— Значи съм лицемерка — отвърна Дракаша. — Ако ти се иска да ми възразяваш, може да удариш едно питие по сайрунийски. — Тя застана на парапета над първия етаж и кресна: — Закорин! Някъде долу ли се криеш!

— „Криеш“ е точната дума, Дракаша! — разнесе се глас иззад прозорчетата на бронирания тезгях. — Войната свърши ли?

— Ако имаш буре с нещо, което няма вкус на свинска пот, прати го горе. И мръвки. И сметката на Ранс. Горкичката, има нужда от всяка помощ, която може да получи.

Целият етаж избухна в смях. Екипажът на Ранс, който я изнасяше за ръцете и краката, обаче ни най-малко не се развесели.

— Е, това е положението — заяви Замира и се настани на стола, току-що освободен от Ранс. — Разполагайте се удобно. Добре дошли на почетната маса в „Дрипавият пурпур“.

— Е — рече Джийн, щом се настани между Локи и Езри.

— Както се надяваше, ли мина?

— О, да! — Тя се ухили на Дракаша. — Да, бих казала, че развихме нашето знаме.

8

Почти цял час те се стараеха да изглеждат спокойни и весели — пийнаха от тъмната бира на „Пурпурът“, която беше средна хубост, а после и от по-изисканите питиета, оставени от екипажа на Ранс. Патица, залята с мазнина, беше блюдото на вечерта — повечето от тях я имаха за украса, но Раск и Конар постепенно и жестоко я оглозгаха до кокал.

— А какво ще правим сега? — попита Локи.

— Мълвата, че сме се върнали, ще стигне до всички обичайни лешояди — отвърна Дракаша. — След няма ден-два вече ще ни ухажват. Пиячката и яденето ще заминат първи — те винаги най-лесно се продават. Мореплавателските уреди и припасите оставяме за себе си. Що се отнася до коприните и другите изящества, независимите търговци на пристана в Болницата са наши приятели и ще ни отърват от тях за петнайсет до двайсет процента от пазарната стойност. Нас цената ни устройва. После те ще ги откарат обратно през морето и ще ги продадат срещу пълната им цена с невинна усмивка на уста.

— Ами „Вестоносецът“?

— Когато той пристигне, ще ни посети Корабокрушителя. Той ще ни предложи пикня в глинена паница, а ние ще го придумаме да се изпикае в дървена халба. После корабът си е негов проблем. Струва може би шест хиляди солария с недокоснат такелаж. Късмет ще извадя, ако изкрънкам от него поне към две хиляди. Екипажът му ще го откара на изток и ще го продаде на някой загорял търговец за около четири хиляди — ще подбие конкуренцията и ще трупне тлъста печалба едновременно.

— По дяволите! — изруга лейтенант Делмастро. — Някои от корабите, плаващи из Пиринчено море, са били превземани и препродавани по три-четири пъти.

— Този Корабокрушител... — обади се Локи, надушил измамата в зародиша й. — Доколкото разбирам, това, че занаятът му и прякорът му се покриват, означава, че той няма конкуренти?

— Всичките са мъртви — отвърна Делмастро. — Убити по грозен и наиздателен за обществото начин.

— Капитане — рече Локи, — колко време ще отнеме всичко това? Краят на месеца почти дойде и...

— Много добре знам коя дата сме, Равел. Ще отнеме, колкото отнеме. Може би три дни, а може би седем-осем. Докато сме тук, всички от екипажа получават поне по един шанс да прекарат на брега един ден и една нощ.

— Аз...

— Не съм забравила вашите грижи — увери го Дракаша. — Утре ще поставя въпроса пред съвета. А по-нататък ще видим.

— Въпрос? — Делмастро изглеждаше искрено смутена. Локи донякъде очакваше Джийн вече да ѝ е казал, но очевидно те прекарваха времето си насаме по много по-мъдър и забавен начин.

— Утре ще разбереш, Дел. В края на краищата и ти ще бъдеш на съвета заедно с мен. Стига вече на тая тема, Равел.

— Добре. — Локи пийна бира и вдигна пръст. — Тогава друго нещо. Нека те помоля за някои неща на четири очи, преди да се обади тоя Корабокрушител. Може би ще ви помогна да изкрънкате по-висока цена от тоя тип.

— Той не е тип — поправи го Дракаша. — Хлъзгав е като топнато в гной лайно, и горе-долу също толкова приятен.

— Още по-добре. Помисли си за мастер Нера. Позволи ми поне да опитам.

— Не обещавам нищо — рече Замира. — Но поне ще те изслушам.

— Орхидеи! — избоботи един мъж с дебел глас, щом се изкачи по стълбите. — Капитан Дракаша! Знаете ли, че долу още вадят зъбите на Ранс от стените?

— Ранс заболя от внезапен пристъп на непочтителност — обясни Замира — и после, не щеш ли, падна. Здравей, капитан Роданов.

Роданов беше един от най-грамадните мъже, които Арки бе виждал някога — бе висок седем стъпки без малко. На години беше колкото Замира и доста шкембест. Но дългите му мускулести ръце сякаш бяха създадени да душат мечки, а това, че не благоволяваше да носи оръжие, говореше много. Лицето му беше издължено, с тежка челюст, светлата му коса оредяваше, а очите му светеха със

задоволството на човек, който се чувства равен на света. Локи беше виждал такива хора и преди сред гаристите на Камор, но такава грамада — никога. Дори и Големия Конар го надминаваше само по обиколка на шкембето.

Някак неуместно, огромните му длани бяха сключени около чифт изящни винени бутилки от стъкло с цвят на сапфир и със сребърни панделки под тапите.

— Преди няколко месеца натоварих сто бутилки ланско Лашанийско синьо от един галеон. Запазих няколко, защото знам, че ти се услажда. Добре дошла.

— Добре дошъл на масата, капитане. — Дракаша махна и Езри, Джийн, Локи и Конар се преместиха един стол вляво и освободиха стола до Замира. Джафрим се настани на него и ѝ подаде бутилките вино. Когато тя му поднесе дясната си ръка, той я целуна, а после оплези език.

— Ммм — рече той. — Винаги съм се чудел какъв ли е вкусът на Чавон. — Замира се разсмя, а той придърпа една неизползвана чаша. — Кой е най-близо до бурето бира?

— Позволете — рече Локи.

— Повечето от вас ви познавам — рече Роданов. — Раск, разбира се, адски съм смаян, че си още жив. Дантиер, Кенар, радвам се да те видя, Малакасти, обич моя — какво притежава Замира, което да липсва на мен? Чакай, не съм убеден, че искам да знам. И ти. — Той обви лейтенант Делмастро с ръка и я притисна. — Не знаех, че Замира все още позволява на деца да търчат по палубата без надзор. Кога най-сетне ще израснеш?

— Израснала съм, накъдето трябва. — Тя се ухили и се престори, че го удря в корема. — Знаеш ли, хората мислят кораба ти за тримачтов единствено защото ти вечно стърчиш на палубата.

— Ако си сваля брича, изведнъж ще замяза на четиримачтов — отвърна Роданов.

— Можеше и да повярваме, ако не бяхме виждали достатъчно голи вадранци и не бяхме наясно — отвърна Дракаша.

— Е, аз не посрамвам старата страна — рече Роданов, когато Локи му подаде пълната чаша бира. — Гледам, че си подбрала и нови лийци.

— Оттук-оттам. Орин Равел, Жером Валора. Това е Джафрим Роданов, капитан на „Владетелят на ужаса“.

— За ваше здраве и късмет! — вдигна чаша Роданов. — Враговете ви да са невъоръжени, а бирата ви да не се разваля!

— Глупави търговци и хубави ветрове, които да ти помагат да ги гониш! — Замира вдигна една от подарените ѝ бутилки вино.

— Този път добре ли ги ошушка?

— Трюмовете ще се пръснат — отвърна Дракаша. — Докарахме и малък бриг, към деветдесет стъпки дълъг. Всъщност вече трябва да е пристигнал.

— „Червеният вестоносец“ ли?

— Ти откъде...

— Строци пристигна вчера и каза, че се натъкнал на един куцукащ бриг. И тъкмо се готвел да го оплячкоса, и видял, че му маха група от твоя екипаж. Било на около шейсет хиляди мили северно от Търговския проход, току до Горящите земи. По дяволите, сега, докато разговаряме, може и да пълзят през Търговския проход.

— Тогава повече сила им пожелавам! Ние дойдохме през Приемната.

— Не е хубаво това — рече Роданов и за пръв път, откакто беше дошъл, доби недоволен вид. — Напоследък чувам разни странни неща за Приемната. Негово преосвещенство тлъстото копеле...

— Корабокрушителя — прошепна Конар на Локи.

— ... пратил миналия месец един лагер и разправя, че се загубил в буря. Но от надеждни уста чувам, че така и не успял да излезе от Приемната.

— Мислех, че бързината ще ни е от най-голяма полза на идване — рече Дракаша. — Но следващия път, като се връщам, ще мина през Прохода, та ако ще да отнеме и седмица. Можеш да пуснеш мълвата.

— И аз бих те посъветвал същото. И като говорим за това, чувам, че утре искаш да свикаш съвета.

— В града сме петима. Имам предвид... една любопитна работа в Тал Верар. И искам закрито събрание.

— Един капитан, едно начало — рече Роданов. — Добре, утре ще предам на Строци и Колвард. Доколкото разбирам, Ранс вече знае?

— Да.

— Може и да не е способна да говори.

— Няма да има нужда — отвърна Дракаша. — Аз съм тази, дето има да разказва.

— Е, тъй да е — рече Роданов. — Нека говорим иззад дланите си, нека да четат по устните ни книгата на нашите кроежи и да намерим място, където само боговете и плъховете да чуват произнесените ни на глас думи.

Локи се вгледа в Роданов — това беше Лукарно, от...

— „Сватбата на убиеца“ — обади се Делмастро.

— Да, лесно беше — ухили се Роданов. — Нищо по-завързано не ми дойде наум.

— Ама че странна театрална жилка имате вие, грабителите от Пиринчено море — отбеляза Джийн. — Знаех, че Езри има вкус...

— Цитирам Лукарно само заради нея — рече Роданов. — Самият аз го мразя това копеле. Блудкави сантименти, очевидно самодоволство и куп шегички за ебане, та всички изтупани кретени от Теринския трон да могат да се чувстват палави пред хора. А междувременно Вързوماговете и предците ми са хвърляли зарове да определят кой пръв да изпепели империята.

— Ние с Жером и двамата сме много привързани към Лукарно — отбеляза Делмастро.

— Това е, защото не познавате нищо по-добро — възрази Роданов. — Защото пиесите на поетите от ранната епоха на Трона бунаците ги държат заключени в мазета, а дребните издрайфания на Лукарно са възхвалявани от всеки, който има достатъчно монети да ги хаби за писания и подвързии. Пиесите му не са запазени, те са скалпени впоследствие. Меркалор Ментецо...

— Ментецо става — прекъсна го Джийн. — Стихът му е хубав, но използва хора като патерица и винаги набърква и боговете накрая, за да решат проблемите на всички...

— Ментецо и съвременниците му са изградили драматургията на Теринския трон по Еспадрийски модел — поясни Роданов, — като са подкрепили тъпи храмови ритуали с приложими към тях политически теми. Ограниченията на тяхната структура трябва да бъдат простени — в сравнение с тях Лукарно е разполагал с цялото им творчество, върху което да гради, и е добавил към сместа единствено натруфена мелодрама...

— Каквото и да е добавил, то е достатъчно четиристотин години след опустошаването на Терим Пел Лукарно да е единственият драматург под официалния патронаж на Талатри, чиито произведения са запазени изцяло и преиздавани редовно...

— Угаждането на вкусовете на еснафите не е равносилно на обоснован философски анализ на разглежданите творби! Луцестра от Никора пише в писмата си до...

— Ще ме прощавате всички — прекъсна го Големия Конар, — но не е учтиво да спорите, когато никой от останалите хабер си няма за какво се джавкате!

— Трябва да призная, че Конар е прав — подкрепи го Дракаша. — Не знам дали вие двамата се гласите да извадите саби, или да основате тайнствен култ.

— Ти кой си, по дяволите? — впери очи Роданов в Джийн.

— От години няма с кого да обсъдя това.

— Имах необичайно детство — поясни Джийн. — А ти?

— Тъ... На младини ме мъчеше суетата, че Теринският колегиум имаше нужда от майстор на книжовността и реториката на име Роданов.

— И какво се случи?

— Ами, виж, имаше един професор по реторика, който бе изобретил съвсем простицък начин да обърне Залата за прилежание и размисли в дюкян за залагания. Гладияторски борби, състезания с лодки в колегиума, такива работи. Използваше студентите си като вестоносци и тъй като с парите може да се купи бира, това го превърна в наш личен герой. Разбира се, когато се наложи той да избяга от града, ние, останалите, отнесохме камшиците и веригите, и затова аз се цаних да върша черната работа на един търговски галеон...

— Кога се е случило това? — прекъсна го Локи.

— Ами, когато боговете бяха млади. Преди двайсет и пет години ще да е било.

— Този професор по реторика... Барсави ли му беше името? Венкарло Барсави?

— Как, по дяволите, е възможно да го знаеш?

— Може... пътищата ни да са се пресичали на няколко пъти — ухили се Локи. — Докато пътувах из Изтока. В близост до Камор.

— Чувал съм разни слухове — рече Роданов. — Чувал съм името му веднъж-дваж, но сам така и не стигнах до Камор. Барсави... нима? Още ли е там?

— Не — отвърна Джийн. — Не, почина преди две години. Така чух.

— Жалко — въздъхна Роданов. — Твърде жалко. Е... Бих казал, че твърде дълго ви задържах с моите приказки за хора, умрели преди векове. Не ме вземай много насериозно, Валора. Беше удоволствие да се запознаем. Както и с теб, Равел.

— Радвам се, че се видяхме, Джафрим. — Замира стана от стола си едновременно с него. — Значи до утре?

— Очаквам добър спектакъл — отвърна той. — Приятна вечер на всички.

— Един от твоите колеги капитани — рече Джийн, щом Роданов слезе по стълбите. — Много интересно. Но защо тогава той не поиска масата ни?

— „Владетелят на ужаса“ е най-големият кораб, притежаван някога от който и да било капитан на Порт Продигал — заобяснява бавно Замира. — И засега има най-голям екипаж, Джафрим няма нужда да играе игричките, които играем ние, останалите. И го знае.

Разговорите на масата замлъкнаха за няколко минути, докато Раск изведнъж не се прокашля и заговори с тих, дрезгав глас:

— Веднъж гледах една пиеса. За едно куче, което ухапа един по топките...?

— Да — обади се Малакасти. — Тая и аз съм я гледала, щото кучето обича наденица и тоя мъж вечно го храни с наденица, а после си свали брича и...

— Стига! — прекъсна я Дракаша. — Следващият, който спомене каквато ще да е пиеса, ще плува обратно до „Орхидеята“. Да проверим доколко нашият приятел Банджитал Во е копнял за среброто си.

9

Царствен събуди Локи на другия ден тъкмо за смяната на вахтата по обед. Локи хвана котето за врата, взря се в зелените му очички и рече:

— Това може да е голям удар за теб, но просто в никакъв случай и в никой от всичките адове аз няма да се привържа към тебе, ти, заплаха за съня!

После се прозя, протегна се и излезе навън под топлия дъждец, който се сипеше от небето, замрежено с облачна катаракта.

— Аааа! — въздъхна той, съблече се по брич и остави дъждът да отмие донякъде миризмата на „Дрипавият пурпур“ от кожата му. Странно, замисли се Локи, как купищата най-различни вонии на „Отровната орхидея“ му бяха станали познати, а миризмата на онези места, по които бе прекарал години, бе станала натрапчива.

Дракаша бе закотвила „Орхидеята“ току до единия дълъг каменен кей в пристанището Болницата и Локи забеляза, че откъм левия борд бяха доплавали десетина малки лодки. Петима-шестима от Синята вахта вардеха входа, а Утгар и Замира преговаряха енергично с един мъж в лодка, препълнена с ананаси.

Ранният следобед бе зает от пристигането и отплаването на лодки. Отбрани жители на Продигал се появяваха и предлагаха за продан всичко — от прясна храна до алхимични дроги, а представителите на независими търговци идваха да разпитват за стоките в трюма и да разглеждат мостри под зоркия поглед на Дракаша. „Орхидеята“ временно се превърна в плаващ пазарен площад.

Към втория следобеден час, когато дъждът утихваше и слънцето започна да прогаря облаците, „Червеният вестоносец“ се показва откъм Търговския проход и пусна котва до „Орхидеята“. Насрин, Гуилем и екипажът се върнаха на борда заедно с неколцината бивши Вестоносци, вече свързали се достатъчно, че да се вдигнат на крака.

— Какво, по дяволите, прави той тук? — кресна един от тях, щом забеляза Локи.

— Ела с мен — привика го Джабрил и обгърна с ръка раменете му. — Нищо такова, което да не мога да ти обясня. И като съм почнал, ще ти обясня какво представлява така наречената помиярска вахта...

Учената Треган нареди да спуснат лодка във водата, за да посети „Вестоносецът“ и прегледа ранените, които още бяха на борда. Локи помогна да спуснат най-малката лодка, а през това време Треган засече Гуилем на входа.

— Сменихме си каютите — осведоми го троснато тя. — Аз се настаних в старата ти каюта, а ти вземи моята.

— Какво? Какво? Защо?

— Съвсем скоро ще разбереш.

И преди вадранеът да успее да запита още нещо, Треган вече куцукаше надолу, а Замира го хвана за лакътя.

— Какво беше първоначалното предложение на Корабокрушителя за него?

— Два сребърника и паница струпеи от сипаница — отвърна Гуилем.

— Да, но за какво мога да го уговоря разумно?

— Хиляда и сто — хиляда и двеста солария. Ще му трябват две нови стенги, защото и предната се прекърши, само дето не падна. Нови рей, нови платна. Корабът е потяган наскоро и това е от помощ, но един поглед към гредите издава възрастта му. Може би му остават към десет години ползване.

— Капитан Дракаша? — Локи застана до Гуилем. — Мога ли да се осмеля да...

— За онзи план, дето ми говореше ли, Равел?

— Сигурен съм, че мога да му измъкна поне още няколкостотин солария.

— Равел? — Гилем го погледна намръщено. — Равел, бившият капитан на „Червеният вестоносец“?

— Очарован съм от запознанството ни — отвърна Локи.

— Капитане, нужно ми е да заема единствено по-хубави дрехи, няколко кожени чанти и куп монети.

— Какво?

— Спокойно, няма да ги харча. Трябват ми само за показ. И най-добре да ми дадете и Жером.

— Капитане — намеси се Гуилем, — защо Орин Равел е жив, член на екипажа при това, и ви иска пари?

— Дел! — кресна Дракаша.

— Ето ме! — бързо притича Езри.

— Дел, отведи Гуилем настрана и му обясни защо Орин Равел е жив и е член на екипажа.

— Но защо ти иска пари? — попита Гуилем. Езри го хвана за лакътя и го дръпна.

— Хората ми очакват да им се плати за „Вестоносецът“ — рече Дракаша. — Трябва да бъде сигурна, че каквото и да кроиш, няма да издъни работата.

— Капитане, в тази игра аз ще играя член на твоя екипаж — освен ако не си забравила, и аз ще получа дял от онова, което ще ни платят за „Вестоносецът“.

— Хммм. — Тя се огледа и забарабани с пръсти по дръжката на една от сабите си. — По-хубави дрехи ли казваш?

10

Агентите на Корабокрушителя, подтиквани от мълвата от предната вечер, бързо забелязаха новото платно в залива Продигал. В петия следобеден час една живописна баржа с гребци роби спря до „Червеният вестоносец“.

Дракаша чакаше да посрещне хората от баржата заедно с Делмастро, Гуилем и две дузини въоръжени моряци. Покрай борда се беше наредила стража — мъже и жени, които се потяха под брони от варена кожа и вериги. След като те огледаха внимателно палубата, отряд роби скочиха на борда и задърпаха въжета, с които издигнаха едно висящо кресло от баржата към кораба. Потейки се свирепо, те се напрегнаха и спуснаха креслото и настанилия се в него мъж на входа към палубата.

Корабокрушителя си беше съвсем същият, какъвто го помнеше Дракаша. Стар теринец с кожа като хартия, така плувнал в лой, че сякаш щеше да се пръсне по шевовете, а лепкавата му плът заливаше света около него. Бузите му свършваха някъде по средата на врата, пръстите му бяха като пукнали се наденици, а брадичките му имаха толкова малка твърда опора, че трепереха, като примига. Той успя да се надигне от креслото с помощта на двама роби от двете му страни, но никак не личеше да му е добре, чак докато трети роб не извади широка лакирана лавица, нещо като преносима маса. Поставиха я пред него, той плъсна отгоре ѝ грамадия си търбух и изпъшка облекчено.

— Сакат бриг — рече той, без да се обръща конкретно към никого. — Стенгата на едната мачта е скършена, а пък на другата става за подпалки. Бая старичък. Дама, чийто увяхващ чар е зле прикрит под

свежи пластове боя и позлата. О... Прости ми, Замира, не видях, че си застанала там.

— А аз усетих как корабът се накрени в мига, в който ти се качи на борда — отвърна Дракаша. — Този кораб е издържал буря от края на лятото дори в ръцете на невежа. Въжетата му са чисти, стенгите са евтини, а корабът е далеч по-свестен от повечето боклуци, които караш на изток.

— Капитани като тебе ми ги карат с купища. А сега искам да погледна в кюлотите на тази дама да видя дали ѝ е останала пичка, дето да става за нещо. И после можем да обсъдим размерите на благоволениято, което ти оказвам.

— Позирай, колкото си щеш, старче. Ще получи достойна цена за достоен кораб.

— Достоен е, вярно — обади се Леоканто Коста, който избра точно този момент, за да излезе от скривалището си до водещите към каютите стълби. Малкият запас от изискани дрехи на „Орхидеята“ му придаваше лустрото на богаташ. Жълтеникавокафявата му връхна дреха бе със среброткани маншети, туниката му — от чиста, незацапана коприна, бричът му беше приличен, а обувките — лъснати. Освен това биха станали на мъж с ръста на Жером, но Коста ги бе подпълнил с парцали, за да не му хлопат. Не можеш да имаш всичко.

На колана му висеше взета назаем рапира, а по пръстите му лъщяха няколко от пръстените на Замира. Зад него вървеше Жером, облечен като Прилежен прислужник от простолюдието, понесъл на раменете си три тежки кожени чанти. Бързината, с която влязоха в ролите си, подсказа на Замира, че са ги играли и другаде.

— Благородни господине — рече Дракаша. — Завършихте ли огледа си?

— Да. И, както вече казах, корабът е достоен. Не е отличен, но изобщо не е смъртоносна клопка. Виждам, че при малко късмет може да плава още петнайсетина години.

— Кой пък си ти бе, твойта мама? — Корабокрушителя огледа Коста с погледа на птица, внезапно сблъскала се с човката на съперник тъкмо когато се е готвила да клъвне червея.

— Таврин Калас — отвърна Коста. — От Лашейн.

— Благородник?

— От Трети ранг. Няма нужда да се обръщате към мен с титлата ми.

— Няма и да се обръщам. Що душиш из тоя кораб?

— Главата ти явно е по-мека от корема. Възнамерявам да го купя от капитан Дракаша.

— Аз съм този, дето купува кораби в залива Продигал.

— С какво право, да нямаш писмено постановление от боговете? Имам пари, и това е единственото, което има значение.

— Парите ти няма да ти помогнат, докато плуваш, момче...

— Стига! — отсече Дракаша. — Докато някой от вас не плати, и двамата се намирате на моя кораб.

— Много си далече от къщи, пале, и нещо ме ядосваш...

— Щом искате тоя кораб, ще ми платите в монети, колкото теглото му! — кипна Дракаша. Раздразнението й беше съвсем истинско. Корабокрушителя беше могъщ и полезен, но в състезание по чиста сила всеки капитан от Пиринчено море би го смазал с петата си. Липсата на конкуренция го бе накарала да си играе прекалено много с хорското търпение. — Ако господарят Калас даде най-доброто предложение, аз ще го приема. Приключихме ли с глупотевините?

— Готов съм да откупя кораба си — рече Коста.

— Я чакайте, капитане! — намеси се Делмастро, щом чу подадената реплика. — Знаем, че Корабокрушителя е в състояние да плати. Но още не сме видели монетите на негово благородие.

— Дел е права — рече Дракаша. — Тук долу с препоръчителните писма си бършем гъзовете, лорд Калас. Дано носите нещо тежко в тези чанти.

— Разбира се — отвърна Коста и щракна с пръсти. Жером пристъпи напред и пусна една от чантите на палубата в нозете на Дракаша. Тя тупна със силно дрънчене.

— Гуилем! — Подкани го с жест да излезе напред Замира. Той се наведе над чантата, разкопча я и разкри купчина златни монети — в действителност съдържанието на кесията на Замира, смесено с парите, донесени в морето от Леоканто и Жером. Гуилем вдигна една жълтица към слънцето, драсна по нея и я ухапа, а после кимна.

— Истински са, капитане. Соларии от Тал Верар.

— В тази чанта са седемстотин — уточни Коста, което бе сигналът Жером да хвърли и втората чанта на палубата до първата. —

Още седемстотин.

Гуилем разкопча втората чанта и остави Корабокрушителя да види, че и тя очевидно прелива от злато. Поне петте или шестте пласта соларии над копринения джоб, напълнен със сребърни и медни монети. И третата чанта също беше измамна, но Замира се надяваше, че на Коста нямаше да му се налага да се изяснява наново.

— А от тях ви давам хиляда за начало — рече Леоканто.

— Ръбовете на монетите му може да са остъргани — обади се Корабокрушителя. — Това е недопустимо, Дракаша. Донеси везни от кораба ти и ще накарам да донесат моето злато.

— Монетите са непокътнати — ухили се Коста и показва всичките си зъби. — До последната. Знам, че ще ги проверите, капитане, знам и че ако някоя от тях е осквернена, това ще ми струва живота.

— Но...

— Дълбоката ти загриженост за моето благополучие е отбелязана, Корабокрушителю — рече Дракаша. — Но лорд Калас е напълно коректен и по моя преценка искрен. Той предлага хиляда. Желаете ли да качите цената?

— Краката са разтворени, старче — обади се Леоканто. — Ще го вдигнеш ли?

— Хиляда и десет — рече Корабокрушителя.

— Хиляда и сто — отсече Коста. — Богове, все едно играя карти с коняря си.

— Хиляда сто и петдесет! — изхриптя Корабокрушителя.

— Хиляда и двеста.

— Още не съм й огледал гредите...

— Тогава да беше се домъкнал по-бързо в залива. Хиляда и двеста.

— И триста!

— Така те искам — рече Коста. — Преструвай се, че можеш да издържаш на темпото ми. Хиляда и четиристотин.

— Хиляда и петстотин! — извика Корабокрушителя. — Предупреждавам те, Калас, ако вдигнеш още повече цената, ще има последици.

— Горката дърта кофа лой, принудена да се задоволява с някакви си нелепи печалби вместо с неприлични. Хиляда и шестстотин.

— Ти пък откъде се взе, Калас?

— Дойдох като пътник с кораба на независим търговец.

— С кой?

— Това не ти влиза в проклетата работа! На хиляда и шестстотин съм навит. Какви са...

— Хиляда и осемстотин! — изсъска Корабокрушителя. — Да не би да ти свършиха кесиите, лашански преструванко?

— Хиляда и деветстотин — отвърна Коста, вкарвайки в гласа си нотка на презрение за първи път.

— Две хиляди солария.

Леоканто разигра кратко съвещание с Жером. Заби поглед в краката си, измърмори „Майната ти, дъртако“ и махна на Жером да събере чантите от палубата.

— Продаден на Корабокрушителя — обяви Замира, като едва удържаше напирещата усмивка. — За две хиляди солария.

— Ха! — Тържествуваща, почти болезнена гримаса изкриви лицето на Корабокрушителя. — Мога да купя десет такива като вас, ако ми се прище, пале! Ако някога усетя нужда да надяна на кура си нещо чуждестранно, дето за нищо не става.

— Е, спечели — рече Леоканто. — Честито. Твърде съм покрусен.

— Оправдано — отбеляза Корабокрушителя. — Защото изведнъж се намери на моя кораб. А сега бих искал да чуя колко предлагаш, за да не те опека на шиш.

— Корабокрушителю! — прекъсна го Дракаша. — Докато не видя двете хиляди солария в ръцете си, тоя кораб е на всички адове, ама не и твой!

— А, формалност — отвърна старецът, плесна с ръце и робите му върнаха креслото обратно на баржата, явно за да бъде натоварено със злато.

— Капитан Дракаша — рече Коста, — благодаря ви за любезността, но знам кога е моментът да се оттегля...

— Дел, придружи благородния Калас и слугата му до една от нашите лодки. Благороднико Калас, каня ви да останете на вечеря в каютата ми. След това можем... да ви отпратим обратно.

— Задължен съм ви, капитане. — Коста се поклони по-ниско, отколкото изискваше приличието, и изчезна през входа заедно с

Делмастро и Жером.

— Изкорми тоя малък хуй с мокри уши и задръж парите му! — рече на висок глас Корабокрушителя.

— И твоите ми стигат — отвърна Замира. — Освен това... доста съм запленена от идеята да убедя истински лашански барон, че ми дължи живота си.

Робите на Корабокрушителя прехвърляха торба след торба монети на палубата на „Вестоносецът“ — злато и сребро, докато не струпаха договорената цена в нозете на Замира. Гуилем щеше да ги преброи на спокойствие, разбира се, но Замира не се тревожеше от измама и подправяне. Торбите щяха да съдържат точно каквото трябва, по същата логика, която „Таврин Калас“ бе прегърнал минути по-рано. Корабокрушителя държеше десетина добре оборудвани наемници в укрепеното си имение в края на града, но ако измамеше капитан, щяха да го погнат цели взводове пирати, а времето, в което той е можел да бяга, бе твърде далечен спомен.

Дракаша остави „Вестоносецът“ в ръцете на стражите и робите му и след половин час отново бе на борда на „Орхидеята“, изпълнена с доволство, както винаги, когато продадеше плячката си. Едно усложнение по-малко, за което да се грижи — сега целият екипаж щеше отново да се събере на един кораб, дяловете щяха да се раздадат и кесията на кораба щеше да набъбне значително. Ранените бивши Вестоносци, които не бяха с тях при оплячкосването на „Земеродно рибарче“, представляваха малък проблем, но те до един избраха временното унижение на помиярската вахта пред другата възможност — да бъдат зарязани болни в Продигал.

— Равел, Валора — рече тя, когато ги завари седнали на сянка под бака да се хият и бърборят с Дел и десетина моряци от екипажа. — Мина по-добре, отколкото очаквах.

— Със седем-осемстотин над онова, което можеше да получим иначе! — възкликна изненадано Гуилем.

— Толкова повече мазнинка ще прошари пържолата на всеки — рече Валора.

— Докато копелето хвърли пари да провери независимите търговци... — Дел вдигна вежда в смес от възхищение и невяра. — И когато открие, че никой не е докарвал лашански благородник и наблизо до Порт Продигал напоследък...

— Разбира се, че рано или късно Корабокрушителя ще проумее какво се е случило. — Коста махна снизходително с ръка. — Точно в това му е красотата. Точно тези надуты, самовлюбени, ръсеци заплахи тиранчета... е, тях можеш да ги разиграваш като музикални пиески. Дори и след хиляда години той няма да позволи някой друг да разбере, че си го преметнал посред бял ден с толкова прост номер. А с печалбите, които трупат от разликата за всеки кораб, който вземе от теб, просто няма начин да нанесе ответен удар с нещо повече от сприхави думи.

— Корабокрушителя няма власт да принуждава, ако това му е хрумнало — рече Замира. — Обявявам делото за добре осъществено. Но това не значи, че можеш да се шматкаш така нагласен с тия дрешки цяла вечер. Връщай ги в склада.

— Разбира се... капитане.

— И независимо дали той си държи езика зад зъбите или не, искам вие двамата да се скриете от поглед, докато сме тук. И двамата сте под карантина на кораба.

— Какво? Ама...

— Убедена съм, че вероятно не е много умно да откопчавам твърде често от повода двойка като вас. Ще ви дам по нещичко отгоре от корабната каса за усилията ви.

— Е, така става. — Коста започна да сваля по-деликатните елементи от своя изискан костюм. — Аз и без това май нямам особено желание да ми резнат гърлото в някой сокак.

— Умно момче. — Замира се обърна към Делмастро. — Дел, дай да съставим списъка за Веселата вахта тая вечер. Те могат да слязат с нас на брега, когато тръгнем на съвет. Да кажем... половината корабен екипаж. Да бъде честно.

— Добре — съгласи се Дел. — А докато се върнем от събранието, те могат да чакат в лодките и да се оглеждат по съвместителство за неприятности?

— Точно така — отвърна Замира. — Както и останалият екипаж, предполагам.

— Капитане... — прошепна Дел на ухото на Замира. — За какво, по дяволите, е това събрание?

— Кофти работа, Езри. — Тя погледна Леоканто и Жером, които се смееха и се шегуваха помежду си, без да забелязват, че ги

наблюдават. — Кофти е, ако е истина. Кофти е и ако не е.

Тя обгърна с ръка рамото на Езри — тази млада жена, която бе обърнала гръб на живота на разглезена аристократка от Никора, издигнала се от помиярската вахта до помощник-капитан, разминала се на косъм със смъртта десетина пъти за два пъти по-малко години, за да удържи безценната „Орхидея“ на Замира на вода.

— Някои неща, които ще чуеш тази вечер, засягат Валора. Не мога да знам за какво сте си говорили вие двамата насаме... по време на редките прекъсвания, когато си говорите насаме...

Езри вирна брадичка, усмихна се и не благоволи да се изчерви.

— ... но онова, което имам да казвам, може и да не ти хареса.

— Ако има нещо за изясняване между нас — рече тихо Езри, — аз вярвам, че той ще го изясни. И не се боя да чуя каквото и да било.

— Моя Езри! — възкликна Замира. — Е, тогава да се обличаме за срещата с роднините. Броня и саби. Смажи си ножниците и наточи ножовете си. Сечивата може и да ни потрябват в ролята на решителни аргументи, ако разговорът тръгне на зле.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

РЕШИТЕЛНИ АРГУМЕНТИ

1

Една миля дълъг самотен плаж разделя Порт Продигал от руините на падналия му страж — Кастана Вореса, Величествената Крепост.

Построена, за да властва над северния бряг на пристанищния залив на Порт Величествен, преди промяна на късмета на Островите на призрачните ветрове да донесат и съответната промяна в името на града, сега крепостта не би издържала и на атака с вулгарен език, да не говорим за сабите и стрелите на вража войска.

Да кажем, че е бил построен евтино, би било несправедливо към зидарите скръндзи. Цели няколко товара верарски гранитни блокове бяха отклонени за строежа на къщи срещу пари за вино от отегчените чиновници, живеещи далече от родните си места. Величествените планове за стени и кули се превърнаха във величествени планове за стена и най-сетне — в скромни планове за по-малка стена с казарма, и за капак на цялата афера войнишкият гарнизон, пратен в тази казарма, се загуби по време на пътуването, пометен от лятна буря.

Единствената останка от крепостта, която върши работа, е един кръгъл каменен павилион на около петдесет крачки от брега, свързан с главните развалини с широк каменен насип. Построен бил с намерението да бъде платформа за катапулти, но катапулт така и не стигнал до него. В днешно време, когато пиратските капитани на Порт Продигал свикват съвет, за да обсъдят делата си, павилионът винаги е мястото, а времето — винаги по здрач. Тук капитаните си уговарят работите насаме, застанали върху камъните на една останала несбъдната верарска империя, върху разбитите стремежи на един град държава, която въпреки това беше разбила собствените им стремежи преди седем години.

Събранието започна като всяко подобно събрание, което Замира си спомняше — под пурпурночервеното залезно небе, с фенери, наредени върху древните камъни; влажният въздух бе гъст като дъха на животно, а хапещите насекоми вилнееха с всичка сила.

На капитанските съвети нямаше вино, нито храна, и никой не седеше. Седенето склоняваше хората към губене на време. Неудобството премахваше сантиментите от думите на всички и бързо ги водеше към центъра на проблемите.

За учудване на Замира двете с Езри пристигнаха последни. Замира огледа останалите капитани един по един и когато очите им се срещаха, кимаше приветливо.

Пръв беше Роданов, сега въоръжен, заедно с помощника си Идрена Корос, жилава руса жена, мъничко по-висока от Езри. Тя имаше осанката на професионален дуелист и бе прочута с уменията си с джеретийския ятаган с широко острие.

До тях стоеше Пиеро Строци, дружелюбен плешивец, гонещ петдесетака, придружен от лейтенанта си Джак Ухорезеца, наречен така заради онова, което обичаше да реже от главите на повалените си врагове. Разправяха, че ги щавел и шиел от тях изпипани огърлици, които пазел заключени в каютата си.

Ранс беше там, а Валтеро до рамото ѝ, както обикновено. Дясната страна на челюстта ѝ беше в няколко преливащи се нюанса на черното и зеленото, които те караха да потръпнеш, но стоеше на краката си и поне бе така любезна да не гледа Замира на кръв, когато си мислеше, че я наблюдава.

Последна поред, но не и по значение бе Жаклин Колвард, така наречената „Баба на Островите на призрачните ветрове“, още елегантна, макар и преполовила шейсетте, макар и побеляла и изгоряла на слънцето като стара кожа. Сегашното ѝ протеже, по съвместителство и любовница, бе Мареса Висенте, чиито бойни и мореплавателски качества още не бяха всеизвестни. Младата жена несъмнено изглеждаше достатъчно способна.

Докато някой от тях не си тръгнеше, те бяха реално отрязани от останалия свят. Групи техни моряци, по около половин дузина от всеки

кораб, разговаряха напрегнато в края на насипа. На никой друг не беше позволено да стъпва на него, докато те не свършат.

„Е — помисли си Замира. — Как да го направим?“

— Замира — заговори Роданов, — ти свика съвета. Да чуем какво си наумила.

„Значи направо по същество.“

— Не толкова съм си го наумила, Джафрим, колкото ни се стовари на главите. Имам доказателства, че Архонтът на Тал Верар може би отново крои неудобни планове.

— Отново? — Роданов сви в юмруци огромните си длани. — Бонер беше тази с неудобните планове, Замира — би трябвало да очакваме Страгос да постъпи така, както всеки от нас би постъпил на негово място...

— Не съм забравила и ден от онази война, Джафрим. — Замира усети как се наежва въпреки решителността ѝ да прояви търпение. — Много добре знаеш, че накрая я нарекох грешка.

— Загубената кауза — изсумтя Роданов. — По-скоро Тъпата Шибана идея. Да беше разбрала, че това е тъпотия, още едно време!

— Да беше направила нещо едно време, освен да приказваш — додаде меко Пиеро. — Приказваше и накрая отплава, когато Архонтовата флота почерни хоризонта.

— Аз така и не влязох в тъпата ви Армада, Пиеро. Предложих да се опитам да отклоня някои от корабите му, и поне това успях. Без помощта ми по-скоро щяхте да загубите благоприятния вятър и да ви заградят откъм север. Двете с Чавон щяхме да сме единствените капитани тук... Стига! — кресна тя. — Аз свиках съвета и имам да ви казвам нещо. Не сме се събрали тук да подлютяваме стари рани.

— Говори — подкани я Строци.

— Преди месец един бриг напусна Тал Верар. Капитанът му го откраднал от Марината на мечовете.

При тези думи изригна мърморене и всички заклатиха глави. Замира се усмихна и продължи:

— За екипаж той се промъкнал в Обветрената скала и изпразнил едно мазе със затворници. Намерението му, както и тяхното било да отплават на юг и да се присъединят към нас в Порт Продигал. Да развоят червения флаг.

— Кой би могъл да открадне кораб на Архонта от охранявано пристанище? — По тона на Роданов се разбираше, че не хваща съвсем вяра, че това е възможно. — Бих искал да се запозная с него.

— Вече се запозна — отвърна Замира. — Името му е Орин Равел.

Валтеро, който досега стоеше мълчаливо зад капитан Ранс, изфуча:

— Тоя шибан дребосък!

— Тихо! — скастри го Замира. — Снощи си загуби кесията, нали? Равел пипа бързо. Бързи ръце, бърз ум, талант да командва, а и сабята го слуша. Спечели си мястото в моя екипаж, като сам-самичък уби четирима джеремитски Избавители. — На Замира й беше малко смешно, че хвали Коста със същите полуистини, които той така се бе постарал да й разкрие.

— Но ти каза, че той си имал собствен кораб — рече Роданов.

— Да. „Червеният вестоносец“, продаден на Корабокрушителя този следобед. Пиетро, ти си го видял край Горящите земи преди няколко дни, нали?

— Действително.

— Е, гледах си аз работата, невинно отмъквах плячка ту тук, ту там из Пиринчено море и не щеш ли, засякох „Вестоносецът“ на Равел — продължи Замира. — Осуетих плановете му, меко казано. Пробих дупки в историята му и накрая я изцедих от него цялата, повече или по-малко.

— И каква е тази история? — Устата на Ранс сякаш бе пълна с дребни камъчета, но й се разбираше.

— Замисли се, Ранс. Кой е Равел? Един мъж — явно крадец. Обучен да върши многобройни необичайни неща. Но може ли един човек да изкара бриг през портата на Марината на мечовете? Може ли един човек да проникне в Обветрената скала, да победи всички стражи там, да освободи цяло мазе, пълно със затворници, и да ги качи на брига си, удобно откраднат същата тази нощ?

— Ъ — хлъцна Ранс. — Е, може би...

— Не го е направил сам — обясни Замира. — Страгос го е оставил да избяга. Страгос му е дал екипажа от затворници, жадуващи, за каквато ще да е свобода. Страгос му е дал кораб. И той е сторил

всичко това, като много добре е знаел, че Равел ще отплава на Юг, за да се присъедини към нас и да хване нашия занаят.

— Искал е да внедри агент сред нас — отбеляза Строци, необичайно възбуден.

— Да. Нещо повече. — Замира огледа кръга от пирати, за да се увери, че разполага с пълното им внимание, и тогава продължи: — Той има агент сред нас. На борда на моя кораб. Орин Равел и спътникът му Жером Валора понастоящем са на служба при Архонта.

Езри завъртя рязко глава, зяпна и впери поглед в Замира. Замира незабелязано стисна лакътя ѝ.

— Убий ги — обади се Колвард.

— Положението е много по-сложно и много по-сериозно — отвърна Замира.

— Да, сериозно — за тези двамата, за които говориш. Според мен е най-добре да превърнем усложненията в трупове.

— Ако сама бях открила измамата им, вече щяха да са. Но Равел сам ми призна всичко това. Той и Валора според неговите твърдения са агенти по неволя. Страгос им е дал бавнодействаща отрова, за която се предполага, че само той има противоотрова. След един месец те трябва да вземат следващата си доза.

— Тогава смъртта ще е избавление — измънка Ранс. — Това копеле винаги ще ги държи като кукли на конците... — Роданов ѝ махна да млъкне.

— И каква е била тяхната мисия, да го чуем от устата на Равел? Да ни шпионират, предполагам?

— Не, Джафрим. — Замира склочи длани зад гърба си и бавно закрачи в центъра на павилиона. — Страгос иска да му направим услугата да развеем отново червения флаг пред Тал Верар.

— В това няма никакъв смисъл — отбеляза Строци.

— Има, ако имаш предвид нуждите на Архонта — възрази Колвард.

— Как? — произнесоха едновременно Ранс и Строци.

— Чувам, че между Архонта и Приори положението е взривоопасно — обясни Колвард. — Ако нещо дойде и вдъхне заплахата на добрите граждани на Тал Верар, уважението им към армията и флотата ще нарасне.

— Страгос има нужда от враг извън Тал Верар — продължи Замира. — И то колкото се може по-бързо, и има нужда от уверение, че войските му могат да го наритат. — Тя разпери широко ръце към останалите капитани и помощниците им. — И нас могат да ни изрисуват като мишени за стрели.

— Няма изгода от вкарването ни в битка — отбеляза Строци.

— За тези, които измерват изгодата си в монети, си прав. Но за Страгос това е всичко! Той залага кораб, екипаж от затворници и собственото си реноме за мисията на Равел. Не мислите ли, че намеренията му са сериозни? Сам се прави на посмешище, като позволява на „пират“ да избяга от охраняваното му пристанище, и само за да може да изкупи вината си после, като ни смаже! — Замира събра юмруци. — Това е задачата на Равел — да ни убеди, да ни измами, да ни излъже, да ни подкупи. И сякаш бихме могли да бъдем накарани да послужим, планът му е бил да го постигне сам, с „Вестоносецът“.

— Значи курсът ни е очевиден — рече Роданов. — Нищичко няма да даваме на Страгос! Няма да му играем по свирката. Все така се държим на пет хиляди мили разстояние от Тал Верар, както е след войната. Ако трябва, ще се направим на кротки за няколко месеца. — Той се пресегна и шляпна Строци по шкембето. — Ще изгорим тлъстините.

— Ако ги имаме, да ме прощавате, капитане — намеси се Идрена Корос. — Тези ваши доказателства, капитан Дракаша... Думата на тези двамата ми се струва по-тънка и от...

— Не е само думата — прекъсна я Замира. — Замисли се, Корос. Те имаха „Червеният вестоносец“. Екипажът му, оцелелите, от който сега са в моя екипаж, наистина са от Обветрената скала. Да, Архонтът ги е пратил.

— Възраavam — обади се Колвард, — макар че съм и съгласна с Джафрим, че да си траем и да не се поддаваме на провокации е най-мъдрото...

— Би било най-мъдро — прекъсна я Замира, — ако Страгос го вършеше по своя прищявка. Но не е така, нали? Той се бори за живота си. Самият му пост е заложен на карта. Той има нужда от нас.

Тя отново закрачи из центъра на павилиона и си припомни „аргументите“, с които бе излизала през годините в ролята си на

магистрат в обредите по посвещаване. Това театро дали беше убедително? Надяваше се в името на боговете, че е.

— Ако изхвърлим Равел и Валора през борда и не им обръщаме внимание — заговори тя — или си траем и не закачаме Тал Верар, Страгос ще пробва нещо друго. Някаква друга интрига, за да ни подмами да влезем в битка или да убедим народа му, че ще ги нападнем. Само че следващия път боговете може да решат да не позволят инструментите на кроежите му да попаднат в наши ръце. Ще действаме на сяпо.

— Това е по-хипотетично от всичко, което съм чувал в Колегиума! — обади се Роданов.

— „Червеният вестоносец“ и затворниците наистина са знак, че Страгос е рискувал — отбеляза Колвард. — Това, че е рискувал, означава, че не може да действа открито или уверено. Доколкото познаваме ситуацията в Тал Верар... Бих казала, че заплахата е реална. Ако на Страгос му е нужен враг, ние сме единственият кавалер за този танц, който отговаря на нуждите му. Какво друго му остава? Да се сбие с Балинел? Камор? Лашейн? Картейн? Не ми се вярва.

— И какво искаш от нас, Замира? — Роданов скръсти ръце и се намръщи.

— Ние разполагаме със средство да отвърнем на удара на Архонта.

— Не можем да се бием с верарската флота — отсече Роданов. — Нито пък можем да щурмуваме проклетия град, да призовем мълния от небето или да помолим боговете да бъдат така любезни да ни отърват от Страгос. Така че по какъв начин можем да „отвърнем на удара“? Да му нараним чувствата със злонамерени писма?

— Очаква се Равел и Валора да му докладват пряко, когато получат противоотровата си.

— Те имат достъп до него — възкликна Колвард. — Убийство!

— За което ще бъдат обвинени, ако изобщо оживеят — отбеляза Строци.

— Браво на тях — рече Роданов. — И какво, ти искаш съгласието ни да ги откараш обратно в Тал Верар и да ги пуснеш да вилнеят? Да хвърчат, на всяка цена, с удоволствие ще им заема чифт ножове.

— От гледна точка на Равел и Валора има само едно малко усложнение. Те предпочитат да получат постоянна противоотрова и

после да приключат със Страгос.

— Уви — обади се Ранс. — Ние толкова рядко осъзнаваме желанията си в живота...

— Кажи им, че ние имаме противоотрова — рече Колвард.

— Убеди ги, че разполагаме със средство да ги освободим. После ги насъскай по Архонта... а дали ще оцелеят след убийството или не, няма значение.

Езри отвори уста да възрази и Замира я възпря с най-изпепеляващия поглед от целия си дълго отрепетиран арсенал.

— Великолепно коварство — рече тя, когато се убеди, че Езри ще си трае. — Но твърде удобно. В твоето положение ти би ли повярвала изобщо на такова твърдение?

— Започва да ми се вие свят — обади се Строци. — Как, по дяволите, искаш да постъпим, Замира?

— Искам — отвърна тя, като произнасяше много внимателно всяка дума — никой от вас да не се тревожи, ако намеря за необходимо да вдигна малко дандания непосредствено около Тал Верар.

— И да предизвикаш с това унищожението ни! — кресна Роданов. — Искаш ли да видиш Порт Продигал затрит като Монтиер? Да ни видиш пръснати на другия край на света, а по нашите неохранявани търговски пътища да сноват сърдити верарски бойни кораби?

— Ако предприема нещо — обясни Замира, — благоразумието ще е...

— Невъзможно! — изръмжа Роданов. — Това ще довърши работата, започната от Страгос, когато смаза Свободната армада. Това ще унищожи самия ни живот!

— Или ще ни запази. — Замира сложи ръце на хълбоците си.

— Ако Страгос е решен да ни окаже натиск, той ще го окаже, независимо дали ние му играем по свирката. На борда на моя кораб разполагам със средството, с единственото ни средство да го преборим. Ако Страгос бъде съборен, с него пада и Архонатът. А ако Приори завладеят Тал Верар, ще можем весело да си оплячкосваме това море, както си щем, чак докато умрем.

— Но защо искаш да угодиш на плана на Архонта, на дори и... благоразумно?

— Равел и Валора не са светци — отвърна Замира. — Те не желаят да жертват живота си в наша полза. Искат да живеят, а за тази цел им трябва време. Ако Страгос е убеден, че те се трудят упорито в негова полза, той ще им даде нужните седмици и месеци, за да намерят разрешение. И междувременно е много вероятно да отложи другите си планове.

— Тези седмици и месеци може да са му достатъчни и да стресне града си — рече Роданов.

— Трябва да ми се довериш, че ще пипам деликатно — рече Замира. — Като братя и сестри капитани, в крайна сметка аз моля за това. Без значение какво ще чуете за Тал Верар — доверете се на преценката ми.

— Важна молба — рече Колвард. — Ти молиш никой от нас да не ти се притича на помощ?

— Не мога да измисля нищо, което би ни навредило повече от това една сутрин всичките да цъфнем пред Тал Верар, нали? Архонтът ще приключи със своята война за около десет минути. Така че оставете задачата на мен. Рискът да бъде само за моя кораб.

— Рискът е за всички нас — възрази Роданов. — Ти искаш от нас да поверим своята съдба и съдбата на Порт Продигал в твоите ръце. Без никакъв надзор.

— А какво беше по-различното през последните седем години? — Тя погледна всички капитани в кръга подред.

— Всеки от нас винаги е зависел от милостта на останалите. Всеки от нас би могъл да отплава твърде далече на север, да нападне кораб, на чийто борд е някой царствен братовчед, да убие прекалено много моряци или просто да стане твърде алчен, че да го търпим повече. Открай време сме под заплаха. Аз просто ви оказвам любезността този път, като никой друг, да би кажа предварително.

— Ами ако се провалиш? — попита Ранс.

— Ако се проваля... — отвърна Замира. — Тогава няма да има кого да накажете. Аз вече ще съм мъртва.

— Да се закълнем, че няма да се намесваме — рече Колвард.

— Това искаш, нали? Обещание да държим мечовете си в ножниците, когато изхвърлиш най-важното правило на нашето... сдружение през задния си прозорец.

— По липса на по-добър избор, да — отвърна Замира. — Точно за това ви моля.

— А ако откажем? — попита тихо Роданов. — Ако ние, четирима срещу един, го забраним?

— Тогава сме стигнали до чертата, която всички се боим да престъпим — отвърна Замира, втречена непоколебимо в очите му.

— Аз няма да го забраня — обади се Ранс. — Ще се закълна да не те закачам, Замира. Ако се потиш за моя изгода, много хубаво. А ако умреш, докато го правиш, няма да жала за теб.

— И аз ще ти дам клетвата си — рече Колвард. — Замира е права. Нашата обща безопасност във всеки един момент зависи от това кой от нас, по дяволите, е най-лудият. Ако има шанс да ритнем Максилан от пиедестала, ще се моля за успеха ти.

— Очевидно Замира Дракаша гласува за Замира Дракаша — каза Замира и погледна Роданов и Строци.

— На мен всичко това никак не ми харесва — рече Строци. — Но ако работата се сговняса, никой кораб, плаващ по моето море, не може да бяга като моя „Оспрей“. — Той се усмихна и изпука с кокалчетата на ръцете си. — Какво пък, по дяволите. Развей си фустата пред Архонта, да видим дали ще е навит да те обара. Аз хич няма да съм наблизо.

— Явно имам възможността... — заговори Роданов, когато всички очи се обърнаха към него — ... да проявя саможивост. — Той въздъхна и разтърка чело. — Според мен всичко това е неразумно, но ако приема, че твоето обещание за благоразумие е също тъй обвързващо като моята клетва за ненамеса... Много добре. Върви и задействай тоя смахнат кроеж.

— Благодаря — отвърна Замира и усети как топла вълна на облекчение я заля от глава до пети. — Не беше ли по-лесно, отколкото да се накълцаме на парчета?

— Това трябва да си остане между нас — рече Колвард. — Аз не искам клетва, аз го очаквам. Страгос може да има и други очи и уши в Продигал. Ако това стигне до някой, който не е тук, времето, прекарано на това събрание — за мисията на Замира да не говорим, — ще бъде напълно пропиляно.

— Така е — рече Строци. — Мълчание. Всички богове са ни свидетели.

— Всички богове са ни свидетели — повториха останалите.

— Веднага ли потегляш? — попита Колвард.

— Екипажът ми има нужда от една нощ на брега. Не мога да ги помоля да отплаваме, без да им дам поне това. Ще ги пратя на половини и ще продам останалата плячка колкото се може по-бързо. След два-три дни ще опразня пристанището.

— Пътят до Тал Верар е три седмици — рече Роданов.

— Да — отвърна Замира. — Ако нашите момчета се гътнат по пътя, всичко това губи смисъла си. Имам намерението да действам бързо. — Тя отиде при Роданов, сложи длан на дясната му буза и се вдигна на пръсти, за да го целуне по другата. — Джафрим, разочаровала ли съм те някога?

— Нито веднъж след войната — отвърна Роданов. — Ох, че гадост. Дори и това е слабо казано. Не ме притеснявай така, Замира. Просто... не се издънвай.

— Ей, как мога и аз да получа малко внимание? — обади се Колвард.

— Днес съм щедра, но недей да пускаш ръце, ако предпочиташ да не се отделят от тялото ти. — Тя се усмихна, целуна Колвард по сбръчканото чело и прегърна старата жена. Предпазливо, защото трябваша доста усилия, докато наместят някак всичките мечове и ками, с които бяха накичени двете.

„Винаги е така — помисли си Замира. — Винаги е така в живота.“

3

Утгар чакаше на входа към палубата да подаде ръка, когато Замира и Езри тръгнаха да се качват на борда на „Отровната орхидея“. Единайсетият час на вечерта беше преполовил.

— Добре дошли, капитане. Как сте?

— Прекарах цял ден в караници с Корабокрушителя и капитанския съвет — измърмори Замира. — Искam си децата и едно питие. Езри...

— Да?

— Ти, Равел, Валора. В каютата ми, незабавно.

Щом влезе в каютата си, Замира намята безразборно палтото, сабите, жилетката от елдерглас и шапката си върху хамака, рухна със стон в любимото си кресло и качи Паоло и Косета в скута си. Познатият аромат на тъмните им къдрави коси я унесе и огледа с пълно доволство малките им пръстчета, уловени в задебелите ѝ ръце. Тези на Косета, още толкова мънички и несигурни... Паоловите израстваха все по-дълги и все по-сръчни всяка седмица. Богове, те растяха твърде бързо, твърде бързо.

Познатото им бърборене я успокои до мозъка на костите ѝ — очевидно Паоло цял следобед се беше борил с чудовищата, които живееха в нейната ракла, а Косета сега беше решила, като порасне, да стане Крал на Седемте същини. Замира се замисли дали да не ѝ обясни разликата между крал и кралица, но реши, че няма да си струва усилията — ако се възпротивеше на Кос, това щеше да доведе до въртящи се в кръг спорове, които щяха да продължат дни наред.

— Стана крал! Седем същи! — заяви момиченцето и Замира кимна сериозно.

— Не забравяй клетото си семейство, като седнеш на трона, миличко.

Вратата се отвори и Езри влезе с Коста и Валора... или може би Де Фера? Да му се не видят и натрупаните една връз друга самоличности!

— Заклучи — нареди Замира. — Паоло, донеси на мама четири чаши. Езри, можеш ли да се справиш с една от бутилките лашейнско синьо? Точно зад тебе са.

Паоло, примрял от възложената му отговорност, нареди четири чашки на лакираната маса върху раклата. Коста и Де Фера се настаниха на възглавници на пода, а Езри бързо извади запечатаната с восък тапа от бутилката. Ароматът на свежи лимони изпълни каютата и Езри напълни чашите до ръба с вино с цвета на океанските дълбини.

— Уви, на здравиците ми свършиха — рече Замира. — Понякога човек има нужда просто да пийне. Пийте. — Тя придържа Кос с лявата си ръка и изгълта виното на един дъх, наслаждавайки се на смесените вкусове на подправки и цитруси. Усети как тръпките на ледена жег се плъзват по гърлото ѝ.

— Искам — рече Косета.

— Това е питие за мама, Кос, и вкусът му няма да ти хареса.

— Искам!

— Казах... Е, много добре. Няма как да се боиш от огъня, ако не си опариш пръстите. — Тя наля няма и един пръст от синьото вино в чашата си и внимателно я подаде на Кос. Момичето я пое със страшно сериозен израз, изля я в устата си и я тресна в масата.

— Като ПИКНЯ! — провикна се тя и тръсна глава.

— Отглеждането на деца сред моряци си има и своите недостатъци — рече Замира и улови чашата, преди да е паднала от масата. — Но пък собственият ми принос за обогатяване на речника ѝ несъмнено е най-голям.

— ПИКНЯААА — извряска Косета и се разкиска, страшно доволна от себе си. Замира ѝ изшътка.

— Аз искам да вдигна наздравица. — Коста се ухили и вдигна чаша. — За ясните възприятия. Току-що, след толкова седмици, разбрах кой е истинският капитан на този кораб.

Де Фера се изкиска и чукна чашата си в неговата, Езри обаче остави виното си недокоснато и се вторачи в дланите си. Замира реши да не протака — Езри явно имаше нужда да остане насаме с Жером.

— Ето какво е положението, Равел — рече тя. — Не знаех, че щях да защитавам твоя план, докато не ми се наложи.

— Значи ще ни откарате...

— ... обратно в Тал Верар. Да. — Замира си наля още една чаша вино и този път отпи по-сдържано. — Убедих съвета да не изпада в паника, ако от север се разнесе мълва по повод пакостта, която смятаме да сторим.

— Благодаря ви, капитане. Аз...

— Не ми благодари с думи, Равел. — Замира отново отпи от виното си и остави чашата си. — Благодаря ми със спазване на твоите задължения от договорката. Намери начин Максилан Страгос да бъде убит.

— Да.

— Нека изясня и още нещо. — Замира внимателно обърна Косета така, че момиченцето да гледа през масата право към Коста. — Всички на борда на този кораб ще рискуват живота си, за да ви дадат шанс в този кроеж. Всички до един.

— Аз... аз разбирам.

— Ако времето минава и не можем да намерим разрешение за онова, което ви е сторил Страгос... е, достъпът ви до него няма да е вечен. Ще направя всичко, което е по силите ми, за да ви помогна, преди да се стигне до това. Но ако няма друг избор, ако времето тече, а единственият начин да го свалите, е да жертвате себе си... Няма да чакам да ви видя отново, разбирате ли ме?

— Ако се опре дотам — рече Коста, — аз ще го изправа пред съда на боговете с голи ръце. Ще отидем заедно.

— Богове — повтори Косета. — Голи ръце!

— Пикня! — провикна се Коста и вдигна чаша към Косета, която избухна в такъв силен кикот, че щеше да се разпадне.

— Благодаря ти, Равел, за този дар за дъщеря ми, която цяла нощ ще повтаря тая дума...

— Извинявайте, капитане. Та кога потегляме?

— Половината екипаж слиза на брега тази вечер, а другата — утре вечер. Вдругиден ще ги съберем на купчини — тези, дето искат да останат с нас. Надявам се утре да се отървем от товара. Значи... два дни. Два и половина може би. А после ще видим как лети „Орхидеята“.

— Благодаря, капитане.

— Това е всичко — рече Замира. — Децата ми отдавна трябваше да са заспали, а аз имам намерението да се възползвам от привилегията да захъркам шумно, колкото си ща, веднага щом излезете от каютата ми.

Коста пръв схвана намека — той пресуши чашата си и скочи на крака. Де Фера го последва и понечи да си тръгне, но Езри се обади тихо:

— Жером. Може ли да дойдеш в моята каюта? Само за няколко минути?

— За няколко минути? — ухили се Жером. — Тц-тц, Езри, кога стана такава песимистка?

— Сега — отвърна тя и изтри усмивката от лицето му. Натъжен, той ѝ помогна да стане.

Миг по-късно вратата на каютата се затвори и остави Замира насаме със семейството ѝ в едно от тихите прекъсвания, които бяха толкова ужасно редки. За кратко всяка нощ тя можеше да си представи, че корабът ѝ нито плава към опасността, нито бяга от нея и че е повече

майка, отколкото капитан, заедно с обикновената загриженост за децата ѝ.

— Мамо — обади се Паоло без предупреждение. — Искам да се науча да се бия с меч.

Замира не може да се сдържи — тя се загледа в него, а после избухна в смях. Обикновен? Богове, как би могло едно дете, родено за такъв живот, да бъде поне малко от малко обикновено?

— Меч! — провикна се Косета, вероятният бъдещ крал на Седемте същини. — Меч! Меч!

4

— Езри, аз...

Джийн видя шамара, но и през ум не му мина да се опита да пресече удара. Тя вложи в него цялата си сила, което означаваше нещо, и сълзи замъглиха зрението му.

— Защо не ми каза?

— Да ти кажа...

Езри вече ридаше, но следващият ѝ удар се стовари над десния му лакът с неотслабваща сила.

— Ох... — изохка той. — Какво? Какво?

— Защо не ми каза?

Това беше почти крясък. Джийн разпери ръце, за да улови юмруците ѝ. Един неин удар в ребрата или в слънчевия сплит, и нямаше да го отпусне с часове.

— Езри, моля те. Какво да ти кажа? — Той коленичи на тесния под на каютата ѝ и зацелува пръстите ѝ, докато тя се мъчеше да се изтръгне. Накрая я пусна и коленичи пред нея, отпуснал ръце.

— Езри, ако имаш нужда да ме удряш, то удряй ме, в името на боговете. Ако имаш нужда от това, и за миг няма да ти се възпротивя. Никога. Само... ми кажи какво искаш.

Тя сви юмруци и Джийн се стегна, за да посрещне нов удар. Но Езри се свлече на колене и обви с ръце шията му. Сълзите ѝ опариха бузите му.

— Как може да не ми кажеш? — прошепна тя.

— Всичко, което искаш да знаеш, ще ти го кажа сега, само...

— Отровата, Джийн.

— О... — изохка той и се стовари настрани до задната стена на каютата. Тя се плъзна до него. — Ох, мамка му.

— Ти, копеле егоистично, как можа да не...

— Дракаша е разказала историята ни пред капитанския съвет — рече Джийн безизразно. — Ти си била там и си я чула.

— От нея, не от тебе! Как можа да ми го причиниш?

— Езри, моля те...

— Ти си единственото... — прошепна тя през желязната хватка на прегръдката си — ... единственото нещо в целия този шибан океан, което е мое, Джийн Танен. Корабът не е мой. По дяволите, та дори тази каюта не е моя. Нямам шибано скрито съкровище. Нямам семейство и титла — вече не. И най-сетне, когато най-последно получавам нещо в замяна...

— ... се оказва, че имам... един значителен недостатък.

— Можем да предприемем нещо — рече Езри. — Да намерим някого. Лекари, алхимици...

— Опитам, Езри. Алхимици и отровители. Трябва ни противоотровата на Страгос или образец от неговата отрова, от която да направят.

— И аз не заслужавах да го знам? Ами ако беше...

— Пукнал някоя нощ ли? Езри, ами ако Избавител бе пронизал черепа ми с нож или екипажът ме бе убил в деня на срещата ни?

— Това не си ти — отвърна тя. — Човек като тебе не умира така. Знам, просто знам...

— Езри, ти си виждала всичките ми белези и знаеш, че не съм...

— Това е друго — рече тя. — Това е нещо, което просто не можеш да пребориш.

— Езри, аз се боря с него. Боря се с него всеки ден, откакто Архонтът ме отрови с тази гадост. Двамата с Леоканто броим дните, разбираш ли? Първите няколко седмици лежах буден нощем и бях убеден, че го усещам как прави нещо вътре в мен... — Той преглътна и собствените му сълзи потекоха по лицето му. — Виж, когато съм тук, вътре, то не съществува, разбираш ли? Когато съм с теб, аз не го усещам. Не ми пука за него. Тук е... тук е друг свят. Как бих могъл да ти кажа? Как бих могъл да го разруша?

— Бих го убила! — прошепна тя. — Страгос. Богове, ако той беше тук сега, щях да му прережа шибаното гърло...

— Аз щях да помагам. Повярвай.

Езри пусна врата му и двамата коленичиха в полумрака, взрени един в друг.

— Обичам те, Джийн — прошепна тя най-сетне.

— Обичам те, Езри. — Щом го произнесе, сякаш внезапно камък падна от сърцето му. Чувстваше как най-сетне си поема дъх след векове под водата.

— Не мога да позволя да умреш — рече тя.

— Ти не... не можеш...

— Мога да правя, каквото си ща! — заяви Езри. — Мога да те закарам в Тал Верар. Мога да ти купя време, за да вземеш от Страгос онова, което ти е нужно. Мога да ти помогна да му сригаш задника.

— Езри, Дракаша е права — изтъкна Джийн. — Ако не мога да взема онова, което ми е нужно, от него... Свалянето на Страгос е по-важното...

— Не го казвай.

— Ще го направя — отвърна той. — Има смисъл. Богове, не искам, но ако нямам избор, аз ще се жертвам заради него.

— Проклет да си — прошепна тя и толкова бързо, че той не успя да откликне, скочи на крака, грабна го за предницата на туниката и го блъсна в десния борд. — Няма! Няма, ако го бием, Джийн Танен. Не и ако победим.

— Но аз нямам избор...

— Направи нов избор, кучи сине! — Езри го прикова към дъските с целувка, която си беше чиста алхимия, а ръцете му слязоха надолу по туниката към брича ѝ и той откопча колана с оръжието ѝ с колкото можеше повече безвъзмездно галене на онези места, които той не покриваше.

Тя взе колана от ръцете му и го запокити към една от стените от втвърдено платно. Той издрънча и се плъзна на пода.

— Ако няма начин, изнамери начин, Джийн Танен. Точно в тази каюта не ебат неудачници.

Той я вдигна, направи седалка за нея от кръстосаните си ръце и я завъртя така, че гърбът ѝ опря в дъските, а краката ѝ увиснаха. Целуна гърдите ѝ през туниката и се ухили, щом забеляза реакцията ѝ. Спря и

отпусна глава на гърдта ѝ и усети как сърцето ѝ бясно бие под лявата му буза.

— Щях да ти го кажа — прошепна той. — Някак си.

— Да бе, някак си. „Мъжът — цитира тя. — Как разговорът в мишка го превръща...“

— О, не стига, че трябва да понеса това от теб, а сега и Лукарно ме наказва...

— Джийн — прекъсна го Езри, прегърна главата му и я притисна още по-силно до себе си. — Остани с мен.

— Какво?

— Този живот е хубав — прошепна тя. — И ти му пасваш. Ние му пасваме. След работата със Страгос... остани с мен.

— Тук ми харесва — каза Джийн. — Понякога си мисля, че ми се иска да остана завинаги. Но има и... други места, които бих могъл да ти покажа. Други неща, които можем да правим.

— Не съм убедена, че ще се приспособя добре към сухоземния живот...

— И на сушата има пирати, същите като в морето — промърмори той между целувките. — Аз съм един от тях. Ти би могла...

— Остави това. Не е нужно да го решаваме сега. Само... си помисли за онова, което ти казах. Не съм те довела тук да водим преговори.

— А за какво ме доведе тук?

— За да вдигаме шум — прошепна тя и започна да съблича туниката му. — Много, много шум.

5

Точно преди смяната на вахтата в полунощ Гуилем излезе от новата си квартира в тесния коридор между четирите по-малки корабни каюти. Намръщен и облечен само с набедрена превръзка и набързо метната жилетка, той отиде до вратата на старата си каюта. От ушите му стърчаха фланелени парцали.

Гуилем удари по вратата няколко пъти. Отговор не последва. Той почука отново и кресна:

— Треган, кучко! Ще си го получиш за това!

— Значи подготовката е почти приключила?

Двамата мъже се срещнаха сред развалините на каменна къща без покрив южно от самия град, толкова близо до злокобната джунгла, че дори и пияниците и кибиците не изпълзяваха тук да се приютят. Беше почти полунощ, плющеше дъжд, топъл като плюнка.

— Днес следобед продадохме всичкия боклук. Товарихме вода и бира като луди. Храна вече имаме повече от достатъчно. Като съберем утре всички, които искат, убеден съм, че ще потеглим.

Джафрим Роданов кимна и за стотен път огледа разрушената къща и сенките ѝ. Ако някой е достатъчно близо, че да може да подслушва през плющенето на дъжда, ще е достатъчно близо и да го забележат, заключи той.

— Дракаша каза... доста обезпокоителни неща, когато свика съвета. Какво ви каза за плановете си, като отплава пак?

— Нищо — отвърна другият. — Странно. Обикновено ни отпуска цяла седмица да правим главите и да ни изсмучат кесиите. Огън ѝ гори под задника, а за нас, останалите, е мистерия.

— Разбира се — рече Роданов. — Тя не би ви казала нищо, докато не потеглите. Но нищо ли не спомена за Архонта? За Тал Верар?

— Не. Е, какво смяташе, че е намислила тя?

— Знам точно какво прави Замира. Но не съм съвсем убеден, че е разумно — въздъхна Роданов. — Може да докара сума ти лайна на всички на Островите на призрачните ветрове.

— И значи ти...

— Да. — Роданов подаде кесия и я тръсна, за да се чуят монетите вътре. — Точно както го обсъдихме. Дръж си очите отворени. Записвай, каквото видиш. После ще искам да го чуя.

— Ами другото?

— Тука е — отвърна Роданов и вдигна една чанта от промазано платно с нещо тежко вътре. — Сигурен ли си, че разполагаш с място, където няма да го намерят?

— Сандъкът ми. Привилегия на ранга, нали така? Има двойно дъно.

— Става. — Роданов му подаде чантата.

— И ако трябва да... ползвам това нещо...

— Отново както го обсъдихме. Тройно колкото ти платих сега те чака, след като го свършиш.

— Искам повече — рече мъжът. — Искам място на борда на „Владетелят“.

— Разбира се. — Роданов протегна ръка и другият я стисна. Ръкуваха се с традиционното ръкостискане на вадраните — стиснаха си ръцете над китките. — Знаеш, че един добър моряк винаги ще ми е от полза.

— В момента ти го използваш, хей! Само искам да бъда сигурен, че ще си имам дом, след като всичко това приключи. По един или друг начин.

Усмивката на Утгар бе едва забележим бял полумесец на фона на мрака.

7

На север изток в Пиринчено море, носена от мокрия северен вятър, който духаше откъм десния борд, „Отровната орхидея“ пореше вълните като разюздана кобила в галоп. Беше третият ден на Аурим.

След цял ден старателно извъртане по лъкатушния и запрещен със скали Търговски проход те заобиколиха още два рифа и острови и най-сетне и последният покрит с джунгла купол и последният дим от вулкан на Островите на призрачните ветрове потънаха отвъд хоризонта.

— Ето каква е играта — заговори Дракаша пред групата, която бе събрала на кварталдека. Делмастро, Треган, Гуилем, Утгар, Насрин, Оскари и моряците занаятчии — дърводелци, майстори на платна и тъй нататък. Мумчанс слушаше от мястото си на руля, а Локи — от стълбите на кварталдека заедно с Джийн и половин дузина свободни от вахта моряци. Никой не ги бе поканил да чуят кратката реч на капитана, но пък и никой не ги гонеше. Нямаше смисъл — новината така или иначе щеше да плъзне по кораба по-бързо и от пожар.

— Плаваме към Тал Верар — съобщи Дракаша. — Ще позволим на нашите нови приятели Равел и Валора да свършат някои тъмни дела

на брега.

— Наградата — напомни Мумчанс.

— Прав е — подкрепи го Гуилем. — Ще прощавате, капитане, но ако се появим пред очите на Тал Верар...

— Ако „Отровната орхидея“ хвърли котва, да, аз струвам много пари. Но ще понагласим тук-там нещичко по моя красив кораб, ще променим малко плана за плаване, ще сменим фенерите на кърмата с нещо по-простичко и ще изпишем на нея с големи букви фалшиво име...

— Как ще наречем кораба, капитане? — попита дърводелецът.

— Аз имам предпочитания към „Химера“.

— Нагло! — забеляза Треган. — Но какво ще спечелим ние, останалите, от тия „тъмни дела“, Дракаша?

— Нищо, което бих искала да обсъждам, преди работата да се свърши — отвърна Дракаша, — но печалбата за всички нас ще бъде значителна. Може да се каже, че отиваме там с благословията на целия капитански съвет.

— Тогава защо те не са тук да ни помогнат? — попита Насрин.

— Защото има само един капитан, и тя е най-добрата в занаята си! — Дракаша се поклони театрално. — А сега се връщайте към задълженията си или към безделието си! Кажете новината на всички.

Няколко минути по-късно Локи безделничеше, сам с мислите си, на левия парапет, когато Джийн застана до него. И небето, и морето се наливаха с бронз около залязващото слънце, а океанският въздух бе топъл, ала въпреки това освежителен след душната атмосфера на Островите на призрачните ветрове.

— Да усещаш нещо странно? — попита Джийн.

— Какво, за... а, говориш за отровата. Не. Не мога да кажа, че се чувствам по-добре или по-зле от обичайното напоследък. Но, ами... сигурен съм, че ще пробвам да те известя, ако почна да драйфам тритони примерно. Стига да успееш да чуеш, че някой чука по вратата на оная каюта...

— О, богове. Недей и ти. Езри без малко да катурне Гуилем през хакборда...

— Е, да бъдем честни — хората ще забележат неразборията, която обикновено съпровожда нападение над кораба...

— А сега и тебе те заплашва внезапна злополука...

— ... на джеремитски Избавители, яхнали кавалерийски жребци. Откъде намирате енергия?

— Тя улеснява нещата — отвърна Джийн.

— А...

— Езри ме помоли да остана — съобщи Джийн, забил поглед в ръцете си.

— На борда на кораба? След като всичко това приключи? Ако нещо от нас оцелее?

Джийн кимна.

— И според мен тя имаше предвид и теб...

— О, ама разбира се — отвърна Локи, без да потиска докрай нотката на сарказъм. — А ти какво каза?

— Казах й... Мислех, че може би тя може да дойде с нас.

— Ти я обичаш. — Локи кимна на себе си, преди Джийн да успее да отговори. — Не просто си запълваш времето, докато си тук. Наистина си паднал от скалата, а?

— Да — прошепна Джийн.

— Бива си я нея — рече Локи. — Има и ум, и огън. Има вкус и към отнемането на разни неща от хора, стоящи пред острие на меч, което според моя устав е ценно качество. И на нея поне можеш да се довериш да ти пази гърба в битка...

— Аз винаги съм ти имал доверие...

— Да стоя зад гърба ти в битка — разбира се. Но на нея можеш да се довериш за това, че няма да изложи всички, преди битката да е свършила. Вие спечелихте боя на „Земеродно рибарче“, не аз. А аз видях как я риташа — повечето хора щяха да гушкат хамака няколко дни след това. Но тя е прекалено голям инат, че да спре да се движи. Вие двамата наистина си подходите.

— Говориш така, сякаш трябва да избирам между нея и тебе...

— Разбира се, не е задължително. Но нещата ще се променят...

— Ще се променят, да. И ще се подобрят. Това не значи задължително край на всичко.

— Да я вземем с нас? Трима срещу света? Да започнем всичко отначало, да създадем наново банда? Този разговор не сме ли го водили и преди?

— Да, и...

— По онова време се правех възможно най-успешно на впиянчен гъз. Знам. — Локи постави лявата си длан върху десницата на Джийн. — Прав си. Всичко може да се промени и да се подобри. Виждали сме го да се случва с други хора, може би и на нас може да ни се случи, за разнообразие. Щом свършим играта с Кулата на греха, ще сме дяволски богати и вече няма да сме добре дошли в изисканото общество на Тал Верар. Тя може да дойде с нас... или ти да останеш с нея...

— Още не знам — рече Джийн. — Никой от нас не знае. Решихме да се справим с въпроса, като не го засягаме до края на пътешествието.

— Отлична идея.

— Но искам...

— Слушай. Когато му дойде времето, ще направиш нужния избор, и не мисли за мен, ясно? Вие сте чудесна двойка. Може би ти можеш да станеш и по-добър...

Локи се ухили, за да даде на Джийн да разбере, че няма нужда да му пръсва мозъка.

— ... но със сигурност знам, че от това по-добра тя не може да стане. Никога. — И като го каза, той стисна ръката на Джийн. — Радвам се за теб. Ти успя да си откраднеш нещо от цялото това безизходно безумие, в което ни натика Страгос. Дръж го здраво.

Като че нямаше нищо повече за казване, затова те се заслушаха в крясъците на кръжащите чайки и гледаха как слънцето потъва зад далечния хоризонт и кърви огън в морето. Най-сетне зад гърба им по стъпалата на кварталдека затропаха тежки стъпки.

— Мойте момчета — рече Дракаша, застана зад тях и обви с ръце раменете им. — Тъкмо двойката, с която исках да говоря. Свалям ви от следобедна вахта заедно с всички останали Червени.

— Тъ... много щедро — рече Локи.

— Не, не е. Отсега нататък следобед сте предоставени на благоволенieto на дърводелеца. Тъй като ще се промъкнем в Тал Верар за ваша полза, повечето от промените по „Орхидеята“ ще са ваша отговорност. Боядисване, дялкане, такелаж — доста работа ще си имате двамата.

— Охо! — възкликна Локи. — Това ми звучи като направо великолепен начин да прекараме плаването!

Не беше.

8

— Земя на хоризонта! — извика постовият на мачтата в ранната вечер. — Земя и огън един румб дясно на борд от носа!

— Огън? — Локи вдигна очи от ръката, която му се беше паднала в разразилата се под бака игра на карти. — Мамка му! — Той пусна картите на палубата, губейки облога от седем солария. Едногодишната заплата на честен верарски труженик и обичаен залог в игрите след изплащането на дяловете от плячката. Из кораба плаваха много излишни пари, след като така набързо отплаваха от Порт Продигал.

Щом излезе навън, Локи едва не се сблъска с Делмастро.

— Лейтенант, това Тал Верар ли е?

— Трябва да е.

— Ами огънят? Сигурно ли е? — Огън в града можеше да значи някакво бедствие или пък гражданска война. Хаос. Страгос можеше и да е мъртъв вече или обсаден, или дори победител — и затова да няма нужда повече от Локи и Джийн.

— Двайсет и първи сме, Равел.

— Знам проклетата дата, просто... о.

Двайсет и първи Аурум — феста Йоно, голямото шествие на Господаря на ненаситните води. Локи въздъхна облекчено. Далече от обичайните ритми на града той съвсем бе забравил за празника. По време на феста Йоно верарците се отблагодаряваха на Йоно за стореното от него за съдбата на града с обредно изгаряне на стари кораби, а хиляди пияници всяваха бъркотия по доковете. Локи го беше наблюдавал само от балконите на Кулата на греха, но по време на празника беше много оживено. По дяволите, та това щеше дори да улесни промъкването в града. Там щяха да се случват хиляди неща, които да създават работа на стражата.

— Всички на палубата! — разнесе се вик откъм кърмата. — Всички в средата на палубата! Капитанът ще говори!

Локи се ухили. Когато по време на игра на карти призоваваха всички на палубата, играта трябваше да спре и всички да оттеглят

залозите си. Неговите седем солария скоро щяха да се приберат у дома.

Орхидеите се струпах шумно в средата на палубата и след няколко минути Дракаша им махна да млъкнат. Капитанът постави една празна бъчва до гротмачтата и лейтенант Делмастро скочи върху нея, облякла прилично палто от корабните запаси от хубави дрехи.

— До края на нощта ние сме „Химера“ и никога не сме чували за „Отровната орхидея“! — провикна се тя. — Капитанът съм аз! Ще обикалям кварталдека, ако на някого му трябва нещо, а Дракаша ще е в каютата си, освен ако всичко не отиде по дяволите.

— Ако друг кораб ни поздрави, ще отговарям аз. Останалите се преструвайте, че не говорите терински. Задачата ни е да закараме двама от новите ни приятели на брега, за да свършат една работа, която ще е важна за всички нас. Равел, Валора — ще ви изпратим в същата лодка, която подарихте за нашата кауза преди много, много седмици. — Тя млъкна и остави внезапния взрив от бърборене да утихне. — През следващите два часа ще спуснем котва. Ако до изгрев-слънце не се върнете, корабът ще отплава и никога повече няма да припарим поблизо от петстотин мили до този град.

— Разбираме — рече Локи.

— След като спуснем котва, искам двойни постове по мачтите — продължи Делмастро. — Пуснете мрежи бръсначи и от двете страни, бързи за издигане, но ги оставете спуснати. Подпрете пръти от страни до парапета и подгответе саби и на двете мачти. Ако митничарска лодка или каквото и да било друго в униформа се опита да ни посети, поканете ги на борда и ги затворете за през нощта. Ако нещо по-голямо ни обезпокои, отблъсваме нападателите, вдигаме платна и бягаме като дяволи.

Идеята бе посрещната с одобрително мърморене.

— Това е. Курс към Тал Верар. Мумчанс, спри ни на около миля от Смарагдовите галерии. И вдигнете на хакборда атмирски сив вимпел.

Ашмир, макар и да си нямаше собствена търговска и военна флота, въртеше оживено дела по удобни регистрации на контрабандисти, капери и търговци, които не плащаха мито. С това знаме никой нямаше да ги погледне втори път. Още по-важно, никой нямаше да дойде просто за да си побъбри със сънародници далече от дома. А спускането на котва във водите югоизточно от града щеше да

им даде достъп до Кастелана и те можеха да стигнат при Страгос, без да се промъкват твърде наблизко до претърпаните марини или главното пристанище.

— Хей! — Утгар шляпна Локи и Джийн по гърбовете. — Вие двамата в какво се забърквате, по дяволите? Да ви трябва телохранител?

— Равел е единственият телохранител, който ми трябва — подсмихна се Джийн.

— Прав си, признавам ти го. Но в какво си завирате носа, а? Нещо опасно?

— Вероятно не — отвърна Локи. — Виж, Дракаша ще разкаже цялата история, може и по-скоро, отколкото си мислиш. За тази вечер нека кажем, че ще изпълняваме най-обикновени поръчки.

— Ще наминем да видим баба — рече Джийн. — Ще изплатим чичовите дългове на комар. Ще вземем три хляба и един бушел лук от Нощния пазар.

— Добре, добре, трайте си. А ние, останалите, да стоим тук и да тъпеем, а?

— Надали — отвърна Локи. — Този кораб е пълен с малки изненади, не е ли така?

— Вярно си е — изкиска се Ушгар. — Ей, вярно си е! Ще внимаваме. Боговете да ви държат под око и тъй нататък.

— Благодаря. — Локи се почеса по брадата и после щракна с пръсти. — По дяволите, без малко да забравя нещо! Жером, Утгар, до след малко.

Той хукна към кърмата, като разбутваше работниците от Синята вахта и отегчените Червени, които помагаха за ваденето на оръжия от оръжейната. Превзе стълбите на кварталдека с два бързи скока, плъзна се по парапета на стълбата, водеща към каютите, и почука силно на вратата на Дракаша.

— Отворено е! — извика тя.

— Капитане! — Локи затвори вратата след себе си. — Трябва пак да взема назаем парите, които бяха в моя сандък.

Дракаша се беше изтегнала в хамака си с Паоло и Косета и им четеше от дебела книга, която страшно приличаше на „Практически лексикон на мъдрия мореплавател“.

— Формално тези пари бяха разпределени по дяловете — рече Дракаша, — но мога да ти дам равностойна сума от корабната каса. Всичките ли?

— Двеста и петдесет солария трябва да стигнат. О, и, такова, те няма да се върнат с мен.

— Очарователно — забеляза тя. — Това значение на „назаем“ не ме задължава особено да стана от хамака си. Като излизаш...

— Капитане, Страгос е само половината от работата за тази вечер. Трябва да се постарая и Рекин да мърка доволно. Той притежава властта да смаже този кроеж като муха, ако не се старая. Освен това... ако му погъделичкам въображението, може да успея да изкрънкам от него още едно полезно нещо.

— Значи ти трябва подкуп.

— Между приятели го наричаме възнаграждение. Хайде де, Дракаша. Смятай го за инвестиция в нашия желан завършек.

— Добре — само заради спокойствието ми. Ще уредя да те чака, когато напуснеш кораба.

— Твърде си...

— Хич даже не съм любезна. Да те няма.

9

Нямаше ги тук от седем седмици, а им се струваше, че е било преди цял един живот.

Застанал на левия парапет и загледан отново в островите и кулите на Тал Верар, Локи усещаше как тревогата и меланхолията се смесват като алкохолни питиета. Облаците, ниски и тъмни, висяха над града и отразяваха оранжевата светлина на празничния огън, пламтящ в главното пристанище.

— Готов ли си? — попита го Джийн.

— Готов съм и се потя здраво — отвърна той.

Бяха се пременили във взети назаем фини дрехи, ленени шапки и наметала. С наметалата им беше топло, но те не бяха рядкост по улиците на много квартали и означаваха, че този, който ги носи, вероятно носи и оръжие и с него не бива да се заяждаш. Надяваше се,

че допълнителното облекло ще ги защити от случайния поглед на някой неудобен, който може да ги разпознае.

— Спускайте! — извика Оскари, начело на моряците, които спускаха лодката им на вода. Със стържене на въжета и макари малката лодка се спусна надолу в мрака и цопна във водата. Утгар се спусна по въжената стълба, за да развърже всичко и да подготви веслата. Щом Локи се приготви да слезе на входа, Делмастро го хвана за лакътя.

— Каквото и да се случи, доведи го обратно! — прошепна му тя.

— Няма да се проваля — отвърна Локи. — И той също.

— Замира каза да ви дам това. — Делмастро му подаде тежка кожена кесия, натъпкана догоре с монети. Локи кимна за благодарност и я пхна в един вътрешен джоб на наметалото.

Когато се спусна към лодката, той мина покрай Утгар, който го поздрави жизнерадостно и продължи да се катери. Локи скочи в лодката, но не пусна стълбата, за да може да се изправи. Погледна нагоре и на светлината на корабните фенери видя Джийн и Езри да се сбогуват с целувка. Тя му прошепна нещо и се отделиха един от друг.

— Това е безкрайно по за предпочитане от последния път, когато заедно деляхме тази лодка — каза Джийн, щом се настани на пейката и нагласи греблата в жлебовете им.

— Ти си й казал истинското си име, нали?

— Какво? — Джийн разтвори широко очи, после се намръщи. — Това предположение ли е?

— Не ме бива много да чета по устните, но последната дума, която ти каза, беше от една, а не от две срички.

— О... — въздъхна Джийн. — Ама хитро копеленце си ти!

— Да, и в трите важни отношения.

— Казах й го и не съжалявам...

— Богове, не се сърдя, Джийн! Само се фукам. — Те загребаха заедно. Налягаха здраво и лодката пореше тъмната развълнувана вода към канала между квартала Галецо и Изумрудените галерии.

Докато гребяха, не разговаряха. Веслата скърцаха, водата се плискаше, а „Отровната орхидея“ се отдалечаваше отзад, белите й платна се стапяха в мрака и накрая от нея се виждаше единствено мъждиво съзвездие от фенери.

— Алхимикът — рече Локи без предупреждение.

— А?

— Алхимикът на Страгос. Той е ключът към цялата тази каша.

— Ако под „ключ“ имаш предвид „причина“...

— Не, слушай. Доколко е вероятно Страгос просто случайно да ни остави чашите, които ще използва, за да ни даде противоотровата? Или да остави някоя доза да му се изплъзне из джоба?

— Лесен въпрос — отвърна Джийн. — Невъзможно е, да го вземат мътните.

— Така. Значи няма полза да го чакаме да сбърка — трябва да се свържем с този алхимик.

— Той е от личната свита на Архонта — изтъкна Джийн. — Може би най-важният човек на служба при Страгос. Ако на Страгос му е навик да върши това често, съмнявам се, че разполага с хубава, удобна, отдалечена къща, където можем да го посетим. Той вероятно живее в Мон Магистерия.

— Но все нещо трябва да можем да предприемем — рече Локи. — Този човек трябва да си има цена. Помисли какво имаме в Кулата на греха или какво бихме могли да получим с помощта на Дракаша.

— Признавам, че това е най-добрата идея засега — рече Джийн. — Кое то не значи кой знае какво.

— Отваряй си очите, отваряй си ушите и се надявай на Уродливия страж — измърмори Локи.

От тази страна на града вътрешното пристанище на Тал Верар бе претъпкано от развлекателни лодки, баржи и наети гондоли. Богатите (и не толкова богатите, на които не им пукаше, че на другия ден ще се събудят без пукната сентира) бяха мигрирали изцяло от занаятчийските полумесеци към кръчмите и кафенетата на Изумрудените галерии. Локи и Джийн се вляха в потока и загребаха срещу течението, като правеха път на по-големите съдове и си разменяха отбрани псувни с крещящата, хилеща се и мятаща бутилки клиента на някои по-буйни баржи.

След като раздадоха много повече обиди, отколкото бяха получили, те най-сетне се промъкнаха между Полумесеца на изобретателите и Полумесеца на алхимиците и се възхитиха на яркосините и яркозелени огнени топки, които алхимиците хвърляха, вероятно по случай феста (но нямаше как да се знае) на четирийсет-петдесет стъпки нагоре във въздуха над частните си докове. Най-

силният вятър беше насрещен за Локи и Джийн и докато гребяха, се оказаха под дъжд от искри и изгорена хартия, който миришеше на сяр.

Лесно намериха целта си — в северозападния край на Кастелана се намираше пещерата — вход към пещерите от елдерглас, от които бяха излезли с Мерейн през първата нощ, когато тя ги отвлече за Архонта.

Охраната на частната площадка на Архонта бе подсилена. Щом Локи и Джийн заобиколиха последния завой и навлязоха в призматичната стъклена кухня, десетина Очи вдигнаха арбалетите си и коленичиха зад изпъкналите си железни щитове, високи пет стъпки и забити в пода, за да им осигурят прикритие. Зад тях отряд от редовни верарски войници обслужваше една балиста — малка обсадна машина, способна да разтърси лодката им с тежката си пет кила стрела. Един офицер издърпа веригата, която изчезваше в едно отворстие на стената — вероятно даваше алармен сигнал.

— Тази площадка е забранена за използване — кресна той.

— Моля ви, слушайте внимателно! — извика в отговор Локи. Приглушеният рев на водопада високо горе ехтеше в пещерата. Нямахме място за грешки. — Имаме съобщение за дамата в очакване.

Лодката им се чукна в ръба на площадката. Тревожно беше, че толкова много арбалети — и големи, и малки, бяха насочени към тях, за да ги усмират. Ала офицерът пристъпи и коленичи до тях, а гласът му отекна металически през дупките за говорене на безличната маска:

— Идвате по работа на дамата в очакване?

— Да — отвърна Локи. — Кажете й точно следното: Две искри бяха запалени, два пламтящи огъня се връщат.

— Ще й предам — рече офицерът. — А междувременно...

Половин дузина офицери внимателно отпуснаха арбалетите си и излязоха иззад щитовете да извадят Локи и Джийн от лодката. Задържаха ги и ги претърсиха. Конфискуваха камите в ботушите им заедно с кесията със злато на Локи. Едно Око я огледа и я подаде на офицера.

— Соларии, господине. Конфискувате ли я?

— Не — отвърна офицерът. — Отнесете ги в покоите на дамата в очакване и ги върнете. Ако парите сами бяха способни да убият Протектора, Приори вече щяха да са го убили, нали?

— Какво сте направили с „Червеният вестоносец“?

Лицето на Максилан Страгос бе зачервено от виното, напрежението и изненадата. Архонтът беше облечен по-пищно, отколкото Локи го бе виждал някога — с наметало на вертикални райета от морскозелена коприна, която се редуваше с ивици златоткан плат над връхна дреха и брич, които също сияеха в златно. Носеше пръстени на всичките си десет пръста, инкрустирани с рубини или със сапфири, много близки подобия на цветовете на Тал Верар. Той стоеше пред Локи и Джийн в стая с облицовани с гоблени стени на първия етаж на Мон Магистерия, охранявана от чифт Очи. Не дадоха столове на Локи и Джийн, но и не ги вързаха, нито ги натикаха в жежката стая.

— Ние, въ, го използвахме, за да осъществим успешна връзка с пирати.

— Като се оставихте да го присвоят.

— С една дума, да.

— А Калдрис е мъртъв?

— От известно време.

— Кажете ми, Ламора, що за отклик очаквате, като ми носите подобна новина?

— Ами, един шибан сърдечен удар няма да е зле, но съм навит и на малко търпение, докато се доизясня.

— Да — каза Архонтът. — Продължавай.

— Когато „Вестоносецът“ бе завзет от пиратите, те взеха в плен всички ни на борда. — Локи бе решил, че разни подробности като ранявания, помиярски вахти и така нататък спокойно може да се премълчат.

— Кой?

— Дракаша.

— Замира е жива, така ли? С нейната стара „Отровна орхидея“?

— Да — отвърна Локи. — Корабът е в отлично състояние и всъщност в момента е пуснал котва на две мили, въ... — Той посочи с пръст нататък, където си мислеше, че е юг. — Натам.

— Посмяла е?

— Тя упражнява една тайна техника, известна като „маскировка“, Страгос.

— И значи вие сега сте... от нейния екипаж?

— Да. Дадох на пленниците от „Вестоносецът“ шанс да докажем намеренията си, като щурмуваме следващия кораб, нападнат от Дракаша. Няма повече да видите „Вестоносецът“, тъй като беше продаден на един... барон на корабокрушенията. Но сега поне сме в положение да ви дадем онова, което искате.

— Нима? — Изражението на лицето на Страгос за миг се превърна от раздразнение в обикновена алчност. — Колко... освежаващо е да ми съобщите подобна вест вместо грубости и оплаквания.

— За грубости и оплаквания имам особена дарба. Но слушайте — Дракаша се съгласи да удари тъпана на заплахата, която вие искате. Ако тази вечер получим противоотровата си, в края на седмицата ще ви докладват за нападения по всички точки на компаса. Все едно пускаш акула в обществена баня.

— Какво имаш точно предвид под „Дракаша се съгласи“?

Да импровизира измислен мотив за Замира беше елементарно — Локи можеше да го направи и насън.

— Казах й истината — призна той. — Останалото беше лесно. Очевидно, след като си свършим работата, вие ще изпратите флотата си на юг, за да изритате шестнайсет нюанса на лайна от всеки пират от Островите на призрачните ветрове, до когото се докопате. Освен онзи, който всъщност е почнал неразборията и който удобно ще отиде да ловува някъде другаде за няколко месеца. И след като приключите със своята велика войничка, тя ще се върне у дома и ще открие, че бившите й съперници са на дъното на океана. Уви.

— Разбирам — каза Страгос. — Бих предпочел тя да не знае за действителните ми намерения...

— Ако на Островите са останали оцелели, тя надали ще може да им признае ролята си в тази история, нали? А ако оцелели няма... с кого изобщо може да говори?

— Действително — измърмори Страгос.

— Ала ако ние двамата не се върнем скоро, „Орхидеята“ ще отплава в открито море и вие ще загубите единствения си шанс да я използвате — обясни Джийн.

— И ще съм пропилял „Вестоносецът“, отровил реномето си и понасял обидната ви компания за едното нищо. Да, Танен, добре осъзнавам всички страни на онова, което ти несъмнено си убеден, че е страшно хитър аргумент.

— Противоотровата ни тогава?

— Още не сте си заслужили окончателното излекуване. Но последиците ще бъдат отложени за още време.

Страгос посочи един от Очите, който се поклони и излезе от стаята. Малко по-късно той се върна и задържа вратата, за да влязат двама души. Първият беше личният алхимик на Страгос, понесъл сребърен поднос с похлупак. Втората беше Мерейн.

— Нашите два пламтящи огъня наистина са се върнали — рече тя. Беше облечена в рокля с дълги ръкави, която подхождаше на морскозелените части на наметалото на Страгос, а тънкият ѝ кръст бе подчертан от стегнат златоткан шарф. В косата ѝ бе вплетен венец от червени и сини рози.

— Коста и Де Фера спечелиха още една временна глътка живот, мила моя. — Той протегна ръце, тя отиде при него и го хвана за лакътя с лек, дружелюбен маниер по-скоро на придружителка, отколкото на любовница.

— Така ли?

— Ще ти разкажа, когато се върнем в градината.

— Да не празнуваш феста Йоно, Страгос? Никога не си ми правил впечатление на гуляйджия.

— Заради офицерите ми — отвърна Страгос. — Ако им организирам приеми, Приори пускат мълвата, че съм разпуснат. Ако нищо не правя, шушнат, че съм скръндза и нямам сърце. Но въпреки това офицерите ми страдат много повече в обществото, където нямат частни функции, от които да изключват завистливите си съперници. Така поне си използвам градината, ако не друго.

— Отново плача за вашите тегоби — рече Локи. — Принуден от жестоките обстоятелства да организира градински гуляи.

Страгос се подсмихна тънко и махна на алхимика си. Мъжът махна капака на сребърния поднос и разкри два заскрежени кристални бокала, пълни с познатата бледокехлибарена течност.

— Тази вечер ще изпиете противоотровата си с крушов сайдер — рече Архонтът. — Заради едно време.

— Какъв си шегобиец, копеле дърто. — Локи подаде единия бокал на Джийн, пресуши своя на няколко глътки и го подхвърли във въздуха.

— О, небеса! Изпуснах го.

Кристалният бокал, вместо да се пръсне, се удари със силно дрънчене в каменния под, отскочи и се търколи в един ъгъл, напълно невредим.

— Малък подарък от Майсторите алхимици. — Страгос като че страшно се развесели. — Не може да се мери с елдерглас, но е тъкмо онова, което да откаже на гостите грубияни дребните им удовлетворения.

Джийн допи сайдера си и остави чашата си на подноса на плешивия. Един от Очите донесе другата чаша и когато отново ги покриха със сребърния капак, Страгос отпрати алхимика с махване на ръката.

— Аз... хъм... — рече Локи, но човекът вече беше излязъл.

— За тази вечер приключихме — рече Страгос. — Ние с Мерейн трябва да се върнем на празненството. Коста и Де Фера, предстои ви най-важната част от вашата задача. Угодете ми... и може и да ви се отплатя за усилията.

Страгос поведе Мерейн към вратата и се обърна само за да нареди на един от своите Очи:

— Заклучи ги тук за десет минути. След това ги отведи обратно до лодката. Върни им оръжията и се погрижи да потеглят. Бързо!

— Аз... ама... проклетие! — изфуча Локи, когато вратата се затръшна след двамата Очи.

— Противоотровата — рече Джийн. — Сега единствено тя има значение. Противоотровата.

— Сигурно. — Локи облегна глава на каменната стена на стаята. — Божове, надявам се посещението ни при Рекин да мине по-гладко от това.

11

— Служебен вход, копеле невежо!

Биячът на Кулата на греха се показва отникъде, метна Локи на коляно, изкара му въздуха с един жесток удар и го запокити на чакъла в осветения с фенери заден двор на кулата. Локи не беше и стъпнал вътре — просто вървеше към вратата, след като не забеляза никого, когото лесно би подкупил, за да му уреди аудиенция със Селендри...

— Ох! — изпъшка той, когато се запозна със земята.

Щом биячът дойде, за да продължи с наказанието, Джийн, воден повече от рефлекс за вярност, отколкото от ясна мисъл, се намеси. Биячът изръмжа и замахна твърде небрежно с юмрук към крадеца, който я улови с десница и после му счупи няколко ребра с китката на левицата.

Преди Локи да успее да каже нещо, Джийн изрита бияча в слабините, а после му подсече краката.

— Уррррг-АК! — каза онзи, когато земята се запозна и с него.

Следващият прислужник, който излезе от вратата, имаше нож. Джийн разби юмука, в който го стискаше, блъсна го в стената на кулата и той отскочи като топка от каменна стена. Следващите шест-седем прислужници, които ги обкръжиха, за жалост имаха къси мечове и арбалети.

— Нямате представа с кого се ебавате — каза единият от тях.

— Всъщност... — разнесе се дрезгав женствен шепот откъм служебния вход — подозирам, че имат.

Селендри бе облечена с вечерна рокля в синьо и червено, която сигурно струваше колкото позлатена карета. Съсухрената ѝ ръка бе покрита с ръкав, който се спускаше до пиринчената ѝ длан, а стегнатите мускули и гладката кожа на другата бяха оголени и подчертани с гривни от злато и елдерглас.

— Хванахме ги, докато се опитваха да се промъкнат през служебния вход, господарке — обясни един от прислужниците.

— Хванахте ни да се приближаваме към служебния вход, тъпо копеле! — Локи се надигна на колене. — Селендри, имаме нужда да...

— Убедена съм — отвърна тя. — Пуснете ги. Сама ще се оправя с тях. Продължавайте, все едно нищо не се е случило.

— Ама той... Богове. Май ми е счупил ребрата — изхъхри първият, върху когото се беше нахвърлил Джийн. Другият беше в несвяст.

— Ако се съгласиш, че нищо не се е случило, ще те пратя на лекар — рече Селендри. — Случило ли се е нещо?

— Тъ... Не. Не, господарке, нищо не се е случило.

— Добре.

Щом тя се обърна, за да влезе обратно през служебния вход, Локи се изправи с олюляване на крака, притиснал корема си с ръце, и се пресегна, за да я хване нежно за рамото. Тя се извърна рязко.

— Селендри — прошепна той. — Не бива да ни виждат на игралните етажи. Имаме...

— Влиятелни личности, доста разстроени от вашия отказ да им дадете реванш?

— Простете ми. И да, точно това е.

— Дюрена и Корвалъор са на петия етаж. Ние с теб можем да вземем подвижния шкаф от трети.

— Ами Жером?

— Стой тук, в служебната част, Де Фера! — Тя издърпа и двамата през служебния вход, за да могат сервитьорите с подносите, които усърдно не обръщаха внимание на ранените мъже, да продължат да печелят бакшиши в празничната нощ от хората с най-малко задръжки в града.

— Благодаря — каза Джийн и застана на едно полускрито място между високите дървени полици, пълни с немити чинии.

— Ще наредя да не те забелязват — рече Селендри. — Стига и ти да не забелязваш моите хора.

— Ще бъда светец! — обеща Джийн.

Селендри хвана един минаващ сервитьор без поднос и му прошепна отсечено някакви наставления в ухото. Локи долови думите „кучи знахари, намали им надницата“, после последва Селендри през тълпата на приземния етаж, прегърбен, все едно се опитваше да се свие под наметалото и шапката, и се молеше следващият и единственият, който го разпознае, да бъде Рекин.

12

— Седем седмици — рече господарят на Кулата на греха. — Селендри бе напълно убедена, че никога повече няма да те видим.

— Три седмици дотам и три седмици обратно — отвърна Локи.
— В самия Порт Продигал не сме стояли и седмица.

— Личи ти, че доста време си бил на палуба. Работил си за койката?

— Обикновено моряците привличат много по-малко внимание от пътниците, които си плащат.

— Предполагам. Това естественият цвят на косата ти ли е?

— Мисля, че да. Почнете ли да ги сменяте с моята честота, почват да губите представа.

Широката врата на балкона от източната страна на Рекиновия кабинет бе отворена и преградена само с тънка мрежа против насекоми. През нея Локи виждаше подобните на факли клади на два кораба в пристанището, заобиколени от стотици искрици — фенери, — вероятно зрители в по-малки лодки.

— Тази година изгарят четири — каза Рекин, щом забеляза, че изгледът е приковал вниманието на Локи. — По един за всяко годишно време. Мисля, че тъкмо приключват с третия. И четвъртият ще изгори скоро и после всичко ще се оправи. По-малко хора по улиците и повече стълпени в комарджийниците.

Локи кимна и се обърна, за да се наслади на това, което Рекин бе направил с гарнитурата от столове, която бе поръчал за него. Опита се да потисне радостната усмивка, която плъзна по лицето му, и успя да си докара донякъде одобрителен вид. Четирите стола копия бяха наредени около маса с тънки крачета в подходящ стил, на която бяха наредени бутилки вино и изкусно подреден букет от цветя.

— Това...

— Дали също е копие? Боя се, че да. Твоят дар ме накара да я поръчам.

— Моят дар. И като стана дума за него...

Локи бръкна под наметалото си, извади кесията и я сложи на писалището на Рекин.

— Какво е това?

— Възнаграждение — отвърна Локи. — В Порт Продигал има ужасно много моряци, които притежават много повече монети, отколкото здрав разум.

Рекин отвори чантата и вдигна вежда.

— Ти вярно много се стараеш да не ме ядосаш, а?

— Искам си моето — отвърна Локи. — Сега — повече от всякога.

— Тогава да обсъдим задачата ти. Този Кало Калас съществува ли още?

— Да — отвърна Локи. — Там е.

— Тогава защо, по дяволите, не го доведе с теб?

— Защото съвсем е изкукал — отвърна Локи.

— Значи е безполезен...

— Не. Не е безполезен. Той се чувства преследван, Рекин. Живее в заблуди. Въобразява си, че Приори и Изобретателите имат агенти на всеки ъгъл в Порт Продигал, на всеки кораб, във всяка кръчма. Почти не излиза от дома си. — Локи се наслаждаваше на скоростта, с която измисляше въображаемия живот на въображаем мъж. — Но какво прави вътре в къщата! Какво притежава! Ключалки, стотици ключалки. Часовникови механизми. Частна ковачница с мехове. Неутолим е за занаята си, както винаги. Само той му е останал на света.

— И с какво са важни боклуците на един луд? — попита Селендри. Бе застанала между две изящни маслени картини на Рекин, облежната на стената със скръстени ръце.

— Едно време, когато си мислех, че бих могъл да имам шанс да проникна в съкровищницата на тази кула, правих опити с какво ли не. Киселини, масла, абразиви, най-различни шперцове и инструменти. Бих казал, че доста разбирам от механизми, както и от разбиване на ключалки. А нещата, които това копеле може, които изработва и изобретява дори с ум на сврака... — Локи разпери ръце и вдигна театрално рамене. — Богове!

— Какво ще струва да го докараме тук?

— Той иска закрила — отвърна Локи. — Не е против да напусне Порт Продигал. По дяволите, дори няма търпение. Но си въобразява, че смъртта го дебне на всяка крачка. Трябва да има усещането, че някой влиятелен човек му подава ръка изпод наметалото си.

— Или просто можеш да го фраснеш по главата и да го довлечеш във вериги — предложи Селендри.

— И да рискувам да загубя съдействието му завинаги? Или още по-лошо — да си имам работа с него по време на трите седмици плаване, след като се свести? Умът му е крехък като стъкло, Селендри. Не бих препоръчал да го избият от главата му.

Локи изпука със стави. Време беше да подслади катрана.

— Вижте, вие искате този човек да се върне в Тал Верар. Той ще ни пощури. Може дори да се наложи да му пратите болногледачка или бавачка и определено ще трябва да го скриете от Изобретателите. Но заради нещата, които умее, това ще си струва сто пъти. По-добър разбивач на ключалки аз не съм виждал. Но има нужда да повярва, че аз наистина ви представям!

— И какво предлагаш?

— Вие имате восъчен печат и с него подпечатвате счетоводните си книги и кредитните си писма. Виждал съм го, когато правех вноските си. Подпечатайте с него един пергаментов лист...

— И да се забъркам в престъпление. Не.

— За това вече помислих — увери го Локи. — Недейте да изписвате никакво име на него, нито дата, нито го подписвайте на някого, дори не слагайте обичайното си „Р“. Просто напишете нещо приятно и съвсем общо. „Очаквам с нетърпение уюта и гостоприемството“, или „Очаквам всяко дължимо възнаграждение“.

— Банални глупости. Разбрах. — Рекин извади пергаментов лист от едно чекмедже на писалището, топна перо в мастилото и надраска няколко изречения. Напръска писмото с алхимичен разтвор и погледна Локи. — И това детинско средство ще е достатъчно?

— По отношение на страховете си Калас е дете — поясни Локи. — Ще го лапне така, както бебе лапа цица.

— Или голям мъж — измърмори Селендри.

Рекин се усмихна. Както винаги с ръкавици, той махна стъкления цилиндър от малката лампа на писалището и откри свещта в центъра ѝ. Нагря с нея една пръчка черен восък и капна от него върху пергаментовия лист. Накрая извади от джоба на жакета си тежък пръстен с печат и го притисна към восъка.

— Вашата стръв, мастер Коста. — Той му подаде листа. — Това, че се прокрадваш покрай служебния вход и се криеш под наметалото, предполага, че нямаш намерение да останеш дълго в града.

— Връщам се на юг след ден-два, щом другарите ми по екипаж разтоварят... въ... напълно законния и отговорно придобит товар от Порт Продигал. — Тази лъжа не криеше опасност — десетки кораби разтоварваха всеки ден в града и нямаше как поне няколко от тях да не докарват стоки с престъпен произход.

— И ще доведеш с тебе и Калас.

— Да.

— Ако печатът не е достатъчен, обещавай му каквото и да е, в границите на разумното. Пари, дрога, пиене, жени. Мъже. И двете. И ако това не стига, приеми предложението на Селендри и ме остави мен да се тревожа за ума му. Но не се връщай с празни ръце.

— Както желаете.

— И тогава какво ще правите с Архонта? С Калас подръка, най-вероятно отново ще се включиш в строежа за съкровищницата ми...

— Не знам — отвърна Локи. — Докато се върна с него, няма да ме има поне шест-седем седмици. Защо не си помислите как бих могъл да ви служа най-добре тогава? По какъвто план решите, че е подходящ. Ако искате да работя при Архонта като двоен агент, добре. Ако искате да му кажа, че Кало е умрял примерно... Ами, не знам. Черепът ми ще се пръсне. Вие сте този, който вижда голямата картина. Чакам с нетърпение нови заповеди.

— Ако можеш да не излизащ от рамките на благоприличието...

— Рекин претегли кесията на ръка. — ... доведи ми Калас и бъди все така доволен от мястото си в общата схема... Може и да имаш бъдеще на служба при мен.

— Признателен съм ви.

— Тръгвай. Селендри ще те изпрати. Предстои ми изпълнена с труд нощ.

Локи изпита истинско облекчение и позволи то донякъде да проличи в изражението му. Тази мрежа от лъжи така се оплиташе и разклоняваше и ставаше толкова крехка, че и пръдната на молец можеше да я разкъса на парчета... но двете нощни срещи им бяха дали онова, от което се нуждаеха двамата с Джийн.

Още два месеца живот от Страгос и още два месеца търпимост от страна на Рекин. Сега им оставаше само да се промъкнат обратно до лодката си, да хванат веслата и да се приберат благополучно на кораба.

13

— Следят ни — предупреди Джийн, щом прекосиха задния двор на кулата. Вървяха обратно към лабиринта от улички и плетища, през

който бяха дошли — почти неизползваните градини и служебни пътища зад по-малките комарджийници. Лодката им беше вързана на един кей на вътрешните докове на Голямата галерия. Бяха се промъкнали до върха на Златните стъпала по разнебитени стълби, пренебрегвайки повдиганите и улиците, където можеха да ги причакват хиляди усложнения.

— Къде са?

— От отсрещната страна на улицата. Следят двора. Размърдаха се точно когато и ние се размърдахме, току-що.

— Гадост — измърмори Локи. — Защо целокупното население от дебнещи гадове в този град нямаше само две топки за всички, та да ги ритам постоянно!

— В края на двора хайде да хукнем да бягаме така, че да бие на очи — предложи Джийн. — Скрий се. Който хукне след нас...

— Ще му се наложи да се обяснява по трудния начин.

В дъното на двора имаше плет, висок два пъти колкото Локи. Свод, около който бяха струпани празни щайги и бурета, водеше към тъмната и рядко използвана задна страна на Златните стъпала. На около десет крачки от този свод, едновременно и по негласен сигнал, Локи и Джийн се втурнаха да бягат.

Хлътнаха през свода в тъмната уличка зад него. Локи знаеше, че разполагат само с мигове, за да се скрият. Трябваше да са достатъчно далече от двора, за да не забележи схватката някой от прислужниците на кулата. Те търчаха покрай градини и оградени със зидове ливади, само на крачки от сградите, където стотици от най-богатите в Теринския свят пилееха пари за удоволствие. Най-сетне намериха две купчини празни бурета от двете страни на улицата — възможно най-биещата на очи засада, но ако противниците им си мислеха, че искат да избягат на всяка цена, можеше просто да не обърнат внимание.

Джийн беше вече хлътнал в скривалището си. Локи извади камата от ботуша. Усещаше ударите на собственото си сърце — като удари на чук. Той се сниши между бъчвите от другата страна на улицата и затули лице с наметалото си — виждаха се само очите и челото му.

Забързано пляскане на кожа върху камъни, и после — два тъмни силуета прехвърчаха покрай струпаните бъчви. Локи нарочно се забави с половин удар на сърцето и остави Джийн да нападне пръв. Когато по-

близкият до Локи преследвач се обърна, стреснат от шума, предизвикан от нападението на Джийн над спътника му, Локи се приплъзна напред с извадена кама и изпълнен с мрачен възторг от мисълта, че най-сетне ще получи някакви отговори, свързани с цялата тази работа.

Държеше здраво нападателя. Обхвана с лявата си ръка врата му точно в мига, когато допря острието в меката плът между врата и брадата му от другата страна.

— Пусни оръжието или ще те... — само това имаше време да каже и мъжът извърши най-ужасното нещо: метна се напред, мъчейки се да се изтръгне от хватката му, може би инстинктивно, без да осъзнава под какъв ъгъл камата на Локи опира във врата му. Дали от върховен оптимизъм или от жалка глупост, това Локи никога нямаше да разбере, но мъжът сам си преряза гърлото и умря на място, а кръвта шурна от врата му. Оръжието се изплъзна от омекналите му пръсти и издрънча на камъните.

Локи вдигна смаяно ръце и остави трупа да падне на земята и се намери лице в лице с Джийн, който дишаше тежко над неподвижното тяло на своя противник.

— Чакай малко! — възкликна Локи. — Значи...

— Случайно — отвърна Джийн. — Хванах ножа му, сборичкахме се и той се наниза на него между ребрата.

— Проклятие! — измърмори Локи и избърса кръвта от десницата си. — Опитай се да увардиш копелето живо и гледай какво става...

— Арбалети. — Джийн посочи към земята, където вече посвикналият с тъмното поглед на Локи различи смътните очертания на два малки ръчни арбалета. Мъчни оръжия, каквито използваш за стрелба от десетина крачки разстояние или изобщо не използваш.

— Вземай ги. Може да има и още преследвачи.

— По дяволите. — Локи прибра единия от арбалетите и предпазливо подаде другия на Джийн. Стреличките можеше да са отровени. При мисълта, че подава в тъмното чуждо отровно оръжие, го полазиха тръпки. Но Джийн беше прав — щяха да са им нужни, ако имаше и други преследвачи.

— Благоразумието е развлечение за други хора, казвам аз — рече Локи. — Дим да ни няма.

И те хукнаха лудешки през забравената част на Златните стъпала към северния край на обширното плато от елдерглас, а после се юрнаха надолу по дървените стълбища, толкова разнебитени, че да ти се догади, и се оглеждаха като обезумели за преследвачи и засади. В средата на стълбищата светът около Локи се виеше шеметно, оцветен в свръхестествените цветове на огъня и стъклото на пришълците. На пристанището четвъртият, последен празничен кораб избухна в пламъци — жертва от дърво, катран и платно, пред стотици лодки, натоварени с жреци и гуляйджии.

Препъваха се надолу, към подножието на стъпалата и през дървените платформи на вътрешните докове, тук-таме покрай някой пияница или просяк, размахали като луди камите и арбалетите. Техният кей, дълъг и празен, приютил единствено куп щайги, изникна пред тях. Нямаше нито просяци, нито пияници. Лодката им приветливо се поклащаше върху вълните само на стотина крачки от тях, ярко осветена от пъклените пламъци.

„Куп щайги“ — съобрази Локи, но вече беше късно.

Двама мъже излязоха от тъмните сенки, от най-биещото на очи място за засада.

Локи и Джийн се извъртяха едновременно — само това, че откраднатите арбалети бяха в ръцете им, им даде шанс да ги използват навреме. Четири ръце изхвърчаха нагоре и четирима мъже, толкова близо, че можеха да се ръкуват с тях, се прицелиха. Четири пръста трепереха, отделени от спусъците на една капка пот разстояние.

Локи Ламора стоеше на кея в Тал Верар и усещаше по гърба си жежкия полъх от горящия кораб, а на врата си — студената захапка на стрела.

14

Той се ухили задъхано и се съсредоточи върху стрелата си, прицелена в лявото око на противника. Бяха толкова близо, че ако натиснеха спусъците едновременно, щяха взаимно да се оплискат с кръв.

— Бъди разумен — рече мъжът пред него. Капките пот, стичащи се по мръсните му бузи и чело, оставяха видими дири. — Прецени в

какво неизгодно положение се намираш.

Локи изсумтя.

— Неизгодното положение е взаимно, освен ако очните ти ябълки не са железни. Не си ли съгласен, Джийн?

Джийн и врагът му стояха на крачка един от друг и също прицелили един в друг арбалетите си. От такова разстояние нямаше как да не улучат, освен ако всички богове над и под небесата не решаха другояче.

— И четиримата като че сме... затънали до топките в плаващи пясъци — отвърна задъхано Джийн.

Зад тях, над водата, старият галеон пъшкеше и скърцаше, а яростните пламъци го ръфаха отвътре. На стотици крачки наоколо нощта се бе превърнала в ден. Корпусът му бе разчертан от оранжево-белите линии на разпадащите се шевове. От тези адски пукнатини на малки черни изригвания бълваше дим — последните накъсани издихания на огромно дървено сърце, умиращо в мъки. Четиримата мъже стояха на кея, странно сами сред шума и светлината, съсредоточили погледите на целия град. Никой в лодките не им обръщаше внимание.

— Пусни оръжието, в името на любовта на боговете — рече противникът на Локи. — Наредено ни е да не ви убиваме без нужда.

— И съм убеден, че ако беше иначе, щяхте честно да си кажете. — Локи се усмихна още по-широко. — Имам си правило: да не хващам вяра на хора, опрели оръжия в гръкляна ми. Извинявай.

— Ръката ти ще се разтрепери много преди моята.

— Като се уморя, ще подпра стрелата на носа ти. Кой ви праща? Колко ви плащат? И ние не сме без пари — можем да постигнем взаимноизгодно съглашение.

— Всъщност аз знам кой ги праща — обади се Джийн.

— Какво?! Нима?! — Локи го изгледа косо и отново впери поглед в очите на противника си.

— Постигнато е и съглашение, но не бих го нарекъл взаимноизгодно.

— Е... Джийн, боя се, че мисълта ти ми се губи.

— Не. — Джийн вдигна длан срещу мъжа. После бавно и внимателно отмести прицела си вляво, докато дулото на арбалета не се

насочи към главата на Локи. Мъжът, когото той заплашваше досега, примига изненадано. — Губиш мен, Локи.

— Джийн, никак не е смешно. — Усмивката на Локи се стопи.

— Съгласен съм. Дай ми оръжието си.

— Джийн...

— Дай ми го веднага. По-живо. Ей, ти, да не си слабоумен? Разкарай това нещо от лицето ми и се прицели в него.

Бившият му противник облиза нервно устни, ала не помръдна. Джийн скръцна със зъби.

— Виж какво, маймуно от доковете със сюнгер вместо мозък! Аз ти върша работата! Насочи арбалета си към проклетия ми партньор и да се махаме от този кей!

— Джийн, бих описал този обрат като не твърде благоприятен — отбеляза Локи и като че се канеше да каже и още нещо, но точно тогава противникът на Джийн реши да послуша съвета му.

— Готово. Трима срещу един. — Джийн се изплю на кея. — Ти не ми остави друг избор, освен да сключи сделка с работодателя на тези господа, преди да тръгнем. Проклетие, направо ме принуди! Съжалявам. Мислех, че ще се свържат с мен, преди да ни причакат. А сега предай оръжието си.

— Джийн, по дяволите, какви ги...

— Недей. Нито дума повече, мамка му! Не се мъчи да ме изхитриш — прекалено добре те познавам, че да ти го позволя. Тихо, Локи. Махни си пръста от спусъка и предай оръжието.

Локи се взря в стоманения връх на Джийновата стрела, зяпнал от изумление. Светът наоколо като че се събираше в тази лъскава точица, пламтяща с оранжевите отражения на пъкления огън в пристанището отзад. Джийн би му дал знак с ръка, ако лъжеше... Защо, по дяволите, не го даваше?

— Не вярвам — прошепна той. — Това е невъзможно.

— За последен път ти казвам, Локи! — Джийн скръцна със зъби и продължи да се цели право между очите му. — Махни си пръста от спусъка и предай проклетото си оръжие. Веднага.

ТРЕТА КНИГА

РАЗКРИТИ КАРТИ

*Притискаш ме силно отдясно;
центърът ми поддава. Ситуацията
е отлична. Нападам.*

Генерал Фердинанд
Фош

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

НАПАСТ ЗА ПИРИНЧЕНО МОРЕ

1

Джафрим Роданов нагази в тъмното под обърнатия корпус на един рибарски кораб и се заслуша в приборя на вълните, които се разбиваха в изпотрошените му греди и обливаха глезените му. Пясъкът и водите на залива Продигал тук, далече от града, бяха девствено чисти. По водата не плаваха пластове от нощни нечистотии, нито пък дъното бе обсипано с ръждясали парчета метал и чирепи. Тук не плаваха и трупове — мрачни салове за грачещи птици.

Здрачаваше се на седмия ден на Аурим. Дракаша я нямаше от цяла седмица. На хиляди мили оттук допускаха грешка — мислеше си Джафрим.

Идрена подсвирна. Беше се навела от корпуса на изоставения рибарски кораб, нито много близо, нито много далече, и просто напомняше с присъствието си, че Роданов не е сам и явяването му на тази среща е известно на екипажа.

Жаклин Колвард пристигна.

Тя остави помощника си при Идрена изхлузи ботушите си и нагази във водата, без да запретне брича си. Старата и непреклонна Колвард, обирала кораби в тези води, когато той е бил още момченце с нос, забит в плесенянали свитъци, и преди да е видял кораб не на рисунка върху пергамент.

— Джафрим, благодаря ти, че ми угоди — рече тя.

— В момента ти би искала да говориш само за едно — отбеляза Роданов.

— Да. И тебе те занимава същото, нали?

— Сгрешихме, като дадохме клетва на Дракаша.

— Дали?

Роданов пъкна палци в колана си и се загледа надолу в тъмнеещата вода и бледите си глезени, скрити под вълничките.

— Бях щедър, когато трябваше да проявя цинизъм.

— Значи си въобразяваш, че си единственият, в чиято власт е било да го забрани?

— Можеше да се въздържа от клетва.

— Но тогава щяхме да сме четирима срещу един, и този един щеше да си ти — изтъкна Колвард. — И Дракаша щеше да отплава на север и през целия път да се оглежда през рамо.

Роданов усети как от вълнение го изпълва хлад.

— През последните няколко дни забелязах интересни неща — продължи тя. — Твоят екипаж прекарва по-малко време в града. Готвите се за отплаване. Видях те на кварталдека да си изпробваш инструментите, да си проверяваш такъмите.

Вълнението му се усили. Дали бе дошла тук сама, за да му се възпротиви или да го насърчи? Дали беше толкова луда, че да се приближи толкова до него, ако беше първото?

— Значи знаеш — рече той най-сетне.

— Да.

— Да не възнамеряваш да ме разубеждаваш?

— Възнамерявам да се погрижа всичко да се направи, както трябва.

— А...

— Ти имаш свой човек на борда на „Отровната орхидея“, нали?

Макар и слисан, Роданов не беше в настроение да се преструва.

— Ако ми кажеш как си разбрала, няма да те обиждам с отрицание — отвърна той.

— Беше догадка от опит. В края на краищата веднъж се пробва да пробуташ свой човек и на моя кораб.

— А... — Роданов всмука въздух през зъби. — Значи все пак Риела не е загинала при злополука с лодката.

— И да, и не — отвърна Колвард. — Случи се в лодка все пак.

— Дали...

— Дали те обвинявам? Не. Ти си предпазлив човек, Джафрим, точно както и аз съм фундаментално предпазлива жена. И точно общата ни предпазливост ни е събрала тук тази вечер.

— Искаш ли да дойдеш с мен?

— Не — отвърна Колвард. — И причините ми са чисто практични. Първо, „Владетелят“ е готов да отплава, а „Драконик“ не е.

Второ, ако ние двамата се съберем, това би предизвикало... неудобно количество предположения, след като Дракаша не се върне.

— Предположения всякак ще има. Ще има и потвърждение. Моят екипаж няма вечно да си държи езика зад зъбите.

— Но какво ли не може да се случи, за да събере някого с друго в открито море — отвърна Колвард. — Ако съберем ескадра, тайното споразумение е единствената разумна възможност.

— И предполагам, че по чисто съвпадение няколко дни след като забележа подготовката ми, „Драконик“ още не е готов да отплава?

— Е...

— Жаклин, спести ми го. Бях готов за това още преди да дойдем тук тази вечер. Само не си въобразявай, че някак си ме изхитрила да дойда на твое то място.

— Джафрим. Мир. Ако стрелата улучи целта, няма значение кой дърпа тетивата. — Тя разпусна побелялата си коса и я остави едва забележимият полъх да я разпилее по раменете ѝ. — Какви са намеренията ти?

— Явни, мисля аз. Да я намеря. Преди да е причинила достатъчно щети и да даде на Страгос каквото той иска.

— И като я догониш, после какво? Учтиви съобщения от борд на борд?

— Предупреждение. Последен шанс.

— Ултиматум за Дракаша? — Тя така се намръщи, че всички бръчки по лицето ѝ застанаха отвесно. — Джафрим, твърде добре ти е известно как тя би реагирала на каквато и да било заплаха. Като акула в мрежа. Ако приближиш звяр в такова състояние, ще изгубиш ръка.

— Тогава битка. Предполагам, и двамата сме наясно, че ще се стигне дотам.

— А изходът на тази битка?

— Моят кораб е по-силен и разполагам с осемдесет души повече. Няма да е красиво, но възнамерявам да подхожда математически.

— Значи Замира ще бъде убита.

— Това ще се случи най-вероятно.

— Ако предположим, че ще ѝ окажеш любезността да загине в битка.

— Да ѝ окажа?

— Помисли си — напомни му Колвард. — Курсът на действие на Замира е твърде опасен, че да го търпим, но логиката ѝ в едно отношение е безупречна.

— И то е?

— Че ако просто я убият заедно с тоя Равел и Валора, това само ще превърже вече гнояща рана. Тя ще загние по-надълбоко. Трябва да удовлетвори стремежите на Максилан Страгос, не само да ги осуетим временно.

— Съгласен съм. Но колкото повече изчерпвам запасите си, толкова по-бързо губя чувството си за финес. Колвард, ще бъда прям с Дракаша. Окажи ми и ти тази любезност.

— Страгос има нужда от победа не за да задоволи суетата си, а за да вдигне на бунт населението на града си. И ако тази победа се спотайва във водите край Тал Верар и е достатъчно живописна, защо му е да ни безпокои тук долу?

— Ние полагаме жертва на олтара — прошепна Роданов. — Полагаме Замира на олтара.

— След като Замира направи белята. След като вдигне достатъчно патърдия, че да всее паника в града. Ако прочутата пиратка и печално известната разбойничка Замира Дракаша, за чиято глава е обявена награда от пет хиляди солария, бъде прекарана през Тал Верар в окови. Изправена пред правосъдието бързо-бързо, след като глупашки отново е заплашила града...

— Страгос тържествува. Тал Верар обединен във възхищението си — въздъхна Роданов. — Замира увиснала над Дълбината Бунище в клетка.

— И пълно задоволство — заключи Колвард.

— Но може би няма да успее да я плени жива.

— Каквото и да дадеш на Архонта, ще е равностойно на това. Труп или не, жива или мъртва, той ще получи трофея си и верарците ще се тълпят по улиците да го видят. Подозирам, че ще е най-добре, ако му предоставим и останките от „Отровната орхидея“.

— Аз ще свърша мръсната работа, а после ще му връча лаврите на победителя.

— И Островите на призрачните ветрове ще бъдат пощадени.

Роданов дълго се взира над водите на залива, преди отново да проговори:

— Така предполагаме. Но нищо по-добро не ни хрумва.
— Кога потегляш?
— Със сутрешния прилив.
— Не ти завиждам, че ще направляваш „Владетелят“ през Търговския проход...
— Сам не си завиждам. Ще мина през Приемната проход.
— Дори денем, Джафрим?
— Всеки час има значение и няма да ги пропилявам повече. — Той се обърна към брега, за да нахлузи ботушите си и да си върви по пътя. — Не можеш да вземеш последна ръка, ако не си стигнал там навреме и не си седнал на стола.

2

Локи усети как внезапни сълзи опариха очите му, свали пръст от спусъка на арбалета и бавно го насочи нагоре във въздуха.

— Поне ще ми обясниш ли защо?

— По-късно. — Джийн не свали оръжието си. — Дай ми арбалета. Бавно. Бавно!

Ръката на Локи трепереше — изнервеността бе придала на движенията му нежелана рязкост. Той се съсредоточи, мъчейки се да овладее чувствата си, и подаде оръжието на Джийн.

— Добре. Дръж ръцете горе. Вие двамата нали носите въже?

— Да.

— Държа го под прицел. Завържете го. Ръцете и краката, и затегнете здраво възлите.

Единият от нападателите насочи арбалета си във въздуха и бръкна за въже в джоба на връхната си дреха. Другият свали цевта и извади нож. Тъкмо бе отместил поглед от Локи към съучастника си, когато Джийн предприе следващия си ход.

С арбалет в едната ръка и Локи в другата, той се завъртя хладнокръвно и пусна по една стрела в главите и на двамата нападатели.

Локи чу рязкото изщракване на двата изстрела, но чак след няколко секунди смисълът му успя да стигне от очите до дълбините на съзнанието му. Стоеше там разтреперан и с увиснала челюст, а кръвта

на двамата непознати шурна, те се сгърчиха и издъхнаха. Единият импулсивно натисна спусъка на арбалета си и с едно последно щрак, накарало Локи да подскочи, стрелата изсвистя в мрака.

— Джийн, ти...

— Толкова ли трудно беше да ми подадеш проклетото оръжие?

— Ама ти... Ти каза...

— Казал съм бил... — Джийн го награби за реверите и го разтърси. — Какво „съм казал“ бе, Локи? Защо ме слушаше какво говоря?!

— Ти не...

— О, богове, та ти трепериш! Ти си ми повярвал?! Как си могъл да ми повярваш?! — Джийн го пусна и се вторачи в него отвратен. — Аз си мислех, че само се престараваш с вживяването в ролята!

— Ти не ми даде знак с ръка, Джийн! Какво, по дяволите, да си помисля?

— Не съм ти дал знак с ръка? Дадох ти сигнала за лъжа съвсем ясно, както се вижда оня проклет горящ кораб! Като вдигнах длан срещу ония кретени!

— Ти не...

— Дадох ти го! Мога ли да забравя! Не мога да повярвам! Как можа да ти мине през ума. Откъде според теб да намеря време даключа сделка с когото и да било? От два месеца сме заедно на проклетия кораб!

— Джийн, без сигнала...

— Дадох ти го бе, балама! Дадох ти го, когато изиграх цялото хладнокръвно предателство по неволя! „Всъщност знам кой ги праща“, сети ли се?

— Да...

— И после знака с ръка! Сигнала „Я виж, Джийн Танен лъже, че е предал най-добрия си приятел в целия шибан свят на двама верарски главорези!“. Тогава да го отрепетираме още веднъж? Ама дали е нужно?

— Не видях знак, Джийн, честно, заклевам се пред всички богове!

— Проспал си го.

— Проспал съм го?! Аз... Е, добре де, пропуснал съм го. Беше тъмно, навсякъде арбалети, трябваше да се досетя. Трябваше да се

досетя, че не е нужен. Извинявай.

Той въздъхна и погледна двата трупа. Накичените с пера стрели стърчаха нелепо от главите им.

— Но трябваше, наистина трябваше да разпитаме единия от тия копелдаци, нали?

— Да — отвърна Джийн.

— Но... изстрелите бяха добри, независимо от това.

— Да.

— Джийн?

— Мм?

— Сега трябва здраво да си плюем на петите.

— А, да. Давай!

3

— Поздрав на кораба! — провикна се Локи, щом лодката се чукна в корпуса на „Отровната орхидея“, и пусна с облекчение веслата. Калдрис би се гордял с темпото, с което офейкаха от Тал Верар — през цяла флотилия жрчески делегации и пияници, покрай пламтящия галеон и почернелите черупки на предишните жертви, порейки въздуха, все още напоен със сива мъгла.

— Богове! — възкликна Делмастро, докато им помагаше да се качат на борда. — Какво стана? Ранени ли сте?

— Чувствата ми са малко понащърбени, но цялата тази кръв я взехме назаем за случая — отвърна Джийн.

Локи огледа собствените си елегантни одежди, омазани с живота на поне двама от нападателите им. Двамата с Джийн мязаха на пияни касапи любители.

— Получихте ли нужното? — попита Делмастро.

— Нужното? Да. Онова, което може би сме искали? Не. А пък от тайнствените нападатели, които и за миг не ни дадоха мира в града? Твърде много.

— И кои са те?

— Нямаме представа — отвърна Локи. — Откъде знаят тия копелета къде сме и кои сме? Близко два месеца минаха! Къде сме проявили непредпазливост?

— В Кулата на греха — обади се малко стеснително Джийн.

— Тогава как така ни причакваха на пристана? Много са сърчни тия, бе!

— Проследиха ли ви до кораба? — попита Делмастро.

— Поне ние не забелязахме, но ако се бяхме туткали, щяхме да сме глупаци — отвърна Джийн.

Делмастро кимна, извади свирката си и свирна трите познати резки ноти.

— В средата на палубата! На лостовете на кабестана! Готови за вдигане на котва! Хората на боцмана, готови за вдигане на лодката!

— Изглеждате разстроени и двамата — обърна се тя към Локи и Джийн, щом екипажът се развихри около тях.

— А защо да не сме? — Локи разтърка корема си. Все още усещаше тъпа болка на мястото, където го беше ударил биячът на кулата. — Да, измъкнахме се, но в замяна ни стовариха цяла камара неприятности.

— Знаеш ли какво обичам да правя, когато съм в скапано настроение? — попита мило Езри. — Да оплячкосвам кораби. — Тя вдигна показалец и бавно посочи над палубата и суетящите се по нея моряци към морето. Там се виждаше още един кораб, фенерите на кърмата му го осветяваха на фона на късния мрак. — Я вижте, един се задава!

Няколко мига по-късно те вече чукаха на вратата на Дракаша.

— Ако тая кръв беше ваша, нямаше да се държите на крака — отбеляза тя, след като ги покани да влязат. — Прекалено ли е да се надявам, че е на Страгос?

— Да.

— Жалко. Е, поне се върнахте, а това вдъхва известна увереност.

Паоло и Косета се бяха оплели един в друг на малкото си легло и мирно хъркаха. Дракаша като че не смяташе за нужно да шепне в тяхно присъствие. Локи се ухили — спомни си, че на тяхната възраст се беше научил да спи сред истински ужаси.

— Някакъв истински напредък отбелязвате ли? — попита Дракаша.

— Получихме отсрочка — отвърна Локи. — И се измъкнахме от града, вероятността, за което беше доста съмнителна.

— Капитане, чудехме се дали да не подхванем малко по-рано следващата част от заговора — обади се Делмастро.

— Например веднага.

— Искате да се качите на чужд борд, да си пообщувате с хора?

— Има един подходящ ухажор, който ни кани на танц на около две мили оттук, на югозапад. Далече от града, отвъд рифовете...

— А градът в момента е доста погълнат от феста — додаде Локи.

— Съвсем бърза визита, както сме обсъждали — продължи Езри.

— Да ги стреснем и да ги накараме да се напикаят в бричовете, да заграбим кесията и преносимия товар, да метнем това-онова през борда, да резнем някоя верига, да осакатим такелажата...

— Все отнякъде трябва да започнем — отбеляза Дракаша.

— Дел, прати Утгар долу да вземе от моите коприни и възглавници. Искам да постелят с тях легло за децата ми в склада за въжета. Редно си е, щом ще ги будя да ги крия.

— Готово — отвърна Делмастро.

— Какъв е вятърът?

— Духа от северозапад.

— Насочи ни на кръг, така че да се извърнем ляво на борд. Свийте марселите, бавно и постепенно. Кажи на Оскари да спусне лодките отзад, зад кораба, така че нашият приятел да не види, че са на вода.

— Ест, капитане. — Делмастро се измъкна от връхната си дреха, остави я на масата на Дракаша и хукна навън. Малко по-късно Локи чу, че на палубата настъпи суматоха — Оскари крещеше, че току-що са им наредили да вдигнат лодката, а Делмастро — нещо по адрес на някакви къпави малоумни безделници.

— Вие двамата сте в страшен вид — рече Замира. — Трябва да взема още една ракла и да отделя прогизналите с кръв дрехи от чистите. Следващия път се ограничете до червено и кафяво.

— Знаете ли, капитане... — Локи заоглежда окървавените ръкави на връхната си дреха. — Това ме навява на една мисъл. Много, ама много забавна мисъл...

Малко след втория утринен час, когато Тал Верар най-сетне изпаднаше в пиянски сомнамбулизъм, а огньовете на феста гаснеха, „Отровната орхидея“, предрешена като „Химера“, се промъкна покрай „Щастливата сардина“ подмина очукания, заспал кеч^[1] на разстояние около двеста ярда с възможно най-малко навигационни светлини и не го поздрави. Това не бе чак толкова необичайно във води, където повече от седем години не бе известно да са се навъртали пирати.

В тъмното не се виждаше, че на палубата на „Орхидеята“ няма лодки.

Три лодки бавно изплуваха от сянката изпод левия борд на кораба и по безмълвен знак гребците налегнаха здраво на веслата. Толкова бързо гребяха, че черното море побеля. Три бледи пенливи линии тръгнаха от „Орхидеята“ към „Сардината“ и когато самотният постови на кърмата на кеча забеляза, че става нещо, отдавна вече беше късно.

— Равел! — провикна се Джийн, пръв изкачил се на борда му. — Равел! — Все още облечен в окървавените скъпи дрехи, той бе увил главата си с парче червен лен, а от една от оръжейните бе взел подкована с желязо тояга. Орхидеите се покатериха подире му — Джабрил и Малакасти, Стрева и Раск награбили боздугани и сопи. Сабите им си стояха в окачените на коланите ножници.

Три лодки пирати нападнаха от три посоки и кряскащите, размахали тоягите луди събраха малобройния екипаж на кеча в средата на палубата. Всички крещяха име, което не говореше на моряците нищо, докато най-сетне сганта бе озаптена и вождът на насилниците се качи на борда, за да възликува с победата си.

— Името е Равел!

Локи закрачи по палубата пред тринайсетте свили се моряци и странния им, облечен в синьо пътник. Локи също като Джийн не бе съблякъл окървавените дрехи и ги бе допълнил с вързан на кръста червен шал, червена кърпа на косата и няколко от бижутата на Замира за блясък.

— Орин Равел! Завърнах се, за да поднеса своята почит на Тал Верар!

— Не ни убивайте, господине! — примоли се капитанът на корабчето, мършав, около трийсетгодишен мъж със загар на човек,

плавал цял живот по моретата. — Та ние дори не сме от Тал Верар, наети сме оттам да...

— Вие прекъсвате решаващи хидрографски експерименти! — кресна мъжът в сини одежди и понечи да стане на крака, но отряд злобно ухилени Орхидеи го блъснаха обратно. — Тези сведения са жизненоважни за интересите на всички мореплаватели! Сами си прерязвате гърлото, ако...

— Какво, по дяволите, означава „решаващ хидрографски експеримент“, старче?

— Като изследваме състава на морското дъно...

— Състава на морското дъно? Това яде ли се? Или се харчи? Мога ли да си го закарам в каютата и да го еба странично?

— Не, не и със сигурност не!

— Точно така — потвърди Локи. — Метнете тоя смотаняк зад борда.

— Вие, копелета невежи! Вие, маймуняци лицемерни! Пуснете... пуснете ме!

Локи довольно наблюдаваше как Джийн изпълни поръчението и повлече учения по палубата — човекът не само щеше да загуби и ума, и дума от страх, но и Джийн щеше да овладее положението, точно, за да го опази и той да не пострада.

— О, моля ви се, господине, недейте! — извика капитанът на „Сардината“. — Мастер Донати е безобиден, господине, моля ви...

— Виж какво, всички, освен мен на това корито идиоти ли са? — попита Локи. — Защо да си цапам подметките, като стъпвам на тоя срам за корабите, освен ако вие нямате нещо, което искам аз?

— Хи... хидрографските експерименти ли? — попита капитанът.

— ПАРИ! — Локи го сграбчи за туниката и го вдигна на крака. — Искam всяка ценност, всяко пиене и всичко, годно за употреба, което може да предложи тая разраснала се ладийка, или ще видите как дъртакът ще се удави! Това как ти се вижда като хидрографски експеримент?

Явно един толкова малък кораб не беше предвиден за толкова голям товар. Донати си беше развързал кесията, за да го возят насам-натам за експериментите му, и нямаше желание да се лишава по време на плаването от домашния си уют. Една лодка, натоварена с питиета, хубав тютюн, копринени възглавници, книги, занаятчийски инструменти, алхимични опиати и торби със сребърни монети скоро беше изпратена на „Орхидеята“, докато пиратите на Равел досъсипваха корабчето.

— Въжетата на руля прерязани, капитане! — докладва Джийн половин час след като се качиха на борда.

— Фаловете прерязани, въжетата на платната прерязани! — провикна се Делмастро. Личеше си, че ролята на обикновен корсар в тази атака ѝ допада. Тя се разхождаше покрай парапета на левия борд с брадва и кълцаше привидно както ѝ падне. — Каквото и да беше това, по дяволите, прерязано!

— Господине, моля ви, ще го поправяме цяла вечност, вече взехте всичко ценно... — примоли се капитанът.

— Не ща да измрете тук — отвърна Локи с прозявка на молбите му, преструвайки се на отегчен. — Искам само няколко спокойни часа, преди новината да стигне в Тал Верар.

— О, господине, ще направим всичко, както кажете! Каквото поискате! На никого няма да кажем...

— Моля ви, запазете поне малко достойнство, мастер Сардина — призова Локи. — Аз искам да известите за това. Навсякъде! Използвайте го, за да предизвикате съчувствие у курвите. Може и за крънкане на почерпка в кръчмите. А най-важно е да повтаряте името ми. Орин Равел.

— О-орин Равел, господине!

— Капитан Орин Равел — уточни Локи, извади кама и я опря в гърлото на капитана. — На кораба „Спукана му е работата на Тал Верар“! Отбийте се и им дайте да разберат, че съм в махалата!

— Аз, въ... ще го изпълня, господине.

— Добре. — Локи пусна мъжа на палубата и си прибра камата. — Да приключваме тогава. Сега ще ти върна твоето забавно корабче играчка!

Двамата с Джийн се засякоха на кърмата, преди да се качат на последната лодка за „Орхидеята“.

— Богове! — възкликна Джийн. — Архонтът просто ще се влюби в това.

— Е, не сме го излъгали, нали? Обещахме пиратски нападения по всички направления на компаса. Обаче не сме казали, че Замира ще участва във всички тях като основна атракция. — Локи прати въздушна целувка на града, ширнал се на северния хоризонт. — Честита ти феста, Протекторе.

6

— Ако има нещо, което няма никаква нужда да правя отново в живота си, то е по цял ден да вися тук и да вапцам гъза на тоя проклет кораб — заяви Локи.

В третия следобеден час на другия ден двамата с Джийн висяха на груби въжени люлки, вързани за парапета на хакборда на „Отровната орхидея“. Снощната набързо намацана тъмна боя завинаги бе заличила надписа „Химера“ и сега те усърдно прекръщаваха кораба на „Наслада“. Ръцете и туниките им бяха гъсто наплескани със сребърни петна.

Бяха изписали вече „Насла“, а Паоло и Косета им правеха физиономии през задните прозорци на Замирината каюта.

— Това пиратството е малко като пиенето — заключи Джийн. — Щом искаш да се занимаваш с това чак до сутринта, на другия ден си плащаш.

Същата сутрин „Орхидеята“ беше обърнала на север на удобното разстояние четирийсет-петдесет мили западно от града. Дракаша набързо се бе изнесла от района, в който бяха нападнали „Сардината“, и реши цял ден да не мърда и да донатъкмява новата маскировка на своето старо дървено момиче. По-точно възложи това задължение на Локи и Джийн.

Към четвъртия следобеден час те най-сетне успяха да изпишат и „да“-то на „Наслада“. Делмастро, Дракаша и Насрин ги издигнаха на кварталдека, жадни и обгорели от слънцето. След като изгълтаха предложените им халби с хладка вода от буретата, Дракаша им кимна да я последват в каютата ѝ.

— Снощи се справихте добре — похвали ги тя. — Добре свършено и всяващо хубавичко объркване. Не се и съмнявам, че Архонтът доста ще се ядоса.

— Доста бих платил да съм муха на стената в някоя талверарска кръчма през идните няколко дни — заяви Локи.

— Но това ме накара и да се замисля над общата ни стратегия.

— Която е?

— Ти ми каза, че капитанът и екипажът на кеча не били верарци — това ще понамали въздействието на разказа им. Ще възникнат въпроси дали са достойни за доверие. Невежи сплетни и слухове.

— Да...

— И така стореното току-що от нас ще загние — завърши Замира. — Ще приказват за това, ще възникнат догадки и много ще ядоса Страгос, но няма да предизвика паника, нито ще изкара верарците на бунт на улицата, за да може да се застъпи за тях. В известен смисъл, като наше първо пиратско дело в негова полза, работата е попретупана.

— Обиждаш ни на професионална гордост! — възкликна Джийн.

— И себе си също! Но помислете си... Може би имаме нужда от цяла върволица подобни попретупани нападения.

— Звучи ми така, сякаш обяснението за това ще е презабавно — отбеляза Локи.

— Днес следобед Дел ми каза, че вие двамата възлагате надеждите си за спасение на личния алхимик на Страгос — да си осигурите по някакъв начин съдействието му чрез частно предложение.

— Горещо-долу е вярно — призна Локи. — Тъкмо в това отношение снощното ни посещение в Мон Магистерия не мина много добре.

— Значи очевидно трябва да ви дадем още един шанс да се запознаете с този алхимик — рече Дракаша. — Тоест приемливо основание да посетите Мон Магистерия, и то скоро. Добрите малки слуги, които жадуват да чуят мнението на господаря си за хода на тяхната работа.

— Ахххх! — въздъхна Локи. — И ако той иска да ни навика, то със сигурност поне ще ни пусне да си поприказваме.

— Точно така. И затова трябва да извършим... нещо ярко. Нещо поразително, нещо, което е неоспорим искрен израз на това, че влагаме

всичките си усилия за полза на Страгос. Но... то не може да заплашва пряко Тал Верар. Не до такава степен, че Страгос да го сметне за полезна стъпка в предначертаната от него посока.

— Хммм — проточи Джийн. — Поразително. Ярко. И да не заплашва. Не съм твърде убеден, че тези схващания се съчетават добре с пиратството.

— Коста, много странно си ме зяпнал — забеляза Дракаша.

— Нещо хрумна ли ти, или съм те оставила днеска прекалено дълго на слънце?

— Поразително, ярко и да не заплашва пряко Тал Верар — прошепна Локи. — Богове! Капитан Дракаша, ще ми окажете ли честта да се съгласите с едно скромно предложение...

7

Тази сутрин, на двайсет и пети Аурум, планината Азар бе спокойна, а небето над Салон Курбо — синьо като речните дълбини и неомърсено от сивия дим на вулкана. Поредната мека зима по северния бряг на Пиринчено море в климат, по-надежден и от верарски часовников механизъм.

— Идат нови тузове — отбеляза Зоран, началник на помощниците на кея от сутрешната смяна!

— Ама чакай, ние не играем на карти — отвърна по-младият му помощник Гиати, загледан в пристанището.

— Не карти бе, идиот, а тузове. Земевладелци и търбуховладелци. — Зоран пооправи масленозеления си плащ и го изтръска. Как му се искаше да се отърве от проклетата филцова шапка на графиня Салджеска! Правеше го по-висок, но главата му непрекъснато се потеше и потта му влизаше в очите.

Под естествените скални стени на пристанището Салон Курбо един величествен бриг, двумачтов и с тъмен корпус от вещерско дърво, току-що се бе присъединил към двете лашейнски фелуки, закотвени в кроткото море. От новопристигналия се отдели голяма лодка и заплава към пристана. В нея се возеха четири-петима благородници, а дузина гребци налягаха веслата.

Щом лодката спря на кея, Гиати се наведе и заразвива въжето от единия кол. Вързаха носа, Зоран застана отстрани, поклони се и протегна ръка на първата млада жена, станала от мястото си.

— Добре дошли в Салон Курбо — поздрави той. — Как ви наричат и за кого да съобщим?

Ниското момиче, необичайно мускулесто за жена с нейното обществено положение, пое ръката му и се усмихна чаровно. Беше облечена с горскозелен жакет над няколко подходящи му по цвят поли на волани. Цветът доста отиваше на къдравата ѝ кестенява коса. Ала носеше доста по-малко грим и бижута от очакваното. Недотам богата роднина на собственика на кораба?

— Простете, госпожо, но трябва да зная за кого да съобщя. — Тя стъпи сигурно на кея и той пусна ръката ѝ. За негова изненада тя не пусна неговата и само с едно плавно движение застана плътно пред него, опряла в сгъвката на слабините му заплашителната тежест на кинжал от закалена стомана. Той изпъшка.

— Тежковъоръжени пирати, деветдесет и осем на брой — съобщи жената. — Ха си изпищял или си се опитал да се съпротивляваш, и ще се превърнеш изненадващо в евнух.

— Спокойно! — продължи Делмастро, когато Локи изведе Джийн, Стрева, Джабрил и Големия Конар на кея. — Тук всички сме приятели. Просто богато семейство, дошло да посети прелестното ви селце. Град. Нещо си там. — Тя все така държеше ножа между себе си и стария помощник и нямаше как някой да го види от по-далече от няколко стъпки. Конар пое по-младия — прегърна го през рамо, все едно се познаваха, и измърмори в ухото му нещо, от което завалията пребледня като платно.

Бавно и внимателно всички Орхидеи се качиха на кея. В центъра на групата облечените с няколко пласта изящни одежди се опитваха да не вдигат много шум, накичени с цял арсенал дрънчащи оръжия под мантиите и фустите. Предположението, че помощниците няма да забележат сабите и брадвите, затъкнати в поясите на гребците, бе твърде самонадеяно.

— Пристигнахме значи — отбеляза Локи.

— Изглежда приятно местенце — додаде Джийн.

— Външността несъмнено е измамна. А сега да изчакаме капитанът да даде начало.

— Извинете? Извинете, господине?

Замира Дракаша, сама на най-малката лодка на „Орхидеята“, гледаше отегчения страж зад богато украсения планшир на яхтата, закотвена най-близо до кораба. Яхтата беше дълга около петнайсет крачки и беше с една мачта и по четири гребла от всяка страна. Сега греблата бяха вдигнати и стърчаха като криле на препарирана птица на поставка. Зад мачтата, към кърмата, имаше подобие на палатка, чиито копринени стени леко се ветрееха. Тази палатка отделяше стража от континента.

Стражът присви очи и се вторачи в нея. Замира носеше плътна, безформена жълта рокля, почти роба. Беше оставила шапката си в каютата и махнала украшенията и панделките от косата си.

— Какво искаш?

— Господарката ми нареди да туря в ред кораба, докато тя се забавлява на брега — обясни Замира. — Трябва да преместя няколко тежести и се чудех дали не бих могла да ви помоля за помощ.

— Искаш да дойда там и да ти бъда муле?

— Ако бъдете така любезен.

— А ти... ти какво си готова да ми дадеш в замяна?

— Ами че да поднеса най-сърдечните си благодарности на боговете за добротата ви — отвърна Замира. — Или може би да ви сваря чай?

— Имаш ли каюта там?

— Да, господарката ми е така любезна...

— Няколко минути насаме с тебе и тая твоя уста, и с удоволствие ще ти преместя простотиите.

— Колко... Колко непристойно! Господарката ми ще...

— Коя ти е господарката?

— Бъдещата господарка Езриан де ла Мастрон от Никора...

— Никора? Ха! Все едно на някого му пука! Я се разкарай.

И стражът ѝ обърна гръб, като се кискаше.

— Е, тъй да е — въздъхна Замира. — Знам кога не ме искат.

Тя посегна и махна сиво-кафявото покривало от дъното на лодката, точно пред краката ѝ. Под него се показва най-тежкият арбалет

от арсенала на „Отровната орхидея“, зареден със стоманена стрела с шипове, дълга колкото от лакътя до рамото ѝ.

— А мен просто не ме е грижа.

Стражът несъмнено се стресна от внезапната поява две секунди по-късно на стрела от арбалет, забита в гръдната му кост. Замира се почуди дали е имал време да се замисли откъде ли му е дошло, преди да се строполи. Горната и долната половина на гръбнака му вече не си говореха.

Замира изхлузи жълтата рокля презглава и я метна отзад в лодката. Под нея носеше жилетката си от елдерглас, лека туника и брич, ботуши и чифт фино изработени кожени предпазители на ръцете. Коланът за мечове беше опасан на кръста ѝ, празен. Тя бръкна под пейката, извади сабите си и ги пъхна в ножниците, после върза лодката си за яхтата и махна на Насрин, застанал на носа на „Орхидеята“. Двама от екипажа прескочиха парапета и се гмурнаха във водата.

Минута по-късно плувците вече бяха до нея. Замира им помогна да излязат от водата и ги прати на единия чифт весла. После извади щифтовете и освободи веригата на котвата. Нямаше смисъл да губят време, за да я вдигат. С двамата моряци на веслата и Замира на руля им отне само няколко минути да преместят яхтата зад „Отровната орхидея“.

Екипажът ѝ безшумно заслиза в яхтата въоръжени и с брони, и изглеждаха съвсем не на място натъпкани в крехкия и покрит с дърворезба плавателен съд. Замира преброи четирийсет и двама и прецени, че лодката не можеше да побере повече — хората клечаха на палубата, тъпчеха се в каютата и бяха се хванали за всичките весла. Щяха да стигнат — почти две трети от екипажа щеше да нанесе основния удар на брега, а останалата една трета щеше да нападне корабите в пристанището от „Орхидеята“.

Тя махна на Утгар, застъпил на последното си дежурство. Той се ухили и се запъти да започне последните приготовления.

Гребците на Замира изкараха яхтата иззад „Орхидеята“, точно след кърмата ѝ завиха ляво на борд и се насочиха право към брега. Зад него се виждаха сградите и етажните градини на богатата долчинка, наредени като ястия преди гощавка.

— Кой ще положи финалния щрих? — попита Замира.

Един от моряците ѝ разгъна червено копринено знаме и започна да го връзва за въжето за вимпели, окачено на мачтата.

— Така. — Замира коленичи на носа и нагласи по навик колана си. — Налягай на веслата! Закарайте ни до тоя бряг.

Докато яхтата пореше временно спокойните води на залива, Замира забеляза, че няколкото фигурки върху близките скали най-сетне се разтревожиха. Един-двама побягнаха към града — изглежда, щяха да пристигнат точно когато Замира очакваше да усети пясъчния плаж под краката си.

— Готово! — провикна се тя. — Развейте червеното знаме и нека музиката засвири!

Щом аленият флаг се стрелна нагоре по въжето и заплющя във вятъра, всички Орхидеи на яхтата нададоха дивашки нечленоразделен вик. Крясъците им отекнаха из цялото пристанище, предрешените Орхидеи на кея започнаха да вадят оръжия. Всички, които се виждаха по скалите, вече тичаха към града, а сабите на Замира засияха на слънцето, щом ги извади, готови за бой.

Това бе самото въплъщение на прекрасна утрин.

9

— Абсолютно необходимо ли беше да опоскате Салон Курбо до шушка? — попита Страгос.

Локи и Джийн седяха в кабинета на Архонта сред лекото, безшумно пърхане на стотиците му механични насекоми. Вероятно беше само заради сенките в мъждиво осветената стая, но на Локи му се струваше, че бръчките на Страгосовото лице са се вдълбали, откакто го видя за последно.

— Някаква особена привързаност ли лелеете към това място?

— Не заради самия мен, Ламора... Просто бях останал под явното впечатление, че ще съсредоточите дейността си на кораб в близост до Тал Верар.

— Салон Курбо, общо взето, се смята за разположено в близост до...

— То кораб ли е, Ламора?

— В пристанището имаше кораби...

— Разполагам с проклетите числа, докладвани ми от моите агенти! — Той забодя два пръста в един пергаментов лист. — Две фелуки — потопени. Четирийсет и шест яхти, шлепове за развлечения и по-малки лодки изгорени или потопени. Сто и осемнайсет роби откраднати. Деветнайсет души от личната стража на графиня Салджеска — убити, шестнайсет ранени. Огромното мнозинство от именията и вилите за гости в Салон Курбо — изгорени, градините — унищожени. Арената ѝ — изтърбушена. Разнообразни щети и загуби на стойност над деветдесет и пет хиляди солария според първоначалната оценка. Комай единственото, което сте пропуснали, са няколко работилници и резиденцията на самата графиня Салджеска!

Локи се ухили самодоволно. Така го бяха предвидили — след като най-важните гости на Салджеска избягаха в подобното на крепост нейно имение и се барикадираха вътре заедно с оцелелите войници, нападението над дома щеше да е безплодно. Орхидеите щяха да бъдат избити под стените. Но след като единствената им съпротива се залости най-горе в долината, екипажът на Дракаша бе свободен да вилнее повече от час — оплячкосваше и палеше на поразия. В нападението бяха изгубили едва четирима души.

Що се отнася до работилниците, да, Локи специално помоли да не закачат района около семейното предприятие на Бомонден.

— Нямахме време да опустошим всичко — обясни той. — И сега, след като Салон Курбо е кажи-речи съсипано, някои от занаятчиите могат да решат да се установят в Тал Верар. Тук долу е по-сигурно, с вас и вашата войска, нали?

— Как можете да си уплътните така времето в подобно нападение, когато усилията ви, насочени към основната ми цел, са толкова повърхностни?

— Възразявам...

— Едно нападение на Орин Равел — благодаря ти за него, прочее — в нощта на феста, срещу иридански кеч, нает от луд особняк. Известия за още две нападения, и двете в близост до Салон Курбо, едното предвождано от Равел, а другото — от неизвестния „Капитан де ла Мастрон“. Да не би Дракаша да се бои да признае собствените си заслуги?

— Опитваме се да изградим впечатлението за многобройни пирати в действие...

— Опитват се да изчерпите търпението ми. Нито сте откраднали големи товари, нито сте горили кораби в морето, дори моряци не сте убивали! Задоволявате се с пари и преносими ценни стоки, унижавате и плашите пленниците си, повреждате корабите им, ала нищо повече, и изчезвате.

— Не можем да се обременим с по-тежък товар, предстоят ни много скиталчества.

— На мен ми се струва, че ви предстоят доста убийства — заяви Страгос. — Сега градът по-скоро се развлича, отколкото се плаши. Аз продължавам да падам в очите на обществото заради аферата с Равел, но малцина се боят, че това развилняло се... хулиганство наистина не вещае нищо добро за верарската търговия. Дори оплячкосването на Салон Курбо не предизвика тревога. Скорошните ви нападения създават впечатлението, че се боите да приближите отново града, че безопасността на водите е ненакърнена. — Страгос ги изглежда сърдито и тогава продължи: — Ако в момента купувах стока от търговец, нямаше да съм доволен от качеството ѝ.

— Разликата, разбира се, е в това, че когато меря нови жакети, да речем, аз не троя шивача си, докато уцели дължината на ръкавите...

— Животът и съдбините ми са заложи на карта. — Страгос стана от стола си. — Както и вашите, и зависят от вашия успех. Трябват ми касапи, не шутове! Нападнете кораби пред градските стени, така че да се вижда. Изколете екипажите им. Вземете им товара или го изгорете — дойде време за сериозни дела. Това и само това ще разтресе града из основи.

— И не се връщайте — продължи той, като наблягаше на всяка дума, — докато не сте пролели кръв в тези води. Докато не сте се превърнали в напаст.

— Тъй да бъде — съгласи се Локи. — Още една глътка от противоотровата...

— Не.

— Ако желаете да работим с пълна увереност...

— Ще издържите — възрази Страгос. — Като мариновани яйца в буркан. Откакто взехте последната доза, не са минали и две седмици. Още шест нищо няма да ви заплашва.

— Но... Почакайте, Архонте! — намеси се Джийн тъкмо когато той се готвеше да напусне. — Само още едно нещо! Когато

пристигнахме в града в нощта на феста, отново ни нападнаха.

Страгос присви очи.

— Същите убийци като преди?

— Ако искате да кажете също толкова тайнствени, да, така смятаме — отвърна Джийн. — Причакваха ни на пристанището след посещението ни при Рекин. Ако някой им е подсказал, че сме в града, много бързо са действали, по дяволите.

— А единственото място, на което се отбихме, преди да отидем в Златните стъпала, е тук — додаде Локи.

— Моите хора нямат нищо общо с това — възрази Страгос. — В действителност за пръв път чувам.

— Оставихме подир нас четири трупа — осведоми го Джийн.

— Не е кой знае какво. След феста стражите намериха близо трийсет мъртъвци из целия град. Винаги стават караници и кражби, които да ги подсигурят. — Страгос въздъхна. — Очевидно аз нямам пръст в тази работа и нямам какво повече да ви кажа по въпроса. Предполагам, че оттук ще се върнете направо на кораба.

— По най-бързия начин — увери го Локи. — И възможно най-далече от островите.

— Усложненията, породени от някое предишно злодеяние, са се завърнали, за да ви впримчат — заключи Страгос. — Тръгвайте сега. Никаква противоотрова и никакви съвети повече. Ще си удължите отново отсрочката само след като пратите уплашени търговци на прага ми да ми се молят за помощ, защото отвъд пристанищата дебне смъртта. Вървете и си свършете работата.

И той се завъртя на пети и излезе, без да каже дума повече. Миг по-късно отряд Очи излезе през главния вход и зачака.

— Их, да му се не види! — възкликна Джийн.

10

— Ще пипнем копелето! — закани се Езри в леглото още същата нощ. „Отровната орхидея“, сега под името „Меркуриал“, газеше бурното море около двайсет мили югоизточно от Тал Верар. Двамата се бяха вкопчили един в друг и се лашкаха напред-назад в хамака.

— Мъчно ще е — рече Джийн. — Не иска да ни вижда, докато не свършим нещо сериозно в негова полза... а ако го свършим, може да тласнем нещата дотам, че вече да не сме му нужни. Ще изядем ножа, а не противоотровата. Или... ако се опре до това, той ще извади ножа...

— Джийн, не искам да слушам такива приказки — срязва го тя. — Не говори за това.

— Но не можем да го отричаме, любов моя.

— Не вярвам в това! — заяви тя. — Не вярвам. Винаги има как да нападнеш или да избягаш. Така е тук, в морето. — Езри се претърколи върху него и го целуна. — Казах ти да не се предаваш, Джийн Танен, а пък характерно за мен е, че успявам да се наложа.

— Богове! — възкликна Джийн. — Как съм живял, преди да те срещна?

— Тъжно, бедно и нещастно — отвърна тя. — Аз правя всичко много по-хубаво. Затова боговете са ме пратили тук. А сега стига си хленчил и ми кажи нещо приятно!

— Нещо приятно?

— Да, тъпоумнико. Чувала съм, че другите влюбени понякога си говорят приятни неща, когато са сами...

— Да, но с теб това си е жива смърт, нали?

— Би могло. Чакай да си намеря сабята...

— Езри! — Той внезапно заговори сериозно. — Виж... след като всичко това, със Страгос и така нататък, свърши, ние с Леоканто може да станем... много богати. Ако другата ни работа в Тал Верар мине добре.

— Не „ако“, а „когато“ — поправи го тя.

— Добре де — съгласи се той. — Когато мине... ти наистина би могла да дойдеш с нас. Ние с Лео поговорихме за това. Не е нужно да избираш един или друг живот, Езри. Можеш просто да... излезеш малко в почивка. Всички ние.

— Тоест как?

— Можем да купим яхта — обясни Джийн. — Във Вел Вирацо има едно място... частната marina, където всички тузове си държат лодките и шлеповете. Обикновено имат по няколко за продан, ако имаш няколкостотин солария на ръка, каквито са нашите намерения. И без това трябва да ходим във Вел Вирацо, за да... да си довършим работата. За два дни могат да ни подготвят лодка и после... да се

помоткаме малко! Да се носим по течението. Да си правим кефа. Да се престорим за известно време на безполезни благородници.

— Значи после да се върнем към всичко това?

— Когато си поискаш — отвърна Джийн. — Нека е, както искаш ти. Ти винаги успяваш да се наложиш, нали?

— Да поживея на яхта с тебе и Леоканто — рече Езри. — Джийн, не се обиждай, ти за сухоземен ставаш, но той по свое собствено признание не би могъл да прекара и обувка през локва пикня...

— А защо, смяташ, те вземаме и тебе, а?

— Е, все щях да се досетя, че е и заради това. — И тя стратегически премести ръцете си на по-интересно място.

— А, така си е — отвърна той, — но тебе можем да те направим и нещо като почетен капитан...

— Може ли аз да кръстя лодката?

— То пък все едно щеше да позволиш на някой друг!

— Добре — прошепна Езри. — Щом планът е такъв, значи е такъв. Ще го направим.

— Ти сериозно ли...

— По дяволите! — сопна се тя. — Само с плячката от Салон Курбо, като се върнем на Островите на призрачните ветрове, целият екипаж може да не изтрезнява с месеци!

Доста време няма да потрябвам на Замира. — Целунаха се. — Половин година. — Отново се целунаха. — Може би година-две.

— Винаги има как да нападнеш — повтори Джийн между целувките. — И да избягаш.

— Разбира се — прошепна Езри. — Дръж се здраво и рано или късно непременно ще намериш онова, което търсиш.

11

Джафрим Роданов крачеше по кварталдека на „Владетелят на ужаса“ в сребристо оранжевите лъчи на зората. Плаваха на север запад, вятърът духаше отдясно на борд и се намираха на около четирийсет мили югозападно от Тал Верар. Вълните бяха пет-шест стъпки високи.

Тал Верар. На половин ден плаване от града, който бяха избягвали като колония на болни от кожопукница от седем години насам. Домът на флота, която, разгневена, можеше да смачка дори и неговия „Владетел“. В тези води нямаше истинска свобода, а само бледа илюзия. Тлъсти търговски кораби, които той не можеше да пипне; богат град, който никога не би могъл да оплячкоса. Но и с това се живееше. Велико беше, стига само да им останеха свободата и плячката в южните морета.

— Капитане. — Идрена излезе на палубата с нащърбената си глинена чаша подсилен с ракия сутрешен чай в ръка. — Не искам да ти развалям прекрасното утро...

— Ако имах по-голяма нужда от целуване на задника, отколкото от управляване на кораба, щях тебе да викна първа.

— Седмица плаваме тук без посока, капитане.

— Видяхме две дузини платна на търговски кораби, лагери и галери за развлечения само през последните два дни — изтъкна Роданов. — А тепърва ни предстои да видим флотски вимпел. Още има време да я намерим.

— Тази логика е неоспорима, капитане. Намирането ѝ е онова, което...

— Досада, достойна за царе, знам.

— Тя надали скита наоколо, обявявайки се като Замира Дракаша от „Отровната орхидея“. — Идрена пийна от чая си. — Добра среща, ние сме печално известните морски разбойници от Островите на призракните ветрове, нещо против да спрем да ви погостуваме?

— Тя може да действа, под каквото си ще име — отвърна Роданов — и да изписва каквото си ще на кърмата, да си омотае платната така, че да замяза на тримачтов кораб, болен от запек, но има само един корпус. А ние го гледаме от години.

— Всички корпуси са тъмни, докато не дойдеш ужасно близо до тях, капитане.

— Идрена, ако ми беше хрумнало нещо по-добро, досега да сме се задействали, повярвай. — Той се прозя, протегна се и усети как натежалите мускули на ръцете му се изпъват приятно. — Единственото, което стигна до слуха ни, е, че са нападнали няколко кораба, а сега и Салон Курбо. Тя обикаля някъде тук, в западна посока. И аз бих постъпил така... повече открито море.

— Да — потвърди Идрена. — Страшно много открито море.

— Идрена, идвам отдалече, за да наруша клетва и да убия приятелка — напомни ѝ Роданов меко. — Ще стигна, докъдето е необходимо, и ще я следвам, докогато е нужно. Ще кръстосваме това море, докато единият от нас не намери другия.

— Или екипажът реши, че му е...

— Дълго още ще плаваме, докато прекосим тази черта. Междувременно удвои постове по мачтите нощем. Денем ги утрои. Ще качим половината шибан екипаж по мачтите, ако трябва.

— Нов кораб на хоризонта! — провикна се глас от върха на фокмачтата. Викът бе подет на палубата и Роданов, неспособен да се удържи, се втурна напред. Бяха чули този вик цели петдесет пъти през тази седмица, но всеки път можеше да е точно този път.

— В коя посока?

— Три румба дясно на борд!

— Идрена, опънете още платна! — кресна Роданов. — Право към находката! Рулеви, насочи ни на север-североизток дясно на борд!

Какъвто и да беше този кораб, „Владетелят на ужаса“ беше у дома си при такова вълнение и вятър. Размерите и тежестта му му позволяваха да мачка вълните, които биха намалили скоростта на по-леки плавателни съдове. Много скоро щяха да го настигнат.

И все пак минутите се точеха до безкрайност. Те пое по новия си курс и впрегнаха мощта на вятъра, който сега духаше откъм кърмата, малко по-назад от корабната греда отдясно на борд. Роданов сновеше по бака и чакаше...

— Капитан Роданов! Двумачтов е! Пак повтарям, две мачти!

— Много добре! — извика той в отговор. — Идрена! Помощник-капитанът на бака!

След минута тя вече беше там и вятърът развяваше светлорусата ѝ коса. Гаврътна остатъка от сутрешния си чай.

— Занеси най-хубавия ми далекоглед на марса — нареди Роданов. — И ми се обади... веднага, щом разбереш нещо.

— Ест! — отвърна тя. — Поне да се намирам на работа.

Сутринта напредваше мъчително бавно, но поне небето беше безоблачно. Добри условия за наблюдение. Слънцето се издигаше все по-високо и по-високо, докато най-сетне...

— Капитане! — провикна се Идрена. — Корпус от вещерско дърво! Двумачтов бриг с корпус от вещерско дърво!

Той не можеше повече да чака в бездействие.

— Качвам се горе!

Изкатери се с мъка нагоре по вантите на фокмачтата до наблюдателната площадка на гротмарса, място, което бе оставил от много години на по-дребните и по-млади моряци. Идрена стоеше там заедно с един моряк, който се дръпна, за да му направи място на платформата. Роданов пое далекогледа и се взря в кораба на хоризонта. Гледа го, докато и най-дълбоките му съмнения отпаднаха.

— Той е — заяви. — Направила е нещо завързано с платната, но това е „Орхидеята“.

— И сега какво?

— Опънете и последното платно! — изкомандва той. — Да откраднем колкото се може повече океан от нея, преди да ни е разпознала!

— Искаш ли да се опиташ да я извикаш със сигнали? Да ѝ предложиш преговори и после да я нападнеш?

— Зад длани да говорим, по устните ни да не прочетат като по книга нашите кроежи — отвърна Роданов.

— Пак ли твоята поезия?

— Стихове, не поезия. Не, не е. Тя рано или късно ще ни разпознае и тогава ще се досети съвсем точно по каква работа сме дошли.

Той върна далекогледа на Идрена и се подготви да слезе долу по вантите.

— Курс право към кораба, хвърлете наметалата, извадете оръжията. Поне това можем да ѝ дадем в последната в живота ѝ битка.

---

[1] Вид малък кораб. — Б.пр. ↑

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

МЕЖДУ БРАТЯ

1

— Жером знае ли за какво ме молиш?

— Не.

Локи стоеше на хакборда до Дракаша, сгушен до нея, за да не чуе никой разговора им. Беше около седмия утринен час и слънцето се издигаше в безоблачния небесен купол. Вятърът духаше от изток, отдысно и малко откъм кърмата. Морето започваше да се разбунва.

— И според теб...

— Да, наистина смятам, че мога да говоря и за двама ни — довърши мисълта ѝ Локи. — Няма друг избор. Няма да видим отново Страгос, освен ако не изпълним исканията му. А ако бъдем откровени, ако ти изпълниш исканията му, вече няма да сме му от никаква полза. Време е да покажем на тоя копелдак как действахме в Камор.

— Мислех, че специалитетът ви са безчестните хитрини.

— Освен това съм доста сръчен в опирането на остриета в гърлата на хора и навикването им — допълни Локи.

— Но ако поискаш нова среща, след като потопим няколко кораба за него, не мислиш ли, че той ще е готов за предателство? Особено в двореца, гъмжащ от войници?

— Трябва само да се приближа до него — обясни Локи. — Няма да се преструвам, че бих могъл да пробия стена от стражи, но от една педя и с добър стилет аз съм ръката на самата Аза Гуила.

— Значи ще го вземете за заложник?

— Просто. Ясно. И сполучливо, надявам се. Ако мога да измъкна от него противоотрова или да сключа сделка с аптекаря му, може би ще успее да го уплаша до полусмърт.

— И честно вярваш, че си обмислил всичко?

— Капитан Дракаша, не можех да спя от тези мисли! Защо според теб дойдох да те търся тук?

— Ами...

— Капитане! — Постовият на гротмачтата махаше към палубата.

— Някой ни преследва!

— Как така?

— Кораб на около три румба ляво на борд на хоризонта. Изникна съвсем внезапно. Плаваше горе-долу на запад и се насочи право към нас.

— Остър поглед — похвали Дракаша постовия. — Продължавай да ме осведомяваш. Утгар!

— Ест, капитане!

— Удвои постовете на всички мачти! Ей там, на палубата! Подгответе се за промяна на курса! На възетата! Изчакайте командата ми!

— Сериозни неприятности ли, капитане?

— Вероятно не — отвърна Дракаша. — Дори и Страгос да е размислил от вчера и да е решил да ни преследва, верарски военен кораб не би дошъл от онази посока.

— Да се надяваме.

— Да. Затова ние самите ще си променим курса, бавно и славно. Ако смяната на курса им е невинна, ще ни подминат весело. — Тя прочисти гърло. — Рулеви, завърти към северозапад-север, сръчно! Утгар! Подготви реите за вятър откъм десния борд!

— Ест, капитане!

„Отровната орхидея“ бавно се завъртя ляво на борд и накрая се насочи почти на северозапад. Силният вятър вееше по кварталдека, почти в лицето на Локи. На юг му се привиждаха миниатюрни платна — от палубата корпусът на кораба все още не се виждаше.

Малко по-късно се разнесе вик:

— Капитане! Той завъртя пет-шест румба ляво на борд! Пак ни преследва!

— Ние му се падаме дясно на борд — рече Дракаша. — Той се опитва да ни настигне. Но това е необяснимо. — Тя щракна с пръсти. — Чакай. Може да е капер и преследва наградата за главата ми.

— Но как да ни познаят?

— Сигурно разполага с описание на „Орхидеята“ от екипажа на онзи кеч. Вижете, не можехме да се надяваме, че дълго ще предреждаме

моето момиче. Тия нейни дъски от вещерско дърво твърде много бият на очи.

— И... какви неприятности ни чакат?

— Зависи от това кой е по-бързият. Ако корабът преследва награда, битката е неизгодна за нас. На борда му ще има опасни хора и никаква плячка. Затова, ако ние сме по-бързи, смятам да му се надупим и да му махнем за сбогом.

— Ами ако не е?

— Какво?

— Битката. Ако не е неизгодна.

— Капитане! — провикна се един от постовите по мачтите. — Тримачтов е!

— Става все по-добре и по-добре — въздъхна Дракаша. — Върви да събудиш Езри и Жером.

2

— Кутсуз — заяви Делмастро. — Проклет кутсуз.

— Само за тях, ако стане така, както искам — рече Дракаша.

Капитанът и нейният лейтенант стояха на хакборда и се взираха в едва видимото бяло квадратче, което бележеше къде на хоризонта се намира преследвачът им. Локи изчакваше заедно с Джийн няколко крачки по-нататък, до десния парапет. Дракаша бе извъртяла кораба няколко румба на кръг и плаваха на запад-северозапад, а вятърът им духаше отдясно на борд — според нея най-добрата посока на вятъра за „Орхидеята“. Локи знаеше, че поемат риск — ако преследвачът им беше по-бързият, те можеха да му пресекат курса и срещата да дойде много По-скоро, отколкото ако той следваше кърмата им. Бедата беше там, че подобно преследване на север нямаше да трае дълго — безбрежното море се ширеше само на запад.

— Не съм убедена, че набираме преднина, капитане — рече Делмастро след няколко минути мълчание.

— Аз също. Да му се не види и бурното море! Щом е тримачтов, сигурно е достатъчно тежък, че да набере повече скорост!

— Капитане! — Викът от гротмачтата беше още по-настойтелен от обикновено. — Капитане, той не изостава, и... Капитане, ще ме

прощавате, но май най-добре да дойдете сама да видите.

— Какво да видя?

— Ако не съм си изгубила ума, значи съм виждала този кораб и преди! — извика жената от поста. — Готова съм да се закълна! Още един чифт очи ще са ми добре дошли.

— Аз ще погледна — обади се Делмастро. — Нещо против да взема любимия ти далекоглед?

— Ха си го изпуснала, ха ще предоставя каютата ти на Паоло и Косета.

Локи наблюдаваше как Делмастро се покатери след малко на гротмачтата, въоръжена със Замирината гордост и радост, шедьовър на верарската оптика, облицован с обработена с алхимични вещества кожа. След още няколко минути викът ѝ достигна до палубата:

— Капитане, това е „Владетелят на ужаса“!

— Какво? Дел, съвсем сигурна ли си?

— Виждала съм го достатъчно често, нали?

— И аз се качвам!

Щом Замира скочи на вантите на гротмачтата, Локи и Джийн се спогледаха. Сред екипажа на палубата се надигнаха мърморене и ругатни. Около десетина зарязаха задълженията си и отидоха на кърмата, изпружили шии, за да съзрат платното на юг. Щом Дракаша и Делмастро се върнаха на кварталдека, те тревожно се разпръснаха. И двете жени бяха навъсени.

— Значи е той? — попита Локи.

— Той е — потвърди Дракаша. — И ако ни търси от много време, значи е отплавал скоро след нас.

— Е... Той би могъл да носи вест например, нали?

— Не. — Дракаша свали шапката си и прокара нервно длан по плитките си. — Той се противопостави на този план най-силно на капитанския съвет. Няма да плава толкова дълго и толкова надалече и да рискува кораба си на една плюнка разстояние от Тал Верар заради някаква си вест. Боя се, че се налага да отсрочим предишния си разговор, Равел. Въпросът се отлага, докато не се убедим, че в края на деня този кораб все още ще е на вода.

Локи се взираше над белите хребети във „Владетелят на ужаса“, който се бе показал над хоризонта и вървеше право към тях като игла към магнит. Беше десетият утринен час и напредъкът на Роданов се забелязваше с просто око.

Замира затвори далекогледа и се извърна от парапета на хакборда, откъдето наблюдаваше същото това явление.

— Капитане, трябва да има нещо... — предположи Делмастро.
— Ако успеем да го задържим на разстояние, докато се стъмни...

— Тогава ще имаме избор, да. Но само пряко преследване може да ни спечели достатъчно време, а ако побегнем на север, ще стигнем брега далеч преди свечеряване. Да не споменаваме, че неговият кораб е току-що потегнат, а на нас отдавна ни е време. Простата истина е, че вече сме загубили гонитбата.

Дракаша и Делмастро се умълчаха, а после Езри се прокашля.

— Ами, аз да почна да подготвям нещата, а?

— Най-добре. Остави Червената вахта да поспи, доколкото може, ако някой от тях още спи.

Делмастро кимна, хвана Джийн за ръкава на туниката и го дръпна с нея към товарния люк на главната палуба.

— Имаш намерение да се биеш — рече Локи.

— Нямам друг избор, освен да се бия. И ти също, ако искаш да доживееш до вечеря. Роданов разполага с двойно повече хора от нас. Разбираш каква бъркотия се задава.

— И ако тя е повече или по-малко по моя вина, съжалявам, капитане...

— Стига глупости, Равел. Аз няма да преразгледам решението си да ти помогна, което значи, че и никой друг не може. Това е дело на Страгос, а не твое. Плановете му, по един или друг начин, щяха да ни поставят натясно.

— Благодаря ти за това, капитан Дракаша. А сега... Знам, че обсъдихме истинските ми бойни умения, но повечето от екипажа вероятно още ме мислят за някакъв човекоубиец. Аз... май искам да кажа, че...

— Искаш да си там, където е най-напечено?

— Да.

— Така си и мислех, че ще поискаш. Вече съм ти определила мястото. И хич не си въобразявай, че ще минеш лесно.

Тя се дръпна от парапета и се провикна:

— Утгар!

— Ест, капитане?

— Донеси ми дълбоководен лот и замери дълбочината!

Локи вдигна въпросително вежди и тя додаде:

— Трябва да знам колко е дълбока водата под краката ни. Така ще разбера за колко време котвата ще падне на дъното.

— Защо ви е да хвърляте котва?

— По този въпрос трябва да изчакаш и ще се смаеш. Заедно с Роданов, надявам се... но много искам.

— Капитане! — провикна се Утгар малко по-късно. — Под нас са почти деветдесет клафтера вода!

— Така — каза тя. — Равел, знам, че в момента не си на вахта, но беше достатъчно неразумен да се домъкнеш тук и да привлечеш внимание към себе си. Вземай двама Сини и качете няколко бурета бира от трюма. Опитайте да не вдигате шум заради спящите Червени. След около час ще извикам всички на палубата, а не е разумно да пращаш хора на патаклама с пресъхнали гърла.

— С най-голямо удоволствие, капитане. Значи след час? Според теб кога ще бъдем...

— Имам намерение да вляза в битка преди пладне. Има само един начин да победиш, когато те преследва някой по-голям и по-як от тебе. Обърни се рязко, избий му зъбите и се надявай, че боговете те обичат.

4

— Всички на палубата! — провикна се Езри за последен път. — Всички в средата на палубата! Безделници и мързели, на палубата! Ако ваши другари по вахта са още долу, домъкнете ги сами!

Джийн стоеше пред събралата се тълпа и чакаше Дракаша да си каже думата. Беше застанала на парапета, а зад нея стояха Езри, Утгар, Мумчанс, Гуилем и Треган. Учената изглеждаше твърде подразнена от това, че нещо толкова банално като смъртоносна битка между корабите оправдаваше намесата в утвърдените ѝ навици.

— Слушайте ме добре! — извика Дракаша. — Корабът, който идва към нас, е „Владетелят на ужаса“. Капитан Роданов се е противопоставил на задачата ни в тези води и е изминал дълъг път, за да се бие с нас.

— Не можем да се бием срещу толкова много хора! — провикна се някой в тълпата.

— Нямаме никакъв избор. Те идват към нас, за да ни вземат на абордаж, независимо дали това ни харесва.

— Ами ако той преследва само теб? — запита един моряк, когото Джийн не разпозна. Чест му правеше, че също стоеше най-отпред и Дракаша и нейните офицери го виждаха. — Ако те предадем, ще си спестим страшна битка. Тука не сме във флотата и имам право да обичам живота си, както...

Джабрил разбута тълпата зад мъжа и го фрасна под кръста. Мъжът се загърчи и се строполи на палубата.

— Ние не знаем дали Роданов иска само Дракаша! — кресна той. — Аз няма да чакам на парапета със свален брич някой да ми цунка кура! Повечето от вас знаят също като мен, че щом капитан се бие с капитан, не е удобно да оставиш и двете версии на историята да стигнат до Порт Продигал!

— Чакай, Джабрил! — Замира изтича надолу по стълбите на кварталдека, отиде при пишман прагматика и му помогна да седне. После застана пред събрания си екипаж на една ръка разстояние от първия ред. — Басрин е прав за едно. Тук не сме във флотата и вие наистина имате право да обичате живота си. Не съм ви императрица, по дяволите. Ако някой иска да се опита да ме предаде на Роданов, ето ме. Това е вашият шанс. Желаете ли?

Никой от тълпата не излезе отпред. Дракаша вдигна Басрин на крака и го погледна в очите.

— Можеш да вземеш най-малката лодка — рече му тя. — Ти и всички останали, които искат да ти помогнат. Или да останеш.

— Ох, по дяволите! — изпъшка той. — Извинявай, капитане. Май... май бих предпочел да живея като страхливец, отколкото да умра като глупак.

— Оскари! — нареди Дракаша. — Като приключим тук, събери хора и бързо спуснете малката лодка на вода! Който иска да тръгне с Басрин, това ви давам. Ако Роданов победи, рискувайте. Ако победа

аз... помислете си: сушата е поне на петдесет мили оттук и няма да бъдете допуснати обратно на борда.

Мъжът кимна и с това се приключи. Дракаша го пусна и той навлезе, залитайки, в тълпата, като се държеше за кръста и избягваше свирепите погледи, устремени към него.

— Слушайте! — продължи Дракаша. — Днес морето не ни е приятел, а кучият му син захапва по-здравото водата от нас. Ако побегнем в която и да било посока, това няма да ни спечели повече от няколко часа. Ако ще се разправяме на разстояние една целувка, възнамерявам аз да установя правилата за ухажване.

Трябва да убиваме двама за един, за да останат поне някои от нас на крака, така че очевидно трябва да убиваме още повече. Ако спрем до него така, че някоя от страните ни да опира в носа му, можем да се скупчим там, откъдето смята да ни вземе на абордаж, и да установим числено превъзходство на единственото важно място. Неговият голям тлъст екипаж няма да има никакво значение, ако трябва да се промъкват един по един през зъбите ни.

И така, в средата на палубата. Ще ви подредя в редици, като легионите на Теринския трон в древността. Мечове и щитове отпред, копия и алебарди — отзад. И не протакайте. Ако не можете да убиете някого, бутнете го във водата. Просто ги изхвърлете от проклетата битка!

Дел ще избере десетте ни най-добри стрелци и ще ги качи на високото, за да се заемат ясно с какво. По петима на мачта. Щеше ми се да сложа и повече, но ще имаме нужда от всяко едно острие на палубата.

Равел, Валора, ще ви дам няколко моряци за нашия хвърковат отряд. Вашата задача са лодките на „Владетелят“. Те ще се опитат да ни вземат на абордаж от всички посоки на света, щом битката в средата на палубата започне, така че където те — там и вие. Един на палубата може да задържи петима в лодката, стига да действате бързо.

Насрин, ти ще си избереш трима души и ще чакаш командата ми до дясната котва. След като я дам, ще пазиш носа от лодки, да отмениш хората на Равел и те да могат да се бият другаде.

Утгар, идваш с мен да зареждаме арбалетите. На бака има бира! Искам да видя бъчвата пресушена, преди да се захванем с тая работа. Пийте и си намерете доспехите.

Ако сте си пазили плетени или кожени ризници, наденете ги. Не ми пука колко се потите — те никога няма да би потрѣбват толкова, колкото днес.

Дракаша разпусна екипажа, обърна им гръб и се изкачи обратно на кварталдека. На кораба избухна пандемониум. Изведнѣж моряците хукнаха и се заблъскаха във всички посоки — едни се юрнаха за оръжието и доспехите си, а други — към бирата, която можеше да е последното им питие на тази земя.

Езри прескочи оградата на кварталдека, навлезе в хаоса и се провикна:

— Петима от вахтата, изкарайте двойни кофи с пясък! Пуснете мрежата бръснач откъм левия борд и я вдигнете високо! Жером, замъкни си мързеливия гъз на кварталдека! Там оформете хвърковатия отряд!

Джийн махна и последва Дракаша към кърмата, където чакаше Утгар с изнервен вид. Треган слизаше по стълбата към каютите и мърмореше нещо за „цени на едро“.

Изведнѣж една ниска тъмна сянка се стрелна нагоре по стълбата и изтича при Дракаша. Внезапно я дръпнаха за брича, тя погледна надолу и видя Паоло, който неосъзнато се бе вкопчил в нея.

— Мамичко, какъв шум!

Замира се усмихна, вдигна го от палубата, гушна го и го притисна към реверите си. После се обърна към вятъра и той отвя косата от лицето ѝ. Джийн виждаше, че погледът на Паоло е прикован във „Владетелят на ужаса“, който се люшкаше под чистото небе и неумолимо съкращаваше разстоянието помежду им.

— Паоло, миличък, мама има нужда да ѝ помогнеш да ви скрие със сестра ти в склада за въжетата на най-долната палуба! Става ли?

Момченцето кимна. Замира го целуна по челото, зарови нос в късите му тъмни къдрици и затвори очи.

— Е, добре — обади се тя малко по-късно. — Защото след това мама трябва да си извади бронята и сабите. А после — да се качи на борда на онова лъжливо копеле и да потопи кораба му като камък!

Джафрим Роданов стоеше на носа на кораба си. „Отровната орхидея“ бе постоянно в центъра на далекогледа му. Изведнъж тя се завъртя ляво на борд и се насочи към него като стрела. Гротът и фокът ѝ потрепнаха и започнаха да се смаляват, като че екипажът на Дракаша ги свиваше за бой.

— Е, Замира, започна се — рече той. — Най-сетне да постъпиш по единствения разумен начин.

Капитанът бе облечен за битка, както винаги — с кожена връхна дреха, подсилена с вшита в гърба и в реверите броня. Цепките и пукнатините в овехтялата дреха винаги го утешаваха — напомняха му, че години наред са се опитвали да го убият и не са успявали.

На ръцете си носеше любимото си оръжие — ръкавици от пластини от закалена стомана, чиито пръсти завършваха с остри нокти. В гъста навалица те можеха да прихващат остриета и да изтръгват гръкляни с еднакъв замах. За недотам личната задача — да проникне на борда на „Орхидеята“, той разчиташе на висок до кръста, обкован с метал боздуган. Внимателно сви далекогледа и го пхна в джоба си, решен да го използва отново преди битката. Нямаше да е за последно.

— Някакви нареждания, капитане?

Идрена изчакваше на стълбите на бака, нарамила закривената си сабя, прибрана в ножницата. Повечето от екипажа се бяха подредили зад нея, готови за битка.

— Тя ни напада — избоботи Роданов. — Знам, че не е лесно, но Дракаша върлува във верарски води и ще превърне живота, на който всички ние се наслаждаваме, в ад, ако не я спрем сега.

Подредете се на десния борд, както се уговорихме. Щитовете най-отпред. Арбалетите отзад. Запомнете — един залп, после ги хвърляйте и вадете сабите. Екипажите на лодките, към десния борд, след като се сблъскаме с „Орхидеята“. Скобите готови в средата на кораба и на носа. Рулеви! Заповядвам — управлявай идеално или се моли да загинеш в битката.

Този ден ще се обагри в червено! Дракаша е достоен противник. Ала какво сме ние, над всички ветрове и води в Пиринчено море?

— „ВЛАДЕТЕЛЯТ“! — изкрещя екипажът в един глас.

— Кои сме ние — никога вземани на абордаж, никога побеждавани?

— „ВЛАДЕТЕЛЯТ“!

— Какво крещят враговете ни, когато произнасят името на своята гибел пред съда на боговете?

— „ВЛАДЕТЕЛЯТ“!

— Това сме ние! — Той размаха боздугана във въздуха. — И сме подготвили изненади за Замира Дракаша! Изнесете клетките!

Три отряда от по шестима моряци изнесоха на бака покритите със зебло клетки. Те имаха дървени дръжки за носене, прикрепени подалече от стоманените им мрежи. Бяха дълги около шест стъпки и наполовина на ширина и дължина.

— Нищо не са яли от вчера, нали?

— Да — потвърди Идрена.

— Чудесно. — Роданов провери отново десния парапет там, където дърводелецът му бе разхлабил, така че едно по-силно бутане да събори около десет стъпки дълга част от него. Петно върху любимия му „Владетел“, но после лесно можеше да се поправи. — Подредете клетките тук. И почвайте да ги ритате. Да ги раздразним.

6

Двата кораба се сблъскаха сред вълните и за втори път на Локи Ламора му предстоеше непосредствено участие в морска битка.

— Дръж се, Мум! — извика Дракаша, загледана отвъд левия парапет на кварталдека. Локи и Джийн чакаха наблизко, въоръжени с брадви и саби. Джийн си беше сложил и чифт кожени предпазители, присвоени от имуществото на Басрин, който не се виждаше никакъв, защото само той се беше качил в малката лодка. „Моята лодка“ — помисли си Локи малко натъжен.

В „хвърковатия отряд“ двамата с Джийн бяха избрали Малакасти, Джабрил и Стрева, а също и Гуилем. Всички, освен него бяха с щитове и копия. Кроткият на вид интендант беше сложил кожена престилка, натъпкана с тежки оловни заряди за прашката в лявата му ръка.

Повечето моряци чакаха в средата на кораба, подредени така, както заповяда Дракаша — тези с големите щитове и остри мечове най-отпред, а онези с прътите — отзад. Гротът и фокът бяха прибрани, противопожарните кофи — подготвени, входът откъм левия борд

охраняван от „мрежата дерачка“, както я беше нарекла Делмастро. „Отровната орхидея“ бързаше към прегръдката на „Владетелят на ужаса“ като влюбена жена след дълга раздяла.

Делмастро излезе от бъркотията в средата на палубата. Изглеждаше като първия път, когато Локи я видя — с кожената ризница и коса, прибрана за битката. Без да обръща внимание на затъкнатите в коланите им оръжия, тя се метна върху Джийн и го обви с ръце и крака. Той я прегърна и двамата започнаха да се целуват, докато Локи не се прокашля шумно. Преди битка няма да видиш точно пък това, мислеше си той.

— Този ден е наш — рече Езри, когато най-сетне се откъснаха един от друг.

— Опитай се да не ги изтрепеш всичките, преди да се включа и аз! — Джийн ѝ се усмихна отвисоко, а тя му подаде някаква копринена торбичка.

— Какво е това?

— Кичур от косата ми — отвърна Езри. — Искях да ти го дам още преди дни, обаче ни се отвори работа с тия нападения. Нали се сещаш, пиратство, неспокоен живот...

— Благодаря ти, любима.

— Виж, ако се намериш в беда, където и да си, тикни тази торбичка под носа на онзи, който те тормози, и му кажи: „Представа си нямаш с кого се ебаваш. Аз съм под закрилата на дамата, която ми даде този предмет в знак на благоволение“.

— И това ще ги спре, така ли?

— Не, да му се не види, само за да ги объркаш! А после, докато стоят и те зяпат като треснати, ги убиваш.

Те пак се прегърнаха. Този път се прокашля Дракаша.

— Дел, ако това не те натоварва много, възнамеряваме да нападнем оня кораб пред нас, така че, ако обичаш...

— А, да, битката на живот и смърт. Сигурно ще мога да ти помогна за някоя и друга минута, капитане.

— Късмет, Дел.

— Късмет, Замира.

— Капитане! — извика Мумчанс. — Сега...

— Насрин! — ревна Дракаша с пълно гърло. — Пускай дясна котва!

— Мощен сблъсък — извика Делмастро малко след това. — Всички, стегнете се! Горе! Хващайте се за мачта или за въже!

Някой заби трескаво камбаната на фокмачтата. Двата кораба летяха един към друг със смайваща скорост. Локи и Джийн приклегнаха на стълбите на кварталдека от лявата страна, вкопчени здраво за вътрешните перила. Ламора погледна Дракаша и забеляза, че брои нещо и старателно изговаря всяко число за себе си. Любопитен, той се опита да ги разгадае и заключи, че брои на терински.

— Капитане! — обади се Мумчанс спокойно, все едно поръчваше кафе. — Другият кораб...

— Рязък завой ляво на борд! — извика Дракаша. Мумчанс и помощникът му завъртяха руля наляво. Изведнъж откъм носа се разнесе скърцане и прашене. Корабът цял се разтресе и отскочи вдясно, сякаш стиснат в зъбите на хала. Локи усети как стомахът му запротестира и се вкопчи с всичка сила в перилата.

— Котвата! — ревна Дракаша. — Режи въжетото!

Локи виждаше отлично „Владетелят на ужаса“, устремен към тях, на някакви си стотина крачки. Изохка при мисълта как бушпритът на тежкия кораб се забива като копие в „Орхидеята“ или събрания ѝ екипаж, но пред очите му тримачтовият кораб се накрени наляво и също се завъртя.

Роданов избегна челния сблъсък, според догадката на Локи — умишлено. Въпреки че щеше да нанесе сериозни щети на „Орхидеята“, корабът му щеше да попадне точно там, откъдето Замира най-успешно би могла да се съпротивлява на нападателите и вероятно рано или късно да потопи и двата кораба.

Случилото се бе достатъчно зрелищно — морето между двата кораба се разпени и побеля и Локи чу как гневните вълни съскат като пара, която бясно се вдига над нажежени въглени. Нито „Владетелят“, нито „Орхидеята“ не можеха да се освободят от набраната инерция. Те се плъзнаха един до друг, разделени от водна възглавница. Щом се сблъскаха, като че целият свят се разтресе — греди скърцаха, мачти се клатеха, а една жена от Орхидеите, загубила опора, падна от високо върху палубата на „Владетелят“ и стана първата жертва на битката.

— Гротът! Гротът! — извика Замира и всички на палубата на „Орхидеята“ вдигнаха очи едновременно към грота, разгънат от неколцината, на които бе възложено, по начин, никак неподобаващ на

моряци. Плющейки на вятъра, той бе прикрепен с отчаяна бързина. В нормално положение никога не биха го опънали странично към вятъра, но в този случай силният източен бриз го изду умишлено и избута кърмата на „Орхидеята“ далече от „Владетелят на ужаса“. Мумчанс, мъчейки се да помогне, завъртя руля надясно.

Отпред се чуха писъци и прашене. Бушпритът на „Владетелят на ужаса“ разкъсваше предните въжета, но планът на Дракаша като че сработваше. Бушпритът не успя да пробие корпуса и сега корабът на Роданов се опираше в левия ѝ борд единствено с дясната страна на носа си. От високо двата кораба сигурно приличаха на боговете на двама пияни фехтовачи, кръстосали и размахали бушприти, които обаче не си нанасяха кой знае какви щети, помисли си Локи.

Невидими чудовища раздраха въздуха със змийско съскане и Локи видя как наоколо заваляха стрели. Битката вече наистина бе започнала.

7

— Хитра сайрунска кучка! — измърмори Роданов, когато след сблъсъка едвам се изправи на крака. Дракаша използваше грота като лост, за да предотврати страничния сблъсък на корабите. Тъй да е — и той си беше подготвил някои номера.

— Пуснете ги! — кресна Роданов.

Един моряк, застанал доста далече зад трите клетки (и скрит зад редица от моряци с щитове), дръпна въжето и отвори вратите им. Само педя ги отделяше от разнебитената част на парапета, която беше паднала удобно при сблъсъка на корабите.

Три възрастни балкони — прегладнели, разтреперани и невъзможно вбесени — изхвъркнаха от затвора си с писъци на отмъстителни вампири и първото, което съзряха, беше групата Орхидеи, която им пресичаше пътя. Въпреки че бяха тежковъоръжени и с брони, хората на Замира без съмнение очакваха да отблъснат хора.

Трите бойни птици се стрелнаха във въздуха, кацнаха сред щитове и копия и нападнаха с човки и нокти кинжали. Орхидеите се разпищяха и се заблъскаха в отчаяна борба да ударят или да избягат от страшните зверове. Настана пълен хаос.

Роданов се усмихна свирепо. Струваха си — макар и в Продигал да вървяха твърде скъпо, макар и да увоняваха трюма, въпреки че съвсем скоро щяха да умрат. Всяка осакатена от тях Орхидея означаваше един противник по-малко, а пък е невъзможно да определиш цената на това, че си накарал врага да се насере в бричовете.

— Пускай лодките! — провикна се той. — Владетели! Следвайте ме!

8

Писъците отпред бяха нечовешки. Локи се изкатери на четири крака по стълбите на кварталдека и напрегна поглед да види какво става. Сред гъстата тъпна на Замирините „легиони“ на левия борд се мятаха кафяви силуети. Какво, по дяволите, беше това? Самата Дракаша се стрелна нататък, към мястото на най-големия хаос, извадила сабите близнаци.

Неколцина моряци на Родановия кораб метнаха куки към брига. Отряд от моряци на Дракаша ги очакваше и се спусна към левия парапет, за да среже въжетата с брадви. Един рухна със стърчаща от гърлото му стрела. Останалите кълцаха всички въжета, попаднали пред погледа на Локи.

Рязко и глухо тупване му подсказа, че наблизо се е приземила стрела. Джийн го сграбчи за яката на туниката и го замъкна на кварталдека. Неговият „хвърковат отряд“ клечеше, прикрит зад неголеми щитове. Малакасти прикриваше със своя и Мумчанс, който държеше руля клекнал. На борда на „Владетелят“ някой изпищя и падна от въжетата. Миг по-късно Джабрил кресна „Га!“ — една стрела разпиля трески от парапета на хакборда точно до главата му.

За изненада на Локи Гуилем изведнъж се изправи сред всичко това и със съвсем спокойно изражение започна да нагласява заряд на прашката си. Ръката му се вдигна, той пусна ремъка и миг по-късно един стрелец на кварталдека на „Владетелят“ рухна по гръб. Вадранецът посегна за друг заряд и Джийн го дръпна долу.

— Лодки! — кресна Стрева. — Лодки заобикалят кораба!

Две лодки, всяка с по двайсет моряци на борда, изплуваха бързо иззад „Владетелят на ужаса“ и завиха към кърмата на „Орхидеята“. На Локи страшно му се искаше някоя и друга стрела да им направи плаването по-вълнуващо, но стрелците горе имаха заповед да не стрелят по лодките. Те бяха задачата на онзи легендарен герой на падащото буре с бира, Орин Равел.

Ала той разполагаше с едно основно предимство и, както обикновено, името на това предимство беше Джийн Танен. На палубата от полирано вещерско дърво съвсем не на място се мъдреха няколко големи кръгли камъка, старателно избрани от корабния баласт.

— Развилней се, Жером! — кресна му той.

Щом първата вража лодка приближи хакборда, двама въоръжени с арбалети моряци се изправиха и направиха път на една жена, която се готвеше да метне кука. Гуилем метна със замах един от камъните надолу, сцепи главата на един стрелец и тялото му се катурна сред навалищата от моряци тръгнали да ги вземат на абордаж. Миг по-късно Джийн застана до парапета, вдигнал над главата си камък колкото гръдния кош на обикновен мъж, към четирийсет и пет кила тежък, и с нечленоразделен вик го запокити в лодката, където той строши не само краката на двама гребци, но и палубата на самата лодка. Щом водата нахлу през дупката, настана паника.

Откъм втората лодка полетяха стрели. Едната се заби в увлеклия се от суматохата в първата Лодка Стрева и той падна върху Локи. Локи отблъсна нещастния младеж — знаеше, че вече с нищо не можеше да му помогне. Палубата вече бе поаленяла от кръв. Малко по-късно Малакасти изохка — една стрела, долетяла от горните рей на „Владетелят“, проби гърба ѝ. Тя рухна върху парапета, а щитът ѝ падна през борда.

Джабрил бутна копието ѝ и я издърпа на палубата. Локи видя, че стрелата е разкъсала единия ѝ бял дроб.

Гърлото ѝ влажно гъргореше, докато тя се мъчеше да си поеме последен дъх. Джабрил със стърчено от болка лице се опитваше да прикрие тялото ѝ, докато най-сетне Локи му изкрещя:

— Идват още! Недей да откачаш, мамка му!

„Проклет лицемер“ — упрекна се той, а сърцето му тупкаше оглушително.

Долу в потъващата лодка друг моряк замахна и метна кука. Гуилем стреля пак и му счупи ръката. Джийн също хвърли камък. Това беше краят за останалите Владетели — лодката потъна, по пейките се тълпяха трупове, а оцелелите се прекатуриха през борда. След малко отново можеше да им създадат неприятности, но засега бяха изхвърлени от битката.

Както и една трета от „отряда“ на Локи. Втората вражеска лодка заплува към тях, но не посмя да се приближи заради камъните. Тя обиколи кърмата и се стрелна към десния борд — акула, нападаща ранената си плячка.

9

Замира извади сабята си от тялото на последната валкона и се провикна към левия борд:

— Престройте се! Престройте се! Запушете шибаната дупка там!

Балкони! Хитро копеле беше проклетият Роданов — поне петима от хората й лежаха, умъртвени от проклетите зверове, а само боговете знаеха колко още бяха ранени или стреснати. Той очакваше от нея да застане с носа към борда му. Зверовете ги очакваха като в капан на пружини.

Ето го и него — невъзможно беше да не го улучиш, почти колкото двама души, с тъмната връхна дреха и проклетите му железни ръкавици. Стискаше боздуган, който сигурно тежеше към десет кила. Хората му се трупаха край него и ликуваха и нахлуха срещу първата й редица през дупката, която той бе отворил някак си в десния си парапет. Решителната точка беше точно очакваната от нея бъркотия — насочени копия, размахани щитовете и трупове и живи бойци притиснати от тълпата и от двете страни, така че можеха да мръднат единствено надолу. Някои изпаднаха в непрекъснато изменящото се пространство между двата кораба и се удавиха или пък бяха смлени на кайма, когато двата кораба отново се отъркаха един в друг.

— Арбалетите! — кресна тя. — Арбалетите!

Зад копиеносците почти всички арбалети на кораба бяха извадени и заредени. Най-задната редица от Орхидеи в очакване ги грабна и изстреля разпокъсан залп измежду първите редици. Осем от

девет моряци на Роданов рухнаха, но самият той изглеждаше невредим. Миг по-късно стрели полетяха в отговор откъм палубата на „Владетелят“ — и на Роданов му беше хрумнало същото. Пищящи мъже и жени сред редиците на Замира изпопадаха на палубата от главите и гърдите им стърчаха окичени с пера стрели. Нито един от тях не бе човек, който би могла да жертва.

Владетелите се опитваха да прескочат по-голямото разстояние вдясно от основната битка. Някои успяха, вкопчиха се здраво в парапета ѝ и се мъчеха да се прехвърлят през борда. Тя реши сама проблема — накълца лицата им и им строши главите с дръжката на сабята си. Трима-четирима... прииждаха и още. Замира вече се задъхваше. Не е вече неуморим боец като едно време, отбеляза тя със съжаление. Стрелите цепеха въздуха наоколо хората на Роданов скачаха... Сякаш всеки проклет пират в Пиринчено море се намираше на палубата на „Владетелят на ужаса“, строен и готов да щурмува нейния кораб.

10

„Хвърковатият отряд“ на Локи сега действаше на десния парапет на кварталдека. Мумчанс и един от помощниците му размахваха копия, за да отпъдят плувците от всички други посоки, а Локи, Джийн, Джабрил и Гуилем се опитваха да прогонят втората лодка.

Тази беше къде-къде по-издръжлива от предишната — двата камъка, метнати от Джийн, бяха убили и ранили поне петима души, но не пробиха дупки в дървото. Моряците на Роданов ги нападаха с куки и дуелът между тях и копията на Орхидеите бе странен. Джабрил изкрещя, когато една кука се заби в крака му, и си отмъсти, като намушка един от Владетелите във врата.

Гуилем се изправи и запрати заряд към лодката. Усилията му бяха възнаградени с оглушителен писък. Бръкна в кесията за втори и тогава, като по магия, от гърба му щръкна стрела. Той клюмна върху парапета и зарядите на прашката се посипаха с трополене по палубата.

— Мамка му! — кресна Локи. — Големите камъни свършиха ли?

— Свършихме ги — отвърна Джийн. Една жена с кама в зъбите се метна като акробатка на парапета и щеше да го прескочи, ако той не

я бе блъснал с щит в лицето. Тя падна във водата.

— Да му се не види, колко ми липсват Проклетите сестри! — провикна се той.

Джабрил размаха като обезумял копието си, когато четиримата Владетели наведнъж се заловиха за парапета. Двама се пуснаха, но след миг нови двама се изтърколиха на палубата, стиснали саби. Джабрил падна по гръб и прониза единия в корема. Джийн докопа прашката на Гуилем, метна ремъка на гърлото на другия и го удуши като едно време в Камор. Още един моряк подаде глава и се прицели с арбалет в Джийн от парапета. Локи го изрита в лицето и се почувства от главата до петите като легендарния герой с падащото буре бира.

Надигналите се над водата писъци подсказаха, че става нещо ново. Локи предпазливо погледна през борда. Край лодката, като прозрачно одеяло, се стелеше подобна на желе маса и пулсираше със слабо вътрешно сияние, видимо дори на дневна светлина. Локи видя как тя притегли и погълна един плувец, който потъна в нея с писъци. След мигове лепкавото вещество около краката им се обагри в червено и той се загърчи. Веществото изсмукваше кръвта му през порите така, както човек изсмуква сока от мек плод.

„Фенер на смъртта“, както винаги привлечен от мириса на кръв във водата. Това беше ужасна смърт дори за хората, които Локи упорито се мъчеше да убие... Но чудовището и другите, които несъмнено щяха да дойдат, щяха да се погрижат за плувците. Владетелите вече не се катереха по парапетите. Малцината оцелели в лодката долу трескаво се мъчеха да избягат от страшилището във водата. Локи пусна копието си и вдъхна дълбоко няколко пъти — имаше остра нужда от това. Миг по-късно една стрела се заби в парапета две стъпки над главата му. Още една изсвистя покрай нея и не улучи, трета се заби в руля.

— Скрый се! — извика той и се огледа като обезумял за прикритие. След малко Джийн го награби и го издърпа вдясно, където се беше прикрил зад тялото на Гуилем. Джабрил пропълзя зад компасната будка, а Мумчанс и помощникът му повториха номера на Джийн с тялото на Стрева. Локи усети тласък — поне една стрела се беше забила в тялото на интенданта.

— После може да ни е гадно, че сме ползвали мъртъвците така — провикна се Джийн. — Но, по дяволите, те вече са предостатъчно!

11

Идрена Корос застана на парапета и едва не уби Замира още с първия замах на ятагана си. Бронята от елдерглас отблъсна острието, но Замира пламна при мисълта, че е отпуснала гарда. Тя атакува с двете саби, но дребничката и гъвкава Идрена разполагаше с достатъчно пространство да отблъсне едната и да избегне другата. Толкова бързо и толкова леко... Замира скръцна със зъби.

Две остриета срещу едно, а Корос изпълваше въздуха между тях със смъртоносна сребърна мъгла. Замира загуби шапката си, а без малко и врата си — успя да парира в последния миг. Още един замах изсвистя покрай жилетката ѝ, втори разряза единия ѝ предпазител. Мамка му... Тя отстъпи назад и се блъсна в един от моряците си. Нямаше накъде да отстъпва повече.

Корос извади извита кама с широко острие и я стисна в лявата си ръка. Направи фалшиво движение с нея и удари с ятагана коленете на Замира. Замира пусна сабите, пристъпи към Корос и опря гръд в нейната. Стисна раменете ѝ и я бутна надолу с всичка сила. В това тя най-сетне имаше предимство, а и още нещо. Мръсният бой обикновено надвиваше красивия.

Замира заби лявото си коляно в корема на Идрена. Идрена се свлече долу. Замира я хвана за косата и заби юмрук в брадичката ѝ. Зъбите на дребната жена изщракаха като билиардни топки. Замира я вдигна на крака, бутна я назад и я наниза право на меч на Владетеля зад нея. По омазаното с кръв лице на жертвата трепна изненада, а после умря заедно с нея. Облекчение, не ликуване обзе Замира.

Тя вдигна сабите си от палубата и когато морякът отпред извади меч си от тялото на Идрена и го пусна, изведнъж едната от тях опря в гърдите му. Битката продължи. Замира действаше механично — сабите ѝ се издигаха и падаха върху пищящите вълни от Роданови моряци, а смъртите се сливаха в червена какофония. Хвърчаха стрели, кръвта омазваше палубата под нозете ѝ, а корабите се лашкаха върху вълните и придаваха на всичко наоколо нестабилност като в кошмар.

Бяха изминали минути, а може би векове, когато Езри застана до нея и я дръпна от парапета. Бойците на Роданов се прегрупираха. Палубата беше затрупана с убити и ранени, оцелелите от нейния екипаж стъпваха върху тях, препъваха се един в друг и падаха.

— Дел, ранена ли си? — изпъшка Замира.

— Не. — Езри беше цялата в кръв. Кожената ѝ ризница бе разрязана, а косата ѝ — разрошена, но иначе като че беше добре.

— Хвърковатият отряд?

— Нямам представа, капитане.

— Насрин? Утгар?

— Насрин е мъртъв. Утгар не съм го виждала, откакто битката започна.

— Дракаша! — Един глас надвика стоновете и мърморенето на тълпата и от двете страни. Гласът на Роданов. — Дракаша! Прекрати боя! Всички, прекратете боя! Дракаша, изслушай ме!

12

Роданов погледна стрелата, забила се в дясното му рамо. Болеше, но това не бе дълбоката мъчителна агония, знак, че е опряла в костта. Той се намръщи, закрепил острието на стрелата с лявата си ръка, а после с дясната счупи стрелата точно над него. Изохка, но и така можеше да мине, докато успее да се погрижи, както трябва. Пак вдигна боздугана и по палубата на „Владетелят“ покапа кръв.

Идрена беше мъртва. Проклятие, тя, негов помощник-капитан от пет години, лежеше на кървавата палуба. Беше си пробил път до нея с боздугана — разцепваше щитове, отблъскваше копия. Поне половин дузина Орхидеи го нападаха, но той отвърна достойно — събори Дантиер през борда. Но тук беше твърде тясно за бой, вълните лашкаха корабите, а защитата му беше твърде рехавя. Замира бе пострадала тежко, но в този решителен сблъсък той бе възпрепятстван. Липсата на бой на кърмата на „Орхидеята“ означаваше, че и участието на лодките най-вероятно бе същата. Гадост. Поне половината му екипаж бе загинал. Време беше да извади втората си изненада и призивът му да прекратят битката бе сигналът за нея. Хайде, всички — последна игра, последна ръка, последно раздаване на картите.

— Замира, не ме карай да унищожа кораба ти!

13

— Върви по дяволите, клетвопрестъпнико и кучи сине! Давай, опитай пак, ако има още желаещи от екипажа ти да пукнат набързо!

Локи бе оставил Джабрил, Мумчанс и помощника му — заедно с фенерите на смъртта, както предполагаше — да пазят кърмата, и двамата с Джийн изтичаха напред в странно опразнили се от стрели въздух, покрай купчините мъртви и ранени. Учената Треган ги задмина, тропайки с дървения си крак по дъските. Влачеше Раск подире си с една ръка. В средата на палубата Утгар дърпаше с кука нагоре решетката на главния товарен люк. В нозете му имаше кожена чанта. Локи предположи, че изпълнява някаква възложена му от капитана задача, и го подмина.

Откриха Дракаша и Делмастро на носа заедно с двайсетина оцелели Орхидеи, взрени в двойно повече Владетели отсреща. Езри прегърна страстно Джийн — беше цялата омазана с кръв, но явно още не бе проляла своята. Тук, горе, „Орхидеята“ все едно нямаше палуба, тя цялата бе затрупана с мъртъвци и берящи душа. Вади кръв се изливаха през борда.

— Не и аз — извика Роданов.

— Насам! — извика Утгар от средата на палубата. — Насам, Дракаша!

Локи се обърна и видя, че той държеше сива сфера с диаметър малко повече от педя и странно мазна повърхност. Беше я обхванал в лявата си длан над отворения товарен люк, а с дясната стискаше нещо, което стърчеше отгоре й.

— Утгар, какви, по дяволите, ги вършиш?! — възкликна Дракаша.

— Не мърдай, ясно? Или ще разбереш какво ще направя с това.

— Богове на небесата! — прошепна Езри. — Не е истина!

— Какво е това, по дяволите? — попита Локи.

— Гадна новина — отвърна тя. — Адски гадна. Това е „Злощастieto на кораба“.

Джийн изслуша бързото ѝ обяснение.

— Алхимия, черна алхимия, адски скъпа. Трябва да си ненормален да докараш такава в морето по същите причини, поради които повечето капитани странят от огненото масло. Но е още по-страшна. Цялата се нажежава до бяло. Не можеш нито да я пипнеш, нито да я приближиш. Оставиш ли я на палубата, тя я прогаря чак до трюма и пали всичко по пътя си. По дяволите, сигурно и водата ще запали. Намокриш ли я, не гасне.

— Утгар! Копеле недно! Предател! Как можа... — кресна Дракаша.

— Предател? Не, аз съм човек на Роданов — съм и съм бил, още преди да дойда в екипажа ти. Той го измисли! Ако съм ти служил добре, Дракаша, то съм си вършил работата.

— Застреляйте го! — нареди Джийн.

— Това, дето го държи, е фитил — поясни Езри. — Мръдне ли дясната си ръка, или го убием и той изпусне сферата, фитилът ще се изскубне и тя ще се запали. Тези проклетии за това служат, ясно? Един човек може да държи сто души в плен, стига да застане на точното място.

— Утгар — призова го тя. — Утгар, ние печелим битката.

— Можеше и да я спечелите. Защо според теб се намесих?

— Утгар, моля те. Този кораб е затрупан с ранени. Децата ми са долу!

— Да, знам. Затова най-добре хвърли оръжието! Наредете се до десния парапет. Стрелците да слязат от мачтите. Всички, успокойте се — и съм сигурен, че всеки го очаква добър изход, освен за теб, Дракаша.

— Ще ни заколят и ще ни метнат зад борда! — кресна Треган, застанала на горното стъпало на стълбата към каютите с арбалет в ръка. — Това ти е добрият изход, нали, Утгар? — Тя се устреми към оградата на кварталдека и вдигна арбалета на рамо. — Корабът е затрупан с ранени и аз отговарям за тях, мръсно!

— Треган, недей! — писна Дракаша.

Но Учената жена вече бе извършила делото си — Утгар подскочи, когато стрелата се заби под кръста му, а сивата сфера се люшна напред и се изплъзна от дланта му. Десницата му издърпа белия шнур. Той се строполи на палубата, а устройството падна и изчезна в трюма.

— По дяволите! — изруга Джийн.

— Не, не, не! — прошепна Езри.

— Децата! — чу се да казва Джийн. — Мога да ги изведа...

Езри се вторачи в товарния люк отворена. Погледна любимия си, после — отново люка.

— Не само тях — рече тя. — Целия кораб.

Тя го награби, уви ръце около врата му и го притисна така, че не можеше да диша, а после прошепна в ухото му:

— Проклет да си, Джийн Танен. Така... така ме затрудняваш.

А после го удари в корема толкова силно, че му се струваше невъзможно. Той падна по гръб и се преви в агония и щом тя го пусна, проумя намеренията ѝ. Нададе нечленоразделен, гневен, отричащ вик и посегна да я хване. Но тя вече тичаше към люка.

15

Локи разбра какво е намислила Езри още в мига, когато я видя как сви юмрук, но Джийн, чиято съобразителност бе притъпена от любовта, от умората или и от двете, просто не загрея. Но преди Локи да успее да се задейства, тя удари любимия си, бутна го назад и той се препъна в него. Успя да вдигне очи тъкмо когато тя скочи в люка, над който миг по-късно се надигна неестествено оранжево сияние.

— О, Уродливи страже, всичко в ада да гори дано! — прошепна той. Виждаше всичко забавено, сякаш самото време потече като изстиващ сироп...

Треган стоеше на кварталдека, изгубила ума и дума, и очевидно не осъзнаваше какво е причинило нейното иначе добро дело.

Дракаша залитна напред със сабите в ръце, ала се забави твърде много — нито успя да спре Езри, нито да хукне заедно с нея.

Джийн пълзеше — мърдаше едва-едва, но напрягаше всеки мускул и пълзеше след нея, напразно протегнал ръка след вече

изчезналата жена.

Екипажите и на двата кораба се взираха, облежнати на оръжията си и един на друг, временно забравили битката.

Утгар посегна към стрелата в гърба си и затрепера немощно. Пет секунди бяха минали, откакто Езри скочи в трюма. Пет секунди — и писъците, новите писъци, екнаха.

16

Тя изскочи горе по стълбите откъм главната палуба, стиснала сферата в ръце. Не, не беше само това, осъзна с ужас Локи — тя сигурно е била наясно, че ръцете ѝ няма да издържат. И сигурно затова бе притиснала сферата към себе си.

Кълбото пламтеше — миниатюрно слънце, то сияеше с ярките цветове на разтопено сребро и злато. Локи усещаше горещината по кожата си от трийсет стъпки, ужасен от светлината, и веднага долови странния мирис на опърлен метал. Тя тичаше с всички сили, втурна се към парапета и отчаяно се метна към него. Гореше цялата, пицеше, устремът ѝ бе неудържим.

Стигна до левия парапет и с последно рязко усилие на гърба, краката и остатъка от лявата ѝ ръка запокити сферата над водата към „Владетелят на ужаса“. Тя още повече се разгоря в полет — комета от разтопен метал. Екипажът на Роданов се разбяга и сферата тупна на палубата.

Не можеш да я пипнеш, бе казала Езри... Е, явно можеше. Но Локи вече бе разбрал, че не можеш да я пипнеш и да оживееш. Стрелата, която я улучи в корема миг по-късно, бе твърде закъсняла да предотврати хвърлянето, твърде закъсняла за каквото и да било. Димящото тяло на Езри падна на палубата и тогава адът се развилия за последен път тази сутрин.

— Роданов — кресна Дракаша. — Роданов!

В средата на „Владетелят на ужаса“ изригна огнено сияние — пламтящото, търкалящо се кълбо най-сетне бе избухнало. Нажежено до бяло алхимично вещество заваля в люковете, подпали платната, погълна моряците и почти разцепи кораба на две само за секунди.

— Щом „Владетелят“ ще изгори, всички да завземат „Орхидеята“! — изкомандва Роданов.

— Отблъснете ги! — извика Дракаша. — Отблъснете и прогонете нападателите! Остър завой ляво на борд, Мум! Остър завой ляво на борд!

Локи усети отново парене по дясната си буза. „Владетелят“ бе вече обречен и ако „Орхидеята“ не се изтръгнеше от вантите, бушприта и останките му, огънят щеше да погълне и двата кораба. Джийн бавно пълзеше към тялото на Езри. Локи чу как зад тях отново екнаха звуци от битка и му мина през ум да се включи, ала после осъзна, че ако остави Джийн сега, никога нямаше да си прости. Нито пък да заслужава прошка.

— Мили богове! — прошепна той, когато я видя. — Моля ви, не! О, богове!

Джийн се задавяше от ридания, прострял ръце над нея. И Локи не знаеше къде би могъл да я докосне. Толкова малко бе останало от нея — кожата, дрехите, косата, всичко се бе стопило в ужасна смес. Ала въпреки това тя още мърдаше и се мъчеше да стане. Продължаваше да се мъчи да си поеме някакво подобие на дъх.

— Валора... — Учената Треган куцукаше към тях. — Валора, недей, не пипай...

Джийн заудря по палубата и закрещя. Треган коленичи до обгорялата Езри и извади кинжал от ножницата на колана си. Локи се смая, щом забеляза стичащите се по страните ѝ сълзи.

— Валора... — рече тя. — Вземи това. Тя вече е мъртва. Тя има нужда от теб, в името на боговете.

— Не! — изплака Джийн. — Не, не, не...

— Валора, погледни я, по дяволите! Не може вече да ѝ се помогне. Всяка секунда за нея е час и тя се моли за кинжала.

Джийн грабна ножа от ръката ѝ, избърса очи с ръкава си и потръпна. Като дишаше дълбоко, въпреки ужасната миризма на изгоряло, просмукала въздуха, той замахна с ножа към нея, разтресен от ридания като парализиран. Треган хвана ръцете му, за да не треперят. Локи затвори очи.

А после всичко свърши.

— Съжалявам... — рече Треган. — Прости ми, Валора. Не знаех... Не знаех какво е това нещо в ръцете на Утгар. Прости ми.

Джийн мълчеше. Локи отново отвори очи и го видя как става, сякаш в унес, едва удържащ риданията си, все още с камата в ръка. Вървеше и сякаш не забелязваше, че битката продължава да кипи зад него. Вървеше право към Утгар.

17

Още десетима Орхидеи паднаха на носа, докато ги спасяваха — по заповед на Замира те бутаха с всички сили „Владетелят“ с копия, куки и алебарди, за да изтласкат бушприта и въжетата му по-далеч от „Орхидеята“, а оцелелите моряци на Роданов на носа се бореха като демони да избягат. Но с помощта на Мумчанс успяха и двата тежко пострадали кораба най-сетне се откъснаха един от друг.

— Всички на палубата! — извика Замира и от усилието ѝ се зави свят. — Всички на палубата! Хващайте въжетата! Обърнете ни на запад, вятърът да ни духа отзад! Пожарникарите, в трюма! Занесете ранените на кърмата при Треган! — Ако предположим, че Треган е жива, ако предположим... много неща. По-късно щяха да скърбят. Трудностите не бяха свършили.

Роданов не се бе включил в последното нападение над „Орхидеята“. За последно Замира го видя да тича към кърмата и да си пробива път с бой през пламъците към руля. Дали в последно напразно усилие да спаси кораба си, или да унищожи нейния, то той се бе провалил.

18

— Помощ! — прошепна Утгар. — Помощ, извади я. Не мога да я стигна.

Едвам мърдаше, а погледът му се беше изцъклил. Джийн коленичи, взря се в него, замахна и заби камата в гърба му. Утгар вдъхна стъписан. Джийн заби ножа отново и отново, и отново. Локи го гледаше. Докато не остана съмнение, че Утгар е издъхнал, докато гърбът му не се покри с рани, докато Локи най-сетне не посегна и стисна китката му.

— Джийн...

— Не помага! — възкликна невярващо Джийн. — Богове, не помага!

— Знам — промълви Локи. — Знам.

— Защо не я спря? — Джийн се хвърли върху Локи, стисна го за гърлото и го повали на палубата. Локи се задави, опита се да се съпротивлява, но това му помогна точно колкото очакваше. — Защо не я спря?!

— Опитах. Тя те блъсна върху мен. Беше наясно как ще постъпим, Джийн. Знаеше. Моля те...

Джийн го пусна и се дръпна също тъй бързо, както беше нападнал.

— О, богове, прости ми! Прости ми, Локи.

— Винаги — отвърна Локи. — Джийн, толкова, толкова съжалявам... Не бих... не бих позволил това да се случи за нищо на света. За нищо на света, чуваш ли ме?

— Да — промълви приятелят му, зарови лице в шепа и не каза нищо повече.

На югоизток пожарът на борда на „Владетелят на ужаса“ оцветяваше морето в червено. Мачтите и платната горяха, овъглено платно се сипеше като вулканична пепел по вълните, огънят поглъщаше корпуса и най-сетне се превърна в планина от дим и пара, когато овъгленият кораб потъна под водата.

— Равел! — Дракаша хвана Локи за рамото и го извади от унеса му. — Помогни ми, ако можеш. Аз...

— Добре съм. — Локи се изправи със залитане. — Мога да помогна. Но може би... не закачай Жером...

— Да — отвърна тя. — Равел, имаме нужда от...

— Стига, Замира. Стига с тези Равел това, Коста онова. Пред екипажа да. Но за приятелите съм Локи.

— Локи — повтори тя.

— Локи Ламора. Не го... Их, то пък на кого да го кажеш, по дяволите? — Той постави длан върху нейната и двамата изведнъж се прегърнаха.

— Съжалявам — прошепна той. — Езри, Насрин, Малакасти, Гуилям...

— Гуилям?

— Да, и той... Един от стрелците на Роданов. Съжалявам.

— Богове! — възкликна тя. — Гуилем беше на „Орхидеята“, когато я откраднах. Последният от първоначалния екипаж. Ра... Локи. Мум държи руля и засега нищо не ни заплашва. Трябва... Трябва да сляза да видя децата. И освен това... трябва да се погрижиш за Езри. Те не бива да я виждат такава.

— Ще се погрижа — отвърна той. — Виж, слизай долу, аз поемам всичко на палубата. Ще отнесем останалите ранени при Треган. Ще покрием всички трупове.

— Много добре — рече тихо Замира. — Палубата е твоя, мастер Ламора. Скоро ще се върна.

„Палубата е моя“ — помисли си Локи, докато оглеждаше пораженията от битката: висящи въжета, повредени ванти, строшен парапет, стрели, набодени навсякъде. Средата на палубата и бакът бяха целите отрупани с тела. Оцелелите се движеха сред тях като призраци, мнозина куцукаха и се подпираха на копия и лъкове.

„Богове! Значи ето какво било командването. Да гледаш последиците в очите и да се преструваш, че не трепваш.“

— Джийн — прошепна той, наведен над седящия на палубата едър мъж. — Джийн, ти остани тук. Стой, колкото си искаш. Аз ще съм наблизко. Само трябва да се погрижа за това-онова, става ли?

Джийн едва забележимо кимна.

— Така. — Локи се огледа отново, този път за най-леко ранените. — Конар! Големия Конар! Докарай една помпа — първата работеща, която намериш. Пусни маркуч в товарния люк и накваши хубавичко главния трюм! Не можем да оставим нещо да тлее долу. Оскари! Ела тук! Донеси ми платно и ножове. Трябва са се погрижим за всички тези... всички тези хора.

Всички мъртви моряци на палубата. „Трябва да се погрижим за тях тук — помисли си Локи. — А после аз ще се погрижа за тях и в Тал Верар. Веднъж завинаги.“

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

УРЕЖДАНЕ НА СМЕТКИ

1

— Уродливи страже, Безмълвни Тринайсети, твоят слуга те призовава. Сведи очи към тази починала жена, Езри Делмастро, слугиня на Йоно, и твоя. Любима на мъж, обичан от теб. — Гласът на Локи секна и той с мъка се овладя. — Любима на мъж, който е мой брат. На нас... На нас не ни се иска да ти я даваме, Господарю, и не ме е срам да го кажа.

Трийсет и осем бяха оцелели. Петдесет спуснаха през борда, а останалите бяха изгубени в битката. Локи и Замира заедно изпълняваха погребалния обред. С всеки погребан речите на Локи ставаха все по-сковани и сега, в този последен обред тази нощ, той проклинаше деня, в който бе избран за жрец на Уродливия страж. На предполагаемия му тринайсети рожден ден, под Луната на сираците. Каква власт и каква магия му се струваше тогава, че придобива! Властта и магията да произнеса погребални слова. Той се навъси, скри дълбоко циничната си мисъл заради Езри и продължи:

— Това е жената, която спаси всички нас. Жената, която победи Джафрим Роданов. Ние предаваме тялото и духа ѝ на царството на твоя брат Йоно, могъщия владетел на морето. Помагай ѝ. Отведи душата ѝ при Онази, която преценява всички ни. Молим ти се със сърца, изпълнени с надежда.

Джийн коленичи над савана от корабно платно и положи върху него кичур тъмнокестенява коса.

— Моята плът — прошепна той. После убодя пръста си с кинжал и остави капка червена кръв да падне върху савана. — Моята кръв. — Той се наведе към неподвижната глава под платното и дълго не отдели устни от нея. — Моят дъх и моята любов.

— Те те обвързват с обещание — произнесе Локи.

— Моето обещание. — Джийн стана на крака. — Смъртна жертва. Езри, дано боговете ми помогнат да го спазя. Не зная дали ще мога, но се уповавам на боговете.

Замира, която стоеше наблизко, дойде и хвана едната страна на дъската, върху която бе положено увитото в платно тяло на Езри. Локи хвана другия ѝ край. Джийн, както бе предупредил Локи преди обряда, не беше в състояние да помага. Той закърши ръце и извърна очи. След миг всичко свърши — Локи и Замира вдигнаха дъската и саванът от корабно платно се плъзна през входа на палубата в тъмните вълни. Беше един час след залез и най-сетне наистина бяха приключили.

Безмълвният кръг от уморени, повечето и ранени моряци започна да се разпръсва — отново под грижите на Треган или при оредялата си вахта. Раск засега заменяше и Езри, и Насрин, и Утгар; с глава, превързана с дебела ленена превръзка, той подюрка по-здравите оцелели и започна да им раздава задачи.

— А сега? — попита Локи.

— Сега куцукаме, тласкани от вятъра, обратно към Тал Верар. — Гласът на Замира бе уморен, но погледът ѝ бе бистър. — Сключихме споразумение, преди да се случи това. Загубих повече, отколкото разчитах — и приятели, и екипаж. Сега нямаме сили да превземем и рибарска лодка и затова се боя, че оттук нататък зависи от теб.

— Както ти обещахме — отвърна Локи. — Страгос. Да. Закарай ни там и ще измисля нещо.

— Няма да ти се наложи — обади се Джийн. — Само влезте в пристанището и ме пратете там. — Той заби поглед в краката си. — И после тръгвайте.

— Не — възрази Локи. — Няма да вися тук, докато...

— За онова, което съм намислил, е нужен само един.

— Ти току-що обеща смъртна жертва...

— И тя ще я получи. Дори това да съм аз, тя ще я получи.

— Мислиш ли, че Страгос няма да заподозре нещо, като види само един от нас?

— Ще му кажа, че си мъртъв. Ще му кажа, че сме водили морска битка — това си е истина. И той ще ме приеме.

— Няма да те пусна да отидеш сам.

— А аз — да дойдеш с мен. Какво, ще се бориш с мен ли?

— Млъкнете и двамата! — скастри ги Замира. — Богове! Жером, тази сутрин приятелят ти тука се мъчеше да ме убеди да му позволя да свърши същото, което си намислил ти сега.

— Какво? — Джийн изглежда Локи на кръв и скръцна със зъби. — Ти, малък и жалък подлец, как можа...

— Какво? Как смея да разсъждавам за онова, което ти си смятал да ми сториш? Ти, хуй самодоволен и надут, аз ще...

— Какво?

— ... ще ти се нахвърля и ти ще ме смелиш от бой — завърши Локи. — И после ще ти е много гадно! Какво ще кажеш за това?

— Вече се чувствам гадно — отвърна Джийн. — Богове, защо не оставиш това на мен? Защо не ми го дадеш? Ти поне ще оживееш — можеш да потърсиш някой друг алхимик или отровител. Шансът е по-голям от моя.

— Как пък не — отвърна Локи. — Ние не работим така и щом си искал другояче, трябваше да ме оставиш в Камор да ми изтече кръвта. Спомням си, че аз по онова време си бях навит.

— Да, но...

— Когато става дума за тебе, е друго, така ли?

— Аз...

— Господа! — прекъсна ги Замира. — Или каквото сте там. Без да вземаме под внимание останалите съображения, но днес следобед дадох малката си лодка на Басрин, за да умре в морето, а не на кораба, копелето му с копеле. Жером, бая зор ще видиш, докато се качиш сам в някоя от другите лодки за Тал Верар. Освен ако не предложиш да хвъркнеш дотам, защото няма да се приближа с „Орхидеята“ на повече от полета на стрела от рифовете вълноломи.

— Ако се налага, и ще плувам, да му се не види...

— Не изглупявай в гнева си, Жером. — Дракаша го хвана за раменете. — Бъди хладнокръвен. Единствено хладнокръвието ще ти помогне, ако смяташ да възмездиш по някакъв начин онова, което сториха на екипажа ми. Заради моя помощник-капитан.

— Мамицата му — измърмори Джийн.

— Заедно — настоя Локи. — Ти не ме заряза в Камор. Нито във Вел Вирацо. Има да чакаш аз да те зарежа тук.

Джийн се навъси, стисна парапета и се вторачи във водата.

— Срамата е, по дяволите — рече той най-сетне. — Всичките онези пари в Кулата на греха. Жалко, че никога няма да ги измъкнем. Нито пък другото.

Локи се ухили — с рязка смяна на темата Джийн спасяваше гордостта си, когато отстъпваше.

— Кулата на греха? — поинтересува се Замира.

— Някои неща от нашата история сме премълчали, Замира. Прости ни. Понякога всички тези кроежи стават малко труднички за довеждане докрай. Ние... имаме няколко хиляди солария на книга в Кулата на греха. По дяволите, ако имаше някакъв начин да ги докопаме, бих ти дал своя дял, ама е твърде съмнително.

— Де да можехме да намерим някой в града, който да ни пази част от тях! — възкликна Джийн.

— Няма смисъл да ревеш за разлятата бира — вразуми го Локи. — Съмнявам се, че сме си спечелили и един приятел в Тал Верар, който не е нает или платен. Да, един шибан приятел щеше да ни свърши работа сега. — Той застана до Джийн на парапета и се престори на погълнат от морските вълни като здравеняка, но не можеше да прогони от мислите си увитите в савани тела, падащи във водата.

Телата падаха, точно както двамата с Джийн смятаха да използват въжетата, за да се измъкнат невредими от...

— Я чакай малко, да му се не види! — възкликна Локи. — Приятел. Приятел. Точно това ни трябва, ебати. Ние въртяхме Страгос и Рекин като чинии. Но с кого изобщо не си направихме труда да се занимаваме през тия две години? Кого пренебрегнахме?

— Храмовете?

— Добра догадка, но не... Кой има пряк материален интерес от тази кървава бъркотия?

— Приори?

— Приори — потвърди Локи. — Тия тлъсти, потайни, заговорнически копелета. — Локи забарабани с пръсти по парапета. Мъчеше се да изтласка скръбта от мислите си и да оплете десетина несвързани и неправдоподобни планове в единна свързана схема. — Помисли си. С кого да играем? Кого ще срещнем в Кулата на греха?

— Уена Паскалис.

— Не. Тя току-що се сдоби с място на масата.

— Де Морела...

— Не! Богове, та него никой не го взема насериозно. Кой би могъл да подтикне Приори към нещо съвсем необмислено? Кой е сред тях от достатъчно отдавна, че или да го послушат от уважение, или да задърпа конците и да се наложи? Вътрешната седморка — тя ни трябва! А другите да вървят по дяволите!

Да гадаеш за политическото положение сред Приори беше сродно на гадаенето по кокоши вътрешности, помисли си Локи. В Търговския съвет съществуваха три прослойки от по седем души. Предназначението на всяко място в долните две бе известно на обществото. Но за Вътрешната седморка бяха известни само имената на членовете ѝ — каква е йерархията им и какви задължения изпълняват бе загадка за външните люде.

— Кордо — предложи Джийн.

— Стария Кордо или Лайонис?

— И двамата. Който и да е. Мариус е от Вътрешната седморка, Лайонис тепърва се издига. А Мариус е по-стар и от топките на Переландро. Ако някой може да размърда Приори, предполагам, за някаква щуротия, за която си мечтаеш...

— Щуротия е само наполовина.

— Познавам този шибан израз на лицето ти! Сигурен съм, че и двамата Кордо са точно онова, което ти трябва. Жалко, че никога не сме се срещали с тия гадове. — Джийн погледна предпазливо Локи. — Изражението ти наистина е онова. Какво възнамеряваш да правиш?

— Възнамерявам... Ами ако възнамерявам да получа всичко? Защо слагаме самоубийството като първа възможност? Защо поне не опитаме първо? Да се доберем до Рекин. Да изиграем играта. Да се докопаме до Страгос и да изцедим отговор или противоотрова от него. А после да го довършим, по един или друг начин. — Локи се престори, че забива кама в невидимия Архонт на Тал Верар. Това му доставяше такова задоволство, че го изигра пак.

— А как, по дяволите, ще го осъществим?

— Това е въпрос от върховно значение — отвърна Локи. — Подобър не си ми задавал. Знам, че ни трябва някои неща. Първо, напоследък като че всеки в Тал Верар ни причаква на пристанището с арбалети и факли. Трябва ни по-добра маскировка. Най-опърпаните жреци на Дванайсетте?

— Кало Андрона — отвърна Джийн.

— Да ме прощава Той, ама позна!

Кало Андрона, Очите на кръстопътя, бог на пътешествията, езиците и знанието. И пътуващите му жреци, и неговите уседнали учени презираха лукса и се гордееха с грубите си одежди.

— Замира, ако има на борда някой, който се оправя с иглата и концата, трябва ни две роби — обясни Локи. — Ушийте ги от корабно платно, от запасни дрехи, от каквото щете. Не ми е приятно да го кажа, но сега тук сигурно са разхвърляни много запасни дрехи.

— Оцелелите ще разиграят вещите на зарове, а парите помежду им ще разпределя аз — отвърна тя. — Но първо мога да взема това-онова.

— Трябва ни и нещо синьо — додаде Локи. — Сините ленти за глава на Андроните. Щом ги носим, значи сме светци, не просто зле облечени скитници.

— Синята туника на Езри — спомни си Джийн. — Тя е... Трябва да е в каютата ѝ, където я остави. Малко е поизбеляла, но...

— Идеално! — заключи Локи. — Замира, чуй, когато се върнахме от първото ни посещение на Тал Верар с кораба, аз ти дадох да пазиш едно писмо, с печата на Рекин. Жером, трябваш ни, за да подправим това нещо, както ни показваше Окови. Ти си по-добър в това от мен. Трябва да е изпипано.

— Ще се справя. Къде го искаш?

— На чист пергамент. Хартия. Каквото и да е. Замира, да ти се намира лист?

— Цял лист? Не мисля, че Паоло и Косета са ни оставили. Но няколко са само малко издраскани — мога да ги срежа наполовина.

— Давай, Жером, ще намериш някои от нужните ти инструменти в стария ми сандък в каютата на Замира. Може ли да го използва, капитане? И няколко фенера?

— Паоло и Косета не искат да излязат от склада за въжета — осведоми ги Замира. — Много са уплашени. Занесох им постелки и алхимични лампи долу. Каятата е на твое разположение.

— Ще са ти нужни и твоите карти — рече Джийн. — Поне така мисля.

— Да, по дяволите, имам намерение да ги използвам. Ще ми трябва, заедно с най-добрия инструментариум, който успеем да

стъкним. Кинжали. Къси върви, за предпочитане от полукоприна. Пари, Замира — кесийки, натъпкани с по петдесет-шейсет солария, ако ни се налага да си платим, за да си нямаме неприятности. И палки. Ако нямаш, има пясък и корабно платно...

— И чифт брадви — додаде Джийн.

— В каютата ми има две. Всъщност извадих ги от твоя сандък.

— Какво? — Лицето на Джийн трепна. — Те са у теб?

— Трябваше ми чифт брадви. Не знаех, че са особени, иначе щях да ти ги върна, като напуснахте помиярската вахта...

— Особени? Те са ни роднини, а не оръжия! — обади се Локи.

— Да, слава на боговете. И по какъв начин е свързано всичко това? — попита Джийн.

— Отличен въпрос, както казах. Имам намерение да размишлявам продължително над него.

— Ще стигнем в Тал Верар чак утре вечер, ако времето се задържи такова — отбеляза Замира. — Гарантирам ти, че ще имаш достатъчно време за размишления. И повечето размисли ще осъществиш на пост на фокмачтата. Все пак трябва да ми свършиш и някоя работа.

— Разбира се! — съгласи се Локи. — Разбира се. Капитане, когато стигнем в Тал Верар, нека влезем от север, ако може. Каквото и да правим, първата ни спирка трябва да е Търговският квартал.

— Кордо? — попита Джийн.

— Кордо — отвърна Локи. — Старши или Младши, все ми е тая. Ще ни приемат, та ако ще да се наложи да пропълим вътре през проклетите им прозорци.

2

— Ама какво... — възкликна пълният, добре облечен прислужник, който извади лошия късмет да излезе иззад ъгъла и да мине точно покрай нишата с прозореца на четвъртия етаж, през който току-що бяха пропъзели вътре Локи и Джийн.

— Ей, честито! — поздрави го Локи. — Ние сме крадци на обратно и сме дошли да ти дадем петдесет златни солария! — Той подхвърли на прислужника кесийката с монетите. Онзи я улови с една

ръка и ахна, щом усети тежестта ѝ. В следващата секунда и половина, в които усърдно не вдигаше врява, Джийн го халоса с палката!

Бяха влезли през северозападния ъгъл на горния етаж на семейното имение на Кордо. Бойниците и железните шипове ги отказаха да се изкатерят на покрива. Десетият час на вечерта аха-аха щеше да настъпи в прекрасната нощ в средата на Аурим на Пиринчено море. Локи и Джийн вече се бяха промъкнали през бодливия плет, отблъснаха три отряда от стражи и градинари и дваайсет минути лющиха влажните, гладки камъни на имението Кордо само за да стигнат дотук.

Самоделните им жречески одежди на служители на Кало Андроно, заедно с повечето нужни им неща, бяха набутани в раници, ушити на бърза ръка от Джабрил. Вероятно благодарение на тези одежди никой не стреля по тях от арбалет, щом стъпиха на твърда верарска земя, но нощта тепърва започваше, мислеше си Локи. Да, тя едва сега започваше.

Джийн извлече безчувствения слуга в прозоречната ниша и се заоглежда за други усложнения, а Локи тихо затвори матирания двукрил прозорец и отново го заключи. Едно-единствено тънко, внимателно извито парче желязо му бе помогнало да отвори ключалката — Точните хора в Камор го наричаха „вадача на хляба“, защото щом можеш да се вмъкнеш и да се измъкнеш в дом, достатъчно богат, че да има заключващи се стъклени прозорци, вечерята ти беше подсигурена.

Досега Локи и Джийн се бяха вмъквали в достатъчно големи къщи, които много приличаха на тази — макар и не чак толкова огромни, — и горе-долу знаеха къде да търсят плячката си. Господарските покои често се намираха до удобства като пушални, кабинети, салони или...

— Библиотеката — пошушна Джийн и двамата с Локи поеха с леки стъпки по десния коридор. Алхимични светлини в ниши, прикрити с изискани завеси, го осветяваха с приятно, меко оранжево сияние. През отворените врати отляво, в средата на коридора, Локи забеляза лавици с книги и свитъци. Не се забелязваха други слуги.

Библиотеката беше същинско малко чудо — сигурно съдържаше хиляда тома, както и стотици ръкописи, подредени по рафтове и в сандъци. Карти на съзвездията, начертани върху избелена по

алхимичен начин кожа, висяха на празните места по стените. Две затворени врати водеха към други вътрешни стаи — едната отляво, а другата право срещу тях.

Локи се притисна до вратата отляво и се заслуша. Долови леко мърморене, обърна се към Джийн и видя, че той е замрял на място до една от лавиците. Приятелят му се пресегна, извади тънко томче във формат осмина, може би около педя високо, измежду книгите и припряно го напъха в раницата си. Локи се ухили.

В този миг вратата отляво се отвори право пред него и го удари по тила — безобиден, ала болезнен удар. Той се завъртя и се оказа лице в лице с млада жена, понесла празен сребърен поднос. Тя отвори уста да изпищи. Нищо друго не оставаше на Локи — лявата му ръка се стрелна и запусти устата ѝ, а дясната посегна към кинжала. Той я избута обратно в стаята и щом мина през вратата, усети как краката му затъват в три пръста дебел плюшен килим.

Джийн го последва по петите и затръшна вратата. Подносът на слугинята падна на килима и Локи я бутна встрани. Тя падна в прегръдките на Джийн и изохка изненадано, а Локи се намери до легло, горе-долу десет стъпки дълго и широко и постлано с толкова коприна, че щеше да стигне за платната на доста голяма яхта.

Върху възглавници в края на това легло, малко смешен на вид с мършавото си тяло посред такова изобилие от празно пространство, седеше съсухрен старец. Дългата му коса с цвят на морска пяна се стелеше по раменете му, над зелената копринена нощница. Когато Локи, Джийн и набутаната обратно прислужница нахлуха в покоите му, той преглеждаше купчина документи на светлината на алхимична лампа.

— Мариус Кордо, предполагам? — попита Локи. — За в бъдеще мога ли да ви предложа да инвестирате в някое Изобретателско устройство за ключалките на прозорците ви?

Старецът се облеци и листовете изпаднаха от ръцете му.

— О, богове! — провикна се той. — Богове, закриляйте ме! Това си ти!

— Много ясно, че съм аз — рече Локи. — Но вие просто още не знаете кой, по дяволите, съм аз.

— Мастер Коста, можем да го обсъдим. Трябва да знаете, че аз съм разумен и изключително богат човек...

— Е, добре, значи наистина знаете кой съм — отбеляза разтревожено Локи. — И не ми пука за парите ви. Дошъл съм, за да...

— На мое място вие бихте направили същото — прекъсна го Кордо. — Беше делово, чисто делово. Спестете ми това и нека отново вземем делово решение въз основата на злато, скъпоценни камъни, фини алхимични вещества...

— Мастер Кордо, вижте, аз... — Локи се намръщи и се обърна към прислужницата. — Този човек, да не би да е изкуфял?

— Той е напълно с всичкия си — отвърна тя студено.

— Така е, уверявам ви! — изрева Кордо. Гневът напълно промени изражението му. — И няма да позволя убийци да ми провалят делата в собствената ми стая! Хайде, или ме убивайте незабавно, или преговаряйте за цената на освобождаването ми!

— Мастер Кордо, кажете ми две неща, и ми ги кажете съвсем ясно — рече Локи. — Първо, откъде знаете кой съм? И второ, защо смятате, че съм дошъл да ви убия?

— Показаха ми лицата ви във вода — отвърна Кордо.

— Във вода? — Локи усети как стомахът му се сви. — О, по дяволите...

— Вързوماг от Картейн, който представяше гилдията си, по личен въпрос. Несъмнено вече разбирате...

— Вие! — възкликна Локи. — И аз на ваше място бих направил същото, казахте вие. Вие сте пращали тези проклети убийци по следите ни! Ония гадняри на пристанището, кръчмаря с отровата, онези хора в нощта на феста...

— Очевидно — потвърди Кордо. — А вие се измъквахте за съжаление. С малко помощ от Максилан Страгос, уверен съм.

— За съжаление? За съжаление?! Кордо, нямате представа що за късметлия сте, кучи сине, че не успяха! Какво ви казаха Вързوماговете?

— Хайде стига, несъмнено собствените ви планове...

— Повторете ми го с техните думи или наистина ще ви убия!

— Че сте заплаха за Приори и предвид сумите, заплатени досега за техните услуги, те смятат, че е в техен интерес да предупредят за присъствието ви.

— Говорите за Вътрешната седморка.

— Да.

— Копелета тъпи! — избухна Локи. — Вързوماговете са ви използвали, Кордо. Помислете си преди следващия път, когато отново решите да им давате пари. Ние... Мастер Де Фера и аз... сме в техния списък за прецакване и те са ни подмятали между вас и Страгос на майтап. Това е всичко! Не сме дошли тук с намерението да се занимаваме с Приори.

— Значи твърдите, че...

— Защо в такъв случай още не съм ви убил?

— Това едновременно ме радва и ме тревожи — отвърна Кордо и прехапа устна.

— Истината е, че по причини, които вие никога, дори за векове не бихте проумели, аз нахлух в имението ви само с една цел — да ви поднеса главата на Максилан Страгос на тепсия.

— Какво?!

— Не буквално. По-точно имам някои планове за тази глава. Но знам колко щастлив ще сте, да му се не види, да видите как Архонатът се срутва като мравуняк, затова ще го повторя само веднъж: възнамерявам да сваля от власт Максилан Страгос завинаги, и то още тази вечер. Длъжен сте да ми помогнете.

— Ама... вие сте нещо като агент на Архонта...

— Двамата с Жером сме агенти по неволя — обясни Локи. — Личният алхимик на Страгос ни даде бавнодействаща отрова. Тъй като противоотровата е у Страгос, изборът е да му служим или да умрем от гадна смърт. Но той скапаняк ни притискаше все повече и накрая прекали.

— Вие може да сте... Вие може да сте провокатори, изпратени от Страгос да...

— Какво? Да изпитаме верността ви? В кой съд, под каква клетва и пред какъв закон? Пак ще ви задам същия въпрос, този път във връзка с идиотското предположение, че всъщност изпълнявам волята на Страгос — защо не съм ви убил още тогава?

— Що се отнася до това... Добър аргумент.

— Ето. — Локи заобиколи леглото и седна до Кордо. — Вземете кинжала. — И той го подхвърли в скута на стареца. В този миг на вратата се задумка.

— Татко! Татко, един от прислужниците е пострадал! Добре ли си? Татко, влизам!

— Синът ми има ключ — обясни възрастният Кордо, щом ключалката изщрака.

— А, значи това ще ми потрябва. — Локи грабна кинжала си, застана до Кордо и го насочи към стареца, уж заплашително. — Не мърдайте. Няма да отнеме и минута.

Един добре сложен мъж в средата на трийсетте нахлу в стаята с натруфена рапира в ръка. Лайонис Кордо, Приори от втория етаж, единствен наследник на баща си и вдовец от няколко години. Може би най-добрата партия за женитба в цял Тал Верар, още по-бележит поради това, че рядко посещаваше Кулата на греха.

— Татко! Аласин! — Лайонис пристъпи в стаята, размаха сабята и разпери ръце на вратата. — Пуснете ги, гадове! Стражата е под тревога и никога няма да успеете да слезете до...

— О, в името на Переландро, дори няма да се преструвам — заяви Локи и подаде отново кинжала на възрастния Кордо, който го стисна с два пръста като уловено насекомо.

— Я погледнете. Що за своенравен убиец трябва да съм аз? Приберете сабята си, затворете вратата и си отворете ушите. Имаме много за обсъждане.

— Аз... ама...

— Лайонис — намеси се възрастният Кордо. — Този мъж може да не е с всичкия си, но твърди, че нито той, нито съдружникът му са убийци. Прибери оръжието и кажи на стражите да... — Той изглежда Локи подозрително. — Тежко ли ранихте прислужника ми при нахлуването си, Коста?

— Едно леко тупване по главата — отвърна Локи. — Непрекъснато го правя. Нищо му няма, който и да е той.

— Много добре. — Мариус въздъхна и нервно върна кинжала на Локи, който го затъкна в пояса си. — Лайонис, кажи на стражите да пазят долу. После седни и заключи отново.

— Аз може ли да си вървя, щом никой никого няма да убива в тези покои? — попита Аласин.

— Не, съжалявам. Вече чу твърде много. Седни и се настани удобно, за да изслушаш и останалото. — Локи се обърна към възрастния Кордо. — Вижте, по очевидни причини тя не може да напусне дома, докато не приключим с работата си тази вечер, нали?

— От всички...

— Не, Аласин, той е прав. — Възрастният Кордо й махна умиритворително с ръка. — Твърде много зависи от това и ако си ми вярна, го разбираш. А ако, ще ме прощаваш, не си, го разбираш още по-добре. Ще те затворя в кабинета, където ще ти е добре. И ще те възнаградя много, много щедро за това, обещавам.

Джийн я пусна, тя се настани в един ъгъл и скръсти ръце нацупена. Лайонис, който сякаш се съмняваше в собствения си разум, бързо разпусна отряда от свирепи на вид мъжаги, нахлул в библиотеката миг по-късно, прибра рапирата в ножницата и затвори вратата на спалнята. После се подпря с гръб на нея, и той нацупен като Аласин.

— И така — начена Локи. — Както казах, докато тази нощ изтече, ако ще адът или елдренски огън да се разрази, ние със съдружника ми ще бъдем в непосредствена физическа близост до Максилан Страгос. По един или друг начин ние ще го лишим от власт. А може би и от живот, ако нямаме друг избор. Но за да стане така, както го мислим, е нужно да изискаме някои неща от вас. А вие трябва да разберете, ако се включите, че това е край. Наистина. Каквито и планове да имате за отнемане на града от Страгос, бъдете готови да ги осъществите. На каквито и мерки да сте се спрели, за да озаптите армията и флотата му, докато им напомните кой им плаща заплатите, вземете ги.

— Да премахнете Страгос? — Лайонис изглеждаше едновременно възхитен и разтревожен. — Татко, тези мъже са луди.

— Тихо, Лайо. — Възрастният Кордо вдигна ръка. — Тези мъже твърдят, че са в уникалното положение да осъществят желаната от нас промяна. И... отказаха да ми навредят, въпреки някои вече предприети срещу тях действия. Ще ги изслушаме.

— Чудесно — обади се Локи. — Ето какво трябва да проумееете. След няколко часа Очите ще ни арестуват с мастер Де Фера на излизане от Кулата на греха...

— Ще ви арестуват? — възкликна Лайонис. — Откъде можете да го знаете?

— Защото ще си определя среща — отвърна Локи. — И ще помоля Страгос да ни арестува.

4

— Протекторът няма да ви приеме, нито пък дамата. Такива са нашите заповеди.

Локи беше убеден, че усеща презрителния поглед на офицера Око дори и през маската му.

— Сега ще ни приеме — заяви той, щом двамата с Джийн спряха пред площадката на Архонта с по-малката и по-подвижна лодка, която придумаха стария Кордо да им даде. — Кажете му, че сме изпълнили молбата му от последната ни среща и е наложително да обсъдим това.

Офицерът се замисли, а после дръпна сигналната верига. Докато изчакваха решението, Локи и Джийн извадиха всички оръжия и инструменти от раниците си и ги оставиха на дъното на лодката. Найсетне Мерейн се появи на горната стълбищна площадка и кимна. Претърсиха ги с обичайното усърдие и ги поведоха към кабинета на Архонта.

Щом видя застаналия зад писалището Страгос, Джийн се разтрепери. Локи забеляза как приятелят му свива и разпуска юмруци и го стисна силно над лакътя.

— Радостна ли е новината? — попита Архонтът.

— Идвал ли е някой да съобщи за пожар в морето вчера по обед западно от града? — попита Локи.

— Два търговски кораба известиха за голям димен стълб на западния хоризонт — отвърна Страгос. — Никакви други новини не са ми известни. Никой синдикат не е обявил загуба.

— Скоро ще я обявят — увери го Локи. — Един кораб изгорен и потопен. Нито един оцелял на борда. Плаваше към града с огромен товар и съм убеден, че рано или късно ще усетят липсата му.

— Рано или късно — повтори Страгос. — И какво искате сега, целувка по бузата и чиния сладкиши? Казах ви да не ме занимавате с дреболии, докато не...

— Смятайте първото ни потапяне за сериозен залог — рече Локи. — Решихме да покажем нашето вино и да го изпием.

— Какво точно имате предвид?

— Искаме плода на усилията ни в Кулата на греха — заяви Локи. — Искаме онова, в което влагахме труд две години. И то тази нощ, преди да сме предприели нещо друго.

— Е, не е задължително да го получите тази нощ. Какво, да не си въобразявахте, че мога да ви дам някаква писмена разпоредба, учтива молба до Рекин да ви позволи да изнесете всичко онова, което сте си набелязали?

— Не — отвърна Локи. — Но още сега отиваме там, за да си изиграем играта, и докато не офейкаме с плячката невредими, нито един кораб няма да бъде потопен във вашите води от „Отровната орхидея“.

— Не ти диктуваш условията на службата ви при мен...

— Всъщност аз ги диктувам. Въпреки че ви се доверяваме, че ще ни върнете живота, след като свърши робството ни, вече ни липсва увереност, че условията в този град ще ни позволят да разиграем нашия кроеж в Кулата на греха, след като си получите своето. Помислете, Страгос. Ние вече сме помислили. Ако възнамерявате да смачкате Приори с палеца си, ще настане хаос. Кръвопролития и арести. Рекин е в един кръг с Приори — и състоянието му трябва да остане недокоснато, ако ще го освобождаваме от него. И затова искаме първо нашето да си е на сигурно място, в ръцете ни, и тогава да довършим тази ваша афера.

— Ти, нагъл...

— Да! — кресна Локи. — Аз. Нагъл. Все още се нуждаем от шибаната противоотрова, Страгос. Все още трябва да я получим от ръцете ти. И настояваме за още една отсрочка, ако не друго. Тази вечер. Искам да видя твоя алхимик застанал до теб, когато се върнем тук след два часа.

— От всички проклети... Как така „като се върнете тук“?

— Има само един начин да си тръгнем невредими от Кулата на греха, след като Рекин разбере, че сме го изпързали — обясни Локи. — Трябва на излизане да попаднем право в ръцете на вашите Очи, които ще ни причакват, за да ни арестуват.

— И защо, пред всички богове, трябва да им наредя това?

— Защото, след като се върнем тук, живи и здрави, ще се измъкнем пак тайничко на „Отровната орхидея“, а по-късно същата тази нощ ще нападнем самата Сребърна Марина. Дракаша разполага със сто и петдесет души екипаж. Този следобед пленихме две рибарски лодки, за да ги използваме за опожаряване. Искаш аленият флаг да се развее пред очите на града? В името на всички богове, ние ще го развеем в пристанището! Ще потрошим и изгорим, каквото можем, и на тръгване ще обстреляме, каквото докопаме! И Приори ще се тълпят на прага ти с пълни торби с пари и ще те умоляват да бъдеш техен спасител. Народът ще се разбунтува, ако спасител не се появи. Това достатъчно скоро ли е за теб? Можем да изпълним онова, което искаше. И то още тази нощ. И наказателно нападение над Островите на призрачните ветрове — е, колко бързо можеш да си опаковаш мореплавателския сандък, Протекторе?

— Какво ще вземете от Рекин? — попита Страгос след дълъг, безмълвен размисъл.

— Нищо, което не може да пренесе един човек, който страшно бърза.

— В съкровищницата му е невъзможно да се проникне.

— Знаем — отвърна Локи. — Нашата цел не е в нея.

— Как мога да бъда сигурен, че няма да ви убият напразно, докато осъществявате плана си?

— Ще ни убият, уверявам те — освен ако не попаднем незабавно в безопасност, под публичния и законен арест на твоите Очи. А после изчезваме, пропъдени за престъпления срещу верарската държава и посегателство върху неприкосновеността на Архоната. Неприкосновеност, с която скоро спокойно ще можеш да се фукаш. Хайде, признай, че е прекрасно, по дяволите!

— Ще оставите обекта на възжеланията си при мен — рече Архонтът. — Откраднете го. Добре, превозът е тук. Тъй като така или иначе трябва да се освободите от отровата, аз ще го задържа до раздялата ни.

— Това е...

— Утеха, нужна на самия мен. — Гласът на Страгос тегнеше от заплахата. — Двама души, които знаят, че са обречени на сигурна смърт, могат като нищо да избягат и да го ударят на пиянство, гуляи и разврат

няколко седмици преди да издъхнат, ако внезапно се докопат до голяма парична сума, нали така?

— Сигурно си прав — рече Локи с престорен яд. — Всяко нещо, което оставим при теб...

— ... ще бъде пазено най-добросъвестно. Вашите двегодишни вложения ще ви очакват при нашата раздяла.

— Тогава съгласен съм, че нямам избор. Договорихме се.

— Тогава незабавно ще заръчам да изготвят писмено нареждане да се арестуват Леоканто Коста и Жером де Фера. Ще изпълня тази ви молба... а после, в името на всички богове, ще е добре вие с онази сайрунийска кучка да се задействате.

— Ще се задействаме — обеща Локи. — Ще напрегнем всичките си сили. Клетва сме дали.

— Моите войници...

— Очи — прекъсна го Локи. — Пратете Очи. Сред редовната ви войска сигурно има агенти на Приори. Залагам живота си на това, че държите под око вашите Очи.

Освен това те плашат хората до смърт. Това е ударна операция.

— Хммм — рече Страгос. — Предложението е разумно.

— Тогава слушайте внимателно, моля.

5

Пълното разголване беше хубаво нещо.

Излизането от дълъг период на преструвки беше като излизането на въздух, след като едва не си се удавил, помисли си Локи. Сега целият багаж на техните многопластови лъжи и самоличности се отлюспваше от тях като старата кожа на змия, докато се изкачваха за последен път към Златните стъпала. Сега, когато знаеха кой праща тайнствените им убийци, нямаше нужда да се преструват на жреци и да се придвижват дебнешком. Можеха да тичат като обикновени крадци, преследвани по петите от градските власти.

И точно това си и бяха.

Това трябваше да им доставя огромно удоволствие, те трябваше да се смеят заедно и да ликуват, преливащи от обичайната задъхана радост от добре извършеното престъпление. „По-богати и по-хитри от

всички останали.“ Но тази вечер само Локи говореше. Тази вечер Джийн се мъчеше да запази самообладание до мига, когато щеше да изригне, и боговете да са на помощ на онези, които тогава се случеха на пътя му.

„Кало, Галдо и Дървеницата — мислеше си Локи. — Езри.“ Единственото, за което си мечтаеха с Джийн, бе да откраднат, колкото могат да носят, и със смях да избягат далече, където нищо не ги заплашва. Защо това им струваше толкова много близки хора? Защо някое тъпо копеле вечно си въобразяваше, че можеш да ядосаш каморец безнаказано?

„Защото не можеш! — помисли си Локи и всмука въздух през стиснатите зъби, щом Кулата на греха се извиси пред тях и разпръсна сини и червени лъчи в тъмното небе. — Не можеш. Доказахме го веднъж и тази нощ пак ще го докажем пред всички богове.“

6

— Махайте се от служебния вход! Ей, вие!... О, богове, ама това сте вие! Помощ!

Биячът, понесъл болезнените удари на Джийн в ребрата по време на предишната им среща, отскочи ужасено, щом двамата се устремиха към него през служебния двор. Локи забеляза, че под тънкия плат на туниката си той носеше стегната превръзка.

— Не сме дошли да ти причиняваме болка — изрече задъхано Локи. — Доведи... Селендри. Веднага.

— Не сте подходящо облечени за разговор с...

— Доведи я веднага и спечели някоя пара. — Локи избърса потта от челото си. — Или постой тук още две секунди да ти потрошат шибаните ребра.

Половин дузина прислужници от Кулата на греха се скупчиха наоколо, ала не предприемаха никакви враждебни ходове. Минути след като раненият бияч изчезна в кулата, от нея излезе Селендри.

— Вие двамата уж трябваше да сте в морето...

— Няма време за обяснения, Селендри. Архонтът е разпоредил да бъдем арестувани. Сега, докато разговаряме, отряд Очи идва насам, за да ни спипа. Ще бъдат тук след минути.

— Какво?!

— Разбрал е някак — отвърна Локи. — Знае, че сме заговорничили с вас срещу него, и...

— Не говори тук за това! — изсъска Селендри.

— Скрый ни. Скрый ни, моля те!

Локи забеляза как паника, уплаха и пресметливост се борят върху неувредената половина на лицето ѝ. Да ги остави тук на произвола на съдбата и да им позволи да изпеят всичко, което знаят, пред изтезателите на Архонта? Да ги убие в двора пред свидетели без приемливото обяснение за „случайно“ падане? Не. Трябваше да ги вкара вътре. Засега.

— Елате — покани ги тя. — Бързо. Ти и ти, претърсете ги.

Прислужниците опипаха Локи и Джийн и извадиха камите и кесийките. Селендри ги пое.

— У този има колода карти — отбеляза единият, след като пребърка джобовете на туниката на Локи.

— Нека — отвърна Селендри. — Ни най-малко не ме е грижа. Отиваме на деветия етаж.

И те за последен път навлязоха сред великолепието на Рекиновото светилище на сребролюбieto. През тълпите и пластовете дим, увиснали като неспокойни духове във въздуха, нагоре по широкото вито стълбище, по етажите, изпълнени с все по-голям лукс и все по-голям риск.

Докато се изкачваха, Локи се оглеждаше. Дали си въобразяваше, или тази нощ тук не се перчеха Приори? Четвъртият етаж, петият... и там, разбира се, едва не се блъсна в Маракоза Дюрена, която зяпна с питие в ръка, щом Селендри и стражите ѝ извлякоха Локи и Джийн покрай нея. На лицето ѝ Локи забеляза не само объркване и раздразнение. Богове... Тя беше вбесена.

Локи само можеше да си представи как ѝ изглеждаха двамата с Джийн — космати, жилави и обгорели от слънцето. Да не говорим, че бяха бедно облечени, потни и явно здравата загазили тук. Щом заизкачваха стъпалата, той се ухили и махна на Дюрена и тя изчезна от погледа му.

Изкачваха последните етажи, най-префинените етажи на дома. Все още не се виждаха Приори — съвпадение или насърчителен знак?

И влязоха в кабинета на Рекин, където господарят на кулата стоеше пред огледало и нахлуваше черна вечерна дреха с дълги пешове, поръбена със среброткан плат. Щом видя Лока и Джийн, той се озъби. Искрящата злоба в очите му се равняваше на алхимичния блясък на очилата му.

— Очи на Архонта — съобщи Селендри. — Идват насам да арестуват Коста и Де Фера.

Рекин изръмжа, метна се напред като фехтовач и зашлеви Локи с опакото на ръката си с поразителна сила. Локи се хлъзна по задник по пода и се блъсна в Рекиновото писалище. Джунджуриите отгоре му изтропаха тревожно и една метална плака издрънча на керамичните плочки.

Джийн пристъпи напред, но двамата яки прислужници го награбиха за раменете. С едно мазно щракване Селендри извади скритите си остриета и го разубеди.

— Какво направи ти, Коста? — кресна Рекин, ритна Локи в корема и отново го блъсна в бюрото. Винена чаша падна от него и се пръсна на пода.

— Нищо — изпъшка Локи. — Нищо, просто е разбрал, Рекин, разбрал е, че заговорничим срещу него. Трябваше да бягаме. Очите са по петите ни.

— Очи да дойдат в мойта кула! — изръмжа Рекин. — Очи, които може би ще нарушат една много важна традиция в Златните стъпала. Ти ме постави в твърде гадно положение, Коста. Издънил си се докрай, нали?

— Съжалявам. — Локи се изправи с мъка на четири крака. — Съжалявам, но нямаше къде другаде да избягаме. Ако той... ако ни докопа...

— Точно така — рече Рекин. — Аз слизам да се оправя с преследвачите ви. Вие двамата стойте тук. Ще го обсъдим, когато се върна.

„Когато се върнеш, ти ще доведеш още прислуга. А ние с Джийн ще се «измъкнем» през прозореца“ — помисли си Локи.

Време беше.

Токовете на Рекин зачаткаха първо по керамичните плочки, после по желязното му малко стълбище, докато слизаше на долния етаж. Двамата слуги, които държаха Джийн, го пуснаха, но не го

изпускаха от очи. Селендри се опря на бюрото на Рекин с извадени остриета и впи студен поглед в Локи. Той се изправи на крака. Трепереше.

— Свършиха ли ти се сладките думички, които да ми шепнеш на ушенце, Коста?

— Селендри, аз...

— Вие знаехте ли, че той възнамеряваше да ви убие, мастер Де Фера? Че делата, които въртим с него от няколко месеца, се крепяха на нашето позволение това да се случи?

— Селендри, изслушай ме, моля те...

— Знаех си аз, че не си струва да се влага в теб — рече тя. — Но не предполагах, че положението толкова бързо ще се преобърне.

— Да, бяхте права, не си струваше да влагате в мен. Не се съмнявам, че Рекин ще ви слуша по-внимателно за в бъдеще. Защото никога не съм искал да убия Жером де Фера. Жером де Фера в действителност не съществува. И Кало Калас също. Всъщност... — Той се ухили широко. — ... вие току-що ни доведохте точно където ни трябва, за да бъдем възнаградени за двете дълги години упорит труд и да ви оберем здравата — и вас, и шефа ви.

Следващият звук в стаята беше от удара на прислужник в стената. Отпечатъкът на Джийновия юмрук бе зачервил цялата страна на лицето му.

Селендри се задейства забележително бързо, но Локи бе готов за това — не да се бори, а просто да прикляка, да лъкатуши и да избягва ръката ѝ с остриетата. Той прескочи писалището, разпръсна някакви листове и се разсмя, когато двамата се замятаха насам-натам в танц, дебнейки се кой ще се спъне пръв в прикритието.

— Тогава ще умреш, Коста — закани се тя.

— О, защото вие смятахте да ни пощадите. Моля ви се! Между другото и Леоканто Коста не съществува. Колко много дреболии просто не знаете, а?

Зад тях Джийн се бореше с втория прислужник — заби чело в лицето му и му счупи носа и мъжът се свлече, гъргорейки, на колене. Джийн мина зад него и стовари лакът върху тила му, като вложи в удара цялата сила на тялото си. Колкото и да внимаваше да избягва Селендри, Локи трепна, щом чу как черепът на прислужника изтропа на пода.

Миг по-късно с лице, оплескано от кръвта на слугата, Джийн застана зад Селендри. Тя замахна с остриетата си, но гневът го бе ожесточил необичайно. Той улови пиринчената ѝ ръка, удари я в корема и тя се преви. Джийн я завъртя и я стисна за раменете. Селендри се гърчеше и се мъчеше да си поеме дъх.

— Много хубав кабинет — рече тихо Джийн, все едно току-що се беше ръкувал със Селендри и слугите ѝ, а не беше ги смлял от бой. Локи се намръщи, но продължи по план — нямаха време за губене.

— Гледай внимателно, Селендри, защото мога да изпълня този фокус само веднъж. — Той извади подправената си колода карти и ги разбърка драматично. — Има ли някакво пиене тук? Много силно питие, от което очите на човек се насълзят и гърлото му пламва? — И той се престори на изненадан от присъствието на бутилка ракия на лавицата зад Рекиновото писалище до сребърната купа с цветя.

Грабна купата, изхвърли цветята на пода и я остави празна на бюрото. После отвори бутилката с ракия и наля вътре около три пръста от кафявата течност.

— Сега, както виждате, не държа нищо в ръцете си, освен тази съвсем нормална и обикновена колода с нищо незабележими карти за игра. Но дали? — Той разбърка картите за последно, а после ги пусна в купата. Алхимичното вещество, от което бяха направени, се размекна, разду се, заклокочи и се разпени. Рисунките и символите се разтвориха — първо в бяла каша, прошарена с цветове, а после — в мазна сива гадост. Локи намери един нож за масло със заоблен връх на чинийка в ъгъла на писалището и разбърка енергично с него сивата гадост, докато и последната следа от картите не изчезна.

— Какво правиш, по дяволите? — възкликна Селендри.

— Алхимичен цимент — отвърна Локи. — Пресована смола, изрисувана като карти, която влиза в реакция със силни питиета. Мили богове на небесата, не ти трябва да знаеш колко ми струваше. По дяволите, след като поръчах картите, не ми остана друг избор, освен да дойда да ви оберя.

— И какво възнамеряваш да...

— Както знам от яркия си личен опит, като се втвърди, тази гадост е по-яка и от стомана. — Той притича към мястото на стената, където се отваряше изкачващият се шкаф, и облепи със сивата гадост едва видимите цепнатини, бележещи вратата. — След като намажа с

него този очарователен таен вход, а после го наля в ключалката на главната врата, само след минутка на Рекин ще му е нужен таран, ако иска да види отново кабинета си тази вечер.

Селендри се опита да вика за помощ, но това не бе по силите на отдавна увреденото ѝ гърло. Звучите, които издаваше, бяха пронизителни и призрачни, но не достигаха до долния етаж. Локи изприпка надолу по желязното стълбище, затвори вратата на Рекиновия кабинет и припряно запечата бравата с буца вече започнал да се втвърдява цимент.

— А сега — продължи той, щом се върна в кабинета — следващият фокус за вечерта, свързан с тази прелестна гарнитура от столове, с която дарих нашия бележит домакин. Оказа се, че в крайна сметка аз разбирам от талатрийски барок и че си има причини някой, който е с всичкия си, да изработи такава красота от едно поначало толкова слабо дърво като срязания полумесец.

Локи грабна един от столовете, счупи с голи ръце тапицираната седалка и дъската отдолу и под нея се показва плитка кухня, напълнена догоре с инструментариум — ножове, кожен колан за катерене, щипци и скоби за спускане и най-различни други нужни вещи. Той ги изсипа с дрънчене на пода, вдигна стола над главата си и се ухили.

— Толкова по-лесно е да ги потрошиш.

И така и направи — стовари стола със замах на пода и той се разпадна на части, но не се разхвърча, защото бяха свързани с нещо, прокарано в кухините в краката и облегалката му. Локи се поразрови из останките и накрая измъкна оттам няколко дълги въжета от полукоприна.

Той взе едното и двамата с Джийн вързаха Селендри на стола зад Рекиновото писалище. Тя риташе, плюеше и дори се мъчеше да ги хапе, ала без полза.

След като я вързаха, Локи извади нож от купчината инструменти на земята, докато Джийн трошеше останалите столове и вадеше скритото им съдържание. Приблжи се с ножа до жената и тя го изгледа презрително.

— Нищо важно не мога да ти кажа — заговори тя. — Съкровищницата е в подножието на кулата, а вие преди малко се запечатахте тук, горе. Плаши ме, колкото си щеш, Коста, но представа си нямам какви ги вършите.

— А, ти реши, че е за тебе, така ли? — усмихна се Локи. — Селендри. Мислех си, че се познаваме по-добре. Що се отнася до съкровищницата... че някой обелил ли е дума за нея изобщо?

— Ти се мъчеше да намериш начин да проникнеш в нея.

— Излъгах, Селендри. С това съм известен. Мислиш, че наистина съм правил опити с механични ключалки и съм си водил записки за Максилан Страгос? Как пък не! Пиех си ракията на първия и втория ви етаж и се опитвах да се стегна, след като без малко не ме накълцаха на парченца. Съкровищницата ви е непроницаема, миличка. Хич не възнамерявах и да припарвам до нея.

После се огледа, сякаш виждаше стаята за първи път.

— Обаче Рекин си е окичил стените с много скъпи картини, нали така?

И ухилен до уши, Локи отиде при най-близката картина и започна страшно внимателно да я изрязва от рамката.

7

Десет минути по-късно Локи и Джийн се метнаха от балкона на Рекин, увиснали на полукопринените въжета, завързани за парапета с идеални моряшки възли. В столовете нямаше достатъчно място за подсигурителни въжета, но понякога доникъде не можеш да стигнеш в тоя живот, ако не рискуваш поне малко.

Локи крещеше, докато двамата се плъзгаха шеметно надолу в нощния въздух, балкон подир балкон, прозорец подир прозорец, пълни с отегчени, доволни, равнодушни или изтормозени играчи. Ликуването му временно бе надвило мъката. Двамата с Джийн се спускаха надолу двайсет секунди, като използваха железните скоби, за да не тупнат долу стремглаво, и през тези двайсет секунди светът бе свършен. Хвала на Уродливия страж! На рамото му бяха метнати десет от безценните картини на Рекин, грижливо изрязани от рамките им, навити и пъхнати в цилиндри за носене от промазано платно... Наложил се да остави две на стената, защото нямаше с какво да ги пренесат, но, както вече казахме, столовете не побираха до безкрайност.

Когато на Локи му беше хрумнала идеята да свият Рекиновата небезизвестна колекция от произведения на изкуството, той започна да души за потенциален купувач сред продавачите на антики и забавни предмети в няколко града. Цената, която му предложиха за неговата хипотетична придобивка — „предметите на изкуството“, бе задоволителна, меко казано.

Те се приземиха върху каменните плочи в двора на Рекин — въжетата висяха по-малко от педя над земята, и стреснаха няколкото разхождащи се там пияни двойки. И още неосвободили се от въжетата и коланите, чуха тропането на тежки ботуши и дрънченето на оръжия и брони. Отряд от осем Очи тичаше към тях откъм улицата.

— Не мърдайте! — изрева предводителят им. — Като офицер на Архонта и Съвета ви арестувам за престъпления срещу Тал Верар. Горے ръцете и не се съпротивлявайте, защото няма да има пощада!

8

Дългата, плитка лодка спря на частната площадка на Архонта и Локи усети как сърцето му думка в гърдите. Сега идваше деликатната част, твърде деликатната част.

Обкръжаващите ги Очи ги избутаха от лодката. Бяха им вързали ръцете зад гърба и отървали от картините. Носеше ги, много внимателно, последният слязъл от лодката от арестуваните ги Очи.

Един офицер дойде при предводителя на Очите и отдаде чест.

— Тук сме, за да отведем арестуваните незабавно при Протектора, Началник на мечовете!

— Знам — отвърна началникът с отявлена нотка на задоволство в гласа. — Браво, сержант.

— Благодаря, господин началник! В градината ли?

— Да.

Поведоха Локи и Джийн през Мон Магистерия, през празни коридори и безмълвни бални зали, през миризмите на оръжейна смазка и прашни кътчета. Най-сетне излязоха в градината на Архонта.

Чакълът по пътеката скърцаше под краката им, докато вървяха в благоуханната нощ покрай бледото сияние на Сребърните лози и смайващото сияние на бръмбарите фенери.

Максилан Страгос седеше и ги чакаше край навеса за лодки на специално донесен за случая стол. С него бяха Мерейн и... — как се разтуптя сърцето на Локи! — плешивият алхимик, както и още двама Очи. Арестувалият ги отряд, воден от сержанта, отдаде чест на Архонта.

— На колене! — рече нехайно Страгос и бутнаха Локи и Джийн на земята пред него. Локи потрепера и се напрегна да разгледа подробностите. Мерейн беше с туника с дълги ръкави и тъмна пола. От своя ъгъл на зрение Локи забеляза, че е обута не с изискани, натруфени чепици, а с черни ботуши с равна подметка, удобни за бягане и за бой. Интересно. Алхимикът на Страгос държеше голяма сива чанта и изглеждаше нервен. При мисълта какво би могла да съдържа тази чанта сърцето на Локи отново заби учестено.

— Страгос... — заговори той, като се преструваше, че няма представа какво се върти в главата на Архонта. — Пак ли градинско увеселение? Твоите магарета в доспехи вече могат да ни развържат — съмнявам се, че сред дърветата се спотайват агенти на Приори.

— Понякога съм се чудил какво точно е нужно, за да те смири — рече Страгос и даде знак на застаналото от дясната му страна Око да мине напред. — За жалост стигнах до извода, че това вероятно е невъзможно.

Окото изрита Локи в гърдите и го събори по гръб. Той се загърчи и се опита да изпълзи встрани и чакълът изхрущя под него. Окото посегна, дръпна го и отново го постави на колене.

— Виждате ли моя алхимик? Тук е, както помолихте — продължи Страгос.

— Да — потвърди Локи.

— Повече от това няма да получите. Никога. Удържах на думата си. Вие си го гледайте и му се радвайте.

— Страгос, копеле долно, още имаме работа с...

— Според мен нямате — отвърна Архонтът. — Мисля, че вече сте си свършили работата. И най-сетне май разбрах точно защо сте толкова сърдити на Вързوماговете, че ви предадоха на моите грижи.

— Страгос, ако не се върнем на „Отровната орхидея“...

— Моите наблюдатели ми докладваха, че кораб, отговарящ на описанието ѝ, е закотвен северно от града. Съвсем скоро ще ида да я прибера с половината галери от флотата ми. И пак ще прекарам пират

по улиците и ще хвърля екипажа в Дълбината Бунище един по един, докато цял Тал Верар ме слави.

— Но ние...

— Вече ми дадохте онова, което ми е нужно — прекъсна го Страгос. — Макар и не точно така, както го бяхте намислили. Сержант, срещнахте ли някакви трудности, докато водехте арестуваните от кулата насам?

— Рекин отказа да ни допусне в сградата, Протекторе.

— Рекин отказал да ви допусне в сградата — повтори Страгос, като явно се наслаждаваше на всяка дума. — И по този начин е спазил неофициална традиция, сякаш тя превъзхожда моята законна власт. И с това ми е дал причина да изпратя цели взводове от моите войски там и да извърша онова, което подкупната градска стража няма да извърши — да тикна тоя копелдак в килия, докато разберем докога ще си трае за делата на добрите му приятели Приори. Вече разполагам с възможност да поведе бой. Няма нужда вие двамата да продължавате да безчинствате в моите води.

— Страгос, гад мръсна...

— Всъщност — рече Архонтът — и от вас няма никаква, ама никаква нужда.

— Сключихме договореност!

— И бих я спазил, ако не бяхте ме подиграли в единственото, за което не бих търпял неподчинение! — Страгос стана от стола си, разтреперан от ярост. — Наредих ви да оставите мъжете и жените в Обветрената скала живи! Живи!

— Но ние... — Локи съвсем се слиса. — Ние използвахме Мраз за ума и ги оставихме...

— ... с прерязани гърла! — довърши Страгос. — Само двамата на покрива оцеляха. Предполагам, че ви е мързяло да се покатерите, за да довършите и тях.

— Ние не сме...

— Кой друг е нападнал острова ми онази нощ, Коста? Той не е точно свято място, където се стичат поклонници, нали? Ако не сте го сторили вие, значи сте позволили на затворниците да го сторят. И в двата случая вината е ваша.

— Страгос, честно, не разбирам за какво говориш.

— Това няма да съживи четиримата ми добри мъже и жени, нали? — Страгос си пхна ръцете зад гърба. — С това приключваме. Гласът ти, наглият ти тон, самата безочливост в този твой език... Ти си кожа от акула за моите тъпанчета, мастер Коста, и си убил честни войници от Тал Верар. Не заслужаваш нито жрец, нито погребение, нито гроб. Сержант, дай ми меча си.

Предводителят на отряда Очи пристъпи напред, извади оръжието си и го подаде с дръжката напред на Архонта.

— Страгос — обади се Джийн. — Едно последно нещо.

Локи се обърна към него и видя тънката му усмивчица.

— Ще запомня този миг до края на проклетия си живот.

— Аз...

Страгос така и не довърши изречението, защото сержантът изведнъж замахна с меча и стовари дръжката му върху лицето на Архонта.

9

Ето как действаха.

Очите натикаха Локи и Джийн в масивна карета с преградени с железни решетки прозорци. Трима се качиха вътре заедно с тях, двама се качиха на капрата и хванаха поводите, а трима застанаха отстрани и отзад като охрана.

В края на улицата на най-високия етаж на Златните стъпала, там, където каретата трябваше да свие вляво към стръмната рампа, водеща към по-долния етаж, изведнъж друга карета препречи пътя ѝ. Очите се развикаха заплашително. Кочияшът на другата карета се разсипа в извинения и заобяснява, че конете му били необикновено инатливи.

После засвистяха тетиви на арбалети и кочияшите и охраната изпопадаха на земята, безпомощни сред буря от стрели. От двете страни на каретата притичаха отряди на градската стража в пълна униформа, размахали палки и щитове.

— Движение! — крещяха те на слисаните зяпачи. Най-умните сред тях вече бяха офейкали и се бяха скрили. — Тука няма нищо за гледане! Работа на Архонта и Съвета!

Щом трупите паднаха на калдъръма, вратата на каретата рязко се отвори и тримата вътре предприеха напразен опит да помогнат на падналите си колеги. Още два отряда градска стража, с помощта на доста частни лица в цивилно облекло, които просто случайно се задействаха по същия знак, се втурнаха и ги овладяха. Единият се съпротивляваше толкова яростно, че случайно падна убит; другите двама не след дълго ги изтикаха до каретата и махнаха бронзовите им маски.

Дойде Лайонис Кордо в униформа на Око, изпипана до най-малките подробности, без маската, следван от още седмина мъже и жени в почти пълно облекло. С тях беше и една млада жена, която Локи не разпозна. Тя коленичи пред двамата пленници.

— Тебе не те познавам — рече тя на този отдясно и преди мъжът да проумее какво става, един страж преряза гърлото му с кинжал и го бутна на земята. Другите стражи бързо извличаха останалите трупове настрана.

— Ти — продължи жената, вперила поглед в единствения оцелял от Очите. — Луций Каулус. Тебе те познавам.

— Убийте ме! — извика мъжът. — Нищо няма да ви дам!

— То е ясно — рече жената. — Но ти имаш майка. И сестра, която работи в Полумесеца на Черните ръце. И побратим на рибарските лодки, и двама племенници...

— Майната ти! — изпсува Каулус. — Ти не би...

— И ти ще гледаш. Бих. И ще го направя. Всичките до един, а ти през цялото това време ще си там и те ще знаят, че само с няколко думи си могъл да ги спасиш.

Каулус заби поглед в земята и се разрева.

— Моля те! Нека това си остане между нас...

— Тал Верар си остава, Каулус. Архонтът не е Тал Верар. Но аз нямам време да си играя игрички с тебе. Отговори на въпросите ми или ще издирим близките ти.

— Дано боговете ми простят... — Каулус кимна.

— Наредиха ли ви да използвате някакви специални шифровани фрази или действия при влизането в Мон Магистерия?

— Н-не...

— Какви точно бяха заповедите, които чу да дават на сержанта ви?

Щом краткият разпит свърши и отнесоха Каулус заедно с трупове — жив, за да му внушат страх от последиците, ако премълчи нещо, фалшивите Очи се натъкмиха с доспехите и оръжията на истинските и сложиха пиринчените маски. И каретата потегли отново, бързо-бързо, към лодката, очакваща ги на вътрешното пристанище, за да изпревари агентите на Страгос, преди да са прекосили залива и са докладвали за видяното.

— На по-добро май не можехме да се надяваме — отбеляза Лайонис, който се возеше в каретата с тях.

— Бива ли ги тия фалшиви униформи? — попита Локи.

— Фалшиви? Грешно си разбрал. Не беше трудно да се набавят униформи — нашите симпатизанти от войските на Страгос отдавна ни снабдиха с тях. Но маски се намират много мъчно. Отпускат по една на Око, резервни няма, пазят ги като семейно наследство! И толкова време ги зяпат, че биха забелязали дори почти пълно копие! — Кордо вдигна маската от лицето си и се ухили. — Но след тази нощ се надяваме, че повече няма да видим тия проклетии. А какво, по дяволите, има в тия платнени цилиндри?

— Дар от Рекин — отвърна Локи. — Лична работа, която няма връзка със ставащото.

— Познаваше се добре с Рекин?

— Споделяме еднакъв вкус към изкуството от късния период на Теринския трон — усмихна се Локи. — Всъщност неотдавна дори си разменихме някои творби.

10

Щом Лайонис събори Архонта на земята, останалите фалшиви Очи свалиха маските си и се заловиха със задачата си. Локи и Джийн се освободиха от чисто декоративните въжета на китките си за няма и секунда.

Един от хората на Лайонис подцени уменията на истинското Око насреща му и падна на колене с разрязана лява страна. Двама от предрешените хора на Приори притичаха и заудряха Окото. Той изтърва сабята си. Събориха го на земята и го пронизаха няколко пъти.

Другият се опита да изтича за помощ, но не направил и пет крачки, падна убит.

Мерейн и алхимикът се оглеждаха — алхимикът къде-къде по-нервно от нея, но двама от хората на Лайонис насочиха мечове към тях.

— Е, Страгос... — Лайонис издърпа Архонта и го накара да коленичи. — Най-сърдечни поздравии от Дома Кордо! — Той вдигна меч си, готов за удар, и се ухили.

Джийн го награби изотзад, метна го на земята и се надвеси над него разярен.

— Уговорката, Кордо!

— Да... — Лайонис продължаваше да се усмихва на земята. — Ето как стоят нещата. Добра услуга ни оказахте, но ние не обичаме да зарязваме нещата недовършени. Сега ние сме седем, а вие сте двама.

— Ах, вие, пишман аферисти! — възмути се Локи. — Като ви гледаме, ние, професионалистите, направо се разтреперваме! За много хитри се мислите, а? Това го видях от сто мили и затова се посъветвах с един наш общ приятел по въпроса.

После бръкна в ботуша си и извади леко измачкана и поизпотена половинка от пергаментов лист, сгънат на четири, подаде го на Лайонис и се усмихна, знаейки какво ще прочете Приори, като го разгъне:

За мен ще е лична обида, ако на приносителите на това писмо се навреди или се попречи по какъвто и да било начин, докато изпълняват взаимноизгодна поръчка. Всячески оказаното им съдействие ще бъде взето под внимание и възнаградено като съдействие, оказано на мен самия. Имам им пълно и абсолютно доверие.

Р.

Всичко това, разбира се, бе подпечатано с личния печат на Рекин.

— Знам, че вие самият не сте особено привързан към този игрален дом — рече Локи. — Но сте длъжен да признаете, че това не важи за останалите Приори, а мнозина от равните ви по ранг държат големи суми в неговата съкровищница...

— Достатъчно, разбрах. — Кордо се изправи и подхвърли писмото на Локи. — Какво искате?

— Само две неща. Архонта и неговия алхимик. Какво ще правите с тоя проклет град, си е ваша работа.

— Архонтът трябва...

— Ти щеше да го изкормиш като риба. Сега го поемам аз. Знай само, че каквото и да му се случи, няма да ви попречи.

В другия край на градината се разнесоха крясъци. Не, поправи се Локи — от другата страна на крепостта.

— Какво е това, по дяволите? — попита той.

— Имаме симпатизанти на портата на Мон Магистерия — отвърна Кордо. — Ще вкараме тук хора, за да не може никой да излезе. Сигурно известяват за пристигането си.

— Ако се опитате да щурмувате...

— Няма да щурмуваме Мон Магистерия, само ще я запечатаме. Когато войските вътре проумеят новото положение, сигурни сме, че ще признаят властта на съветите.

— Надявайте се, че е същото и в цял Тал Верар — посъветва го Локи. — Но стига глупости вече. Ей, Страгос, ела да си поприказваме с твоя домашен любимец алхимика.

Джийн вдигна все още неокопитилия се от удара Архонт на крака и го помъкна към задържаните под стража алхимик и Мерейн.

— Ти — посочи Локи плешивеца — сега ще ни обясниш страшно много неща, ако ти е мил животът.

Алхимикът разтърси глава.

— О, но аз... аз...

— Слушай много внимателно — продължи Локи. — Това е краят на Архоната, ясно? Цялата тази институция ще потъне в пристанището веднъж завинаги още тази нощ. След това Максилан Страгос няма да може да си купи и чаша топла пикня с цялото злато на Тал Верар! И ти няма да има пред кого да пълзиш и до края на краткия си и окаян живот ще отговаряш пред двамата мъже, които си отровил, твоята мама. Имаш ли доживотна противоотрова?

— Аз... нося противоотрова за всяка отрова, която използвам в служба на Архонта. За всеки случай.

— Ксандрин, недей... — обади се Страгос и Джийн го фрасна в корема.

— О, не. Дай, Ксандрин, дай — подкани го Локи.

Плешивецът бръкна в чантата и извади стъкленица, пълна с прозрачна течност.

— Нося само една доза. Тя е достатъчна за един човек — не я поделяйте. Тя ще пречисти телесните течности и канали от веществото.

Локи пое стъкленицата с разтреперана ръка.

— А това... колко ще струва да възложим на друг алхимик да приготви още?

— Невъзможно е — отвърна Ксандрин. — Аз разработих противоотровата така, че не може да бъде подложена на анализ. Всеки образец, подложен на алхимично изследване, ще бъде унищожен. Отровата и нейната противоотрова са мой патент...

— Записки — прекъсна го Локи. — Рецепти, или както там наричат тия проклетии!

— Всичко е в ума ми — отвърна Ксандрин. — Хартията не умее да пази тайни.

— Е, добре — въздъхна Локи. — Докато ни забъркат още една доза, комай ще трябва да те мъкнем с нас. Обичаш ли морето?

11

Точно тогава Мерейн взе решението си. Щом противоотровата не можеше да бъде възпроизведена, тя можеше да бутне стъкленицата на земята... Тези досадни ненормалници Коста и Де Фера бяха обречени. Така щяха да останат само Страгос и Ксандрин.

Ако успееше да се справи и с тях, всички, които знаеха със сигурност, че тя служи на господар извън Тал Верар, щяха да замлъкнат.

Тя помръдна дясната си ръка и дръжката на отровния ѝ кинжал падна в ръката ѝ. Вдъхна дълбоко.

Направи го толкова бързо, че фалшивото Око, застанало до нея, не успя дори да вдигне меча си. Намушка го странично, без да се издаде нито с поглед, нито с движение. Острието се заби във врата му. Преди да се дръпне, плъзна кинжала встрани за всеки случай — на

отровата можеше да ѝ потрябват още няколко мига, докато си свърши работата.

12

Първата жертва на Мерейн едва успя да изохка от изненада, когато тя преряза гърлото на Ксандрин с нож, изваден кой знае откъде. Локи я погледна сепнато — отначало реши, че напада него, но в такъв случай, осъзна той, така и нямаше да забележи удара навреме.

Ксандрин нададе вик и се катурна напред. Мерейн нападна Локи с ритник — по-скоро бърза, отколкото мощна атака. Изрита ръката му и стъкленницата изпадна от пръстите му. Локи още не бе извикал „Мамка му!“, и се метна подир стъклото, без да го е грижа нито за чакъла, който щеше да му одере кожата, нито за това какво би хрумнало на нападателката му. Вдигна оцелялата стъкленница от земята, прошепна благодарствени слова и отново бе съборен от Джийн, втурнал се напред с протегнати ръце.

Той падна на земята, притиснал стъкленницата към гърдите си, и видя как Мерейн се извърта и мята ножа. Джийн я удари точно в този миг и вместо да порази Страгос във врата или в гърдите, каквото явно беше намерението ѝ, острието се заби в нозете му и Архонтът отскочи назад.

Мерейн, колкото и да не беше за вярване, се възпротиви дейно на Джийн — успя да изтръгне някак едната си ръка от хватката му и го мушна с лакът в ребрата. Гъвкава и несъмнено адски отчаяна, тя ритна левия му ботуш, изтръгна се и тръгна назад, залитайки. Джийн я хвана за туниката и откъсна левия ѝ ръкав чак до рамото. Щом тъканта поддаде, той изгуби равновесие и падна на земята.

Локи мярна сложната черна татуировка върху бялата кожа над лакътя ѝ — приличаше на лоза, увита около меч. А после тя се стрелна в нощта като стрела от арбалет, далече от Джийн и фалшивите Очи, които я подгониха надолу по стъпалата, ала напразно. Накрая се отказаха и заругаха шумно.

— Ама какво... о, по дяволите! — възкликна Локи, едва сега забелязал първото фалшиво Око, намушкано от Мерейн. Мъжът се

гърчеше на земята редом с Ксандрин, а от ъгълчетата на устата му се стичаше пяна.

— Ужас! Мамка му! По дяволите! — кресна Локи, наведен безпомощно над умиращия алхимик. Конвулсиите спряха съвсем скоро. Лока се вторачи в единствената стъкленица с противоотрова в ръцете си. Прилоша му на стомаха.

— Не! — изстена Джийн зад него. — О, богове, защо го направи тя?

— Не знам — отвърна Локи.

— И какво да правим, по дяволите?

— Ние... майната му. Проклет да съм, ако знам и аз.

— По-добре ти...

— Никой нищо няма да прави! — сръза го Локи. — Ще я запазя. Като свърши всичко това, ще седнем да вечеряме и ще го обсъдим. Все ще измислим нещо.

— Ти можеш да...

— Време е да тръгваме! — отсече Локи. — Вземай онова, за което сме дошли, преди да стане още по-сложно. — „Преди верните на Архонта войски да са забелязали, че изживява тежка нощ. Преди Лайонис да разбере, че Рекин в действителност ни издирва, докато разговаряме. Преди още някоя проклета изненада да изпъзни от земята и да ни ухапе за гъза.“ — Кордо! — кресна той. — Къде е обещаната от теб торба?

Лайонис махна на една жена от оцелелите фалшиви Очи и тя му подаде тежък чувал от зебло. Локи го изтръска — беше по-широк от него самия и дълъг почти шест стъпки.

— Е, Максилан — рече той. — Предложих ти възможност да забравим за всичко това, да ни пуснеш и да задържиш, каквото имаш, ама ти трябваше да си покажеш магариите, нали?

— Коста — рече Страгос, най-последен възвърнал си дар слово. — Аз... мога да ти дам...

— Нищо не можеш да ми дадеш. — Страгос като че се мъчеше да докопа кинжала на Мерейн. Локи го ритна, той изхвърча над чакъла и падна нейде в тъмното. — Хората от нашия занаят, хората, които се кланят на Уродливия страж, си имаме малка традиция, когато умре някой наш близък. В този случай някой бе убит вследствие на тоя твой налудничав замисъл.

— Коста, не отхвърляй онова, което мога да ти предложа аз...

— Наричаме го смъртна жертва — продължи Локи. — Това означава да откраднем нещо ценно, според стойността на погубения живот. Само че в този случай нищо на света не може да възмезди загубата. Ала правим, каквото можем.

Джийн застана до него и изпука с кокалчетата на ръцете си.

— Езри Делмастро — произнесе той съвсем тихо. — Поднасям ти Архонта на Тал Верар.

После удари Страгос толкова силно, че краката на Архонта се откъснаха от чакъла. След миг той вече натъпкваше безчувствения старец в чувала. Още миг и метна завързаната торба на рамо като чувал с картофи.

— Е, Лайонис, успешна революция ти пожелавам, или каквото ще да е там — рече Локи. — Измъкваме се оттук, преди да е станало още по-интересно за нас.

— Ами Страгос?

— Никога повече няма да го видиш.

— Е, тогава бива. Напускате ли града?

— Твърде бавно за нашия вкус, мътните да го вземат!

13

Джийн хвърли чувала на кварталдека пред очите на Замира и всички оцелели от екипажа. Завръщането беше продължително и тежко — първо трябваше да вземат раниците си от малката лодка на Кордо, после, задължително, да вземат и лодката на Дракаша и да излязат с нея почти в открито море. Но всичко си струваше. Цялата нощ си струваше, реши Локи, само за да види изражението на Страгос, щом видя застаналата над него капитанка.

— Др... р... акаша — измънка той и изплю един зъб на палубата. Няколко вадички кръв се стичаха по брадата му.

— Максилан Страгос, бивш Архонт на Тал Верар — изрече тя. — Последният Архонт на Тал Верар. За последен път те гледах от различна гледна точка.

— И... и аз. — Той въздъхна. — И сега какво?

— Твърде много дългове са яхнали трупа ти, че да може смъртта ти да ги изкупи. Мислихме дълго и упорито за това и решихме, че ще опитаме да те задържим жив, доколкото можем.

Тя щракна с пръсти и Джабрил излезе напред. Държеше куп яки, макар и леко ръждясали железни синджири. Пусна ги на палубата до Страгос, старецът подскочи и той избухна в смях. Ръцете на моряците сграбчиха бившия Архонт и той се разхлипа невярващо, щом оковите щракнаха на ръцете и краката му и го увиха с веригите.

— Отиваш на долната палуба, Страгос. На тъмно. И за нас ще е особена чест да те влачим с нас, накъдето и да плаваме. При всякакво време, при всякакви вълни, при всякаква жега. Страшно дълго ще те влачим. Тебе и веригите ти. Гарантирам ти, че тях ще ги носиш дълго след като дрехите ти се разпаднат.

— Дракаша, моля те...

— Хвърлете го на дъното! — изкомандва тя и половин дузина моряци го повлякоха към стълбите, водещи към главната палуба. — Приковете го за корпуса и го оставете да се настани удобно.

— Дракаша, не можеш! — писна мъжът. — Не можеш! Ще обезумея!

— Знам — отвърна тя. — И ще пициш. Богове, как ще виеш там долу! Е, много хубаво. Малко музика сред морето не е излишна.

А после го отведоха в трюма на „Отровната орхидея“, където щеше да гние, докато умре.

— Е... — обърна се Дракаша към Локи и Джийн. — Вие двамата се справихте. Проклетата да съм, но постигнахте своето.

— Не, капитане — поправи я Джийн. — Постигнахме онова, за което отидохме там. Но не постигнахме своето. По никой начин.

— Съжалявам, Жером.

— Дано никой не ме нарече повече така. Името ми е Джийн.

— Локи и Джийн — произнесе тя. — Е, добре. Къде бих могла да ви закарам?

— Във Вел Вирацо, ако нямаш нищо против — отвърна Локи. — Имаме там малко работа.

— И ще забогатееете?

— Да, ще имаме парички. Искаш ли част, за...

— Не — прекъсна го тя. — Вие отидохте в Тал Верар, вие извършихте кражбата. Задръжте си ги. Плячката от Салон Курбо ни е

предостатъчна, а ще я разпределяме между твърде малко хора. Стига ни. А какво смятате да правите после?

— Бяхме намислили нещо — отвърна Локи. — Помниш ли какво ми каза онази нощ на парапета? Ако някой се опита да приклещи кораба ти, просто... вдигни още платна?

Дракаша кимна.

— Е, би могло да се каже, че ще го пробваме — обясни Локи.

— Ще ви трябва ли и още нещо?

— Ами, от съображения за безопасност и като се има предвид миналото ни... Дали не би склонила да ни дадеш назаем една от корабните си котки?

14

Срещнаха се на другия ден по покана на Рекин, а мястото на срещата би могло да се опише единствено като „жалките останки от кабинета му“. Вратата беше изтръгната от пантите, парчетата от столове все още се въргаляха по пода и, разбира се, почти всички картини по стените бяха изрязани от рамките. Рекин като че изпитваше извратено удоволствие от това, че настани седмината Приори на изискани столове посред целия този хаос, и се преструваше, че всичко е съвсем нормално. Селендри сновеше из стаята зад гостите.

— Всичко гладко ли върви при вас от снощи насам, дами и господа? — попита той.

— Боят в Марината на мечовете приключи — уведоми го Джаканта Тига, най-младата от Вътрешната седморка.

— Флотата е озаптена.

— Мон Магистерия е наша — додаде Лайонис Кордо, дошъл да замести баща си. — Всички капитани на Страгос са под арест, освен двамата капитани от разузнаването...

— Не може да позволим още една шибана злополука с Равел — изказа се един Приори на средна възраст.

— Аз самият възложих на мои хора да се заемат с въпроса — обясни Рекин. — Няма да слязат на суша в града. Поне това мога да обеща.

— Посланиците на Талишам, Еспара и Кралството на същините публично изразиха доверие в ръководството на съветите — съобщи Тига.

— Знам — усмихна се Рекин. — Снощи им опростих значителни дългове и предположих, че биха могли да съдействат на новата власт. А какво става с Очите?

— Около половината са живи и задържани — докладва Кордо. — Останалите са мъртви. Само неколцина се опитаха да възбудят съпротива.

— Няма да стигнат далече — обади се Тига. — Верността към стария Архонат няма да им купи нито храна, нито бира. Сигурно като почнат да дразнят твърде много редовните войници, ще ги намерят мъртви тук и там.

— От останалите ще се отървем тихомълком през следващите няколко дни — обясни Кордо.

— Вижте, чудя се дали това е чак толкова умно — отбеляза Рекин. — Очите на Архонта представляват важен резерв от добре обучени и предани войници. Несъмнено може да им се намери и по-добро приложение от запълването на гробове.

— Те бяха верни единствено на Страгос...

— Или може би на Тал Верар, стига да ги беше попитал.

— Рекин положи ръка на сърцето си. — Патриотичният ми дълг ме заставя да го изтъкна.

Кордо изсумтя.

— Те бяха неговите ударни войски, телохранители, изтезатели. На нас не ни вършат никаква работа, дори да не развиват противодържавна дейност.

— Може би колкото и да се хвалеше с военните си познания, скъпият ни покоен Архонт е използвал Очите некадърно — заяви Рекин. — Може би това с безликите маски беше прекалено. Те може би щяха да се справят по-добре в цивилни дрехи, като сътрудници на разузнавателния му апарат, а не да тероризират хората и да налагат волята му.

— Може би, за негова изгода — съгласи се Тига. — Ако бе постъпил така, въпросният разузнавателен апарат можеше да осуети нашия вчерашен ход срещу него. Беше твърде рисковано.

— И все пак трудно е да опазиш кралството, когато вече няма крал — рече Кордо.

— Да — обади се Тига. — Всички ние сме твърде впечатлени, Кордо. Вмятай ненатрапчиво по някоя дума за участието ти, колкото си искаш често, моля.

— Аз поне...

— И още по-трудно е да опазиш кралството, ако изхвърлиш съвършено употребяеми сечива, оставени от краля — изтъкна Рекин.

— Простете тъпотата ни, но за какво точно намекваш, Рекин? — попита Саравел Фиоран, почти връстничка на Мариус Кордо.

— Просто, че Очите, внимателно проверени и обучени наново, могат да бъдат значителна придобивка за Тал Верар, ако не се използват като ударни войски, а като... като тайна полиция?

— Казва мъжът начело точно на онези хора, чието преследване би било задачата на подобна служба! — присмя се Кордо.

— Кордо Младши, това са и същите онези хора, чиято намеса във вашите семейни работи е ограничена до приемливия минимум благодарение на моето участие — възрази Рекин. — Те са тъкмо онези хора, способствали за вчерашната ни победа — разнасяха вести, изпълваха улиците, за да задържат армейските подкрепления, отвлечаха вниманието на най-верните офицери на Страгос, докато някои от вас, допуснати до участие, действаха като любители на играта на топка, които си играят на някоя ливадка!

— Не и аз! — възрази Кордо.

— Не, ти не, ти се би. Но аз се фукам със своето лицемерие с усмивка на уста, Лайонис. Не смей да се преструваш тук, където сме си все свои, че презрението ти по някакъв начин те освобождава, от греха, че си общувал с такива като мен. Само недей да си представяш град, в който такива като мен не контролират престъпността — не ти трябва! Що се отнася до Очите, аз не питам, а казвам. Малцината фанатично верни на Страгос могат по удобен начин да се препънат и да се нанижат на някой и друг меч. Останалите са твърде ценни, че да ги изхвърляме.

— Въз основа на какво сметнахте, че можете да ни поучавате? — ядоса се Тига.

— Въз основа на това, че шестима от седмината тук са намерили за уместно да държат парични суми и стоки в съкровищницата на

Кулата на греха. Артикули, които, да бъдем откровени, може и никога повече да не излязат оттам, в случай че отношенията ни започнат да ме изнервят. И аз имам вложение в този град, също като вас, и няма да ми е по сърце някоя чужда сила да ми се меси в работите. Да отдадем дължимото на Страгос — не мога да си представя, че армията и флотата, попаднали във вашите ръце, ще вдъхват голямо страхопочитание на враговете ни, като се има предвид какво се случи по време на последната война, когато на власт бяха Приори. Затова намерих за уместно да подсигуря всичките ни залози.

— Несъмнено бихме могли да обсъдим това след няколко дни — предложи Лайонис.

— Надали. Неудобства като оцелелите Очи имат навика да изчезват преди разширяването на споровете, нали? Усилно време е. Съобщенията могат да се загубят или да бъдат изтълкувани погрешно, а съм убеден, че ще възникне и съвсем приемлива причина за случилото се.

— Какво искате, тогава? — попита фиоран.

— Ако имате намерение да обявите Мон Магистерия за административен център на нашата бляскава нова власт, то по мое мнение няколко кабинета там биха били добро начало. Нещо хубаво и престижно, преди хубавите кабинети да са свършили. Освен това очаквам в края на седмицата и основен работен бюджет. Сам ще изчисля приблизителните му рамки. Заплатите за идната година. И като ги споменах, очаквам поне три или четири поста в йерархията на тази нова организация да бъдат предоставени напълно на мое разположение. Заплати в размер от десет до петнайсет солария годишно.

— За да раздадете синекурни длъжности на разни ваши крадци парвенюта? — тросна се Лайонис.

— За да им помогна в прехода към живота на порядъчни граждани и защитници на Тал Верар, да — потвърди Рекин.

— А дали това ще бъде вашият собствен преход към живота на порядъчен гражданин? — попита Тига.

— Мислех, че вече съм го изяснил. Не, в името на боговете! Нямам никакво желание да се откажа от отговорностите, на които се радвам понастоящем. Обаче така се получи, че съм си намислил идеалния кандидат, който да оглави нашата нова организация. Човек,

който споделя скрупулите ми относно начина, по който Страгос е използвал Очите, и би трябвало да бъде приет още по-сериозно поради факта, че и тя е била една от тях.

Всички Приори се обърнаха и се вторачиха в Селендри и тя не можа да сдържи усмивката си.

— Рекин, я чакай малко! — възрази Кордо.

— Не виждам необходимост — отвърна Рекин. — Не вярвам вашите шестима да откажат на тази моя тъй дребна и така патриотична молба, нали?

Кордо се огледа и Селендри разбра какво виждаше той по лицата на останалите Приори: ако официално се опиташе да попречи на това, щеше да бъде единственият и щеше да подкопае не само взетото назаем положение на баща си, но и изгледите за собственото си бъдеще.

— Мисля, че тя трябва да получи хубавичка, доста хубавичка начална компенсация — продължи весело Рекин. — И, разбира се, ще настоява да ползва официални карети и шлепове. Официална резиденция — Страгос има десетки къщи и имения на свое разположение. О, и мисля, че кабинетът ѝ в Мон Магистерия трябва да е най-хубавият и най-престижен от всички. Не сте ли съгласни?

Те се целуваха дълго, останали сами в кабинета, след като Приори си тръгнаха, обзети от смут, тревога и яд. Както обикновено, Рекин свали ръкавиците си и я погали със съсухрените си, покрити с белези ръце. Галеше и обезобразената като дланите му плът от лявата ѝ страна, и здравата плът от дясната.

— Ето, мила моя — рече той. — Знам, че от доста време нервничаш тук, докато тичаш нагоре-надолу по стълбищата, лъкатушиш между благородници пияници и им се кланяш.

— Все още съжалявам, че не успях да...

— И двамата в еднаква степен не успяхме — поправи я Рекин. — Всъщност аз много по-силно се хванах на измишльотините на Коста и Де Фера от теб. Ти докрай хранеше подозрения. Ако зависеше единствено от теб, убеден съм, че щеше да ги изхвърлиш рано-рано през прозореца и да спестиш цялата тази бъркотия накрая.

Тя се усмихна.

— А пък самодоволните Приори са уверени, че в твоето лице им натрапвам последна бляскава синекура. — Рекин зарови пръсти в

косата й. — Богове, каква изненада ги чака! Нямам търпение да те видя как действаш. Ти ще изградиш нещо, пред което моите малки котерии от фелантоци ще изглеждат безвкусица.

Селендри огледа съсипания кабинет. Рекин избухна в смях.

— Май тия безочливи малки мискини са достойни за възхищението ми! Цели две години да кроят подобно нещо, а после и номера със столовете. И печата ми! Лайонис направо получи гърчове...

— Аз очаквах да побеснееш — призна Селендри.

— Да побеснея? Да бе, бесен съм. Тая гарнитура от столове много си я обичах.

— Знам колко дълго си се трудил, за да се сдобиеш с тези картини...

— А, да, картините. — Рекин се ухили дяволито. — Що се отнася до тях... Тия стени нещо ми се виждат много голи. Би ли слязла с мен в съкровищницата, че почвам да вадя истинските?

— Как така истинските?

ЕПИЛОГ

ЧЕРВЕНИ МОРЕТА ПОД ЧЕРВЕНИ НЕБЕТА

— Репродукции?! Но как, по дяволите?!

Локи, седнал на удобен дървен стол с висока облегалка в кабинета на Акастус Крел, главния търговец на изящни предмети от Вел Виращо, стисна здраво фината си чаша с хладък чай, за да не я разлее.

— Няма как този термин да ви е непознат, мастер Феруайт — отвърна Крел. Старецът би приличал на съчка, ако не бяха грациозните му движения: той крачеше из кабинета си като танцьор на сцената и боравеше с лупите като дуелист, заемащ ефектна поза. Беше облечен със свободен брокатен халат от здрачно синя коприна. Той вдигна очи и лъскавината на плешивото му теме подчерта свръхестествената проникателност на погледа му. Кабинетът беше леговището на Крел, центърът на съществуването му и му придаваше някакъв спокоен авторитет.

— Да, когато става дума за мебели — отвърна Локи. — Но за картини...

— Това е още по-рядко, със сигурност, но няма никакво съмнение. Всъщност никога не съм виждал оригиналите на тези десет картини, господа, но има съществени несъответствия в пигментите, мазките и общото състаряване на повърхностите. Те не са действителни произведения на изкуството на Талатрийския барок.

Джийн преглъщаше думите му навъсен, скръстил ръце, безмълвно и без да докосва чая си. Локи усети как в гърлото му се надига жлъчка.

— Обяснете. — Той едва обуздаваше гнева си.

Крел въздъхна — очевидно собственият му гняв се смекчаваше от съчувствието към положението, в което бяха изпаднали двамата.

— Вижте... — Той внимателно вдигна една от откраднатите картини. Тя изобразяваше няколко благородници от Теринския трон на гладиаторски борби, приемащи почитта на смъртно ранен боец. — Онзи, който го е нарисувал, е истински майстор в занаята, притежаващ фантастично търпение и сръчност. За една картина са нужни стотици

часове труд, и то при безпрепятствен достъп до оригиналите. Очевидно... господинът, от когото сте се сдобили с тези предмети, е имал скрупули относно излагането на оригиналите на опасност. Бих заложил къщата си и всичките си градини, че последните се намират в съкровищницата му.

— Ама... несъответствия. Как е възможно да ги различите?

— Майсторите, покровителствани от последния двор на Теринския трон, са си имали таен начин да отличат творбите си от произведенията на художници, служили на по-нископоставени покровители. Това се е разчуло извън императорския двор чак години след падането му. В своите картини майсторите, избраници на Талатри, и сътрудниците им умишлено са създавали почти незабележим недостатък в единия ъгъл на творбата чрез използването на мазки, чиито размер и посока не са съвпадали с околните. Всъщност несъвършенството е знак за съвършенство. Като белега за красота, който някои вадрани поставят на дамите си.

— И го разпознавате от пръв поглед?

— Мога да кажа със сигурност кога не съзирам и намек за това никъде, и в десетте творби.

— Проклятие! — изруга Локи.

— Нещо ми подсказва, че художникът, създал картините... или онзи, който ги е поръчал, са питаели такова искрено възхищение към оригинала, че са отказали да фалшифицират скрития отличителен белег.

— Много трогателно, няма що.

— Личи си, че настоявате за още доказателства, мастер Феруайт, и за щастие останалите са още по-ясни. Първо, невъзможно е пигментите да са толкова ярки предвид състоянието на алхимията преди четиристотин години. Свежестта на цветовете подсказва съвременен произход. И последно, за проклетия, на тези творби им липсва лустрото на столетията. Няма фини пукнатини в боята, обезцветяване от плесен и слънчеви лъчи, нито димни напластявания върху лакираната повърхност. Плътта им сама по себе си се отличава от истинския предмет така, както моето лице би се отличавало от лицето на десетгодишно момче. — Крел се усмихна тъжно. — Аз съм достигнал щастлива старост. А те не са.

— И какво означава това спрямо нашата уговорка?

— Съзнавам, че вие вероятно сте се подложили на необикновено големи трудности, за да се сдобиеите дори с тези факсимилета от... господина в Тал Верар — изрече Крел, докато се настаняваше на стола зад писалището, и остави картината. — Поднасям ви своята благодарност и възхита.

Джийн изсумтя и се втрени в стената.

— Вашата благодарност и възхита — обади се Локи, — колкото и добронамерени да са...

— ... не са законно платежно средство — довърши Крел.

— Не съм глупак, мастер Феруайт. За тези десет картини все пак мога да ви предложа две хиляди солария.

— Две? — Локи се вкопчи в облегалката и се наведе напред.

— Сумата, която първоначално обсъждахме, беше петдесет хиляди, мастер Крел!

— За оригиналите аз с радост бих изплатил тази първоначално договорена сума — обясни Крел. — За истинските артефакти от периода на Последния разцвет аз бих намерил купувачи от далечни краища, които нямат представа за... потенциалното неудоволствие на господина в Тал Верар.

— Две — промърмори Локи. — Господи, докато киснехме в Кулата на греха, сме оставили там повече! Две хиляди солария за две години, това ли ни предлагате?

— Не. — Крел сплете издължените си пръсти. — Две хиляди солария за десет картини. Колкото и да съжалявам за онова, което вероятно сте понесли, за да придобиеите тези предмети, в договора ни няма клаузи за трудности. Аз плащам за стоката, не за процеса, необходим, за да се сдобиееш с нея.

— Три хиляди — рече Локи.

— Две хиляди и петстотин и нито сентира повече! — отсече Крел. — Мога да им намеря купувачи — всяка от тях въпреки всичко е уникална творба на стойност стотици соларии и си струва и да я притежаваш, и да я покажеш. Ако съм принуден, след време мога дори да се опитам да ги препродам обратно на господина от Тал Верар с твърдението, че съм ги намерил в някакъв далечен град. Не се и съмнявам, че ще прояви щедрост. Но ако не желаете да приемете цената ми... свободни сте да ги занесете на пазарния площад или може би в някоя кръчма.

— Две хиляди и петстотин — повтори Локи. — В ада да горят дано.

— Подозирам, че като ни дойде времето, това ни се пише и на нас, мастер Феруайт. Но сега бих искал да чуя решението ви. Приемате ли моето предложение?

— Две хиляди и петстотин — повтори Локи за петнайсети път, докато каретата им трополеше към марината на Вел Вирацо. — Не е истина, мама му стара.

— Сигурно са повече от състоянието на доста хора — смънка Джийн.

— Но не са, колкото обещах! — възрази Локи. — Извинявай, Джийн. Пак се издъних. Казах десетки хиляди. Голямо число. Щеше да ни върне на върха в игрите. Лашейнски благородници. Богове на небесата! — Той скри лицето си в шепи. — Уродливи страже, защо, по дяволите, изобщо ме слушаш?

— Не си виновен ти — увери го Джийн. — Номера го извъртяхме и измъкнахме всичко, което бяхме набелязали. Само че набелязаното „всичко“ не беше онова, което трябва. Нямаше как да го знаем.

— Гадна работа! — изруга Локи.

Каретата им забави ход и спря със скърцане. С тракане и стържене кочияшът нагласи дървената стълба, вратата се отвори и вътре нахлу дневната светлина заедно с мириса на море и виковете на чайките.

— Още ли... си навит за онова? — Джийн остана безучастен и Локи прехапа устна. — Знам... че и тя трябваше да е с нас. Можем просто да забравим, да го зарежем, да хванем карети...

— Навит съм — прекъсна го Джийн и посочи торбата от зебло на седалката до Локи. — Освен това този път си направихме труда да вземем и котка.

— Сигурно. — Локи сръчка лекичко торбата и се усмихна тънко, щом отвътре го нападнаха. — Но все пак ти...

Джийн вече ставаше, за да слезе.

— Мастер Феруайт! Толкова се радвам най-сетне да се запознаем. Както и с вас, мастер...

— Калас — представи го Локи. — Таврин Калас. Простете на приятеля ми, преживя тежък ден. Аз ще преговарям.

— Разбира се — съгласи се собственикът на частното яхтено пристанище във Вел Вирацо. Тук държаха под постоянна охрана увеселителните баржи и плавателните съдове за разходки на благородните фамилии на Вел Вирацо — които се брояха на пръстите на двете ръце, като не всички влизаха в работа.

Собственикът ги поведе към края на единия от кейовете, където върху вълните леко се полюшваше лъскаво едномачтово корабче. Дълго четирийсет стъпки, от лакирано тиково и вещерско дърво, украсено с пиринч и ребро. Въжетата му бяха от най-фина нова полукоприна, а сгънатите му платна — бели като чистия пясък на плажа.

— Всичко е подготвено според указанията от вашите писма, мастер Феруайт. Извинявам се, че отне четири дни, а не три...

— Няма значение — успокои го Локи и му подаде кожената чанта със соларии, които бе преброил в каретата. — Ето цялата сума и обещаната премия за трите дни за вашите работници. Нямам основания да ми се свидят.

— Вие сте твърде любезен поначало — поклони му се собственикът и пое тежката чанта. Вече бяха похарчили близо осемстотин солария.

— А запасите? — попита Локи.

— Попълнени са точно според указанията — отвърна собственикът. — Дажби и вода за една седмица. Вината, промазаните мантии и останалото оборудване за спешни случаи, всичко е на мястото си и съм го проверил лично.

— Вечерята ни?

— Носят я, носят я — отвърна собственикът. — Очаквах бързоходеца още преди няколко минути. Чакайте... ето, момчето

дойде.

Локи се огледа назад, към каретата. Едно момченце току-що бе изскочило иззад нея и тичаше към тях, гушнало кошница с капак, по-голяма от гръдния му кош. Крадецът се усмихна.

— Вечерята е завършекът на сделката ни — рече той, щом момчето подаде кошницата на Джийн.

— Много добре, мастер Феруайт. Кажете, ще потегляте ли...

— Незабавно — заяви Локи. — Трябва... да оставим зад гърба си куп неща.

— Ще ви е необходима ли помощ?

— Очаквахме трети човек — рече тихо Локи. — Но и ние двамата ще се оправим. — Той огледа новата им яхта, някога непознатата подредба на платната, такелажа, мачтата, румпела. — Ние винаги сме достатъчни.

Натовариха багажа от каретата за по-малко от пет минути. Не носеха кой знае какво. Няколко дрехи за смяна, работни туники и бричове, оръжия и малкия комплект помощни средства за крадци.

Слънцето залязваше на запад, когато Джийн се залови да ги отвърже от кея. Локи скочи на кърмовата площадка, голяма колкото стая и оградена с издигнат планшир, и точно преди да потеглят, разтвори чувала и изсипа съдържанието му върху палубата.

Черното котенце го погледна, протегна се и започна да се търка в десния му ботуш, мъркайки шумно.

— Добре дошло в новия си дом, хлапе. Каквото видиш, е твое — рече му Локи. — Но това не означава, че ще се привържа към теб!

Спуснаха котва на стотина стъпки от последния кей на Бел Вирацо и под рубинените му лъчи седнаха да изядат обещаната от Локи вечеря.

Седяха на кърмата със скръстени крака от двете страни на малката масичка и всеки се преструваше на напълно погълнат от хляба и пилето, акуловите перки и оцета, гроздето и черните маслини. Царствен се опита на няколко пъти да поведе война срещу трапезата и прие почетния мир едва след като Локи го подкупи с пилешко крилце, голямо почти колкото него.

Изпиха бутилка вино — безлично каморско бяло, от вината, с които прокарваш вечерята, без да изземат централната роля в нея. Локи метна празната бутилка зад борда и наченаха нова, по-бавно.

— Време е — рече най-сетне Джийн, когато слънцето слезе толкова ниско на запад, че сякаш потъваше зад десния планшир. Всичко беше червено, целият свят, от морето до небето, бе с цвета на повяхващо листенце от роза, на още незасъхнала капка кръв. Морето бе спокойно, не се долавяше и най-лек полъх на вятъра. Нищо не ги задържаше, никакви отговорности не им тежаха, нямаха никакви планове и никакви задължения, никъде по света.

Локи въздъхна, извади стъкленницата с прозрачна течност от вътрешния си джоб и я постави на масата.

— Решихме, че ще я поделим — рече той.

— Да — отвърна Джийн. — Но няма.

— Нима?

— Ще я изпиеш ти. — Джийн опря длани на масата. — Цялата.

— Няма!

— Нямах избор — заяви Джийн.

— Ти за какъв се мислиш, бе?

— Не можем да рискуваме и да я поделим. — Джийн говореше с напълно разумен и овладян тон, което подсказваше на Локи, че е готов да действа на мига. — По-добре един от нас със сигурност да се излекува, отколкото и двамата да креем и... да си отидем мърцина.

— Аз ще рискувам да покрея — заяви Локи.
— А аз — не. Моля те, Локи, изпий я.
— Или?
— Или знаеш какво. Не можеш да ме надвиеш. Обратното определено не е вярно.
— Значи ти ще...
— Буден или в безсъзнание, твоя е. Не ме интересува. Изпий шибаната противоотрова, в името на Уродливия страж.
— Не мога — отказа Локи.
— Не ме принуждавай да...
— Ти не разбираш — прекъсна го Локи. — Не съм казал „не желая“. Не мога.
— Какво...
— Стъкленицата е пълна с най-обикновена вода. Взех я от града.
— Локи бръкна отново в джоба си, извади друга стъкленица, празна, и бавно я постави до фалшивата. — Трябва да призная, че при положение че ме знаеш какъв съм, съм учуден, че ми позволи аз да ти наливам виното.

— Копеле! — изрева Джийн и скочи на крака.

— Джентълмен копеле.

— Ти, шибан, жалък кучи сине! — Джийн скочи яростно и Локи тревожно отскочи назад. Приятелят му грабна масата и я запокити в морето, а остатъците от вечерята им се пръснаха по палубата. — Как можа?! Как можа да постъпиш така с мен?!

— Не бих понесъл да те гледам как умираш — отсече Локи. — Не мога. Не би могъл да искаш от мен да...

— И дори не ми остави избор!

— Ти щеше да ми я излееш насила в гърлото, бе, да му се не види! — Локи се изправи и изтръска трохите и парченцата пилешки кости от туниката си. — Знаех си, че ще се пробваш. Обвиняваш ли ме, че те изпреварих?

— И сега аз да те гледам как умираш, така ли? Първо нея, а сега и теб? И на това му викаш услуга?

Джийн рухна на палубата, зарови лицето си в шепи и се разрида. Локи коленичи до него и обви с ръце раменете му.

— Услуга е. Услуга в моя полза. Ти непрекъснато ми спасяваш живота, защото си идиот и не се сецаш, че може и иначе. Нека... Нека те отменя поне този път. Защото в действителност го заслужаваш.

— Нищо не разбирам — прошепна Джийн. — Копеле шибано, как можа? Искам да те прегърна. И да ти откъсна проклетата глава. Едновременно.

— А... — възкликна Локи. — Доколкото разбирам, току-що изказа определението за „близък“.

— Но ти ще умреш! — прошепна Джийн.

— Все някога щеше да стане — отвърна Локи. — Все някога щеше да стане и единствената причина досега да не е станало... всъщност... си ти.

— Гадно ми е!

— И на мен, но това е положението. Сигурно трябва да се примиря.

„Спокоен съм — помисли си той. — Май мога да го кажа. Спокоен съм.“

— И какво ще правим сега?

— Каквото сме си намислили — отвърна Локи. — Ще хванем нанякъде, накъдето си щем, с най-ленивата възможна скорост. Ще си скитосваме покрай брега. Никой не ни преследва. Никой не ни се пречка, няма кого да обираме. Никога досега не сме правили такова нещо — ухили се Локи. — По дяволите, представа си нямам дали ни бива за това, честно.

— Ами ако ти...

— Е като стане, ще стане — въздъхна Локи. — Прости ми.

— Да... И не. Никога.

— Мисля, че те разбирам. Ставай и ми помогни да вдигна котвата, ако обичаш!

— Какво си наумил?

— Този бряг е толкова ужасно стар. Направо се разпада. Видял съм го, всичките тия брегове съм ги видял. Я да видим дали не можем да насочим това чудо нанякъде другаде.

Той се изправи, положил длан на рамото на Джийн.

— Към някой нов бряг.

ПОСЛЕСЛОВ

Възторжените почитатели на мореплаването — и от двата подвида, седящи в креслата и плаващи по вълните, няма как да не забележат, че мореплавателският жаргон в „Червени морета под червени небета“ е подложен на мощно мачкане, извъртане и осакатяване.

В някои случаи мога да си намеря прилични извинения: че съм опростявал, за да не е неразбираемо за читателя, или съм го нагаждал към културните и технологичните особености на света на Локи. Други могат да бъдат обяснени единствено с традиционния недъг на писателите — че някъде съм се издънил и представа си нямам какви ги плещя. Винаги е най-добре и за двама ни, мили ми читателю, когато ти не можеш да направиш разликата. И стискам палци да е така.

И с това завършва вторият том от поредицата за Джентълмените копелета.

Скот Линч

Ню Ричмънд Уисконсин
26 януари 2007

БЛАГОДАРНОСТИ

Отново благодаря на изумителната Джени за това, че през всички тези години тя бе толкова много неща — гадже, най-добър приятел, първа читателка, градивен критик и, най-сетне, съпруга.

На Ан Гроел, Джилиан Редфиърн и Саймън Спантън — не само за това, че са блестящи изобщо и в частност, а най-вече за това, че не ме убиха.

На Джо Флечър, също за това, че не ме уби. Наздраве!

На всички в „Орион букс“, които превърнаха моето първо (силно се надявам!) пътуване до Англия в истинско удоволствие и ме понасяха, въпреки болестта, която ме мъчеше ужасно, и особено на Джон Уиър, верен душевадец и наставник.

На всички продавачи на книги във Великобритания, които се скъсаха да рекламират и хвалят „Лъжите на Локи Ламора“, когато книгата беше още новородено бебе и още не беше проходила, хиляди благодарности.

На Дезире, Джеф и Клио.

На Диана Хоук, Лиза Роджърс, Джоид Пастернак, Джон Джоузеф Адамс, Елизабет Беар, Сара Монет, Джейсън Макрей, Джо Абъркромби, Том Лойд, Джей Лейк, GRRM и още много други. И на Роуз, която е дребна, но въпреки това се трае.

На Локи, Валкирията, Пийпит, Артемида и Тор, най-добрия контингент от дребни домашни бозайници, събиран някога.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.